

మ న మా !

కీ. శ్రీ. శ్రీ సూర్యబత్తుల సూర్యనారాయణ

693

అనురాగంబను మాయజీవిత ఫలం బాశించి మేలెంచుచున్
ధనధాన్యంబులఁ గూర్చు జాలినను సంధానంబుగాఁబో దిహం
బున సౌఖ్యంబు పరం బిఁకేగతిని నబ్బున్ బూని వైరాగ్యమున్
మనమా ! నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ జెందుమా.

తినుచున్ మూర్ఖునుచున్ ధరించుచును ప్రీతిన్ బొందుచున్ వింతలన్
గని సంతోషముఁ జెందుచున్ మమత నాకర్షించుచున్ గేరుచున్
దనియంబోకుము లేదు దాన సుఖమందన్; బూని వైరాగ్యమున్
మనమా ! నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

ఘనవంశంబున సంభవించినను రాకాచంద్రునింగేరు శో
భన రూపంబునఁ బెంపుఁగాంచినను సంభావ్యంపు సంసారమం
దనువో సంతతిగాంచినన్ సుఖముగదా? పూని వైరాగ్యమున్
మనమా ! నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

మన పంతంబులు దీరునంచు నితరుల్ మారాడలేరంచు హా !
మనకెంతే బలగంబు కద్దని సదా మా తంత్రముల్ సాగునం
చని యుప్పొంగ సుఖంపఁ గల్గునది కదా? పూని వైరాగ్యమున్
మనమా ! నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

అనయంబున్ మితిలేని కోరికలతో నల్లాడుచున్ గూడి వ
చ్చిన సంతోషముతోడఁ బొంగి చెడినన్ చింతించుచున్ గ్రుంగి యా
తన తబ్బిబ్బుల ముగ్ధి యేల వగఁగుందన్ బూని వైరాగ్యమున్
మనమా ! నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

కనువిందై భ్రమియింపఁ జేయుచు సదా గాసిన్ బడన్ద్రోయు వం
చన కార్యావళి యెండమావుల క్రియన్ సౌఖ్యం బిదేలోకమం
దొనఁగూడున్ బ్రతినిత్య మేమిఫలమయ్యో : పూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

కనరా దేయెడ మేలు జీవికి ధరన్ గత్యంతరం బెంచఁగా
ననుతాపంబున మిత్తిలోటి కబళంబై జన్మముల్ దాల్చు కుం
దున దా నుక్కిరిబిక్కిరిన్ శ్రమలఁజెందున్ బూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

అనురక్తిన్ బహులోభివై సకల మీ వాఙిచి యేవారికిన్
దృఢమేనిన్ లభియింపరాదనుచు నుద్దేశింతువే కూడదా
పని నీ స్వార్థపుఁ బుట్టిముగ్ధుడనుకంపన్ బూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

ఎనరారాదిఁక నాకు వేరెవరు నేనే ధాగ్యశాలిన్ బరుల్
నను పైవానిగనెంచి కొల్వవలదా నాయాజ్ఞ పాలించు చిం
పున నంచెంచక దాటఁజూచుకొని ముప్పున్బూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

జను లీలోకమె సౌఖ్యదాఱు యను నిస్సందేహభావంబుతో
దినముల్పుచ్చెడ రెందు మేలొడవెడున్ గన్గొన్న కష్టంబులెం
దును పీడించెడు చూడు పొందవిఁక డిందున్ ; బూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

తనువాందోశనమైనవార్ధి గుణధర్మంబింతకున్ వాయుతా
డనచేఁ దూగుచు రేఁగు పెన్తెరటముల్ డంభంబు గాంభీర్యమౌ
మణులా సద్గుణముల్వహించియుఁ దరింపన్బూని వైరాగ్యమున్
మనమా నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా.

ఆరాధన

శ్రీమదాచార్య రఘునాథచక్రవర్తి

ఆరాధన అనే శీర్షికతో వ్యాసాలు ఎన్నిసార్లు ప్రకటించబడినా, ఎందరిచే రచించబడినా లేక ఒకరి చేతనే పెక్కుపర్యాయములు ప్రచురించబడినా అవి పత్రికకు నిండును చేకూర్చుతవి గాని వెక్కిరింపుము కాబోదు. వాస్తవానికి ఇది పత్రికకు బలపే గాని వాపు అనిపించుకోదు.

ఆరాధన అనే శబ్దముకూడా అనేకార్థములుగలది. ఈ శబ్దమే సందర్భానుసారంగా ఆయాచోట్లలో సౌగసును చేకూర్చడం కూడా మనకు గోచరిస్తున్నది.

“ఆరాధ్యైశం శరవణభవం దేవముల్లంఘితాద్వా” కాళిదాసు మేఘదూతంలోని దీ పద్యపాదము. శరజన్ముడైన ఈ దేవుని ఆరాధించి.....అక్కడ మేఘుడు కుమారస్వామిపై పుష్పవృష్టి కురిసి తన మార్గమువెంట ప్రయాణం చేయాలి అని యజ్ఞుడు మేఘునితో చెప్పినట్లు కాళిదాసు నిబంధించాడు.

“శ్రద్ధారాధగురుశ్లఢీకృతదృఢగ్రంధిః సమాసాదయత్.” శ్రద్ధచే ఆరాధించబడిన గురువుచే సడలించబడిన బ్రహ్మముడి గలవాడై శిష్యుడు ఈ గ్రంథాన్ని పఠించవలసివుంటుంది, అనగా అవగాహన చేసుకోవలసివుంటుంది. కాని ప్రాజ్ఞమృన్యమానసుడై సాహసించి ఇందులో విహరించదగదు అని ఒక అభియుక్తి.

“తవార్జుతి శ్రీ భుజారాధనం”—దశకుమార చరితంలో ప్రమతి కథలో ఒక వృద్ధ బ్రాహ్మణుడు ప్రమతి అనే రాజకుమారుణ్ణి రాజాస్థానములోనికి తీసికొనివచ్చి ఈమాట అన్నాడు. ప్రమతి రాజుయొక్క శ్రీ భుజమును ఆరాధించుటకు తగును అని దీని సారాంశము. ఇచట ఆరాధించటం అంటే రాజు భుజమును పూజించి అంటే పనిచేయనక్కరలేకుండాచేసి శత్రుసంహారము తానే చేయటం అవుతుంది.

“ఆరాధింపగ రాదె యోబయన్మసింహాధ్యక్ష సత్కిర్తులన్” ఇలాచేస్తే చంద్రుని కరిమేహరోగం నయమైపోతుంది; కీర్తి తాదాత్మ్యం చంద్రునికి అబ్బుతుంది.

“ఆరాధనాయాస్య సఖీనమేతాం” పరమశివునికి శుశ్రూష చేయుటకొరకు చెలికత్తెతోపాటు పార్వతిని హిమవంతుడు నియోగించాడు. ఇచట శివుని చిత్తమును బడయుట సూచితము.

“నిశ్శంకం గజపతి దానవారిధారా - మారాధ్య భ్రమర దినా న్యమూ న్యనైషీ” ఓ భ్రమరుడా! నదురూ బెదురూ లేకుండా భద్రగజముయొక్క దానవారిధారను ఆరాధించి అంటే ఆరగించి (ఆస్వాదించి అనే అర్థం వస్తుంది.) ఇన్నిరోజులూ గడిపితివి.

“మత్ప్రసూతి మనారాధ్య - ప్రజేతి త్వాం శశావసా” రఘువంశములోని దీ శ్లోకము. కామదేనువు దిలీపుని శపించినదట. తన సంతతిని పూజించక పోతే దిలీపునికి సంతతి కలుగదని. అంటే గోపూజ లేదా పసులకాపరివని - ఆ నై నంకూడా చెప్పబడింది. “స్థితః స్థితా ముచ్చలితః ప్రయాతాం” ఇత్యాదిగా.

“నమూర్థజనచిత్త మారాధయేత్ ” మూర్ధుని మనసు కెక్కునట్లు మనము నడుచుకోలేము. అనగా మూర్ధుని మనస్సును అనుసరించలేము అన్నమాట. ఈవిధంగా ఆరాధన శబ్దము అనేకార్థములలో వాడబడుచున్నది. ఆరాధనము అంటే కనిపెట్టుకొని ఉండడము అనికూడా అనవచ్చు.

దీనికే ‘సమ్’ అనే ఉపసర్గ జేరిస్తే సమారాధనము అనగా విందు. సంతర్పణ అనే అర్థం వస్తుంది.

తిరువారాధన ప్రారంభంలో ‘అథ భగవదారాధన క్రమం వక్ష్యే’ అని ఒక వాక్యం ఉంటుంది. ఇది

పూర్వాచార్యులు వారివారి సంప్రదాయానుసారం అవలంబించిన క్రమాన్ని తెలుపుతుంది. ఈ క్రమాన్నే ఇంగ్లీషులో ప్రొసీజర్ అంటారు. సంస్కృతంలో కల్పం అంటారు.

ఈ వైనం పాంచరాత్రాగమంలో చెప్పబడి ఉంటుంది.

ఈ పాంచరాత్రాగమ నిర్మాత సాక్షిత్తు శ్రీమన్నారాయణుడే. యతిరాజనప్రతిలో గురుపరంపరను అభివర్ణిస్తూ వేదాంత దేశికులు

“కమప్యాద్యం గురుం వందే

కమలా గృహ షేధినం

ప్రవక్తా ఛందసాం వక్తా

పంచరాత్రస్య య స్వయం”

అని ప్రస్తావించాడు.

అయితే భగవంతుడు తన్ను ఈ విధంగా ఆరాధించవలసినదని చెప్పుకుంటాడా అంటే - యజమాని తన సేవకులకు ఆయా పనులు విభజించి ఒప్పజెప్పటం లోకంలో అనుభవసిద్ధమే. భగవద్గీతాది గ్రంథములలోనూ ఈ విషయం పేర్కొనబడుతునే ఉన్నది—

“పత్రం, పుష్పం, ఫలం, తోయం - యో మే భక్త్యా ప్రయచ్ఛతి” అన్న వాఖ్యంచే భగవదాశయం విదితమౌతున్నది.

ఈ ఆరాధనకాండలో షోడశోపచారములు చెప్పబడి ఉంటవి. వాటివైనం మరొక వర్ణాయం వివరించబడగలదు.

ఇవికాక భగవంతునికి ఏ విధంగా అన్వయించిన పనియైనా ఆరాధనగానే పరిణమిస్తుంది. ఉడతాభక్తి ఈ తరగతిలోనిదే.

ఆముక్తమాల్యదలో,

“గృహ సమార్జనమో, జలాహరణమో అనే పద్యంలో పేర్కొనబడినవన్నీ ఆరాధనగానే పర్యవసిస్తవి.

తిక్కన సోమయాజి హరిహరనాథుని సంబోధించి భారతాంధ్రీకరణకు పూనుకున్నాడు. ఇదికూడా ఆరాధనావిశేషంగానే పేర్కొనబడ్డది.

దేవుని యెదుట నృత్తగీతాదికళాప్రదర్శమున్నూ ఆరాధనలోనివే. ఈ విషయమే “ఆరాధ్యై నం శరవణ భవం....” అనేచోట పొందుపరచబడినది.

“వశ్చా దనుయాగం విధాయచ” అని పూర్వదిన చర్యలో చెప్పబడినది. వశ్చాత్ అంటే దేవతార్చన అయిన తర్వాత అనుయాగం అనగా దేవతానివేదితాన్నభోజనము విధాయ ఒనర్చి అని. ఇదికూడా దేవతాచిత్తారాధనయుగానే పరిణమిస్తుంది.

“తై ర్దత్తా నప్రదాయైభ్యో - యోభుంక్తే ప్తేన ఏవ సః” అని భగవద్గీత.

అనుయాగం అన్నచోట యాగ శబ్దము యజదాతువుపైన ‘ఘజ్’ ప్రత్యయముచేర్చగా ఏర్పడిన రూపము. యజదాతువు దేవపూజా సంగతి కరణదానాద్యర్థములయందు వాడబడుచున్నది. ఏతావతా ఇది పూజాంగమే అని తాత్పర్యము.

కర్మ సిద్ధాంతము

శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తము, ఎం. ఏ.

కర్మ - కర్మఫలము

ప్రతి కర్మకును ఫలముండుననునది కర్మ సిద్ధాంతములోని ప్రాతిపదికనియమము. దీని యర్థమును స్పష్టముగా తెలిసికొనవలసి యున్నది; తెలిసికొందుమేని యీ నియమమును నమ్ముటయు నమ్మక పోవుటయు నను విచారణమునకే యవకాశముండదు. ఈ నియమ మొకస్వయంప్రకాశ సత్యముగా గోచరించును.

కర్మయు, కర్మఫలమును అనునవి రెండు భిన్న వస్తువులు కాదు. కర్మయొక్క చివరిస్వరూపమే, లేదా చివరిదశయే, కర్మఫలము. ఫలమనునది క్రొత్తగా వచ్చు మరొకవస్తువు కాదు. పూవు, పిందె, కాయ, పండు - ఇవి యేరీతిగా క్రమావస్థలో యిట్లే ఒకపాపము చేయుట....దుఃఖ మనుభవించుట క్రమావస్థలు. ఇక్కడ మొదటిఅవస్థయు, చివరి అవస్థయు మాత్రము మనకు కన్పట్టుచున్నవి; మధ్యావస్థలు మనకు కన్పట్టుటలేదు. ఆ మధ్యావస్థలనుకూడ చూడగల్గిన శక్తి మహర్షులకుండెడిది. ఏ కర్మ యేరీతిగా ప్రారంభమై యేయే మధ్యపరిణామములను పొంది యే చివరి పరిణామములో మనకు వ్యక్తమగుచున్నదో మహర్షులకు తెలిసి యుండెను. ఆ మధ్యావస్థల పరిణామము మనకు లేకపోయినను మహర్షుల వాక్యమందు విశ్వాసముంచి యే కర్మకు నే ఫలమని వారు చెప్పినారో గుర్తించి సుఖమార్గము నాశ్రయించి దుఃఖమార్గమును విడచుట ఆస్తిక్యమున కొక లక్షణముగా చెప్పబడినది. ఏ కర్మ కెట్టి ఫలముండునను విషయములోనే వారి యందు విశ్వాస ముంచుట యవసరము; కాని కర్మయు ఫలమును ఒకే వస్తువుయొక్క రెండు దశలని తెలిసికొనుట యనుభవసిద్ధమే.

ఒక డాహారము తినుటయను కర్మను చేయగా జీన్నివారణమను ఫలము వచ్చినది. నోటవేసికొన్న ఆహారము నమలబడుట, లోపలకు పంపబడుట, ఉదరమును నింపుట, బాధను తగ్గించుట మున్నగు వనులన్నియు నొకే మహాకార్యములో నంగభూతములుగా నున్నవేకాని యివి యేవియు క్రొత్తగా నెడ్కడనుండియో వచ్చిన వేర్వేరు కర్మలుకావు. ఆకలిని తగ్గించుట యనునది ఆరంభింపబడిన భక్షణ కర్మయొక్క చివరి స్వరూపమే కాని మరొకటికాదు.

ఒక చెరువులో మధ్యను తాతిని విసరివైచినా చునుకొనుడు, తత్ఫలితముగా అలలు చిన్న చిన్నవి యొడ్డును తాకుచున్నవని చెప్పుదుము. కాని చెఱువు మధ్యలో తాయిపడుటయును దానియొక్క కొనపాగింపే యీ అలలొడ్డునకు వచ్చుటయని గుర్తింపవలయును. ఆ తాయి పడుటకును అలలు తీరమును చేరుటను మాత్రమే చూచినవాడు అది కార్యము ఇది ఫలము - లేదా అది కారణము, ఇది కార్యము - అనుకొన్నను మధ్య విషయములను చూచినవాడు ఈ ఫలమనునది తాయిపడుట యొక్క చివరి స్వరూపమే కాని క్రొత్త వ్యాపారము కాదని గుర్తింపగలడు.

ఈనాడు మనము చేసిన యే కర్మయు అంతతో సంతరింపదనియు దానికి తరువాత స్వరూపమేదియో యుండి తీరుననియు స్పష్టమగుచున్నది. ప్రస్ఫుటముగా పైకి గోచరించు నొకానొక కర్మావస్థకే కర్మ ఫలమను పేరును మనము వాడుచున్నాము. కనుకనే సంస్కృతభాషలో కర్మకా శబ్దము చేయబడు పనికికొక అనుభవంపబడు ఫలములకు కూడ వాడబడుచున్నది. “కురుకర్మ”, “అనుభూయతేకర్మ” ఇత్యాది ప్రయోగములు చూడదగును. చేయబడునదియు,

అనుభవింపబడునదియు నొకే కర్మయొక్క ప్రథమ చరమావస్థలగుటయే యీ ప్రయోగములకు కారణము.

బీజములో వృక్ష మిమిడియున్నట్లు కర్మలో కర్మ ఫల మిమిడియుండి కాలాంతరమున పైకి వచ్చుచున్నది. ఆ కాలము క్షణమే కావచ్చును; కొన్ని శతాబ్దములైనను కావచ్చును.

కర్మ, కర్మఫలములకు గల యీ సంబంధము లెఱుగనివాడు ఇచ్చవచ్చిన పనులనుచేసి ఫలమునకు వెఱువడు. అరచేతితో బిల్లపై గట్టిగా కొట్టినవాడు తాను బిల్లను కొట్టినాననుకొనుచున్నాడు. కాని వాడు బిల్ల నెంతగా కొట్టినాడో బిల్లకూడ వాని చేతినంత గట్టిగానే కొట్టినదని పదార్థవిజ్ఞానశాస్త్రము (Physical Science) మనకు చెప్పుచున్నది. బిల్ల బలహీనమైన దైనచో నది విరుగును; బలముగలదగుచో వీని చేయి విరుగును. చేయి విరిగినను విరుగకపోయినను ఎంత యొత్తిడి బిల్లపై వీడు గల్గించినాడో అంత యొత్తిడియు వీనిచేతికి తగిలియేయున్నది.

ఇది కర్మసిద్ధాంతముయొక్క రహస్యము. ఒకడు నిరపరాధిని చెంపపైకొట్టి బలగర్వముతో విర్రవీగును. ఏదో యొక ఉత్తరకాలములో, ఉత్తరజన్మలో, దాని ఫలము వీని కనుభవములోనికి వచ్చును. ఈ మధ్య నున్న అనుసంధాన కాలవ్యాపారమునకు “అపూ

ర్వము” అను పేరును పూర్వమీమాంసకులు వాడి యున్నారు.

చేయని దేదియు ననుభవింపవలసియుండదని శాస్త్ర నిర్ణయము. అట్లనుభవింపవలసి యుండుననుట అకృతాభ్యాగమమను దోషమని తర్కశాస్త్రము చెప్పుచున్నది. మరి చేసిన దేదియు అనుభవింప నక్కర లేకుండపోదు. అట్లు పోవుననుట కృతప్రదాశదోషముగా తార్కికులు చెప్పుదురు. ఈ రెండు దోషములను తప్పించుకొనుచునే కర్మ, కర్మఫలవిషయక సిద్ధాంతములు నడచుచుండును.

అకృతాభ్యాగమదోషమున కొడిగట్టుదుమేని మనకు వచ్చు కష్టములు మనము స్వయముగా తెచ్చి పెట్టుకొన్నవి కాదనియు, ఈశ్వరుడు తెచ్చిపెట్టిన వనియు చెప్పినవార మగుచున్నాము. అట్లే మనకు వచ్చు కష్టములనుకూడ అకారణముగానే మన కీశ్వరుడు కల్గించుచున్నా డనవలసివచ్చును. దీనివలన ఈశ్వరునకు పక్షపాతము, దయారాహిత్యము - అను రెండు దోషములు వచ్చిపడును. అది యెవ్వరికిని ఇష్టాపత్తికాదు. ఐదరాయణులు బ్రహ్మసూత్రములలో నైర్వృణ్యవైషమ్యేత్యాది సూత్రముచే నీ యంశమును స్పష్టపరచి యున్నారు.

భక్తిసారస్వతము - కంచెర్ల గోపన్న

డాక్టరు బి. రామరాజు, M. A. Ph. D.

[పద్య వాఙ్మయ దృష్టితో చూస్తే పోతన్న భాగవతాన్ని మించిన భక్తిరసమయ కావ్యం తెలుగులో మరొకటి లేదు. పురాణాలు కాని ఉపపురాణాలు కాని ఏవైనా భక్తి ప్రబోధకాలే కావచ్చును. కాని భక్తిరస విషయంలో భాగవతానికిన్న స్థానం మరొక గ్రంథానికి లేదనడం సాహసం కాదు. అయితే మన కున్న సారసత్వం కేవలం పద్యాత్మకమే కాదు. దేశీతెలుగుకి ప్రాణంపోసిన - సహజ కవితామృత స్రవంతిలో ఓలలాడే జానపదుల అతిమధురమైన గేయ సారస్వతం - ఒక్కొక్క పాట - ఒక్కొక్క మాట - ఒక్కొక్క భాగవతంగా వెలయగల అమూల్యమైన గేయ సారస్వతం వున్నది. రాజాదరణ లేక కాల ప్రవాహంలో కొట్టుకొని పోయినది పోగా మిగిలినది జానపదుల్లో ఆ నోటా ఆ నోటా పడి కొనఊపిరితో యింకా బ్రతికున్నది. ఆ కొనఊపిరితో ఉన్న సారస్వతాన్ని పునరుజ్జీవం చేసే ప్రయత్నంలో శ్రమిస్తున్న ప్రముఖుల్లో డాక్టర్ బి. రామరాజుగా రొకరు. జానపద వాఙ్మయంలో ఉన్న భక్తి సారస్వతం గురించి శ్రీ రామరాజుగారి వ్యాసాలను ప్రతి నెలా “ఆరాధన” పాఠకులకు క్రమంగా అందిస్తాము. ఎడిటర్]

“స్వస్వరూపానుసంధానం భక్తిరిత్యభీదీయతే ।

స్వాత్మ తత్త్వానుసంధానం భక్తిరిత్యపరేజగుః॥”

అని శంకరుడు ఆత్మపదార్థయాధార్థ్యవిచారతత్త్వమును భక్తితో మేళవించెను. కర్మభక్తిజ్ఞానమార్గములందు భక్తిమార్గమే సులభసాధ్యము. తక్కిన రెండు మార్గములకున్న విధినిషేధపు కట్టుదిట్టము లీ మార్గమునకు లేవు. బ్రహ్మజిజ్ఞాసకు సాధనచతుష్టయ మవసరమని శంకరులును సమగ్రవేదాధ్యయన మావశ్యకమని జైమిన్యాయులును, ఆ వేదాధ్యయనమునకు బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యజాతులవారే యర్హులని వేదాంతులును మీమాంసకులును తీరు తీరుల కట్టుదిట్టము లేర్పరచినారు. భక్తిమార్గమున నిట్టి యాటంకములులేవు. ఈ మార్గ మవలంబించుటకు చదువు సంధ్యలుకాని ఆభిజాత్యముకాని యనవసరము. భగవదనుగ్రహమున విశ్వాసమును తదనుగ్రహమున మోక్షప్రాప్తియు గలుగునను నిశ్చయమును ఉన్న చాలును.

“మాం హి పార్థ వ్యపాశ్రిత్య

యేఽపి స్యుః పాపయోనయః

ప్రియో వైశ్యా స్తథా శూద్రా

స్తేఽపి యాంతి పరాంగతిమ్”

అని శ్రీకృష్ణభగవానుడును,

“కిరాత హూణాండ్ర పుళింద పుల్కసా

ఆభీర కంకా యవనాః కషాదయః

యేన్యేచ పాపా యదుపాశ్రయాశ్రయాః

శుద్ధ్యంతి తస్మై ప్రభవిష్టవే నమః”

అని శ్రీ కుకుడును భక్తికి అర్హులగు వారినిగూర్చి చెప్పియున్నారు. కనుకనే ఇట్టి సులభసాధ్యమగు మార్గము నవలంబించి యనేకులు తరించిరి.

భక్తికి పూజ్యపూజక భావము బీజము, పూజ్య మూర్తి నా యా మతములవారు తమకు తోచినటుల నిర్ణయించుకొనిరి. కొందరు శివకేశవాది సాకార సగుణబ్రహ్మమును, కొందరు తద్రూపా ప్రతీకమును, కొందరా సగుణబ్రహ్మ యవతారమూర్తులను, కొందరు జీవత్వమును, కొందరు సమస్తవిశ్వాకారమును, మరి కొందరు కేవలమాత్మను పూజ్యపదార్థముగా నారాధించి భక్తిచేతురు. ఈ భక్తి—

“గుణమాహాత్మ్యానక్తి, రూపానక్తి, పూజానక్తి, స్మరణానక్తి, దాస్యానక్తి, సఖ్యానక్తి, వాత్సల్యానక్తి, కాంతానక్తి, ఆత్మనివేదనానక్తి, తన్మయతానక్తి, పరమవిరహానక్తి, రూపా ఏకదా అపి ఏకాదశభా భవతి” యని పదునొకండు విధములు. భక్తులు తమ తమ మనోభావముల కనుకూలముగా నయ్యోతీరుల భగవంతు నారాధించి సంస్కృతమునను దేశభాష లందును వేనవేలు గేయములు, సంకీర్తనములు రచించిరి. భక్తిసారస్వతము దక్షిణమున ఆళ్వారుల చేతను, మతాచార్యులచేతను, నాయన్నారులచేతను పెంపొందినది. ఉత్తరభారతమున రామానందుడు, రవిదాసు, నరసింహమెహతా, కబీరు, మీరాబాయి, తులసీదాసు, వల్లభాచార్యులు, నానకు మున్నగువారును మహారాష్ట్రప్రాంతమున నామదేవు, తుకారాం, సమర్థ రామదాసు, మున్నగువారును, వంగదేశమున చైతన్యుడు, విద్యావతి, చండీదాసు, గోవిందదాసు, రామ ప్రసాదు, మున్నగువారును, భక్తి సారస్వతము నితోధికముగా రచించిరి. ఆంధ్రదేశమున గూడ శైవవైష్ణవభక్తిగేయములు లక్షలకొలది రచింప బడినవి. పూర్వశైవుల తుమ్మెద పదము లిప్పటికిని నిల్చియుండుట మన భాగ్యవిశేషము. తాళ్ళపాకవారి సంకీర్తనములకు లెక్కయే లేదుకదా : శ్రీత్రయ్య నాల్లవేల సుమారుగా పదములు రచించెనట. త్యాగ రాయ లెన్ని కీర్తనలు రచించిరో కాని టిగిలిసవి మాత్రము వందలలెక్కలో నున్నవి. కాని యవి యొక్కవగా సంగీతజ్ఞులసొమ్మైపోయినవి. సామాన్య ప్రజానీకమందుగూడ అధికాదరణము పొందిన గేయ కవులలో నగ్రగణ్యుడు కంచెర్ల గోపన్న. ఈతనికే భద్రాచల రామదాసని ఇంకొకపేరు. ఇటులే యాము నరసింహదాసు, పరాంకుశదాసు, నిట్టల ప్రకాశదాసు వంటి భక్తుల గేయములుకూడ బహుళ ప్రచారము గాంచినవి.

ఆంధ్రదేశమున పోతరాజు, గోపరాజు, త్యాగ రాజు మహాభక్తులు. పోతన్న భక్తి భాగవతకల్ప తరువుగా నవతరించినది. త్యాగరాయలవారి భక్తి నాదసుధారసమై దక్షిణభారతీయసంగీతము నమరము

చేసినది. దీనిలో సంగీతముపాలు మోచ్చు. ఈ యిరు వురమధ్యనున్న గోపన్నగారు సంగీత సాహిత్య ములను సమముగా మేళవించి భక్తిసారస్వత సన్య ముల దేశము నలుమూలల వెదజల్లిరి. శ్రీరామ చంద్రున కాంధ్రత్వము కల్పించినది గోపరాజు. రామదాసుగారి యరుగుతాడల నడచిన యాము నరసింహదాసు రామదాసు చరిత్రమునకు ప్రచారము కల్పించెను. “భద్రాచల మాహాత్మ్యము”న రామదాసు మరియు నరసింహదాసుల కవితత్వములు పాలు పంచ దారలై పోయినవి. సింగరిదాసుకూడ నరసింహదాసు లోవలోనివాడే. వీరు నమకాలీసులగు భక్తులు. గోపన్న తానీషా కాలమువాడని కొందరు చరిత్రకులు నిర్ణయించివారు. మరి కొందరి గాథను షుక్కిటి పురాణమనిరి. తానీషా క్రీ. శ. 1658-1687 ప్రాంతము లందు గోలకొండరాజ్యమును పరిపాలించెను. గోపన్న తానీషా రాజ్యమున భద్రాచలప్రాంతములకు తహసీలుదారుడై ప్రభుత్వప్రస్థమును వెచ్చించి శ్రీరామాలయము మున్నగునవి నిర్మించి యా నేర మునకు పండ్రెండు సంవత్సరములు కారాగారమం దుండెననియు, తుదకు రామలక్ష్మణులు వచ్చి సవాలు నకు పైకము చెల్లించి గోపన్నను విడిపించిరనియు చెప్పుకొందురు. గోపరాజు రామభక్తి యపారము కనుకనే యాతడు రామదాసనిపేరుగాంచెను. దాశుభీ శతకము రామదాసుగారి పచ్చరవిత్వమునకు చక్కని యుదాహరణము. “భద్రాచల మాహాత్మ్యము,” “రామదాసు చరిత్రము” మున్నగు గ్రంథములందు గోపన్న జీవిత చరిత్ర మంతయు విపులముగా వర్ణింప బడినది. హరిదాసులచేతను, దాసరులచేతను, భక్తుల చేతను రామదాసుపేర బహుళప్రచారము గావించ బడిన కొన్ని కీర్తనములను స్థాలీపురాకన్యాయమున విట విచారింతును.

కబీరుదాసు రామదాసుగారికి తారకమంత్ర ముప దేశించిరట. అప్పుడే యా భక్తుడు మహాసంతోష ముతో నుప్పొంగిపోయి,

“తారకమంత్రము కోరిన దొరికెను

ధన్యుడనైతిని ఓరన్నా

మీరిన కాలునిదూతల పాలిటి

మృత్యువయని నమ్మికయున్నా”

యను కీర్తనమును పాడుకొనెను. ఈ కీర్తనమున రామదాసు “అన్నిటికిది కడసారి జన్మము సత్యంబిక పుట్టుట సున్న” యనుటచే భక్తియే మోక్షసాధనముగా నాతడు భావించెనని మనము నిశ్చయించవచ్చును. ప్రేమరూపమైన భక్తిముక్తిరూపమగు బ్రహ్మానందమే యని “అమృతస్వరూపాచ” యను నారదభక్తి సూత్రము వెల్లడిచేయుచున్నది.

గోపన్న శ్రీరామచంద్రుని కాలమున పుట్టకపోతిని గదా యని పరితపించిన గేయ మత్యద్భుతముగా నున్నది.

“ఆశపుట్టెనే శ్రీరాములతో హాహా నే పుట్టనైతిని రిఘురాములతోనే పుట్టనైతిని”— దీనియందున్న ఉదాత్తభావములను పరికింపుడు.

“జనకుడు హరికి జానకిని పెండ్లిసేయగా వారిద్దరికి సేనబియ్యమునే దెత్తును... అమ్మకు హరికి ఆకులు మడచి యిత్తును.... కైకేయిని నే కాదందునుగద, అడవికి పోగా నంటిపోదుగద,.... హరిదుఃఖింపగా అమ్మజాడనే దెత్తును, సర్వజ్ఞమూర్తి చాలు నీ విరహమందును, విశ్వములో నందరు విననట్టె ఊరకుండిరి, సురవరులందరు ముఖము చూచుచుండిరి, అయ్యో ఇదియేమని ఆ బ్రహ్మాదుల శపియింతును గద, అమ్మకు మారుగ అగ్నిలో జొత్తును, బ్రహ్మాదులు హరి ప్రస్తుతింపగా, తల్లి మారుతికి దండవెయ్యగా, నాతల్లి యప్పుడు నాకు వేయునుగద, కష్టపడితిని కరుణించునుగద,” యని భావించినట్టి గోపన్న భక్తి జ్ఞానమువలెనే అవస్థా, కాల, స్థితి భేదములు లేవిది. జ్ఞానమార్గమున నీ యభేదస్థితి గహనమైనది. గోపన్న యింతటి గహనవిషయమును భక్తిమార్గమున సాధారణీకరణ మొనర్చెను.

“శ్రీరామనామం మరువాం మరువాం, సిద్ధము యమునికి వెరువాం వెరువాం” అను కీర్తనము ఆదాలగోపాలము నోటికెక్కినది. దీనిలో “శ్రవణం, కీర్తనం, విష్ణోః స్మరణం పాదసేవనం - అర్చనం

వందనం దాన్యం సఖ్య మాత్మ నివేదనమ్”— అను ప్రహ్లాదుడు చెప్పిన వివిధ భజనము లున్నవి.

కోదండరామ కోదండరామ -

కోదండరామ కోదండరామ

నీదండనాకు నీవెందుబోకు

వాదేలనీకు వద్దు పరాకు

ఏ బుద్ధివీడు ఎరుగనివాడు

పాపడువీడు బడలియున్నాడు

పాపనులేపి ప్రజలను గల్పి

ఆపదబాపి అబుప్రీతి జూపి

నమ్మిన మాచిన్నవాడెందునున్న

మమ్ములగన్న మా యన్నవన్న”

యని వేడుకొని చనిపోయిన కుమారుని బ్రతికించు కొన్న గేయముకూడ మిక్కిలి వ్యాప్తిగాంచినది.

ప్రభుత్వధనమును వ్యయమొనర్చిన నాపద సంభవించునని యితరులన గోపన్న దైర్యముతో

“తక్కువేమి మనకు-రాముండొక్కడుండువరకు ప్రక్కతోడుగా భగవంతుడు మను

చక్రధారియై చెంతనె యుండగ”-

అని పాడుకొనెను. ఇది “యత్ ప్రాప్య న కించి ద్వాంఛతి, నద్వేష్టి, నరమతే, నోత్సాహీ భవతి” యను నారదభక్తిసూత్రమునకు వ్యాఖ్యానము. ఇట్లులే

“ఏతీరుగ నను దయజూచెదవో

ఇనవంశోత్తమ రామా :

నాతరమా భవ సాగరమీదను

నశినదశేక్షణ రామా” యనుకీర్తనమును.

“గరుడగమన రారా నను నీ కరుణ నేలుకోరా పరమపురుష యే వెరవులేక నీ

మరుగుజొచ్చితిని అరమరచేయకు”

అను కీర్తనమును,

“ఏమిరా రామా నావల్ల నేరమేమిరా రామా”

యను కీర్తనమును,

“ఇన్నిగల్గిన మీ రూరకున్న నే నెవరివాడనొడు కన్నతండ్రీవలె రక్షించుటకును కరుణయేలరాదు పక్షపాత మెడలించిన చేతిలో పరుసవేదిలేదా

ఈక్షణమున దయగలిగిన సంచిత ధనమున్నదికాదా కనుగొని నిర్దేతుక కృపజూచిన కల్పతరువులేదా” యను కీర్తనమును యావదాంధ్రమున మాఝ్రోగురు గోపన్నభక్తి ప్రవంతిని తెలుగునేల నాలుగు చెరగుల ప్రవహింపజేయుచున్నది.

“యద్జ్ఞాత్వా మత్తో భవతి, స్తభ్తో భవతి, ఆత్మా రామోభవతి” యనుటచే భగవద్భక్తుడు పిచ్చివానివలె ఒకపరినవ్వును, ఒకపరి యేడ్పును, ఒకపరి నృత్య మొనర్చును, ఒకపరి కుపితుడగును, ఒకపరి నిందించును, మరియొకపరి స్తోత్ర మొనర్చును, రామదాసులో నీ లక్షణములన్నియు గాననగును. చెరలో పలు బాధలు పడుచున్న రామదాసున కెంత వేడుకొన్నను రామచంద్రుడు దర్శన మీయడయ్యెను. అప్పుడాతడు “ఇజ్ఞేకుకులతిలక ఇకనైనపలుకవే రామచంద్రా-నన్ను రక్షింపకున్నను రక్షకులెవరయ్య రామచంద్రా” యని పాడిన కీర్తనలో శ్రీరామచంద్రుని చక్కగా నుపాలంబించెను.

“చుట్టు ప్రాకారములు సొంపుతో చేయిస్తే రామచంద్రా
ఆ ప్రాకారముకు పట్టె పదివేల వరహాలు ..
సీతమ్మకు చేయిస్తే చింతాకు పతకాము ..
ఆ పతకామునకు పట్టె పదివేల వరహాలు ..
కలికి తురాయి నీకు పొలుపుగ చేయిస్తే ..
నీవు కులుకుచు తిరిగేవు ఎవరబ్బి సొమ్మని ..
మీ తండ్రి దళరథ మహారాజు పెట్టెనా లేక
మీ మామ జనక మహారాజు పంపెనా”

ఇటుల భగవంతు నుపాలంబించి పశ్చాత్తప్తుడై “అబ్బి తిట్టితినని ఆయాసపడబోకు రామచంద్రా-అ దెబ్బల కోర్వక అబ్బి తిట్టితినయ్య రామచంద్రా” యని వేడుకొనెను. ఇట్టివే

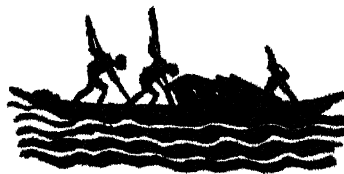
“నిన్ను బోనిచ్చెదనా సీతారామ నిన్ను బోనిచ్చెదనా”

“అడుగుదాటి కదలనియ్యనూ నా కభయమివ్వక కదలనియ్యనూ” వంటి కీర్తనలు. సీతారామచంద్రులపై రామదాసునకున్న స్వాతంత్ర్యము వారితో గల చనువు ఇంతంతకాదు. రామచంద్రుని వేడుకొని విసిగి యా పరమభక్తుడు సీతమ్మ తల్లి నాశ్రయించెను. తండ్రికన్న తల్లిహృదయము మెత్తనకదా! అందును సీతమ్మ హృదయము నవనీతము.

“రామచంద్రులు నాపై చలముచేసినారు సీతమ్మ చెప్పవమ్మ” యను కీర్తనమునందును,

“నను బ్రోవుమని చెప్పవే సీతమ్మ నను బ్రోవు మని చెప్పవే” యను కీర్తనమునందును రామదాసు సీతమ్మతో శ్రీరామచంద్రునికి సిఫారసు చేయించు కొనుట కాననగును. ఈ కీర్తనములందు మృదు మధుర భావములున్నవి.

ఈ విధముగా మహాభక్తుడగు కంచెర్ల గోపన్న ఆంధ్రదేశమంతటిని భక్తిసారస్వతమున ముంచి యెత్తెను. ఈ శాఖయందు గోపన్న కీర్తనలు మకుటాయమానములు. పోతన్నతో పాటు గోపన్నను గన్న తెలంగాణము ధన్యము.

అ మ రు డు

శ్రీ గొట్టిపాటి సుబ్బరాయలు

మాటలకు చేతలను మాటి మాయదారి
లోకమున కొన్ని ప్రత్యేకపోకడలకు
పేరు వడసిన బొద్దు లుదారగుణులు
సర్వసమతత్పరులు గల సమయమద్ది.

రాతి గుండెల సరదార్ల రీతి మాన్ని
రాతికే గుండె కుదిరించి నీతి శాస్త్ర
గాథలకు కావ్యసిద్ధిని గలుగజేయు
అల యశోకుని వారసు లలరునాడు.

స్వార్థ మవతార మెత్తిన వ్యర్థజీవి
తన పురోహితు చాడీల వెనుకనున్న
కల్మషంబు నెరుంగని గర్వ రోగి
పుణ్య పాపాల లెక్కించు భూవిభుండు.

ప్రజల సంస్కారమును బెంచు పనుల బుద్ధి
మంతు లెవరైన నున్నచో అంతుఁ జూడ
నెంచి వెదకించి గాలించి ఏదియేని
నేరమును మోపి శిక్షించు క్రూరవిధుల.

నేరమేమని అడిగిన నూరుకోడు
ఔనటన్నది కాదను టన్నిటికిని
మించిపోయిన తప్పు వాంచించు నద్ది
లేదటంచు వచించిన లేదు బ్రతుకు.

నాడు ఆరేడు ఇర్వది నల్వరకును
మరణ శిక్షను విధియించె వరుసగాఁగ
నిలువగాఁ బెట్టి కోరగాఁ దలతురేని
వ్యవధి నిత్తును దయ నని వార్చె నవ్వు.

ఒక్కరును గూడ దీనికి “ఊ” యటంచు
 “అ” యటంచును పల్కలే దంతమంది
 లోన నొకరును వాంఛకు లోనుగారు
 జంకు గొంకులు లేవు నవ్వంకురించు.

ఎవరికిని గూడ కోరిక లేమిలేవ ?
 వాయిదా కొన్నిన్నాళ్లైన వలద ? యేల
 పలుక కున్నారు మీరని మరల ప్రశ్న
 వైచె భూమీధవుఁడు బౌద్ధ వ్రాజమునకు.

అంతలో తాటియాకులం దంత వఱకు
 ఘంటమున నేదియో వ్రాయుచుంట దీని
 నంతగా లక్ష్యపెట్టని అమరసింహు
 డడుగు ముందుకు వైచిన ఆ క్షణాన.

బౌద్ధ పరివ్రాజ మంతయు పైకి క్రింది
 కట్టులే దిక్కులకుఁ జూచె పట్టుదప్పి
 కొలువు కూటాన ఆశ్చర్య మొలికి తొణికె
 రాజగురు నేత్రముల మంట రగులుచుండె.

అమరు డిట్లనె రాజుతో “ అయ్య నేను
 వ్యవధి నడుగుట జీవితవ్యసనములకు
 లోగి కాదిట రచనలో ఆగినట్టి (సాగుచున్న)
 కోశమున కింక నొక కాండ కూర్చుకొరకు.”

రాజు తల యూపె తీర్పులో వ్రాయఁబడియె
 దినదినం బొక్కరిని నురిదీయునట్లు
 ఎట్టకేలకు అమరుని కట్టకడకు
 చంపుటకు నిర్ణయం బొందు జరిగిపోయె.

నిముసమేని వృథా జననీక మంచి
 నీళ్ళ నేనియు ముట్టక నిద్రబోక
 ఆవులింపక తుమ్మక అమరు డేర్చి
 కూర్చి నానార్థ కాండను తీర్చి దిద్దె.

ఊట లింకను తగ్గలే దూహలందు
కాంక్ష పడిపోవదు నిఘంటుకరణదీక్ష
గంట మ్రోగెను అంతిమ ఘడియ చిహ్న
మమరసింహున కావేశ మతిశయించె.

మ్రుంగె పుట్టెడు కోర్కెల వంగె నురికి
తలను దూర్చెడు తలపుతో తనదు జీవ
శక్తి పణముగ గూర్చిన శబ్దకోశ
మంకితముఁజేసి బుద్ధున కమరుఁడవుడు.

చంపఁబడితివి అయినను చావులేదు
అమరుఁడవు నీవు సాహితీ అంకమందు
దోచుకొనఁబడె జీవ సందోహ శక్తి
ధనికుఁడవు నీవు కోశసంధానమందు.

సాహితీకి న్యాయమునకు సంస్కారమునకు
కళలఁ బుట్టించి కాంతిని వెలుగు జిలికె
నీ తపస్సున పండిన నిండుదనము
ధీ మహస్సున పండిన దీప్తిరుచులు.

కవివరేణ్యులు నీదు కడపమానికి మ్రొక్కి
దోసిళ్ళతో భిక్ష దీసికొనిరి
పండిత మామ్యులు పడిగాపులం గాచి
పరిగ లేరిరి నీదు పంట నేల
తర్క మీమాంసకుల్ తడవకు పుడినెడు
నీరు ద్రావుదురు నీ తీర భూమి
లలిత కళావేత్త లులిని కుంచెను గొంతు
సానఁ బట్టుదురు నీ చట్టనందు
సంస్కృత క్షేత్రమున పంటకాపువగుట
అలఘులకు నెల్ల కులపతివైన నీదు
మధుర జీవిత మద్భుత మమరసింహ :
నాట నేటను ఈ నాట దీటులేరు.

చతుర్మత తత్త్వం - శాంతరాదైవతం

శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు

[ఒకే వ్యక్తి మూలంగా మొట్టమొదట ఉద్యమరూపంలో వెలసిన మతం బౌద్ధం - అంతకుముందు ఆర్షమతం అనే పేరుతో ఒక మతం లేకపోలేదు. అయితే బౌద్ధం బుద్ధ నిర్మితమైనట్లు ఆర్షమతం ఏక వ్యక్తి నిర్మితం కాదు. బుద్ధునికి చాలాకాలం తరువాత ప్రచ్ఛన్న బౌద్ధుడని పేరుగాంచిన శంకరాచార్యులవారు అదైవతాన్ని ప్రాపించగా రామానుజాచార్యులవారు విశిష్టాదైవతాన్ని - మధ్వాచార్యులు అదైవత శుద్ధాదైవతాలను ప్రతిపాదించారు. త్రిమతాలనగానే మామూలుగా మనకు గోచరమయ్యేవి దైవతాదైవత విశిష్టాదైవతాలు మాత్రమే. మొదటి బౌద్ధం కాని తర్వాతి శుద్ధాదైవతం కాని తెక్కలోకి రావు. మన మతాలపై సిద్ధాంతరీత్యా పరిశోధనాత్మకమైన చర్చలు తక్కువగా జరిగాయి. సుప్రసిద్ధ పండితులు విమర్శకులు అయిన శ్రీ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులుగారు "చతుర్మత తత్త్వం" అనే శీర్షికతో అదైవత - దైవత - విశిష్టాదైవత - శుద్ధాదైవత మత సిద్ధాంతాలపై వ్రాసిన పరిశోధనాత్మకమైన అభిప్రాయ విశేష పుంజాన్ని ఆరాధన పాఠకులకు త్రమంగా అందిస్తున్నాము. ఎడిటర్.]

నారాయణం పద్మధవం వశిష్ఠం
శక్తిం చ తత్పుత్రపరాశరాంశ్చ
వ్యాసం శుకం గౌడపదం మహాత్మం
గోవిందయోగీంద్రం మథాన్య శిష్యం
శ్రీ శంకరాచార్య మథాన్య పద్మ
పాదం చ హస్తామలకంచ శిష్యం
తంత్రోటకం వార్తికరార మన్య
నన్మద్గురూన్ సస్తత మానతోఽస్మి.

చేతనాలుగా కొన్ని అచేతనాలుగా మరికొన్ని ఉన్నవి. రురెండు రకాల వస్తువులు ఎక్కడనుండి వచ్చినవి? ఈ విషయాన్ని గూర్చి మన పూర్వులు, పెద్దలు, మహర్షులు, మహావిద్వాంసులు దాగా ఆలోచించారు. అందులో కొంతమంది తమ తపశ్శక్తితోను, మరి కొంతమంది యోగాన్ని ఆచారపరచుకొని, ఇంకా కొందరు ఊహలతోనూ నిర్ణయించడానికి ఆరంభించారు. ఈ రకాలన్నీ సామాన్యంగా ఋగాది* వేదాలల్లోనూ, చాలా ఉపనిషత్తుల్లోనూ, అందులోగూడ ముఖ్యంగా శ్వేతాశ్వతరంలో కన్పడతవి.

మన కందరికీ కన్నడురూన్న యీ ప్రపంచంలో

* "కో అద్ధా వేదర ఇహ ప్రవోచత్, కుత అజాతా కుత ఇయం విస్మయః

అత్యగ్రేవా అన్య విసర్జనేన, ఆద కో వేదయత అబభూవ
ఇదం విస్మయీర్యత అబభూవ, యది వాచరే యదివానదరే
అస్యాద్యక్షః పరిమేవ్యోమకా, సో అంగచేద యదివానవేద."

నాసదీయ సూర్యం, ఋగ్వేదం. ౧౦. మండలం.

ఇదంతా కూడా ఉపనిషత్తులే అంటే యీ దీర్ఘతముడి ఋక్కును గమనించండి.

"నవిజానామి యది వేదమస్మి విద్యాః సన్నద్ధో మనసా చరామి
యదామాగః ప్రథమజా ముతస్యా విద్వదో అక్నువేదాగమ స్యాః"

ఇక శ్వేతాశ్వతరం చూద్దాం.

"కింకారణం బ్రహ్మ కుతన్మజాతా జీవామ కేన క్విచ సంప్రతిష్ఠా
అధిస్థితాః కేన సుభేతరేషు వర్తామహే బ్రహ్మవిదో వ్యవస్థాం
కాలః, స్వభావః, నియతీః, యదృచ్ఛా భూతాని, యోనిః పురుష ఇతి చిన్త్య
సంయోగ ఏషాం సత్వాత్మభావాత్ అత్యావ్యవీళః సుఖదుఃఖహేతోః."

మొట్టమొదట్లో వేరేవేరే వస్తువులకు వేరేవేరేగానే కారణాలుండినవని తోచింది. కాని క్రమక్రమంగా మానవులకు విజ్ఞానం పెరిగినకొద్దీ యాలోచనలు కొత్త కొత్త తోవలు తొక్కినవి. చాలా ఆకులు, చాలా కాయలు, పళ్లు, కొమ్మలు, ఊడలు వీటన్నింటి తోను మహా పెద్దయెత్తున పెరిగే మట్టిచెట్టుకు, చిన్న గింజ ఒక్కటి మూలకారణంగా కన్పడుతున్నది. అట్లాగే నానారకాల నామరూపాలు, క్రియా విజ్ఞానాలు, విచిత్రంగావుండే పరిణామవివర్తాలు, ఊహించడానికి వీలుకాని, ఊహ కెంతమాత్రమూ అందని యేవేవో చిత్రవిచిత్రాతిచిత్రాలుగా వుండే సన్నివేశాలు, అంతకంటేకూడా నిరూపించడానికి దొరకని తీరులతో ఏయేలోకాలలోకో తీసుకొని పోతున్న భావాలు, అందులోనూ, ఏయే రకరకాల సుఖదుఃఖాలో, ఏయే కామక్రోధాది వికారాలో తమను తిప్పుతుంటే, మనసులోని లోతుల కెంతమాత్రమూ అందని అనుభవాలు, కళ్ళకు కన్పడుతున్నా నిరూపణకు అందని రూపవిన్యాసాలు, కర్త, కార్యము, భోక్త, భోగ్యము, భోగము ఇవేమీ అసలే లేక పోవడం అనే నానారకాలైన వికల్పాలు ఈ ప్రపంచం అంతటా నిండి వుండటంవల్ల ఇది ఇట్లా అని నిరూపించడం మాట అట్లా వుండనిచ్చి అసలు ఇది యిట్లా వున్నదని తెలియడం కూడా చాలా దుర్బలం గానే వుంది. ఇంత విస్తృతిగా వున్న యీ సమూహాని కంటటికీ గూడా వెనుక మనమనుకొన్న మట్టి చెట్టుకు వలెనే యేదోవాక సూక్ష్మమైన, వ్యాపకం ఐన బీజం మూలకారణం ఒకటి వుండి తీరవలెనని ఊహ తోచింది. అంతేకాక ఆమూలం ఈకార్యాలల్లో వున్న గుణాలతో నిండి నిబిడికృతమే అయి వుండాలని గూడ ఊహాతట్టింది. లేకపోతే ఇంతటి వైవిధ్యంగల కార్యా లెట్లా పుడతవి? అని తార్కికులు ఆలోచించారు. ఈ యాలోచనలు తలా వక రకంగాపోయి విస్తరించినవి. (“తర్కం” అంటే “ఊహ.”)

అందులో ఒకరి ఆలోచన యిది, ఈ జగత్తుకు మూల మేదైనా వుంటే అది శూన్యమే కావలెను.

ఏమంటే—ఒకదానితో నొకటి పొసగనివి, విరుద్ధాలైనవీ చాలా పదార్థాలు కన్పడుతున్నవి. ఈ నానారకాలకు మూలకారణంలో గూడా ఇన్ని రకాలధర్మాలూ ఉండవలసిందే కదా; అటువంటి దొక్క భావము ఎక్కడా ఎన్నడూ వుండదు. ఉండటం అసంభవం. ఏ భావపదార్థాన్ని చూచినా దానిలో విరుద్ధధర్మాలు కనుపడడంలేదు. మట్టికుండలో మన్ను, బంగారము రెండూ, కన్పడవు కదా! ఒక్క మన్నువల్లనే ఆ కుండ యేర్పడింది కాని బంగారముకూడా కలియడంవల్ల కాదుకదా! కాబట్టి కార్యమునందున్న ధర్మాలే కారణంలో వుండడం స్వభావంగా వున్నది. అటువంటిదశలో ఈ ప్రపంచంలో వున్న అనేక తీరుల పదార్థాలకు మూలకారణంలోగూడ ఈ కార్యాల అనేకతీరు లుండేతీరాలి. అప్పుడా మూలకారణం భావం కావడాని కెంతమాత్రంకూడా వీలుండదు; భావం ఐనదాంట్లో విరుద్ధాలయిన ధర్మాలుండబోవుకనుక. కాగా చిట్టచివరకు ఆ మూలకారణం శూన్యం అనే అనగా అభావం అనే మనం తప్పక అకామేనాపీ అంగీకరించాలి. అట్లాకాక కార్యసాక్షాత్వాన్ని పురస్కరించుకొని సత్తుగా కన్పడే యీ ప్రపంచానికి సత్తే కారణంగా వుండాలి అన్న కొంటే అది — ఆ కారణము ఈ ప్రపంచంగా పరిణమించాలి కనక దానిలో పరస్పరవిరుద్ధాలయిన యీ కార్యమండలిలో వున్న ధర్మాలన్నీ వున్నవనాలి. అది అసంభవం. నీరుకు నిప్పుకు వకటే కారణంగా వుంటుందా? ఇట్లా గజసింహాలు సర్పనకులాలు మొదలైన పరస్పరవిరుద్ధాలన్నీ మూలకారణా న్నుంచే అనగా సత్తైనకారణాన్నుంచే పుట్టినవంటే మనంగానీ లోకంలో యే వక్కడుగానీ వప్పు కొంటాడా? వప్పుకోవడానికి వీలుందా? లేదు.

కనక ఈ సకల విరుద్ధకార్యాలకు కారణంగా వక సత్తు ఉండజాలదు. ఏల? సత్తులో పరస్పరవిరుద్ధ ధర్మాలుండజాలవనేదే సూత్రం.

అంతేకాక యేదైనా వక మామిడిమొక్క మొలచిందనుకోండి. దాని విత్తనాన్ని నేలలో పాతినపుడు అగింజ నశిస్తేనేకాని ఆమొక్క మొలవటం లేదు.

అంటే ఆ విత్తనం రూపు చెడినతరువాతే ఈమొక్క మొలుస్తుంది. ఇది మన కందరికీ తెలిసిందే. ఇప్పుడేం తేలింది. మామిడి విత్తనాన్నుండి మామిడిమొక్క మొలవడం లేదు. అట్టిదా గింజేది? ఇకేమి? శూన్యాన్నుండే మామిడిమొక్క పుట్టిందని మనకు స్పష్టంగానే వుందికదా! కనకనే పెద్దలు “నానుప మృద్య ప్రాదుర్భావత్” అన్నారు.

అంటే తాత్పర్యం ఏమిటి? కుమ్మరి మన్నుముద్దను సారెమీద పెట్టాడనుకోండి. సారె తిరుగుతున్నకొద్దీ ఆ మంటిముద్ద క్రమంగా రూపరిపోతుంది. చివర కనలే అముద్దకన్నడకుండాపోతుంది. అప్పుడు కుండ, దాక, చట్టి, మూకుడు మొదలైనవన్నీ పుట్టుకొస్తాయి. ఇప్పుడు మంటిముద్ద ‘ఉపమర్దిత’ మైతేనే కుండ మొదలైనవి పుట్టినవి కదా! ఉపమర్దనం—రూపరి పోవడం, లేకపోతే కుండ మొదలైనవి పుట్టజాలవు కదా! కనక మంటిముద్దనుండి కుండ పుట్టడం లేదు. ఇంకేమిటి? శూన్యంనుండే కుండ పగైరా పుట్టుతున్నవి. అదీకాక ఒక కుండనుండి మరొక కుండ పుట్టుతున్నదా? ఎవరైనా అట్లా అని అన గలరా? కనక సత్తునుండి సత్తు పుట్టుతుందనడం యుక్తి యుక్తంకాదు, అదీకాక అనేక విరుద్ధధర్మాలు కార్యాలలో వుండేవి, దాని మూలకారణం ఐన సత్తులో వుండడం కూడా సంభవంకాదు— అని ఇది వరకే అనుకొన్నాము.

అయితే యీవిరుద్ధ ధర్మాలు ఎక్కడ సమన్వయ మవుతవి? అంటే ఒక్క శూన్యంలోనే నని చెప్పాలి. అదెట్లాగంటే ఒక చతురశ్రాన్ని తీసుకోండి. దాని తూర్పు కోణమూ పడమర కోణమూ పరస్పరం విరుద్ధాలు కదా! ఇట్లాగే దక్షిణ కోణం ఉత్తర కోణం గూడాను. అవన్నీ—ఈ విరుద్ధ కోణాలన్నీ గూడా ఎక్కడ సమన్వయిస్తవి? ఒక్క శూన్యం— శున్నలోనే. ఈ శున్న—శూన్యంలోనే అన్ని కోణాలు ఇమిడి వుంటవి. శున్ననుండే చతురశ్రం ఏర్పడుతుంది. “○” ఇట్లా వున్న శూన్యంలోనుండి “□” చతురశ్రం పుట్టడాన్ని ప్రత్యక్షంగా మన

అనుభవంలో గ్రహించవచ్చు. చతురశ్రం శున్నలో లీనమై—ఇమిడి, యుండడం గూడా ప్రత్యక్షంగానే గ్రహించవచ్చు. “□” ఇట్లా వుండే చతురశ్రానికి “○” ఇట్లా కోణాలు అణగితే శూన్యమే—శున్నే అవుతుందికదా! శున్నకు కోణాలు దిద్ది తీర్చవచ్చు. కోణాలను అణచి శున్నలో ఇముడ్చవచ్చు. ఇవి రెండూ గూడా ప్రత్యక్షానుభవంలోవే. కనక శూన్యం లో నుండే ఉత్పత్తి తిరిగి శూన్యంలోకే చేరడం రెండు మనకు స్థిరపడినవి. కాగా ఈ ప్రపంచంతా శూన్యంనుండే పుడుతుంది. తిరిగి శూన్యంలోకే చేరు తుంది అని మనం నిర్ణయించుకోవచ్చు. కనక ఈ ప్రపంచమంతా శూన్యంయొక్క పరిణామమే. ఇప్పుడు కార్యసాజాత్య న్యాయం కానీ సత్కార్యవాదం కానీ యుక్తంకాదని లేలిపోయింది.

అయితే ఈ ప్రపంచ మేదీ మనకు శూన్యంగా కన్నడడం లేదే అని మనకు సందేహం తోచవచ్చు. దీన్ని వివేచించి బోధిస్తేనేగాని సరిగా తెలసుకో లేరు. అపనే చేస్తాం. నిజాని కీప్రపంచం అంతా మనకు ఇట్లా పున్నట్లుగా తోస్తూన్నదేకాని అసలు లేదు. ఏమంటే పక ఉదాహరణ చెప్తాం గమనిం చండి. తాడును చూచి ఒకడు “పా” మను కొంటాడు. మరొకడు “నేలపగులు” అనుకొంటాడు. ఇంకొకడు “నీటిచార” అనుకొంటాడు. ఈ అనుకోపదాలలో అసలు నిజం ఏది? నిజంగా తాడే అక్కడవుంటే పాము ఎట్లా అవుపడింది? నేలపగులు. నీటిచార ఎట్లా కన్నడ్డవి. అవి కన్నడకపోతే అనుకోరుకదా! లేనిదేదీ కన్నడకపోవడం, తెలియందేదీ అనుకోక పోవడం మీ ఆందరికీ తెలిసిందే. కాబట్టి అసలక్కడ తాడుకానీ, పాముకానీ మరొకటిగానీ ఉన్నదనుకో వడం కుదరదు. ఏ చొక్క బాపపదార్థం వుందన్నా కడమథావాలు ఎట్లా కన్నడ్డవి? కాగా అవేవీ అక్కడ అసలు లేవనడమే సరియైనమాట. అయితే అవన్నీ ఎట్లా కన్నడ్డవి? దీనికి సమాధానం చెప్ప వలసి వుంది. దృష్టాంతంతో దీన్ని వివరిస్తాం. ఒక స్త్రీ శవం అక్కడ పడివుందనుకోండి. దాన్ని చూచి దాని విటుడు తన ధోగ్యవస్తువని భావిస్తాడు. కుక్కకు

తాను తినే మాంసమని తోస్తుంది. నన్యానికి హేయమైన వార్థంగా తోస్తుంది. అక్కడ అసలుండే దేమిటి? శ్రీశవం. అనగా అభావం - శూన్యపర్యవసానం. దీన్నిజూచిన పై ముగ్గురికీ మూడు రకాల ఊహలు తోచినవంటే ఇవి చూచేవాళ్ళ తలలో ఏర్పడ్డవేకాని, అసలక్కడ లేవనేకదా తేలింది. అట్లాగే ప్రకృతంలో - తాడు వద్దకూడా ఏమీ లేకపోవడమే వాస్తవం అదేమంటే అన్నిరకాల ఊహలెట్లా వస్తువి? అయితే తాడుకూడా లేదంటారాయే? అవును. అదికూడా లేకపోవడమే వాస్తవం. దీన్ని వివేచించి బోధిస్తాం. గ్రహించండి. అసలు తాడంటే యేమిటి? కొన్ని పీచుల పోగేకదా! ఆ పీచులకన్న వేరేలేదు కదా ఆ పోగు! కనక పీచులేకాని, దానికన్న వేరుగా పోగుగానీ ఆ పోగైన తాడుకానీ లేదని తేలింది కదా! అనగా తాడనే అవయవి - అవయవములు కలిగి వానికన్న వేరుగానుండే మరియొక వస్తువు లేదని స్పష్టమైందికదా! ఆ పీచులు కూడా వాటి అవయవాలు మాత్రమే. ఇట్లా క్రమంగా అవయవాలపరిగణనం చేసుకుంటూపోతే చివరకెక్కడికి పోతుంది? పరమాణువులవరకు పోతుంది? అక్కడకుగాని యీపరిగణనం మీ తార్కికులకు నిల్వదు. అనైనా వున్నవికదా శూన్యం ఎట్లాగంటారేమో? అదీకూడా కుదరదు. ఏమంటే ఆ పరమాణువులు అని మనం అంటాం కాని-అవి మన కంటి కగుపడుతున్నయ్యా? అసలవి అవుపడతవా? లేదు కద! ఎన్నడూ ఎవ్వరికీ ఏ చోటాగూడా ఏ వొక్కపరమాణువు కన్నడదనే కదా మీ తార్కికుల సిద్ధాంతం. అసలీపరమాణువుగూడా వాళ్ళ అవయవవయవవిభావాన్నిబట్టి లెక్కకు చూపవలసిందేకాని వాస్తవానికి ఆ పరమాణువుకూడా ఎక్కడా లేదు. ఏమంటే ఎవ్వరికీ ఎక్కడా ఏ కాలానా కన్నడనిది అసలు లేదనడమే సబబు మీభర్తృహరేం అన్నాడు? “అత్యంతావృణేనస్యా దసత్త్వం ప్రతి నిశ్చయః” (వాక్యపదీయం. ౩ కాం. ౧౩ ఉద్దేశ. ౧౧ శ్లో.) కాగా అవయవి - తాడు. అవయవములనేవానికన్న వేరేలేదు కనుక అదీ కన్నడదు అవయవములు -

చివరకు పోనుపోను లెక్కకు తేలినవి - పరమాణువులూ కన్నడవు కనక లేవు. అవి యింద్రియాలకు కనరావని మీ తార్కికులే వప్పుకొంటారు కదా. కాగా దీని పర్యవసానంయేమిటి? అక్కడతాడూలేదు. పేడూలేదు పరమాణువులులేవు. ఏవీలేవు కనక ఇహ మిగిలినదేమిటి? శూన్యమే. అదే అక్కడ మన కగపడేది? దానినుండే యీ తాడు, సాము మొదలైన ఆలోచనలన్నీ ఏర్పడినవి అని తేలింది. అయితే అక్కడ శూన్యం కనపడక ఈతాడు వగైరా యెట్లా కన్నడవి? ఇందాకటి శ్రీశవం దృష్టాంతం జ్ఞాపకం చేసుకోండి. చూచేవాళ్ళ కదివరలో అనాదిగావున్న సంస్కారాలకొద్దీ ఆయా ఆలోచనలు కల్గినవి. అంతేకాని అక్కడ తాడు వగైరా వుండికాదు. ఈ విషయం “తాడు” అక్కడ వుందనేవారైనా అంగీకరించాలి. తప్పుదు. ఏమంటే వారి యిష్టప్రకారంగా అక్కడ తాడు ఉన్నా, కడమపాము, నీటిచార వగైరా అక్కడ లేవు కదా మరి? ఆ యాలోచనలకేం కారణం చెప్పగలరు? మేమన్నట్లుగా వారివారికి అనాదిగా వున్న సంస్కారాలే కారణం అనితీరాలి. కనక “భక్షితే లపి లభునే న రోగశాన్తిః” అన్నట్లుగా తాడు నొకదాన్ని అక్కడ వప్పుకొన్నా మళ్ళీ అనాది సంస్కారాలనుబట్టి ఆ యాలోచనలు ప్రసరించడాన్ని అంగీకరింపక తప్పుదు.

అటువంటప్పుడు ఈ తాడును మాత్రం ఒక్కదాన్ని ఎందుకొప్పుకోవడం? ఈ తెడ్డు నాకి ఉపవాసాన్ని చెడగొట్టుకోవడంవల్ల కల్గే లాభం ఏముంది? నిజానికి తాడుకూడ అక్కడలేదని ఇదివరకే మేము నిరూపించాంకదా! కనక అక్కడ శూన్యమే కాని మరొకటి ఏమీలేదు. ఉండడానికి అవకాశమూలేదు. కాగా ఇక్కడల్లేనే సర్వే సర్వత్ర ఈ ప్రపంచంలో శూన్యమే కన్నడుతుంది. వస్తువుకాదు కన్నడేది? దాన్ని ద్రష్ట తన సంస్కారం కొద్దీ వేరువేరుగా భావిస్తాడు. అంతే ప్రపంచం అనేదేమీలేదు. దానికి కర్తా లేడు. కనక భగవంతుడు ప్రపంచం నిర్మించాడనే వాదం అంతా వట్టి కోలాహలమే..

అదేమయ్యా : ఈ ప్రపంచంలో నదులు, జంతువులు, కొండలు, నదులు, చెట్లు ఇట్లా నానారకాల వస్తువు లగవడుతున్నవే. వీటి నన్నింటిని కాదని హున్యమే ననడం సబబుగావుందా ? అని సంశయాత్మక లడుగుతారు. వారికొక సమాధానం చెప్తాం.

ఏమంటే--శ్రోత్రియ బ్రాహ్మణునకు మాలవానిని చూచినతోడనే తొలగి దూరంగా పోవలెనని తోస్తుంది. కడమవాళ్ళకు--హుద్రాదులకుగానీ, తడి తరులైన మాలలకుగానీ ఈ తీరుగా తోస్తున్నదా ? లేదు. ఏమి ? ఎందుకలా తోచలేదు ? అసలక్కడ - ఆ మాలవాడిలో దూరంగా తొలగిపోవలసిన దోషం యేమీ లేకపోవడమే అందుకు కారణం అయితే శ్రోత్రియబ్రాహ్మణుడి కెందుకట్లా తోచింది ? అతనికి ఆతడి తండ్రి తాతల నాటినుండి కూడా ఆ సంస్కారాలే అలవాటు పడ్డాయి. ఆ వాతావరణంలోనే పెరిగాడు కనుక ఆ బ్రాహ్మణు అట్లా అనుకొన్నాడు. దాని ప్రకారంగా అతడు ప్రవర్తించాడు. అతనికి సంస్కారం అతని తండ్రినుండి ఏర్పడింది. అతనికి అతడి తండ్రినుండి, అతనికి అతని తండ్రినుండి. ఈ తీరుగా ఏనాడీది మొదలైందో మన కెరుగరానంతటి అనాదికాలంనుండి ఈ సంస్కారం ఆ కోవలో ఏర్పడివుందని సులభంగానే తెలుస్తుంది కదా ! ఇట్లాగే కడమ సంస్కారాల విషయంకూడా ఊహించుకోవలసింది. ఇట్లాగే అనాదీయాలైన అనేక సంస్కారాల పుట్టవల్లనే ఈ ప్రపంచం అంతా ఏర్పడింది ? నడుస్తున్నది. కనుక మనకీ ప్రపంచంలో ఏరకం జ్ఞానం కల్గినా ఇదివరలో మన మనస్సుల్లో

అనాదిగా ఏర్పడివున్న సంస్కారాలవల్ల వాటి కను రూపంగా కల్గేదేకాని తడితరంకాదు, మరొక విధంగా వుండనూ వుండదు. వుండడం సంభవమూకాదు. కాగా ఈ ప్రపంచం అంతా ఊరికే ఇట్లా పున్నట్లు తోచేదే కాని అనగా - ప్రాతిభాసికమే కానీ వస్తుతః ఏమీలేదు. మన అన్తఃకరణం - (మనస్సు) యొక్క సంస్కారాలవల్ల ఇది ఇట్లా తోస్తూందే కాని వస్తుతః ఏమీలేదు. హున్యమే అంతా, అదే యీ ప్రపంచాని కంతటికీ ఉపాదానం--మూలకారణం. అది దేని వల్లా పుట్టేదిరాదు. చచ్చేదిరాదు. కనక ఈ హున్యమైన ప్రపంచాన్ని నిర్మించడానికని దేవుడి నొహణ్ణి తెచ్చిపెట్టుకో నక్కరలేదు. అని హున్యవాదం చేస్తారు కొందరు.

మరి కొందరు పై విషయమంతా దాగానే వుందని అంగీకరిస్తారు. కాని యీ ప్రపంచం తోచడాని కొక ఆధారమేదైనా ఉండకతీరదంటారు. ఆ ఆధారం హున్యంకాజాలదు. ఏమంటే అనలు "తాడు" అనే ఆధారంలేకుండా "పాము" మొదలైన వెట్లాగూ తోచవుకదా ! అట్లాగే ఏదో వాక ఆధారం వుండి తీరాలే యీ ప్రపంచం ఇట్లా తోచడానికి. అదేమి టయ్యా ? అంటే ఆ ఆధారం విజ్ఞానమేనని అంటారు. వీరు విజ్ఞాన వాదులనీ పీరిడి విజ్ఞాన వాదం అనీ అంటారు. ఈ విషయాన్నంతా ముందు మాయా వాదంలో విస్తరించి నిరూపిస్తాం.

అయితే ఈ వాదాలను--మనరు ఈ ఆలోచనలను వేటిని *సాంఖ్యులు అంగీకరించరు. ఏమంటే మనకు ఈ ప్రపంచం కన్నదే తీరునుబట్టి మనం

* సాంఖ్యులు సద్వాదులని అంద రెరిగిందే. సద్వాదులంటే కార్యము తాను పుట్టక పూర్వమునుండే కారణములో దాని రూపములతో (కారణపు రూపంతో) వుండంటారు : సత్తైవదే - అదివరలో వున్నదే కర్తయొక్క ప్రయత్నంవల్ల వ్యక్తం అవుతుందంటారు. అంతేకాని క్రొత్తగా - అపూర్వంగా కార్యం పుట్టుకొనిరాలేదని వారి తలంపు--

కారణ రూపంలోనే కార్యం ఉందనీ అది వ్యక్తమయ్యే స్వభావం కలదైతే దాన్ని స్వభావమే వ్యక్తం చేస్తుందనీ, కర్తయొక్క ప్రయత్నం ఆ పనిలో - కార్యాన్ని వ్యక్తం చేయడంలో, స్వభావానికి తోడ్పడుతుందనీ చార్వాకు లంటారు.

చార్వాకుల తలంపుయొక్క వాస్తవం ఇది. సాంఖ్యులరు అదివరలో లేని "కుండ, చట్టి" మొదలైన దశలు, మట్టి తెట్లా కర్తయొక్క ప్రయత్నంవల్లనే ఏర్పడతవో అట్లాగే "భామి, నీరు, నిప్పు, గాలి" వీటిలో లేని - అదివరలో అని వేరువేరుగా వుండేటప్పుడు కన్నదని, జ్ఞానాదులు, శరీరంగా ఏర్పడిన అనగా ఈ సరిక్రొత్త తీరుతో మేళగించిన పై భూమ్యాదులం దేర్పడతవని, ఇది ప్రాచీన చార్వాకుల మతం. ఇక నవీన చార్వాకులూ, లోకాయతులూ గూడా పై

ఊహించాలె. అంతేకాని దానికి విరుద్ధంగా మన
“ఊహలు సాగిస్తే మనం తప్పయిపోతాం, మనకు
ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ శూన్యంగా అవుపడ
డం లేదు. కుండ వున్నది. గుడ్డ వున్నది” అని
ఈ తీరుగానే అన్నీ భావాలిగానే—(సత్తులుగానే)
కన్నడు తున్నవి కానీ, అభావాలుగా - శూన్యంగా
కన్నడడం లేదు. చిట్టచివర కభావంకూడా భావరూపం
లోనే కన్నడుతుంది. ఎట్లాగంటే కుండలేదని ఎక్కడ
అనుకొంటున్నామో అక్కడ ఆకుండ లేకపోవడం

ఉన్నట్టుగానే కన్నడుతుంది. అంటే కుండలేనిచోటు
మన కంటికి సత్తుగా కన్నడ్డప్పుడే దానియందు కుండ
యొక్క లేకపోవడం - అభావం, ఉన్నట్లుగుపడు
తుంది. కుండ లేకపోవడాన్ని కన్నరచే భూతాగం
గానీ కుండ లేకపోవడంగానీ అక్కడ లేదని మనం
అనుకోము గదా! కనక అభావంగూడా అధికరణ
రూపంగానో లేక స్వయంగానో అడ్కడున్నదే -
అనగా భావరూపమే అయి తీరింది.

(సశేషం)

వృధివ్యాదుల్లో బీజరూపంగా జ్ఞానం వుందనీ అదే శరీరంలో బాగా వ్యక్తం అవుతుందనీ ఈ శరీర రూపంగా వున్న భూమ్యాది
భూత చతుష్టయంయొక్క కలయికలోని దశలనుబట్టి యీ జ్ఞానంయొక్క అవస్థలు కూడా మారుతుంటవనీ అంటారు. ఇందు
కొక యుక్తి కూడా చూపుతారు. “సత్వాత్సంజాయతే జ్ఞానం” అని భగవద్గీతలో వుంది. సత్వం అంటే ప్రకృతియొక్క
గుణం. అది త్రిగుణాత్మిక అని సాంఖ్యిలూ అంటారు కదా. జ్ఞానానికి కారణం ఐన సత్త్వగుణం ప్రకృతిలోనే వుందంటే
భూమ్యాదులం దున్నదనే కదా చివరకు తేలేది. ఏమంటే ఆ ప్రకృతి భూమ్యాదుల రూపంగానేగా ఈ ప్రపంచం అయింది.
అనగా సురవరాదుల శరీరంగా ఏర్పడింది అంతేకాక “దైవీహ్యేషాగుణమయీ మమమాయా దురత్యయా” అని గీతలో
ఉన్న విషయాన్నే “మాయాంతు ప్రకృతిం విద్యాత్” అని వేదం ప్రమాణిస్తుంది. ఇందువల్ల విచిత్ర కార్యకారి కావడంవల్ల
“మాయ” అనబడే యీ ప్రకృతిలో జ్ఞానాన్ని కల్గించే సత్త్వగుణం వున్నదని వైదికులే అంగీకరించారు. కాగా వారు ప్రకృతి
అన్నా మేం చెప్పే వృధివ్యాపస్తేజో వాయువులు కాదనరు కదా! అని నవీన చార్వాకుల యుక్తి. వీరు అక్కడక్కడ తమ
మతాన్ని ఇతర దార్శనికులకు బ్రదర్శించేటప్పుడు వై తీరున శ్రుతి స్మృత్యాదికాన్ని ప్రమాణంగా పేర్కొంటారు. తానే
వారికి శ్రుతి స్మృత్యాదులందు ప్రమాణబుద్ధి లేదు. ఊరక ప్రతివాదులు చేసే ప్రతివాదాన్ని ఎదుర్కోవడానికే అంతవరకే
వారికి శ్రుతి స్మృత్యాదులతోడి ఉపయోగం.

ధృతరాష్ట్రుడికి విదురుడు చెప్పిన నీతులు

శ్రీ బుద్ధవరపు కామరాజు

“కయ్యమనే తలపు తొలగిపోయే విధంగా, కడు నెయ్యముతో తియ్యగా మాట్లాడాలి, నువ్వు. శాంతి మార్గాన కార్యవిధానం నడిపించి అందరూ ఒకటై బ్రతికే పథానికి ఒప్పించి తిరిగి రా,” అని చెప్పి ధృతరాష్ట్రుడు సంజయుణ్ణి ఉపస్థావ్యంలో విడిసి ఉన్న పాండవులకడకు పంపించాడు. సంజయుడు పాండవులను చూచి, మాట్లాడి తిరిగి హస్తినాపురం చేరాడు. రాజమందిరంలో, అంతఃపురంలో ధృతరాష్ట్రుణ్ణి కలుసుకున్నాడు. “జూదంనాడే పుట్టింది చిచ్చు. నీ ఉపేక్ష ఇప్పటికే ఎంతో కార్చివేసింది. ధర్మరాజు ఎలాటివాడనుకున్నావు? అతడు మెత్తని పులి. యావన్మందీ అధర్మాన్ని నీకు అంటగట్టాక ఇంకేమీ వినిపించుకోడు, చూడడు. ఆ తర్వాత అతణ్ణి మరల్చడం నీకూ నాకూ సాధ్యమవుతుందా? మహావేగంతో రావడంవల్ల ఒళ్ళంతా నొప్పలు పెడు తున్నది. మనస్సు నిశ్చలంగా లేదు. ఇప్పటికే చాలా ప్రొద్దుపోయింది కూడాను. ఇప్పుడు నేను శలపు తీసుకుంటాను. రేపు నువ్వు, నీ కొడుకులు, బంధువులు, ఆవులు యావన్మందీ ఉన్నప్పుడు మన వ్యవహారం యావత్తు సవిస్తరంగా మనవిచేస్తాను” అన్నాడు. “అలాగే,” అంటూ సంజయుణ్ణి పంపేశాడు, ధృతరాష్ట్రుడు.

ధృతరాష్ట్రుడు ఒక్కడే కూర్చుని సుదీర్ఘంగా ఆలోచించాడు. ఒక నేపకుణ్ణి పిలిచి విదురుణ్ణి వేగంగా తీసుకురమ్మన్నాడు. విదురుడు వడివడిగా వచ్చినాడు.

“పాండవుల్ని చూసి సంజయుడు ఇప్పుడిప్పుడే ఇక్కడికి వచ్చాడు. నన్ను చాలా చీవాట్లుపెట్టి, రేపు అక్కడి వార్తలు చెప్పానంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పటినుంచి నాకు మహానిద్రా పట్టుకొంది. మనస్సు తత్తరపడుతోంది గుండె టుటలిపోతోంది. ఒళ్ళు నిప్పుల్లో కాలుతున్నట్లుంది. కంటిమీదట కునుకు రావడంలేదు.” అన్నాడు, ధృతరాష్ట్రుడు.

“బలవంతుడు తనపైకి యుద్ధానికి ఎత్తిపచ్చి నప్పటి బలహీనుడు, ధనం పోగొట్టుకొన్నవాడు, దొంగ, జారుడు వీరు నలుగురు నిద్రరాక బాధ పడతారు. ఈ బాధల్లో ఏదో నీ మనస్సును పట్టుకొని పీడిస్తున్నట్లున్నది. ఇతరుల సొమ్ము తిసిదిల్చు కున్నావు కాబోలు! కాకపోతే నిద్ర చెడడానికి గల నిజమైన కారణం ఏమిదో చెప్పు.” అన్నాడు, విదురుడు.

“ధర్మరాజు ఇతనితో నేను చెప్పాడో తెలియక బాధపడుతున్నాను. నీకు తెలుసు కనుక అదేమిదో కొంచెం నాకు అర్థమేట్లా చెప్పి నా బాధ దాపరావా?” ధృతరాష్ట్రుడు ద్రుఢంగా అన్నాడు.

“అయ్యో! ధర్మరాజు నీరు బాంధవుడు చెలిరాడు భటుడు గురువు పెన్నిధి కాదా? అతడు సత్య సంధుడు; శాంతమూర్తి; వినయము వివేకము శీలము కలవాడు. అతడు హాని తలపెడతాడా? వారిని నువ్వు నీ కొడుకూ దూషించేశారు; అదే చాలు....వారికి ఉచితమైన పాలు పంచి యివ్వండి. ఎలుకను పట్టుకొన్న పిల్లిలాగ ప్రవర్తిస్తే చెల్లుతుందా? మీరు శకుని, కర్ణ, దుశ్శాసనులమీద రాజ్యభారం పెట్టుకొని ఉన్నారు. ఇది తుదకునెగ్గను. ఎందుచే తంటావా? తమను తాము తెలుసుకొనుట, తొందర పడకపోవుట, ఓరిమి కలిగి ఉండుట, పట్టునిదుపు కలిగి ఉండుట ఇవి లేని ప్రభుత్వం ఉంటుందా? ఈ సుగుణాల్లో, మచ్చుకు ఒక్కచైనా, వీరిలో

ఎంత వెదికినా కనిపిస్తుందా? ధర్మరాజు నువ్వే నిజంగా తండ్రివని నమ్ముకుని ఓర్పితో ఉన్నాడు. అది నువ్వు ఎరుగుదువు,” అన్నాడు, విదురుడు.

“రేపు సంజయుడిఁల్ల కార్యవిధానం యావత్తు విన్నాక మనము వీడిచేయాలో అది చేయిద్దువుగాని. ఇప్పుడు నామనస్సు తల్లకిల్లిపోతోంది. కొంచెంసేపు ఊరిటకలిగేట్లా, హితవైనమాటలు చెప్పుదూ. నువ్వు ధర్మాధర్మాలు, మంచిచెడ్డలు తెలిసినవాడివి. నా మనోవ్యధ ఉపశమించేట్లాగ నీ వచనామృతం కొంత నామీద చల్లుదూ.” ధృతరాష్ట్రుడు కోరినాడు.

“కానిపనులకుపోక, పరులసిరికి ఈర్ష్యపడక. అందరూ ఆమోదించే విధాన పలువురతో పొత్తు కలిగి జీవించడం మంచిది. కోపము, ఆతిశయము, గర్వము, అసంతృప్తి, దురభిమానము, నిర్వాపారత్వము అనేవి దుష్ట లక్షణాలు. వీలినవానిని, దైవాన్ని, భార్యని, బంధువుల్ని సముచితవిధాన ఆరాధించి సంతోషపెట్టని మూర్ఖుడు, అందని చెట్టు పళ్ళకు ఆశపడేవాడు అవుతాడు. ఉపాయం తెలియని తెలివిహీనులు తమమీద అనురాగం కలవారిని త్రోసి వుచ్చి, తమను త్రోసిపుచ్చేవారివెనుక తిరుగుతు, చివరకు తాము నిరాకరించినట్టివారి అధిక్యతను తెలుసుకుని తొట్రుపడతారు. ధనము, విద్య, వంశము, దుర్జనులకు పొగరుబోతుతనాన్ని కలిగి స్తాయి; ఇవే సజ్జనులకు ఆడకువ వినయము కలిగి స్తాయి. గొప్ప విలుకాని ఆత్మం అరుదుగా గురి తప్పినా తప్పవచ్చు. కాని, నేర్పు కలవాడి బుద్ధిబలం శత్రురాజునీ, రాజ్యాన్నీ చెటచగలదు. ప్రజ్ఞను అవలంబించి, ధర్మము అధర్మము తెలిసి, ఈషణత్రయమును పురుషార్థములను పశించేసుకొని, అయిదు ఇంద్రియాలను గెల్చి, అరిషడ్వర్గమును తెలుసుకొని, సప్తవ్యసనములను వదలి వర్తించేవాడు వివేక వంతుడు. మత్తుగొలిపే ఆహారం వుచ్చుకొనుట, అంతా నిద్రపోతూంటే మేలుకొని ఉండుట, కార్యాలోచనముచేయుట, ప్రయాణముచేయుట ఇవేవీ ఒంటరిగా చేయడం తగదు. నడవడి అనే మహా సముద్రాన్ని దాటించగల గొప్ప ఓడ సత్యము. దీనిని

మించిన గుణం ఇంకేదీలేదు. తమించేవాళ్ళనుచూచి ఆశక్తులని అవహేళన చేస్తారు. అయినా, తమ గుణం గొప్పభూషణం. ఉత్తమమైన సౌందర్యం కోరేవారు ఈ భూషణం ధరిస్తారు. మానవుడు ‘ఉత్తముడు’ అనిపించుకోడానికి రెండు మార్గాలున్నాయి. మొదటిది, ఎన్నడూ పరుషంగా మాట్లాడకపోవడం; రెండవది, దుర్మార్గపుచేష్టలు చేయకపోవడం. ప్రతీకారం చేయగల సమర్థుడయినప్పటికీ సహనం కలవాడు, పేదరికంలో ఉన్నప్పటికీ కలిగిన దానిలో కొంచెం దానం చేసేవాడు పుణ్యులని పెద్దలు చెపుతారు. న్యాయార్జితమైన విత్తానికి రెండు విధాలైన ఆపత్తులు రావచ్చు. మొదటిది, అపాత్రులకు ఇవ్వడం; రెండోది పాత్రులకు ఇవ్వకపోవడం. వెలయాలు, జూదము, త్రాగుడు, వేట, పరుషంగా మాట్లాడుట, క్రూరంగా శిక్షించుట, సొమ్ము నిష్ప్రయోజనంగా వమ్ముచేయుట అనే ఏడు వ్యసనాల్లో తగుల్కోకూడదు. తగినవేషం ధరించడం, తనను తాను పొగడుకొనకపోవడం, నొచ్చినా దుర్భాషలాడకపోవడం, ఇచ్చి విచారించకపోవడం, ఎంత కష్టం కలిగినా సీతిమార్గం తప్పకపోవడం నడవడికి ఒప్పు తెస్తాయి. స్నేహము, సంభాషణము, వివాదము, వియ్యము, కయ్యము, వ్యవహారము తమతో సమానమైనవారితో చేయాలిగాని తమకంటే అధికులతోగాని హినులతోగాని పనికిరాదు. కొంచెమైనా సరే మరొకరితో పంచుకొని తినడంమేలు. కార్యసాధనప్పుడు కష్టాలకు ఓర్చి, కించితైనా సుఖం అనుభవించడం మంచిది. శత్రువులను నాసరే యాచిస్తే ఇవ్వడంలోమేలు. సజ్జనుడు తనను లోకం తెగ పొగడుతూంటే విని ఉబ్బడు; కాగా, ఇంకా మంచిననులు చేస్తూంటాడు. దుష్టత్వాన్ని తన చేరువలోనికి చొరసీయడు. ఇటువంటి మంచి గుణాలన్నీ ధర్మరాజుకు ఉన్నాయి,” అంటూ విదురుడు ఆ అవకాశం వినియోగించుకొని పాండవుల్ని ప్రశంసించినాడు. “నువ్వు వారిని పెంచి పెద్దచేసి రక్షించావు. ఇప్పుడు ఉపేక్షించి వారు ఎక్కడో దూరంగా ఉంటే ఊరుకోవచ్చు; తగినభాగంయిచ్చి, వాళ్ళనురప్పించి,

నీకొడుకులతోబాటు చూడుము. మీరూ వారూ ఏకమైతే మీవై వుకు దేవతలు కూడా తేరిచూడలేదు," అన్నాడు.

ధృతరాష్ట్రుడు ఊరక ఊకొడుతున్నాడు. "నా మంచి ఏమిటో, కర్తవ్యం ఏమిటో, నీకు తెలుసు. ధర్మరాజు విధానం ఏమిటో నీకు బాగా విదితం. అందుచేత అన్ని విషయాలు ఆలోచించి, నామనస్సు ఊహిల్లేట్లా చెప్పు," అన్నాడు, ధృతరాష్ట్రుడు.

"ఓహో! అలాగా! నువ్వీలాగ నన్ను నొక్కి నొక్కి అడిగితే ఉన్నది ఉన్నట్లుగా చెప్పతాను. శ్రద్ధగా విను. రాజ్యం దక్కిందికదా అని, తమ్ముడి భాగం యివ్వకుండా ఎగజేసి అంతా నువ్వే మ్రింగు దామని చూస్తున్నావు. అది ఎలాగ అరుగుతుంది? మాంసపు ముక్క రుచిచూడాలనే దురాశతో గబుక్కున గాలం మ్రింగిన చేపలాగ అయిపోతావు. జాగ్రత్త! మోసగాడైన నీకొడుకు గుండెల్లో గల కోర్కెలు చెల్లుతాయని ఆశించకు," అని విదురుడు నిర్మోహమాటంగా అనేసరికి ధృతరాష్ట్రుడికి నోటమ్మట మాట పెగల్లేదు. కొయ్యబొమ్మలా కూర్చున్నాడు. పరిపరివిధాలైన ఆలోచనలు ఆతనిని కలవరపర్చినవి. నిద్రహాని ఆతణ్ణి వేదించినది.

"ఇందరా నువ్వు చెప్పిన మాటలవల్ల మనస్సు లోని బాధ కొంత ఉపశమించినది. కాస్త మంచి చెడ్డా చెప్పుదూ," అన్నాడు, నిట్టూరుస్తూ.

"పంధని కసుకాయ కోస్తే రుచి లేకపోవడమే గాక విత్తనం కూడా చెడిపోతుంది. బాగా పండిన పండు అయితే రుచి ఉంటుంది, విత్తనంచెడదు. కార్యపాధన విధానంకూడా ఇలాగే ఉంటుంది. పూలమాల కట్టే మాలి పువ్వుల్ని కోసేటట్లుగా, తేనెటీగ పువ్వుల్లో తేనె తీసుకొనేటట్లుగా, ఎదటి వారు నొచ్చకుండా, సున్నితంగా కార్యం నెరవేర్చ గలగడమే గొప్పవిషయం. బొగ్గుగనిలాగ, మొదటి కంటా పొడవకూడదు, పరుల సిరిని, విద్యానంప దని, తేజాన్ని, బలాన్ని మనస్సులో దుఃఖిస్తూ అస హ్యించుకొనే మానవుడు రోగంలేని మరణబాధ అనుభవిస్తాడు. ఎదటివాళ్ళకు హితవైన ప్రియమైన, మనస్సులకు యింపైన మాటలు ఎన్ని మాట్లాడినా

మంచిదే. అలాగ కాకపోతే, అది ఇది అనకుండా నోరుమూసుకొని ఊరుకోవడం మంచిది. మాట వడ్డప్పుడు స్నేహం విరోధంగా మారుతుంది; బుద్ధి చెడుతుంది; ధర్మం పాపగతిని పోతుంది; అను రాగం తులువతనం అవుతుంది. అందుచేత పరుషంగా మాట్లాడకూడదు. కత్తి గొడ్డలతో తెగిన మ్రానైనా చిగురుస్తుంది కాని దుర్భాషలవల్ల చెడి తెగిపోయిన కార్యం మాత్రం ఎన్నటికీచక్కబడదు. శరీరంలో నాటిన ములుకులు ఎలాగో కష్టపడి తీయ జచ్చుగాని మనస్సులో నాటిన మాటలు మాత్రం తీయడానికి ఏమీ ఉపాయంలేదు. ధర్మరాజు నోటమ్మట ఒక్కనాడైనా ఒక్క పరుషవాక్యమైనా వచ్చిందా? అయ్యయ్యా! నీ కొడుకులు ఒకరిని మించి ఒకరు అనేకవిధాల అనేక ప్రేలాపనలు ప్రేలుతూఉంటే నువ్వు అణుమాత్రమైనా విచారించక వింటూ ఊరుకుంటావు. చెడిపోయే కాలం వచ్చి నప్పుడు చెడ్డమాటలు, తప్పుడుత్రోవలు, చెడు పనులు ఎంతో మంచివిగా తోస్తాయి. మంచిని అవి నీతివని మనస్సు నిశ్చయిస్తూంటుంది. పాండవులతో విరోధాన్నుండి నీ బుద్ధి మరలకపోవడమే పాపం. అంతే! ఏం చేస్తాము? మన పంశంలో లేజస్సురు, ధైర్యానికి, ధార్మికత్వానికి ఎన్నదగిన ధర్మరాజును నీ సంపత్తుకు వెలిచేసి అలాగ దూరం చేయడం న్యాయమేనా? అతడు నీ పెద్దతనం చూచి ఓర్పు వహించాడు," అన్నాడు, విదురుడు.

"నువ్వు చెప్పిన నీతివాక్యాలవల్ల నాకు తనివి తీరలేదు. ఇంకా చెప్పు." ధృతరాష్ట్రుడు కోరినాడు.

"అన్నివిధాల పుణ్యకర్మలూ ఒకయెత్తు; న్యాయం తప్పకపోవడం ఒక్కటి ఒకయెత్తు. దీనిని వేద శాస్త్రాలన్నీ ఎంతో గొప్పగా పొగడుతున్నాయి. న్యాయం పాటిస్తే ఇహలోక సుఖాలు అనుభవించ డమే గాక, పునకీర్తి కూడా దక్కుతుంది. ఈ లోకంలో ఎంతకాలం పేరు నిలబడి ఉంటుందో అంతకాలం పుణ్యలోకాలు కలుగుతాయి. పూర్వం ప్రహ్లాదుడు, రాక్షసజాతిలో పుట్టినవాడైనా, తన కొడుకు విరోచనుడూ అంగిరసుడనే బ్రాహ్మడి

కొడుకు సుధన్వుడూ తమ తమ ప్రాణాలే ఒక ధర్మసందేహం నిమిత్తం పందెంపెట్టి తనను అడిగే సరికి, 'ఏడు కొడుకు వాడు క్రొత్తవాడు' అనే భేద బుద్ధిలేకుండా, తాను మధ్యవర్తిగా ఉండి సుధన్వుణ్ణి గెలిపించాడు. తరువాత అతనిని ప్రార్థించి, తన కొడుకు జీవితం దానంగా గ్రహించి, కొడుకును బ్రతికించుకొన్నాడు. అలాగే నువ్వు. ధర్మం విడవక, అధర్మపరులైన నీ కొడుకులపట్ల పక్షపాత బుద్ధి విడిచిపెట్టి, న్యాయమైన పనిచెయ్యి. వారూ వీరూ కూడా ఆపత్తులు లేక హాయిగా బ్రతుకుతారు. నీకా అనవసరమైన ఈ ఏడుపు ఉండదు. పాపపు పనులే కర్తవ్యంగా పెట్టుకొని విరివిగా చేస్తోంటే కడకు అవే యింపనిపిస్తాయి. ధర్మమైనపని అధర్మమైనదిగా మార్పు పొందినా అదికూడా అలాగే యింపనిపిస్తోంది. బుద్ధిమంతులు లేని సభ సభకాదు; ధర్మం వక్కాణించనివాడు బుద్ధిమంతుడు కాదు; సత్యపూరితం కానిది ధర్మం కాదు; ఏదో నెపంమీద గతితప్పేది సత్యం కాదు. నీతిమార్గాన బ్రతుక గలగడం ఉత్తమం; శౌర్యం చూపించి సంపదలు పొందడం మధ్యమం; అధికభారంగా నడిచే జీవితం అధమం. నీతి బాహ్యులైనవాళ్ళను ఉత్తములు మెచ్చుకోరు....నీ కొడుకులు ఎప్పుడూ కయ్యానికి కాలుద్రవ్వతూ ఉంటారు. కర్ణుడు మొదలైన మీ మంత్రులు అంతకుముందే పేచీకి దిగుతారు, నువ్వు నీతిమార్గం త్రొక్కవు. పాండవులు యుద్ధానికి ఇష్టపడరు. నీతిమార్గాన కార్యం సాధించ పూను కున్నారు. అకారణంగా ఎదురుచెప్పి రెచ్చగొడితే మండుతారు. చివరకు ఆర్పడానికి ఎవరికీ సాధ్యపడదు తమ తండ్రియందు వలెనే నీయందు కూడా భక్తితో ఉండి, సజ్జన పద్ధతిని నడచుకొంటారు. అట్టివారిని నువ్వు నిష్కల్మషమైన బుద్ధితో కన్న కొడుకులులాగా చూచుకోడం మంచిది. ఏకారణం లేకుండా, కేవలం ఉపకార బుద్ధితో, పరుల పనుల నిమిత్తం బాధలు అనుభవించేవారి జీవితమే జీవితం. ఒకరి సహాయంవల్ల పేరు ప్రసిద్ధి పుష్కలంగా సంపదలు పొందిన పిదప అటువంటి దాతకు

కడకు కీడు కలిగించిన కృతఘ్నుడి పీనుగునైనా, రోతపడకుండా పీక్కుని తినడానికి కుక్కలుకూడా సిద్ధపడవు. కనుక న్యాయం ఆలోచించకపోవడం హానికరం. పాండురాజు నీకు పరమభక్తుడు. పాండవులు నీకు ప్రఖ్యాతి తెచ్చి పెట్టినారు. వారిని ఆదరించు. బ్రతుకుచావు, భూషణదూషణ, దానం ఇచ్చుట, దానం వేడుట ఇలాగ సుఖదుఃఖాలు అప్పుడప్పుడు వస్తూ ఉంటాయి, పోతూ ఉంటాయి. దుఃఖంవల్ల బలం తగ్గుతుంది, రూపం చెడుతుంది, మతి తప్పుతుంది, రోగం వస్తుంది. దుఃఖంతో క్రుంగి కృశిస్తూ ఉంటే శత్రువులు సంతోషిస్తారు. అందుచేత ఏడుపు మానేసెయ్యి." అన్నాడు, విదురుడు.

"కుష్కప్రియాలతో మహాత్ముడైన ధర్మరాజును బాధపెట్టాను. దుర్మార్గులైన నా కొడుకులకు యుద్ధంలో చావు తప్పదు. ఏడుపుకాక యింకేమి మిగులుతుంది? ఏం చేయాలో చెప్పుదూ" అన్నాడు ధృతరాష్ట్రుడు.

"తపస్సు, ఇంద్రియ నిగ్రహము, విద్య శాంతికి కారణాలు. వీటి అన్నిటికంటే మేలైన శాంతికారణం లోభం లేకపోవడమే. జ్ఞాతులకలహం, గోవుల దొంగతనం, బ్రాహ్మణనాశం, స్త్రీలహింస, జరగ నిచ్చేవాడు నశిస్తాడు. జ్ఞాతులంతా ఒకరి అభివృద్ధి ఒకరుకోరుతూ, సంఘభావంతో కలసి మెలసి, అనురాగంతో వర్తిస్తే, తామరపువ్వులు ఉన్న కొలనులాగ. నిరిసంపత్తులకు ఆటవట్టు కాగలదు. ఒంటరిగా ఉన్న చెట్టును ఏనుగు, గుఱ్ఱం, గాలి మొదలైనవి అతి సులభంగా విరిచేస్తాయి. అలాగకాక, అనేక చెట్లు దట్టంగా గుబురుగా ఉంటే యేడాదా లేకుండా ఉంటాయి. అలాగే అన్నదమ్ములు కలిసి ఉంటే, ఎవరికైనా వరే ఆసాధ్యులవుతారు. అలాగకాక విడిపోతే ప్రతివారికీ లోకువై చెడిపోయి దుఃఖాలపాలవుతారు. కనుక కౌరవులూ పాండవులూ ఒకళ్ళ కొకళ్లు అండగా నిలబడితే ఎదటివారికి అజేయులు కాగలరు. పరులవల్ల బాధలేని రాజ్యం పూజనీయం కాగలదు. వనవాసంలో దుఃఖాలనుభవించిన పాండవుల్ని తక్షణం పిలిపించి, వారికి అర్హమైనస్థానం యేర్పరచి నిలపడం, నీ కొడుకుల్ని నిలబెట్టుకోవడం

అవుతుంది. ముఖస్థితిమూటలు చెప్పేవాళ్ళు చాలా మంది ఉంటారు. కాని, అయిష్టమైనా అప్రియమైనా సరేనని యదార్థం చెప్పేవారు లేరు. జూదమప్పుడు నేను అడ్డపచీ అయిష్టమైనదని నందేహించక హితవు చెప్పాను. అది నీకు రుచించక, రోగికి పత్యం నికారం కలిగించినట్లయింది. అయినా యిప్పుడు మళ్ళీ చెవుతా విను. కాదుర్ని కాంక్షించి, నెమళ్ళను విసర్జించినట్లు, పిల్లులకోసం సింహాలను తిరిగ్కరించినట్లు దుర్యోధనాదులకోసం ధర్మరాజాదులను త్యజించావు. ఈనాడు, అంతా ముంచుకువచ్చేసరికి దారితెన్నూ తెలియక, తగులడుతున్నట్లు తల్లపిల్లు తున్నావు. వంశంకోసం ఒకట్టి పిడిచివుచ్చడం నీతి అని పెద్దలు చెబుతారు. మంచిమూట వినడి, దుష్టయ పరుడైతే దుర్యోధనుణ్ణునానరే మనం వెళ్ళ గొట్టేస్తే ఏమవుతుంది? అది అలా ఉండనీ, సంపత్తు సహాయంపైన ఆధారపడి ఉంటుంది; సహాయం సంపదవల్ల లభిస్తుంది. ఇలాగ యిది ఒకదానివల్ల ఒకటి కలుగుతాయి కనుక నీసంసద పాండవులకు, వారి సహాయం నీకు లభ్యమయ్యేట్లాగ ఒండొగుల కలయిక మేలు. అంతేకాని మనబలం వెలితిచేసు కోవడం మంచివనా? కొరవపంజోడ్డారకులైన నీష్ట ధర్మరాజులు, పరాక్రమవంతులైన కర్ణార్జునులు, వ్రతాపవంతులైన భీమదుర్యోధనులు, శస్త్రాస్త్ర పారంగతులైన అభిమన్యు లక్ష్మణ మున్నగు మహా రులు, ఆగ్రహానుగ్రహసమర్థులైన ద్రోణద్రుపదాది ఆవులు, వారివారిబంధుమిత్రులు యింతమంది ఏకమై నీ అనుజ్ఞప్రకారంచేస్తోంటే, నువ్వు ఎదురులేకుండా, నిరాఘాటంగా ఈ యాచక్రజగత్తును శాసించి నడుపుతూ ఉంటే, నీ వైభవం మహోజ్వలంగా చెల్లు తూంటే ఎంత గొప్పగా ఉంటుందో ఒకసారి ఆలో చించు. ఒకవేళ పాండవులు ధీమతులై, ఏరోధం లేకుండా ఊరికే వైదొలిగిపోయినా కొద్దిరాలంలో నానాచిక్కుల్లోపడి చెడిపోతుంది గాని దుర్యోధనుడి వల్ల రాజ్యపాలనసాగగలదా? అన్నాడు విదురుడు.

“నువ్వు చెప్పినమాటలు నిర్మలమైనవే, నైపుణ్యం గలవే, రాజనీతిమార్గబోధకాలే. అయినా నా కొడు

కును వెళ్లగొట్టలేను. ధర్మోజయతి అనుకుని ఊరుకుంటాను.” అన్నాచాతడు “జ్ఞాతులు గుణ హీనులైనా విడువరాదని చెప్పతూ ఉంటే, నన్ను జాలు కలిగి నీ సేవ కోరుతున్న పాండవుల్ని దిగ విడువ ఎచ్చా? వారి జీవనోపాధికోసం కొన్ని అల్పమైన వల్లెటూళ్ళయినా, దుర్యోధనుణ్ణి ఒప్పించి యిప్పిస్తే మంచిదిని చూస్తున్నాను వారిని విడిచిపెట్ట మని చెప్పానంటే, పెనుగులాట పిదప పశ్చాత్తాపము పుట్టకతప్పదు. దానికిఅప్పుడు ప్రతీకారం లేదు. ఏరోగంవల్లనో, ముసలితనంవల్లనో చావు ఎలాగు తప్పదు. క్షీణమోరాజ్య దాగాలకొలుకు యుద్ధంచేసిగాని చావూడదనా? ఏనుగులు, గుడ్డాలు మున్నగుగొప్ప సంపదలు, కాంతలతోపహారాలు, ప్రజాసురాగంగన్న పరిపాలన, యుద్ధాలోపిషయం, పేరు ప్రసిద్ధినిభవము గల రాజాధిరాజులంతా చావక నిల్చారా? నామూట వినగలిగితే యిహపగాలో సీరి, పిథిపం, కీర్తి అన్నీ దక్కటం తథ్యం. నీలోనువ్వు దాగాలలోచించుకో, ధర్మరాజును దిగవిడువకు. పొద్దుకుదిరే పరానం నీకొడుకులకూ మంత్రులకూ స్థిరనిశ్చయంతోచెప్పి నవలించు.” అని విదురుడు దోదించినాడు.

“తమ్ముడూ! నీమాటలు వింటూంటే పిదారం మటుమాయమైంది. బుద్ధి తెలిపిపోయింది. అలాగే చేస్తాను. ఇదే కర్తవ్యం. ధర్మం, యశం, లాభం.” అన్నాడు, దృతరాష్ట్రుడు. ఆనందం, ఆపనమ్మకం ఒక్కసారిగా పిదురుచి మనస్సును కల్లోలపెట్టాయి.

“అబ్బ! ఎంత సేవటికి నీమనస్సు ఒక నిశ్చయానికి రాగలిగింది, అన్నయ్యా! మళ్ళీ, దుర్యోధనుణ్ణి చూచేసరికి నీవృథానిశ్చయం ఊగులాడి అతడు వ్రాలినవైపుకు వ్రాలకపోతే, అహో! మేమంతా ఎంత సంతోషిస్తామో!” అన్నాడు, నిట్టూరుస్తూ. “నేను అలాగచేయను. ఇలాగచేస్తాను అని నిష్కర్షగా చెప్పడం దైవానికి చెల్లుతుంది గాని మానవుడి షశమా? పొరుషంకంటే దేవుడు ఎక్కువ అన్నయ్యా!” అన్నాడు, విదురుడు. “ధర్మవదం, నీతిమార్గం చక్కని మాటల్లో నాకుతెలియజెప్పావు.” దృతరాష్ట్రుడు విదురుణ్ణి మెచ్చికొన్నాడు. ★

అదృష్ట మనునది ఉన్నదా లేదా ?

శ్రీ వారణాశి సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి

‘ప్రత్యాత్మనియమాద్భుతై రస్తిహేతు రలౌకికః’
(కుసుమాంజలి)

లోకములో ఆత డదృష్టవంతుడని, అది వాని అదృష్టమని వ్యవహారము సుప్రసిద్ధమై యున్నది.

ఆ లోకప్రసిద్ధి ‘నహ్యమాలా ప్రసిద్ధిః’ అను న్యాయమున మూలము లేకుండ సంభవించదు. కాబట్టి ఆ మూలమేదియో పరిశీలించము—

లోకులు విషయోపభోగములకై లౌకిక (లోక విదిత) కారణముల నాశ్రయించి బహుధా ప్రయత్నించుచుండుట కార్యసిద్ధి కారణాధీనమని గుర్తించియే కదా.

ఆ లౌకిక కారణములను సమకూర్చుకొనకుండ ఎవ్వడును కార్యసిద్ధికి ప్రయత్నింపడు.

ఇట్టి స్థితిలో యావచ్చక్తి ప్రయత్నించి ఎంత సమర్థుడును కార్యవైఫల్యమును పొందుచు నేయున్నాడు. ఏమి కారణము ? కార్యవైఫల్యమునకు కారణవైఫల్యమే మూల మనవలెను. ఆ కారణములు లౌకికములే అయి అవన్నియు కూర్చబడి యున్నపుడు కార్యవైఫల్యమునకు అవకాశ మేది ? అందుచేత ఆ కార్యహాని లౌకికకారణ వైఫల్యముచే గాక అలౌకిక (అదృష్ట) కారణ వైఫల్యముచే కలిగినదనక తప్పదు. కనుకనే అట్టి సమయములలో అదృష్టము లేదని దురదృష్టమని లోక మనుకొనుచుండెను.

ఆ అదృష్టమునకు పుణ్యమని దురదృష్టమునకు పాపమని నామాంతరము. లోకుల కది దృష్టము కాకుండుటచేత అదృష్టమనబడుచున్నది ఆ అదృష్ట దురదృష్టములు ప్రజలాచరించు ధర్మాధర్మములను బట్టి యేర్పడుచు వారివారికి కార్యసిద్ధిలో కార్యహానిలో కలిగించుచుండును. మరియు “కాలేశ్వరా దృష్టా

దీనాం కార్యమాత్రం ప్రతికారణత్వమ్” అను సిద్ధాంతమును బట్టి విచిత్రమైన ఈ సృష్టికి విచిత్రమైన వారివారి అదృష్ట విశేషమే కారణమయి యున్నది. ఉత్పత్తిసిద్ధములైన అంగ వైకల్య అంగ సౌష్ఠ్యములేమి, సురూప కురూపములేమి, మూఢత్వ బుద్ధిమత్త్వములేమి. సుఖదుఃఖ ప్రభేదములేమి. అల్పాయుష్య దీర్ఘాయుష్యములేమి. అరోగ్యానారోగ్యములేమి, ఇట్టి భేదములన్నిటికిని వారివారి అదృష్ట భేదమే కారణమనుటకంటె గత్యంతర మేమున్నది?

లోకములో పరిజ్ఞానము కలిగి దూరదృష్టితో వ్యవహరించు మహాపురుషులు బహు ప్రయాస కరములును సద్యఃఫలరహితములును అగు యాగ-దాన-హోమ-జప-తపో-బ్రహ్మచర్యాదులను అతిశ్రద్ధతో ఆచరించుచున్నారు. అవి నిష్ఫలము లైనచో బుద్ధిమంతులగు అట్టి మహాపురుషులు వాని నాచరింపదు. వాని ఆచరణకు వర్తమాన స్థితిలో తగిన ఫలమా కనబడదు. కనుక ఆ మహాపురుషులు జన్మాంతర-లోకాంతర ఫలాపేక్షలై అట్టి ఫలమీయగల అదృష్టము నార్జింపదలచియే ఆ కార్యములందు శ్రమకోర్చి ప్రవర్తించుచున్నారనకతప్పదు. లోకములో ఎవని సుఖదుఃఖానుభవము వానిదే అగుచున్నది కాని ఒకనిది మరియొకనికి సంక్రమించుట లేదు. అందుచే ప్రతివ్యక్తికిని అదృష్టము భిన్నభిన్నముగా నుండి తదనుగుణములైన సుఖదుఃఖములను కలిగించుచున్నదనక తప్పదు.

మరియు నక్షత్రగ్రహ చక్రముయొక్క గతి భిన్న భిన్నముగా కనబడుచున్నది. ఆ గతి విశేషమును బట్టి లోకమునకు శుభాశుభఫల మేర్పడుచున్నది.

అట్టి ఫలము సుఖక్షయిల్లదిరూపన సర్వజన సాధారణముగను, లాభ నష్ట - సుఖదుఃఖాదిరూప

మున తత్తద్వ్యక్తిగతముగనుకూడ ప్రత్యక్షమగు చున్నది.

లోకమున కిట్టి ఫలప్రాప్తిని గనబరచు ఆ గ్రహ చక్రముయొక్క ఋజు వక్రౌదిగతులు అట్టి ఫలమనుభవింపవలసియున్న లోకుల అదృష్ట విశేషమాలకముగా కలుగుచున్నవనక తప్పదు.

లోకులకు ఆ అదృష్టభేదము వారివారి శుభాశుభ కర్మమూలకముగా ఏర్పడుచుండును. పురాకృత శుభాశుభకర్మమూలమున ఆ నక్షత్రగ్రహ చక్రములహర్నిశములు భ్రమణము చేయుచు లోకమునకు గలుగు శుభాశుభఫలములను ప్రకటించుచున్నదను విషయమిట్లు చెప్పబడినది.

‘నక్షత్రగ్రహపంజర
మహర్నిశం లోకకర్మవిక్షిప్తమ్
భ్రమతి శుభాశుభమథిలం
ప్రకాశయ త్సూర్యజన్మకృతమ్.’

ఇట్లు పరిశీలింపగా లోకులకు గలుగు శుభదుఃఖాద్యనుభవమునకు వారివారి అదృష్టమే కారణమై యున్నదని అందుచే అత డదృష్ట వంతుడని రతడు

దురదృష్టవంతుడని సర్వజనసాధారణముగా నున్న వ్యవహారము ప్రమాణసిద్ధమే అని తేలినది.

అట్టి అదృష్టము ప్రజలుచేయు శుభాశుభ కర్మలను బట్టి ఏర్పడుచుండుననియు తేలినది.

సుఖవడదలచిన ప్రజలు శుభకర్మలనే ఆచరింపవలె ననియు అశుభ కర్మాచరిణమున దురదృష్టమేర్పడుచు దుఃఖమును ప్రాప్తింపజేయుననియును తేలినది.

ఇక అదృష్ట దురదృష్టములను కలిగించు ఆ శుభాశుభకర్మలేవి? అవి మన యిట్టికి తోచినవా? కావు. ఏమనగా, మనుజులకు దుష్కర్మలను చేయుటకు మాత్రమే శక్తియున్నది కాని వాని దుష్ట ఫలితములను పరిహరించుకొన గల శక్తిలేదు. చేసిన కర్మకు ఫలమునిచ్చువాడు భగవంతుడే. ఆ భగవంతునిచే నిర్దిష్టములైనవే శుభాశుభ కర్మాలు. అది శాస్త్రోక్తములై యున్నవే. ఈ విషయమును భగవద్గీతయే చాటుచున్నది—

“యశ్చాత్మవిది మత్స్యజ్య పర్తిరే కామకారతః

ననస్సిమవాప్నోతి ససుఖం సపరాం గతిమ్”

“తస్మాచ్ఛాత్మం ప్రమాణంలే కార్యకార్యస్యవస్థితమ్”

మాధ్యమిక శూన్యవాద సమీక్ష

పండిత శ్రీ గోపదేవ్

మాధ్యమిక శూన్యవాదము బౌద్ధ దర్శనముల వికాసఫలిత మనదగియున్నది. ఈ వాదము రెండు వేల సంవత్సరములకు పూర్వమే రూపొందినది. అఖండ తాపన జీవితము, భౌతిక విలాసమయ జీవితము, నీ రెంటికి మధ్యమముగానుండు నొక మార్గమును తథాగతు డనుసరించి యుండెను. తత్త్వ వివేచనమున బుద్ధు డత్యంత శాశ్వత వాదమును గానీ యత్యంతోచ్ఛేద వాదమునుగానీ యంగీకరింపక మధ్యమ మతమును గ్రహించియుండెను. అందువలన నీ తత్త్వము మాధ్యమికమనియును, శూన్యము పరమార్థముగా నంగీకరించుటచే శూన్యవాదమనియును చెప్పబడుచున్నది.

ఈ వాదమునకు దార్శనిక స్వరూపము నొసంగిన వాడు ఆర్య నాగార్జునుడు. ఇతడు క్రీస్తుశకము రెండవ శతాబ్దము (క్రీ. శ. 166-196) వాడైన గౌతమీ పుత్రుడు యజ్ఞశ్రీ (ఆంధ్రరాజుకు) సమకాలికు డందురు.

ఆచార్య నాగార్జునుడు శూన్యవాద ప్రతిష్ఠాపకుడు. ఆర్యదేవాదు లితని యనుచరులు,

ఈ శూన్యవాదుల దృష్టిలో మానవుడు శూన్య వాదము నంగీకరింపనివాడు సాంసారిక దుఃఖముల నుండి విముక్తి నొందజాలడు. ఆత్మ, శరీరము, పుత్ర మిత్రులు, ధన ధాన్యాదులు నన్నియు సత్ పదార్థములని యంగీకరించువారికి వానియందు రాగాదు లేర్పడును. విరోధులయెడ ద్వేషాదులు కలుగును. ఈ రాగద్వేషముల మూలమున మానవులు శుభా శుభ కర్మల నొనర్చి జన్మ మరణ రూపచక్రమున చిక్కుకొని క్రిందు మీదగుచుందురు. కావున శూన్యవాదము నంగీకరించు వారి కీ యిక్కట్టులుండవు. వారు రాగ ద్వేషములకు గురికారు. అందువలన ద్వేషరాగ

మూలకములగు శుభాశుభ కర్మల నాచరింపరు. కాబట్టి జన్మ మరణములలో జిక్కువడరు. ఇంతేకాక, ప్రపంచసత్తా నంగీకరించువారు రాగాదులతో నాత్మకు స్వాభావిక సంబంధము నంగీకరింప వలసినవారగుదురు.

స్వాభావిక సంబంధము విడువరానిదగును. కావున నాత్మరాగాదులనుండి విముక్తియు కాజాలదు. కాని, శూన్యవాదుల దృష్టిలో నాత్మ కానీ, రాగాదులు కానీ సద్వస్తువులుగావు. అవి యసత్తులు. అందువలననే వానిలో పరస్పర సంబంధము నుండజాలదు.

రాగాదులు శూన్యములనుట యుక్తిసిద్ధము. రాగాదు లేపదార్థములనుండి యుత్పన్నములగునని చెప్పబడునో బాగుగ విచారించి చూచిన ఆ వస్తువులు రాగాదులకు కారణరూపమున సిద్ధము కాజాలవు. ఒక వస్తువుమీద నొకనికి రాగమున్న దానిపై మరి యొకనికి ద్వేషముండును ; మూడవవ్యక్తికి దానిపై మోహము కలుగుటయు చూడనగును. రాగము కలిగించుట వస్తుస్వభావమగునెడల నావస్తువు ఒకనికి ద్వేషము, నింకొకనికి మోహము కలిగింపరాదు. కాని, యొకే వస్తువు విషయమున విరుద్ధబుద్ధు లొకే కాలమున గలుగుట చూచుచున్నాము. కావున వస్తువునకు సత్తలేదు. మనుష్యుడు కల్పనద్వారా వస్తువును రాగాదులకు కారణము చేయుచున్నాడు. కల్పింపక రాగాదు లేర్పడవు. అందువలన రాగాదులకు వాస్తవికమయిన యునికిలేదు.

లోకమున శ్రీపురుషులలో పరస్పరానురాగము చూడబడుచున్నది. కాని, యంతమాత్రమున రాగాదులు సత్యములని యెంచరాదు. శ్రీ పురుషులు స్వస్వభావమువలన పరస్పర బంధమునకు కారణులగు నెడల వారెన్నడు బంధనవిముక్తులు కాజాలరు.

కారణ మేమన స్వభావమెన్నడు విడువబడదు. కాని లోకమున స్త్రీపురుషుల పరస్పర సంబంధము విడి వడుటయు చూచుచున్నాము. అందువలన రాగము బంధమునకు కారణముకాదు. కావుననే స్త్రీ పురుషులును, రాగము మున్నగు సమస్త పదార్థములును స్వభావశూన్యములని యెంచవలయును,

బుద్ధభగవానుడు శూన్యతను ప్రతిష్ఠించుటకొరకే సమస్త ధర్మములు, పదార్థములునన్నియు ననిత్యము లనెను. ప్రపంచమునగల భూతములు, భౌతికములు, జ్ఞానము, జ్ఞానముద్వారమున ఉత్పన్నములగు వస్తువులు (చిత్త-చైతన్యరూపములు) నన్నియు సమూహ రూపమున నుత్పన్నములైనవేకాని యవయవి రూపమున నొక్కటియు ప్రకటముకాదు. ఈ సమూహములును కార్యకారణభావముపై నాశ్రితములై యుండును. కార్యము కారణములవలన నుత్పన్నమగును. అది యనిత్యమగును. అనిత్యమనత్యమగును - సదస్యస్తువుకాదు. ఇట్లుపదేశించు బుద్ధుడే తథాగతుడు - యథార్థబోధసంపన్నుడగును. అనిత్య శబ్ద మసారము, నెవస్తువునగుదానికి వాచకము.

ఆచార్యుడగు నార్యదేవుడు చతుఃశతకమున-

“సర్వం కార్యార్థముత్పన్నం తేన నిత్యం న విద్యతే” యని నుడివియున్నాడు. (చతుఃశతకము ౯. పరిచ్ఛేదం.)

ఈ వాదమునకు విరుద్ధముగా నైయాయుకులు ఉత్పన్నమగు కార్యవస్తు పనిత్యమందురు. ఘట పటము లుత్పన్నములగును. అవి యనిత్యములు అని నశించును. ఉత్పత్తివినాశములులేనివి అనిత్యము లనబడవు. ఆకాశము, కాలము, వృథివ్యాదుల పరమాణువులు, నుత్పత్తివినాశములు లేనివి. అందువలన నవి నిత్యములు.

కాని యా మతము శూన్యవాదులకు యుక్తమని పింపదు. వారిదృష్టిలో లోకమున జూడనగు సుఖ దుఃఖాదులన్నియు స్వస్వకారణములవలన నుత్పన్నము లగును. పదార్థములన్నియు ప్రతీత్య సముత్పన్నములు. (అవి వానివాని కారణముల కలయిక వలన నుత్పన్నములగును.) ప్రత్యయముల పరస్పర

మేళనమువలన నేర్పడునవి. ఇట్లు కారణముల కలయికవలన నేర్పడని వస్తువుల కునికిమే లేదు. వంశ్యాపుత్రుడు, ఆకాశకుసుమము మున్నగున వన్నియు నిట్టి కల్పితవస్తువులే యగుచున్నవి కారణముల వలన నేర్పడని యాకాశము, పరమాణువులు మున్నగునవన్నియు నిట్లే కల్పితవస్తువులే కాని వాస్తవికములు కావు.

నైయాయకు లిందులకు సమాధానముగా నిట్లందురు : సుఖ దుఃఖాదులు ప్రతీత్యసముత్పన్నములే. అనిత్యములే. కాని, వానికి సమవాయి కారణము అత్య అసద్యస్తు వగు శశశృంగమువంటి వస్తువు కారణము కాగలదు. అందువలన నాత్మ అసత్తు కాదు. అది సత్పదార్థము. అయినను అత్యకు వేరొక కారణములేదు. అందువలన నది నిత్యము. ఉనికి గలదై కారణములేనిది నిత్యమగును అత్య సదృశము లగు నితర పదార్థములు నిట్లే నిత్యములగును.

శూన్యవాదు లియ్యది దోషముక్తమని చెప్పుదురు. కారణములేని వస్తువుండదు. కారణము గలిగిన వస్తువు నిత్యముకాదు, కావున ఆకాశాదులు కల్పితములేకాని వాస్తవికములు కావు.

“నైయాయకు లిందులకు ఘటపటములు, సుఖాదులు నన్నియు ఉత్పన్నము లగుచున్నవి, అందు వలన నవి యనిత్యములు, దీనింబట్టిమే యుత్పన్నము కాని వస్తువులు నిత్యములని సిద్ధమగుచున్నది” అని యందురు.

‘ఉత్పత్తిగల వస్తువు అనిత్యములగుట చూచి, యుత్పన్నములు కానివి కొన్ని యున్నవియనియు, నవి నిత్యములనియు నెంచుట యుక్తముకాదు అట్టివి కల్పితములయిన ఆసద్యస్తువులేయగును. కాని, నైయాయకులు ఆకారమును దృష్టాంతముగా నిడుకొని ఆత్మాదులను నిత్యములని నిరూపింతురు. వాస్తవమున నాకాశమను నొక నిత్య వస్తువేలేదు. జనులు రూపాభావమునే యాకాశమందురు. రూపము లేని తావున రూపముగలవస్తువు లుత్పన్నము లగును. కావున రూపాంతరభావ మాకాశమనబడును. రూపాంతరము లేనపుడు భావములు ప్రకాశితములగు

చుండును. అందువలన రూపాభావమే ఆకాశమన బడు చున్నది. (కాశంతే భావా అన్య ఆస్త్యః ఇతి ఆకాశః) నామకరణము చేసినంత మాత్రమున నొక వస్తువు సత్యము కాజాలదు. లోకికులగు మానవులు కూడ ఆకాశమును నొక వస్తువుగా నెంచరు పృథివి జలము, మున్నగు వస్తువులు చక్షురాదులచే గ్రహింప బడును. 'ఇంద్రియములకు గోచరముగాని స్వరూపము గల వస్తువొకటి నామమాత్ర కల్పన వలన సిద్ధింప నేరదు.' అని శూన్యవాదు లందురు. దీనికి సమాధానముగా 'ఆకాశము విభువదార్థము. విభువదార్థములు నిత్యములు. అనిత్యములగు భావవస్తువులు వ్యాపకములుకావు, ఘటపటము లనిత్యములు. అవ్యాపకములును' అని నైయాయీకులందురు. కాని, శూన్యవాదములను ఉత్పన్నముకాని వస్తువు అనత్తగును. దానికి ఉనికి యుండదు. అట్టిది వ్యాపకముకాని, పరిచ్ఛిన్నము కానేరదు. మరియొక వస్తువున కాధారమును కాదు. ఇంతేకాక యాకాశము వ్యాపకము కాదనుట కింకొక కారణమున్నది. ఆకాశము ప్రదేశములు కలది (ప్రదేశి) గ చెప్పబడుచున్నది. ఆకాశావయవములే దాని ప్రదేశములు. ఆకాశముయొక్కయొక ప్రదేశము దూరముననుండు మరియొక ప్రదేశముతో సంయోగము కలిగియున్న పక్షమున నొక ప్రదేశముతో సంబంధము కలిగియున్న ఘటాదులు కూడ సమస్త స్థానములందును కనబడవలెను. కాని ఘటాదులున్న స్థానముననే కనబడుచు అన్య స్థానములందు కనిపింపవు. అంతేకాక ప్రదేశము సమస్త స్థానములందు నున్న పక్షమున వ్యాపకమగుటవలన పై ప్రదేశము కలదాని (ప్రదేశి) వలె ప్రదేశముండదు. ప్రదేశములేనినాడు ప్రదేశియునుండదు. ఈ దోషమునుండి తప్పించుకొనుటకు సమస్త ప్రదేశిని వ్యాప్తముచేయు ప్రదేశ సత్తా సంగీకరింపని పక్షమున పరిచ్ఛిన్న ప్రదేశము సంగీకరింపవలసి వచ్చును. ఒక పరిచ్ఛిన్న ప్రదేశము సంగీకరించిన నన్య ప్రదేశములను సంగీకరింపక తప్పదు. అప్పుడాకాశము విభువు కాజాలదు. అనేక ప్రదేశములు (అవయవములు) కలది విభువు కాజాలదని

భావము. ఘటపటాదులు అనేక ప్రదేశములు గలిగి యుండుటవలననే యవి విభువులుకావు.

మరియు ప్రదేశములకంటె భిన్నముగా ప్రదేశియునుపలబ్ధముకాదు. అందువలన నాకాశసత్తయే సిద్ధింపదు. ఇక దాని విభుత్వమెట్లు సిద్ధింపగలదు? కాగా నిత్యత్వ మనలే లేదని తేలుచున్నది.

నై : సమాధానము —

శ్రీ ఆర్యదేవాదులు పదార్థము లనిత్యములగుట వలన నవి శూన్యములనుచున్నారు. కాని, అనిత్యము, శూన్యము ననునవి రెండు భిన్నపదార్థములు. అవి యొక్కటికాదు. ఉత్పన్నమై నశించునవి యనిత్యములనబడును. ఉత్పన్నముకాక, నశింపక మరియు నెన్నడు నునికి (సత్తా) లేనివి శూన్యములనబడును. అనిత్యము లయినవి కొంత కాల మునికి (సత్తా) గలిగి యుండును. ఈ యునికినే శూన్యవాదులు వ్యావహారికసత్త యందురు. అందువలన నవి శూన్యములుకావు. ఘటపటాదులు శూన్యములగు నెడల నవి జ్ఞానేంద్రియగోచరములు - అనుభవ విషయములు కాజాలవు. స్వప్నప్రతీతములగు భవనాది పదార్థములు శూన్యములనుటయు నుచితముకాదు.

ఇట్లే నిత్యపదార్థములను నిషేధించుటయు యుక్తమనిపింపదు. ఉత్పత్తి వినాశములులేని పదార్థము లన్నియు శూన్యములు కావు. ప్రమాణములలో కొన్నింటి ద్వారమున వస్తువుల యనికి సిద్ధమై వాని యుత్పత్తి వినాశములు లభింపనిపక్షమున నవి యనత్తులు శూన్యము లనజనదు. అవి కారణజన్యములు కాకున్నను ప్రమాణసిద్ధము లగుచున్నవి. ఆకాశ మిట్టిపదార్థమే. శబ్దము గుణము. దాని కాధారముగా నొక ద్రవ్యముండుట యనివార్యము. గుణము లాధారములేక యుండనేరవు.

పృథివ్యాదులు శబ్దము నుత్పన్నముచేయుచున్నట్లు కానిపింపవు. కావున పృథివ్యాదులకంటె భిన్నమగు ద్రవ్యమొండు శబ్దమున కాధారము కావలసియున్నది. శబ్ద మన్నియెడల నుత్పన్నమగుట జూచుచున్నాము. అందువలన దాని కాధారమగు నాకాశముకూడ నన్ని

యెడల నుండనగును. కావుననే యది వ్యాపకము, నిత్యము నగుచున్నది.

ఆకాశము ప్రదేశములు కలదియై, దాని యొక ప్రదేశము మరియొక ప్రదేశములతో సంబంధము కలిగియున్నను లేకున్నను రెండు దశలలో దోషము వాటిల్లునని మాధ్యమికులనుచున్నారు; కాని వాస్తవమున నాకాశము ప్రదేశములు కలది-ప్రదేశి కాదు. వ్యాపకమగుటకు ప్రదేశములు కలిగియుండుట యావశ్యకముకాదు. ప్రదేశములున్న వ్యాపకవస్తువు స్వరూపము సిద్ధింపదు. సమస్త స్థానములందును శబ్ద ముపలబ్ధమగుట వలన నాకాశ మన్నియెడల నున్నట్లు సిద్ధమగుచున్నది. కాని దాని ప్రదేశము లన్నియెడల నుండుటవలన కాదు. కావున మాధ్యమకు లెన్ని వికల్పము లుద్భావించియు సత్తును సత్తుగా రూపింపజాలరు. ఆకాశము ప్రదేశమంత మనుట యౌపచారికము. పృథివ్యాదులతో నాకాశము నకు సంబంధమున్నది. పృథివ్యాదులు ప్రదేశవంతము లగు ద్రవ్యములు. వానితో సంబంధ మున్నంత మాత్రమున నాకాశ మవయవములు కలది కానేరదు. పృథివ్యాదులయు, ఆకాశముయొక్కయు స్థితి వానిలో సంబంధములేక యుండజాలదు. ఆకాశము వ్యాపక మగుటవలన దానితో నన్యద్రవ్యములకు సంబంధ ముండుట యనివార్యము. వ్యాపక పదార్థములతో నితరములకు సంబంధముండును. అది సంయోగము కావచ్చు లేక మరియొక నామముతో దానిని పేర్కొన వచ్చు. సంబంధము తప్పక యుండును. సంబంధ మేర్పడుటకు సంబంధ వస్తువులు రెండును తప్పక సర్వవిధముల సమానములగుట యావశ్యకముకాదు. అగ్నికి జలముతో సంబంధమున్నది. కాని యవి రెండును సర్వవిధముల సమానములా ? కాదు. అట్లే ప్రదేశ హీనమైన ఆకాశంతో ప్రదేశవంతములగునగ్ని జలాదులకు సంబంధమేర్పడుటలో నాశ్చర్యమేమి? అన్యద్రవ్యములకు నవయవములుండుటవలన వానిలో పరస్పరసంయోగ మేర్పడుచున్నది. కాని యవయవ రహితమైన ఆకాశముతో సంయోగసంబంధ మేర్పడజాలదందురేని సంయోగముకాక మరియొక

విలక్షణసంబంధ మేర్పడునని యంగీకరింపుడు. సంబంధ మేదోయొకటి యుండకతప్పదు.

ఇట్లు వ్యాపకము, నిత్యమునగు నాకాశముసిద్ధించిన మీదట నన్య నిత్యపదార్థములును సిద్ధించును. పృథివ్యాదులకంటె విలక్షణులగు ద్రవ్యముల నంగీకరింపక తప్పదని భావము. బౌద్ధమతాచార్యులలో గూడ కొందరు 'అహేతుక పదార్థములు సర్వవిధముల సత్తులో లేక యసత్తులో యగును' అని నుడివియున్నారు.

“నిత్యం సత్త్వ మసత్త్వం వాఽహేతోరన్య నపేక్షణాత్” అహేతుకములగు పదార్థములు కొన్ని యసత్తులగుటజూచి యహేతుకములన్నియు నసత్పదార్థములనుట యుక్తముకాదు.

వంధ్యాపుత్రుడు, ఆకాశకుసుమము మున్నగునవి యహేతుకము లయినందున నవి యసత్త్వ పదార్థములనబడవు; కాని యే ప్రమాణ ముపలనను వాని యునికి నిరూపింపబడనందున నవి యసత్పదార్థములనబడుచున్నవి. కాబట్టి రూపాభావ మూకాశమనుట సరికాదు. అది శబ్దమున కాధారమగు ద్రవ్యమైయున్నది.

నిత్య పదార్థముల యునికియే కాక యనిత్య పదార్థముల యునికియు కల్పితమేయని శూన్యవాదులలో ననేకులు నిరూపించియున్నారు. వారి యుక్తులను కొన్నిటి నిట విచారించుట యుచితముగా దోచుచున్నది.

శూన్యవాదులలో విగ్రహవ్యావర్తనగ్రంథరచయిత యగు నాగార్జునుడు ప్రసిద్ధ విద్వాంసుడు. అతడు 'పదార్థములు సత్యము'లని యంగీకరించు వారిని గురించి 'వారు లక్షణప్రమాణముల ద్వారమున వస్తు సిద్ధిని సాధింతురు; కాని వస్తువులలో లక్ష్యలక్షణ భావము కానీ, ప్రమాణ ప్రమేయభావము కానీ ఉపపన్నముకాదు' అని నుడివియున్నాడు. ఇందు లక్ష్య లక్షణభావమెట్లు ఉపపన్నము కాదో ముందుగా నిట విచారించి చూతము.

ఆచార్య నాగార్జునుడు సత్పదార్థవాదుల నిట్లు ప్రశ్నించును. 'లక్ష్యము లక్షణముకంటె భిన్నమా ? అభిన్నమా ? లక్ష్యముకంటె లక్షణము భిన్నమగు

నెడల నది లక్ష్యమునకు లక్షణము కాజాలదు. లక్షణ రూపమున నుండని పదార్థములు లక్షణములుకావు. అవి యలక్షణములై లక్ష్యముకంటె భిన్నములగును. లక్షణములగు పదార్థములుకూడ లక్ష్యముకంటె భిన్నములయిన పక్షమున నవికూడ నలక్షణములతో సమానముగ లక్షణ రూపములు కాకయుండవలెను. ఇట్లే లక్ష్యముకూడ లక్షణముకంటె భిన్నమగుటయు బొనగడు. అలక్ష్య పదార్థములు లక్షణములకంటె భిన్నములగును. లక్ష్యములుకూడ నలక్ష్యములతో సమానముగ లక్షణములకంటె భిన్నములగుటవలన నలక్ష్యములు కావలసియుండును, ఒకవేళ లక్ష్యము లక్షణముకంటె నభిన్నమందుమేని, లక్ష్యము లక్షణము లేనిదని యంగీకరింపవలసివచ్చును. లక్షణ రహితమగునది యాకాశ కుసుమమువలె ననత్ప దార్థమగును. ఈవిధముగ లక్ష్యము భూస్యమని యంగీకరింపక తప్పదు. లక్ష్యము లక్షణాభిన్నమగు నెడల లక్ష్యస్వరూపముకూడ నుండజాలదు. లక్షణ స్వరూపము లక్షణాభిన్నమే యగును. లక్ష్యము లక్షణముకంటె భిన్నముకాని పక్షమున లక్ష్యమునకు స్వస్వరూపముండనేరదు. అప్పుడది లక్షణరూపమే యగును. ఇట్లే లక్షణముకూడ లక్ష్యరూపమై తన (లక్షణ) రూపమున నుండజాలదు.' అను నీ యభి ప్రాయమునే నాగార్జునాచార్యులు మాధ్యమిక కారికలో నిట్లు నుడివియున్నాడు.

“లక్ష్మ్యేల్లక్షణ మన్యచ్ఛేతస్యాత్తల్లక్ష్య మలక్షణమ్ తయోరభావాన్యత్వేణ విస్పష్టం కథితంత్వయా”
మా.వృత్తి. పు 17.

ఇట్లే కారణభావమును గూడ భూస్యవాదులు ఖండించియున్నారు.

‘కార్యము కారణములవలన నుత్పన్న’మగునేని: ఆ కార్యము ప్రథమమున (సత్తా, లేక అసత్తా?) నుండెనా? లేదా? ఉన్నదందులేని మరల పుట్టుట వ్యర్థము. లేదందులేని అది యెన్నడు పుట్టజాలదు, ఇసుకలోలేని దుగ్ధమెంత యత్నించినను జనింప జాలదుగదా? ఇట్లు లక్ష్య లక్షణభావములను, కార్య కారణభావమును ఖండించు నీ యుక్తులను బాగుగ

పరిశీలించి చూచిన నవి యసారములని సిద్ధములగును ప్రథమమున లక్ష్య లక్షణభావమును తిరస్కరించు యుక్తులనుగూర్చి యాలోచింతము. లక్ష్యనక్షణములు రెండును పరస్పరముభిన్నములగుటతథ్యము. లక్ష్యం కంటె లక్షణముభిన్నమనినంతమాత్రమున లక్షణమా లక్షణముకాదు. అట్లే లక్షణముకంటె లక్ష్యము భిన్న మనినది యలక్ష్యమును కాదు, లక్ష్యముకంటె భిన్నములైన కొన్ని పదార్థములు లక్షణములు కాని మాట వాస్తవమే. కాని, లక్ష్యముకంటె భిన్నములగు పదార్థము లన్నియు నలక్షణములుకావు. లక్షణము లక్ష్యముకంటె భిన్నమై తన స్వరూపము గలిగి యుండును, అదియలక్ష్యములకంటెను భిన్నమగును. అట్లే లక్ష్యములకంటెను భిన్నమగును. లక్ష్యము, అలక్ష్యమునని రెండే పదార్థములు కావు; లక్షణమును పేరుగల మరియొక పదార్థముకూడగలదు. గోవుకంటె నశ్వము భిన్నమే. కాని, గోవుకంటె భిన్నములయిన వన్నియు అశ్వములుకావు. ఒంటెకూడ గోవుకంటె భిన్నమేకదా! గోవుకంటె భిన్నమైనందున నదియు గుఱ్ఱమే యనుట యుక్తముకాజాలదు. లక్షణముకూడ లక్ష్యముకంటె భిన్నమగుటయేకాక యలక్షణముల కంటెను భిన్నమగుచున్నది. గోవుకంటెను, అగోవగు గుఱ్ఱముకంటెను ఒంటె భిన్నమైనట్లు లక్షణముకూడ లక్ష్యము, అలక్ష్యము నను రెంటి కంటెను భిన్నమే యగుచున్నది. అలక్షణము, లక్ష్యమునను నీ రెండును లక్షణముకంటె భిన్నము లగు సంశయమున సమానములే; కాని యా రెంటి యందును భేదముకూడ నున్నది. అలక్షణమునకు లక్ష్యముతో సంబంధముండదు; కాని, లక్షణమునకు లక్ష్యముతో సంబంధముండును. ఇట్లే లక్ష్యవిషయక దోషమునుగూడ పరిహరింపనగును.

కార్యకారణ భావవిషయమున జూపిన ఆక్షేపము కూడ యుక్తముకాదు. కార్యము ఉత్పత్తికి పూర్వము సదాత్మకమే యగును. కాని యవ్యక్తరూపమున నుండును. అవ్యక్తకార్యమును వ్యక్తపదమగుటకే కారణవ్యాపార మవసరమగుచున్నది. పెరుగులో వెన్న యుండును, కాని, దానిని ప్రకట మొనర్చుటకు

చిలుకుటయను వ్యాపార మవసరము. ఇట్లు సత్కార్య వాదమునందు శంకకు తావే యుండదు.

ప్రపంచము మీది యాసక్తిని మూలమొనర్చుటకై శూన్యవాదులు శూన్యవాదము నంగీకరించుటయవసర మనుచున్నారు. శూన్యవాదము నంగీకరింపకున్నను ఆసక్తి దూరముకాగలదు. అనిత్యములు, సస్థిరములునగు ప్రాపంచిక పదార్థముల సంబంధము దుఃఖ కారణమగుచున్నది, అందువలన నివేకి వాని యందాసర్పడురాదు. రాగ ద్వేషము లేక కర్తవ్య బుద్ధితో శుభప్రద కర్మముల నాచరించు ష్యక్తి క్లేశముల తిక్కుకొనక యుండిగలము.

సత్కార్య వాదముననుసరించి విచారించినచో త్రివిధములగు సత్పదార్థములు గోచరించును. పృథము, నపసితము, దిధిమును నీమూడును నారారమున భిన్నములు కాని, పరస్పరము కార్య కారణములగుచున్నవి. వీనికన్నింటికి కారణము దుగ్ధము. ఈ విధముగ నాలోచించిన మీదట ప్రపంచములోని జడపదార్థములన్నియు కొంతోక కారణ పరిణామములనుట నిక్కువము. ఆ కారణము జడపదార్థమై యుండవలెను. జడము యొక్క పరిణామము జడ రూపమే యగును, కాబట్టి సమస్త జడ ప్రపంచము కొంతోక జడకారణ పరిణామము. ఆ మూల కారణమనాది, అది యొకప్పుడు పృథ్వి, జలాదులను ప్రకటమొనర్చును, మరియొకప్పుడు ప్రకటము చేయదు. అప్పుడది కార్యరూపమున నుండకపోయినను కారణ రూపమున నవశ్యముండును. ఘటము విచ్ఛిన్నము కావచ్చును; కాని, మృత్తికా రూపమున నదియుండును. సూర్య చంద్రాదులన్నియు నొక జడ కారణ పరిణామములే, ఆ కారణము సూర్యాదులు లేనపుడు నుండును. దీనినే మూల ప్రకృతియందురు.

లోకమున జడపదార్థములవలె చేతన పదార్థముల యనుభవము మనకు కలుగుచున్నది. జడపరిణామము చేతనము కాజాలదు. అందువలన చేతన మపరిణామమై నిత్యమగుచున్నది. ఇట్లే యొక చేతనము నకు మరియొక చేతనము పరిణామము కాజాలదు. కావున నొకే కాలమున సుఖి, దుఃఖి, జ్ఞాని, అజ్ఞాని

రూపమున తెలియబడు చేతనము లనేకములై యుండవలయును. వీనినే జీవులని సద్భావ వాదులు వ్యవహరింతురు.

ప్రకృతి జీవులు నను నీ పదార్థములకంటె విన్నముగా మరియొక తత్వమును గలదు. చేతనులగు జీవులల్పజ్ఞులు నల్పశక్తిమందులును. వారు ప్రకృతిని సూర్య చంద్రాది రూప మన పరిణామింపజేయ జాలరు. వానిని మూల ప్రకృతినుండి యుచ్ఛాత మొనర్చు చేతనము జీవులకింటె విలక్షణమైనదొరిటి యున్నది. దీనినే రశ్వరుడు, బ్రహ్మము, విష్ణువు, అగ్ని, ప్రాణము, ఇంద్రుడు నని యనేకవిధముల వైచికులు వాఠానుచున్నారు.

“ఏదంనన్ విప్రాబహుధావదన్తి” ఋషే.

విద్యుత్సంబంధ మాత్రమున పెద్ద పెద్ద యంత్రములన్నియు గతిమంతములగుచున్నట్లు చేతన బ్రహ్మ సంస్కర్షణ ప్రకృతి నానావిధములగు పరిణామములను ప్రకటించును. బ్రహ్మమునకు ప్రకృతితో సంస్కర్షణ మాత్ర ముండును. మరియేవిధమగు వికారబ్రహ్మమున కిలుగదు. అది నిత్యమై యేకరస మయినను సామీప్యముచేతనే సమస్త ప్రకృతిని అందోళితము చేయును. స్వయం నిష్క్రియమై, స్థిరమై, నిశ్చేష్టమై యుండియు, సయస్కాంతము సమీపవర్తి లోహ పిస్తువులనువోలె ప్రకృతిని సంవలంప జేయును బ్రహ్మ సంబంధమువలననగు క్రియా స్వరూపమొక విధముగ నుండును. క్రియాఫల స్వరూపము మరియొక విధముగ నుండును. ఒరిప్పుడా క్రియాఫలము ప్రపంచోదయ మగును. మరియొకప్పుడు ప్రపంచలయము.

ఇట్లే సృష్టి ప్రవాహమునకు మూడే తత్వములు మూల కారణములగుచున్నవి. ప్రకృతి, జీవులు, రశ్వరుడుననుసరియే యీ మూడు తత్వములు, కార్య కారణమయమగు నీ జగత్తునందు పరిణామ స్వభావమనుభవసిద్ధము. కావున ప్రపంచము వైదికుల దృష్టిలో శూన్యముకాదు శూన్యవాదము నంగీకరింపనంత మాత్రమున ప్రాపంచిక దుఃఖముల నుండి విముక్తులమగుటకు వీలు లేదని భయపడనైన సరమును లేదు.

దేవాలయాల అధికారులు గుర్తించవలసిన విశేషాలు

శ్రీ ఆర్. పార్థసారథి అయ్యంగారు

వైఖానసాగమము వైఖానస దేవాలయములలో ఆచరింప బడుచున్నది. వైఖానసాగమ గ్రంథములు విఖానస మహర్షి శిష్యులగు మరీచి, భృగు, అత్రి, కశ్యపుడు అను నలుగురు మహర్షులచే రచింపబడి ఆదియందు నాలుగులక్షల గ్రంథముగా ఉండియుండెడివి. విఖానసుడు అను మూలపురుషునిచే ఉపదేశించబడిన శాస్త్రము గనుక దీనికి వైఖానసమని పేరు యేర్పడెను. విఖానసు అనగా సాక్షాత్తుగ శ్రీ మహావిష్ణువేదని మహాభారతము చెప్పుచున్నది. విష్ణుదేవునిచే సృష్టి కార్య నిర్వహణమునకై తన మనస్సు నుండి బ్రహ్మను సృజించినట్లు పురాణములు చెప్పుచున్నవి. ఆ బ్రహ్మయే తపస్సు చేసి వైఖానస ఆగమమును వరప్రసాదముగా పొంది విఖానసుడు అను పేరుతో వెలసెనని శాస్త్రములు చెప్పుటచే చతుర్ముఖబ్రహ్మ కూడా విఖానసుడే అనబడెను. అట్టి పరమోత్తమమైన శాస్త్రము వైఖానసము. నాలుగులక్షల గ్రంథము వారి శిష్యులు రచించి

ఆలయపూజను విస్తరింపజేసినారని చెప్పినాను. గ్రంథము అనగా ముప్పదిరెండు అక్షరములు గల ఒక గద్యభాగమునకు గాని, పద్యభాగమునకు గాని గ్రంథమని వ్యవహారము. నాలుగులక్షల గ్రంథములో కొంత పద్యముగాను, కొంత గద్యముగాను ఉండియున్నది ఇది సంస్కృత భాషయందున్నది. ఈ ఆగమములకు వాడుకలో భగవద్భాష్ట్ర సంహితలని మాత్రమే వ్యవహారమున్నది. ఆగమము అనుమాట శాస్త్రసిద్ధముగా వైఖానస సంహితలందు శాస్త్రకారులచే వాడబడలేదు. ఈ నాలుగులక్షల గ్రంథములో యెక్కువ భాగము కాలదోషముచేతను, అశ్రద్ధచేతను ప్రకృతి వశముననులుప్తమైపోయినది చాలా తక్కువభాగమే మనకు లభించినది. దొరికినవానిలో కొన్ని గ్రంథములు అక్కడక్కడ ముద్రణమునకు తేబడినవి. కొన్ని ముద్రణమునకు సిద్ధము చేయబడినవి. కొన్ని సేకరింపబడి సంరక్షింపబడుచున్నవి.

ముద్రింపబడిన గ్రంథములు సంహితలుమాత్రము ఈ క్రింద వివరములతో తెలియపరుపబడినవి.

ఋషి	గ్రంథం పేరు	లిపి	ముద్రణ దోటు
(1) మరీచి	విమానార్చనాకల్పము సంహిత	దేవనాగరి	తిరుపతి
(2)	తెనుగు	ఈగావారిపాలెం
(3) భృగు	ప్రకరణాధికారం	..	మద్రాసు
(4) ..	యజ్ఞాధికారం	..	ఈగావారిపాలెం
(5) ..	క్రియాధికారం	దేవనాగరి	తిరుపతి
(6) అత్రి	సమూర్తానాధికరణం
(7) కాశ్యపుడు	జ్ఞానకాండ

పై గ్రంథములలో సాధారణముగా ఉపదేశింపబడిన విషయములు:

గ్రంథావతరణము, ఆరాధనమహిమ, ఆలయ నిర్మాణావశ్యకత, ద్రవ్యసేకరణ, వ్యయవ్యవస్థ, భూపరీక్ష, గ్రామ నిర్మాణము ఆలయగోపుర మండపాది

నిర్మాణము, విగ్రహములు వాని సంస్థాపనభేదము, వాట్లకు శిలాది ద్రవ్యభేదము, లోహ విగ్రహములు వాటి నిర్మాణము, పరివార దేవతలు, పరికరములు,

ప్రతిష్ఠావిధి, ప్రతిష్ఠా ప్రకారము, ప్రతిష్ఠాఫలము నిత్య పూజా ప్రకారము ఫలము, స్తుతనభేదములు, ప్రకారము ఫలము ఉత్సవ ప్రకరణము ఉత్సవభేదములు ప్రకారము ఫలము, విశేషపూజా ప్రకారము, అవతార దేవతా ప్రకరణము, ఉత్పాతాదికాంతులు జీర్ణోద్ధారము ప్రాయశ్చిత్త సామాన్యము, అహ్నిక ప్రయోగము జ్ఞానయోగము, అష్టాంగయోగము మోక్షప్రాప్తి మోక్ష స్వరూపము, గ్రంథోప సంహారము. ఇది అన్నియు ముందుచెప్పిన చరితక్రియా జ్ఞానయోగములను నాలుగు భాగములుగా విభజింపబడిన నాలుగు ప్రకరణములందు విస్తరించి చెప్పబడినవి. ప్రాయశ్చిత్తముగ వైభానససంహితలందు చరితము విస్తరించుటలేదు. చరితభాగమును చెప్పటకు సాక్షిత్తుగ విభజన మహాముషి ఉపదేశించిన వైభానస సూత్రము అనే గ్రంథమునందు ఇదంవర్యముగ అదే విషయము చెప్పబడుటచే సంహితలందు ఆభాగము చెప్పబడుట కవసరము లేకపోయినది. కొన్ని సంహితలందు చరితమువలెనే జ్ఞానయోగ భాగములూడ రాన పచ్చుటలేదు. క్రియానిరూపణకు ముఖ్యోద్దేశమగుటచే ఆ గ్రంథ కర్తలు తదితరభాగములను బుద్ధి పూర్వకముగా విడచియుండవచ్చును. లేదా ఉపదేశింపబడిన సంగ్రహము లోపించియు ఉండవచ్చును.

పాంచరాత్ర ఆగమ గ్రంథములను వైవాగమ గ్రంథములను రూడ సంహితలనుటలో యెట్టి విప్రతిపత్తియులేదు. ఇనను ఈ రెంటికిని ఆగమములు తంత్రములు అని వ్యవహరించుట యొక్కవ వాడుకలో నున్నది. ఆగమ తంత్ర శబ్దముల అర్థమును నిర్వచించిన నిఘంటుకారులు చెప్పిన లక్షణములు ఈ రెండు ఆగమములందును సమన్వయ పరచుటకు తగియును ఉన్నవి.

పాంచరాత్ర సంహితలు నూట యెనిమిది ఉన్నవని ప్రబలమగు వ్యవహారము. ఇంకను యొక్కవ సంఖ్యలలో అక్కడ పేర్కొనబడి యున్నవని విమర్శకు లభిప్రాయపడుచున్నారు. ఆ నిర్ణయ మెట్లున్నను మనకు లభించిన సామగ్రి మాత్రము

అంత యెక్కువ సంఖ్యలో లేదనుట నిర్వివాదము. ఇప్పటికి ముద్రితములైన సంహితలివి :

అహిర్బుధ్ధ్యసంహిత	దేవనాగరి	అడమూర్
జయార్థ్యసంహిత	..	బరోడా
పరమసంహిత
పారమేశ్వరసంహిత	..	శ్రీరంగం
సాత్త్వతసంహిత	..	కాంచీపురం
రాశ్వరసంహిత
పాద్యసంహిత	తెలుగు	మేలుకోట
కపింజలసంహిత	..	ఫిర్రాచలం
పురుషోత్తమ సంహిత
శ్రీప్రశ్నసంహిత	గ్రంథాక్షరం	బంభకోణం
నారదపంచరాత్రం	నాగరి	రాశి
అనిరుద్ధసంహిత	..	మైసూరు
లక్ష్మీతంత్రము	తెలుగు	మద్రాసు
వృక్షహారితసంహిత	నాగరి	పూనా
విష్ణుసంహిత	..	తిరుపనంతపురం

ఈ సంహితలన్నియు భగవానునిచే ఆయా మహర్షులకు ఉపదేశింపబడినవి. వైభానసము పాంచరాత్రము ఈ రెంటికిని భగవద్భావము అని నమ ప్రాచీనవ్యవహారమును పూర్వాచార్యులు ప్రశంసించుచున్నారు. ఈ సంహితలలో యే సంహిత సనుసరించి అదియందు అనగా ప్రతిష్ఠాకాలమందో లేక భగవదవతారకాలమందో అచ్చటి ఆరాధనము జరుపబడుచున్నదో కడపటివరకు అదేసంహిత సనుసరించిగాక మరి యే ఇతర (పాంచరాత్ర) సంహిత సనుసరించిగాని పూజాదులు జరుపబడ గూడదని పాంచరాత్ర శాస్త్రనిర్ణయము. ప్రాచీనరాలములో వైభానసారాధనమువలెనే ఒక ప్రత్యేక సూత్రానుసారాలే పాంచరాత్రారాధనమునురూప చేయవలయునను శాస్త్రనిర్ణయము పాటించబడుచు వచ్చినదిగాని ఇప్పు డానియమమంత సూక్ష్మముగా ఆచార ముండున్నట్లు లేదు. వైభానససంహితలలో సూత్రము పైన చెప్పబడిన నలుగురు ఋషుల సంహితలకు పరస్పరము ఎట్టి భేదములేక వైభానసశాస్త్రము మొత్తముమీద యే ఆలయమందైనను యే సంప్ర

దాయమును అనుసరించినను ప్రకారభేదము కలుగదు. కావుననే దక్షిణభారతమందలి వైఖానసాలయములన్నియు వైఖానస అర్చకులకు సంప్రదాయైక్యముచే సులభములై యున్నవి. ఐనను వైఖానస పాంచరాత్ర శాస్త్రములకు సర్వాత్మనా కలగలుపు (సాంకర్యము) పనికిరాదనుట ఉభయశాస్త్రసమ్మతమై యున్నది. ఈ నియమమును పాటించుట ఆలయాధికారుల ప్రవ్రథమ కర్తవ్యము. ఏ సంప్రదాయముకు చేరిన అర్చకుడైనను దుర్లభమైనప్పుడుగాని తాత్కాలికపు అధికారుల యొక్కగాని ప్రజలయొక్కగాని అనిష్టతచేతగాని అర్చకులందలి అనర్హతచేతగాని యే ఇతర కారణములచేతగాని క్రొత్త అర్చకుని నొక ప్రాత ఆలయములో నియమించుట అవసరమైనప్పుడు అధికారులు తమ ధర్మనిర్వహణమునకై సంప్రదాయసాంకర్యము మాత్రము కాకుండ ఆరాధనమును సక్రమమార్గములో సాగింపజేయుట అవసరము.

శైవాగమముకూడ వెనుకచెప్పిన పాదచతుష్టయ వృత్తి ననుసరించియే పరమశివునిచే అవతరింపజేయు పార్వతీనుండి నందికేశ్వరుడాదిగల ప్రమథకోటి కుపదేశింపబడినది. ఆరాధన ప్రకరణమునకు సంబంధించినంతవరకు ఈ మూడు ఆగమములు ఒకేరీతిగా విషయమును నిరూపించినవి. ఏ కొంచెము కూడ మార్పుదల లేదు. వైష్ణవ సంహితలలో విష్ణువు పరదేవతయై తక్కిన దేవతలు పరివారమునందు చేర్చబడిరి. “అగ్నిరైవ దేవానామవమోవిష్ణుః పరమః తదన్యకే న సర్వా అత్యదేవతాః” అను బ్రాహ్మణ వాక్యమును విఖననమహర్షిని తన వైష్ణవత్వమునకు పరమ ప్రమాణముగ దీసికొనిరి. శైవ సంహితలలో దీనిని త్రిప్పి “శివఏవ కేవలః” అను ఉపనిషద్వాక్యమునందలి శివశబ్దమునకు పార్వతీవతి యని యర్థముచెప్పి, శివుని పరదేవతముగను విష్ణువాదిగా గల దేవతల నందరను పరివారముగను చెప్పబడినది. సర్వత్ర పరబ్రహ్మమగు విష్ణువోరుద్రుడో చేతనో జ్ఞీవనమునకై పరమాకాశమునుండి తన సచ్చిదానంద స్వరూపమును, నిర్గుణ నిరంజనాకారమును, వాఙ్మనసా గోచరమగు దివ్యస్వరూప

మును మాంసదక్షిణలగు మనకు గోచరమగునట్లు దివ్యమంగళ విగ్రహరూపముతో అవతరించి ఆలయములందు నిత్యసాన్నిధ్యమును అవధరించి మనము చేయు ఆరాధనము ఉత్సవములు మొదలగు పరిచర్యలను స్వీకరించుచు సంరక్షించుచున్నాడను పరమ తత్త్వమే శైవవైష్ణవ సంహితలయం దైకకంఠ్యముగ నిరూపింప బడినది.

ఒక విశేషముమాత్రము శైవపాంచరాత్ర సంహితలందు వైఖానస సంహితులలో లేనిది కలదు. ఈ కారణముచేతనే వ్యవహారమునందు వైఖానస సంహితలకు ఆగమఘ్నతంత్రమని ప్రసిద్ధి కలుగలేదని తోచుచున్నది. ఆగమ తంత్ర శబ్దముల కర్థమును చెప్పనప్పుడు నిఘంటుకారులు చెప్పిన లక్షణములు పూర్తిగా శైవపాంచరాత్ర సంహితలలో కలవు. అందులో ముఖ్యమైనవి యంత్రభాగము ఉద్ధార మంత్రభాగము తదంగముద్రాది వివరణము షట్కర్మ సాధనము. తంత్రములని ప్రత్యేకముగా వ్యవహరింపబడెడి గ్రంథములందు కల ప్రత్యేక విషయము లివియే. ఈ ప్రకరణము వైఖానస సంహితలందు కనుబడలేదు.

ఇంకొక విషయము. భగవదారాధనము ‘మానసి హోమపూజాచ బేరపూజాచ సాత్త్విద్రా’ అని మూడు విధములుగ నున్నదని భృగుసంహితయందు కలదు. అనగా భక్తులు తమ హృదయమందే భగవంతుని దివ్యాత్మస్వరూపమును సంకల్పించి దానినే మనసుతో ధ్యానము చేసికొనును. మానసికముగనే అర్ఘ్య పాద్యాది సమస్త ఉపచారములను చేసి పూజచేయుట మానసపూజ యనబడును. ఇట్లు పరమపురుషుని మనసున నిలిపి ఆరాధించుట యోగనిష్ఠకు పరాకాష్ఠను పొందిన సిద్ధపురుషులకుమాత్రమే సాధ్యము. శాస్త్రోక్తములగు శ్రౌతస్మార్త కర్మలను పంచమహాయజ్ఞములను యదావిధి చేయుచు అగ్నిహోత్ర సాధ్యములగు కర్మలను అగ్నియందు చేయుచు తత్పూర్వకముగ పరమపురుషుని నారాధించుట హోమపూజ యనబడును. ‘అగ్నిముఖా వై దేహీః’ అని ప్రమాణము చెప్పుటచే సమస్త దేవతల నుద్దే

శించి చేయవలసిన అన్ని విధములగు యజ్ఞములకు ద్వారము అగ్నిదేవుడే అగుచున్నాడు. ఈ అగ్ని హోత్ర హోమముకూడ సకలప్రాణి సాధారణము కాక ఉపనిషాదాచారము వేదాధ్యయనాచారము కలట్టి త్రైవిధ్యములకు మాత్రమే విహితమై శక్యమై యున్నది. లేనిపూజ యనునది మూడవది. ఇదియే విగ్రహారాధనము. ఈ యారాధనము విక్రీలి సులభము. ఈ యాచారము మన భారతావనియందే కాక ప్రపంచమున అన్నిమూలలందును విరివిగా వ్యాపించి యున్నది. పూజచేయుట కొక మంత్రమో తంత్రమో ప్రత్యేకించి ఒకేరీతిగా అన్నిచోటలందు లేకపోయినను విగ్రహములు వానిని గౌరవించుట యెచ్చటను కలదు. నిరూపియగు భగవంతుని తదితర దేవతా పరివారమునకే విగ్రహకల్పనము కాదు. ప్రత్యక్ష దృష్టములగు పదార్థములను (చేతనా చేతన విభాగము లేక) అన్నిటికి ప్రతిబింబములు కల్పించి వానిని పూజించుటయో ఆదరించుటయో అపమానించుటయో జ్ఞాపకపరచుకొనుటయో చేతులందరును చేయుచున్నారు. నిరూపములగు పదార్థములకు ఒక స్వేచ్ఛారల్పితమగు రూపమును సృష్టించుచున్నారు. నది కొక రూపము, వాయువున కొక రూపము. మేఘము విద్యుచ్ఛు పీనికి రూపములు కొందె మించుమించుగ నుండవచ్చును. భర్మమున కొక రూపము, ధైర్యము, దయ ఇత్యాది గుణములకు విశిష్టరూపములు కల్పించబడినవి. శిలున ఒక శక్తిని సూచించినది. పావుర మొక మతమును కామధేను ఒక నమయమును చంద్రవంక ఒక సిద్ధాంతమును జ్ఞాపకపరచునట్లు సాంస్కృతికముగ కొన్ని గుర్తులకు కొన్ని సంకేతములు అంగీకరింపబడినవి. నీలవర్ణము శ్వేతవర్ణము కృష్ణవర్ణము మొదలైన వర్ణ విశేషములు కూడ సాంస్కృతిక తామసాదితత్వములకు చిహ్నములుగ వాడబడుచున్నవి. Phoneix అనే ఒక లోకోత్తమగు 'పక్షి' లోకోత్తర లక్షణములచే సృష్టించబడినది. ఇట్టి సంకేతములలో ఒకటిగనైనను మన విగ్రహములు అంగీకరింప బడవచ్చును గదా !

సర్వవ్యాపియూ సర్వస్వరూపియగు భగవంతుని యొక్క విగ్రహమునందు సంకుచితస్థానమున నిద్దేశించి అచ్చటనే చూచుట పూజించుట న్యాయము కాని మతాంతరులు విగ్రహారాధనమునందు అనౌచిత్యమును సూచించి ద్వేషించి పరిహాసము చేయుచుండుట వాడుకయై పోయినది. సర్వవ్యాపియగు పరమపురుషుడు విగ్రహమునందు మాత్రము ఎందుకు ఉండవలెననే రహస్యము ప్రతిపక్షవాదులు పరామర్శించుకొనుటలేదు. అది తప్పుగదా ! సర్వరూపియగు నాతడు విగ్రహరూపములో ఉండుట కాక్షేపము చేయగదా ! ఏదో మనము అనుచున్న ఒకే ఒక విగ్రహమునందు తప్ప మిగతచోటల ఆ భగవంతుడు ఉండదనిగాని లేదనిగాని విగ్రహారాధకులు యెన్నడు అనరు. మంత్రపూర్వకముగ ప్రతిష్ఠింపబడి ఆరాధనములో పుండిన ప్రతివిగ్రహమునందును భగవత్సాన్నిధ్యముకలిగి ఆ విగ్రహరూపమున అర్కద భగవంతుడున్నాడని మన మతము. అదియే సర్వేశ్వరుని సర్వశక్తిమత్త్వము. స్వాతంత్ర్యము - విశిష్టత.

ఈ విధముగా నుండుటచే విగ్రహపూజను చర్చజాతి విచక్షగాని శ్రీ పురుష విచక్షణముగాని లేక అందరు చారలకు నియమింపబడినరీతిగా పూజలో పాగొనవచ్చును. యోగులకు మాత్రము సాధ్యమైన మానసపూజపలెను ద్వితీయకు మాత్రము శక్యమైన అగ్నిపూజవలెను దీని నాచరించుటకు నియమము లేదు. విగ్రహారాధనమునకు అనువుగ 'అర్చ' అను అవతారమును రామగృహ్యోద్యవతారములవలెనే భగవానుడు ఆచరించి ఆ విధివాచితారములచేతవలె ఈ అర్చాపతారరూపముచేతను తాను సాధు పరిత్రాణము దుష్టరక్షణము చేయుచున్న విషయము భగవద్గీతయందెట్లు చెప్పబడినది.

'యే యథా మాం ప్రవద్యతే

తాం నైవ భజామ్యహమ్.'

(అధ్యాయము ౪-౧౧)

అధియుక్తు డెట్లు వ్యాఖ్యానించుచున్నారు. దీని అర్థమును 'న కేవలం దేవ మనుష్యాదిరూపేణావ

తీర్థమత్సమాశ్రయణాపేక్షాణం పరిత్రాణం కరోమి. అపితు యే మత్సమాశ్రయణాపేక్షయా యథా యేన ప్రకారేణ స్వాపేక్షానురూపేణ మాం సంకల్ప్య ప్రపద్యంతే సమాశ్రయంతే తాన్ ప్రతి తదైవ తన్మనీ పితప్రకారేణ భజామి మాం దర్శయామి. కి మత్ర బహునా సర్వే మనుష్యాః మదనువ ర్తంతే కమనోరథాః మమవర్త్య మత్స్వభావం సర్వయోగినాం వాఙ్మనస గోచరమపి స్వకీయైః చక్షురాదికరణైః స్వాపేక్షితైః సర్వప్రకారై రనుభూయ అనువర్తంతే.

(శ్రీ రామానుజభాష్యము)

ఇచ్చటి భాష్యమునందలి 'అనుభూయ అను వర్తంతే' అను విషయమును తాత్పర్యచాంద్రికయందు వేదాంతదేశికులు వివరముగ నిట్లువ్యాఖ్యానించిరి.

'అనుభూయానువర్తంతే' అనుభవమూర్త్యాను వర్తంతే ఇత్యర్థః ఆయికరణయాత్రోత్పన్నసేవాదివాన్. అత్రప్రకారః అత్రయోగినాం వాఙ్మనసాగోచరమపి చక్షురాదికరణై రితి పచనాత్ అర్పావతారరూపేఽపి పరిరూపత్వానుసంధానుదర్శితమ్. యథా స్మరన్తి తామేవ బ్రహ్మరూపిణీ' మితి.

ఐనను అధికారి భేదముచేత ఈ పూజావిధానము నందు అనుష్ఠాన ప్రకారమునందు భేదము తరతమ భేదము ఆదిగాగల విషయములు కలవు. అందుచే విగ్రహారాధనము గృహార్చ ఆలయార్చ యని రెండు విధములుగ విభజింపబడి యున్నది. గృహార్చ యను నది గృహస్థులు తమ యిండ్లలో చేసికొనునది. ప్రతి ఇంటను భగవద్విగ్రహమును ప్రతిష్ఠించి ఆరాధనము చేయవలసిన విధి కల్పసూత్రములందు ధర్మశాస్త్రము లందును కలదు. శిల్పశాస్త్రము, వాస్తుశాస్త్రములందు గృహనిర్మాణ క్రమము చెప్పు ప్రకరణమునందు ప్రతి ఇంటను దేవతాపూజకై దేవాయతనమును ప్రత్యేక ప్రదేశము కట్టవలసిన ప్రకారమును అవసర మును విస్తరించి చెప్పబడి ఆచరణమున వచ్చు చున్నది. రెండవది ఆలయ పూజనము. ఈ ఆలయ పూజను చేయుటకు బ్రాహ్మణులలో కొన్ని తెగల వారు మంత్రమే అర్హత కలిగి అట్లు చేయు చున్నారు. బ్రాహ్మణేతరులు కూడ కొన్ని తెగలవారు

పూజచేయు ఆలయములు కొన్ని కొన్ని చోటులందు కలవు. వాటికై ప్రత్యేక సంప్రదాయము హర్వాచార ముగ వచ్చుచున్నది. వీరికి ప్రత్యేకము ఆగమము లందు సంబంధము మాత్రము లేదు. అది కేవల సంప్రదాయము. ఐనను బ్రాహ్మణులు మాత్రము పూజచేయుచున్న ఆలయములలో సాధారణముగ జాతిమత విఙ్క్ష లేక అందరును తీర్థప్రసాదములును పరిగ్రహించుచున్నారు. ఆ పూజ చేయుటకు అర్హత గల అధికారులు వైష్ణవాలయములలో వైఖానసులు పాంచరాత్రులు అని రెండు తెగలవారు శైవాలయ ములలో ఆదితైవులు అనబడుచున్నారు. శివార్చకు లలో ఆదితైవులే గాక ఆంధ్రదేశమున వెలనాడు అర్చకులు అను బ్రాహ్మణశాఖవారు కూడ కలరు. వీరలు యెట్లు ఆలయపూజకు యే కాలమున ప్రవేశించి రనునది చరిత్రకారులు విమర్శించ దగిన విష యమై యున్నది. అరవదేశమందీ విధాన మున్నట్లు లేదు.

బ్రాహ్మణేతరులలో ఇట్లే వైష్ణవాలయములలో శాత్తాదులు (సాతాని) అను వైష్ణవులును శివాలయము లలో జంగమదేవరలును గ్రామదేవతల గుళ్ళలో పూజ చేయుటకు చాకలి, కుమ్మరి మొదలగు వారును కలరు. దక్షిణదేశమున పండారములు పూజారి అను జాత్యంతరముల వారున్నా కలరు. గృహార్చన ఆలయార్చనము లందలి వైలక్షణ్యమును మహర్షు లిట్లు నిరూపించుచున్నారు.

'స్వార్థం గృహార్చనం ప్రోక్తం

పరార్థం త్వాలయార్చనమ్

పరార్థం స్యాజ్జగచ్చజ్ఞః

స్వార్థం స్యాద్గృహదీపికా.'

గృహస్థుడు తన కుటుంబ యోగక్షేమమునకై తన ఇంట చేయునట్టి భగవదర్చనము అతడు తన యింట వెలిగించుకొని రక్షించెడి దీపమువలె తన ఇంటి యందు ప్రకాశించును. తన యోగక్షేమములకు మాత్రము సహాయపడుననియు, ఆలయార్చనము అట్లుకాక సకల ప్రజలకును యోగక్షేమములకు ప్రసా దించ గలవనియు చెప్పబడినది. సూర్యు డొక్క-

చేతనునకో ఒక ఇంటికో ఒక గ్రామమునకో రాష్ట్రమునకో కాక యావద్రప్రహ్మాండమునకు ప్రకాశము నిచ్చునట్లు ఆలయపూజ సహాయపడునని దృష్టాంత పూర్వముగ రెండు అర్చనల స్వరూపమును సుహృత్తులు చెప్పిరి. ఇది సత్యమైన విషయము. తిరువతి, శ్రీరంగము, శ్రీలైలము మొదలగు దివ్యక్షేత్రములు ఇందుకు ప్రత్యక్ష సాక్ష్యమనుటలో యెవరికిగాని సందేహములేదు.

ప్రతియొక్క మానవునకును తనకుగాను ఒక భగవద్రూపమును విగ్రహమునందు గాని పటమునందు గాని సంకల్పించి నిర్మించుకొని దానిని పూజించుటకు అధికారము లేకపోలేదు. ఐనను చిత్తవృత్తి భేదముచేత నేమి ఉక్త నియమములను జరుపుకొనుటకు తగినంత అవకాశముగాని ధూపదీపనైవేద్యములను జరుపుకొనుటకు తగిన శక్తి లేకపోవుటచేతగాని కొందరు యెంత నిరాడంబరముగా నైనను 'పత్రం పుష్పం ఫలం' అనునట్లు అతి సులభమగు పూజనైనను తమ యింద్రియజరుపుకొనలేకపోవుట ఆశ్చర్యముకాదు. అది సర్వదా సంభావితమే యనవచ్చును. అట్టివారలకు ప్రతినిధిగ ఒక అర్చకుడు దేవాలయములో ఉండి ఆ గుడిలో చేయవలసిన పూజా విధులను యథావిధిగ ఆయా కాలములయందు శ్రద్ధతో నెరవేర్చగలడు. అట్లు చేయుట ఆతని విధిగా భావించబడి ఆతని కుటుంబ నిర్వహణ భారము గ్రామస్థులుగాని ఆలయ నిర్మాతలుగాని వహించి తగు జీవనాధారము యేర్పడి సుఖజీవనమును చేయు అర్చకుడు సక్రమముగా పూజలు చేయును. భగవత్సాన్నిధ్యము పూర్తిగా అచ్ఛటలభించునట్లు దేవాలయమును చేయగలడు. తక్కిన ప్రజలందరును నిర్విచారముగ తమకు అవకాశము కలిగిన సేవాసమయములందు ఆలయమునకు వెళ్ళి భగవద్దర్శనము చేసికొని తీర్థ ప్రసాదములు తీసుకొన వచ్చును. కథాకాలక్షేపములను విని ప్రౌఢు పుచ్చుకొనవచ్చును. ప్రజలకు పవిత్రమైన సేవ చేయుటకే అర్చకులను దేవాలయములు పారంపర్య కింకరులుగ చేసుకొన్నవి. ఒకే వృత్తి పంశానుక్రమ

ముగ వచ్చునప్పుడు ఆ వృత్తి సర్వసమ్పృద్ధిని దోషరాహిత్యమును పరిపూర్ణతను పొందగలుగుట స్వభావ సిద్ధము. ఒక్కొక్క పరిపాలనా శాఖయందును ప్రతినిధి కల్పనము శాస్త్రసిద్ధము యుక్తిసిద్ధము వ్యవహార సిద్ధమును అగుచున్నది. ప్రజాసామాన్యమునకు తమతమ లౌకిక కార్యభారములలో రువిధమగు భారమును ప్రతినిధి యగువాడు తగ్గించి తమతోటి సహోదరులకు సేవచేయుటయు స్వయముగ భగవత్కృపకు పాత్రుడగుటయు అర్చకునకు రెండు ఫలములు కలుగుచున్నవి.

ఒక గృహస్థుడు తనకై రుని ఇంటనుంచి ఆరాధించుకొనిన దైవతము తన కొకటి యుంచినను విశేషఫలదాయక మగుటచే ఆలయమునకు కూడ వెళ్ళుట అవసరము. ఆ గృహస్థు అట్లు వెళ్ళుటయు కలదు. ఒకప్పుడు ఆ గృహస్థు కాలభర్తము నొంది నప్పుడు ఆతని వారసులు పూర్వాచారమును అనువర్తించ చాలనప్పుడు ఆ పూజ ఆ దేవుడు అంతలో అంతమంది ఆ కుటుంబమునకు పూర్వపరిచితమగు ఉపయోగము లేనిదొప్పుట తటస్థించగలదు. ఆలయ పూజలో అట్టి లోటుపాటులు గాని, పూజ అంత రించెడి ప్రమాదము గాని ఉండుటకు న్యాయములేదు. ఆలయము గ్రామమునకు సంబంధించినది. దేశము నకు సంబంధించినది. ప్రజాసామాన్యము దానియందు పూజాను వృత్తికై ఆశపడుదురు. దానిని లోపింప నిచ్చగించరు. అట్లు యే సహాయంతరము గాని అపేక్షించకుండనే ఆలయ నిర్మాణమునాడే ఆ యాలయము ఆచంద్రార్కముగా పూజ జరుగుతూ దిన దినాభివృద్ధి నందుటకు తగిన సేవతని ఒకరూపము గను మరియొక స్థిరరూపముగను కల్పించియే తరువాత ఆలయ నిర్మాణమును ప్రతిష్ఠను శాస్త్రములు విధించిన తీరున పెద్దల కాలమునుండి జరుగుచు వచ్చుచున్నవి. కనుక గృహార్చన విషయములో విద్యుత్తి కలుగుటకు ఉండే ప్రమాదము ఆలయార్చనమునందు అంత సుఖపుగా కనుబడలేదు. ఐనను దానినే సిద్ధాంతముగా శపథము చేయజాలము గనుకనే ప్రాచీనాలయములు అనంతములుగ కాలగర్భ

ములో పడి పూజలేక జీర్ణించియు జీవనములు లేక పేదస్థితియందు అల్ప ప్రాణముతో నున్నవియు మనకు కనబడుచున్నవి. ఒక ఆలయములో అవి చ్చిన్నముగ పూజ యనునది యెంత ప్రాతకాలము నుంచి జరుగుచు వచ్చుచున్నదో ఆ యాలయము ఆ ప్రదేశము అంత విశేషశక్తిని కలిగియుండుటకు కూడ ఒక న్యాయమును మనము తర్కరూపముగ స్థాపించవచ్చును. కాలము గడచినకొలది అప్పు డప్పుడు మహాసిద్ధపురుషులు యెంతోమంది ఆ స్థల మును తమ దర్శనముచే పవిత్రము చేసి అక్కడి దేవతామూర్తిని సేవించి తమ శుభాశంసలతో కీర్తించి తమ తపస్సును వారలకు కొంత అర్పించిపోవుట సంభవము. అది మహాభక్తుల కార్యక్రమము. నారదు డాదిగల దేవర్షు లిట్లు దివ్యక్షేత్రములను సందర్శించి ఆ ప్రదేశములకు అనవద్య మహిమను చేకూర్చిన విషయములు పురాణము లందును శ్రైవ, వైష్ణవ భక్తాగ్రేసరులు తమ తమ దివ్య సంకీర్తనములచే దేవాలయములను అకుంఠిత దివ్యసత్తాకములుగ జేసిన ప్రకారము చరిత్రయందును మనకు ప్రత్యక్ష మగుచున్నది.

‘యజమానా బాల్యేష్యవిచ్ఛిన్నం తిష్ఠతి’ అనిమరీచి మహర్షి ఈయంశమును తమ సంహితయందు చెప్పిరి. ఇట్టి దేవాలయపూజ అగ్నిహోత్ర హోమమునకు తుల్యమైన పరమవైదిక కార్యమనియు దేవాలయము ఉండిన గ్రామములో ద్విజులు ఎవరైనను అగ్ని హోత్రము (శ్రౌతములగు యజ్ఞాది సాధనమగు త్రేతాగ్ని పరిచర్యను) ను చేయలేనివారు ఉండిన యెడల వారల కా అగ్నిహోత్రలోపము అనేదోషము తగులకుండా అక్కడి ఆలయపూజ అగ్నిహోత్ర హినుల కగ్నిహోత్ర ఫలమును ప్రసాదించుచున్న దనియు అగ్నిహోత్రముచేయు ఆహితాగ్ని ద్విజులకు తమ అగ్ని పరిచర్యలో న్యూనాతిరేకములు కలిగిన యెడల ఆ న్యూనాతిరేకములవలని ప్రమాదము రాకుండ దోషప్రాయశ్చిత్తమై యొప్పుచున్నదనియు ఆలయపూజామహిమను మరీచిమహర్షి శాస్త్రారంభ ప్రకరణమున నెలవిచ్చియున్నారు.

కొంతకాలము పూజలోనుండి తరువాత దుర్విధి విలసితముచే శిథిలములై నామరూపములు లేక పోయిన దేవాలయములను మన మిక్కడ ప్రస్తావించుట అనవసరము. శాశ్వతముగ జరుపబడు దేవాలయములను దృష్టియందుంచుకొని వాల్ల ప్రయోజనమును శాస్త్రప్రమాణమునకు సమన్వయ పరచుటయే మన కర్తవ్యము.

సాధారణముగ తపోదానయజ్ఞాదులచే లోకోద్ధారము చేసిన పుణ్యపురుషులకు వారి యనంతరము వారి పుణ్యకార్యములు లోకమునందు జ్ఞాపకములో నున్నంతకాలము స్వర్గలోకమున సకలభోగములతో స్వచ్ఛందావాసము కలుగునని పురాణములు చెప్పునప్పుడు అట్టి దన్యత ఆలయ నిర్మాతలకు ఆలయ పూజలు జరుగుచున్నంతకాలము కలుగుననుటలో ఏమి సంశయమున్నది.

‘సర్వానేతాన్ భావినం పార్థివేంద్రాన్

భూయోభూయో యాచతే రామభద్రః

సామాన్యోఽయం ధర్మసేతుః నృపాణాం

కాలే కాలే పాలనీయో భవద్భిః.

అవి యన్నట్లు ఈ దేవాలయ ధర్మములు రక్షణ భారము అదిలో ఆలయనిర్మాతయగు ఒక పురుషుని యందేగాక సంతతసంతన్యమానకాలప్రవాహమందు స్వయం ప్రాప్తముగ అందరకు సంబంధించి నదిగా తలంపబడుటచే ఈర్ష్యాసూయలు లేక అందరును వహించుట ఉద్దేశింపబడుటచే ఈ సంస్థలకు విచ్ఛిత్తిఉండకపోవుట న్యాయము. స్వర్గవాసముకూడ అట్లే ఆదినిర్మాతకేగాక ‘కర్తా కారయితా చైవ’ అనునట్లు ఈ ధర్మముతో జోక్యముచేసికొనిన అందరకు స్థిరవాసమై యుండగలదు.

అంతేగాక,

‘దానపాలనయోః మధ్యే దానాత్ శ్రేయోనుపాలనమ్ దానాత్ స్వర్గమవాప్నోతి పాలనా దచ్యుతం పదమ్.’

అనునట్లు ఆలయము కట్టించుటయో కైంకర్యములకు దానాదుల నిచ్చుటయో ఆరంభించిన వాని కంటె శిథిలములగు ఆలయములను జీర్ణోద్ధారము చేయుట శిథిలములగు కైంకర్యములను ఉద్ధరించుట

చేయుట యొక్కఁ జేసిననుచు చెప్పవలచి అట్టి జీర్ణోద్ధారకులకు ఫలమును అధికముగ శాస్త్రములు చెప్పినవి. కట్టినవానికో దానము అంభమున చేసిన వారికో ఆ కైంకర్య ఫలము అస్థిరమును అల్పము నగు స్వర్గము మాత్రమే ఫలమనియు జీర్ణోద్ధారము చేసినవానికి అల్పమును స్థిరమునగు శ్రీ వైకుంఠ వాసము ఫలమనియు సిద్ధాంతము చెప్పబడినది.

స్థానపంచరము

దేవాలయములు స్వయంవ్యక్తము మొదలగు పేరులతో 'స్థానపంచరము' అయిదు విధములుగ నున్నట్లు ఒక ప్రమాణము కలదు.

స్వయంవ్యక్తము, దివ్యము, ఆర్జము (సైద్ధము), పౌరాణికము, మానుషికమునని ఈ అయిదు విధములకు గుణకృతమగు సంజ్ఞావ్యవహారము.

స్వయంవ్యక్తములు యెనియుది.

శ్రీరంగము, శ్రీముష్ణము, శ్రీ వేంకటాద్రి, సాలగ్రామము, నైమిశారణ్యము, తోతాద్రి, పుష్కరము, నరనారాయణాశ్రమము, (బదిరిరాజ్యము) అనునవి.

నైమిశారణ్యము, పుష్కరము నవి పుణ్యక్షీరములు మాత్రమేనని చెప్పుట కలను. తర్కిన అరు ప్రదేశములలో భగవానుని దివ్యమంగళవిగ్రహములు ఆలయములు కలవు.

సృష్ట్యాదినంచ భక్తులు తపస్సుచేసి భగవానుని సాక్షాత్కారమును ప్రార్థించినపుడు భగవానుడు వారలకై అవతరించుచుండుట పురాణప్రసిద్ధము. రామకృష్ణాద్యవతారములందును ఈ విషయమే తెలియుచున్నది. ఒకప్పుడు భక్తులు తమ ప్రార్థనలను పరప్రసాదముగా పొందుటతోపాటు భగవానుని ప్రార్థించుచు తమకు వారు ప్రత్యక్షమైన రూపముతో అట్లే అంతర్ధానము జెందకుండ ఆచోటున నిలదియుండునట్లు భగవానుని కోరుటయు, భగవాను డట్లే అవతరించినట్లును పురాణములందు కలదు. అట్టి సమయములలో ఆభక్తుని నొక విగ్రహమును నిర్మించి యుంచునట్లు భగవాను డాదేశించి, అట్లు భక్తునిచే

సిద్ధపరుపబడిన విగ్రహమందు ఇతరులచే ప్రతిష్ఠ అపసంములేకుండా తానే తన శక్తిని ఆ విగ్రహములో అవతరింపజేయునట్లును, దానిచే అవిగ్రహము స్వయంవ్యక్తమని యనిబడునని అందురు. ఈ విషయము విస్తరించి శ్రీ వేంకటాచలమాహాత్యము నందు శ్రీ శ్రీనివాసమూర్తి దివ్యమంగళ విగ్రహమును గురించి ఉన్నది. తరువాత కొందరు చెప్పుచు భగవానుడు తానే విగ్రహముగాటాడ తన శక్తితో కలిపి అవతరించుట స్వయంవ్యక్తమగునని చెప్పుట కలదు. సర్వశక్తుడగు భగవానుని కిది అశక్తియు రాదు గనుక అందులో యెవరిని ప్రతిపత్తి అక్కరలేదు. ఇట్టి స్థలములలోని ఆరాధనము సమస్త లోకములకు ఫలమునిచ్చుననుటవలన ఇతరస్థలముల రంభ వీటియందు మహిమ విశేషము చెప్పబడుచున్నది.

మనకు లభించుచున్న అనేక స్థలములయొక్క స్థలపురాణములను చదువునప్పుడు స్వయంవ్యక్త స్థలములుగా ఈ యెనిమిదిరాల మరొకొన్ని చూడ ఉన్నట్లు తెలియుచున్నది. అట్లు అయ్యది చూడ స్వయంవ్యక్తములుగ ఉండరాదని మనము చెప్పజాలము. ప్రాచీనరాలమునుండి పెద్దలందరు ఐదవంతుముగ అంగీకరించినవి పై యెనిమిది మాత్రమే అనుటను స్వయంవ్యక్త లక్షణ విధనమునందును మనకు తాత్పర్యము ముఖ్యము.

స్వల్లోకవాసులగు దేవతలు ప్రతిష్ఠించిన ఆలయములు దివ్యములనబడుచున్నవి.

తపస్సిద్ధులగు మహర్షులు తమ తపశ్శక్తిని భారపోసి భగవత్సాన్నిధ్యమును ప్రతిష్ఠించిన ఆలయములు ఆర్జములు లేక సైద్ధములు.

పౌరాణికములు అజ్ఞాతచారిత్రములుగ పురాణరాలమునుండి ప్రసిద్ధముచేరినవి. ప్రత్యేక పురాణములచే ప్రసిద్ధిచేరినవి యగు ఆలయము లీకోటిలో చేరగలవు.

మానుషికములు: శ్రీమంతులును, ఉదారులును, ప్రవన్నులు నగు పుణ్యపురుషులచే స్వహస్త పరహస్తములచే ప్రతిష్ఠించిన ఆలయము లీకోటికిచేరును.

ఈ యైపింటికిని పూజాక్రమములందును ఇతర విశేషములందును (విభవభేదముచేత కలిగిన వైభవ భేదమే గాని) వేరువిధమగు భేదములేదు. పూజా ఫలము మాత్రము క్రమముగా మొదటిదాని కంటె తరువాతి దానియందలి అతిశయము క్రమముగా హ్రాసమునందునని చెప్పబడినది. ఈ పైన చెప్పిన ప్రకారమంతయు శాస్త్రప్రకృతము, అనుశిష్టము నగు మర్యాదమాత్రమే. ఈ సిద్ధాంతము చారిత్రక విమర్శకుల దృష్టిలో రూపొందిన విధము కొంచెము భిన్నముగ నున్నది.

చరిత్రవిమర్శకులు ఉచ్చావచములగు నిదర్శనముల సమక్షమున ఈ సమస్యను తారుమారుగ వ్యాఖ్యానించుచు ఒక నిర్ణయమునకు రాలేకున్నారు.

ఆలయములు అనునవి పురాతనకాలమునుండి భారతదేశములో ఉండియున్నవా అనునది సమస్య. “ఇప్పుడు మనకు దృగ్గోచరమగుచున్న కట్టడము లన్నియు ఇదే రూపముతో యెంతకాలమునుంచి ఉండగలవు. అవి విచారించినప్పుడు మన కుద్దేశ మైన సమాధానము రాకపోవచ్చును. మన కంటి యెదుట నిర్మించిన ఆలయములు మన కంటియెదుటనే నశించిపోయినవి కూడ ఉన్నవి. ఆలయములే కాక ఆలయములవంటి మత సంస్థానములు కూడ ఇట్టి ప్రశ్నకు సమాధానము నీయదగియున్నవి. ఆలయములు ఇతర మత సంస్థానములు ప్రాచీనకాలము నుండి చారిత్రకదృష్ట్యా క్రీస్తుశకము పూర్వము నుంచి యెన్నో మనదేశమందుండియున్నవి. అవి కాలక్రమమున శిథిలావస్థచెంది పునరుద్ధరింప జేయబడుచు వచ్చినవి. అట్లు ఒకేకట్టడము శాశ్వతముగా వేలాది సంవత్సరములు ఒకేరూపముతో ఉండుట శక్యముకాదు. అంతమాత్రముచేత అవి పూర్వములేవని అనుట న్యాయముకాదు.

విగ్రహములున్నవని, విగ్రహారాధనము సర్వదేశ సాధారణమని, ప్రాచీనమని సర్వసంప్రతిపన్నము. విగ్రహములు పూజోపకరణము లనుటయందు విప్రతిపత్తి యుండినను వాటికొక ఆశ్రయస్థాన ముండుట అనుమాన సిద్ధమగుటచే ఆలయములు సన్నియోగ

శిష్టములుగ నుండితీరునని సనాతనుల అభిప్రాయము.

ఆగమములందు ప్రప్రథమమున ఆలయములు తృణాచ్ఛన్నములై దారువుతోను ఇష్టకలతోను నిర్మింపబడు చుండెడివని ఆగమములందు చెప్పబడినది. ప్రత్యేకము శిలతోనే నిర్మించబడిన ఆలయముల ఆరంభకాలము కొన్ని శాసనాధారములచేత అర్వాచీనమని కొందరనుచున్నారు. అది న్యాయమేకావచ్చును. ఆలయములే దరిమిలా కాలమునాటివని చెప్పబడిది ఆధారముకాదు.

ఈ విమర్శమును ప్రసంగించుటకు ప్రత్యేకముగ ఆ విద్యయందు నిపుణులగువారలు నిర్ణయింపబడుటచే నాకు ప్రస్తుతము కాకుండుటచే ఇచ్చట విడచితిని.

భక్త విగ్రహములు

రమారమి యెనిమిదవ క్రీస్తుశతాబ్దమునకు వెనుక శ్రీవైష్ణవులలోను శైవులలోను చాలమంది మహానీయులు పూర్వపుణ్య పరిపాకమువలన పరమేశ్వరుని యందు పరమ భక్తిసంపన్నులై దక్షిణభారతమందు ఆవతరించి యున్నారు. వారి యవతారస్థలములు పుణ్యమతములుగ భావింపదగి అట్లు భావింపబడుచున్నవి. పుణ్యభూమియగు భారతదేశమంతయు ఇట్టి మహానీయులను కని పెంచుచున్నను ఈ ప్రస్తావమందు ప్రకృతమైన మహానీయులకొక ప్రత్యేకతను భారతదేశమంతయు కొనియాడుచుండుట ప్రత్యక్ష సిద్ధము.

‘పరిత్రాణాయ సాధూనాం వినాశాయచ దుష్కృతామ్ ధర్మసంస్థాపనార్థాయ సంభవామి యుగేయుగే’ అను గీతాచార్యుని ప్రతిజ్ఞ ననుసరించి లోకకల్యాణమునకై భగవానుడే స్వయముగ తన పరివారమును దివ్యాయుధములను ఆ పుణ్యపురుషుల రూపమున నవతరింపజేసి భక్తిమార్గమును ప్రవృత్తి మార్గమును ప్రచారము జేయించెననుట తథ్యము. ఈ వ్యవస్థ సర్వసమ్మతమును సర్వసాధారణమునై యలరారుచున్నది. ఐనను ప్రస్తుతవిషయమునకు సంబంధింప నంతవరకు దేవాలయముల గొప్పతనమునకు నిదాన

భూతులగు మహనీయుల కథలుగుటచే ఈ సందర్భమున దక్షిణభారతము ప్రశంసింపబడినది. దక్షిణభారతమునందును అందును ప్రత్యేకముగ అరవదేశమునందును ప్రసిద్ధులగు వీరలు, ఆళ్వారులు నాయనార్లులను సువ్యవహారము కలిగి తమ జన్మభూమికి ఒక అసాధారణముగు గొప్పదనమును సృష్టించిరి. అట్టి మహనీయులు ఎందరో ఆంధ్రదేశమునను, కర్ణాటదేశమునను అవతరించి, దేవాలయముల నుద్ధరించి యున్నను సంప్రదాయము ననుసరించి ద్రావిడుల వైశిష్ట్యము, భక్తిమార్గ ప్రచార పాటవము ఇతరులయందు సంక్రమింపక ద్రావిడులందును పరిమిత సంఖ్యాకులగు కొందరియందే కేంద్రీకరింపబడి యున్నది. ఈ నిర్ణయమునందు కొంత ఔచిత్యమున్నను ముఖాంతరమున ఆంధ్రులకు అతిశయము కలిగిన శాఖలయందైనను వారలకు ఉచితస్థానము లేకపోవుట పరామర్శనీయము.

ఈ భక్తి శిఖామణులు తమ భక్తి పారవశ్యము చేత అచ్చటచ్చట పుణ్యక్షేత్రములలోని దేవాలయములందు అర్చారూపమున సాన్నిధ్యముచెంది ఆరాధింపబడుచుండెడి భగవానుని దివ్యమంగళవిగ్రహములను ప్రత్యక్షముగా చర్మచక్షువులతో సేవించియో, యోగ సాక్షాత్కారము పలన తాము వసించుచోటనుండియే సాక్షాత్కరించుకొనియో, అనుభవించి భగవానుని దివ్యాత్మస్వరూపమును కల్యాణగుణములను యదావస్థితముగ అమృతమయములగు తమ దివ్యశ్రీ సూక్తులలో పరమ భోగ్యముగను సులభముగను ద్రావిడభాషయందు పరిపూర్ణముగ కీర్తించి తాము తరించుటయేగాక తమ తరువాతి ప్రజలందరును ఉజ్జీవించుటకై తమ శిష్యసంతతి మూలముగా ఆ సంకీర్తనములు శాశ్వతస్థాయి నందున ట్లనుగ్రహించిరి. సత్యసంకల్పములు భగవదంశాసంభూతులు నగు వారల ఉద్దేశముననుసరించి తరువాతివారలా స్తోత్రములను అనుక్రమికముగ భద్రముగా రక్షించి అవి చిన్నముగ ననుసంధానము చేయుచు వాల్లకు అమూల్యములును అతి విస్తృతములు నగు వ్యాఖ్యానములు వివరణములు మొదలగు పరిష్కారములును

నిర్మించి ప్రచారము చేయుచు వచ్చిరి. అట్లు వాణీవద్దశయందా మహానుభావులు యేదివ్యక్షేత్రవలందలి భగవానుని దివ్యమంగళ విగ్రహ విభూననుసంధానము జేసిరో ఆ క్షేత్రములను 'దివ్యదేములు' అను నన్వర్థసంకేతముచే వ్యవహరించి ఆరించుచు ఇతరక్షేత్రము లన్నిటిలో వాల్లకు ప్రాచ్యమునిచ్చి ఆదరించుట ద్రావిడుల సంప్రదాయవైచిచ్ఛుచున్నది. ఈ భక్తుల ఆదరముచేతనే ప్రాచ్యముగ ఆయా ఆలయములు నేటివరకును దేశములయెట్టి అవాంతరములు యెన్ని కలుగుచువచ్చినన సజీవములై విలచియుండుటయేగాక తమ సజాతీయ సంస్థలను వాల్ల నాదరించెడి భక్తరీతిని నన్యాయమున నిలువబెట్టుచున్నవనుట అతిశయోక్తికాదు.

ఈ భక్తులలో ప్రధానులగువారు వైష్ణవ భక్తులలో పండితులమందియు శైవ భక్తులలో అరువది నాల్గు మందియు పేర్కొనబడుచున్నారు. శైవ భక్తులు అరువదినల్వరలో అతి ముఖ్యులు నలుగురనియు ఒక మతము. పై జెప్పిన పండితులగురు వైష్ణవ భక్తులలో పదిమంది ఆళ్వారులనువారు మాత్రము రచించిన స్తోత్రములు దివ్యప్రబంధమున పలువలబడుచున్నది. ఈ దివ్యప్రబంధమునందు వారల కీర్తించిన దివ్యక్షేత్రములు నూట యెనిమిది కలవు. ఈ నూట యెనిమిదింటిలో 'త్రిపాద్విభూతి' యను శ్రీవైకుంఠము, కీరసాగరమునను రెండు క్షేత్రములు మాత్రము మనకు కరణకళేబరములకు దృగ్గోచరములు కానట్టివి. తక్కినవి నూట ఆరును భారతభూమియందు కన్యాకుమారి యారంభించి హిమగిరివరకును గల విశాలభూదాగమున నమరియుండినవే. ఈ విశాల భూభాగమున ఆంధ్రభూమియొక్క వంతుకు వచ్చినది రెండేరెండు క్షేత్రములు కలవు. ఒకటి 'కల' వేంకట నాయకః' అని ప్రసిద్ధికెక్కిన శ్రీ వేంకటాద్రి (యేడకొండలవాని నిత్యనివాసము), రెండవది హిరణ్యకశిపును సంహరించిన నారసింహుని నివాసము అహోబలము. ఆంధ్రభూమి యందు దివ్యదేశ పరిగణనములో సంఖ్య స్వల్పముగ నున్నను ఒకేఒక తిరుమల ఇతర ప్రాంతముల నుండెడి తక్కిన

నూటనాలుగు క్షేత్రములకు అతిశయించిన ప్రత్యక్ష మహిమ విశేషమును ప్రత్యేకముగ కలిగియున్న దనుట ఆంధ్రుల మహాభాగ్యమే. సంప్రదాయరీతిని చూచినను పదిమంది ఆళ్వారులలో తొమ్మిదిమంది ఆళ్వారులు తిరుమల దివ్యక్షేత్రమును కీర్తించిన అతిశయము కూడ గమనించదగినది.

తిరుమల తిరుపతులందు భగవానుని ఆరాధనము శ్రీ వైఖానస శాస్త్రము ననుసరించియు అహోబిల మందు శ్రీపాంచరాత్రవిధి ననుసరించియు జరుగు చున్నది.

ఇట్లే శివభక్తులను నాయన్మారులని సామాన్యముగ వ్యవహరింతురు. ముందు వైష్ణవ భక్తులకు చెప్పిన విశేషణములన్నియు వీరలకును అక్షరశః చెల్లగలవు. వీరు ఆళ్వారుల వలెనే తమ దివ్యసంకీర్తనముచే అనేక క్షేత్రములను కీర్తించిరి. ఒక్క కాళహస్తీశ్వరుని మహిమ మాత్రము ఆంధ్రదేశమున ఆమహా నీయుల నాకర్షించినది. తక్కిన కైవక్షేత్రములన్నియు అట్టివి అరవదేశమందే వున్నవి.

ఈ మహాభక్తుల సంకీర్తనములు ఆ కీర్తనముల యొక్క పిండితార్థమగు శరణాగతియు వారితరువాతి కాలమున సంతతముగను, సజీవముగను ప్రచారము నకు తెచ్చిన అనేకమంది పుణ్యపురుషులు 'ఆచార్యులు' అను పేరుతో వ్యవహరింపబడినవారు కూడా చాలా మంది కైపులలోను వైష్ణవులలోను కలరు. ఇట్లు ఆళ్వారులు నాయన్మారులు ఆచార్యులు మొదలగు వారల జ్ఞాపకమునకై వారల ఆకారములను విగ్రహము లుగ జేసి ఆలయములలో నియత ప్రదేశములందు ప్రతిష్ఠజేసి పూజించుట ఆచారమై వచ్చుచున్నది. ఆళ్వారులనందరను ప్రతిష్ఠించుటకు శక్తిలేని చోటు లందు పదిపండ్రెండుమందిలో ముఖ్యులుగా భావించ బడియెడి 'నమ్మాళ్వార్లు, ఉడయవర్లు, ఆండాళ్లు, తిరుమంగైమన్నా' ఈ నాలుగు విగ్రహముల నైనను ప్రతిష్ఠించుటకలదు. అట్లే శివాలయములందు 'అప్పర్'సుందరర్, సంబంధర్, మాణిక్తవాచకర్' అను నలువురను ప్రతిష్ఠింతురు.

ఈ ప్రతిష్ఠలు పూజలతోపాటు వారల కీర్తనములు (పాటలు) కూడ ఆయా సమయములలో అనుసంధా నము చేయవలయుననుట కూడ ఒక కట్టుబాటు చేయ బడినది. ఈ కీర్తనము సేవాకాల మను పేరుతో ఆగమోక్తనిత్యపూజలతో పాటు ఆరాధనముతో నియతసంబంధముకలదిగా చేయబడినది. నృత్త గీత వాద్యాది విభవ సహచరితముగ నొకప్పుడు ప్రవేశార్హతకలిగియుండిన ఈ సేవ యనునది క్రమ ముగ శాస్త్ర సిద్ధ కార్య ప్రవృత్తికి అంతరాయమై ఫలించెడి వాతావరణము చాల ప్రదేశములందు యేర్పడినది. అంతేగాక పై దివ్య ప్రబంధ పారాయణము జరుగుచు పై భక్తివిగ్రహములు ఉండెడి దేవాలయములు మాత్రమే 'దివ్యస్థలములు - దివ్యదేశములు' అను వ్యవహారమునకు అర్హములనియు, అట్లుకానివి దివ్యశబ్దప్రతిబంధియగు ప్రాకృతశబ్దముచే జత చేయబడి 'ప్రాకృత' స్థలములనబడుననియు విపరీత వాద మారంభించబడినది. నిరాధారమగు నీ కల్పనము దేవాలయ సామాన్యమునందు తరతమభావమును కల్పించి, ఆస్తికులను కలవరపెట్టుచున్నది. దీని ఫలితముగ దివ్యస్థలములందు మాత్రమే వైష్ణవులు తీర్థ ప్రసాదములను స్వీకరించవలెననియు ప్రాకృత స్థలములు వైష్ణవుల కగమ్యములనియు ప్రచారమేర్పడి శాస్త్రమర్యాదకు అతిక్రమము కూడ కల్పింపబడినది. భక్తివిగ్రహముల ప్రతిష్ఠగాని, వారి ప్రబంధసంకీర్తనముగాని దేవాలయమునకు అదనపు కైంకర్యముగా అదరించినంతమాత్రమున నిరాధారమగు దివ్యస్థల ప్రాకృతస్థల వ్యవస్థాకల్పనము మాత్రము సాహస కృత్యము.

ఈ సంస్కరణ మాదియందు అరవదేశములో ఆరంభింపబడి, కాలక్రమమున అరవభాషను చెవులతో వినియెరుగని ఆంధ్రదేశమునకు దిగుమతి కాబడి విశేషించి వైష్ణవప్రభువుల అదరము క్రింద నున్న దేవాలయములలో అమలుచేయబడుచువచ్చినది. ప్రాకృత స్థలములను దివ్యస్థలములుగా మార్చుట, అందుకు చేయవలసిన క్రియాకలాపము దివ్యస్థలములుగా మారినతరువాత పూజాక్రమములో చేయదగిన

మార్పులు ఈకడ మనకిక్కడ ప్రస్తుతముకాదు. అది యొక విచిత్రము.

ఈ ప్రతిపత్తితోనే అరవదేశపు శివాలయములును అరంభింపబడినవి. ఆనాయనూరుల కీర్తనము ఆలయ పూజతో సంకరముకాక ప్రత్యేక కైంకర్యముగ ఉండి పోయినది. అట్లగుటచేత ఆంధ్రభూమి యందలి శివాలయములలో పై యాచారమునకు ప్రవేశము కలుగలేదు. తెనుగుదేశమున వైష్ణవప్రభువులసలె శైవప్రభువు లీ విషయములో పోటీపడక శాస్త్ర మర్యాదను అక్షరశః పాటించి, పూజాసౌకర్యము నందు తోక్యముకల్పించుకొనలేదు. తెనుగు దేశమున శ్రీ కాళహస్తి దివ్యక్షేత్రమున తప్ప యెక్కడగాని అరువది ముగ్గురయొక్క గాని, నాల్వర్ యొక్క గాని విగ్రహము లేఆలయములందున్నట్లులేదు. రానురాను భక్తులు భక్త్యుతిశయముచేత తమ ఋషులు, ఆచార్యులు, ఆలయ నిర్మాతలు, దేశభక్తులు, ఛర్యకర్తలు మొదలగువాళ్ల విగ్రహములను స్వేచ్ఛగా ఆలయము లందుంచుకొనుట పరిపాటియైపోయినది. కాని వారి ఉపదేశములతో పూజా క్రమమును సంపుటితము చేయకుండుట ఇప్పటి కొక లాభమే అనవచ్చును.

నిత్యపూజా ప్రకారము

నిత్యము ఆలయములందు పూజ చేయుట అపవరము. పూజశబ్దము మొత్తము పై ఆలయములో ఒకనాటి ఉదయము అరంభించి మరునాటి అదే ఉదయమువరకు జరుగవలసిన క్రియాకలాపము అంతకును అన్వయించెడి ఆర్థములో యిక్కడ వాడబడుచున్నది.

ఆ పూజ ఆరుకాలములు మూడు కాలములు రెండు కాలములు ఒకేకాలము ఇట్లు నాలుగువిధములుగ ఆ ఆలయమునకు గలట్టి ద్రవ్యము పత్రిని అనుసరించి జరుపబడవచ్చును.

ఆరు కాలములు : ప్రాతఃకాలము, మధ్యాహ్న కాలము, సాయంకాలము అనునవి ముందు ముఖ్య కాలములు. ప్రసద్దములు - ప్రాతఃకాలమునకుముందు

ప్రత్యాషకాలము సాయంకాలమునకు ముందు ప్రదోష కాలమునను రెండు సంధ్యాకాలములు (మధ్యాహ్న మువలె) రాత్రి కొంచెము ప్రొద్దుఅయిన వెనుక అర్ధయామము ఒకటి ఇట్లు ఆరుకాలముల లక్షణమును చెప్పుదురు. ఈ కాల నిర్ణయమును చెప్పినప్పుడు ఒక్కొక్క కాలమునందు చేయవలసిన పూజాంగ ఉపచారసంఖ్యక్రమము మొదలగునవి ఘడియల (ఘటికా ప్రమాణము) లెక్కలో రాలపరిణామము కూడ శాస్త్రములందు చెప్పబడినది. మొత్తముపైన ముఖ్యకాలములలోని ఉపచారముల సంఖ్య కాల పరిమాణముకొంచెము ఎక్కువగను, ఉపసంభ్యలలో చేయునవి కొంచెము తక్కువగను ఉన్నవి. ఒక్కొక్క కాలమునందు చూడ ఆ యా కైంకర్యస్వరూపము ననుసరించి ఒక్కొక్క విధాగమందు చేయదగిన అవాంతర ఉపచారములు చూడ రాలపరిణామిని నిష్కర్షింపబడి యున్నవి. అట్టి రహస్య మెరుంగుట అపవరము.

మన ఆంధ్రభూమియందుండెడి ఆలయములు అన్నియు ఈ షట్కాలపూజావిధానముగాని, త్రికాల పూజావిధానముగాని సర్వసాధారణముగ ఆచరించుచున్నట్లు లేదు. రెండుకాలముల పూజ అయినా జరిగితే చాలునని తృప్తిపడి గ్రామాంతరములలోని చిన్న దేవాలయము లన్నియు సాయం ప్రాతఃకాలములు రెండుకాలముల పూజలను మాత్రమే అనుభవించుచున్నట్లు తోచుచున్నది. రెండుకాలములు అసగా మధ్యాహ్నము రాత్రి పూజలు, మధ్యాహ్నం పూజ ఉదయం పదిగంటలకు చేయవచ్చును. ఐతే సూర్యోదయము అయిన వెనుక సాధ్యమైనంత త్వరలో అర్చకులు స్నానానుష్ఠానములను చేసికొని ఆలయమునకు వెళ్లి తలుపులు తెరచి స్వామిని సుప్రభాతము చెప్పి మేల్కొలిపి దీపారాధనములను చక్కచేసికొని ఇంటికి రావచ్చును. మన చిన్న ఆలయములలో సాధారణముగా అర్చకులు తమ ఇండ్లలో అన్నమును వ్యంజనములను పరిశుద్ధముగా పాకముచేసి దేవునికి గుడిలోతెచ్చి నివేదనము చేసి ఆ ప్రసాదమును వారలే అనుభవించుట అనుచారముగా వచ్చుచున్నది.

నివేదనముచేయునట్టి సమయము, నివేదనచేయు ప్రతి పదార్థ పరిమాణము తమ ఇండ్లలో జరిగెడి వంట కాలములనుబట్టి పదిగంటల రమారమిలో ఉండవచ్చును. కాబట్టి తిరిగి అర్చకులు పదిగంటల సమయమునకు గుడికి వచ్చి క్రమముగా నిత్యారాధన మును నెరవేర్చుకొని ప్రసాదమును నివేదనముచేసి కొని ఇంటికి వెళ్ళవచ్చును. ఆయా సమయములందు గుడిలో సేవించుటకై వచ్చెడి భక్తుల నాదరించి వారలకు స్వామి తీర్థ ప్రసాదముల నీయవలెను.

తిరిగి సాయంకాలమువేళ సంద్యాకాలమునకు నిత్యానుష్ఠానములను తీర్చుకొని అర్చకులు ఆలయము నకు వచ్చి దీపాలంకారములనుచేసికొని సాయంకాల ఆరాధనము సక్రమముగా పూర్తిచేసుకొని మామూలు ప్రకారం పండో, ఫలమో అవసరనివేదనము చేసి కొని భక్తులెవరైనను ఉన్నయెడల వారలకు తీర్థ ప్రసాదములిచ్చి ఆదరించి పంపి ఇంటికి వెళ్ళవచ్చును. కొన్ని పెద్ద స్థలములలో షట్కాలారాధనముకూడ జరుగుతూవచ్చి ఇప్పుడు అంతరించిన ఉదాహరణ ములును ఇంకను నామమాత్రముగ జరుగుచున్న స్థలములును కలవు. క్రమముగా షట్కాలపూజ జరుపబడుచున్న స్థలములు లెక్కకు లోబడియున్న వనుట అతిశయముకాదు.

ముందు ముందుగా ప్రాతఃకాలమున గుడి వెలు పలి భాగమును మనము మన నివాసగృహములను పరిశుభ్రపరచికొనునట్లు అచ్చటి పీలు ననుసరించి దేవస్థానం పరిపాలకులుగాని, కైంకర్యపరులేగాని సమ్మార్జనము, శుద్ధజలసేకమురంగవల్లులచే అలంకరణము చేసికొని అవకాశమున్నచోటులలో ద్వారము లకు వచ్చని ఆకులమండలతో కళకళలాడేటట్లు తోరణములు కట్టవచ్చును. నిత్యము ఆలయములో పూజకు కావలసిన తుళసి, సుగంధమైన పూలు, మారేడుపత్రి తెచ్చియుంచుకొనవలయును. విభవముకల చోటు లందు బజారులో పూలుకొననవసరముగాని, ఊరులో యింటి యింటికిపోయి యాచించి తేనెపసరముగాని లేకుండా దేవాలయ ఆవరణమునందో, దేవునకు స్వంతమైన ఇతర తోటలయందో పూలతోటలను

పెంచి సమృద్ధిగా అందు ఉత్పత్తియగు పత్ర పుష్ప ఫలాదులను దేవునికై వినియోగించవచ్చును. అది ఉత్తమము. అట్టి శక్తిలేని చోటులలో ఈ పూజా పరికరములు లభించెడి భక్తజనుల ఇండ్లు, తోటలు వీనినుండిగాని బజారునుంచి క్రయమునకుగాని తప్పక పత్ర పుష్పములను సంపాదించవలెను. పూజకు పుష్పములు, తులసి ముఖ్యమైనపరికరములు ధూపమునకు సాంబ్రాణి, దళాంగము, మంచిగంధపు పొట్టు, ఇంకా పరిమళద్రవ్యములు సంపాదించుకొన వలెను. అగరువత్తులు వైదికోపచారసమయములలో వినియోగించుట అంత యుక్తముకాదు. మంత్రముతో గాక అమంత్రముగ వానిని గర్భగృహమునకు వెలు పల వినియోగించవచ్చును. ఈ వత్తులుకూడా చక్కని పరిమళముగలవిగనే ఉండవలయును. నామకః పుల్లలుగా ఉండి వెలిగితే మాత్రము మంచిదికాదు. మంత్రవత్తుగ పూజాంగ ఉపచారములు సమర్పించు నపుడు వీనిని ఉపయోగించుట అనేక ప్రత్యక్ష కారణములచే ఉచితముగా నుండదని పెద్దల ఆశ యము. దీపమునకు మంచినువ్వులనూనెను ఉపయో గించుట మంచిది. తక్కిన నూనెలు రెండవవక్లమే. నెయ్యిని మాత్రమే ఉపయోగించగల ద్రవ్యసంపత్తి కల వారలు ఘృతదీపమునే పెట్టుట మంచిది. అముదముదీపము పెట్టవచ్చునా అని యొక ప్రశ్న తరుచు వచ్చుచున్నది. ఇప్పనూనెను తరుచు ఇప్ప తోటలుగల ప్రాంతములలో నిశ్శంకముగ వాడబడు చున్నది. అమిదం వాడుక యెక్కువగాలేదు. అది యుక్తము కాదని కూడా పెద్దలు చెప్పుట కలదు. హారతులు చాల కలవు. దీప హారతులు ఏక హారతి అని ఒకే దీపముతో ఆరంభించి, రెండు, మూడు, పది యిరవైయేడు శతాష్టము వరకు చాలదీపములు యిమిడిన ఒకే దీపప్రాత్రతో హారతులు సమర్పించు నప్పుడు ఆ హారతులను నూనెతోనో నేతితోనో వత్తులు తడిసి దీపము ముట్టించి ఉపయోగించుట కలదు కుంభహారతి అని ఒక రకం హారతి కలదు. కర్పూరహారతికి కర్పూరమే ఉపయోగించబడు చున్నది. రాను రాను నాగరికత హెచ్చినకొలది

ప్రాతకాలపుకర్పూరము గుణముతగ్గి, బలహీనములు గుణహీనములై ఉప్పుతో కలితీచేయబడిన కర్పూరపు బిళ్ళలు బజారులో దొరుకుతున్నవని వినవచ్చుచున్నది. సాధ్యమైనంతవరకు ఇట్టి కలితీ చౌక సరుకును దేవాలయములందు దేవుని యెదుట ఉపయోగపరుపరాదు. చందనముకూడా బజారులో విక్రయించేదబ్బాలలో పొడిని ఉపయోగించుట బాగుండదు. చక్కని చందనముచక్కను తెచ్చి సానరాతి మీద మెత్తగ అరగదీసి స్వామికి సమర్పించవలెను. దానిని నూరిన కేసరికుంకుమపూవుతో కలిపి సమర్పించుట ఇంకను గ్లాఘ్యము. పూలు దండలు గుచ్చేటప్పుడు కూడా నూలుదారముతో గుచ్చడం ఆచారముకాదు. పూలు గుచ్చడముకంటె అరటినార దారములతో దండలుగా కట్టటము ఆచారమేగాక సులభముగాను, అందముగాను ఉండి, పనికూడ అతి త్వరితముగ ముగియును. పూలుకట్టుచోటు పరిశుద్ధముగ నుండి కట్టెడి మనుష్యులుకూడ శుచిగా ఆపని చేయవలెను.

కొబ్బరి కాయలు, అరటిపండ్లు, పంచకణ్ణాయము మొదలగు ప్రసాదములు రాత్రివేళ సాధారణముగా అవసరనివేదనమనే పేరుతో నివేదనము చేయబడుచున్నవి. శక్తిని అనుసరించి యీ ప్రసాదములను ఒక్కొక్కచోటునందు ఒక్కొక్క రీతిగా తయారు చేయుట కలదు. అన్నప్రసాదము నివేదనముచేసే యెడల అది ఇంకను ఉత్తమమే.

అలయములో ఉండవలసిన పూజాపరికరములు పంచపాత్రలు అను ఐదుపాత్రములు, మనము వాడుకలో అనుకునే పంచపాత్రలు అనే నమూనా పంచపాత్రలు కాదు. పంచపాత్రలనగా ఐదుపాత్రలు. వాటి ఆకారము తీర్థపాత్రల స్వరూపము. అందరకు వ్యక్తమైనది. ఈ అయిదుగాక పెద్దపాత్ర 'పతద్గ్రహము' అని దానికి సంకేతపుపేరు. తీర్థపాత్రలు ఉంచే పెద్దపల్లెము, తీర్థము తెచ్చుకొనుటకు తీర్థపు బిందెలు రెండు, ఉద్ధరిణెలు, ఇవి శక్తినిసమసరించి రాగి, యిత్తడి, కంచు ఈ లోహములుగా ఉండవచ్చును. వెండితోఉంటే ఇంకామంచిది. బంగారు

పాత్రములు ఉండే చోటులుకూడా కలవు. చేతిగంటలు ఒకటి రెండు కొంచము పెద్ద చిన్న పరిమాణములలో ఉంటే మంచిది. తీర్థము వినియోగము చేయుటకు ఒకటి రెండు ప్రత్యేకపాత్రలు, అందుకు ఉద్ధరిణెలు. ప్రసాదము నివేదించుటకు పల్లెములు, ధూపహారతి, దీపహారతి, యెన్నిరకములుచేయగలిగితే దీపహారతు లన్నిరకములతో చేయవచ్చును. కర్పూరహారతి, కుంభహారతి, చామరములు వ్యజనములు, అద్దములు, పూలు ఉంచుకునే పల్లెము పూలు తెచ్చుకునే బుట్ట దీపారాధనము వెలిగించుకొనుటకు ప్రమిదలు ప్రత్తి, ప్రత్తివత్తులు, అఖండ దీపారాధనము అలవాటు కల చోటులలో అఖండ దీపములకు యెలుకలు బొద్దింకలు మొదలైన వాల్లవల్ల యిబ్బందికలుగకుండా ఏర్పాట్లు, ఇవియన్నియు సమకూర్చుకొనవలయును. నిత్యము వినియోగపడే పాత్రలను సాయంకాలారాధనము అయినతోడనే గాని ఉదయము ఆరాధనమునకు ముందుగాని శుద్ధి చేసికొని ఉంచుకొనవలయును. స్వామివార్లకుకూడా ఉత్సవమూర్తులకు ఆ స్వామివార్ల జన్మనక్షత్రమునాడో శుక్ల ఏకాదశినాడో తిరుమంజనము చేయటం మంచిది. మూలమూర్తులకు నైమిత్తికములందును విశేషకాలములందును అభిషేకము చేయవలెను. తిరుమంజనము మొదలగు విశేష కైంకర్యములకు ఒక స్కేలును నిర్ణయించి అధికారులు తమ దిట్టములందు రికార్డు నమోదుచేయుట అవసరము.

స్వామివార్లకు చినిగిపోయిన వస్త్రములను కట్టరాదు. సంవత్సరమున కొకసారియైనను కల్యాణోత్సవము మొదలగు విశేషకాలములందు నూతనవస్త్రములను కొని సమర్పించుట అవసరము. ఈ నూతన వస్త్రములు నూలువస్త్రములకంటె యెక్కువ విలువగల వాటిని నిత్యములో సమర్పించుట చిన్నవరు మానములుగల ఆలయములకు శక్యముకాదు. అట్టి వారలు పట్టువస్త్రములను ఇతర విలువగల వస్త్రములను విలువలో ఉంచుకొని విశేష కాలములందు మాత్రము స్వామికి సమర్పించుచుండవచ్చును. సాధారణముగా వెలగల పట్టువస్త్రములను సమర్పించి

నిత్యములో నిర్వహించుట కష్టమైన పనికూడ అగుచున్నది. మన దేవాలయములలో యెలుకల బాధ, పిమ్మట బొద్దింకలు మొదలగు పురుగులచేత వస్త్రములు కొట్టివేయబడే ప్రమాదము తప్పించుకునేటట్లు లేదు. యే విధముగానైనా కష్టించి స్వామికి మంచి వస్త్రములు అలంకరించెదమని ఆశపడినను అది ఆశక్యముగా గూడనున్నది.

ఆభరణములను సేకరించి, భగవానుని అలంకరించుట యెంతయు కాంక్షణీయము. ఆభరణములను విరివిగా సంపాదించి, భగవానునకు సమర్పించి, ఆనందించగల అవకాశము పుణ్య పరంపరా ప్రాప్తమైనది. అది అందరు సులభముగా చేయదగిన కైంకర్యముకాదు. సొంత విభవము యెక్కువగా కలట్టి ఆలయములును ఐశ్వర్య సంపన్నులగు భక్తులు ఆదరించునట్టి ఆలయములును మాత్ర మీ ఆనందము ననుభవించగలరు. భగవానునిమూర్తికి ఆభరణము లొక అంచము, ఐశ్వర్యము కాగలవు. శక్తిగల ప్రభువులు, అధికారులు ఆభరణములను చేయదలచినప్పుడు బంగారు ఆభరణములను చేయుట ముఖ్యము. కవచములు (సర్వాంగము అని మనదేశంలో అంటారు) శ్రీ స్వామివార్ల బింబము మొత్తముకుగాని హస్తములు, పాదములు, వక్షస్థలముకు గాని, బంగారుతో చేయలేనప్పుడు వెండితో చేయించి, బంగారు మలాము చేయవచ్చును. వెండి కూడా చేయవచ్చును. ఒకప్పుడు రాగితో, యిత్తడితోకూడా చేయించినప్పుడు వాటిని మాసిపోయి మచ్చలుపడిపోకుండా తిరుమంజనముచేసి ప్రకాశంగా కాపాడవలెను. కిరీటములు చక్కగా పై రోహములలో దేనితోనైనను చక్కగా చేయవచ్చును. ఈ కవచములు చేయునప్పుడు కొన్ని చోటులలో కవచములు పోతపోయబడి తయారు చేయబడినవి. పూర్వపు రోజులలోనే ఈ పద్ధతి యెక్కువగా కనుపడుచున్నది. ఈ పోతసామానులు దీర్ఘకాలం మన్నించేత మంచివే గాని వీటిని శిలా విగ్రహముల మూర్తిలో సమర్పించుటలో ప్రాణప్రదముగ, అతి జాగరూకతతో అర్చకులు మెలగవలయును. ఆ వస్తువులు బలిష్ఠములై గట్టిగా అడిమి

నప్పుడు స్వామి శరీరమునకు అవధ్యము యేదైనను కలుగవచ్చును. మందపు లేకుతో కవచములను తయారుచేయుట స్వల్ప వ్యయసాధ్యమును నిరపాయముగను ఉండగలదు. కొన్ని ప్రదేశములలో చూచినప్పుడు ఈ కవచములకు స్వామి మూర్తికి యెట్టి సంబంధము అమరికలేకుండా వుండటం తటస్థించినది. కవచములు తయారుచేసే సమయములో నేర్పరులైన శిల్పిలు లభించకయు, చేయించెడివారలకు కూలియిచ్చుటకు ప్రాలుమాలి మంచిశిల్పిని పెట్టుకొనజాలక చేతగాని పనివాండ్లచేత చేయించుట, కొందరలో పనిని చక్కగా చేయుటకు పనివాండ్లకు అవకాశము యివ్వకపోవుట ఇటువంటి సందర్భములలో ఆ పనిముట్లు అందవికారముగా ఉండుట సంభవించినది. ఈపనులలో పై విషయములను గమనించి అవసరమైనప్పుడు తగినంత జాగ్రత్తతో శాశ్వతమైన పనులను చార్యకర్తలు చేయవలెను. స్వామివారికి పరిపూర్ణ కవచములు చాలచోట్లలో కలవు. అక్కడి అర్చకులు ఈ కవచ సమర్పణముచేసినతరువాత ఆ కవచమును కవచము పాటుననే ఉంచి పైన వస్త్రాలంకారము యేదైనను చేసినయెడల కవచము దబ్బునము కాదని చెప్పి వస్త్రమే సమర్పించకుండా ఉంచటము అంత అందముగా ఉండదని నా అభిప్రాయము. కవచము కవచమే, అలంకారము అలంకారమే, కవచము పైన కుచ్చెట్లుపోసిన వస్త్రము సమర్పించినయెడల కవచము మరగిపోకుండా దక్షిణాది సమర్పణమువలె అందుకు తగినట్లు సరసమగునట్లు వస్త్రమును కట్టి పైన ఉత్తరీయమును వేయవచ్చును.

ఇక ఉత్సవమూర్తుల అలంకారమును తలచినప్పుడు మనసుకు అందని వేషములు మనము ఆ మూర్తికి సమర్పించుచున్నాము. బంగారు, వెండి, ఆభరణములు దుర్లభమైనందుకు మనవారలు మనసుకు కొరతపడుట ధర్మమే. ఆ కొరతను తీర్చుకొనుటకు బజారునుంచి కొనితెచ్చే గిట్టుహారములు, పనికిమాలిన రాళ్లపతకములు వినియోగపరచటం అత్యంత విషాదకరమైన అవచారం. అవాస్తవ సమస్తకాముడగు సర్వేశ్వరునకు మనము చేయవలసినది భక్తితో మనకు శక్తి

గలట్టి ఉపచారము కొంచెమైనను దానిని సవ్యముగా చేయుట మాత్రమే న్యాయము. 'యదన్నః పురుషో భవతి తదన్నాస్తస్య దేవతాః' అని చెప్పినట్లు మనము ఉపయోగపరచెడి పదార్థములతో మన గురువులను దేవతలను మనము పూజించవలెను. మన ఇంటిలో బిడ్డలకు గాని, మన యింటి స్త్రీలకు గాని, మన మా విధమగు అలంకారమును ఇష్టపడుటలేదని నా అభిప్రాయము. కాల వైషమ్యము ననుసరించి ఒకప్పుడు కొందరు నాగరికులు ఈ అలంకారములను ఆదరించినను సర్వసమ్మతము కాదనుట నిర్వివాదము. దేవుడు ఒక వ్యక్తికి లోబడి వ్రాసినవాడు కాదుగనుక సర్వ సంప్రతిపన్నుమగు సమయమునే పరమ పురుషుడగు సర్వేశ్వరుని అలంకారమును గురించి అనువర్తించుట మంచిది. చక్కని శుద్ధమగు ఆభరణములు తెచ్చుటకు శక్తి జాలని రిక్తులు నిర్భయముగా తమకు శక్తిగల పరికరములతో భగవంతుని అలంకరింపవచ్చును. ఆడంబరమునకై వ్యర్థపదార్థముల క్రింద డబ్బు ఖర్చుపెట్టుట ఉచితముకాదు. అలంకారముల నిట్లు సరిపెట్టి తృప్తిపడవచ్చునుగాని ప్రసాదముల నిట్లు యేమరుపజాలము.

ఈ అలంకారాభాసములకంటె ఆయా కాలములందు లభించెడి పుష్పములను, పత్రములను సేకరించి పూలమాలలతో భగవంతుని అలంకరించి సంతోషముగా సేవించవచ్చును. చక్కని ముఖమల్లు, పట్టు మొదలగు వస్త్రములపైన సరిగెతోను, ముత్యములతోను ముచ్చటగను, శాశ్వతముగను ఉండు కపాలాలు, కవచములను చేయించుట రెండవరకపు అలంకారముగా చేయించవచ్చును. చక్కని వస్త్ర మొకటి కట్టి ఉత్తరీయము పైన సమర్పించి రెండు పూలమాలలు వేసేయెడల స్వామివిగ్రహము ఎంతో సుందరముగా సాన్నిధ్య మీయగలదు. అశక్తులగు వారి నిజమగు యోగ్యతను యెరిగిన సర్వజ్ఞునకు ఆగ్రహమో, అనాదరమో కలుగదు.

స్వామికి నిజరూపము కేళవుడో, నారాయణుడో, రాముడో, కృష్ణుడో ఏదో ఒకరూపముతో విగ్రహము అమరియుండగా ఆ విగ్రహమునకే 'అవతార

సమర్పణము' అనే అశతో మరియొక రూపముగ మార్పుటకై హస్తపాదముల విన్యాసమును కృత్రిమ హస్తపాదములను కట్టి మార్పుచేసి నిలుచున్నవానిని కూర్చున్నట్లు కూర్చున్నవానిని నిలుచున్నట్లు నర్తనము చేయుచున్నట్లు భగవద్విష్ణులల అనన్యముగను మనసున నుంచికొని అనేకవిధ అవతారములను సమర్పించుట కూడ అలవాటు ఉత్తరాది, దక్షిణాది అనే తారతమ్యము లేక అన్ని ఆలయములందును అనుస్యూతముగా వచ్చుచున్నది. ఈ అనుచారిముహూప పెద్దలకు సమ్మతమైయున్నట్లు అనుమానప్రమాదముచే మనము తాటస్థ్యము నపలంబించి ఘోషముగా ఆ విధానము జరిగెడి స్థలములందు జ్యోర్థము తీసికొన కూడదేమోగాని సూతనముగా యీ యలవాటును ప్రోత్సహించరాదని నా నిర్ణయము.

సామాన్యముగ మన ప్రదేశములలోని ఆలయములలో ఉత్సవమునకు వేంచేపింపబడెడి విగ్రహములు చాల చిన్న ఆకారముననే కనబడుచున్నవి. ఉత్సవ విగ్రహములకు ఊరేగించునప్పుడు ఈ రూపము అంతగా తగియున్నదని చెప్పలేము. తరుచుగా ఉత్సవములను విధవముగా చేయగల స్థలములలో ఉన్నతమైన దివ్యమంగళవిగ్రహములు వేంచేపింపబడుట తగియుండును. చిన్నవిగ్రహములు పుష్పములు, ఆభరణములు, వస్త్రములు సమర్పించిన కొలది ఆ సామగ్రిలోనే మునిగిపోయి విగ్రహము యొక్క సేవయే కనుబడకుండ పోయెడి విపరీతము యేర్పడుచున్నది. ఆదికాలమున అట్లు ఏల విగ్రహాలను పెద్దవిగా అప్పటి ఆలయనిర్మాతలు చేయలేదను ప్రశ్నకు మనము జవాబు చెప్పలేము. మనము చేయదగినదంతా ఇప్పుడు మనకు హితవు అయిన మార్గమును అవలంబించుటయే.

మనకు స్వామి ఊరేగింపులలో వేంచేపించే వాహనసాధనములుకూడ చాలా తక్కువసంఖ్యలో ఉన్నవి. చిన్న ఆలయములలో 'చలవచప్పరం' అనే ఒక నాలుగు స్తంభములుగల మందిరము మాత్రము కనబడుచున్నది. ఒకప్పు డీ చప్పరము వన్నెండు స్తంభములతో కూడా చేయబడుచున్నది. ఇది సచి

చదరమై యుండి సుమారు మూడు అడుగుల పొడవు, వెడల్పుకంటె యెక్కువపెద్దదిగా ఉండదు. నాలుగడుగుల యెత్తు ఉండవచ్చును. దీనిలో మధ్య భాగమున ఒక అరఅడుగుయెత్తు పీఠము, దానిపైన పీఠముపైన మూడు విగ్రహములు వేంచేపుచేయుట ఇరుకుగావుండి స్వామిని అలంకరించుటకు తగినంత విశ్రాంతి లేకయుండును. బాగా స్వామి దర్శనము కాదు. దీనికంటె పైని మూతలేకుండా దక్షిణాదిలో 'తిరుచ్చి' అని వుండే ఒక మాదిరి స్వామిదర్శనం అడ్డు లేకుండా చక్కగా అయ్యేటట్టు ఒక వాహనసాధనం చేయించుట మంచిది, కొన్ని చోట్లలో పల్లకిలుకూడా ఉన్నవి. వానిలో ఉత్సవాలలో బలిహరణందేవుని మాత్రం వేంచేపించుతారు. ఇది ఒక మాదిరిగా సరి పెట్టుకోవచ్చును. ఈ దేవునకు ఇతర సేవకు అవసరంగాని హారతులు వగైరాలుగాని ఉండవుగనుక ఫరవాలేదు. ఇంకాగరుడవాహనము, హనుమంత వాహనము గజ వాహనము మొదలగు వాహనములు రథ యాత్రకు రథము ఇటువంటివి కలవు. వీటిని ఉన్న వాటిని సరే. క్రొత్తగా తయారుచేయించు వాటిని చక్కని పనివారలచేత అందముగాను సమపరిమాణముగాను చేయించటము అవసరము.

ఈ వాహనములను చప్పరములను గాలిలోను యెండవనలకు వదలక ప్రత్యేక వాహనశాల నిర్మించి భద్రపరచుట అవసరము. చిన్న ఆలయములలో ప్రత్యేకము వీటికై స్థలము లేనందున ఇరుకైన ఆలయములోనే భక్తులు నిలుచుటకు తావులేకుండ ఇమిడ్చిపెట్టుట కలదు. దీనికి పరిహారము మనము గమనించవలెను.

స్వామి ఊరేగింపుకు అవసరమైన అంతరంగ సామగ్రి భద్రతలు చామరము, సన్నిధి దివిటీలు (కోలలు) వాహనము మోతగాండ్రు, మేళతాళములు కైంకర్య పరులు అధికారులు (ధర్మకర్తలు, యెగ్గి క్యుటివు ఆఫీసర్లు, మేనేజర్లు) భక్తజనులు విశేష మేళములు, బాణా సంచాలు, భజనలు గుర్రములు ఏనుగులు నగారాలు ఇతర ఆకర్షక పరికరములు బహిరంగ సామగ్రి యనవచ్చును. ఇవన్నియు

ప్రభు చిహ్నములు. సర్వేశ్వరునకు వీధిభ్రమణము చేయునప్పుడు రాజోపచారములు అవసరము. మనుష్యులు నిశ్శబ్దముగ నుండవలెను. ముందు వెనుకలో వేదపారాయణము జరుగవలెను. స్వాగత పఠనము హెచ్చరికలు చెప్పబడుటయును యాదృచ్ఛికముగ తమ ఇండ్లకుముందు వేంచేయునట్టి భగవానునకు ప్రతి గృహస్థుడును తన యింటిముందు పూర్ణకుంభ ములనుంచి స్వాగతముకోరుచు ఫలపుష్పాదులతో నీరాజనమిచ్చి ఆదరించవలెను. తమ వీధుల వెంబడి తమ ఇండ్లకు స్వామి వేంచేయుటకు అవకాశముకాని గృహస్థులు తమకు స్వామి దర్శనము ప్రాప్తించెడి తావున ఫలోపహారాదులు తెచ్చి సమర్పించి హారతి చేయవలెను. కొంత దూరమైనను స్వామితోను భక్త జనులతోను అనుగమనము చేయవలెను. వాహనములు, చప్పరములు బండ్లమీద కట్టి మనుష్యులచే లాగించడము, యెద్దులను గట్టి తోలటము అంత తృప్తికరమైన ఉపచారముకాదు. ఆ దృశ్యము బాగుండదు. ఎంతమాత్రము ఆదరణీయముకాదు. అనేక విధములచేత అట్టి యాచారము గర్హింపదగినది. ఆ వివరములను మనమిక్కడ స్మరించుటకే మనసు వెనుకాడుటచే వ్రాయదలవలెదు.

స్వామి వేంచేయునప్పుడు రాత్రుల వేళలందు గృహస్థులు తమ వాకిండ్లలో మంచముల మీదగాని, క్రిందగాని నిద్రించుట, కూర్చొనుట కుర్చీలలో కూర్చుండుట మర్యాదకాదు. లేచి స్వామికి నమస్కరించి, తమ గడపదాటినవెనుక వారి పూర్వస్థానమున యెప్పటివలె ఉండవచ్చును. పగలు నిద్రించే అవసరము లేదుగనుక ఇక్కడ రాత్రి అని అనవలసి వచ్చినది. పగలు కూడా అందరు లేచి భగవంతునికి నమస్కరించవలసినదే. ఇంటిలోపల యే పనులలో ఉండినప్పటికి స్త్రీలు, శిశువులు, వృద్ధులు యెవరైనను స్వామి వేంచేసే మేళతాళాదులు వినినదే బైటకువచ్చి స్వామిని సేవించియే ఆవల కార్యమును చూచుకొనవలయును.

సాధ్యమైనంతవరకు స్వామి యెదుటికి వచ్చి హారతి చేసుకుని అర్చకులు యిచ్చే శతగోపమును

ప్రసాదమును స్వీకరించుట మంచిది. స్వామిసన్నిధి విడచి తాము ఉన్నచోటుకుగాని ఇంటి గడవలోనికి గాని అర్చకుని రప్పించి శతగోపము తులసి పూలు యివ్వవలయునని అర్చకులను కోరరాదు. అట్లయిచ్చుటలో అర్చకులకు అభ్యంతరము లేకపోవచ్చునుగాని శతగోపమునకు మర్యాద తక్కువ అని నా అభిప్రాయము.

స్వామికి గ్రామోత్సవములను సకాలములో ఊరేగింపు జరుపవలెను. స్వామివార్ల ఈ ఉత్సవయాత్ర ప్రభువు ప్రజాయోగక్షేమవిచారణకై ప్రజలలో సంచరించుట వంటిది. ప్రభువులు యెండలో సంచరించరు. వారు సుకుమార దేవరులు. యెండ లేకపోయినను ఛత్ర చామరములు వారిని పరివారింది ఉపవరించుచుండును. అట్లే మన లౌకిక ప్రభువులకును దేవతలకునుకూడ ప్రభువగు సర్వేశ్వరునకు యెండలో యాత్ర తగదు. పగలు యెండ ముదిరి తీవ్రముగ కాకముందు ఉదయకాల పూజలను మెలవకువగా ముందుగా పూర్తిచేసికొని బయలుదేరవలెను. రాజచిహ్నములైన ఛత్ర చామరములు యెండకుకూడ వారకములుగ పరివారింపవలెను. సాధ్యమైనంత త్వరలో వేంచేపు కావలెను. రాత్రులందు కూడ అవరాత్రి కాకుండా కొంచెము ముందుగా

రాత్రి మామూలు కైంకర్యములు పూర్తిచేసుకొని స్వామి వాహనయాత్ర ఆరంభించవలెను. గ్రామ మంతయు మారుమూలలలో కూడ స్వామి తిరుగుట న్యాయమేగాని అది చాలక స్వకార్యము. రాజవీధులలో ప్రభువు సంచరించుటకు అనుకూలమైన సదుపాయములు చేకూరగలవు. కాని చిన్నసందులు మారుమూలలు యెంత చక్కజేసినను అచ్చటి పరికుఘ్రత ఉచితముగానుండుట మిక్కిలి కష్టము. అశక్యమని కూడా చెప్పవచ్చును. మన గ్రామములలో రాత్రిగాని పగలుగాని ఉత్సవములు యెంత తొందరపడి ముందుగా ఆరంభము చేసినను ఊరు నాటుగు మూలలకు ఒక్క యిల్లు అయినను విడువకుండా ఎంత తొందరగా పరుపెత్తి తిరిగివచ్చినను పగటివేళ అపరాధము, రాత్రివేళ అరుణోదయము అయ్యే సందర్భములు యెన్నో కలవు. ఈ ఊరేగింపులో చక్కని వాద్యములతో ప్రొద్దుపుచ్చటము సర్వదా సంభవించదు కావున స్వామి ఉత్సవములను సక్రమముగను అవచార విధురముగను, అక్షర్షముగను చేయుటకు గ్రామస్థులందరును ఐతమత్యము చెంది స్వామి తిరుపీఠులు వేంచేయుపద్ధతిని యాత్రనురాజవీధులతో సరిపడునట్లు ఒక యాత్రాసంస్కరణ పద్ధతి తమ తమ గ్రామములో ప్రవేశపెట్టుట యుక్తమని నా అభిప్రాయము.

వార్తాలహరి

దేవాదాయ ధర్మాదాయశాఖ కమీషనర్ శ్రీ లక్ష్మయ్యగారి పర్యటన విశేషాలు

రాజమండ్రి

డి. 11-11-58 వ తేదీ శ్రీ కమీషనర్ గారు హైదరాబాద్ లో బయలుదేరి 12 వ తేదీ ఉదయమునకు రాజమండ్రి చేరారు. ఆనాడు శ్రీ గౌతమీజీవకారుణ్య సంఘంవారి ఆధ్వర్యం కుప్పరొగుల విభాగానికి శంకుస్థాపనం జరిపి, సాయంత్రం శ్రీ రామకృష్ణ సేవాసమితిలో జిల్లా జడ్జిగారి అధ్యక్షతను సమావేశమైన మహాజన సభలో సుమారు 2 గంటలకాలం అనేక ప్రమాణాలతో, దేవాలయ అభివృద్ధులను గూర్చి, అనాథరక్షణవల్ల కలిగే పుణ్యవిశేషములను గురించి మహోపన్యాస మిచ్చారు. ఆంధ్ర ప్రభుత్వంవారు విశేషించి, గౌ॥ దేవాదాయ, ధర్మాదాయ శాఖామాత్యులు శ్రీ అనగాని భగవంతురావు గారు జిల్లా కొక్కటి చొప్పున అనాథ శరణాలయాలను స్థాపించి, సక్రమమైన యాజమాన్యంతో నడిపించడం, ఆలా నడిపించడానికి ఆ జిల్లాలో గల పెద్ద దేవస్థానములనుండి, విశేషమైన నిధిని సేకరించి పోషించడం చేయవలెనని యిచ్చిన ఆదేశాన్ని వివరించి, ప్రజలుకూడా యీ అనాథ సంరక్షణకు పూనుకోవలసినదని శ్రీ కమీషనర్ గారు ప్రబోధించారు.

పట్టిసం

డి. 13-11-58 తేదీ కొవ్వూరుమీదుగా శ్రీ కమీషనర్ గారు పట్టిసం క్షేత్రానికి విచ్చేరారు. వారివెంట శ్రీ అల్లూరి బాపినీడు M. L. A. గారు పట్టిసం క్షేత్రానికి వచ్చారు. ఈ మహాక్షేత్రం అనాదిసిద్ధమైనది.

గోదావరిమధ్య చిన్న పర్వతం - చానిమీద ఉద్వాన వనం - దేవాలయప్రాకారగోపురములు, సీతారామ స్వామివారి ఆలయం - క్షేత్రపాలకుడైన శ్రీ వేణు గోపాలస్వామివారి ఆలయదృశ్యం సహజ ప్రకృతి శోభతో మహావైభవంగా వుంటుంది. శ్రీ వీరభద్రేశ్వరుని దివ్య సన్నిధానానికి నాల్గు దిక్కులందును నాల్గు ద్వారములుంటాయి. అనాదిగా మహాశివరాత్రి ఉత్సవాలకు లక్షలాది ప్రజలు వస్తారు. వేదస్వస్తి వాచక మంగళవాద్యాలు చెలరేగుతుండగా అక్కడికి సమీపంలోవున్న గూటాల, తాళ్ళపూడి, ప్రక్కలంక వగైరా గ్రామములనుండి పండితులు, పుర ప్రముఖులు, జమీందార్లు అర్చకులు శ్రీ కమీషనర్ గారిని పుష్పమాలాలంకృతులనుచేసి స్వాగత మిచ్చారు.

శ్రీ కమీషనర్ డిప్యూటీ కమీషనర్ గార్లు దృశ్యాలన్నీ చూచి, ప్రాతవాటి మరమ్మత్తుకూ, క్రొత్త కట్టడాల నిర్మాణానికి కావలసిన సూచనలిచ్చి విస్తృతంగా యీ మహాక్షేత్రసముద్ధరణం చేయడానికి శ్రీ అల్లూరి బాపినీడు ప్రభృతులతో ఒక అభివృద్ధి సంఘాన్ని ఏర్పాటు చేయడానికి నిర్ణయించారు.

తణుకు - పెనుగొండ

డి. 14-11-58 న శ్రీ వేంకటేశ్వరస్వామి, శ్రీ కన్యకా పరమేశ్వరీ ఆలయాలను సందర్శించి అక్కడ జరుగుతున్న అభివృద్ధిపనులను సమీక్షించారు. పాలకొల్లు శ్రీ క్షీరరామేశ్వరస్వామివారి ఆలయం చూచి, అక్కడ నిరంతరం జరిగే స్వామి ఆరాధనలు,

పండితగోపాలను ప్రశంసించి అక్కడిప్రజల భక్తి శ్రద్ధలనూ, ఆలయ పరిపాలనా విధానాలను గమనించి తమ సంతోషాన్ని వక్తంచేశారు.

నరసాపురం

డి.15.11.58 న శ్రీ కమీషనర్ గారు నరసాపురంలో వున్న సుప్రసిద్ధ దేవాలయాలలో శ్రీ ఎంబెరుమన్నార్ స్వామి, శ్రీ ఆండాల్ అమ్మవారూ, శ్రీ రామానుజ స్వామివార్లనూ సందర్శించి, దాక్షిణాత్య సంప్రదాయంలో శ్రీ పెరుంబూరుకు ప్రతిగా ఆంధ్రలో యీ మూర్తులలో అఖండ సౌందర్యం మూర్తీభవించి వున్నదని ఆనందించారు. అక్కడజరిగే నిత్యోత్సవం మొదలు ఆన్ని మహోత్సవాలు చక్కగా నిర్వహింప బడుతున్నవని, ఆలయ ధర్మకర్తలు విన్నవించారు,

సాయంత్రం దేవగ్రామ వాస్తవ్యులు వదాన్యులు, శ్రీ మన్నెం బుల్లితిరుపతిరాయుడుగారు, “శివానందలహరి” శ్రీ ఆంధ్రకృతిస్వీకరణం ఏర్పాటుచేసి, శ్రీ కమీషనర్ గారిని అధ్యక్షులుగా ఆహ్వానించగా శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు ఆ మహాసభ నలంకరించారు. శ్రీ శివానందలహరి ఆంధ్రానువాద కర్త శ్రీ శిష్టా వెంకటసుబ్బయ్యగారు సన్మానపత్రం సమర్పించి, అధ్యక్షులపై ప్రశంసా పద్యములను చదివారు. పుర ప్రముఖులు, పండితులు - కవులు వేలమంది ఆ మహాసభకు విచ్చేశారు. శ్రీ కమీషనర్ గారు అధ్యక్ష పీఠంనుంచి ప్రారంభోపన్యాసమిస్తూ యిలా అన్నారు-

“నాకు చిన్ననాటినుంచి పారాయణగ్రంథమై, అమృతప్రాయమైన శ్రీ శంకరుల శివానందలహరికి, శ్రీ శిష్టా వెంకటసుబ్బయ్యగారు ఆంధ్రానువాదం చేయడం, శివభక్తులు, పశ్చిమ గోదావరి ఎండోమెంటు బోర్డు ఏరియా కమిటీ సభ్యులు వదాన్యులు అయిన శ్రీ బుల్లితిరుపతిరాయుడుగారు కృతిస్వీకరణం చెయ్యటం నా కెంతో ఆనందాన్ని కలిగించాయి.” కృతిలోని కొన్నిపద్యాలు చదివి వివరిస్తూ, శ్రీకృష్ణ దేవరాయల కవిపండితాస్థాన మర్యాదలనూ, అమహా కవుల ప్రతిభతో పోల్చి, నేడు ప్రజాదరణంతో యీ

మహోత్సవం అత్యంతప్రాముఖ్యమైనదని, శ్రోతల కానందం కలిగేట్లు గంభీరోపన్యాసం చేశారు. ఆ మహాసభకు విచ్చేసిన పండితులు మరి కొందరు ప్రసంగించారు.

అంతర్వేది

ది 16-11-58 ఉదయం అధికారవర్గంతో శ్రీ కమీషనర్ గారు అంతర్వేది మహాక్షేత్రానికి వచ్చారు. అక్కడ క్రొత్తగా విశేష అలంకారాలతో నిర్మితము లైన ఆలయ, గోపురప్రాకారాలను చూచి, సంత సించారు. ఇంకా జరుగవలసిన పనులకు ఉత్తరువుల నిచ్చారు. అక్కడ ఆలయ ధర్మకర్తలకునూ అర్చకులకునూ గల వివాదములను చయితో విని ఉభయత్రా న్యాయపరిష్కారం చేస్తామన్నారు. అక్కడి శిథిలావస్థలోనున్న శ్రీ నీలకంఠేశ్వర స్వామివారి ఆలయ పునరుద్ధరణకు అవశ్యకాలైన సలహాల నిచ్చారు. అంతర్వేది క్షేత్రం ప్రధాన ధర్మకర్తలు శ్రీ ముప్పర్తి వెంకటరత్నంగారు శ్రీ కమీషనర్ గారికి, వారి పరివారానికి చక్కని అతిథి మర్యాదలు కావించి యీ క్షేత్రముయొక్క అధిపృద్ధి వైభవములే తమజీవిత ప్రధానలక్ష్యంగా భావించి, శ్రమించి అధికారుల ఆదరంతో పనులు సాగించుమని విన్నవించారు.

ఆనాటి సాయంత్రాలమే రాజమండ్రి, రావినాడలకు బయలుదేరి అన్నవరం, సింహాచలం, విశాఖపట్టణం వగైరాలు పర్యటించి, 22.11.58 తేదీకి హైదరాబాదు చేరినారు.

ఈవిధంగా స్వయంశ్రద్ధతో అధికారులు అయీ క్షేత్రముల దర్శించి, అచటి శార్యశ్రమాభివృద్ధికై దోహద మొనంగి, తమ అధికారమునుసార్థక మొనర్చు కొన్నచో, తమకు దేశమునకు భగవదనుగ్రహంవల్ల మాంగల్యం కలుగునుటలో సందేహంలేదు.

పొన్నూరు

శ్రీ భావనారాయణస్వామి సంస్కృతోన్నత పాఠశాలా నూతనభవనప్రవేశ మహోత్సవము ఆంధ్ర

ప్రదేశ్ దేవదాయధర్మాదాయ పరిపాలనాశాఖ కమీషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య, బి. ఏ. బి. యల్. గారిచే ప్రారంభించుట.

17-12.58 తేదీ బుధవారం ఉదయం 8 గంటలకు శ్రీ కమీషనరువారు సపరివారముగ పాఠశాలకు విచ్చేసిరి. పాఠశాల ముఖద్వారమువద్ద దేవస్థానం వంశపారంపర్య ధర్మకర్తలు శ్రీ రాజా వాసిరెడ్డి శ్రీ రామభానుభూపాల్ గారును, మేనేజర్ శ్రీ పద్మ నాభచౌదరిగారును శ్రీ కమీషనరువారికి స్వాగత మొసంగిరి.

పాఠశాలా ప్రాంగణమున నిర్మింపబడి చక్కగ అలంకరింపబడిన వందిరియందు సభాసమావేశము జరుపబడెను. స్వస్తివాచనముతోడను విద్యార్థినుల దైవప్రార్థనతోడను సభ ప్రారంభమయ్యెను. సభకు శ్రీ ఆవుల గోపాల కృష్ణమూర్తి, యం. ఏ., యల్. యల్. బి. గారు అధ్యక్షత వహించిరి. దేవస్థానం ధర్మకర్తగారు శ్రీ కమీషనరు లక్ష్మయ్య వారికి స్వాగతపత్రమును సమర్పించిరి. పాఠశాల ఉపాధ్యాయుల తరపున హెడ్మాస్టరు వై. గోపీవండ్ బి. ఏ. బి. ఇడి. గారును, శ్రీ ముళ్ళపూడి నారాయణ శాస్త్రిగారును, విద్యార్థుల తరపున బొద్దులూరు నారాయణరావుగారును, శ్రీ లక్ష్మయ్యగార్కి స్వాగత పత్రములను సమర్పించిరి. సభ్యులకును, అధ్యక్షులకును, శ్రీ కొండవీటి వెంకటకవిగారు స్వాగత వచనములను వచించిరి.

పిమ్మట కమీషనర్ శ్రీ లక్ష్మయ్యగారిచే నూతన భవన ప్రవేశ ప్రారంభోత్సవము చేయబడినది. అధ్యక్షులు, శ్రీ కమీషనరువారు, శ్రీ దాసరి శ్రీమన్నారాయణచౌదిరి బి.ఏ., బి.ఎల్. గారు ఈ సందర్భమున బాలబాలికలకు శ్రీ భావనారాయణస్వామివారి ప్రసాదమును అల్పహారముగా పంచిపెట్టిరి.

అనంతరము కమీషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారు దేవాలయములు - హిందూమత ప్రాశస్త్యము - భారతీయ కళోద్ధరణకు దేవాలయములద్వారా చేయవలసిన

పనులు మున్నగు ననేక విషయములను గూర్చి జనరంజకముగ గంభీరోపన్యాసము నొసంగిరి.

ఈ సందర్భముననే జీర్ణదేవాలయోద్ధరణము గావించుటకు ప్రయత్నించిరిగాని భారతీయ సంస్కృతి పునరుద్ధరింపబడదనియు, భారతజాతి భారతదేశము దేశాంతరములందు గౌరవింపబడుటకు కారణము విశిష్టమగు భారతీయ సంస్కృతియే యనియు, అట్టి సంస్కృతిని పరిరక్షించుట ప్రతిభారతీయుని కర్తవ్యమనియు, భారతీయ సంస్కృతీ రక్షణమునకు భారతీయ దేవాలయములు పునాదులవంటివి గనుక వాటి నుద్ధరించినగాని భారతీయ సంస్కృతిని రక్షింప లేమని, అందుకనియే దేవాలయ ధర్మాదాయ పరిపాలనాశాఖ జీర్ణ దేవాలయోద్ధరణము నొనర్చుటకు ప్రయత్నించుచున్నదనియు, ఈ ప్రయత్నమున ప్రజల సహకారము విశేషముగ అవసరమనియు, జీర్ణ దేవాలయముల నుద్ధరించి యాత్రికులకు వలయు సౌకర్యముల నొనగూర్చిన దేవాలయములకు రాబడి కూడ హెచ్చగుననియు ఇందుకు తార్కాణము శ్రీ తిరుమల తిరుపతి క్షేత్రమనియు, ఇట్లే శ్రీకైల క్షేత్రమునుకూడ పునరుద్ధరణముచేసి, యాత్రికులకు వలయు సౌకర్యములను సమకూర్చిన యావద్భారత దేశమునుండి యాత్రికులువచ్చి స్వామి దర్శన భాగ్యము నొందగలరనియు ఇట్టి మహత్కార్యము లకు ప్రజా సహకార మెంతయు అవశ్యకమనియు వాక్రుచ్చిరి.

పిమ్మట దేవాలయములద్వారా పూర్వమునుండియు విద్యాలయ నిర్వహణము జరుగుచుండెడిదనియు, అట్టి సంప్రదాయమును నిలబెట్టు సంస్కృత కళాశాలను, ఉన్నత పాఠశాలను చక్కగ నిర్వహించుచున్న శ్రీ భావనారాయణస్వామి దేవస్థానం ధర్మకర్తలను, పాలకులను అభినందించిరి.

అనంతరము శ్రీ దాసరి శ్రీమన్నారాయణచౌదరి బి.ఏ. బి.ఎల్. గారు దేవాలయములు మతమునకు తోడ్పడు పద్ధతిని, దేవాలయముల ద్వారా హిందూ మతమును సర్వజనమునకును అందజేయగలుగుట

సులభమనియు, దేవాలయముల పరిరక్షణము పోషణము, హిందూ మతమును రక్షించుటకొనుటయే యనియు చక్కగ నుపన్యసించిరి.

తరువాతను కళాశాలాపండితులు శ్రీ ధర్మాల సుబ్బారాయ శాస్త్రిగారు, దేవాలయములకును విద్యాలయములకును గల అవినాభావ సంబంధమును వివరించుచు, విద్యాలయములను పోషించుట దేవాలయముల ప్రధాన కర్తవ్యమనియు నుపన్యసించిరి.

పిదప అధ్యక్షులు శ్రీ గోపాల కృష్ణమూర్తిగారు మాట్లాడుచు విజ్ఞానము వెదజల్లుటకును, సంఘములోని దురాచారములు రూపుమాపుటకును, దేవాలయములు సాధనములు కావలెననియు, సంఘములోని దురాచారములు రూపుమాసినగాని విజ్ఞానము సంస్కృతి యభివృద్ధి నొందజాలవనియు, అందుకు దేవాలయములు యెంతయు కృషిసలుపవలయుననియు పలికిరి. పిమ్మట కళాశాలాధ్యక్షుల పందన సమర్పణముతో సభ సమాప్తమయ్యెను.

श्रीमद्गांधी गीता

रचयितारः

श्री केशिराजु वेंकट नृसिंह अप्पारायाः

[भोः सहृदयाः ! अस्मिन् कलिकाले कराले पामराणा मल्पबुद्धीनां मुसुक्षावतां धर्मार्थकाममोक्षाख्य चतुर्विध पुरुषार्थप्राप्तये सत्स्वपि प्राचीन परमर्षभिः उपदिष्टेषु भक्तियोगज्ञान आगमोपासनादि रहस्य बोधेषु प्रकृतकालानुसारेण सुलभतरोपायः अन्यः कश्चन आवश्यकः इति प्रतिभाति । आधुनिककालानुगुण्येन बंधहेतवोपि राजकीय, सामाजिक, धार्मिक विषयानुगुण्येन अभिनवा एव । एतेषां निवृत्तिपूर्वक स्वातंत्र्यस्वराज्यप्राप्तिपूर्वक महानंद प्राप्तये उपाया अपि नवीना एव आवश्यकत्वेन चिंतनीयाः । तदधुना प्रथमतः भौतिक राजकीय स्वातंत्र्य प्राप्तये साधूनां परित्राणाय दुष्कृतां विनाशाय सनातन स्वातंत्र्य धर्म संस्थापनाय भगवता परमकारुणिकेन गांधीमहात्म स्वरूपेण अवतीर्य परमयोग्यं श्वेतवाहनं अमूल्यरत्नं जवाहिरं सकलाम्नायादि सनातनसारस्वतसारं यदुपदिदेश तदभिनव भगवद्गीतारूपेण सर्वेषां भारतीयानां मज्जानध्वांत निवृत्तये दिव्यज्ञानप्राप्तये च निवेद्यते “श्रीमद्गांधी गी” तेति नाम्ना । एतस्य श्रीकृष्णार्जुन संवादान्यून गांधी नेहू संवादस्य गांधी गीता रूपेण प्रथमं अतीव मनोहरं प्रसादगुणभूयिष्ठं सर्वेषां उपदेशावहं च । तत्र भवतः श्रीमंतः गीर्वाणांगलान्द्रहिंदीभाषासु निष्णाताः संस्कृत साहित्य व्याकरण वेदान्त शास्त्र गम्भीरपारावारपारंगता प्राचीन सिद्धांतान् आधुनिक उपयोगार्हत्वेन योजनाया मसदृश प्रावीण्य सुपगताः श्रीमंतः केशिराजु वेंकट नृसिंह अप्पाराय महाशयाः सुप्रसिद्ध कोव्वूरु आंध्र गीर्वाण विद्यापीठाध्यक्षाः । एते अभिनव वेदव्यासा एव । तैरनुगृहीतेषु गांधी गीता सहृदय हृदयानां मोदाय आराधना पत्रिकायां प्रकाशनमपि भगवतो आराधनैवेति मन्यामहे । —संपादकाः]

विषादयोगः

जार्जि भूपः उवाच :-

धार्मिके भारते देशे परस्परजिगीषया ।

सन्नद्धाः भारतीयाश्च मामकाः किं मकुर्वताः १

क्रिप्स दूतः उवाच :-

दृष्ट्वा भारत वीरां स्ता नहिंसासंगरोद्यतान् ।

अमेरी सचिव स्तूर्णं वेवेल् प्रभु मुवाच ह ॥ २

पश्यैतां भारतीयानां सत्याग्रह वरूधिनीं ।

व्यूढां ‘आजाद्’ मुनाम्नाऽस्मद्भेदोपायविरोधिना ॥ ३

अत्र वीरा महाधीराः पटेल्-नेहू समा युधि ।

खान् आतरो टंगुदूरिः कृपलानिः सरोजिनी ॥ ४

प्रफुल्लचन्द्रः पट्टाभिः रंगा गोविंदवल्लभौ ।

हरिकृष्णः कामराजो मौलंकर दिवाकरौ ॥ ५

बालगंगाधरः खेरः केलप्पन्नसफाल्यपि ।

जयप्रकाशादयश्च सर्व एव महौजसः ॥ ६

अस्माकंतु सहाया येता त्रिवोध प्रभूतम ।

स्तंभाः साम्राज्य सौधस्य संज्ञार्थं तान् ब्रवीमि ते ॥ ७

भवान् प्रांताधिपाः सर्वे देशीयक्षितिपालकाः ।

सांप्रदायिक संस्थाश्च सैन्यं राजप्रसेविनः ॥ ८

अन्ये च बहवः संति राजभक्तिपरायणाः ।

नानास्वार्थैः समायुक्ताः सर्वे दास्यंति नो बलम् ॥ ९

अपर्याप्तं तदस्माकं बलं सैन्याभिरक्षितं ।

पर्याप्तं त्विदमेतेषां बलं धर्माभिरक्षितं ॥ १०

तस्मात् सैन्य बले नैतान् युपगत् सर्वतः स्थितान् ।

कारागार विनिक्षिप्तान् कृत्वा रक्षतु शासनम् ॥ ११

तस्य संजनयन् हर्ष मांगलेयो वेवेल प्रभुः ।

ददौ भारत रक्षापदेशेनाज्ञां निरंकुशां ॥ १२

तच्छ्रुत्वा सैनिकाः सर्वे बभूवुः प्रोद्यतायुधाः ।

प्रभुभक्ताः सुसन्नद्धाः संभ्रमाविष्टमानसाः ॥ १३

ततः स्वतंत्रता शांति सत्याहिंसा सिताश्वके ।

स्यंदने संस्थितौ गांधी नेहू वर्यौ प्रदध्मतुः ॥ १४

स्त्र्याग्रह सुशंखौ 'भोः भारतं त्यज्यता' मिति ।

पटेल दध्मौ महाशंखं 'भारतं त्यज्यता' मिति ॥ १५

श्रीराजेंद्रप्रसादश्च किद्राय् जग्जीवनावपि ।

प्रदध्मुः स्वीयशंखान् 'भोः भारतं त्यज्यता मिति ॥ १६

पट्टाभिश्च महाधीमान् आजादो धैर्यमन्दरः ।

खान् आतरौ सदाचारौ प्रकाशश्चांध्रकेसरी ॥ १७

जयप्रकाशादयश्च सर्वशः पृथिवीपते ।

भारतं त्यज्यतां भो भो इति दध्मुः पृथक् पृथक् ॥ १८

स घोष आंग्लपुत्राणां हृदयानि व्यदारयत् ।

नभश्च पृथिवीं चैव तुमुलो व्यनुनादयन् ॥ १९

अथ व्यवस्थितान् दृष्ट्वा सर्वान् सर्वोदयप्रियं ।

जिज्ञासया पंडितोऽपि शिष्यां गांधि मभाषत ॥ २०

(सशेषम्)

मनुष्यः – महर्षिः

आंध्रमूल
रचयितारः

वडलमूडि गोपालकृष्णार्थः

संस्कृतीकरण
अनुवादकाः
???

मनुष्यः –

हे महात्मन् !

हे महर्षे !

का तमिस्रा ?

किन्नु ज्योतिः ?

कोनु जीवः ?

कोनु मृत्युः ?

किन्नु पुण्यम् ?

किन्नु पापम् ?

कोनु नरकः ?

कोनु नाकः ?

हे महात्मन् !

किन्नु सत्यम् ?

किन्वसत्यम् ?

किन्नु नित्यम् ?

किन्वनित्यम् ?

किं तदेकम् ?

किं त्वनेकम् ?

कोनु हेतुः ?

किन्नु कार्यम् ?

हे महात्मन् !

किन्नु शुक्लम् ?

किन्नु कृष्णम् ?

किन्नु गानम् ?

किन्नु मौनम् ?

किं मदीयम् ?

किं त्वदीयम् ?

कानु नीतिः ?

किन्नु नेति ?

हे महात्मन् !

का ह्यहिंसा ?

कानु हिंसा ?

किन्नु कष्टम् ?

किन्नु सौख्यम् ?

कोनु लाभः ?

कोन्वलाभः ?

किन्नु श्रेयः ?

किन्नु दुरितम् ?

हे महात्मन् !

ह्यश्च स्वप्नः

अद्य सत्यम्

अद्य खेदः

श्चस्तु रागः

एक कांतिः

एक शांतिः

हे महर्षे !

हे महात्मन् !

[आन्ध्रमूल रचयितारः

श्री श्रीरंगं श्रीनिवासरयाः]

महर्षिः -

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

तद्धि ज्योतिः

इदम् तु तमः

तद्धि जीवित

मिदम् मृत्युः

तद्धि पुण्यम्

इदम् पापम्

तद्धि नाकः

अयम् नरकः

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

तद्धि सत्यम्

इद मसत्यम्

तद्धि नित्यम्

इद मनित्यम्

तदेवैकम्

इद मनेकम्

तद्धि कारण

मिदम् कार्यम्

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

मनुष्यः -

तद्धि किं किं ?

इदम् किं किं ?

अपि हि वाच्यम् ?

तत्त्ववाच्यम् ?

अपि हि बोध्यम् ?

तत्त्वबोध्यम् ?

हे महर्षे !

हे महात्मन् !

महर्षिः -

ब्रह्म नामक
मेव ज्योतिः
ब्रह्म भिन्नम्
तम स्संज्ञम्
ब्रह्मणैक्यम्
प्राप्य वर्तन
मेव जीवित
मुच्यते भुवि
ब्रह्मणैक्यम्
यो न लभते
तस्य जीवित
मेव मरणम्
ब्रह्मणैक्य
प्राप्ति रुक्ता
पुण्य नाम्ना
भूतलेऽस्मिन्
ब्रह्मणैक्य
प्राप्ति हीनम्
जीवितं भोः
पाप संज्ञम्
ब्रह्मणैक्यम्

प्राप्य पूर्णं

ज्ञानि जीवित

मेव नाकः

ब्रह्मणैक्यम्

यो न लभते

तस्य जीवित

मेव नरकः

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

ब्रह्म सत्यम्

तद्विभिन्नम्

खल्वसत्यम्

ब्रह्म नित्यम्

तद्विभिन्नम्

खल्वनित्यम्

ब्रह्मचैकम्

तद्विभिन्नम्

खल्वनेकम्

ब्रह्महेतुः

ब्रह्म भिन्नम्

यत्समस्तम्

तद्वि कार्यम्

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

(संशेषम्)

THE RAMALINGESVARA TEMPLE

PALAKOLLU

Dr. M. Rama Rao

Palakollu, otherwise known as Kshirarama, is one of the celebrated *Pancharamas* and a famous centre of Saivite pilgrimage in Andhradesa. This town is situated in the West Godavary district of Andhra Pradesh and there is a railway station of that name on the Nidadavolu-Narsapuram branch line of the Southern Railway. Almost in the middle of the town and surrounded by houses on all sides there is a fine temple in this village dedicated to Siva, under the name of Ramalingesvara.

History: The origin and the date of the building of the temple are not known definitely. There are inscriptions in this temple ranging in dates from 1136-1624 A.D. The general plan of the temple, the style of the few sculptures still remaining unspoiled and the architectural style of the body and vimana of the temple are similar to those of the Bhimesvara temples of Draksharama and Chalukya-Bhimavaram. Its construction may therefore be ascribed to the ninth century A.D. It is very probable that the temples of the five aramas were built by the well known Vengi Chalukyan King, Chalukya-Bhima. The legendary origin of this temple is found in the Bhimesvarapurānamu of the famous Telugu poet, Srinatha. It seems that after defeating and destroying the Tripuras, Siva found a big linga worshipped by the demons. Siva broke it into five pieces which were set up later on at the five aramas. One of these pieces was set up at the village of Balakota *alias* Kshirarama by Rama and became famous as Ramalingesvara. Originally the temple must have had two enclosures as the temples of Draksha-

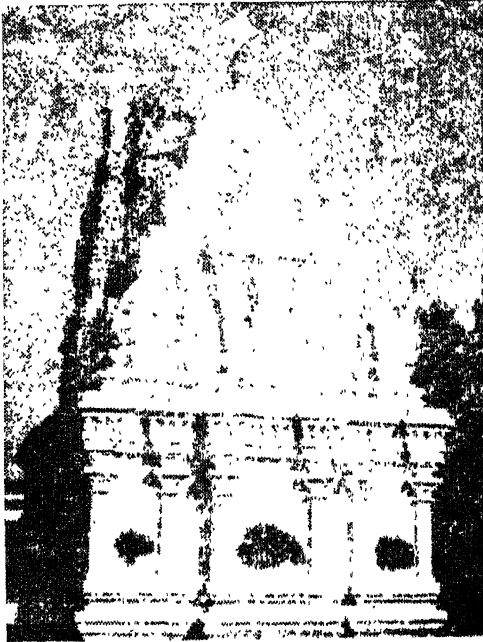
rama and Bhimavaram but now the outer enclosure is covered by dwelling houses and shops. Only the inner enclosure remains. Inscriptions refer to a natyamantapa and Sanivaramantapa which must have existed in the outer enclosure. There is a reference also to an eastern entrance.

Plan of the temple: There is a tall gopura of comparatively recent construction surmounting an entrance in a wall running north-south. Beyond this is a rectangular courtyard with rooms and dwellings of modern construction at its northern and southern ends. There is a wall of recent construction to the west with an entrance. Beyond this entrance is a narrow inner enclosure with five shrines in its centre. There is a narrow pillared verandah all along the walls in the inner enclosure. Immediately beyond the entrance is a narrow pillared mantapa before the shrines. The southern and central parts of this mantapa have been coated over by coloured cement and all the fine sculptures on the pillars are lost. Only the northern part is left uncemented. Beyond this mantapa are five shrines, the central one being that of Ramalingesvara.

Walls of the temples: The walls of the temples are plain and devoid of sculpture. They are decorated with pilasters. Above these pilasters is a row of rafter ends and above is a plain moulded cornice. There are entrances in the northern and southern walls letting in plenty of light and air into the *sanctum*. One of the southern shrines contains niches in the northern, western and southern walls.

The base: The bases of the shrines are simple and cemented. They consist of a wide band at the bottom, a moulding of three faces above it, two narrow flat bands above, another broad band, a narrow recess and a broad band at the top.

Vimanas: The vimana of one of the northern shrines has a row of salas and

Vimana of a northern shrine

Vimana of southern shrine

karnakudus. The crowning member is surmounted by a kirtimukha. The top consists of a series concentric lotuses and a Kalasa in the centre.

The vimana of one of the southern shrines has a series of salas and karnakudus in two rows and the flat band above them has nandis at the four corners. There is a figure of Umamahesvara in the centre.

The vimana of the main shrine is decorated with salas and karnakudus and contains plenty of figure sculpture covered by successive cuts of chunam.

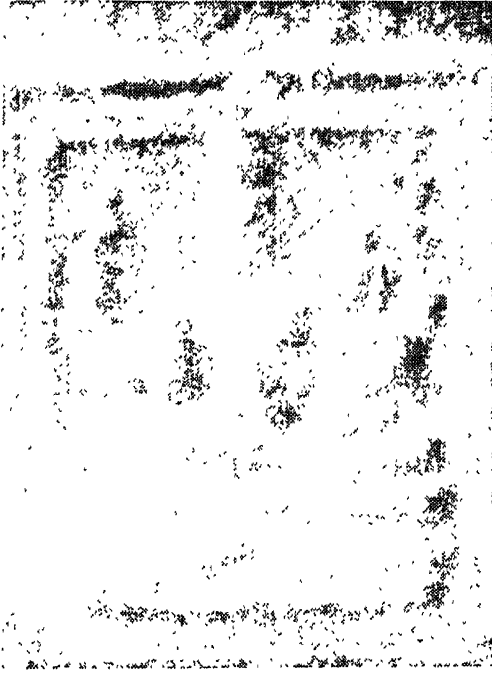

Vimana of the main shrine

Sculptures: The northern part of the mukhamantapa contains twelve pillars on which are to be found many sculpures. Of these the following sculptures are important:

1. *Umamahesvara:* Siva in this combination is seated on a *bhadrapitha* with the left leg folded and the right hanging. He has four arms, the upper right holding parasu, the upper left holding mriga, the lower right in abhaya and the lower left going round the back of devi. The devi sits on the folded left leg of Siva with her own legs resting on the seat. She holds a

mirror in her left hand and passes the right round the back of Siva.

Umamahesvar

2. *Ardhanarisvara* : This deity is seated with the left leg folded and resting on the seat and the right hanging. There is

Ardhanarisvara

one full round breast on the left side of the chest. Of the four arms of this deity, the upper right holds parasu and the upper left holds nilotpala. The lower right hand is in abhaya and the lower left in varada.

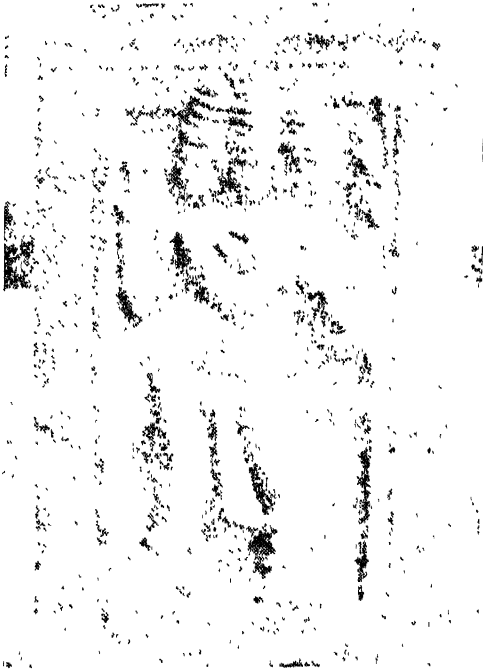
3. *Gajasurasamharamurti* : This deity stands in tribhanga on the head of an elephant. The skin of the animal spreads behind like a *prabha* with the four legs

Gajasurasamharamurti

spreading to the sides. The tail spreads out at the top. Siva has four arms, the upper right holding damaru, the upper left holding a mriga, the lower right kept in abhaya and the lower left kept in varada.

4. *Brahma* : This deity has three heads and four arms. The upper right holds pasa and the upper left a kamandalu. The lower right holds another vessel and the lower left is kept in varada.

Brahma

5. *Vrishabharudhamurthi*: Siva and Parvati riding the bull.

6. *Nataraja*: Siva with four hands dancing, resting his legs on apasmarapuru-sha.

Nataraja

7. *A woman*: Standing in tribhanga carrying a bow in the left hand, this woman

crosses her legs. A boy kneeling to her right picks up something in the left foot of the woman.

Woman with bow

8. *Dancer*: This woman is in a fine dance pose.

Woman in a fine dance pose

THE SIX VEDANGAS

Sri D. Viswanadha Sastry

The Vedic Literature is followed by the Sutra Literature to preserve the correct recitation and understanding of the sacred text. The whole body of this literature is divided into six parts called Vedangas traditionally. They are Siksha (phonetics), Chandas (metre) Vyakarana (Grammar), Nirukta (etymology) Kalpa (religious practice) and Jyotisha (astronomy). They are called Vedangas because there is a very close similarity between the limbs of man and the angas of Veda.

छंदः पादौतु वेदस्य, हस्तः कल्पोथ कथ्यते ।
ज्योतिषामयनं चक्षुः निरुक्तं श्रोत्र मुच्यते ॥
शिक्षा घ्राणंतु वेदस्य मुखं व्याकरणं मर्त ।
तस्मा त्सांग मधीतैव ब्रह्मलोके महीयते ॥

The above Sloka gives a detailed description of the Vedangas and their purpose. Metre is regarded as the feet of the Veda; the Kalpa is looked upon as the hand; Astronomy is just like the eye; Etymology is as the ear and phonetics is as the nose. Grammar is given an important place by being regarded as an essential part viz. the face. Siksha, Chandas, Vyakarana and Nirukta deal with the correct recitation of the Veda. The Kalpa and Jyotisha deal with the religious practices therein and their performance at such and such a time.

Let us take one by one and explain their purpose in the Vedic study.

Siksha (phonetics) helps to keep the sacred text as it is. It deals with the euphonic combination of words in the Vedas and their correct recitation. Though some books are mentioned bearing the name of Siksha only the Pratisakhya Sutras deal with the correct interpretation of Vedas. Each Veda must have been in the possession of a Pratisakhya Sutra of its own. The Rigveda has got Pratisakhya Sutras of its own. Athervaveda has got one and Yazurveda two. All these books are connected with the Samhita text. They deal with the accents, euphonic combinations of words and the correct recitations of the text.

The Nirukta of Yaska has survived the onslaught of time. Yaska explains the difficult words in the Veda and gives their derivation and explained their meanings. To the student of the Vedas, Nirukta is an essential thing to know the correct meaning of the Vedas.

The Chandas deals with the Metres of the Veda. But no book is available now. Pingala's Chandas Sastra gives some Vedic Metres but deals more with the classical metres. But we know only some such as Gayatri etc.

Astronomy helps to fix the time for the performance of such a Yaga on such a day and so on. But no book of ancient times is available now.

The Kalpa Sutra is composed of Srauta Sutras, Grhya Sutras and Dharma Sutras. The Srauta Sutras explain the ritual side of the Veda. They treat of the performance of sacrifices etc. The Grhya Sutras deal with the duties of a house-holder from birth to the grave. And the Dharma Sutras give the

law of the day.

Thus without the knowledge of these auxiliaries one cannot understand and interpret the Vedas correctly. One must be thorough with all these angas before he takes up the study of Veda. Therefore the little Vedanga is appropriate for all these sutras.

A WORD ABOUT BEAUTY

Sri P. Venkateswarlu, M. A.

Some people chat about Beauty; some gossip about it; some speak of it; some talk of it; and some others write on it. In fact, we all know of it; yet we do not know all about it.

It has a circle of charm about it; a ring of mysticism around it. Yes, it is a riddle; a puzzle; and an enigma.

Is that why the opinions differ and views vary? Some have defined Beauty as Truth; some as Love; some as Perfection; some as Culture; some as Good Character and some others as Attraction—Oh! endless and varied!

All these remind me of the story "The Elephant and the Blind-men." Beauty is all of them no doubt,—Truth, Love, Perfection, Culture, Good Character and Attraction—Yes, all of them I should say, but something more; Beauty is God—God Himself.

God is 'Ananda'—Anando Brahmeti Vyajanath—say the Vedas. 'Ananda is

absolute bliss-bliss, unconditioned by time, space and causation. 'Brahmananda', 'Kai-valya', 'Nirvana' and the like are synonymous terms.

So ordinarily when we talk of Beauty, it only means the physical beauty. Supposing we see milky moon, we at once exclaim 'how beautiful She is!' because it gives us an iota of 'Ananda'; when we hear melodious music, we cannot but enjoy the rapturous delight—only a little of 'Ananda'. Similarly we feel when we see a lovely flower, a pleasant scenery, a pretty woman, or eat a delicious dish or smell a sweet scent; this 'Ananda' that we get from a person, thing or an object relates to the physical features like 'Sabda', 'Sparsa', 'Rupa', 'Rasa', and 'Gandha'. Therefore it is called 'Bhautikananda' or what we call the 'Physical Beauty'.

Is there any other kind than this? Yes, there are, namely 'Devagandharvananda', 'Devatananda', and 'Prajapathi Brahma-

nanda' and the like. Supposing we see the flight of a flock of cranes with their snow-white wings shining against the background of the sky covered with dark, inky rain-clouds; we fall into the super-conscious state or 'Samadhi' like Sri Ramakrishna Paramahansa. It is called 'Atmananda' or more commonly the spiritual Beauty. This is the highest of all other kinds that we can conceive of. It relates to the psychic plane. Yes we have to transcend the physical plane—then the mental, then the vital and at last we reach the psychic plane.

Now comparatively speaking, the former is transitory and temporary as it is 'conditioned'; the latter is eternal and everlasting as it is 'unconditioned' and is the result of ever-dwelling in God; that is experienced through senses and this, by the mind that is pure, steady and one-pointed entering into the 'Samadhik State'.

Now what is life after all? It is a quest for beauty—a beauty of the latter kind. Everyone wishes that he should lie on a bed of roses; everybody likes to roll in luxury; and every one wants to be in a paradise for ever. That is why we are moving heaven and earth, to possess a house, a car, a radio and the like; all the discoveries and the inventions that the Science has bestowed upon us are primarily meant for giving us happiness and making our lives flow as smoothly as the Ganges. All our efforts and attempts, struggles and strifes are mainly propelled by an ulterior motive, that is, 'Ananda'.

But are these, I ask, capable of making us find that Beauty? Of course, no. The reason is that they are finite; hence what they give us is also 'conditioned' which is to say ephemeral and momentary; it is futile, nay, peurile to expect an everlasting joy and bliss from this temporal and

mundane things; it is living in a fool's paradise if we hope either to unlock the Elysian regions or to derive an eternal joy from them—this 'Samsara' that is a mixture of opposites like pain and pleasure, truth and untruth, goodness and badness and richness and poverty. Where there is one, the other immediately follows it. I mean if we seek after pleasure, pain to be sure is already present there wreathed in smiles welcoming you with open arms. Yes, a fact it is that they are inter-related like flower and fruit and seed and tree; we are the jig-saw and they are the players.

Now we know for certain that these do not give us what we want; but they can help in finding it out. Rather they will heckle and make hell of us if we get caught in their meshes. The alternative is the other method.

This is an arduous process no doubt, but worth striving for. It consists in purging the mind of all its impurities like the Vasanas through 'Yama' (Restraint) and 'Niyama' (observances); controlling its 'Vikshepa Sakti' through 'Pratyahara'; and focussing it through 'Dhyana' and entering into constant meditation called 'Dharana'. Thus the state of Samadhi is reached in which our individual consciousness dissolves itself in the Universal Divine Consciousness.

This is the only way of fulfilling our life—a quest for beauty. If I were Keats, I would certainly tell the World

Beauty is God, God Beauty

That is all ye should know in piety;

Yes, Beauty and Life are twin sisters—inseparable.

The sooner it is realised, the better.

★

శ్రీ వేంకటేశ్వర ప్రాచ్య కళాశాల

శ్రీ వైఖానస పాంచరాత్ర అగమ పరీక్షలు - 1959

1958 వ సంవత్సరం మామూలు ప్రకారం పై అగమ ప్రవేశ, వర, ప్రవర, పరీక్షలను, శ్రీ వేంకటేశ్వర ఓరియంటల్ కాలేజివారు, తిరుపతి, విజయవాడ కేంద్రములలో జరుపుదురు.

పరీక్షలు ఏప్రిల్ మూడవవారములో బరుపబడును. తేదీలు దరఖాస్తుదారులకు తరువాత తెలియపరుపబడును. దరఖాస్తు ఫారములకును, పాఠ్య వివరములకును ఈ దిగువ చిరునామాకు వ్రాసి పొందవచ్చును.

దరఖాస్తులు మార్చి ఒకటవ తేదీ వరకు అంగీకరింప బడును.

S. NAGAI AH,
Principal,
S. V. O. College, Tirupati.

ĀRĀDHANA

(RELIGIOUS MONTHLY MAGAZINE)

VOL. V

MARCH, 1959

NO. 3

Editor :

VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH

Honorary Editorial Board

Sri D. SURYANARAYANASWAMY,
B.A., B.L.
*Secretary, Law Dept.,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sriman P. V. RAMANUJASWAMI, M. A.
*Retired Director, S. V. O. Institute,
Arsha Press, Visakhapatnam.*

Sri N. RAMESAN, M.A., I.A.S.,
*Deputy Secretary, Home Department,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sri K. V. N. APPA RAO, M.A.,
*Principal,
Andhra Geervana Vidya Peetham, Kovvur.*

Sri JATAVALLABHULA PURUSHOTHAM,
M.A.,
*Head of the Department of Sanskrit,
S. R. R. & C. V. R. College, Vijayawada.*

Sri M. SOMASEKHARASARMA,
*Department of Archaeology,
Andhra University, Waltair.*

Sri GUNDERAO HARKARE,
*Dasabhashavisarada,
Shah Ali Banda Chala, Hyderabad.*

PUBLICATION OFFICE:

ĀRĀDHANA

OFFICE OF THE COMMISSIONER

Hindu Religious & Charitable Endowments

(Administration) Department, (Andhra Pradesh)

HIMAYATNAGAR, HYDERABAD.

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 12/-

PER MONTHLY COPY Re. 1/-

విషయసూచిక

తెలుగు

1. వేదమంత్రము	3
2. పుట్టినరోజు పండుగ	4
3. శ్రీకైల మాహాత్యము - శ్రీ నేదునూరి గంగాధరం	5
4. చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం - శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు	8
5. దేవనర్తకి - నృత్యపూజ - శ్రీ నటరాజ్ రామకృష్ణ	13
6. మనమా : - కే. శే. శ్రీ సూర్యబ్రతుల సూర్యనారాయణ	19
7. శ్రీగిరి పర్వతము - నాగార్జునుడు - శ్రీ కోన వేంకటరాయశర్మ	21
8. అమరాపురము - శ్రీ శ్రీపాద గోపాలకృష్ణమూర్తి	27
9. మారుతి - శ్రీ మధిర భానుమూర్తి	31
10. మహా శివరాత్రి - శ్రీమదాచార్య రఘునాథచక్రవర్తి	35
11. జీర్ణ దేవాలయోద్ధరణ - శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య	37
12. కాలడి దేవాలయములోని రెండు శాసనములు - శ్రీ బులుసు వేంకటరమణయ్య	42
13. సాంఖ్య యోగము - శ్రీ కొల్లూరి సోమశేఖరశాస్త్రి	46
14. వార్తాలహరి	49

సంస్కృతమ్

౧. శ్రీమద్భాగవత గీతా	1
శ్రీ కేశిరాజు వేంకట వ్రసింహ అప్పారాజు:	
౨. మన్యుష్యః - మహర్షి:	2

ENGLISH

1. The Glory of Siva's Night	
Sri R. Appala Swamy	9
2. The Importance of Sanskrit	
Sri Jatavallabhula Purushotham, M. A.	10
3. The Importance of Karma Yoga as Revealed in the Githa	
Sri Gunde Rao Harkare	13
4. Government Notifications	16

★

ముఖచిత్రం : హరిహరనాథ
చిత్రకారుడు : శ్రీ రందాశ నల్లనారాయణ

“అనందరూప మమృతం య ద్విభాతి”

సంపుటం 5

మార్చి, 1959

సంచిక 3

విశ్వాని దేవ సవితర్దేరితాని పరాసువ
యద్భద్రం తన్న ఆ సువ ॥

శ్లో ౫౧౮౨౫॥

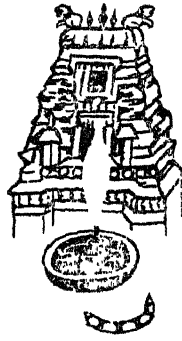
దురితాలను ఎపుడును మా
దరిని జేరనివ్వకుమా !
పరమభద్ర పుంజం మా
పరం కాగ నివ్వమా !

విశ్వతశ్చక్షురుత విశ్వతోముఖో విశ్వతోబాహురుత విశ్వతోస్పాత్ ।
సం బాహుభ్యాం ధమతి సం పతత్రై ధావాభూమీ జనయన్ దేవ యోగః ॥

శ్లో ౨౦౧౮౨౩॥

ఎవడు విశ్వచక్షుస్సో : ఎవడు విశ్వతోముఖుడో :
ఎవడు విశ్వసద్బాహుడో : ఎవడు విశ్వసత్పాదుడో :
అతను దివ్యగుణయుక్తుడు అతనే ప్రభు వేకైతుడు
భువి దివి లోకా లన్నిటి పుట్టించే ప్రభువు అతను
పెంచే ప్రభువా మరి, గిట్టించే ప్రభువా అతనే
ఎవరి కర్మఫలం వారి కిచ్చే పరమేశు డతను.

“కళా కృష్ణులు”

పుట్టినరోజు పండుగ

చారుకావనంలో తపస్సుచేస్తున్న మహర్షులముందు ఈశ్వరుడు వికృతవేషంతో దిగివచ్చి నమస్కారం చేసి, ఏడుస్తూ, అరుస్తూ వివిధ కృత్యాలను చేశాడు. రత్నలీలంగా జరిగిన తమ తపోదండానికి కినిన నంహతులు తమ యెదుట ఉన్న పెరివాడు ఈశ్వరుడని గుర్తించక అనేక శాపాలు పెట్టారు. వారి శాపాల్లో ఏ ఒక్కటైనా ఈశ్వరుడికి తగులలేదు. అతని వివస్తృతను సహించనేరని మహర్షి బృందం “నీవు వస్త్రధారణ చెయ్యకపోతే నీ లింగం పతనం అవుతుంది” అని చివరిసారిగా శపించింది. అది మీరేకాదు, మలేశ్వరూ- బ్రహ్మ సైతం చెయ్యలేనివి అని ఈశ్వరుడు తన చూపాన్ని ఉపసంహరించి కేవల లింగాకృతిగా వారి యెదుట ప్రత్యక్షంకాగా సంతానోత్పత్తి శక్తిరహితమైన బ్రహ్మం శల్లడిల్లింది. బ్రహ్మ మూలంగా— ఆ లింగ స్వరూపుడు మహేశ్వరుడని మహర్షులు గ్రహించి, భక్తి శ్రద్ధలతో కొల్యగా పుజించుకుంటుంటున్నారు. ఆ లింగ స్వరూపావతరణ జరిగిన రోజే మహాశివరాత్రి— అనిగాని— బ్రహ్మ విష్ణువులు ఒకరి గొప్పతనాన్ని ఒకరు అంగీకరించని తగువులాడుకుంటున్నప్పుడు వారి ముందు దివ్య తేజోమయమైన ఒక మహాలింగం ఆవిర్భవించింది. ఆ లింగం అద్భుతాలను తెచ్చుకొచ్చాలనే వట్టడంతో బ్రహ్మ విష్ణువులు తిరిగి తిరిగి తెచ్చుకోలేక వేసారి, మూడంటే గొప్పవాడు లింగంబూతమైన ఈశ్వరు యొక్క దున్నాడని గ్రహించారు. ఆ దివ్య తేజోమయమైన లింగం ఆవిర్భవించిన రోజే మహాశివరాత్రి— అనిగాని— బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వరుల్లో ఎవరు గొప్పవారని ఋషులు కొందరు తర్జన భర్జనలు పడి, తుదకు భృగు మహర్షిని ఒక వృక్షంబోసి చెప్పవలసిందని ఆర్థించారు. అప్పుడు భృగువు యెదుట బ్రహ్మవద్దకు వెళ్ళగా అతడు మర్ధావచెయ్యనిపోయినా తనకుతానై మహాసింహయ్యాడు. అందుకు క్రుద్ధుడైన బ్రహ్మను “నీవు రక్షోగుణప్రదానుడవు. నీకు పూజార్హతలేదు” అని శపించి, భృగువు ఈశ్వరుని వద్దకు రాగా, అ సమయంలో శివపార్వతులు క్రీడిస్తున్నారు. ముందు తెలుసుకుంటానే లోపలికి వెచ్చినందుకు ఆగ్రహించిన ఈశ్వరుణ్ణి “నీవు తమోగుణ ప్రదానుడవు. నీ లింగానికే గాని నీ చూపానికి పూజార్హతలేదు” అని శాపమిచ్చాడు భృగువు. ఆ లింగ పూజా ప్రారంభ దినమే- ఆ దినమే- మహాశివరాత్రి అనిగాని, వివిధాలైన రథలను, గాథలను బ్రహ్మాండపురాణ వేంకటాచలమహాశాస్త్రాది గ్రంథాలు వివరించవచ్చు. ఈషణత్రయంతోను, షణ్ణుజాతీరత్నలతోను సింహిన బహిష్కరించుటలో ఉన్న మృతప్రాయమైన అశాశ్వతమైన లింగానికి ప్రాదాన్యమివ్వక అత్మలింగానికే ప్రాదాన్యమిచ్చి, అంతర్వేదిలో పరిశీలించగలిగవల్సియు ఈ బ్రహ్మాండ దాది పురాణాలు చెప్పే కథలు, గాథలు- షణ్ణుజాతలుగా, కాశ్యపు కథలుగా గోపరిస్తూనునదం సిద్ధుండేవాడైన శాశ్వతమయింది. అత్మలింగ సంజనన కాలంకాని, కారణంకాని నిర్దిష్ఠించి, కథలల్లగల మానవమాత్రు నీ బ్రహ్మాండంలో పుట్టలేదు. పుట్టలేదు. ఈ అత్మలింగార్చన అనాదిది. ఈ ఉపాసన మహాత్ముల కెంత ముఖ్యమో అల్పాత్ముల కంత దుర్లభం. ఆర్థకామాల మీది పేరాశతో- దురాశతో బ్రతికే జీవుడు ఆ దుష్టాశం నుంచి తప్పుకొనడానికి శివస్థి అత్యవసరం. పశ్చిమ నుంచాచనడై ఉపదిష్టాలయిన సర్వోపాసనల్లోనూ శర్వని భక్తియోగమే ముఖ్యం, సుప్రసిద్ధంబాదా నని ప్రత్యేకంగా చెప్పబడినది. ఈ భక్తియోగా న్నభ్యసించే జీవుడు పరశివత్వాన్ని పొందుతాడు. పరశివత్వం పొందడమంటే అత్మకర్త పరమమైన శివత్వాన్ని- అనగా విశ్వాత్మత్వాన్ని పొందడం. అంటే “శివకర్త సదాశివ ఈశ్వర భక్త విద్యా మాయా కలా విద్యా రాగి కాలనియతి పురుష బ్రహ్మతీ బుద్ధి అహంకారమన శృంగిత త్వజ్జేత్ర జిహ్వోఽస్థాన వాక్పాణి పాదపాయు ఉపస్థ శబ్ద స్పర్శ రూపరస గంధ అకాశ వాయు అగ్ని జల వృద్ధి” అనే ముప్పై ఆరు తత్వాలుగా పరిణమించడమని శివాగమ ప్రమాణ వచనం. ఇటువంటి పరశివత్వాన్ని పొందడానికి మొదటిమెట్టు లింగార్చనం- తుదిమెట్టో అత్మలింగార్చనం— ఈ లింగార్చన యానాటిదికాదు. లింగజనన కాలం నాటి నుంచీ ఉన్నదే. ఈ లింగానికి మూలపురుషుడై అనంత విశ్వాన్ని సృష్టితో పుట్టించి, పెంచి, గిట్టించే పరమేశ్వరుడే నాటివాడో ఈ లింగార్చన అనాటిది, జన్మరహితుడు, మృత్యుంజయుడు అయిన ఆ పరమేశ్వరుని అంతులేని పుట్టినరోజు పండుగ, పెద్దలు పెట్టిన పుట్టినరోజు పండుగ, శివభక్తులకు పెద్ద పండుగ, మామిడి పుష్ప చతుర్థి. (మార్చి 7 తేదీ) ఇదే మహాశివరాత్రి. జన్మకొక శివరాత్రి అన్న నుడి మనకే గాని. ఇప్పటికే తెన్నెన్ని కోట్ల-కోట్ల అంతులేని మానవజన్మల తెన్నెన్ని రోట్ల కోట్ల అంతులేని మహాశివరాత్రిలు విశ్వాత్మమయంగా గడచాయో! అన్ని- అంతులేనన్ని ఆ పెద్దపండుగల్లో చేరుతున్న మరొక పెద్దపండుగ— పుట్టినరోజు పండుగ— ఇదే మహాశివరాత్రి.

శ్రీశైలమాహాత్మ్యము

రచన :

ప్రాచీన కవి

శ్రీ చేమర్తి నరసింహకవి

సేరణ :

శ్రీ నేడునూరి గంగాధరం

[లలితపద సంభరితమై, మృదుభావ కలితమై, ఆంధ్రజాతి హార్షిః సంపదగా వెలుగొందుతున్న జానపద సారస్వతం మనజాతి సంస్కృతికి, చరిత్రకు సర్వప్రాజీ శరీరాంతర్వర్తియై, ప్రాణాధారమైన కుండలినీ శక్తి వంటిది. హర్ష వాహినియైన పవిత్ర సరస్వతీ లహరి వంటిది. ఈ జానపద సారస్వతం మహా సాగరంవలె అనంతమైనది. అమూల్యమై అనంతమైనదే అయినా తొలినుండికూడా తిన్నగా ప్రభువుల ఆదరణ లేనందువల్ల ఇది నివృరుగప్పిన నిప్పువలె, ధూళి ధూసరితమైన మాణిక్యంవలె, మేఘచ్ఛన్నమైన చంద్ర బింబంవలె ఉన్నది. అటువంటి జానపద వాఙ్మయ సముద్ధరణకు తన జీవితాన్నే అంకితంచేసి తలమునకలుగా కృషిచేసి సుమారు అర్చిత గ్రంథాలు రచించి ప్రచురించి నెలయేరు త్రవ్వి పెన్నేరు మిన్నేరు మున్నీరు లను నిర్మించడానికి తగిన సాధన సంపత్తిని చేకూర్చుకున్న జానపద వాఙ్మయోద్ధారక శ్రీ నేడునూరి గంగాధరంగారు ఈ శ్రీశైల మాహాత్మ్యమును సేకరించి పంపారు. దీని రచయిత శ్రీ చేమర్తి నరసింహ కవి. వెంకటమంత్రి కుమారుడు. నృసింహ అప్పలాచార్యుల మనుమడు. ఈ సంగతు లీ రచనవల్లనే తెలుస్తున్నాయి, కాళిందీకన్యా పరిణయం, రామకథా సుధాలహరివంటి ఉద్గ్రంథాలు రచించి, అహోబిల పండితుని సమకాలికుడైన శ్రీ చేమర్తి సుందర శేషగిరిరాయకవి కితడు సన్నిహితుడుగా ఉన్నాడు. గ్రాంథికభాషా ప్రభావంతో జానపద వాతావరణంలో పెల్లుబికిన యిటువంటి వెల్లువలలో తడబాల్లుండడం సహజం. నిత్య వ్యవహారంలో తాలుజ స్వరమైత్రీ ననుసరించి, జెలగవంటి పదాలు జలగవంటివిగా మారినాయి. ఆ కోవకు చెందినదే ఈ రచనలో ఉన్న “చలగుచు మడివత్తంబులు గట్టుచు” అన్న దానిలోని (చె) “చలగుచు” ప్రయోగం. భావమే ప్రధానంగా వెల్లివిరిసే జానపద వాఙ్మయంలో తొక్కు ఎలుకల ఎక్కువ తక్కువలకు, తప్పొప్పులకు తావులేదు. కాగా, వేదాంత విషయ తేజో సంకలితమైన ఈ రుచిరరత్నాన్ని సంతోష పూర్వకంగా ఆరాధన పాఠకుల కందిస్తున్నాము—ఎడిటర్.]

శ్రీ రమ్యంబగు శ్రీగిరి యాత్రకు
కూరిమి సతితోకూడి నడచితి
వల్లెలు పురములు పట్టణంబులును
బిల్వపురంబులు పేటలు దాటితి
మందలు దాటితి మడుగులు దాటితి
అడవులు కొండలు అన్నియు దాటితి
కంటిని శ్రీగిరి కన్నులనిండా
ఆ మహిమలు నే నేమని దెల్పుదు
ఈ మహిలోపల నెన్నడు చూడము
ధారుణిలోపల ధౌతాచలమది
మేరువుకంటెను మిక్కుటమైనది

బ్రహ్మనిర్మిత బహు శృంగంబులు
నిర్మలమగు మాణిక్యకోటలు
హాటకరత్నమయంబగు వీధులు
తెరపిలేని బహు దేవాలయములు
పుణ్య వనంబులు పుణ్య తీర్థములు
పుణ్య స్థలములు వాటమైన*
పూదోటలు మిక్కిలి మాటలు*
నేర్చిన మంచి మృగంబులు*
అరుదుగ బిల్వ వనాంతరములును
స్పర్శవేది కూపము లందున్నవి
కామధేనువులు కల్పవృక్షములు

* ఈ పాదాలలో ఛందోభంగం జరిగింది. ఇటువంటి లోపాలు తర్వాతివారివికాని రచయితవిగా కనిపించవు.

క్షేమకరములగు చింతామణులును
 పచ్చలుదాసిన బహు తోరణములు
 అచట నున్నవి ఆమృత గుండములు
 కడునైష్ఠికములు గల్గిన చిప్పలు
 విడువక శంభుని వేడే రాజులు
 సంతత లింగార్చనగల వైశ్యులు
 శాంతులైన వేదాంతశూద్రులు
 ఘనఘన మ్రోగే గంటనాదములు
 ఘనఘన మ్రోగెడి శంఖనాదములు
 వీరకాహుళులు వీరాంగములు
 కారణభక్తులు కైవారములు
 పటుతరభేరీ ఘాంకారములు
 చటులవిమర్దన ఘాంకారములు
 కమ్మని కృష్ణాగరు ఘావములు
 కమ్మకొన్న ఆకాశదీపములు
 జవములుచేసెడి జంగమోత్తములు
 తవములుచేసెడి తాపసోత్తములు
 యెక్కడజూచిన యేకజంగములు
 పట్టభద్రుల ప్రమధులగూడుక
 తప్పిపోక పాతాళగంగలో
 తెప్పన తేలుచు తీర్థంబాడుచు
 * చలగుచు మడివత్తంబులు గట్టుచు
 పొదుపుగ నుడుట విభూతి ధరించుచు
 అరుదుగ మెడ రుద్రాక్షలు దాల్చుచు
 గురుకటాక్షమున గోవ్యము నిల్చుచు
 సకల విషయములు నందడితాయుచు
 అకలంకుండై ఆశజనింపుచు
 శివపంచాక్షరి శివరహస్యమును
 శివతత్త్వము పరిశీలనచేయుచు
 శివసత్కార విశేషజ్ఞుండై
 భవనిధియని శత్రువులనుగూడితి
 పంచేంద్రియములు పదిలముజేయుచు
 పంచముద్ర లభ్యానము చేయుచో
 నాదబ్రహ్మనందంబంటిని
 నాదము తుమ్మెద నాదంబంటిని

వెలుగులకెల్లా వెలుగై యీలో
 పల వెలిగెడి దీపముగంటిని
 యీవల సూర్యుండావల చంద్రుడు
 త్రోవలమధ్య నిదానము గంటిని
 కొండగుహలలో కుండలి నిర్భయు
 పండువెన్నెలా బయలుంగంటిని
 షట్చక్రంబులు షట్స్థలంబులు
 షష్టిధలింగార్చన గావించితి
 నిండుగలక్ష్యము నిలుపుచు యీ ం
 దాండములో బ్రహ్మాండము గంటిని
 వేయిదళంబుల వెలుగెడి పద్మము
 వేయివిధంబుల వెదకి చూచితి
 పాలనముద్రము త్రోవల దరి చెంగల్లు
 కొలనులో ఆడుచున్న యీ హంసనుగంటిని
 టోడుకొండ లచ్చోట దాటితిని
 చాల వేయి స్తంభాలమేడిలో
 బాలిక గూడురేళి నల్పితిని
 మల్లికార్జునుని మదిలో దలచితి
 పుల్లమలర వేనోళ్ళను చొగితి
 ఎచ్చితి కోవెలపద్మకు వేగమె
 చొచ్చితి గుమ్మము చొలుపజేసుకొని
 ముందుగ ధృంగికి మ్రొక్కి వేడితిని
 సందిరేళ్లరుని నమ్మి ఓడించితి
 చందీళ్లరునిరు దండము బెట్టితి
 మళ్ళిమళ్ళి మదిలో చొగితి
 పిల్లారియ్యారు ప్రియమున మ్రొక్కితి
 ద్వారపాలకుల దర్శనమాయెను
 ద్వారమందు రత్నాలగద్దెపై
 చూచితి నెవ్వరు చూడని లింగము
 చూచితి రేవల సుందర లింగము
 నిరుపద్రవమగు విశ్వల లింగము
 పరిపూర్ణంబగు పావన లింగము
 సత్యమైన యీ స్వయంభు లింగము
 అత్యద్భుతమగు అనాది లింగము
 వేదసారమున వెలసిన లింగము

* చెలగుకు మారుగా జరిగిన ప్రయోగవిశేషం.

పూజనీయమగు పురాణలింగము
అదిరేజమున ఐక్యలింగము
లింగముగని పుష్పింగి మ్రొక్కితిని
లింగమందు మది లీనముచేసితి
లింగదేహినై లింగాంగులతో
లింగ నిరీక్షణ సంగతి గంటిని
అంకమందు భ్రమరాంబికయుండగ
పొంకము తోడుత పూజచేసితిని
దీపం బెట్టియు దివ్యతేజనకు
ధూపము వేసితి ధూర్జటి కప్పుడు
తుమ్మి పువ్వుల పూజచేసితిని
కమ్మని నై వేద్యంబు లిచ్చితిని
నెమ్మది లోపల నిమ్మకమ్మగను
సమ్మతి తోడుత సాగిమ్రొక్కితిని
జయ జయ జయ జయ చంద్రకలాపా
జయ జయ జయ జయ కై వపచేయా
జయ జయ జయ జయ జంగమరాయా
అదిదేవుడవు ఆత్మశరణ్యా
పేదల పాలిటి పెన్నిధానమా
దయ తప్పకుమీ ధవళశరీరా
భయము బాపుమీ భక్తివిధానా
యెన్ని జన్మములొ యెత్తినవాడను
నిన్ను దలంచక నీచుడనైతిని
యెన్నడు యేవిధ మెరుగనివాడను
కన్నులు గానని కష్టజీవుడను
దుష్ట మానవుడ దుర్మార్గుండను
కష్టాత్ముడను గౌరీ రమణా
తామన గుణముల తగులాటమునను
నీమము దప్పిన నీచవర్తనుడ
నిత్యదరిద్రుడ నిరుపాదితుడను
అత్యభ్యాసుడ అజ్ఞానపరువును
చేయరాని బహుచేష్టలు చేసితి

పాయరాని సద్భక్తుల బాసితి
సంసారము సంకిక్కు చేయకు
హింసబెట్టక యేలుము తండ్రి
కాలకర్మముల కడకును జిక్కు
కలకాల యోగములు గడపుము తండ్రి
ముల్లోకంబులు ముంచెడు గంగను
పల్ల జడలలోపల బంధిస్తవి
గొప్పజేసి నిను గొలిచిన బంటను
తప్పక చంద్రుని తలను ధరిస్తవి
వెన్నునిచేతను కన్ను పూజకొని
సన్నుతి కెక్కిన చక్రమిస్తవి
వారక శైలకుమారిక భ్రమపడ
కోరిన సగము శరీరమిస్తవి
మూడు జగములకు మూలము నీవే
మూడు మూర్తులకు ముఖ్యము నీవే
దాతవు నీవే దైవము నీవే
బ్రాతవు నీవే బ్రహ్మవు నీవే
యెల్ల లోకముల యేలిక నీవే
నీలముంచుమీ పాలముంచు నీ
పాలబడితి నో పాపవిమోచన
నమ్మితి నో గురునాథ మహేశ్వర
అని చాచుర్తి కులాంబుధి చంద్రుం
డనదగు నరసింహ అప్పలాచార్యుల
మనుమడు వేంకటమంత్రి కుమారుడు
ఘనుడగు నరసింహకవి రచించెను.

వ్రాసిన చదివిన వారలకెల్లను
భాసురముగ శివభక్తి పూరమగు
దురిత మరణ తాపత్రయ మణగును
నకల శుభంబులు సంతతి కలుగును
రోగమరణపునర్జన్మ మానును
దురితము లణగును దొరకును ముక్తి.

చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం

శ్రీమూ. ౧ వేదాల తిరుదేంగళాచార్యులు

(గతసంచిక తరువాయి)

ఇంకొక సంగతికూడా మనం గమనించాలి. కారణసాక్షాత్పన్యాయాన్ని చార్వాకు లంగీకరిస్తేనే గదా ఈ శరీరం భూమి మొదలైన వాటిపల్ల ఏర్పడ్డదనడానికి అవకాశం ఉంది. అప్పుడు కారణంభూత్యం అయితే కార్యంకూడా భూత్యం కావడూ మరి? ఈ ప్రపంచం అంతా భావరూపంగానే వున్నదని మనకు ప్రత్యక్షం ఋజువు చేస్తున్నది. ప్రత్యక్షం కంటే మరే ప్రమాణమూ ఎక్కువది కాదు కదా! ఇప్పుడే ప్రపంచానికి - భావంగా సత్తుగా కన్పడేదానికి భూత్యం కారణం ఎట్లా అవుతుంది? కాజాలదు. కనుక ఈ ప్రపంచాన్ని గూర్చి దాని మూలాన్ని గూర్చికూడా మనం మరొక విధంగా ఊహించక తప్పనిసరే అవుతుంది.

అదెట్లాగంటే—ఈ ప్రపంచంలో మనకు కన్పడే పదార్థాలన్నీ కూడా భూమి, నీరు, నిప్పు. గాలి అనే నాలుగు రకాలు కూడినవిగానే కన్పడుతున్నవి. కనుక ఆ నాల్గే యీ ప్రపంచానికి అంతటికీ మూలకారణం అని మనం అంగీకరించితీరాలి. ఇక జ్ఞానం సంగతొకటి మిగిలివుంది. ఈ పై చెప్పిన నాలుగు వస్తువులు కూడా వొక విలక్షణం ఐన మేళనంతో మేళవించబడ్డప్పుడే అనగా మనుష్యులు, పశువులు, పక్షులు మొదలగువాని శరీరాలల్లోనే ఈ జ్ఞానం కన్పడుతున్నది. అంతే కాని రాయి, రప్ప, మొద్దు మొదలైనవి కూడా శరీరాలైనా వాటిల్లో విజ్ఞానం కన్పడడం లేదు, అందువల్ల ఏం పూహించాలి? భూమి మొదలైన వాటిల్లో ప్రత్యేకం విడివిడిగా వున్నప్పుడు జ్ఞానం లేకపోయినా ఆ నాల్గొకూడా వొక విలక్షణమైన పద్ధతిలో మిళితం అయితేనే అక్కడే జ్ఞానం వుండుతుంది అని ఊహించకతప్పదు. ఈ సమ్మేళనం కొంచెం

శిథిలమైనప్పుడు గానీ, కొద్దిగా అపాయగ్రస్తం ఐనప్పుడు గానీ, పూర్తిగా చెరిగిపోయినప్పుడుగానీ ఆయా అవస్థలనుబట్టి శరీరంలో జ్ఞానం శిథిలం కావడం- ఏమీ తోచనిస్థితి, కొద్దిగా శిథిలం కావడం- చిరాకుగావుండడం, అసలే పూర్తిగా పోవడం మనకు తెలుస్తున్న విషయమే. ఋజువు మొదలైనవాటిచేత గానీ, పెద్ద పెద్ద చెట్లు లిగిలినప్పుడుగానీ మన కేమీ తోచదు. కొద్దిగా జ్వరవికారం వర్గిత మిద్ది చికాకుగా వుంటుంది. మరణించినప్పుడు- ఈ ఇంద్రియాదుల సమాదేశం పూర్తిగా శిథిలం అవుతుంది కనుక అసలే తెలివితేటలుండే పోతుంది. ఇది అందరికీ తెలిసినవే. దీనిపల్ల జ్ఞానం శరీరంపైనే అని స్పష్టమవుతుంది. ఈ శరీరం అనే విలక్షణమేళనంలోనే అది వుంటుందనీ విస్పష్టమవుతుంది. ఆ సమ్మేళనం పై చెప్పిన భూమి మొదలైన నాలుగు పదార్థాలకేసని ఒకరు చెప్పక్కరలేదుగదా! అయితే ఇక్కడ ఒక సందేహం యేర్పడుతున్నది. ఏమంటే ఈ శరీరానికి మూలకారణాలు- ఉపాదానం అయిన సూక్ష్మాదులలోలేని యీ గుణం (జ్ఞానం) కార్యంలో (శరీరంలో) ఎట్లా ఏర్పడగల్గిందీ? అని. అంతేకాక అవ్రకాశాలైన పై నాల్గంటినుండీ కూడా ఈ ప్రకాశాత్మకమైన జ్ఞానం ఎట్లా కలుగుతుంది? అనికూడా సందేహం తోచకమానదు. ఈ సందేహాలకు మనం ఇప్పుడు సమాధానం చెప్పితిరాలి. చెప్తాం మరి.

అకు, వక్క, సున్నం వీటిలో ప్రత్యేకం దేంట్లోనూ గూడా ఎఱ్ఱదనం లేకపోయినా ఈ మూడింటిని కలిపినప్పుడు ఎఱ్ఱగా వుండడం అందరెరిగినదే కదా! తాంబూలం వేసుకొని సమలే ప్రతివాడికీ ఇది

అమభవంలోదే. కనుక మూలకారణంలో - ఉపాదానంలో లేకపోయినప్పటికీ కార్యంలో క్రొత్తగా ఒక గుణం రావచ్చునని తేలింది. ఇక అప్రకాశాల నుండి ప్రకాశం యెట్లా వచ్చింది? అనేదానికి సమాదానం చూద్దాం.

ఎత్తైనచోటనుండి నీరు పడేచోట్ల - (water-falls) దైనమో ద్వారా ప్రకాశాత్మకమైన విద్యుత్తు (electricity) పుట్టటం అందరికీ ఇప్పుడు తెలుస్తున్నది. అదివరలో మూలకారణంగావుండే నీరులో ప్రకాశం లేదుకదా! అంతెందుకు? నల్లగా చిమ్మ చీకటివలె ఉండే చల్లని నీటిమబ్బులనుండి మెఱుపులు, పిడుగులు ఏర్పడటం కన్పపడుతున్నదేకదా! కనక ఉపాదాన కారణం అప్రకాశం (ప్రకాశంలేంది) అయినా కార్యంలో ప్రకాశం వుండడం అసహజం కాదని తేలిపోయింది. అయితే హేతుబలం లేకుండా దృష్టాంతంచేత విషయం సాధించడం సరియైన పనికాదు. అదే సరైతే ఋశ్యశృంగుడి దృష్టాంతంతో మన కందరికీ గూడా కొమ్ములు మొలువ వలసి వస్తుంది. కనక ఇహ హేతుబలంతో ఈ విషయం సాధిద్దాం. ఎట్లాగంటే అదివరలో మనం కుండను ఎరుగమనుకొందాం. అట్లా తెలియక పోయినా - కుండ కన్నడ్లపుడు గానీ ఆ మాట విన్నడ్లపుడు గానీ కుండను గురించి తెలివి మనకు కల్గుతున్నది కదా! ఇందువల్ల మనకేం తేలుతున్నది? ఈ తెలివి - జ్ఞానము అనేది నిత్యమై యెల్లప్పుడూ ఉండేదికాక ఈ భౌతిక పదార్థాల సంయోగంవల్ల ఏర్పడేదే అని తేలుతున్నది. కన్నులకు, కుండకు గానీ, మాటకు, చెవికిగానీ సంబంధము కల్గేటప్పటికి కుండయొక్క ప్రత్యక్షం, బాహ్యం గానీ, ఆభ్యంతరం గానీ కల్గితీరు తున్నది. ఇక మిగిలిన అనుమానాదులుకూడా ప్రత్యక్షంలేకుండా కల్గజాలవు. అంటే ప్రత్యక్షజ్ఞానం అంతఃకరణం ఐన మనస్సును బాగా తాకి, తన అవశిష్టాంతిమ భాగాన్ని (సంస్కారాన్ని) అక్కడ ఉంచుతుంది. దానికొక లోకికమైన పదార్థంతో సంబంధం కల్గేటప్పటికి తిరిగి వెనుకటి జ్ఞానాన్ని లాక్కొనివస్తుంది. బ్యాటరీలైటు

లోని స్విచ్చి నొక్కినప్పుడే కదా అదివరలో అక్కడ దాగియున్న విద్యుత్ప్రకాశం బైటపడేది? ఆ తోవలోనే మనస్సుకు ఉద్బోధకమైన బాహ్యపదార్థంతో సంబంధం కలిగితేనే యీ జ్ఞానం బైటపడుతుంది. అనగా స్ఫురిస్తుంది, కనక ఈ హేతుబలంవల్లనూ దృష్టాంతబలంవల్లనుగూడా జ్ఞానం భౌతికమే. అంటే ఈనేల, నీరు, నిప్పు, గాలి అనే వాటివల్ల పుట్టేదే నని సిద్ధాంతం అవుతున్నది. ఇప్పుడు జ్ఞానమే ఇట్లా భౌతికం అవడం స్పష్టంగా నిరభ్యంతరం అయితే. ఇహ యీజడప్రపంచం సంగతి - భౌతికమే అనేటి విషయం ఒకరు చెప్పక్కర్లేదు కదా!

ఇంకొక చిన్న విషయంగూడా ఇక్కడ గమనించాలే. ఈ జ్ఞానం కల్గే యీ శరీరంపై నాల్గు భూతాలమేళనమే అయినా వానినిట్లా - శరీరంగా కల్పించెవరు? ఎవ్వరున్నా ఇతరులగుపడం లేదు. కనక భూతాలస్వభావమే అట్లా మేళనం జరిగించిందని వొప్పుకోవాలి. కనక యీ ప్రపంచం-యీనాల్గు భూతాల సమ్మేళనంవల్ల కల్గుతున్నదనడంలో మన కేనందేహం లేదు. కనుక ఆ సమ్మేళనంగూడా పై నాల్గు భూతాల స్వభావంవల్లనే ఏర్పడుతున్నదనడం తప్పనిసరి. కాగా ఈ ప్రపంచం భూతస్వభావబలం వల్లనే ఏర్పడుతున్నది, కనక దీన్ని నిర్మించడానికని వేరే వక కర్తను కల్పించవలసిన పనేమీలేదు. నెమలి యీకలకు రంగెవరు పూశారు? ఈ వైదిక భేతాళాలు కల్పించే వారి డొచ్చి పూశాడా? లేదుకదా! వాటి స్వభావపు బలిమే వాటినిట్లా నిర్మించింది. అంతేకాని దేవుడని ఒహశశశృంగం అక్కరలేదు. ఎందుకతడు? అతగాడి సర్వజ్ఞత్వాన్ని నిర్వహించు కోవడానికోసం చీమల నన్నింటిని లెక్కపెడతాడా? వేప చేదుగా ఉండడానికి గానీ, చక్కెర తియ్యగా నుండడానికి గానీ అతడేం ఉపయోగం? వాటి స్వభావమే అంత. అది ప్రత్యక్షమే. వాటి నట్లా ఎవ్వడైనా చేశాడనడానికెవడూ కర్త కన్నడదే! కనక ఈ ప్రపంచం అంతా కూడా ఈ నాల్గు భూతాల స్వభావమే ననడానికేమైనా సంశయ ముంటుందా? లేదు కదా! కాగా ఈ ప్రపంచ నిర్మాణానికై కర్త నొహణ్ణి.

మన తెవ్వరికి ఎన్నడూ, ఎక్కడా, ఎట్టాగూకూడా కన్నడనివాణ్ణి కల్పించడం తగదు.

“అయితే స్వభావం వల్లనే ఈ ప్రపంచం అంతా యేర్పడితే ఈ లోకంలో జరిగేదంతా స్వభావం వల్లనే యేర్పడుతున్నదని అంగీకరించవలె. ఆపు డెవ్వడుగూడా ఏ పనినీ చేయక్కర్లేదు. ఈ పనివల్ల ఈ ఫలం యేర్పడుతుందని లోకంలో ఉండే నమ్మకం వమ్మైపోతున్నది. కనక లోకంలో యెవ్వడూగూడా యే పనినీ చేయనక్కర్లేకపోతున్నది. కాగా ఈ మతం లోకాన్నంతా సోమరిపోతుగా జేస్తున్నది” అని కొంతమంది ఆక్షేపించబోతారు.

వారు చాలా అమాయకులు. వారికి లోతుగా ఆలోచన తట్టదు. ఏమంటే లోకంలో అందరూ ప్రతి పనివల్ల లాభంకల్గి తీరుతుందనే నిశ్చయంతో ప్రవర్తిస్తున్నారా? లేదు. ఏదో సామాన్యపు టూహనవల్లనే ప్రవర్తిస్తున్నారు. ఛూమి దున్నాడు రైతు. విత్తనాలు చల్లాడు, ఏమని? తప్పక పండుతుందనా? కాదు. అట్లాగే అయితే, వాన కురియకపోతే ఆనా డేమైంది ఈ తప్పక పండడం? ఎందుకవుడు పండదు? పంటపండే స్వభావం లేదుకనుక. అయితే రైతెందుకు దున్ని విత్తినాడు? సామాన్యంగా ఇట్లా చేస్తే పంట పండవచ్చుననే సామాన్యపు టూహతో వ్యవసాయం చేశాడు. దాని స్వభావం పండడమైతే పండుతుంది. లేకపోతే పండదు. ఇది మన కందరికీ ప్రత్యక్షంగా అనుభవం అవుతున్న సంగతే కదా, కనక ఇందువల్ల మనం తేల్చుకోవలసిన విషయం ఏమిటి? కారణం కార్యం అనేదంతా ఒక సామాన్యమైన పరిభాషా మాత్రమే అంతేకాని “తప్పకుండా ఇది దీనికి కారణమే, దీనికిది కార్యమే. తప్పక దీనివల్ల యీ ఫలం కల్గితీరుతుంది” అనడం పొరపాటేనని తేలుతుంది. నిజాని కింతదూరమెందుకు? వాటి పేరులే ఆ విషయాన్ని స్పష్టపరుస్తవి. గమనించండి. కార్యమంటే ఏమిటి? చేయదగింది. అంటే అయితే కావచ్చు కాకపోతే కాకపోవచ్చు. అంతేకాని తప్పక అవుతుందనికాదు. మన ప్రాచీనులే యీ విషయాన్ని సరిగా గ్రహించారు. ఆ పేరు పెట్టారు.

అయితే వారికెట్లా ఆ విషయం తెలిసిందో విచారిద్దాం. ఇక్కడ అనుమానాదు లేమీ ఉపయోగించవు. ఒక్క ప్రత్యక్షమే ఈ విషయాన్నంతా మిలభంగా తెల్పుతుంది. రైతుడున్నడం, విత్తడం, వాన కురిచక పోవడం, పంట పండకపోవడం ఇవన్నీ మనకు ప్రత్యక్షలేకదా!

కనక ఇప్పుడొక విషయం మనకు స్పష్టపడుతున్నది. ఏమిటది? అన్ని ప్రమాదాలకన్నగూడ ప్రత్యక్షమే పరమమైంది. (గొప్పది) అసలు నిజంగా విచారిస్తే ఈ ప్రత్యక్షం ఒక్కటే ప్రమాణం. కడమ పన్నీ దీని చూలాన్నే కొంచెం నిలపబడగలుగతవి. దీనితో విరోధిస్తే అవి యెందుకూ కొరగావు. కనక అవి యేవీగూడా నిజానికి ప్రమాదాలేరావు. అట్లా అనడంకూడా పొరపాటే. అపన్నిగూడా ఈ ప్రత్యక్షం ద్వారానే అర్థాన్ని స్పష్టపర్చగలుగతవి కాని, తమ కాళ్ళమీద తాము నిల్వగలవికావు. ఆ తెల్పుడంలో గూడా ప్రత్యక్షం ఆ అర్థాన్ని అనుగ్రహించకపోతే అనుమానాదు లసలే ఏర్పడవు. ఒకవేళ ఎట్లాగైనా ఏర్పడ్డా వ్యాహతాలై ప్రమాదాలు రాకపోతవి. పొగ ప్రత్యక్షంగా కన్నడకపోతే నిప్పు డిహారు అందదు కదా! ఐనపుడు మంచును పొగ అనుకొని నిప్పును డిహించినా అక్కడ నిప్పు కన్నడకపోవడంవల్ల ఆ అనుమానం ప్రత్యక్షంచేతవ్యాహతమై అప్రమాణం అయితీరుతుంది, కనుక ప్రత్యక్షమొక్కటే ప్రమాణం కడమపన్నీ ప్రమాదాభాసాలు. అంటే ప్రమాదాలటే కన్నడతవి కానీ సరియైన ప్రమాదాలు కావు. “ప్రత్యక్షసరా హి ప్రమితిః” అనగా పెద్దలు అనడం! కాగా ఈ నిరూపణ కంతటికీ లక్ష్యం ఏమిటంటే, ఈ ప్రపంచాని కంతటికీగూడా అపాదానకారణంఒక్కటే కాని విమిత్తకారణంలేదని ఏమి? ప్రత్యక్షంగా నిమిత్త కారణం కన్నడడం లేదు కనక. ఈ బూనట్లు చెప్పే పెద్దల్లో ఏ వక్కరైనా, కబాదుడు గానీ, గోతముడు గానీ, కపిలుడుగానీ, హిరణ్యగర్భుడు గానీ, బ్రహ్మిని గానీ, వ్యాసుడుగానీ, ఈ ప్రపంచానికి నిమిత్తకారణం అని వాదిస్తున్నారే ఆ దేవుణ్ణి ప్రత్యక్షంగా చూచారా? లేదుకదా! వారు చెప్పేవన్నీ అనుమానాలేగా మరి!

ప్రత్యక్షం యెక్కడా, ఎన్నడూ, ఎవ్వరికీ లేదుకదా ! అట్టి దేదైనా వకటి ఉన్నదనడం అసంగతం అన్న భర్తృహరి వాక్యం యిదివరకే వ్రాశాం. కాబట్టి నిమిత్తకారణం అన్న దేవుడు అసలు లేడు. ఈ కర్తృ ప్రత్యాశ కేవలం వేడబం మాత్రమే. ప్రపంచంలో అన్ని కార్యాలుకూడా చిట్టచివరకు ప్రపంచం కూడా స్వభావం వల్లనే ఏర్పడుతుంది దానివల్లనే ప్రవర్తిస్తుంది. “స్వభావస్తు ప్రవర్తతే” అని గీతే చెప్తుంది కదా ! కాగా ఈ నిమిత్తకారణం అని దేవుణ్ణి వహణ్ణి కల్పించి అతడికి పూజాపునస్కారాలులనీ ఏర్పాటు చేయడం ఈ వైదిక భేతాశుల లోకవంచనా నాటకమే. అని బృహస్పతి,* చార్వాకుడూ తరువాత అజితకేకుడూ, కంబళాశ్వతరుడూ, పురందరాచార్యుడున్నూ నిరూపించారు.

ఈ చార్వాకవాదం సారాంశం అంతా యింతే— కార్యకారణభావం అనేది తార్కికుల వాద ప్రక్రియా మాత్రమే కాని వాస్తవంగా లేదు. స్వభావమే సర్వత్ర ఉత్పాదకము, ప్రవర్తకము, నాశకమున్నూ. జ్ఞానం అంతా గూడా భౌతికమే. కనక అభౌతికం ఏమీ లేదు. కార్యకారణ భావం అసలే లేనప్పుడు ఉపాదాన కారణం అనీ, నిమిత్తకారణం అనీ విచారం ఏది ? పురమే లేనివాడికి అస్త్రాపుర మేది ? ఈ విచారం అంతా యోక్తికులైన నైయాయికుల కోలాహలమే కనుక లోకమార్గంలో - వ్యవహారంలో ఉపాదానం అనీ, నిమిత్తం అనీ, మన్ను ఉపాదానం అనీ, కుమ్మరి నిమిత్తం అనీ అనుకొన్నా. వస్తుతః మాత్రము మంటియొక్క స్వభావంవల్లనే

కుండ ఏర్పడుతుంది. కుమ్మరి, మన్నుగూడా అనావశ్యకాలే. అంటే కార్యకారణముల వ్యవస్థతో అక్షడ వాటిని వ్యవహరింపరా దన్నమాట. కాగా ఈ ప్రపంచం అంతా భూతచతుష్టయపు స్వభావమే. ఆ రకపుస్వభావ విశేషమే అయిన జ్ఞానంలో స్ఫురిస్తుంది కనుక ఈ ప్రపంచోత్పత్తికి నిమిత్తకారణం అక్కర లేదు. అనగా నిర్మాత వస్తుతః లేడు కనుక దేవుడు దీనిని నిర్మించాడనడం తప్పే. లోక వ్యవహారంలో ఉపాదానం అనీ నిమిత్తం అనీ పున్నవి కనుక ఈ ప్రపంచానికవేవి ? అని ఆశంకించుకొని ఏదేదో కల్పించుకొంటారు. కాని అదేమీ తాత్త్వికంకాదు. అయితే యాన్యవాదంలోవలె ప్రపంచం ప్రతిభాస మాత్రంకాదు. వాస్తవికమే. దీనికి కారణం పృథివ్యాది భూతచతుష్టయపు స్వభావమే. ఆ స్వభావం వల్లనే ఈ ప్రపంచం అంతా మనకు భోగ్యంగాను మనము భోక్తలముగాను ఏర్పడ్డాము. ఆ కారణాన్ని గ్రహించి యీలోకపు భోగాలను సుఖంగా అనుభవించడమే పరమ పురుషార్థం. మోక్షాన్ని గూర్చి ప్రయత్నం అక్కరలేదు. ఏనాడా భూతముల స్వభావం వల్లనే వెనుకటి శరీరయాపం అయిన సమ్మేళనం శీర్ష్టమవుతుందో అప్పుడే మోక్షం— శరీరనాశం ఏర్పడుతుంది. కనుక దానిని గూర్చి అనావశ్యకాలైన ఆలోచనల బెట్టుకొని చెడిపోక. అంటే ఇహలోక భోగాలనన్నిటినీ వదలివేసి పరలోకంలో ఏవో భోగాలు వస్తవని పరుగెత్తడం తగదు. లోపలవున్న బియ్యాన్ని పారవేసి ఊకకోసం యెవడైనా ప్రయత్నం చేస్తాడామరి ? ఈ మతం— ఈ వాదం అంతా మాకల్పన అనుకోవద్దు. అసలు

*చార్వాకుల మతమూ, లోకాయితల మతమూ వక్కచేసని చాలామంది అనుకొంటారు. అది పొరపాటు. రెండూ వేరే వేరే మతాలు. అయితే కాలక్రమాన న్యాయ వైశేషికాలవలె, సమాన తత్త్వాలు, సమాన మార్గాలు, ఎక్కువగా ఈరెండు మతాలల్లోనూ ఉండడం సంభవించింది. అందువల్ల రెండు మతాలూ వక్కచేసని చాలామందికి భ్రాంతి కల్గింది.

మీరు ప్రమాణమని అభిమానించేదేదమే * 'నదేవసో లోక భోగాలను త్యజించుకోబోకండి అని చార్వాక
 మేధమగ్ర ఆసీత్ ఏకమేవాద్వితీయం" ఇత్యాదిగా లోకాయతీకులు అంటారు.
 ఉపదేశిస్తున్నది, జాగ్రత్తగా గమనించుకోండి. ఇహ (సశేషం)

*“నదేవ” అనదంవల్ల ప్రపంచం భూస్యం కాదనీ సత్తుభావమేననీ తెల్పుతున్నది. ‘ఏదో’ ఏవ, అద్వితీయం అనదం
 వల్ల ఈ నాల్గు భూతాలు ఏకంగానే ఐనవనీ అందులో ఇతర కారణాలేమీ లేవనీ (అద్వితీయం) నిమిత్తమనీ ఉపాదానం
 అనీ ఈ రరపు రెండవ విభాగము లేదనీ తేలింది. అది బ్రహ్మఅంటే సర్వత్ర వ్యాపిమైనదనీ అనగా ఈ నాల్గు భూతముల
 యైర్వమునకు మూలమగు స్వభావము సర్వత్ర వ్యాపకమని భావము. స్వభావమే ఇక్కడ ప్రవర్తించుననడం గీతలో
 స్పష్టంగా వున్నది. “స్వభావస్తు ప్రవర్తతే” అని. పుణ్య పాపాలు అనేవి లేవనే విషయంకూడా అర్థమవుతోనే ఉన్నది.
 “నా దత్తేరస్య చిత్వాపం నచాపి సృష్టకం విభుః” అని, అసలు కర్మంకు ఫలముతో సంబంధము లేదని కార్య కారణ
 భావము లేదనే విషయంకూడా “నకర్మ ఫల సంయోగం” అని అక్కడే చెప్పారు. ఇంకొకటి “నకర్మస్యం నకర్మాణి
 లోకస్య సృజతి ప్రభుః, నకర్మ ఫలసంయోగం స్వభావస్తు ప్రవర్తతే” అన్న గీతవల్ల రెండు చరణాలము వాటికి కార్య
 కారణ సంబంధము ఇదియంతా ఆయుర్తమనే తేల్చుంది. ఇంక పుణ్య పాపాలు లేవని స్పష్టమే. ఇదే మోక్ష విషయంలో
 గూడా శ్రుతి యేమంటున్నదో వినండి.

యేయం ప్రేతే విచికిత్సా మనుష్యే అస్తీత్యేకే నాయ మస్తీతిచైకే (బ్రహ్మవిషయం) “నప్రేత్య సంజ్ఞాన్తి. విజ్ఞానమన
 ఏవై తేభ్యో భూతేభ్యస్సముత్థాయ తాన్యేవాను వినశ్యతి (ప్రమాదారణ్యం) ఇక్కడ విజ్ఞానమనుడంటే—విజ్ఞానమే, “మనం”.
 అంటే గట్టిగా వుండేదాన్ని మనం అంటారు. గట్టిరూపంగా వున్న జ్ఞానం అని తేలింది. అంటే ఈ శరీరంలో దృఢంగావుండే
 తెలివి అని అర్థం. అది మరణవస్తలో “భూతేభ్యః” అనే జహపదనంవల్ల నాల్గు విడివిడిగా అయిపోయిన నైసర్గిక భూతాల
 నుండి తొలగి ఆ భూతాలతోపాటే “వినశ్యతి”—రూపం పోతుంది అని. లేదా మరణమే మోక్షమనే తాత్పర్యాన్ని శ్రుతి
 చెప్పుచున్నదికదా :

దేవనర్తకి - నృత్యపూజ

శ్రీ నటరాజ్ రామకృష్ణ

[వట్టివట్టి ఊహాపోహలతో అవునుకాబోలు ననుకొనడమేగాని గట్టిగా భరతు దేనాటివాడో అతడు ప్రవచించిన నృత్యశాస్త్రమేనాటిదో చెప్పగలవారు లేరు. మనదేశంలో ప్రాచీనకాలంలో సంగీతానికి గొప్పగా శాస్త్రగ్రంథాలు లేవుగాని నృత్యావికున్న శాస్త్రపరిధి విస్తృతమైనది. సంగీతశాస్త్రంలో ఒక్క తాళంతోను గొంతుతోను, తప్ప నృత్యశాస్త్రం అవశ్యకత లేదు. కాని నృత్యాభ్యాసంలో సంగీతశాస్త్రం తప్పనిసరికాగా మీదు మిక్కిలి అంగసౌష్ఠవం తంతమాధుర్యం అవయవాల సౌపువంటి వనేకం తప్పనిసరిగా కావలసినవి. అలోకితాదుల, అకంపితాదుల వినియోగం తెలిసిన విజ్ఞుడై ఉండాలి. సప్తవింశతి భేదాలలో ఉన్న సంయుత హస్తాల, అష్టవింశతి భేదాలలో ఉన్న ఆసంయుత హస్తాల, లక్ష్యలక్షణజ్ఞుడై వుండాలి. దాత్రాది నవదేవతల హస్తాలు, దిక్పతుల హస్తాలు తెలిసికోవాలి. సూర్యచంద్ర హస్తజ్ఞానవర్యుడై, చంపతి భార్యాది బంధువర్గ హస్తాల, సప్తవార స్వరసవరస మణిలోహ షడ్భుతు హస్తలక్షణ లక్ష్యచతురుడు కావాలి. నూళాది, సంకీర్ణ తాలాల తత్వాలనేకాక, అంగరేఖజ్ఞులు, మండలజ్ఞులనై సారజ్ఞత్వంతోపాటు కాల గాన తత్వజ్ఞత్వంకూడా వుండాలి. ఇంత లోతైన శాస్త్రజ్ఞానం వుండి దేశీనృత్యాల షడ్భుతు జ్ఞానంగనుక లేకపోతే ప్రయోజనం కూన్యం. కూచిపూడి నృత్యంవంటిది పూర్తిగా అనుభవంలోకి రావాలి. శివతాండవంతో చిన్నలకు పెద్దలకు కూడా శివమెత్తించగలిగి వుండాలి, నారాయణుని దశావతారాలు చూపించి నరుని సృష్టి పరిణామ విజ్ఞానప్రబోధం చేసే సామర్థ్యం వుండాలి. ఇంతప్రజ్ఞా వుండి, సంగీతజ్ఞానం లేకపోతే సారస్యం కూన్యం అవుతుంది. క్రుతినాద మూర్చనాగతి షడ్భుతులేకాదు, ప్రస్తారగమక సర్వజ్ఞుడుకావాలి. స్వరలయ పరిగత చిత్తావధానగాలైన గీతాల్లో ప్రావీణ్యం సంపాదించాలి. వాది - సంవాది - అనువాది - వివాది స్వరాలన్నీ తెలిసిన ప్రాజ్ఞుడు కావాలి. “అండుచ్” అనే యెద్దురంకకేగాని, ఫెళఫెళార్పులులతో ఉరిమే ఉరుములకేగాని, వేటితైనా స్వరలయలను కల్పించగల శక్తియుక్తుడు కావాలి. చౌకతానవర్ణ స్వరజతి, జతిస్వరాలు జావకులు తిల్లానలు మొదలైన వెన్నైనా అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవాలి. ఇప్పటికైనా సరిపోతుందా అంటే చాలదు - త్యాగరాజు నారాధించాలి. దీక్షితుణ్ణి పరీక్షించాలి - మువ్వగోపాలుణ్ణి నవ్వింపి కవ్వించిన తేత్రయ్య కీర్తనలను తవ్వి తలకెత్తుకోవాలి. అన్నమయ్యను అక్షరళః చూడాలి. శాస్త్రజ్ఞుడైన నర్తకుడుగా ప్రజారంజకుడైన నర్తకుడుగా రాణించాలంటే యిన్ని రూపాలుగా శాస్త్రజ్ఞానాన్ని ప్రయోగజ్ఞానాన్ని గడించడమేకాక లోకజ్ఞానాన్ని వైతం సంపాదించాలి ఇంతగా అగాధమైన యీ నృత్యకళలో శాస్త్రప్రయోగాది విషయాలన్నింటిలోను తలస్పర్శిగా కృషిచేసిన ఏకైక ఆంధ్రయువకులు శ్రీ నటరాజ్ రామకృష్ణగారు లోగడ వివిధదేశ నృత్యాలలో పరిశ్రమచేసి వ్యాపాల రూపంగా అనేకపత్రికలద్వారా ఆంధ్రావనిని ఆరాధించారు. అటువంటి రామకృష్ణగారు దేవాలయాలలో పూర్వం జరుగుతూవుండే నృత్యాలగురించి వ్రాసిన బృహత్సమీక్షరాజాన్ని “ఆరాధన” పాఠకుల కందిస్తున్నందుకు సంతోషిస్తున్నాము—ఎడిటర్.]

• ఆలయము హైందవ సంస్కృతికి నిలయము. లలితకళలకు పుట్టినిల్లు. నాగరకతకు చిహ్నము.

భారతీయ సంస్కృతి దేవాలయములో పుట్టి, దైవసాన్నిధ్యంలో పెరిగి, ఆలయ ప్రాంగణములో

ఆటపాటల నేర్చి, సర్వాంగసుందరంగా రూపొంది, రాజబాటను తరలివెళ్ళి, అస్థానముల నలంకరించి, ఆరాధనల నందుకొని, తన సుమపరిమళముతో అన్యదేశీయుల సహితము సమ్మోహితుల జేసి, వారి

హృదయములలో చిరస్థావరము నేర్పఱచుకొని, నేటి కిసీ పవిత్ర భావాలతో ఆరాధింపబడుచున్నది. ఇదే మన సంస్కృతి, లలితకళలయొక్క పవిత్ర చరిత్ర.

మన శిల్పులు తమయొక్క ప్రతిభనంతనూ చూపి, జీవకళ లుట్టిపడే శిల్పములతో దేవతలకు మందిరముల నిర్మించి తమ కళావిజ్ఞానానికి అమరత్వం చేకూర్చుకున్నారు. లక్ష్మీప్రసన్నులైన ప్రభువులు, నాగరిక ప్రజలు ఆ నిర్మాణముల కయ్యే వ్యయముల భరించి, ఆ కళలను పోషించిరి. చిత్రకారులు మన పురాణేతిహాసముల్లోని వివిధ నీతి ప్రబోధక గాథలను మందిరముల గోడలపై ప్రజోపయోగార్థము చిత్రించి, అలంకరించి తమ కళల సార్థకపరచిరి. కవులు గద్య, పద్య, గీత, ప్రబంధ రచనల ద్వారా సామిని కీర్తించగా, సంగీత విద్వాంసులు ఆ గీతములకు రాగతాళములను గూర్చి ఆలపించగా, వాద్యకులు తమ వాద్యములపై ఆ సంగీతము ననుసరించగా— నాట్యము దెలిసిన దేవనర్తకీమణులు—తమ కాళ్ళ నలంకరించిన మంజీరములు “రుణం - రుణా” రవములు చేయగా, మేళవించిన మహితీ నాదములో తమ కోమల కంఠమును జేర్చి మధురముగా భక్తి గీతముల నాలాపించుచూ, వాని యర్థమును హస్త భంగిమాదులతో నెఱుకపరుస్తూ, రసభావములను నేత్ర విన్యాసములతో తెల్పుచూ, పాదములతో, తాళగతిని, లయ విన్యాసములను సూచించుచూ, అతి నిర్మలమైన మనస్సుతో పరమహంసవోలె, దేవదాసీలు ఆ దేవ దేవు నెదుట నర్తనము నల్పేవారు. అట్టి నృత్యము చూచిన వారందరూ విస్మయానందోద్వేగులై తన్మయము నందెడివారు. తమ్ము దాము మఱచి, ఆ తన్మయత్వంలో నున్నవారు, మాయావ్యామోహముతో బంధించబడినట్టి ఈ జగతిని మఱచి, నిరంతరానంద సందాయయగు నా పరమేశ్వరు నెదుట నున్నట్లే భావించెడివారు. అట్టి దైవత్వము దెల్పే నృత్యాన్ని జూచినవారే ధన్యులు. వారి జీవితములే సార్థకములు.

దైవసేవకు అంకితమైన “దేవదాసీలు” యితర చోట్ల నృత్యమాడరు. భూపతియైననూ, భూసురోత్తముడైననూ దేవ ర్తకీమణుల నృత్యము చూడవలె

నన్ను. ఆరాధన సమయాల్లో ఆలయాని కిచ్చి తీరవలసినదే. సంఘాభివృద్ధికి గాను ప్రభువులే ఈ నియమములు నేర్పరచిననూ, అత్త సంస్కారమున్న వారగుటచే వారునూ ఈ నియమములను విధిగా పాటించేవారు. గౌరవించేవారు. పోషించు ప్రభువులు ధర్మబుద్ధి కలిగియుండుటచే నాటి దాసీలకు గూడ తమ విద్యుత్తధర్మమును నెఱవేర్చుటకు యెట్టి యాటంకము లేకుండినది. గనుకనే కళలు ఆదర్శ వంతముగా నభివృద్ధియెంది ప్రపంచానికి ఒక దివ్య సందేశము నివ్వగలిగినవి.

ఆరాధన నృత్యకళ అతి ప్రాచీనమైనట్టిది. మన పూజావిధానములో ఒక భాగమై, భారతీయ శిల్పులు ఆలయములు నిర్మించిననాటికే ఒక సంపూర్ణకళగా రూపొందినది. గనుకనే ఆరాధన నృత్యకళ, యెవరిచే ఏ రూపములో, యెప్పుడు ఆలయములలో ప్రవేశపెట్టబడినదో తెల్పుట కష్టమైననూ, ఆలయము లందలి సుందర శిల్పభంగిమలకు ఆధారము. ఈ ఆరాధన నృత్యకళయేయని చిదంబరము, తంజావూరు, కంచి, పంచరామములు, నాగార్జున, రామప్పగుట్ట, లేపాక్షి మొదలైన ఆలయాల్లోని నృత్యవిన్యాసములతో గూడిన అమృతశిల్పము చూచినప్పుడు, మనము తెలిసికోగలము.

ఆరాధన నృత్యకళకు సంబంధించిన అష్ట దిక్పాలక ఆరాధన నృత్యములు— ‘నవనంధి’ లేక, ‘బలిహారణ’ నృత్యములను గూర్చి ఈ వ్యాసములో వివరించుచున్నాను.

దిక్పాలకారాధన - దేవనర్తకి

పర్వదినములందు ఆలయముచుట్టూ ప్రదక్షిణము చేయుచూ, అష్టదిక్పాలకులను ఆరాధించు సమయమందు వారి ప్రీత్యర్థము నృత్యము చేయుదురు. ఈ నాట్యములనే ‘నవనంధి’ లేక ‘బలిహారణ’ నృత్యములందురు. ఈ నృత్యములన్నియు ప్రత్యేకరాగములు, తాళములందు ప్రదర్శింపబడును.

ఆలయములో స్వామికి పుష్పసమర్పణ మైన పిదప ధ్వజస్తంభముపద్ద ఇంద్రుని ఆరాధనతో ఈ

నృత్యము ప్రారంభమగును. అష్టదిక్పాలకులకు యెనిమిది ప్రత్యేక రాగములలో, ఎనిమిది అపూర్ణ తాళములలో నృత్యములు ప్రదర్శింపబడును.

ధ్వజస్థంభమువద్ద ఇంద్రరాధనతో యీ నృత్య మారంభమగునని తెల్పితిని. ఇంద్రరాధనకు ముందుగా వినాయకుని, కుమారస్వామిని—

తలపుష్పపుట, మదస్కలితకరణములతో గూడిన నృత్యముతో విఘ్నేశ్వరుని.

మండలస్వస్థిక, ప్రేంఖోలిత, నూపుర, వైశాఖ రేచితములయొక్క విన్యాసములతో గూడిన నృత్య ముతో కుమారస్వామిని ఆరాధించిన పిమ్మట ధ్వజా రోహణ, నృత్యపూజ ఆరంభమగును.

పైన పేర్కొనిన నృత్యములగూర్చి వివరములు

తలపుష్పపుట :

భరతుని నాట్యశాస్త్రములో చెప్పబడిన 108 కరణములలో యిది మొదటిది. ఈ కరణము యెక్కువగా దేవతలకు 'పుష్పాంజలి' సమర్పణమందుపయోగించబడును. నాట్యారంభములో ప్రదర్శింపబడునట్టిది కరణము.

కరణము పద్దేవిధము :

రెండుచేతులను దొన్నెవలెజేర్చి పట్టవలెను. కుడికాలి మడిమను పైకెత్తి బొటనవ్రేలిపై పాదము అనించి నిలబడి శరీరమును అతి సున్నితమైన విధముగా వంచి నిలబడవలెను.

నిశ్చలమై, వికాసముగలిగిన దృష్టి.

పుష్పాంజలి సమర్పణకు

శబ్దములు :

ఆదితాళములో (సమగతి). ఈక్రింది శబ్దములు నాట్యచార్యుడు తాళము వేయుచూ, పాడుచుండగా, మృదంగముపైగాని శుద్ధ మర్దళముపైగాని పలికించగా పుష్పాంజలి వినాయకునికి సమర్పించబడును.

తాహం - తాహం - దిగిదిగి - తతేహిత - తెహియ
తేహియ - తెహియం దత్తా - తెహియ - తెహియ

తత్త - దిత్త - తాహత - జంతరి - జగనగ - జంతరి
తత్తాంగ్ తోం - తాంగ్ తదిగిజ తోం.

మదస్కలిత

పద్దేవిధము :

రెండుచేతులను జారవిడువవలెను. తలను యిరు ప్రక్కలకు ఆడించవలెను. కుడికాలును వంచి ప్రక్కలకు కదిలించవలెను. అటుపై కాళ్ళను స్వస్థికము చేసి మరల ప్రక్కలకు విడదీయవలెను. తరువాత యెడమకాలును వంచి ప్రక్కలకు కదిలించవలెను. ఈకరణము - తనుదామటిచి తన్మయత్వములో నర్తనమాడునప్పుడు, మద్యపానమువలన మత్తెక్కిన అంగవిన్యాస ప్రదర్శనకు వినియోగపడును.

శబ్దములు :

జగ జగ జగ జగ - దిత్తక దింతక -

జంతకి తాహం - తాహం దత్తా

దొద్దా - దోహం - బోహం దోహం -

హం రిం హంరిం - దోహం దోహం

హం తరి తరి - హంతరి తరి

కుం తరి తరి - రాంతరి తరి

దరి దరి దరి దరి - దరి దరి దరి దరి

దిత్తరి జగనగ - దత్త తాహం

హం దిగినగ - నగ నగ నగ జం

దిత్తగ దిగితలీ - దత్త తాహం

జంతరి తాం - తజంతరి తాం.

॥తజంతరి॥

ఈ కరణ ప్రదర్శనము తరువాత "గణపతి కవు తము" 72 అక్షరముల వినాయక తాళములో ప్రదర్శింపబడును.

తీపుతము :

ధీత్తే తెయ్, ధీత్త తెయ్, తత్తా దిద్ధతోం సంతా.

ధిక్కిట ధిక్కిట తక్క, ధిర్గుడు తాం తోంగ.

ధీం దత్త ధీం దత్త ధీం, ధ్ధ ధీం ధ్ధత్తక్క

తదిమి దిమిత తక్క.

ధిర్గుడు తాం తోంగ, తా తా ధిత్తా ధిక్కిట

తక ధిక్కిత్తాం.

స్త్రీ త్త । ధిక్కిట కిటతక । ధిక్కిట కిటతక ।
 ధిక్కిట కిటతక । నంగిట కిటతక ।

కరి ముఖహర సుర । వర కమలజనుత ।
 వరపాశాంకు శయిత । శరణం తే చరణం
 తక్కిట దిమికిట తోం । తకతోం ।

తధిక్కిట కధిమి కిట్టతోం ।

సతతం । సిద్ధయుక్త । బుద్ధియుక్త ।
 సింధుర వదనా । తక్కిట కిట తక్కితోంగ్
 దేహివర గణపతి । ధిక్కిట కిటతక ధిక్కితోంగ్
 గణపతి కవుతం । సత్వర వినయర
 ధిర్గుడు తదా । ధిర్గుడు తై । తత్తక్కి ।
 ద్ధి ద్ధి తద్ధి తై । తోం తోంగ్గిట తకతోం
 తద్ధి కిటతక । ధిక్కిత్తా ॥

తీర్థానము :

తం ద్ధిక తక తక । తం ద్ధిక తక తక
 తం ద్ధిక తక తక । తళాంగ్ తోం ॥
 ధిం ధికి ధికి ధికి । ధిం ధికి ధికి ధికి
 ధిం ధికి ధికి ధికి । ధింగికా తోం ॥
 తం ద్ధిక తక తక । తళాంగ్ తోం
 ధిం ధికి ధికి ధికి । ధింగికా తోం

ధళాంగ్ తోం । ధింగికా తోం

తాం తక । తద్ధితక । తరికిట తక ।

తక ధళాంగ్ । తదింగికా తోం ॥

కుమారస్వామికి పట్టవలసిన కరణములు
 మండల స్వస్తిక

పట్టే విధము :

రెండు కాళ్ళను నాలుకానల యెడముగ నుంచ
 వలెను. చేతులను పైకెత్తి, జారవిడిచి, వలయముగా
 త్రిప్పి మరల యధాస్థానమునకు తేవలెను.

తరువాత వ్రేళ్ళను విప్పచు. చేర్చుచు, చూపుడు
 వ్రేలుకు బొటనవ్రేలును ఆనించి, ప్రతి సుందరముగా
 రెండవ చేతిబుజమును, మోచేతులను, వక్షస్థలమును
 రాకునట్లు నడించవలెను.

విమ్కట చేతులను స్వస్తికముగాజేసి, వక్షమునకు

యెదురుగా, అరచేతులు వ్రేళ్ళకులకు కనబడునట్లు,
 వ్రేళ్ళకొనలు పైకుండునట్లు పట్టవలెను.

వృష్టి - గర్వముతోటాతి వుండును.

ఈ కరణము యితరులను అగౌరవ పరచుట
 యందు, నిర్లక్ష్యభావ ప్రకటనయందును ఉపయోగ
 వడును.

శబ్దములు :

దం దం దం దం ।

దాతి ర కిట తా దాతి ర కిట తా త్రైయ్యా
 దాహం దాహం - త్రైయ్య త్రైయ్య త్రైయ్యతర
 తత్రైహిత త్రైయ్యసరి

దాహం దాహం - దీం ధీం ధీం కిచ్చరి తర

ఏత్త త్రైయ్య ధాకిట తర

దాహం దాహం - దాం దాం దరి కిట తర

కిణ ణక కిట తర

దాహం దాహం - దిచ్చ దిచ్చ దిచ్చ దిచ్చ
 దరి కిట త । దరి కిట త । దరి కిట త

ది గి ది గి ది గి ది గి । జం తకి తాం జం రిత తాం
 జం తరి కిట తాం ॥

ప్రేంభోలిత - (అందు)

పట్టేవిధము :

ఒక కాలిని పంచి యిరువ్రక్కలకు డిగించ
 వలెను. తరువాత మడిమపై జారవిడువవలెను.
 అటుపై గారిలోని రెగిరి, పలయము తిరిగి, మరల
 ధూమిపైకి రావలెను. నడుమును త్వరితగతిన
 కదిలించవలెను.

నూపుర - (అందె)

పట్టేవిధము :

కటిప్రదేశమును పలయములుగా త్రిప్పువలెను.
 ఎడమచేతిని లతవలెనుంచి, కుడిచేతిని పలయములు
 ప్రదర్శించవలెను.

బొటనవ్రేళ్ళు యెడముగావుంచి, పాదములను
 కదిలించవలెను.

వైశాఖరేదిత

పద్మవిభము :

సమముగా నిలబడి, కుడికాలునెత్తి, ఎడమ పాదము మధ్యభాగమున కుడి మడిమ తగులునట్లు నటించుట. రెండుకాళ్ళ మధ్య యెడము మూడున్నర జానలుండవలెను. పిమ్మట కండ్లు, చేతులు, పక్షము త్వరితగతిని చలింపజేయవలెను. ఇది నాట్యమందు వెనుకకు వెళ్ళునప్పుడు, ప్రేక్షకులకు వీపును జూపకుండా వెళ్ళుటకు ఉపయోగించును.

శబ్దములు - ప్రేంఛోలిత :

తాం తత్తై । తద్ధింతక । గిణతైయ్యా
ఫీం తత్తై । తద్ధింతక । గిణతైయ్యా
తాం తత్తై । ఫీం తత్తై । తకిట దికిట తక
ఫీం తత్తై । తద్ధింతక । గిణతైయ్యా
జం తత్తోం । జంతక । గిణతైయ్యా
తకిట దకిట తక । తదికిట కిటతక తైయ్యా
తైయ్యా తైయ్యా తైయ్యా తక
తొంగిణ కాంగిణ తత్తై । తాం తత్తై ఫీం తత్తై ॥

సూపుర :

దిరికిట దిరికిట దిరికిట దిరికిట
దిద్ధింతక దిద్ధింతైయ్యా
దిర్గుడుత దిర్గుడుత దిరికిట
దిద్దిమి దిమికిట
దిగి దిగి దిగి దిగి జంకిట జంకిట
జం జం కిట కిట - కిట కిట కిట కిట తాం.

వైశాఖ :

తాదిత్ దిత్తై తాంగిట కిటతక
తకిట దికిట దిర్గుడు తాం తైయ్యా తక
తజంత తజంత తజంత తరుంత
తక తక తక తక । తాహత జంతరి
తకిట దికిట తకిట దికిట
తకి తకి జంత కుకు । తాంగిణ తోం.

తీర్థానము :

జం జం జంకిట కిటతక
జగ దత్త జగ నగ నగ దత్త

తకిట కిట తక । తరికిటత తరికిటత జణు
జేకిట కిటతక । జణు తకత జణు తకత దిమి
తాం గిట కిట తక । తాంగు తకత జణు తకత కిట
రాం కిట కిటతక । రాంగిటతా జణుతకత తోంగ
రాం రాం కిటతక । జం జం కిట తక
ధజేకు కిట తక । చదిగిణతోం.

వినాయక, కుమారస్వామి, ఆరాధన ముగించిన పిమ్మట అష్టదిక్పాలకారాధన ప్రారంభమగును.

ఆరాధన క్రమము

నివరములు :

అష్టదిక్పాలరు : ఇంద్ర, అగ్ని, యమ, నైరుతి, వరుణ, వాయువు, కుబేర, ఈశాన్య.

నీరికి పట్టపలసిన స్థానకములు :

భరత శాస్త్రములో చెప్పబడిన 31 స్థానకములలో పురుష స్థానకములు, స్త్రీ స్థానకములు లేక అన్నియూ వుపయోగించబడును గాని కొన్ని ముఖ్యమైనట్టివి. ఆయత, అవహిత, అశ్వక్రాంత, మోదిత, వినివృత్త, అయింద్ర, చంపిక - స్థానకములను వుపయోగించెదరు.

పుష్పాంజలికి వుపయోగించవలసిన పుష్పములు :

శివపార్వతి : వృక్షములనుండి తెంపిన పుష్పములు. లక్ష్మి, మహావిష్ణు : లతలనుండి తెచ్చిన పుష్పములు. సరస్వతి, బ్రహ్మ : జలమునుండి నేకరించినవి వుపయోగించవలెను.

దిక్పాలకులకు :

ఇంద్ర : మందార, పారిజాత, బిల్వపత్రము, దూరవ పత్రము.

అగ్ని : బంధూక, చంపక, కదంబ పుష్పములు.

యమ : ఇందీవర, తాపింఛ, కుముద.

నైరుతి : కరవీర, జపాపుష్పము, శీలీంద్ర.

వరుణ : కల్పర, కుముద.

వాయు : మల్లిక, జాతి, జవంతి.

కుబేర : సహస్రరేఖల తామర, బంగరువన్నె తామర, కుముద.

ఈశాన్య : నక్తమాల, ద్రోణపుష్ప, దుతూర, మల్లిక,
మరువక.

పై పుష్పములన్నీ చొరుకనిచో :

మందార, పారిజాత, బిల్వదళము, దూరుపదళము
సమర్పించవచ్చును.

‘పుష్పాంజలి’ సమర్పించు క్రమము :

నర్తకి ఆయా దేవతననుసరించి స్థానకమునందు
నిలువబడి పుష్పపుట హస్తమునందు పుష్పముల
గ్రహించి ‘చూర్ణిక’ గాని ‘గద్యము’ గాని చదివి
పుష్పముల సమర్పించును.

ఇందు - ముగ్గురు మూర్తులు, వారి దేవేరులు ;
వారి అర్ధాంగులకు సమర్పించు నప్పుడు రెండు
చేతులమధ్య నుండియు, దిక్పాలకులకు ; భూసురు
లకు ; భూపాలకులకు-చేతులయొక్క కొనలనుండియు
మిగిలినవారికి బొటనవ్రేళ్ళ అడుగుభాగము నుండియు
సమర్పించవలెను.

అష్ట దిక్పాలకుల అభినయ విధానము

ఇంద్ర : ఎడమచేత అరాళము పట్టి నొసటిపై నుంచి,
కుడిచేతితో త్రివతాకము పట్టవలెను.

స్థానకము—సమ

అగ్ని : ఎడమచేత ముందుగా కర్తరీ పట్టి, పిమ్మట
త్రివతాకము తల పై భాగమున పట్టవలెను.

కుడిచేతిని పంచి వక్షిమునకు అడ్డముగా
నుంచవలెను.

స్థానకము—సమ

యమ : సూచీముద్ర ఎడమచేత పట్టి భుజముపై
నుంచి, కుడిచేత పితృదేవతలకు పిండ
ప్రధానము చేయుచున్నట్లు అలపద్యముతో
అభినయించవలెను.

స్థానకము—సమ

నైరుతి : అర్ధచంద్ర ఎడమచేతను, కుడిచేతితో పతా
కము భుజములపై పట్టవలెను.

స్థానకము—సమ

వరుణ : కుడిచేత అరాళము పట్టి, పిమ్మట వ్రేళ్ళను
విప్పి అభయముద్ర పట్టవలెను. ఎడమచేత
అధోముఖముగా పతాకము పట్టవలెను.

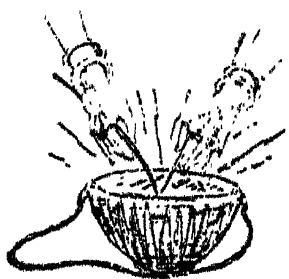
వాయువు : కుడిచేత శిరస్సుకు పైగా పతాకము పట్టి
త్రిప్పవలెను. ఎడమచేత అభయముద్ర పట్టి,
తరువాత పతాకము పట్టి త్రిప్పవలెను, పిమ్మట
కుడిచేత రటరాముఖముద్ర పట్టవలెను.

స్థానకము—సమ

కుబేర : కుడిచేత పతాకము, ఎడమచేత అర్ధచంద్ర
సంతృప్తిని కనబరిచే దృక్కులు.

స్థానకము—సమ

ఈశాన్య : కుడిచేత త్రివతార, ఎడమచేత ముష్టి
హస్తము వై ససానకము.

మ న మా !

శ్రీ. శ్రీ. శ్రీ సూర్యబత్తుల సూర్యనారాయణ

జననిందాస్పదమై విపత్తియుతమై సౌజన్య విద్వేషమై
పెను సంతాపకరంబునై చురితమై పీడాకరంబైన వ
ర్తన చేటొందక యాత్మ నిత్యగతి చేరన్బుని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

కనరా రేవగ కీడునీకు సలుపంగఁజాలు వారితకున్
నిను సీపే చెఱుపంగఁ జూచుకొనుచున్ సీచాతి సీచంపు వ
ర్తనతోడ న్దురితంబునన్బడెదు మేరా : పూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

అని చెల్లించుకొనంగఁజాలు బల మత్యంతంబుగాఁ గల్గి త
క్కిన నైదోడుల వాంఛల న్నెరపుచున్ గీడెంచకే చంచలం
బున వర్తించుచు చెందెదెందులకు ముప్పున్? బూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

వినయంబున్కమమున్దమంబు దయయున్ బ్రేమంబు సద్వర్తనం
బును సత్యంబు వివేకమున్గరుణ సమ్మోదంబు దాతృత్వ మో
ర్పును శాంతం బొడగూర్చఁ జాలెడు పరంబున్బూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

తను విందే క్రియనిల్చు శాశ్వతముగా తథ్యంబులే భోగముల్
మొనయం జాలునె యెల్లవేళల శుభంబుల్ ? జీవితాశాగతుల్
మునకల్పెట్టుడి మూఁడునాళ్ళ మురిపెంబుల్ : పూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

కనుమీ వెట్లు తరింపఁజాలుదుపు-చీకాకుం జగంబందుచో
జన శయ్యానన సౌఖ్యమే యరిది ; చాంచల్యంబు జీవంబు పొం
దున యంచేదియు లేదు పొందవికకుందున్ బూను వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

అన రేగున్ బవబంధమూడు శుభమౌ నవ్యక్త తత్త్వాప్తిచే
విను మేల్కొల్పెడి కుక్కుటంబుచిన మున్విజ్ఞానమున్ గూర్చ శాం
తినిదా “కొక్కొక్కొక్కో” యటంచు పనితోతిన్ పూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

ఒనరన్ కార్యములేవి చేసియు ఫలంబొక్కింత యాసింపలే
తనివిన్నొందుచు నేది యెప్పటికి ప్రాప్తంబైన నద్దాన ని
మ్మనమేల్కీళ్ళకు నోర్చి చెందుచు ముదంబునూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

తనువా నిత్యముకాదు-సౌఖ్య మినుమంతన్లేదు-భోగంబులెం
చిన రోగావృతబంధమున్-గుణగతున్ చేడ్పాటునన్ముంచు ; నే
మన నేమున్నది చూడుమాగతి తరింపన్బూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

అనుకూలంబుగఁ దోచు కార్యముల సీవాప్యాయతంచేసి బం
ధనపాతై వెతడూలి చింతిరెడఁజెంతన్ జన్మ సాఫల్యమె
ట్లని యోజించి పరంబుఁజెందఁ గనవేలా ? పూని వైరాగ్యమున్
మనమా : నిశ్చల పూర్ణభావమున బ్రహ్మానందమున్ బొందుమా :

శ్రీగిరి పర్వతము - నాగార్జునుడు

శ్రీ కౌన వేంకటరాయ శర్మ

తెలుగునాటఁ గల పర్వతదుర్గములలో శ్రీగిరి పర్వత మొకటి. ఇప్పర్వతము నందికొట్కూరు తాలూకాయందుఁ గృష్ణానది చెంగటఁ గలదు. దక్షిణ కైలాసమని యిప్పర్వతమును బిలిచెదరు. కృష్ణా నదియు దాని యుపనదులును 'పాతాళగంగ' యను పేరితోఁ బ్రసిద్ధినంది యున్నవి. నంద్యాలకు డెబ్బది మూడు మైళ్ళ దూరములో శ్రీశైలపర్వతము కలదు. నంద్యాలనుండి యాత్మకూరునకు ముప్పది యెన్నిది మైళ్ళు. అచ్చటినుండి "నాగలూటీ" యను చోటికిఁ బదిమైళ్ళు. "నాగలూటీ" నుండి శ్రీశైలమునకు నిలువదియైదు మైళ్ళు. ఈ మార్గము అరణ్యము గుండఁ గొండల మీద నున్నది. "నాగలూటీ — శ్రీశైలపర్వతముల" మధ్య నెన్నిది మైళ్ళకుఁ బైగా తాలు పఱచఁబడి యుండును.

ఈ శ్రీశైల పర్వతము మీదఁ బ్రసిద్ధమైన శివాలయ మొకండు గలదు. ఆ యాలయమునే మల్లికార్జునాలయ మని యందురు. ద్వాదశజ్యోతిర్లింగము లలో నిది యొకటి. ఈ ప్రదేశమంతయు స్వాభావిక ప్రకృతి వైచిత్ర్యములతోఁ బ్రకృతి రమణీయతఁ బ్రసరింపఁజేయుచు మైమఱచునట్లుండును. శ్రీశైల-నాగలూటీ మధ్యఁ "బెద్ద చెఱువు" అనుచోట నొక యారణ్యకళాఖ వారి విశ్రాంతి గృహము (Forest Department Rest House) కలదు.

ఫిబ్రవరి మాసము నుండి మే నెల వఱకు, ననఁగా మాఘ మాసము నుండి వైశాఖ మాసము వఱకును దేశము నాలుగు చెఱుగుల నుండియు పేలకొలఁది యాత్రికులు శ్రీశైలపర్వతమున కరుదెంచుచుందురు. ఇక్కాలమునఁ దప్పఁ దక్కిన కాలములలో ఈ ప్రాంతము నిర్మానుష్యమై యుండును. ఈ ప్రదేశమందంతను చెంచువాండ్రు గాఁపురము జేయుచుందురు.

శ్రీశైల శిఖరమున సుప్రసిద్ధమైన మల్లికార్జునాలయము పాతాళగంగను విలోకించుచు, జూపఱుల నాకర్షించుచు నుండును. పాతాళగంగకును. ఈ దేవాలయమునకును రెండు మైళ్ళ కధికముగా దూరము కలదు. ఈ ప్రదేశమంతయు నిమోన్నతములయిన మెట్లతోఁ దనరారుచుండును. నాగలూట - శ్రీశైలముల మధ్య శిథిలములయిన కట్టడములును, దేవాలయములును విశేషముగఁ గలవు. ఈ నిమోన్నతములయిన మెట్లమీద యాత్రికులు పలువిధములయిన చిత్తరువులను, అందులకు సంబంధించిన వ్రాతలను దిలకించుచుందురు.

శ్రీశైల ప్రాంతమంతయు విజయనగర సమ్రాట్టు శ్రీ కృష్ణదేవరాయల కాలమున మహోచ్ఛస్థితి నందినట్లు శాసనములు గొన్ని యెఱుంగఁ జేయుచున్నవి. ఈ ప్రాంతము యవనాక్రాంత మౌటతోడనే నిర్మానుష్యమైనదని స్థానిక జనశ్రుతి కలదు.

కృష్ణానదీ తీరమునఁ జంద్రగుప్తపురము గల దనియు, దానిఁ బరిపాలించు నేతకుఁ గొమార్త యొకర్తుక కలదనియు, నామెను "చంద్రావతి" యని పిలిచెదరనియు, జంద్రపురాధినాథుఁడు బహుదినంబు లాడనాడఁ దిరిగి తిరిగి రాజధానికి వచ్చి విరహ వేదనకులోనయి తన కొమార్తనే కామించి ప్రేమించెననియు, 'నవ్వీషయ మెటులనో గ్రహించి చంద్రావతి తన తండ్రి కోర్కిని సహించఁజాలక తండ్రివి దూషించి, తిరస్కరించి, బుద్ధిగఱపి, యిల్లు విడచి, శ్రీశైలపర్వత ప్రాంతమునకు న్వచ్చెననియు, నవలఁ జంద్రగుప్త పురాధినాథుండు పాతాళగంగలో దూకి ప్రాణముల విడచెననియు, జంద్రావతి మాత్రము శ్రీశైలము నందె యుండుచుండెననియు, నామె గోబ్బందమునం దొక గోవు షీరములులేక వట్టివోయి

యుండుటను జూచి విచారించఁగా, నయ్యావు తన యంతట నది శివలింగమువలన బాలు గురియించు చుండెనని తెలిసికొనియెననియు, నొకనాటి జేయి స్వప్నమున శివుఁడు శివలింగ రూపమున నటఁగలఁ డని యెఱింగి యా లింగముమీఁద నొక యాలయ మును రాకుమారియగు చంద్రావతి నిర్మించి ప్రతి నిత్యము మల్లికార్జున పుష్పములతో నా లింగమును బూజించుచుండుటవలన నప్పటినుండియు నాదేవుఁడు మల్లికార్జునుఁ డని పిలువఁబడు చుండెననియు, నయ్యాలయ కుడ్యముల వయఁ జెక్కఁబడిన వాక్య పంక్తులవలనఁ దెలియనగుచున్నది.

శివుఁడు మృగయా వినోదార్థమై వచ్చి చెంచు పిల్లను వివాహముఁ జేసికొనెనని, యింకొకచోట దేవాలయ కుడ్యమునఁ జిత్రింపఁబడి యున్నది. ఆ కారణముచే నీ యాలయ సంరక్షణ విధి మాది యని చెంచువాండ్రనుచుందురు. ఈ సంబంధ బాంధ వ్యముల వలన మల్లికార్జున స్వామినిఁ జెంచు మల్లయ్య యని యందురు. ఆలయమునకుఁ బ్రాగ్భాగ మునకు దక్షిణోత్తర భాగములందును సింహద్వార ములు గలవు. పశ్చిమ దిశను భ్రమరాంబికాలయ మున్నది. ఇప్పుడున్న శిల్పకళానంపద యంతయు విజయనగర సమాప్తుల నాటిది. ఈ భ్రమరాంబను మాధవియనియు నందురు. ఇది చిన్న యాలయము. ఈమె దుర్గరూపమున జంతుబలినిఁ గోరుచుండును. మివులఁ బ్రాచీనమైన, ప్రసిద్ధమైన శక్తి పీఠములలో నిదియొకటి. అర్చావర్తమునఁగల పంచనెన్నిది ముఖ్య దైవతములలో భ్రమరాంబి యొకర్తుక యని జన శ్రుతి. మల్లికార్జునుని జ్యోతిర్భాగము లింగాయత జంగమ గురువులచే “లింగ చక్రవర్తి”గా నభివర్ణిత మైనది. శివుని యుత్సవమును శక్త్యుత్సవమును నొకటి తర్వాత మఱియొకటి ప్రత్యేక ప్రత్యేకముగా జరుగుచుండును. శివుని యుత్సవము శివరాత్రినాఁడు జరుగును. ఆ పిమ్మట శక్త్యుత్సవము జరుగును. ఈ యుత్సవములు రెండును ఫిబ్రవరి నుండి మే నెల లోపల జరుగును. ఈ ప్రాంతముల ని యుత్సవము లుత్సాహపూరితముగ నున్నతస్థాయినిఁ జూచును.

అమ్మవారి యుత్సవముకంటె అయ్యవారి యుత్స వము తక్కువ స్థాయిలో జరుగుచుండును.

పురాతన మల్లికార్జునాలయమునకు వాయవ్యదిశను జక్కని శిల్పవైచిత్ర్యముతోఁ దనరారు సహస్రలింగ దేవాలయము కలదు. ఇ య్యాలయము చిన్నది. దీని చుట్టును మూడు తలల నాగసర్పము కలదు. ఈ నాగసర్పము చక్కని యోనిమండలము వయనిఁ బ్రతిష్ఠింపఁబడి యున్నది.

మల్లికార్జునాలయము శివ నటరాజ లోహ విగ్ర హముగల్గి యున్నది. ఇది పురాతనమైనది. ఒకప్పుడీ యాలయ కుడ్యములు బంగారు మలాచూ చేసిన ఇత్తడి పశ్చరములతోఁ దనరారుచుండినవి. ఇందుఁ జాలభాగ మిప్పుడు దీసివేయఁబడి యున్నవి. మిగిలి యున్నవానిలో నొకటి చెన్నపురి చిత్ర ప్రదర్శనా లయము (Madras Museum) లో నుంచఁబడినది. ఈ పలకలలోఁ గొన్ని శివుని చక్షిణామూర్తిని, చంద్రశేఖరుని,--దలఁచుచున్నవి. మహాభారత పనవర్ణమున శివుఁడును దార్పణియు శ్రీ పర్వతమున నధిపించియున్న యట్లు లభిపర్చింపఁబడి యున్నది గదా.

లింగపురాణమున శ్లోత్థింగము శ్రీ పర్వత మునఁ గలదని వ్రాయఁబడి యున్నది. శివుని ఏన్నిది స్థానములలో నీ ప్రదేశ మొకటి యనియు, భ్రమ రాంబిక ఈ గొప్ప శక్తి పీఠములలో నొకటి యనియు, బెక్కండ్రు యోగిను నిచ్చోట యోగాధ్యానముఁ జేయుచుండు రనియు నను సిద్ధాంతరూపముల చేతను ఈ ప్రదేశము చరిత్రప్రసిద్ధమై పవిత్రమై బౌద్ధ మతమునకుఁ జెందిన మహాయాన శాఖనుఁ బూర్వము నుండియుఁ గల చరిత్రను నిరూపించు చున్నదనియుఁ దెలియ నగుచున్నది.

క్రీ. త. ప్రథమ శతాబ్దమునకుఁ జెందిన నాగార్జు నుఁడు మహాయాన శాఖను సృజించెనని విదిత మౌచున్నది. బుద్ధుని తర్వాత నాల్గువందల యేండ్ల పఱకును నాగార్జునుఁడు విలసిల్లెనని టిబెట్టు వాఙ్మయ (Tibet Literature) మవగత మొనర్చుచున్నది. తుమారజీవుఁడు క్రీ.త. 401 లో నాగార్జునుని చరిత్రను

చీనా భాషలోనికిఁ బరివర్తన మొనర్చుటవలన నాగార్జునుని కాలము క్రీ. పూ. 33 కిని, క్రీ. త. 300 కును, మధ్యకాలమనిచెప్పవచ్చును. ఈనాగార్జునాచార్యుఁడు బుద్ధుని యాధ్యాత్మిక సిద్ధాంతమునకు సంబంధించిన మాధ్యమిక విధానమును సృజించినవాఁడనియు, గొప్ప తార్కిక రత్నమనియు, సాతవాహనాంధ్ర నృపశేఖరుల నాట నున్నవాఁడనియు, శ్రీపర్వత (Sree Parvata Caves) గుహలలో బహుకాలము వ్యాసనమాధి నిష్ఠాగరిష్ఠుండై యుండిన యోగి యనియు, “మాధ్యమిక కారిక— విగ్రహ వ్యాచరిని కారిక— ప్రమాణ విధ్వంసన”—లోనగు గ్రంథముల రచించిన వాఁడనియు, రసాయనిక-ఆయుర్వేద - మస్త్రశాస్త్ర - జ్యోతిశాస్త్రాదులలో నిష్ణాతుండనియు, సారోహని శిష్యుండనియు, భోజదేవుండనువానిని బౌద్ధమతమునఁ జేర్పించిన ప్రజ్ఞానిధి యనియు, నలంద విశ్వ విద్యాలయమును మూఁడు పూవుల నాఱు కాయలఁ గాయించి విశ్వ విఖ్యాతి నార్జించిన మనీషి యనియు, బౌద్ధమతమునకు సంబంధించిన యెనుబది నల్లర సిద్ధులలో నొకరుం డనియు, — దెలియనగుచున్నది.

జగత్పితలగు పార్వతీ పరమేశ్వరు లారాధింపఁబడు శ్రీకైలమున బ్రాహ్మణ శైవమతము (Brahmin Saivism) తొట్టఁ దొల్లఁ బొటమరించినది. కాని నాగార్జునునితో సంబంధ మేర్పడిన తర్వాత శైవమతము బౌద్ధమత వ్యాప్తికి దోహద మొనంగినది. క్రీ. త. ఏడవ శతాబ్దమున బౌద్ధమతము క్షీణించిన తర్వాత ననఁగా బౌద్ధమతము నామరూపక్రియలు లేకుండఁ బోయిన పిమ్మట నింకొక సారి బ్రాహ్మణ మత విశ్వాసము యొక్క పవిత్రసిద్ధక్షేత్ర మయ్యెను.

క్రీ. త. ఆఱవ శతాబ్దమునఁ గదంబ నృపతి యగు మయూర వర్మ ఈ ప్రాంతమును స్వాధీనముఁ జేసి కొనుటతో శ్రీకైల పర్వతము దాఁక నాతని స్వాధీన మయ్యెనని చెప్పవచ్చును. ఆ కాలమున శివలింగమునకు వలయు జాతు బాతాళగంగ నుండి తెప్పింపఁబడియెను. ఇప్పటికిని లింగాయతులు శివలింగమును

భరిజలో నుంచి తమ కంఠముల ధరియింతురు. ఈ లింగముల నన్నింటినిఁ బాతాళగంగ నుండియే గైకొనుచుండిరి. క్రీ. శ. పదునాల్గవ శతాబ్దమున వేమారెడ్డి శ్రీకైల పర్వతమునకు సోపానముల నమర్చెను. ఇతని కొమారుఁడు అనవేమారెడ్డి “వీరమండపము” నొకదానిఁ గట్టించెను. ఎచ్చోటఁ గాంగవీరులు మతానల జ్వాలా దండహ్యమానులై మ్రగ్గి తమ శిరస్సుల—నాల్కల—బరమేశ్వరునకు సమర్పించిరో యెచ్చోట “వీరమండపము” లేర్పడుచుండు నని తెలియం దగియున్నది. వీరశైవ మతగురువులను జంగములని యందురు. ఈ జంగములకు నయిదు మతములు ఈ శ్రీపర్వతమునఁ గలవు. అందొకటి వీరశైవ సిద్ధ భిక్షవృత్తి మతము.

దక్షిణదేశమునఁ గల శివాలయములలో మల్లికార్జునాలయము పవిత్రమైనట్టిదియు, నతి పురాతనమైనట్టిదియు నొటచే నర్చకుఁడు లేకుండఁగనే యెవ్వఁడైన నీ లింగమును అర్చింపవచ్చును. అర్చించుటకు జాతి, మత, కుల, లింగ వివక్ష లేదు. “నవ లింగం నవ వయః” అన్నట్లు భక్తియే ప్రధానము.

నాగార్జునుని తర్వాత నిట నత్యంత ప్రధానమైన ప్రముఖమైన బౌద్ధమతప్రాబల్యమునకు లింగాయత మత సామరస్య మెంతగనో దోహద మొనర్చినది. బౌద్ధమత యాత్రికులగు పాహియాన్ - హుయాను త్సాంగ్ అను వారలు శ్రీపర్వతమును గుఱించియు, ని పర్వతమునకు సంబంధించిన నా గార్జునుని గూర్చియు బహు ప్రకారంబుల నుట్టంకించియున్నారు. మల్లికార్జున స్వామిని అర్చించువారు లింగాయతులే యయ్యును ఆలయ సంరక్షణాది భారమంతయు శ్రీ పుష్పగిరి పీఠస్వాముల వయనిఁ గలదు. క్రీ. శ. పదునాల్గవ శతాబ్దివఱకును ని య్యాలయ సంరక్షణాది భారమంతయు జంగమ లింగాయతుల యధీనమందె యుండుచుండెడిది. ఆర్యావర్తమున వీరశైవులు పీఠముల నయిదింటినిఁ గల్గియుండిరి. హిమవన్నగము మీఁదఁ గల కేదారమున ‘వీరేశ్వర’ మతమును, శ్రీకైలమున “పండితారాధ్య” మతమును, మహిశూర రాష్ట్రము (Mysore State) న ‘మైహతి’

(Mehit) అనుచోట “శేవణాచార్య” పీఠమును, “బెలారి” (Bellary) యందు “శిష్టిని” యందు “మారులా” (Marula) మఠమును, కాశీక్షేత్రమున “విశ్వారాధ్య” మఠమును— అనునవి వీరశైవ మఠములు.

క్రీ. శ. 1167వ సంవత్సర ప్రాంతముల బిజ్జలుని బ్రాహ్మణమంత్రి యగు బసవన్నచేఁ బ్రతిష్ఠింపఁ బడినది ‘వీరశైవ’మని యందురు. పయినిఁ బేర్చొన్న మతాధిపతుల యభిప్రాయములనే బసవన్న మంత్రి విశ్వవ్యాప్త మొనర్చెను. అంతియ కాని వేటొండు గాదని వీరశైవుల యభిప్రాయము. ‘వీర’ అను పదము శైవమత వ్యాపనమునకయి యెట్టి ప్రాణ త్యాగమునకేని నొడిగట్టుట యనియే యర్థము. అందుల కయియే శివలింగమును వారు కంఠమున ధరించుచుందురు. ఈ లింగమునే వారు ప్రాణలింగ మని యందురు. వారి దేహమునఁ బ్రాణవాయువు లుండుదాఁక దాని నివ్వడువరు. ఈ వీరశైవు లెల్లరును నిలువదియెన్నిది యాగమసూత్రముల ననుసరింతురు. వీరి యాచార్యు లై దుగురును బ్రాచీనులే యని చెప్పఁ బడుచున్నారు. “సుప్రభేదాగమము”న నియ్యాచార్యుల స్థరంపర స్థితి యనఁగా నైతిహ్యము (Tradition) చెప్పఁబడినది. ఇయ్యాచార్యులలో నాల్గవవాఁడే పండితారాధ్యుఁడు. ఇతఁడే శ్రీ పతి పండితుఁడని ప్రొఫెసరు పాండే (Prof. Panday) యను నతఁడు చెప్పుచున్నాఁడు. బాదరాయణుని బ్రహ్మసూత్రముల పయిని శ్రీకర భాష్యమును వ్రాసినవాఁడే శ్రీపతి పండితుఁడు. ఇది వీరశైవ సిద్ధాంతములకు, ఆదర్శములకు దర్పణమువంటిది. వీరశైవమతము హిందూ మతము అనఁగా ఆర్షమతమందలి యితర మతముల కంటె విభిన్నమైనది. జాతి, మత, కుల వివక్ష ఈ శైవమతమునఁ గలికమునకేని నగుపడదు. జిన ధర్మమునకు వ్యతిరేకమని చెప్పఁబనిలేదు. వీరశైవులు విశేషాద్వైతమునందు నమ్మకముగలవారు. శ్రీపత్యాచార్యులు శంకరుని కేవల అద్వైతమును, రామానుజుని విశిష్టాద్వైతమును గూడ విమర్శించినాఁడు. కాశ్మీర శైవుల ముప్పదియెన్నిది తత్త్వములం బె

శ్రీపత్యాచార్యుల శ్రీకర భాష్య సిద్ధాంతముల నవలంబించి యనుసరించుచు విశ్వసించుచుందురు. వీరశైవులు ఆనవ - కార్మ - మాయాయ - షడ్భవ - యను సూత్రములే ముక్తికి హేతువులని నమ్ముదురు. ఈ వీరశైవులు శివుని “స్థల” యని పిలచెదరు. తత్త్వములలో నగ్రగణ్యమైన తత్త్వము “స్థల”యని చెప్పఁబడినది. శక్తి యొనర్చు ప్రేరేపణమువలన శివుఁడు ఇటు తెఱంగుల విభాగింపఁబడియెను. లింగస్థల - అంగస్థల - అని యా విభాగములు లింగమే పరమేశ్వరుఁడు. అందమే జీవము - భక్తి. భక్తితో జీవుఁడు శివ - జీవములకుఁగల సామరస్యము నెఱింగి ముక్తి నందుకున్నాఁడు.

కన్నడ వాఙ్మయమున ఈ వీరశైవ వాఙ్మయ మధికముగాఁ గనఁబడుచున్నది. బసవఁడు రచించిన వ్రాతలును, ఆతని తరువాతివారవలంబించిన మత విషయిక సారస్వతమును, ఈ విషయము నెఱుకవలచుచున్నవి.

లింగి బ్రాహ్మణులు ఆచార్యులు కావచ్చును. లేక పంపములు గావచ్చును. ఆచార్యులలో నధిక సంఖ్యాకులు జంగములు. వీరిలోఁ గొందఱు సిస్త్వస్థినించినవారు. ఈ యైదు మతములలో జంగమోచార్యులు ఏదే నొక మతమునకుఁ, చిత్సంప్రదాయమునకుఁ, దదాచారమునకుఁ, జెందినవారే. ఈ మత మవలంబించు సందర్భమున దీక్షఁ దొందుట యత్యంతావశ్యకము. ఆ దీక్షనే శివపంచాక్షరీ మంత్రోపదేశ మని యందురు. అమ్మంత్రోపదేశమైన తర్వాత వారు శివలింగమును గంఠమున ధరింతురు. ఆ లింగమునే యాత్మతత్త్వమనియందురు. కాపుననే పురుషులతోఁ బాటు స్త్రీలును లింగధారణ మొనర్చి ప్రత్యహము నర్పించుచుందురు.

వీర శైవులు భేదాభేద వాదము నవలంబించెదరు. శంకర భగవత్పూజ్యపాదుల యధ్యాస మాయావాదములను వీరశైవులు విమర్శించెదరు. రామానుజుని Monism ను స్వవిమర్శమని వీరశైవు లనియెదరు. బ్రహ్మమే పరశివుఁ డనియు, ముప్పది యాఱు తత్త్వముల కవ్వలఁ బరశివుఁడు గలఁడనియు,

నతఁడు మాల, కర్మ, మాయ— అను మూఁడు మలినవస్తువులకు బంధితుడై యున్నాడనియు, నీ దాస్య శృంఖముల నుండి తొలఁగుటయే మోక్ష మనియు, వర్ణ, వద, మంత్ర, కాల, భువనతత్త్వము లాఱు మార్గములనియు, శక్తిపాతము యొక్క షడ్విధ మార్గములే యని యని పీఠశైవులు విశ్వ సింతురనియు, — దెలియనగుచున్నది.

శ్రీశైలము శైవమతమునకుఁ బ్రధానస్థానము. భ్రమరాంబిక శక్తిపీఠములలో నొకటి. “భ్రమరాంబికా అష్టకము”ను శ్రీ శంకర భగవత్పూజ్యపాదులు రచించినారని చెప్పుదురు.

లోకము నందలి యౌచిత్యానౌచిత్యములకు ధర్మా ధర్మములే మూల బంధములు. వేద స్వరూపుఁ డయిన భగవంతుఁడు సృష్ట్యారంభమందే యైహికా ముష్మికములను, ప్రవృత్తి నివృత్తులను, గల్పించె నని భృగు మహర్షి

“ప్రవృత్తిం చ నివృత్తిం చ
వివిధం కర్మ వైదికమ్
సరాదౌ సృజతా సృష్టం
బ్రహ్మణా వేద రూపిణా”

అను వాక్యరూపమునఁ దెలిపి యున్నాఁడు. లోక మంతయు వేదస్వరూప మైని మనువు “సర్వవేదా త్రస్పిద్యతి” అను వాక్యమున నుద్ఘాటించి యున్నాఁడు. దీనిబట్టి ధర్మాధర్మవినిశ్చయమునకుఁ, దత్త ద్ద్రహణమునకు, — సంయమమును, నుత్తేజనమును ఆగత్యములని విదిత మౌచున్నది. ఉత్తేజన సంయమములు రెండును భోగ యోగముల కవసర ములు. జన్మమునకు వృత్తి ప్రాధాన్యతయు సారూ ప్యమును లక్షణములై యున్నవి. వీనినే ‘వాసన’ యని జ్ఞానులు నెప్పిరి. ‘వాసన’ యనఁగా అనుభూత ప్రజ్ఞ. దీనిని విస్మరించుటయే ముక్తి. ఇవ్వాసన భోగానుభవమునఁ గాని, వైరాగ్యజ్ఞాన సంపత్తులచేఁ గాని, నశించునని యోగు లనిరి. “అసంగో హ్యయం పురుషః” అను నట్లు లిట్టి జ్ఞానము ‘వాసన’ నశించి నప్పుడే కలుఁగ గలదు. ఉపాసనఁ గావించుటయే దీని కనుభూతి. ఉపాసన సగుణ - నిర్గుణములని

ద్వివిధము. భక్తి యియుపాసనకుఁ బ్రాణము. యోగమే దేహము. “సర్వమేవేశ్వరః” అను నట్లు లీశ్వరునకుఁ గర్మల నన్నింటిని సమర్పించినయెడల యోగము లభించును. సగుణ రూపమ్మగు పూజయు నర్చనయుఁ జేసిన యెడల నిర్వికల్ప సమాధి రూప మ్మగు నిర్గుణోపాసనకు అవకాశ మేర్పడును. అప్పుడు మోక్షముఁ జేకూరును. ఇట్లు స్థితికి వచ్చుటకు “శ్యామతి పరమానందరూపత్వా నిర్వి కాలో భవతీతి శివః” — అను వ్యుత్పత్త్యర్థముం బట్టి బ్రహ్మానంద స్వరూపుడును, నిర్వికారుండును నగు పరమాత్మయే శివుఁడని విదిత మౌచున్నది.

‘నాస్తిరుద్రా నృహదేవా దధికం దైవతం పరమ్;’
‘సూర్యకోటి ప్రతీకాశః సహస్రాక్ష స్సహస్రపాత్,
సహస్ర శీర్షాపురుషః సూర్య సోమాగ్నిలోచనః’
‘స్థూలాత్ స్థూలతరః స్థూలః సూక్ష్మాత్ సూక్ష్మతరః’
‘భగవా నేకో విశ్వవ్యాపి మహేశ్వరః’

‘నాన్యోవేద్యః స్వయం జ్యోతీ రుద్ర ఏకో నిరంజన’
మృను పంక్తులు ఈశ్వరరూప మాహాత్మ్యముల నభి వర్ణించుచున్నవి. ఇంతియ కాక దేవానాం ప్రియులకు “జగన్నిధ్య” యను విషయమును దెలుపుటకో యన నీశ్వరుఁడు లింగాకార రూపమున నుద్భవించిన విషయము “విశ్వేశ్వర మాహాత్మ్యము” నందు—

“దర్శనాత్తస్య లింగస్య ఫలం వక్తుం నశక్యతే.
యస్య వామాంగజో విష్ణుః దక్షిణాంగా ద్భవామ్యహం,
యస్యాజ్జయాఖిలం విశ్వం సూర్యోభ్రమతి సర్వదా,
చంద్రశ్చ తారకాశ్చైవ గ్రహశ్చ భువనానిచ,
ధర్మాధర్మ వ్యవస్థాచ వర్ణాశ్చైవ శ్రమాణిచ,
తిష్ఠంతి శాసనాత్తస్య దేవదేవస్య శూరినః” —

“దృష్ట్వా విశ్వేశ్వరం దేవం ముక్తిశా గ్దాయతే నరః”
— అని యుల్లేఖింపఁబడి యున్నది. కావున నిట్టి మూర్తిని ఉపాసించుటవలన ముక్తి లభించుటయం దెట్టి విప్రతిపత్తియు లేదు.

“శాంతో మహాంతో నివసంతి సంతో
వసంతవ త్లోకహితం చరంతః
తీర్థా స్స్వయం భీమభవార్ణవం జనా
నహేతు నాన్యానపి తారయంతః” —

అను “వివేక చూడామణి” వాక్యానుసారము లోకమునకు జ్ఞానమును ప్రబోధించి, తద్జ్ఞాన బలమున విషప్రాయమైన విషయ జాలమెల్ల త్రాంతి యని యుద్బోధించి యకర్తృత్వ బుద్ధిని “సర్వం శివమయం జగత్తని భావించున బ్లొనర్చి బ్రహ్మ సత్యత్వ బుద్ధిని జీవకోటి యంతయుఁ బర శివ స్వరూప మని యనుగ్రహించెను పరమేశ్వరుఁడు. ఇదియ లింగోద్భవ రహస్యము. ఇదియ జీవులకు మహా పర్యదినము. “మామే కృష్ణ చతుర్దశ్యాం పూజయే దిందుశేఖర” న్మును వాక్యమును బట్టి శివరాత్రి ముఖ్య దిన మునియు, శివరాత్రివ్రతము ననుష్ఠించినవారే జీవన్ముక్తు లనియు, తెలియనగుచున్నది. కాశికా పురాణముం బట్టి ఆనాటివలలు శివ స్వరూపమునియు, తేయి శక్తి స్వరూపమునియు, నందునను బ్రతి కృష్ణచతుర్దశి తేయుంబవలు శివ స్వరూపంబై యనియు, —విదితముకాఁగలదు. ‘శివ’ శబ్దమునకు “శివాచ శివశ్చ—శివ” అను ఏకశేష సమాసమును బట్టి ప్రకృతి పురుషాత్మకులగు పార్వతీ పరమేశ్వరు లని యర్థము. రాత్రియన వ్యాపారోపరమ మని యర్థము. కావున శివరాత్రి యనఁ బ్రకృతిపురుష విలసిత సర్వజగద్వ్యాపారశూన్యమైన నిర్వికల్ప సమాధియని యర్థము. అనఁగా సంతరింద్రియ బహిరింద్రియ నిగ్రహ స్వరూపమైన నిర్వికల్పసమాధియని తెలియందగును, అదియునుం గాక ‘శి’ కారము పంచభూతమయమైన జగద్రూపిణి యగు ప్రకృతియనియు ‘వ’ కారము అమృత బీజ ముగుటంజేసి—

“శివ మద్వైతం చతుర్థం మన్యంతే స ఆత్మా సవిజ్ఞేయః” అను శ్రుత్యనుసారము తురీయాత్మయనఁ జెల్లు ప్రణవస్వరూపుడైన పరమ శివుఁడని యర్థము. కావున శివసమాధి కాలమంతయు సర్వజగద్వ్యాపార

శూన్యమౌటవలన ఆ దినము జీవుల కుపవాస పర్యదినమైనది.

“ఉపసమీపే యో వాసో జీవాత్మ పరమాత్మనోః”

ఉపవాస స్పవిజ్ఞేయో సతు రాయస్యభోషణమ్॥”

అను సుపనిష ద్వచనము సనుసరించి జీవాత్మ పరమాత్మల సామీప్యమునం దే యున్ని కలదో అదియో యుపవాసమనియు, నాహారమును విసర్జించి కేవల శరీరమును కుష్కింపఁ జేయుట గాదనియు, దెలియ నగుచున్నది. ఉపాసకుఁడగు ముముక్షువు ధ్యాన యోగమునఁ దన చిత్తిమును

“వృత్తిహీనం మనః కృత్వా క్షేత్రజ్ఞే పరిమాత్మని

ఏకీకృత్య ఏముచ్చేతయోగోఽయం ముఖ్యచ్యుతే”

అను వాక్యముం బట్టి నిర్విజగల్భాక్షియగు పరమాత్మ యందు లీన మొనర్చి పృథ్విభూస్యమున దేహేంద్రియాదుల నెల్ల మఱచి కేవల బ్రహ్మసిందమున నోలలాడు చుండఁగా నాహారమును విర్జించుట యెందులకో? కావుననే శాస్త్రము “సతు రాయస్య భోషణమ్” అని చెప్పినది. ఇట్టి జ్ఞానాత్మరిమైన మహా శివరాత్రిని బురస్కరించుకొని శ్రీచైలమునకు వేలాది జనము విచ్చేసి య మూర్తిని దేవించి, ధ్యానించి, యభిషేకించి తరించుచుండురు.

అందువలననే భారతము పసపర్వమున—

“శ్రీ పర్వతము (శ్రీచైలము)న శివుఁడు పార్వతితోఁ గూడ నివసించుచున్నాఁడు. ఇతర దేవతలతోఁ గూడ బ్రహ్మైత ముచ్చటనే నివసించు చుండునని జనశ్రుతి, ఎవఁ డిచ్చోటం గల పారాశరంగయందు స్నాన మొనర్చునో యతఁడు పవిత్రుడై యశ్వమేధ యాగము చేసిన ఫలమునుబొంది, యతని కుటుంబము సంతను సంసారబంధ ఏముల్ల మొనర్చి మోక్షము జూలఁగొను”నని వాదించుచున్నది. “జ్ఞానం మహేశ్వరాదిచ్ఛేత్” అని కలదుగదా.

అమరాపురము

శ్రీ శ్రీపాద గోపాలకృష్ణమూర్తి

అమరాపురము అనంతపుర మండలము పశ్చిమ సరిహద్దులో దక్షిణపు కొనను వున్న గ్రామము. ఇది అమరకోశమును చెప్పిన అమరసింహుని ఊరిని స్థానికులు చెప్పుదురు గాని నమ్మడానికి పేరులో ఉన్న ముందుభాగము తప్ప పెద్ద సాక్ష్యమేదీ లేదు. ఇప్పటి గ్రామానికి ఉత్తరంగా 'తైలంగిరి' అన్న దుర్గముండే దట. ఇప్పుడక్కడ చెల్లాచెదరుగా వున్న రాళ్ళూ, ఒక శిథిల శై నాలయమూ, వీరభద్రాలయమూ, ఆంజనేయ మండపమూ మాత్ర మున్నాయి. 'తైలంగిరి' అన్న పేరు అమరాపురపు (1916-17 నాటి శాసన నివేదికలో 84 మొదలు 47 వరకూ గల) శాసనాలలో కనబడుతున్నది. 'కల్లుదుర్గ' మన్న పేరు విజయనగరపు అచ్యుతదేవరాయల కాలంలో వచ్చిందనీ, ఇప్పటి గ్రామానికి తూర్పువైపున బురుజులతో ఉన్న దుర్గ మదేననీ స్థానికులంటున్నారు ; కావచ్చును. అటు తైలంగిరి, ఇటు కల్లుదుర్గమూ ఉండి నడుమన ఉన్న ఈ ఊరు 'నల్లశి' అయిందన్న వాడుకా వుంది. అయితే తైలంగిరి అన్నదే ఈ ఊరి అనలుపేరు.

తైలపుడు అన్న పేరు గల పశ్చిమ చాళుక్య చక్ర వర్తులు ముగ్గురుండేవారు. మొదటి తైలపుడూ, మూడో తైలపుడూ ప్రసిద్ధులూకారు, వీరులూకారు. రెండో తైలపుడు మాత్రము మాన్యభేటము నేలిన రాష్ట్రకూటులనూ, వారి అధికారము నుద్ధరించ యత్నించిన మారసింహుడనే గాంగరాజునూజయించి 88 కొటలను పట్టినాడని పేరు. అతడు కొగళిలోని శై నబస్తీ కడ వేయించిన శిలాశాసనాన్ని బట్టి అతడు దక్షిణ దండయాత్రలో చోళ రాజరాజు నుంచి 150 ఏనుగులను జయించిపట్టినట్లున్నూ, రాద్ధము గ్రామ ములో విడిసినట్లున్నూ తెలుస్తున్నది. ఇది క్రీ. శ. 992 లో. అప్పుడే గాంగపదమూ, నోలంబ పదమూ జయించిన చోళ రాజరాజుతో తైలపుడు చేసిన యుద్ధ మిది. ఈ యుద్ధము జరిగిన కాలములోనే తైలపుడు

ఈనాటి అమరాపురము వరకూ జయించి అక్కడ తన పేర తైలంగిరి దుర్గాన్ని కట్టించునని ఊహిస్తున్నాను.

ఈ ఊరికి దక్షిణముగా యెనిమిది మైళ్ళలో హేమావతి అని ఈనాడు పిలవబడే 'హంజేరు' గ్రామము కలదు. అది నోలంబవాడికి రాజధాని. ఆ గ్రామములో నల్ల శిలలతో తీర్చిన పెద్ద (శైవ) శిల్పా రెన్నో ఉన్నవి. అలాటివి అమరాపురములో లేవు. కనుక నోలంబవాడి ఉచ్చదళలో తైలంగిరి గాని, అమరాపురము గాని పుట్టలేదన్నమాట. పశ్చిమ చాళుక్యుల రాజ్యము దక్షిణానికి వ్యాపించినప్పుడు దక్షిణపు సరిహద్దులో నిర్మించబడిన దుర్గాలలో తైలంగిరి ఒకటి.

చోళరాజరాజు తైలపుని కొడుకు. సత్యాశ్రయజ్ఞ జయించుటకు తన కుమారుడు రాజేంద్రచోళుజ్ఞ పెద్ద సన్నాహముతో పంపినాడు. అతని సేనాధిపతి చిక్రమ చోళ చోళవరియం వేయించిన శాసన మొకటి తైలంగిరికి నాలుగు మైళ్ళున్న శివర గ్రామములోని ఆంజనేయాలయ స్తంభముమీద ఉన్నది. ఈ దండ యాత్ర మాన్యభేటము వరకూ సాగిందట. అంటే తైలంగిరి క్రీ. శ. 1000 ప్రాంతంలో చోళుల చేత బడిన చన్నమాట. ఈ నాటి అమరాపురములోనూ, ఈ ఊరికి ఉత్తరాన ఉన్న తైలంగిరి దిబ్బలమీదా చోళుల శిల్పాలేవీ లేవు. కనుక తైలంగిరి చుట్టూ ఆ నాటికి పెద్దపూరేదీ పెరగలేదనే అనుకోవాలి.

క్రీ. శ. 1183 లో నాలుగవ సోమేశ్వరుడు కాల చుర్యలను పూర్తిగా నిర్మూలించి దక్షిణానికి దండ యాత్ర చేసి నోలంబవాడినికూడా జయించుకున్నాడు. 1185 నాటికి అతని సామంతుడు త్రిభువన మల్లధోగ దేవచోళ మహారాజు హంజేరు ('హేమావతి') లో పరిపాలిస్తూండినాడు. ఈ పశ్చిమ చాళుక్య ప్రాబల్య ముతో శివర గ్రామములో శై నాచార్యులు వీరసంచి

సిద్ధాంత చక్రవర్తి దేవుడూ, అతని కొడుకు పద్మ ప్రభ మాలధరిదేవుడూ వంటివారు స్థిరవాసము కల్పించుకున్నారు. వీరు సన్యాసులు కారు; పండిత గృహస్థులు, జైన సిద్ధాంతాన్ని పూర్తిగా అవగాహన చేసుకొని వ్యాపింపజేసినవారు. ఈ గురు పరంపరకు మూలస్థానము బిజాపూరు జిల్లాలోని బాగెవాడి తాలూకాకు చెందిన ఇంగళేశ్వరము. పర్వ మాన తీర్థంకరుడు స్థాపించిన మూల జైన సంఘములో గణములూ గచ్చలూ ఏర్పడినవి. వాటిలోని కాణూరు గణ, పుస్తక గచ్చలకు చెందినవారు శివర గ్రామపు జైనాచార్యులు. అమరాపురములో బ్రహ్మజి నాలయమును నిర్మించిన శ్రావకుడు దేశీయ గణమునకు చెందినవాడు. మూల సంఘపు గురు పరంపరలో ఏలాచార్యులను పేరుగల కుండకుందాచార్యులు ప్రామాణిక జైన గ్రంథాలు రచించిన గురుశ్రేష్ఠుడు. ఈయన సంప్రదాయము నవలంబించినవారు కుండకుందాన్వయమునకు చెందిన వారమని చెప్పుకొనుట ఆచారము. శివర, అమరా పురముల జైనాచార్యులు కుండకుందాన్వయులే. ఈ అన్వయాలు ప్రబలమైనకొద్దీ పరమత ఖండనమూ స్వమత స్థాపనావేశమూ వృద్ధి అయ్యాయి. అమరా పురపు సేనగణమునకు చెందిన భావసేనత్రైవిద్య చక్రవర్తి ప్రతివాదిభయంకరుడట. ఈయన అమరా పురంలోనే దేహము చాలించినాడు. ఇక్కడికి క్రోసెడు దూరముననున్న తమ్మడిహళ్ళిలోని ఆంజనేయస్వామి ఆలయములో చారుకీర్తి భట్టారకుని శిష్యుడు చంద్రాంక భట్టారకుని సమాధిరాయి ఉన్నది. ఆ రోజులలో నిడుగల్లు, తమ్మడిహళ్ళి, తైలంగిరి, శివరాద్రవట్టణము, హెంజేరూ, గొప్పజైనస్థావరాలు.

పశ్చిమ చాళుక్య రాజులు మత సహనమును మాత్రమేకాక మతాభిమానము కలిగినవారు చూడాను. వారి పరిపాలనలో జైనుల శిల్పము బాగా వ్యాపించింది. రాష్ట్రకూటులు ఎర్ర ఇసుక రాతిలో జైన శిల్పాన్ని కోకొల్లలుగా చేయించారు. రాతిమలకను ముందుగా నునుపుచేసి, తరువాత శాణముతో రూపు రేఖ రచించి, ఈ రేఖచుట్టూ గల మేరను లోతుగా

చెక్కి తీర్థంకరుని రూపాన్ని ఆర్థశిల్పముగా నిర్మించడము రాష్ట్ర కూట శిల్పాలలో కనబడు తుంది. రాష్ట్ర కూటలు కొండ రాళ్ళను ఆక్కడే దొలిపించి తీర్థంకర విగ్రహాలు నిర్మించడమును కూడ ప్రోత్సహించినారు. వేములవాడ, కొలను పాకలలోని నిండు జైన శిల్పాన్ని పశ్చిమ చాళుక్యులు మలిపించినారు. అమరాపురములో నిండుజైన విగ్రహము పురాతనకాలానిదిలేదు. కనుక అనాటి జైనతీర్థంకరుల విగ్రహాలన్నీ శిథిలము చేయ బడి కోటరాళ్ళతో కలిసిపోయినవనే అనాలి. జైనుల సమాధిరాళ్లు మాత్రము అమరాపురములో చాలా ఉన్నాయి. ఇవి ఆరంగుకాలు దళసరీ, ఒక అడుగు వెడల్పూ, ఐదడుగులు పొడవుగల సల్లరాతి పలకలు. వీటి పొడవువెంబడి మూడు భాగాలుచేసి, అడుగు భాగములో ఆ సమాధిరాయి వైనమూ, మధ్యన మృతుడైనవాని ధ్యానపద్మాసనమూ, పైన తీర్థంకరుని రూపమూ చెక్కించినారు. తీర్థంకరులు కొన్ని రాళ్ళ మీద కామోత్సర్గసాధనతో నిలబడి, కొన్నిటిమీద ధ్యానముద్రతో కూర్చుని, కనబడుతున్నారు. మధ్య భాగములో ఉన్న శ్రావకులు - అనగా జైనసాధకులు తలకు పక్కగా తీర్చిన జుట్టుముళ్ళతో పద్మాసనస్థులై కనబడుతున్నారు. ఇలాటి రాళ్ళకు అడుగు అంచున నలుపలకల కుశి కనబడుతున్నది. అమరాపురపు ప్రాచీన జైనాలయములో పానపట్టము ఒకటి కలదు. దాని అంచుమీద, శ్రీ మూలసంఘదేశీయగణ కొండ కుందాన్వయ పుస్తక గచ్చ ఇంగళేశ్వర త్రిభువన కీర్తిరావుల శిష్యుడు బాలేందు మాలధరి దేవుని శిష్యుడు బసదిని నిర్మింపించినట్లు శాసన మున్నది. ఇది తప్పక జైన తీర్థంకరుని భద్రాసనమే. సమాధి రాళ్ళ దిగువనున్న రాతిపీఠలు ఈ భద్రాసనపు రంధ్ర ములో నరిగ్గా పట్టుతూన్నప్పటికీ, ఈ పానపట్టాలు వాటిరోసము అమర్చియుండినవి కావని ఈ శాసనము వల్ల స్పష్టముగా తెలుస్తుంది. పాడువడిన జైనాల యాలలోనిగర్భగుడిలో ఇలాటి పానపట్టాలు కనబడ తాయి. విగ్రహాన్ని భగ్నముచేసి వీటిని పదిలిపెట్టారు వీరకైపులు.

జైనబసదులు రాజధాని నగరాలలోనూ, కొండ గుహలలోనూ కనబడతాయి సామాన్యంగా. అమరాపురానికి అటు నిడుగల్లు, ఇటు హెంజేరూ కలవు. త్రిభువన మల్లసోమేశ్వరుని కాలములో (1185) హెంజేరు ఒక మండలేశ్వరుని రాజధాని. ఇరుంగోళ దేవుని కాలము (1226) లో నిడుగల్లు పట్టణము రాజధాని. ఇతని పట్టమహిషి బాచలదేవి. వీరు తమ కుమార్తె నంగవ్వ వివాహ కాలములో భూదానము చేసిన శాసన మొకటి అమరాపురము మునసబు చావడిలో నున్నదట. ఈ మహారాజుభార్య ఇంకొకతే అలుపాదేవి కొత్తశివరంలోని జైనబసదిని నవకర్మ చేయించి కాచినదట. ఆ బసది కొండకుందాన్వయ కానూరు గణములకు చెందిన దేవనంది ఆచార్యుని శిష్యుడు పుష్పనంది మాలధరిదేవుడు నిర్మింపించినది. మహారాజుల ప్రాపు లేకపోయినా, జైనాచార్యులు వసతులను నిర్మించుకొని ఈ ప్రాంతంలో మతవ్యాప్తి చేస్తుండేవారన్నమాట. తైలంగిరిలో ఇంగళేశ్వరపు త్రిభువనకీర్తిరావుల శిష్యుడైన బాలేందు మాలధరి దేవుని శిష్యుడు నిర్మింపించిన ప్రసన్న పార్వదేవుని వసది ఉండేదని నేటి పాత జైనాలయపు పానపట్టము అంచుమీద శాసనము తెలుపుతున్నది. అక్కడనే ప్రతివాది భయంకరుడు భాసేన త్రైవిద్య చక్రవర్తి సమాధిరాయి ఉన్నది. ప్రభాచంద్రదేవుని శిష్యుల సమాధులూ, బాలేందు మాలధరిదేవుని శిష్యుల సమాధి అక్కడే ఉన్నాయి. కనుక తైలంగిరిలోని ప్రసన్న పార్వదేవుని వసతి గొప్ప విద్యాస్థానమునకు బీజ ప్రాయమైనవసతి.

ఈ సంగతిని గుర్తించి క్రీ. శ. 1278 లో బాలేందు మాలధరిదేవుని శిష్యుడు సంగాయన మల్లిసెట్టి తమ్మడి హళ్ళిలోని 2000 పోకచెట్లను ప్రసన్న పార్వదేవ వసతికి నవకర్మకొరకు దానముచేసినాడు. ఈ వసతికి అర్చకుడు పాండ్యదేశపు దక్షిణ మధురకు ఉత్తర మునగల పొన్నమరావతి సీమలోని భువలోకనాథ నల్లూరి జైన బ్రాహ్మణుడు చెల్లపిళ్ళ పై పోకతోట వల్ల వచ్చే రాబడితో ఈ దేవాలయానికి రాతితో ఉపానమూ (పునాదీ, తొలి అంతస్తు), స్థూపీ (అలయ

శిఖరము), మహామండపమూ, భద్ర (పీఠముతో కూడిన మూలవిరాట్టు విగ్రహము), లక్ష్మీమండపమూ (మూలవిరాట్టు చుట్టూవుండే వర్తులాకార మండపము) గోపురమూ, పరిసూత్రమూ (ప్రాకారము), వందన మాలా (ధ్వారబంధ లతావేష్టనము), మాన స్తంభమూ (రాతిధ్వజ స్తంభము) సంపూర్ణవాహనమూ (చుట్టలూ ఏడుపడగలూ కల పాము), మకరతోరణమూ, నిర్మించుట కాదేశింపబడినాడు. ఇతనికి వృత్తి (జీవ నానికి సరిపడే భూవసతి) కల్పించి ఈ పనికిగాను తైలంగిరిలో నిలిపినారు. నేటి పాత జినాలయము— తైలంగిరి దిబ్బమీదిది— పరిశీలిస్తే, ఉపానమూ, పరిసూత్రమూ, మహామండపము పునాదీ, గోపురమూ పూర్తి అయినట్టుగా కనపడుతుంది. తక్కినవి పూర్తి కాకుండా వీరళేవుల దండయాత్ర వచ్చిపడి వుంటుంది.

క్రీ. శ. 1278 ప్రాంతములో ఈ సీమకు రెండవ ఇరుంగోళవోళుడు మహామండలేశ్వరుడు. రొట్టెల వాడికంటే ముక్కులవాడి పని బాగుండేట్లు, హొయ సాలులూ, కాకతీయులూ, యాదవులూ కంటే ఈ మండలేశ్వరుల పనేబాగుండినది. హొయసాలమూడో నరసింహుడు యాదవసేనావతి సాళువ తిక్కముడిచే దెబ్బతిని కోలుకొంటున్నాడు. జయించాడేకాని, సాళువ తిక్కముడు రాజ్యము నాక్రమించలేదు. కాకతి రుద్రాంబ ఆధిపత్యానికి పురిటిగండాలు తీరిపోలేదు. కనుక నోలంబవాడిలో నిడుగల్లు నేలే 'మహామండలేశ్వర త్రిభువనమల్ల నిశ్శంక ప్రతాపచక్రవర్తి వీరదానవమురారి ఇరుంగోణదేవచోళ మహారాజు' దే సర్వాధికారము :

మండలేశ్వరుల కాలములోనే సమ్రాట్టుల దండయాత్రల ఆసరాతో శైవులు జైనస్థావర ధ్వంసము చేశారు. ఏకాంతరామయ్య, బసవేశ్వరుడూ వీర శైవాన్ని వ్యాపింపజేస్తూ జైనులను సరికించ ప్రార్థించారు. కళ్యాణ్, వేములవాడ, కొల్లిపాక, హనుమ కొండ నగరాలలో జైనుల హత్యలూ, జైనాలయ, తీర్థంకర విగ్రహధ్వంసమూ విరివిగా సాగాయి. తాడిపత్రి, కొనకండ్ల, కంబదూరు, జైనాలయాలు

నాశనమైనాయి. తైలంగిరిలోని ప్రసన్న పార్శ్వదేవ వనతికి పక్కన ఉన్న జై నాలయము—ఇది వర్ష మానుని ఆలయము అయియుండవచ్చును— వీర భద్రాలయముగా మారిపోయినది. ఈ ఆలయపు గర్భాలయ ద్వారబంధము దిగువ కొనలలో జై నుల ఆచారాన్ని అనుసరించి చెక్కియుండిన పూర్ణకుంభాలు నేటికీ అలాగే వున్నాయి. గర్భాలయము ముందున్న అంతరాళములో కుడి గోడకు చేరా లింగమూ నందీ ప్రతిష్ఠింపబడగా, గణేశుడు అటువైపు చోటులేక ఎడమ వైపు ద్వారబంధపు పూర్ణకుంభానికి చేరి బిడ్డాడు. వీరభద్ర విగ్రహము విజయనగరకాలపు విగ్రహమే నన్నట్లున్నది. నాటి వీరభద్రుడు శివ చూషణ చేసిన దక్షిణి శిక్షిస్తే ఈ వీరభద్రుడు శైవము నవలంబించి జై నులను శిక్షించినాడు. వీరభద్ర విగ్రహానికి పీఠముగా ఉపయోగించిన పానవట్టము పాతజై నాలయములోని శాసనపు పానవట్టము మాదిరి గానే ఉన్నది. దాని అంచుమీద ఉన్నట్లుగానే శాసనముకూడా ఈ పానవట్టపుటంచుమీద కలదు. అయితే అందరూ ఈసంగతిని గుర్తించకుండా, శాసనమున్న అంచును వెనుకవైపుకు త్రిప్పివేసి, దాపు అనే మిషతో అంచు మునిగిపోయేటట్లు సున్నముతోను, ఇటుక ముక్కలతోనూ కప్పివేసినారు. పానవట్టపు నాసికమీద అక్షరాలు కనబడుతున్నాయి. బ్రహ్మ జినాలయమని బ్రాహ్మణులు అంగీకరించినా ప్రసన్న పార్శ్వదేవుని వనతి ఆరోజులలోనే ధ్వంసము చేయబడి ఉంటుంది. అయితే జై నులు పారిపోలేదు. యుద్ధముచేసి, చంపి, చచ్చారు. ఈ యుద్ధములో మరణించిన శైవవీరులకు విజయానంతరము వీర గళ్ళు పడినవి. అమరాపురము చెరువుకట్టమీదివి కొన్ని ఇవే. ఇవి ఐదడుగులు ఎత్తూ, రెండడుగులు వెడల్పూ గల రాతి పలకలు. ఒకదాన్ని మూడు భాగాలుగా చేసుకొని, క్రింది పలకములో యుద్ధచిత్రమూ, నడుమన యుద్ధములో మరణించిన శైవవీరుడు

విమానములో శివలోకమునకు పోవుటా. పై ఫలకములో అతనికి శివలోకప్రాప్తి రచించారు.

హెంజేరూ, నిడుగల్లు రాజ్యమూ విజయనగర రాజులు ఆక్రమించిన కాలంలో ఒకప్పుడు సోపయ్య రుసు నోలంబవాడికి మండలేశ్వరుడుగా ఉంచినాడు. అప్పుడు బట్టి రేచయ్య అనే కొత్తాయ చెరువుకట్టించి దానికి రాతితూర కట్టించినట్లున్న శాసన మొకటి అమరాపురపు చెరువుకట్టమీద ఉన్నది. 'అచ్యుత దేవరాయలకట్ట' ఉన్న నేటి చిన్న చెరువే నాడు 'దొడ్డచెరువు'. నేటి అమరాపురపు తోటలు విజయనగర రాజ్యకాలమునాటి వన్నుమాట. తరువాతనే నేటి అమరాపురము నెమ్మదిగా తలయెత్తినది. రణాడు అమరాపురములో పున్న పెంకటరమకాలయము, శిథిలమైన జై నాలయ ద్వారబంధాన్ని అమర్చుచుని ఈ భూరిలో మొదటి వైష్ణవాలయముగా ఏర్పడినది. మిక్కిలాయలు క్రీ. శ. 1368 లో వైష్ణవులటా. జై నులరూ నఖ్యము చేసినాడట. ఈ నఖ్యము తరువాతనే ఇక్కడి గోమతేశ్వరాలయము నిర్మించబడి ఉంటుంది.

అచ్యుత దేవరాయల కాలములో క్రీ. శ. 1511 ప్రాంతాన్న అతిపృష్టి కలిగి, 'తెచ్చ' హక్కి చెరువు రిట్ట మూడుచోట్ల తెగినది. అప్పుడు అమరాపురము చెరువుగట్టా తెగివుంటుంది. అప్పుడేదానిని చెరువు కట్టను రాతితో కట్టించించి, అమరాపురానికి వక్షిణాన్న ఉన్న కలుదుర్గము నిర్మించివుంటాడు. కలుదుర్గానికి తైలంగిరికి నడుమ లేచిన పల్లె 'నల్లల్లి' అని వాడుక అయినది.

నేటి ఉప్పెనసచ్చిని కాలంలో ఎప్పుడో శివాలయ మొకటి కూలిపోయింది. అందులోని నక్షత్రాత్మ కలూ, పీఠాధర వీరభద్రుడూ చెరువుకట్టకు చేరినారు. పోఘ్నిశ్వరు దేమైనాడో?

అమరాపురము అన్నపేట మైసూరు హిందూ రాజుల కాలంలో వచ్చి ఉండవచ్చును. 'హేమాచి' పేరువలెనే అమరాపురము పేరు శాసనాలలో లేదు. రెండూ ఇటీవలి పేరులే.

మారుతి

మూలం :

శ్రీ బి. ఎస్. సరసింహ అయ్యంగార్

అనువాదం :

శ్రీ చుధిర భానుమూర్తి

సమగ్రంగాను, సరసంగాను పాత్ర పోషణ చెయ్యటం కవుల సొత్తు. ఇందులో ఆదికవి మైన వాల్మీకి అందరినీ మించిపోయాడు. ఆయన మహా కావ్యం రామాయణంలో మనని ఆకర్షించే పాత్రల్లో కల్లా ముఖ్యమైనది మారుతి పాత్ర. అతడి ధైర్య సాహసాలను, గుణగణాలను అభివర్ణించేందుకు పూర్తిగా ఒక కాండను (సుందరకాండను) వినియోగించాడంటే అదే ఆ పాత్ర ప్రాముఖ్యానికి నిదర్శనం. ఒకే వ్యక్తిలో మూర్తీభవించిన అనేక విశేషాల కలయికను జాగ్రత్తగా పరిశీలించవలసివచ్చింది :

వీరోచిత సాహసము, అత్యంత ప్రభుభక్తి, వినయము, అపారమైన విజ్ఞానము, మితభాషణము, ఆత్మ విశ్వాసము, ఇతరులలో ఆత్మ విశ్వాసమును కలిగింపగల శక్తి...ఇవన్నీ సమ్మిళితమై హనుమంతునిలో గలవు. అతని చేత లన్నింటిలోనూ సుశీతలమైన మితభాషణ, కార్యనిర్వహణ, అచంచలమైన కార్యదీక్ష, తలపెట్టిన పని సమగ్రంగా పూర్తి చేసే లక్షణము—ఇవన్నీ స్పష్టంగా కనిపిస్తాయి. దీనికంతకూ అతడి నిష్కళంక బ్రహ్మచర్య దీక్షయే కారణము. అందుచేత నేటి కాలపు ప్రజలందరకు అతడు ఆదర్శప్రాయుడు కాగలడు.

అతని పాత్ర మూడు విధములుగా విభజింపవచ్చును. చక్కని దౌత్యము, అసాధారణమైన యుద్ధ నైపుణి, ఆదర్శప్రాయమగు భక్తి పారవశ్యము—ఈ మూడు లక్షణములు మూర్తీభవించి మారుతిలో నున్న వనవచ్చును. తన సోదరుడగు వాళితో తగవు పడిన తరువాత ఉత్పన్నమైన పరిస్థితులలో సుగ్రీవునకు మారుతికంటె గొప్ప దూతగాని, మంత్రిగాని లభించుట దుర్లభము. రామలక్ష్మణులు ధనుర్ధారులై అల్లంత దూరాన కనిపించేసరికే సుగ్రీవుని మనస్సు నిండా చాలా అనుమానాలు, భయాలు బయలు

దేరాయి. వెంటనే హనుమంతు డతనికి భయాలను పోగొట్టేందుకు ఒక చక్కటి సంభాషణ చేశాడు. అప్పుడతను ఆ యిరువురు వీరులను సవినయంగా సమీపించి, నేర్పుగల తన వాక్యాతురిచే శ్రీరాముని అభిమానాన్ని సంపాదించ గలిగాడు. శ్రీరాముడు హనుమంతుని దీ విశేషాన్ని గురించి చెప్పిన నాగుల్లోకాలలో ఆయనకు హనుమంతుని ఎడల గల అభిప్రాయం తెలుస్తుంది. ఆ గ్లోకాల్లో (కిష్కింధాకాండ - 31 వ సర్గ, గ్లోకాలు 28 నుండి 31 వరకు) హనుమంతుని మాటలనిండా పరిణతి చెందిన మేధ, అపారమైన శక్తి, దుర్భాషలులేని ఆకర్షణీయమైనతీరు ఉంటుందని, వేదాలన్నీ చదివి అవగాహన చేసుకున్నట్లుగా నిర్దుష్టంగా ఉంటాయని రాముడు లక్ష్మణునికి చెప్పాడు.

“నాన్యగ్వేదవిసీతస్య
నాయజుర్వేదధారిణః
నాసామవేదవిదుషః
శక్య మేవం ప్రభాషితుం.”

అటువంటి నిర్దుష్టమైన వాక్పటిమయే తన ప్రభువగు సుగ్రీవునకు శ్రీరాముని చెలిమిని సంపాదించి పెట్టినది. అది రామాయణగాథలోని ముఖ్యమట్టములలో నొకటి. అతని దీవిశేషము, మానవ ప్రవృత్తిని సరిగా అర్థంచేసుకోగలశక్తి, పురోకవిషమమట్టంలో కూడా మారుతికి రాముని అభిమానాన్ని సంపాదించి పెట్టాయి. లంక కేతురుగా సముద్రతీరాన యుద్ధాన్ని గురించి చర్చించేందుకు వారంతా సమావేశమై ఉండగా సహాయార్థియై విభీషణుడు రాముని సమీపించిన సమయంలో, అందరికంటె, అబ్బరికి వానర ప్రభువు అయిన సుగ్రీవుని మాటలకంటె కూడా, వినయంతోను, విజ్ఞానంతోను నిండిన మారుతి మాటలకు, అభిప్రాయాలకే శ్రీరాముడు ఎక్కువ

విలువ ఇచ్చాడు. మారుతి అభిప్రాయమే తన ఆభిప్రాయమన్నాడు శ్రీరాముడు.

శ్రీరామునికి అతనియందు చాలావిశ్వాసముండుట చేతనే సీతను వెదకుటకై అతనిని దక్షిణ దిక్కుగా పంపినప్పుడు అమూల్యమగు తన ఉంగరమును సహితము అతని కిచ్చెను. అప్పజెప్పిన పనిని సంపూర్ణముగా చేసుకొనిరాగలవాడు మారుతి ఒక్కడే నని సుగ్రీవునకు కూడ తెలియును. దానికి తగినట్లుగానే ఆ కార్యభారము నాతడు వహించి పూర్తిచేశాడు. మహాశక్తి సంపన్నుడైన ఒక రాక్షసరాజు చేసిన ముద్రలు దాటి, సుదూర ప్రదేశానికి గొనిపోబడి, పలువురచే పరివేష్టితమైయున్న సీతాదేవిని వెదకుటకు బయలుదేరటమంటే మాటలు కాదు. ఆమె నాతడు అంతకుముందు చూడలేదు. రాముడు చెప్పిన ఆనవాళ్ళనుబట్టి గుర్తుపట్టాలి. మొట్టమొదటి పర్యాయం లంకనంతను గాలించినా గాని, ఆమె కనిపించక పోయేసరికి క్షణ మాత్రంగా నిరాశ కలిగింది హనుమంతుడికి. కాని పట్టుదలతోను, అత్యవిశ్వాసంతోను వెదకి వెదకి చిట్టచివరకు శోకమూర్తియైన ఆమెను ఒక చెట్టుక్రింద చూసి, ధైర్యం తెచ్చుకుని ఆ చెట్టు నెక్కాడు.

రాముని క్షేమ సమాచారాలను సీతకు తెలియజేసేటప్పుడు అంజనేయులు ఎంతో ఆలోచించి, పొందిక అయిన పదాలను పొదిగి ఆ ఇరువురు ప్రేమికుల హృదయాలను ఆకళింపు చేసుకున్నట్లు రుజువు చేసుకున్నాడు. నిరాశతో నిండిన సీత హృదయంలో రామ కథామృతమనే తీయ తేనియలను తన మధురమైన కంఠధ్వనితో పోశాడు.

“సంశ్రవే మధురం వాక్యం....”

(సుందరకాండ - 31 వ సర్గ)

రావణు డామెను అవహరించిన నాటినుండి ఆ నాటి వరకు జరిగిననాటి నన్నింటినీ పూనగ్రుచ్చినట్లు వర్ణించటంవల్ల, రామునిఉంగరం-సీతాదేవికి అత్యంత ప్రీయమైనది కావటంచేత - దానిని ఆమెకు ఇవ్వటం వల్లను తనను రాముడు రావణుని బారినుండి రక్షించ

గలడనే విశ్వాసమును కలిగించి, ఆమె చింతలను, బాపాడు.

సర్వసాధారణంగా సీతాదేవి రామునికి అందజేయమన్న సందేశము వినగానే, దూతగా అతనిపని పూర్తయినట్లే. కాని హనుమంతునకు అట్లనిపించలేదు. తన ప్రభువులగు రాముడు, సుగ్రీవుడు చెప్పిన మాటలు రావణునకు తెలియజేయుట కూడ తన కర్తవ్యమనే భావించాడు. రావణునకు వాని శత్రువు యొక్క సద్గుణసంపద, శౌర్యసంపద కూడ తెలియజెప్పాలనుకున్నాడు. ప్రయత్న పూర్వకంగా తనంతట తానే రావణుని సమక్షానికి కొనితేబడి - (ఇంద్రజిత్తునకు చిక్కిన కారణంగా)-నప్పుడుకూడా అతడు గంభీరమైన వాక్కుతో ఒక్క దాణముతో మహాశక్తిమంతుడగు వానిని సంచరించిన శ్రీరామునితో రావణుడు యుద్ధము చేయవలెనని చెప్పినాడు. వానిని రావణు డిదివరకే ఎరుగును.

“త్వయా విజ్ఞాతపూర్వశ్చ
వాని వానర పుంగవః!...”

ఇదివరకు అవలంబించిన అధర్మమార్గాన్నే ఇంకా అంటిపెట్టుకుని ఉండటంచే బట్లయితే ముల్లోకాలలోనూ రావణునికి రక్షణ లభించదని హెచ్చరించాడు. అ విధంగా తాను కేవలం మాత్రం, వానరుడు మాత్రమే కాదని రావణునికి రుజువు చేసి, రామ సుగ్రీవులకు సుఖ సంతోషములను కల్పించు వార్తలను తీసుకొని సముద్రము దాటి, తన ప్రభువులను జేరి వారి మన్ననలకు పాత్రుడయ్యాడు. వారిరువురి ఆనందానికి ఋతిలేకపోయింది. దానిని వారు మాటలతో వెలువరించలేక పోయారు. శ్రీరాముడు మారుతిని అప్యాయంగా ఆలింగనం చేశాడు. అంతకంటే మారుతి మాత్రం బోరదగిన దేమిటి?

నమర్చుడైతే సేనానిగా మారుతి నిర్వహించిన పాత్ర అతని దౌత్యముకంటే గొప్పది. సూరు యోజనాలు గల సముద్రమును దాటి ఏమాత్రము అలసట లేకుండ ఉండుట, లంకకుగల ముఖ్యద్వార పరిరక్షకునితోటి కయ్యము, గొప్పదైన అశోకవన

విధ్వంసము, రావణుని నైన్యాధినాథులతో జయ ప్రదంగా పోరాటం, తన విధిని చక్కగా నిర్వర్తించి తిరిగివచ్చుట - ఇవి సామాన్యుడగు మానవమాత్రునికి సాధ్యమయ్యే పనులు గావు. ఈ ప్రయత్నాలను ప్రోత్సహింపదిన మనోదార్ఢ్యము, అతనికి సర్వదా కార్య నిర్వహణకు ప్రేరణ అయిన కార్యదీక్ష, కార్య నిర్వహణ సమయంలో అతనిని విడనాడకుండా తోడ్పడిన వినయసంపద అతనిలోని ప్రత్యేక లక్షణాలు. ఇంతా సాధించిన తరువాత ఆవతలి ఒడ్డున వేచి ఉన్న వానరుల సుద్దేశించి తాను సాధించిన ఘన విజయానికి మూడు కారణాలున్నాయని చెప్పాడు. (1) శ్రీరాముని ప్రభావము (2) వానరుల సమష్టి సహకారము (3) ప్రభువగు సుగ్రీవుని ఆజ్ఞాపన.

“రాఘవస్య ప్రభావేన
భవతాం చైవ తేజసా
సుగ్రీవస్య చ కార్యార్థం
మయా సర్వమనుష్ఠితం :”

—(సుందరకాండ)

అంతటి శక్తిసంపద, వినయసంపదల మేలి కలయిక అనన్య సామాన్యము.

తన దైర్య సాహసాలను ప్రదర్శించేటందుకు ఇంకా మంచి అవకాశాలు అతనికి లంకలో యుద్ధంలో లభించాయి. రాముని పక్షానికి విజయం తప్పదనే దృఢ విశ్వాసంతో తన దైర్య స్థైర్యాలను సర్వదా ప్రదర్శించాడు. ఆ యుద్ధంలో సర్వనైన్యమూ స్పృహ తప్పి పడిపోయిన క్షణంలో మారుతి తప్ప మరెవ్వరూ వారిని రక్షించలేకపోయేవారు. సంజీవిని తెచ్చేవని అతనికి అప్పజెప్పబడింది. ఆ కార్యనిర్వహణ లోని సాధకబాధకాలను, భారాన్ని పరిశీలించినట్లయితే, మారుతి ఆ కార్యాన్ని సాధించటంలో ప్రదర్శించిన నేర్పు, వేగము ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించి తీరుతాయి. అంతే కాదు : అది అతడికి శాశ్వతమైన కీర్తిని సంపాదించిపెట్టింది కూడా.

ఆదర్శప్రాయుడగు భక్తుడుగా కూడా అతడు అత్యున్నత స్థానాన్ని అందుకో గలిగాడు. యజమాని

నియోగించిన కార్య నిర్వహణకై హృదయపూర్వకంగా ఆత్మార్పణం చెయ్యటమే నిజమైన భక్తి. ఎంతటి అద్దంకులనైనా ఏకాగ్రచిత్తంతోను, దైర్య సాహసాలతోను ఎదుర్కొని సాధించటమే భక్తునికి ప్రధాన లక్షణం. సముద్రాన్ని దాటేటప్పుడు అతడు మూడు అవరోధాల నడిగమించవలసి వచ్చింది. వాటిలో మొదటిది అంతగా అవరోధం కాదు. శ్రమతో కూడిన పెద్ద ప్రయాణం చేస్తున్నాడు గనక క్షణకాలం విశ్రాంతి తీసుకోమనీ ఆహ్వానమే ! అయినప్పటికీ అతని దృష్టి అంతా లక్ష్మీసాధన మీదనే కేంద్రీకరింపబడి ఉండటంవల్ల విశ్రాంతి తీసుకోదలుచుకోలే దతడు. అటువంటి స్థిరచిత్తంతోనే మిగిలిన రెండు అవరోధాలను అధిగమించి సముద్రాన్ని దాటాడు. లంక ముఖద్వారం చేరాక ముహూర్త మాత్రం తన లక్ష్మీ సాధనకు అవలంబించవలసిన విధానాలను గురించి ఆలోచించాడు, తద్వారా తనకు అత్యధిక లాభాన్ని సంపాదించాలని, రాముని కీర్తి ప్రతిష్ఠల నినుమడింప జెయ్యాలని, అనుకున్నాడు. రాముని కీర్తిప్రతిష్ఠలను గురించిన ఆలోచనలే నదా అతని మనస్సులో ఉంటాయి.

“రామస్యాభ్యుదయే రతః :...”

—(సుందరకాండ)

రాముని ప్రప్రథమంగా చూసిన క్షణంలో ఆయన ఎడల అతనికి కలిగిన భక్తిభావము హృదయగతమయిపోయింది. రాముడు సీతావియోగానికై పరితపించిన తీరును లక్ష్మణుడు చెప్పగా విని అతని హృదయం ద్రవించింది. అతడు తన ధీ విశేషంవల్ల సీతారాముల పరస్పర ప్రేమానురాగాలను అవగాహన చేసుకో గలిగాడు. సీతారాముల ప్రేమానురాగాలను, వారి పరస్పర వియోగానికి మారుతి ఎంతగా చింతించినది వర్ణిస్తూ మారుతి ముఖతః నాలుగు శ్లోకాలు వ్రాశాడు వాల్మీకి. అశోక వృక్షంమీద కూచుని చెట్టు క్రింద నున్న సీతనుచూసి అటువంటి దంపతులు మరెవ్వరూ ఉండరని, అట్టివారికి పరస్పర వియోగం సంభవించటంకంటె విషాదభరితమైనది ప్రపంచంలో మరేదీ ఉండదని అంటాడు. (సుందరకాండ)

సీతాదేవితో మాట్లాడేటప్పుడు అతడు ప్రదర్శించిన అద్భుతమైన తెలివితేటలు, హృదయగతానురాగము సీతాదేవి మెప్పును పొందాయి.

“విక్రాంత స్త్వం సమర్థ స్త్వం
ప్రాజ్ఞ స్త్వం వానరోత్తమ!”

మొట్టమొదట మారుతి తెలివితేటలను, ధైర్యాన్ని చూసి, ఆమె చాలా ఆశ్చర్యపోయింది. రాముని మనస్థితిని అతడు వర్ణించిన రీతి ఆమెకు సచ్చింది. తనకు లంకనుంచి విముక్తి అతనివల్లనే సాధ్యమవుతుందనే అభిప్రాయానికి వచ్చిందామె. అందువల్లనే రామునికి సందేశము పంపుతూ చివరిమాటలుగా ఒక్క నెలలోగా తనకి అక్కడినుంచి విముక్తి కలిగించేందుకు కావలసినటువంటి ప్రయత్నమంతా చేసినారని మారుతిని హెచ్చరించేటంత నమ్మకం కుదిరిందామెకు అతనిలో. రాముడు కూడా అతనిని

అంతగానూ నమ్మి, రావణునిపై తాను విజయాన్ని సాధించినవైనం కూడా మారుతి ద్వారానే సీతాదేవికి పంపాడు. సీతారాము లిరువురి ఎడల అతనికిగల భక్తి గౌరవాలవల్లనే అతడు అనిన్య సాధ్యమగు ‘చిరంజీవిత్వా’న్ని సాధించగలిగాడు. ఈ చరంవల్ల సీతారాముల నాచు సంకీర్తనం ఎక్కడ జరిగితే అక్కడల్లా అతడుంటాడు. ఈ సుహృద్భక్తుడు మన అందరి హృదయాల్లోను స్థిరనివాస మేర్పరచుకొని వానిలోని కల్యాణాలను జ్ఞాన చేయుగాక! అతడు మనలో కార్పిడీక్ష, ధైర్య సాహసాలు, భక్తి విశ్వాసాలు పెంపొందించుగాక!

“మనోజపం మూలతతుల్యదేగం
జితేంద్రియం బుద్ధిమతాం పరిష్కలం
వాతాత్మజం వాసరయూధముఖ్యం
శ్రీరామ మాతం శిరసా నమూడు!”

(Bhavan's Journal పత్రిక అనుమతితో.)

మ హా శి వ రా త్రి

శ్రీమదాచార్య రఘునాథ చక్రవర్తి

మహాభారతంలో అనుశాసనిక పర్వం చతుర్దశా ఛా్యంలో భీష్ముని ప్రశ్నకు శ్రీకృష్ణు డిచ్చిన సమాచానంలోని శ్లో. తస్యాహమసురఘ్నస్య - కాంఞ్చి దృగవతో గుణాన్ । భవతాం కీర్తయిష్యామి వ్రతే శాయ యథాతథం ॥ అనే శ్లోకంలో ప్రయోగించిన వ్రతేశాయ అనే పదం శివపరంగాను వ్రతములకు ఈశ్వరుడైన శివుని పరంగాను అనగా శివప్రీతి పరంగాను వర్ణవసిస్తుంది. ఉపమన్యువు తనకు తెల్పిన విధంగా శివమాహాత్మ్యమును కృష్ణుడు వివరించాడు. ఇవి ఉపమన్యువు వాక్యములు. శ్లో.... నశుశ్రుమయదన్యస్య - లింగమభ్యర్చ్యతే సురైః ॥ కస్యాన్యస్య సురై స్సర్వై - ర్లింగం ముక్త్వా మహేశ్వరమ్ । అర్చ్యతేర్చితపూర్వం వా - బ్రూహియద్య స్తితేశ్రుతిః ॥ దేవతలు అన్యుని లింగమును అర్పించుచున్నారని యెన్నడూ వినలేదు. మాహేశ్వరమైన లింగం తప్ప ఏ ఇతరుని లింగమును సర్వదేవతలు అర్పించుతున్నారో (పూర్వమొకప్పుడైనా) అర్పించినారేమో వినికిడి ఉంటే చెప్పు అని ఉపమన్యువు కృష్ణుని అడిగినాడు. ఈ సృష్టిలో ఉన్న ప్రజలు (“నపద్మాంకా, నచక్రాంకా, నవజ్రాంకా యతః ప్రజాః । లింగాంకాచ, భగాంకాచ - తస్మాన్మాహేశ్వరీ ప్రజా” ॥) మాహేశ్వర ప్రజలు అంతేగాని బ్రహ్మచిహ్నమైన పద్మం, విష్ణుచిహ్నమైన చక్రం, ఇంద్ర చిహ్నమైన వజ్రం వీళ్ళకు లక్షణములుగా లేవు. పార్వతీ పరమేశ్వరులు అనుగ్రహించినవారు తృతీయావ్రకృతు లవుతున్నారు.

ఈ విధంగా సర్వ సృష్టిమీదను ముద్రపైచిన పార్వతీ పరమేశ్వరులకు సంబంధించి దీ పర్వదినం. ఈ శివరాత్రిలోను లింగోద్భవకాలం పుణ్యకాలం. అర్చన ప్రధానంగా తత్సంబంధిఅయి ఉండడంచేత. మొదటి వాక్యంలో చెప్పబడిన “వ్రతేశాయ” అనే పదము సర్వవ్రతములకు శివుడే ఈశ్వరుడు అనే

అర్థం ఇస్తుంది. మహాశివుడు, మహాశివరాత్రి, మహా శివ వ్రతము అనే మూటియొక్క మహత్వములును గతార్థము లైనవి.

చాంద్రమానమున మాసములు అమావాస్యతో ముగియుట పూర్ణిమతో ముగియుట అని రెండు విధములుగా విభజితాలై ఉన్నాయి. అమావాస్యతో మాసం ముగిసే పక్షాన్ని ఆశ్రయించిన ట్లయితే మాఘ కృష్ణచతుర్దశి మహాశివరాత్రి, పూర్ణిమతో మాసం ముగిసేపక్షంలో ఫాల్గున కృష్ణచతుర్దశి మహా శివరాత్రి అవుతున్నది.

మాఘ కృష్ణచతుర్దశ్యాం - ఆదిదేవో మహానిశి శివలింగ మభూ త్తత్ర - కోటిసూర్యసమప్రభం.

—(ఈశాన సంహిత)

మహానిశి అనగా అర్ధరాత్రివేళ. దీన్నే నిశీధం అంటారు —

మహానిశాద్వేషుటికే - రాత్రౌ మధ్యమయామయోః అని దేవలుని నిర్వచనం. రాత్రి రెండవజాము చివర గడియ, మూడవజాము మొదటిగడియ చేరితే ఏర్పడే ఘటికాద్వయమునకే మహానిశాసంజ్ఞ వర్తిస్తున్నది. ఉపవాస ప్రభావేణ - బలాదపిచ జాగరాత్ శివరాత్రేన్తదా తస్యాం - లింగస్యాపి ప్రపూజయా అక్షయాన్లభతే కామాన్ -

శివసాయుజ్యమాప్నుయాత్ అని నాగరఖండంలో చెప్పబడి వుంది-- సూత ఉవాచ : (స్కంద పురాణం) మతాంతర బలాద్ దృష్టో - దేవతాంతర పూజనః శివరాత్రేతుయోభుం క్తే - విషయానపి మూఢధీః అంధంతమః ప్రయాత్యేవ - ముచ్యతేదైవతాంతరైః.

ఇతరమత స్వీకారంవల్ల గర్వించినవాడు గాని, ఇతర దేవతలను పూజించేవాడు గాని శివరాత్రి నాడు భోగములను అనుభవించే యెడల అంధ తామిస్రనరకంలో పడగలడు అని దీని అర్థం. ఈ

వాక్యంచేత మనుష్యజాతి మొత్తానికి ఇది అవశ్యా
నుష్ఠేయమని తేలుతున్నది. “హరో బీజం హరి
ర్యోని - రపత్యం జగదేతయోః.” లింగస్థానీయుడు
హరుడు, పానవట్ట స్థానీయుడు హరి. ఈ యిద్దరి
సంతానమే ఉన్న జనాభా అంతా. ఈ మహాలింగము
'శివనారాయణాహ్వయ'మనికూడా చెప్పబడుతున్నది.

“ఏకాదశీ కోటి కృతాతు యత్ఫలం -

వారాణసీవాస సహస్ర వర్షైః ।

జన్మాష్టమీ లక్షభంచ సిద్ధే -

దేకేన సత్యం శివరాత్రికేన॥

కాశీలో వర్ష సహస్రం నివసించినా, (కృష్ణ)
జన్మాష్టమీ వ్రతములు లక్షచేసినా, ఏకాదశీవ్రతములు
కోటిచేసినా ఒక శివరాత్రికంతో సాటిరావు. శివరాత్రిక
మనగా మహాశివరాత్రి వ్రతం. ఇది అర్ధవాదంకాదు
యథార్థ వాదమేనని స్కందపురాణ వచనం.

“కామినః పంచథా సిద్ధ్యేత్ - ఫలమేతత్ వ్రథావతః ।

ధనం, సుఖం, తథారోగ్యం-సంతానం జ్ఞానమేవచ॥

కామ్యంగా ఈ వ్రతాన్ని ఆచరిస్తే ఐదు ఫలములు
సిద్ధించుతాయని విశదపరిచాడు.

“కించ మాఘే కలా కృష్ణే - నిశీధే పరమేశ్వరః ।

జగత్సంరక్షణార్థాయ - మహాలింగ మభిషురా.”

కలా ఆనగా చతుర్దశీ తిథియందు అని అర్థం.
మాఘ కృష్ణచతుర్దశినాడు అర్ధరాత్రివేళ పరమేశ్వరుడు
జగత్సంరక్షణార్థం మహాలింగంగా అవతరించెను.
అదే లింగోద్భవకాల మనబడుతుంది.

ఇంతవరకు ఉవాహరించిన పంతులను బట్టి మహా
శివరాత్రి మాహాత్మ్యం, మహా శివరాత్రివ్రత మాహా
త్మ్యం రెండూ కూడా సుస్పష్టమవుతున్నవి. “వ్రతం
పరాత్పరం నాస్తి - శివరాత్రిః పరాత్పరా.” శివరాత్రి
వ్రతాన్ని మించగల వ్రతం మరొకటి ఏదీ లేదు. శివ
రాత్రి వ్రతం మాత్రం ఏ ఇతర వ్రతాన్నైనా మించి
తీరుతుంది.

జీర్ణదేవాలయోద్ధరణ

శ్రీ మైత్రీ లక్ష్మయ్య

యల్లయ్య : అయ్యా కమీషనరుగారూ ! దండాలు.

కమీ : మంచిది ! విశేషాలేమిటి ?

యల్ల : విశేషాలు చెప్పడానికి మా కేమీ తెలుస్తాయి. తామే సెలవిస్తే వినాలని వచ్చాను. ఈమధ్య శ్రీకైల దేవస్థానములో ఏవేవో పనులు చాలా చురుకుగా జరుగుతున్నాయట. పత్రికలన్నీ దడబడగా వ్రాస్తూ ఉన్నాయి. మన గవర్నరుగారు మొన్న వెళ్ళి చూచివచ్చారంట. వివరాలు చెప్పు తారా బాబూ ! వింటాను.

కమీ : తప్పకుండా చెప్పతాను. ఈ సంవత్సరము ముఖ్యంగా యీ మూడునెలలనుండి, అక్కడ మంచిపని జరిగింది. యింకా బహు చురుకుగా పనులు జరుగుతున్నవి. శివరాత్రి సమీపించు తున్నదిగదా. రేయింబవళ్ళు బహు శ్రద్ధగా మరమ్మత్తు పనులు జరిగించుతున్నారు. నాలుగైదు సంవత్సరాలలోనే యీ శ్రీకైలక్షేత్రము తిరుపతి మాదిరిగా చాలా అభివృద్ధి నందగలదు. ఆదాయము ఎక్కువగా రాగలదు. ఇప్పుడీ శ్రీకైలానికి వెన్నెలరాత్రులు వచ్చినవి. క్రమంగా పున్నమ తప్పక రావలయును. జీర్ణదేవాలయోద్ధరణ, మాడిపార్డుమెంటువారు చేస్తున్న పనులలో మొదటిదిగా భావించుచున్నాము.

యల్ల : చాలా మంచిపని బాబూ ! కూలిపోతున్న గౌరవకుటుంబములను ఉద్ధరించి, నిలువబెట్టేవారు, కూలిపోతున్న దేవస్థానములు కట్టించి విగ్రహాలు మరల ప్రతిష్ఠ చేయించి చక్కగా పూజా పునస్కారములు ఏర్పాటు చేసేవాళ్ళు చాలా పుణ్యాత్ములంటారు బాబూ.

కమీ : నిజం. అమితమైన డబ్బు వెచ్చించి దేవాలయాలు నిర్మించి విగ్రహాలు ప్రతిష్ఠించుటకన్న, ఉన్న దేవాలయాలు జీర్ణావస్థలో శిథిలస్థితిలో నున్నవాటిని పునరుద్ధరించి, సక్రమ పూజా నిధుల నేర్పరచుట బహు పుణ్యకార్యము. క్రొత్తగా విత్తనము నాటి మొక్కలను పెంచుటకన్న, నీరులేక, పోషణలేక ఎంకిపోతూ కూలిపోతున్న చెట్టును పోషించుట పుణ్యసాధకము గదా.

యల్ల : బాబూ ! శ్రీకైలక్షేత్రము మన దేశములో చాలా ముఖ్యమైన దంటారు. అక్కడ ఉన్న మల్లికార్జున లింగము, వన్నెండు లింగాలలో ఒకటి అంటారు. భ్రమరాంబాదేవి అమ్మవారు పద్దెనిమిది శక్తులలో ఒకశక్తి అంటారు. ఎన్నో యేండ్లక్రిందటనే ఈ స్వామి ఉండినాడంటని మా శాస్త్రులవారు బహు ప్రశంసచేసి చెప్పుతూ వుంటారు. నిజమేనా? అట్లాంటి దేవాలయానికి ఈ దుస్థితి ఎట్లా వచ్చింది బాబూ !

కమీ : నిజము. ఈ క్షేత్రము చాలా పురాతనమైనది. ఈ దేవాలయము నల్లమల కొండలలో నిర్జనా రణ్య సమీపములో నున్నది. జనులు దేవాలయము చేరుకొనవలెనన్న చాలాదూరము పులులు, చిలుతలు, ఎలుగులు మొదలగు దృష్టమృగము లున్న అడవులలో పాదచారులై నడువవలెను. కొండలెక్కవలెను, దిగవలెను. కొండ లోయలలో నడువవలెను. మధ్య దొంగల భయము, ఒంటిగా పోవుటదుర్లభము. కాబట్టి సంవత్సరానికి ఒకమారు మహాశివరాత్రికి భక్తాదులు గుంపులు గుంపులుగా వెళ్ళుచుందురు. ఉగాదికి ఛార్వాడా మున్నగు

మైసూరు ప్రాంత్యముల నుండి కన్నడిగులు, మహారాష్ట్రలు చాలమంది యాత్రికు లరుదెంతురు. అరణ్యములో నున్న అడవి చెంచుల సహాయముతో మెల్లగా పదయాత్ర చేయుచుందురు. 14వ శతాబ్దములో శ్రీకైలము పెద్దపట్టణముగా నుండి నప్పుడు యాత్రికు లెట్లు పయనము సాగించుచుండినది, పాల్కురికి సోమనాథకవి పండితారాధ్య చరిత్రలో చక్కగా వర్ణించినాడు. నక్షత్ర పర్వతము దీనికే చుక్కలపర్వత మంటారు. దీని సదిరో హించునప్పుడు “త్రోక్కుచు, నెక్కుచు, దొట్రిల్లు కొనుచు, జిక్కుచు, మోకాళ్ళ చేతు లానుచును-వంగుచు, వ్రాలుచు, దొంగుచు, జనుచు, జెంగుచు, నొందారు జెయ్యాదికొనుచు, ‘చేదుకో చేదుకో-శ్రీగిరినాథ - చేదుకో మల్లయ్య-చేదుకొమ్మనుచు, చేదుకో చేదుకో శ్రీకైల నిలయ-చేదుకో మల్లయ్య చేదుకొమ్మనుచు” — “పర్వతయ్యా మమ్ము పాలింపు మనుచు, మ్రొక్కుచు నీడల జక్కుచు, బండ్లు, మ్రొక్కుచు లీలల నుక్కుచు, దిన్నె లెక్కుచు, తాలకు స్రుక్కుచు-” నడచుచుండి రట. ఇక, నానాదేశ ప్రజలు భక్తిపరవశులై దారి నడచుచున్నప్పుడు, ఆంధ్రులైన మనవారు “నల్లమోనల్లమో నగరాజరాజ! మల్లయా, మల్లయా మహాసీయ తేజ, పరమ పాతక కోట్లు భన్తమై తూలు-సిరిగిరిమల్లన్న శరణన్నజాలు” అని కీర్తించుచుండిరట. ఇక కన్నడిగులు, తమ భాషలో “నజగమదేవయ్య బిజమాడిరయ్య - నిజభావ దేవయ్య నీవిత్తబిన్ని - యల్లమ దేవయ్య ఎత్తలో హూది, బిల్లదదేవయ్య బిన్నిరి నీవు-విరూపాక్ష దేవయ్య కరుణిసు జేదేడ, సహసుభదేవయ్య - సరసరబిన్ని - బవడిగె దేవయ్య బిన్ని మల్లయ్య, సిరిగిరి మల్లయ్య శరణెన్నిరయ్య, పరమపాతక గళ - పరిహరిసువను” అని పాడుచుండిరి. ఇక మహారాష్ట్ర దేశీయులు “మాగర హూనకో - మరుభావహూత - భాగవతేవతే భక్తతేహూత - చరలింగ గురులింగ శంభునోహూత, ఆరెరావహేభక్త ఆపలేలింగ - సుఖభాళజతి

మానలా భేలనాచె - మథరచే సిరిగిరి మల్లయ్య రాదా!” యని బందులుపెట్టి యాడుచు వాడుచుండిరి. తమిళదేశీయులైన అరవవారు “అరులు గిరితియెన్నె యరనేపి రావే - చిరిగిరి నిలయనె చివనె యా స్థవనె - అంగమూలందానె యాయరుందడనె - మంగయర్ పాంగనే మల్లికార్జుననె - అరవత్తు మూవరుక్కాత్తు నాయకనె- మునూలు మురియావ - మల్లికార్జుననె—” అని తమ భాషలో స్తుతించుచు, గుతించుచు, గానము చేయుచుండిరట. యావద్భారతావనినుండి, మళాళ, కాశ్మీర, మొగధ, సింధు, గోళ, మరుష్క, కొంకణ, హరినేన, బంగాళ, కాంభోజ, పాండ్య, మూర్ఛర, కళింగ, బర్హర, సింహళిక, కరహాట, హొరాష్ట్రాది విప్రున్నాదు దేశములనుండి, యాత్రికులు శ్రీకైలమునకు మహాశివయాత్రికి వచ్చి చేరుచుండినటుల వ్యర్థమగుచున్నది. కాశ్మీరము మొదలు భగ్యాటమూరివఱకు రున్న భారతదేశము నుండియేకాక సింహళమునుండి కూడా జనులందు వచ్చుచుండిరనుట గమనించవలసిన విషయము. కాబట్టి ఆ కాలమున నీ ష్టేత్రముయొక్క ప్రాముఖ్యత, ప్రాచీన్యత, మనత దీనింబట్టి లూహింపవచ్చును. ఈ పట్టణము “మల్లికార్జున” మనుపేరుతో పిలువబడుచుండెడిది. “గిరిదర్శనమ్ము ముక్తికి హేతువనిన - పురిదర్శనఫల మేవోర్గి-వర్ధింప—అరుదగు శ్రీ మల్లికార్జునపురము—శ్రీకరంబై జగత్సేవ్యమై యలరు” అన్నారు అనాటి పండితులు. కవిసార్వభౌముడు శ్రీనాథుడు కాశీ ఖండాది కావ్యములలో ఈ శ్రీపర్వతమునుగూర్చి ప్రశంసించి మనోహరముగా రచించినాడు. ఇంతేకాదు. అదిశంకరులుగూడ యీ దివ్యక్షేత్రమున గొన్ని వత్సరములు నిలిచి, తా రచించిన శివానందలహరిలో “సేవే శ్రీగిరి మల్లికార్జున మహాలింగమ్ శివలింగితమ్” అని స్తుతించినాడు. యల్ల: ఇంతటి వైభవము గాంచిన పట్టణ మేం పాడువడినది? అట్టి దేవాలయాని కేల యీ దుర్గతి పట్టిన దంటారు?

కమి : అదియే చెప్పుచున్నాను. వినుము. బౌద్ధయుగమున సిద్ధనాగార్జునకాలంలో కాకతీయసమ్రాట్టుల కాలంలో, రెడ్డిరాజుల పరిపాలనలో, విజయనగర రాజులకాలంలో - ముఖ్యంగా శ్రీకృష్ణదేవరాయపాలనలో, చత్రపతి శివాజీకాలములో అన్నివిధముల నాదరింపబడి, పోషింపబడిన ఈ దేవాలయము రంగరంగ వైభవముతో విరాజిల్లి, మహా ప్రాభవము నందిన యీ శ్రీకైలపురము 17-18 శతాబ్దములలో అనేకమైన దండయాత్రలకు గురియై, దేవాలయపు టాస్తు లెల్లను బంగారుతో సహా దోచుకొనిపోబడెను. దివిజ వంద్యుడగు మల్లికార్జునుడు దిగంబరుఁ డాయెను. దేవాలయ శాసనములు చూడ ఈ దేవునికి డెబ్బది గ్రామములు జాగీరులుగా నిచ్చినట్లు వ్యక్తమగుచున్నది. కాని నేడు చూతమన్న ఒక్కగ్రామము కూడా ఎందును గావించదు. అన్నియు రూపుమాసినవి. కాలగర్భములో లీనమైనవి. గోష్పాదమంత భూమికూడా స్వామికి ఈనాముగా యిచ్చినది లేదు. కాబట్టి ఆపైశ్వర్యములతో నలరారిన మల్లికార్జున స్వామి “అది భిక్షువుగా మాటి” దిన పూజలకు కూడా వచ్చిన భక్తులు దర్శనార్థమై యిచ్చుచున్న ఒక్కరూపాయపై నాధారపడవలసి వచ్చెను. కాలగతి యెటు మాటునో యెవ్వరెఱుంగుదురు. కలిమిలేములు కావడికుండలుగదా. ఈ పట్టణములోని ప్రజలు, పలుమాటు దండెత్తి వచ్చిన దుష్టమూకల దౌర్జన్యమునకు గుటియై, వారు పెట్టెడిబాధలకు తాళలేక, ఆహింసలకుసహించలేక ఆత్మహత్యచేసుకొని అసువులు పాసిరి. కొందఱు వారి నిశితాయుధముల కాహుతియై, మఱి కొందఱు హుటాహుటి పోరాడి ప్రాణములు గోల్పోయిరి. తుదకు కొంతమంది పలాయనులైరి. మొండికిపడి, దేవునినమ్ముకొని అందేయున్న ఏ కొద్దిమందియో భక్తులు, పూజారులు, యీ దుష్ట మూకల దాడికి వెఱచి, విసుగుజెంది, చెవిటిమల్లన్న మమ్ము చెనటులబారినుండితప్పించలేవై తివేఅని పట్టణమువిడిచి, సమీపములోనున్న

పెద్ద పట్టణములు, పల్లెలు జేరుకొని “ఉసురున్న ఉప్పుఅమ్ముకొని జీవించవచ్చు” నని యూహించి తమప్రాణములు మిగుల్చుకొనిరి. “కర్ణాటకావనీ - కటికలపాలయి - పోయితే సెలవిమ్ము - పోయి వత్తు,” అని తల్లికోట యుద్ధానంతరము విజయనగర సామ్రాజ్య పతనముతో లక్ష్మీ నరస్వతులు విద్యానగరము వీడి వెడలినటులు, “శ్రీకైలపురి క్రూర చెనటి మూకలచేత. జిక్కి-స్రుక్కి-తిమిక - సెలవుమాకు.” అని పండితులు, ఐశ్వర్యవంతులైన వర్తకులు, వేయేల అందున్న ప్రజలెల్లరు కాలికి బుద్ధిచెప్పిరి. జన్మమెత్తిన ప్రతి ప్రాణికి, స్థాపింపబడిన ప్రతి సామ్రాజ్యమునకు, సంఘమునకు, నిర్మింపబడిన ప్రతి పట్టణమునకు వృద్ధిక్షయములు నైజములు. విధి యలంఘనీయమని పెద్దలందుకేకదా వాక్రచ్చిరి :

శ్రీకైలానికి దాపురించిన యీ అమావాశ్య రాత్రి - ఈ చిమ్మచీకటి, సుమారు రెండు శతాబ్దములు గట్టిగా నిలిచె. కాని అదియే, కలకాలము కాపురము చేయదుకదా ! ఆంధ్రదేశావతరణముతో, ఆంధ్రప్రభుత్వ పాలనలో, గాఢాంధకారములో నున్న ఈ దేవాలయమునకు చీకటి గతించి శుక్లపక్ష మారంభమయ్యెను. ముఖ్యమంత్రిగారి చల్లని హృదయములో శ్రీకైలదేవుడు బాట నిర్మించవలెనను సంకల్పము గల్గించుటతో, వెన్నెల రాత్రులలో మొదటిదిన మారంభమయ్యెను. దోరణాల నుండి 32 మైళ్ళు బాట దేవాలయముదనుక నిర్మింపబడెను. దాదాపు 22 లక్షలు దానికయిన ఖర్చు. గత శివరాత్రినుండి అక్కడ అనేక కట్టడములు కట్టబడెను. కేంద్ర ప్రభుత్వమువారి ధనముచే, 42 వేల రూపాయలతో గొప్ప విశ్రాంతి భవనము, స్థానిక అభివృద్ధి ప్రణాళికక్రింద యొసఁగిన విరాళములతో దేవాలయాధికారులు 22 వేల రూపాయలకొక విశ్రాంతి గృహము అనంతపుర పట్టణములోని భక్తుల విరాళములతో ఎవిమిది చక్కని కుటీరములు, వీరకైవ విజ్ఞానసంఘమువారిచే రెండు లక్షల

రూపాయల సత్రము నిర్మింపబడలచి, యప్పుడే ఎనిమిది గదులును, ఆర్య వైశ్య సంఘమువారిచే నొక సత్రము నిర్మింపబడెను. దేవాలయము చుట్టునున్న చెట్లు, గుట్టలు తీసివేసి, పురనిర్మాణ యోగ్యమగు రోడ్లు నిర్మింపబడినది. దేవాలయాది కారులు క్రొత్తగా సూరుగదులుగల ఒక ధర్మ సత్రము నిర్మింప సంకల్పించి, కొన్ని గదులకు పునాదులు వేసిరి. దేవాలయము బస్సులు, రెండు. ఒకటి మార్కాపురము రైల్వేస్టేషను నుండి, రెండవది కర్నూలు రైల్వేస్టేషను నుండి నడువబడుచున్నవి.

ఫలహార భోజనములకు రెండు హోటళ్లు ఏర్పాటు చేయబడినవి. అన్ని పస్తువులు లభించు దుకాణాలు ఏర్పాటు చేయబడినవి. సంపత్కరము కొలది యాత్రీకు లిప్పుడిప్పుడే వచ్చుటకు ప్రారంభించినారు. త్రాగునీరు ఎద్దటి గ్రహించి ప్రభుత్వమువారు, నీటిసరఫరా ప్రణాళికక్రింద నొసంగిన ధనముతో పాతాళగంగనుండి, కృష్ణా తుంగ భద్రలోని నిర్మలోదకము దేవాలయముదనుక గొనితెచ్చి యిచ్చుచున్నారు. ఇటీవలనే గవర్నరు గారు శ్రీశైల దర్శనార్థమై వచ్చినప్పుడు విద్యుచ్ఛక్తి దీపము లమర్చినారు.

యల్ల : సరియే బాగున్నది. ఇదియొక భారతకథలా గుంది. దేవాలయములో ఏమైన పనులు జరిగినవా?

కమీ : ఇన్ని పనులు బయటచేసి, మూలవిరాట్టున్న దేవాలయమునకు మరమ్మత్తులు చేయకుండిన నవివేకమనిపించును. కాబట్టి దేవాలయములో కూడ సుమారు లక్షరూపాయల పని జరిపించి నాము. ముఖమండపములో ఏనాడో విటిగి, మరమ్మత్తు లేకయున్న రాతిమాలము తీసివేసి, క్రొత్తగా దూలము వేసినాము. అంతరాలయము, ముఖమండపమంతట, mosaic రాళ్లు ఆమర్చబడినవి. భ్రమరాంబాదేవి దేవాలయము చిన్నది. కాబట్టి ఆయ్యది పూర్తిమరమ్మత్తుగా వింపబడినది. మల్లికార్జున గుడికి, భ్రమరాంబా దేవాలయమునకు మధ్య ఆబాలవృద్ధులనాయాసముగా నడ

చుట కనుహలముగా చక్కని సోపానములు నిర్మింపబడినవి. దేవాలయ ప్రాంగణముమందు చెట్లుతో, కంపలతో, చెత్తచేమలతో, దేవాలయ ప్రవక్షణము చేయు యాత్రికులకు కష్టముగా నుండెడిది. ఇప్పుడా చెట్లుచెక్కి రాట్ల నమర్చి, సిమెంటు కాంక్రీటు వేసి బహురమ్యముగా చేయబడినది. స్వామికి ఆరువేల రూపాయలు వెచ్చించి చువ్రాక్ష మండపము నిర్మింపబడినది. తలుపులకు వాకిండ్లకు చైవాగమ పద్ధతిలో, ఇత్తడిరేకులతో, బొమ్మలు నమర్చబడినవి. ఇట్టి పెన్నియో చేయబడినవి. స్వయముగా నీపు లేపు శివరాత్రి వెళ్ళి చూడుము. చాల సంతోషించుచు. ఈ దేవాలయము సంపత్కరము క్రితముండిన స్థితి గాంచి, చెతలొందిన వ్యక్తులు నేడు ఈ కొలది కాలములో జరిగిన, అభివృద్ధి గాంచిన యెడల వారి యానందమునకు మితియుండదు.

యల్ల : తాము సెలవిచ్చినట్లు, ఇంత కొద్దికాలములో వింతపని జరిగినది అంటే నిజముగా మెచ్చుకొనదగిన విషయమే. దీని కింతడబ్బు ఎట్లు పచ్చినది?

కమీ : కొంత (common good fund) పొదుపునిధి నుండి యివ్వబడినది. కానీ యొక్కవ మొత్తము బట్టలు బొదార్యముతో విరాళములుగా నిచ్చి యున్నారు. ఇచ్చుచున్నారు. దేవాలయములో ఒక చిన్న తపాలా ఆఫీసుకూడ స్థాపింపబడినది. ప్రతిదినము బట్టలు నానాదేశములనుండి మని యార్డర్లద్వారా తమ శక్తికొలది ధనము పంపించుచున్నారు.

యల్ల : ఇలాంటి పనులు యితర దేవాలయములలో కూడా జరుగుచున్నవా?

కమీ : యెను. చాలాదేవాలయములలో జరుగుచున్నవి. తూర్పుగోదావరి జిల్లాలో అంతర్వేది నృసింహస్వామి దేవాలయములో సుమారు 80 వేల రూపాయల పని జరిగినది. అన్నవరము వీరవేంకట సత్యనారాయణస్వామి దేవాలయములో సుమారు ఒక లక్షరూపాయల పని జరిగినది.

ఇంతలోనే అవట రెండు లక్షల రూపాయలు పని ప్రారంభమగును. ఈ దేవాలయమున్న కొండకు మొన్ననే రోడ్డుకూడా పేయబడినది. గుంటూరు జిల్లాలో పెద కాకానిదేవాలయమునకు 80 పేలు రూపాయలపని జరిగినది. యాత్రీకులకు వసతిగృహములు కట్టబడినవి. ర్యాలిలోని దేవాలయముకడ ఒక గొప్ప వసతిగృహమునకు శంకుస్థాపన చేయబడినది. సింహాచలదేవాలయమునకు నాలుగు లక్షల రూపాయలతో ఒక బాట నిర్మింప దలచినాము.

యల్ల : భద్రాచల దేవాలయము తమ ఆశీనములోనికి వచ్చినట్లు విన్నాము. అవశేషమైన చేయుచున్నారా?
కమీ : ఔను గత మాసములో చార్జీ తీసుకొన్నాము. స్వామివారికి వచ్చే ఆదాయము సక్రమముగా చేరునట్లు కొన్ని కట్టుదిట్టములు చేయుట జరిగినది. లక్షరూపాయలకు పైగా విరాళము లిచ్చుటకు భక్తాదులు వాగ్దానము చేసినారు. కొన్ని వసతిగృహములు నిర్మించుటకు దేవాలయ మరమ్మత్తులు జరిపించుటకు ప్రారంభించినాము. ఈ దేవాలయానికి అనాయాసముగా విరాళములు వచ్చుచున్నవి. రెండు మూడు సంవత్సరములలోనే ఇది రెండవ తిరుపతి అగుననుకొన్నాము.

అనంతపురము జిల్లాలో కల్యాణ దుర్గమునకు చేరువ నున్న 'చౌణ తిమ్మరాయ' స్వామి దేవాలయమునకు మైసూరు దేశములోని చిత్రకల్లు దుర్గము ప్రాంతములోని భక్తులు చాలా విరాళము లిచ్చునట్లు వాగ్దానము చేసినారు.

యల్ల : బహు సంతోషం బాబూ ! ఈ దినము చాలా మంచిరోజు. చాలా పుణ్యస్థానములైన విషయాలు విన్నాను. ఈ విధంగా వనులు జరిగితే అన్ని దేవాలయాలు బహు బాగుపడుతాయి.

కమీ : ఔను. అన్నిదేవాలయాలలో క్రమేణ ఇట్టి అభివృద్ధి పనులు జరుప నిశ్చయించినాము. అన్నియు ఒక్కనాడే జరుపలేముగదా! ఓరిస్తే ఓరుగల్లు పట్టణ మౌతుందన్నారు. ఏనాడు ప్రతిపట్టణములోను, ప్రతిపల్లెలోనునున్న దేవాలయాలు చక్కబడి సక్రమముగా పూజలు పొందగల్గినో అనాడు మనదేశము పూర్వపు టొన్నత్యముగాంచి నిత్య కల్యాణము, పచ్చతోరణములతో అష్టైశ్వర్యములతో నలరారునని నా పూర్ణ విశ్వాసము.

యల్ల : నిజము బాబూ నిజము. నమస్కారము. వెళ్ళి వస్తాను.

కమీ : మంచిది మల్లయ్యా !

(అలిండియా రేడియో హైద్రాబాద్ కేంద్రంవారి సౌజన్యంతో)

కాలడిదేవాలయములోని రెండు శాసనములు

శ్రీ ములుగు వేంకట రమణయ్య

పరమేశ్వరుని యవతారమని విశ్వసింపఁబడుచున్న శ్రీ శంకర భగవత్పాదులవారి జన్మస్థలము కేరళదేశమునందలి తిరుచూరు జిల్లాకుఁ జెందిన కాలడిక్షేత్రము. ఇది పెరియారు, అవ్వామనది అను నామాంతరములు గల పూర్ణానదీతీరమున నున్నది. శ్రీ శంకర భగవత్పాదులచేఁ బ్రతిష్ఠింపఁబడిన శ్రీకృష్ణుని దేవాలయమొకటి పురాతన మిచటఁగలదు.

అత్యల్పమగు వయస్సునందే అవ్రతిమాన ప్రతిభావంతులై, సమస్తవిద్యలను కరతలామలకము లొనర్చుకొని, ఆసేతుహిమాచలము పర్యటించి, మతాంతరములను ఖండించి యద్వైతమతమును స్థాపించి, పెక్కు ఉద్గ్రంథములను రచించి, తమ యశస్సు నాచంద్రార్కము వెలయించిన యా అవతార పురుషులకు జన్మస్థలమున దేవాలయము లేకుండుట కడు శోచనీయమని యెంచి శ్రీ. శ. 1909 లో— అప్పటి శృంగేరీ మతాధిపతులు శ్రీ శ్రీ శ్రీ అభినవ సచ్చిదానంద స్వసింహ భారతీస్వామివారు శ్రీ శంకర భగవత్పాదులకును, భగవత్పాదుల యుపాస్యదేవత యగు శారదాదేవికిని దేవాలయములను నిర్మింపఁ జేసియున్నారు. అందు శ్రీ శారదాదేవి మందిరమున నొక కుడ్యమున అమర్నఁబడిన శిలాఫలకముపై నీక్రింది శాసనము దేవనాగరి లిపిలో సంస్కృత భాషలో నున్నది.

శాసనము - ౧

“ప్రాయశో వర్ష సాహస్ర
ద్వితయా త్రాప్తౌ నదాశివః
దృష్ట్వా ౭భర్మేణ ధర్మస్య
ద్లానిం సర్వత్ర భూతలే.
కాలట్యాం కేరళే శ్రీమ
చ్ఛంకరాచార్య సంజ్ఞయా
ప్రాప్య జన్మ స్వప్రతిజ్ఞా
పాలనార్థ మివాదరాత్.

విజితృ సర్వాన్ వాదేన
దుర్మతా విప్లవేతనః
అవిష్కృత్యాసమస్తాన్ వై
వైదికం ధర్మ ముత్తమమ్.
విజ్ఞానైతవిజ్ఞాన
మాసేతు హిమనైలకమ్
స్వయం సంబోధ్య బహుభుః
కృత్వా చాత్మసంపదాన్.
జగోప ధర్మం తే నాస్మా
నితిప్రత్యం పురాతనమ్
జ్ఞాత్వా ప్యాచార్య చారిత్ర
బోధక గ్రంథరాశిభిః.
అకృతజ్ఞా పయం మోహ
న్న స్మరామో జగద్గురుమ్
తేన పాపేన చాస్మాకం
వివిధపత్తి సంభవః.
ఇర్యాలోచ్య మహాయోగీ
హిస్తే జగతాం సదా
శ్రీగురుః సచ్చిదానంద
శివాభినవపూర్వకః,
స్వసింహభారతీస్వామీ
దక్షిణాశామతాదిపః
కృతఘ్నతానిరాసాయ
జనతాభ్యుదయాయ చ.
కాలట్యాం జన్మపూతాయాం
భూమౌ లోక గురోర్భృతమ్
నిర్మాప్యాగారయుగళం
మాత్రాసాకం సుతస్య చ.
స్మృతిరూపాయ దేకదైవే
ర్యాకలయ్య హృదమ్భుజే
మూర్తిం గురోర్దేవి మతాం
మూర్త్యా వాఙ్మాః సహ్రావహి.

శాలివాహన భూపస్య

చన్ద్రాగ్నివసు భూమితే

శతే గతే తతః సౌమ్య

వర్షమాఘస్య చాద్ధనే.

పక్షదినే ద్వాదశశతే

సోమవారాన్నితే శుభే

సంప్రతిష్ఠాప్య వేదోక్త

విధానే నాతి భక్తితః.

కుమ్భాభిషేకం చ తతః

కారయామాన యోగిరాట్

అకరో చాత్రలోకం చ

కరుణాభాజనం గురోః.

ఆసన్ కరణవచ్చిష్యాః

కార్యే లస్మిన్నిమ్న దర్శితాః

ప్రధానో మూలరాజః స్యాత్

వజ్రీవంశాబ్ధిచంద్రమాః.

ద్వితీయో మాధవామాత్యో

విశ్వనాథతనూభవః

తృతీయో రామచన్ద్రార్యో

విశ్రాంతన్యాయపస్తథా.

తురీయః సుబ్బిరాయాభ్యః

శిల్పిజ్ఞో గురుభక్తిమాన్

యో లప్యస్యః కార్యవాహిస్యా

దాచార్యాక్షీరజఃకణః.

నితరాం కరుణాపాత్రం

గురోః పూర్వకృతైః శుభైః

శ్రీకణ్ఠః సాధకస్తత్ర

దేశికాజ్ఞావశంవదః.

శిరేయం స్వగతం వృత్తం

వాచకానా మహర్షిశమ్

బోధయన్తి చిరంజీయా

ద్వావచ్ఛందదివాకరా."

దీని యభిప్రాయ మిది—

"భూమండలమునం దంతటను అధర్మమువలన ధర్మమునకు క్షతి కలుగఁగా, రమారమి రెండువేల యేండ్లకుఁ బూర్వము పరాత్పరుఁడగుశంకరుడే కేరళ దేశమునందలి *కాలటి' యను గ్రామమందు— ధర్మోద్ధరణమునకయి శ్రీమచ్ఛంకరాచార్యుఁడుగా అవతరించెను. దుర్మతమునం దభినివేశము గల మతాంతరుల నందచి నాతఁడు వాదమున నోడించి యుత్తమమగు వైదిక ధర్మమును తిరిగి నెలకొల్పెను; విశుద్ధ మగు నద్వైత సిద్ధాంతము నాసేతు హిమాలయము సర్వజనులకును బోధించి. అందఱి నాత్మవశంవదులనుగా నొనర్చుకొనెను; ధర్మమును పరిరక్షించెను. ఈ విషయము లన్నియును మనకు శ్రీ శంకరభగవత్పాదుల చరిత్రమును దెల్పు గ్రంథరాశివలనఁ దెలియుచున్నది.

"ఇట్లు శంకర భగవత్పాదులు చేసిన మహోత్కృష్ట కార్యముల నెఱిగియున్నను, మనము వారి యెడలఁ గృతజ్ఞతను జూపక— యజ్ఞాన కారణమున ఆ జగద్గురువును స్మరింపకున్నాము. జగద్గురు విస్మృతి వలన మనకు వివిధములగు నాపదలు సంభవించు చున్నవి" అని మహాయోగియు, సదా లోకహితైషియు, దక్షిణదిక్కునందలి (శ్రీశంకర) మతమున కధిపతియు నగు శ్రీ జగద్గురు. అభినవ సచ్చిదానంద స్వసింహ భారతీస్వామివారు పరిపరి విధముల నాలోచించిరి. ఆదిశంకరులయెడఁ జూపిన కృతఘ్నతను రూపుమాపుటకును, జనసామాన్యముయొక్క యభ్యుదయమునకును శ్రీ స్వామివారు శంకరభగవత్పాదుల జన్మవలన పునీతమైన 'కాలటి' యందు—పుత్రునితోపాటు తల్లికిని మందిరములను నిర్మింప సంకల్పించెను. అట్లు చేసిననే—ఒక్కసారిగా తల్లితోఁ గూడ పుత్రుని స్మృతి కలుగునని హృదయమున నిశ్చయించి, ఆయన శాలివాహనశకము 1831 (క్రీ. శ. 1909) సం. శౌమ్యనామ సం. ర మాఘ శుద్ధ ద్వాదశి సోమవారమున—మందిర ద్వయము

* శంకర భగవత్పాదుల జన్మస్థలము 'కాలటి' యని ప్రసిద్ధము. కాని పశ్చిమతీర ప్రాంతమున నియ్యది 'కాలటి' అనియే వ్యవహరింపఁ బడుచున్నది.

నందును శ్రీశంకర భగవత్పాదుల యొక్కయు,
 శ్రీ శారదాదేవియొక్కయు విగ్రహములను-అత్యంత
 భక్తితో, వేదోక్త విధానమున ప్రతిష్ఠచేసి, కుంభాభి
 షేకమును జరిపి, శిష్యసమూహ మంతయును గురు
 కరుణకుఁ బాత్రమగునట్లు చేసెను. ఏ తత్కార్య
 నిర్వహణమున శిష్యులందఱును సాధనములుగఁ
 బనిచేసిరి. ఏతన్నిర్మాణాదికమునకు ముఖ్యుఁడు
 వంచి పంశమునఁ బుట్టిన మూలరాజు; రెండవ
 యాతఁడు విశ్వనాథుని పుత్రుఁడగుమాధవామాత్యుడు,
 న్యాయమూర్తిగఁ బనిచేసి, ప్రస్తుతము విశ్రాంతి
 తీసికొనుచున్న రామచంద్రాచ్యుఁడు తృతీయుఁడు.
 గురుభక్తి కలవాఁడును, వాస్తుశాస్త్ర నిపుణుఁడు నగు
 సుబ్బరాయఁడు నల్గవవాఁడు. ఇంకను చుట్టికొందఱు
 కలరు. ఏ తన్మహాకార్యమున సాయపడినవా రంద
 ఱును గురుకరుణకుఁ బాత్రులగుదురు. పూర్వజన్మ
 కృత సుకృతమువల్లనే వారికిట్టి యవకాశము లభిం
 చినది. గుర్వాజ్ఞను నిర్వర్తించు శ్రీరంతుఁడు దీనికి
 ముఖ్యసాధకుఁడు. ఈ లేఖనము గల యీశల
 యేతద్వృత్తాంతమును రాత్రింబగళ్ళు జనులకుఁ
 దెలియఁజేయుచు సూర్యచంద్రు లున్నంతకాలము
 ఘోరమై యుండునుగాక!”

శంకర భగవత్పాదుల జననియగు ఆర్యాంబ
 సమాధిపైఁ గట్టఁబడిన తులసికోటపై క్రిందిశాసనము
 కలదు.

శాసనము - ౨

“శ్రీమచ్ఛంకర గురురాట్
 భరైరపి వాంఛ్యమాణ దివా పగవే
 ప్రావయ్య స్వాం జననీం
 పరికల్ప్య చితిం చకార చాత్మేష్టిష్ఠిమ్.
 యత్రేయం సా విమలా
 భూమిర్యాభాతి సకల దురితహరా
 యా చ స్వనమన పృతన
 రతజనతా సౌఖ్యదాయినీ సతతమ్.
 నిర్మత్య బాహు మచిరా
 దక్షిణ మగ్నిం తతః సమాధృత్య

కర్మ యథాపద్యస్యాం

చక్రే మాతుః జగద్గురుః స్వస్య.

శంకర గురుపర చరితం

యా భూఃకాలాద్భవోః ప్రవృత్తమపి
 బోధయితుం జనతామః.

అస్తే పూర్వాసదిత దేవద్యాపి.

రాధ్యుః క్షమహిమవత్సాం

ఘామౌ సద్ద్రష్టుపాపభగ్నాయామ్

కల్యాణ జాల వివరణ

దక్షిణాం పుణ్య భావరేఖాయామ్.

ఇన్దు శుచిగజధరోత్తర

సౌమ్యాభ్యే శాలివాహ శరవల్లే

మామ సితపక్షదానర

నాభితిథా సోమవాసరే మోదాత్.

శ్రీమచ్ఛంకర దేశిక

రచిత వ్యాఖ్యాన విద్రుపీతపరమ్.

అదినిష్ఠద్వి రిదానీం

సచ్చిచ్ఛుభపూర్వ సప స్పృశింహోత్తైః.

శ్రీ శంకరార్యమాతుః

స్మృతిజననాయ ప్రతిష్ఠితోగ్రావా.

జీయాచ్చిరం దిసత్రయ

మహా పసతాం సౌఖ్య ముచ్చుతం స్మదామ్.

దీని యభిప్రాయ మిది----

“తల్లి యవసాన సమయమునఁ దన్ను స్మరిం
 పఁగా, శ్రీమచ్ఛంకర భగవత్పాదులు పచ్చి, యామెను
 దర్శించి, మృతయగు నామెకు సాయంసమయమున
 నిచట చితిని కల్పించి, దహనమొనర్చి, యుత్తర
 క్రియలను నిర్వర్తించిరి. అట్టి కర్మచేఁ బవిత్రమగు
 నీ భూమి సమస్త పాపములను హరించునదై, ఇచట
 సతులైనజన సమూహమునకు సౌఖ్యముల నొనఁగు
 చుండును. జగద్గురులగు శంకరులు స్వహస్తమున
 మథించి, దక్షిణాగ్నిని కల్పించి, తల్లి యంత్యకర్మను
 నిర్వర్తించెను. శంకరు లొనర్చిన యీకృత్యము చాల
 కాలము క్రిందటనే జరిగినను, పూర్ణానందీ తీరమునఁ

గల యీ స్థలమే దానిని జననముదాయమునకుఁ
దెలియఁజేయుచున్నది. చూచువారి పాపముల నన్నిం
టిని నశింపఁజేయుచు, శాంతికి హిమవన్నగమువంటి
దైన యీ స్థలము పెక్కు శుభములను గలిగించు
చుండును. అట్టి పవిత్రస్థలమున—శాలివాహనశకము
1831 సం.న సౌమ్యనామ సం.ర మాఘశుద్ధ ద్వాదశి
సోమవాసరమున — శ్రీ భగవద్భంకరులు స్థాపించిన
మఠమున కధిపతులగు శ్రీమదభినవ సచ్చిదానంద
నృసింహ భారతీస్వామివారు శ్రీ శంకరుల మాతృ
స్మృతి చిహ్నముగ నీ శిలను స్థాపించిరి. ఇయ్యెడ

దినత్రయము వసించు జనులందఱికిని సౌఖ్యము
లభించును.”

పై విషయములను బట్టి యీ శాసనద్వయము
నొక్కసారియే నిర్మింపఁబడినట్లును, దీనికిఁ గారకులు
శృంగేరి మఠమున కప్పటి యధిపతులగు శ్రీ అభినవ
సచ్చిదానంద నృసింహ భారతీస్వామివారై నట్లును
తెలియుచున్నది, శ్రీ స్వామివారు పూనుకొననిచో
శ్రీ శంకరుల దేవాలయము, శ్రీ శారదాదేవీ మంది
రము, శ్రీ శంకరుల మాతృస్మృతి చిహ్నమును
నెలకొనియుండుట అసాధ్యము.

సాంఖ్యయోగము

శ్రీ గొల్లూరి సోమశేఖరశాస్త్రి

సాంఖ్యదర్శనమునకు కర్త కపిలమహర్షి. కాపిల సూత్రములకు, ఆసురి, పంచశఖాచార్యులు, ఈశ్వర కృష్ణుడు మున్నగువారు వ్యాఖ్యానములను కారికలను రచించిరి. దీనికే షష్ఠితంత్రమని పేరు. కాని ఇప్పు డాగ్రంథములలో నీశ్వరకృష్ణ ప్రణీతములగు కారి కలు తప్ప తక్కిన గ్రంథములు మనకు లభించుట లేదు. సాంఖ్యసూత్రములనుపేర గొన్ని సూత్రములు, వానికి అనిరుద్ధవృత్తి యను వ్యాఖ్యానముతో నొక పుస్తకము మనకు లభించుచున్నది. కాని ఇది కపిల ప్రణీతమనుట కవకాశము కనిపించుట లేదు. మన కిప్పుడు లభించెడి సాంఖ్యగ్రంథములలో నీశ్వర కృష్ణుని కారికలే ప్రాచీనములు, ప్రామాణికములు నగుచున్నవి. కావుననే శంకర భగవత్పాదులు సూత్ర భాష్యమున సాంఖ్యమత నిరాకరణ సందర్భమున నీశ్వరకృష్ణుని కారికలలోని యంశములనే యుదాహరించుచు వచ్చెను. కాన నీ కారికలే మనకు సాంఖ్య మతమును దెలిసికొనుట కాధారము లగుచున్నవి. ఈ కారికలకు గల వ్యాఖ్యానములలో చాచప్పతి మిశ్రుల “సాంఖ్యతత్వకౌముది” యనునది ముఖ్య మయినది. ఇక నీ మతమును విచారితము. సాంఖ్య మతమం దిరువది అయిదు తత్త్వము లంగీకరింపబడినవి.

“మూలప్రకృతి రవికృతిః మహదాద్యాః ప్రకృతి వికృతయ స్సప్త షోడశకన్తు వికారః స ప్రకృతి ర్నవికృతిః పురుషః” అను కారికనుబట్టి మూల ప్రకృతి, మహత్తత్వము, అహంకారము, అయిదు తన్మాత్రలు, పదునారు వికారములు, పురుషుడు నని ఇటువది అయిదు తత్వములు. వీనిలో జగత్తునకు కారణము, జడము, పురుషుని భోగావవర్గములకు సాధనము నగునది ప్రకృతి. ఇది కారణమేకాని కార్యము కానేరదు. వీరి మతమున ప్రకృతికి కర్తృ

త్వము, పురుషునికి భోక్తృత్వము నంగీకరింపబడి నది. కర్తృత్వ మనగా పురుషునికి భోగసాధనము లగు పదార్థములను కల్పించుట. వీరి మతమున పురుషు డనంగుడు, చిద్రూపుడు నగుచున్నాడు కాన నాతనికి కర్తృత్వములేదు. ప్రకృతి జడముగాన నద్దానికి భోక్తృత్వమును లేదు. ఈ విషయము “ప్రకృతిః కర్తృపురుషః పుష్కరపలాశవ నిర్లక్ష్యేషః” అని చెప్పబడినది. జడమగు ప్రకృతి కర్తృత్వ మెట్లు పొనగుననిన సూచంటురాయియొక్క నన్ని ధానముపలన నిను మెట్లుచరించునో, అట్లే పురుషుని నన్నిధానముపలన ప్రకృతియు బ్రవర్తించు చున్నది. జడమగు ప్రకృతికిని, చేతనుడగు పురుషునకును వాస్తవికమగు భేదమున్నను, ఆ భేదమును గుర్తిం పనినాడు ప్రకృతి పురుషుని, తనచే గల్పింపబడిన పదార్థములచే నాతనికి భోగమును గల్పించి బంధించును. ఎఱుగిరి తనకును బ్రవర్తించిగల భేదము స్పష్టముగ గోచరించునో జానిని విడిచిపెట్టును. కాగా ప్రకృతి పురుషునకు సంసారమును యవపర్గమును అవస్థాభేదముచే గల్పించుచుండును.

ప్రకృతి యన సత్త్వ, రజ, స్తమో గుణముల యొక్క సామ్యావస్థ. సత్త్వ రజ స్తమోగుణములు మూడు నొకప్పుడు సమముగను నొకప్పుడు విషమము గను నుండును. సామ్యావస్థ యందు ప్రకృతి నిద్రించువానిపలె కార్యముల కల్పింపక యూర కుండును. అప్పుడు పురుష సన్నిధియు మిన్న కుండును. ఒకప్పుడు గుణములందు వైషమ్యము కలు గును. అప్పుడు ప్రకృతి స్వభావమునకు భంగములేని తెరగున కార్యముల గల్పించును. వీరిది సరిజామ వాదము. అనగా పాలు పెరుగుగ మారినట్లు, మన్ను ముటాది రూపముగ మారినట్లును, ప్రకృతి మహదాది రూపమున మాటును. మహత్తత్వము బోధాబోధాత్మక

మగు వస్తువు. ఇది ప్రకృతియొక్క మొదటికార్యము. ఇందు ప్రకృతియొక్క జాడ్యాంశయు, పురుషుని యొక్క ప్రకాశాంశయును గలవు. కావుననే ఇది బోధాబోధాత్మక మగుచున్నది. దీనివలన నహంకార ముదయించుచున్నది. అహంకారమన దేహాదులయం దాత్మభ్రాంతి. ఇది సంసారసృత్యకాలకు మూల స్తంభమువంటిది. దీనివలననే పురుషునకు సంసార బంధ మేర్పడుచున్నది. దీనివలన పంచతన్మాత్ర లేర్పడుచున్నవి. తన్మాత్రలన, సూక్ష్మ భూతములు. ఈ ఏడును ప్రకృతులు, వికృతులును నగుచున్నవి. అనగా కారణములు, కార్యములు గూడ నగుచున్న వని భావము. చూడుడు. మహత్తత్వము మూల ప్రకృతికి కార్యము. అహంకారమునకు కారణము. అహంకారము మహత్తత్వమునకు కార్యము. తన్మాత్రలకు కారణము. ఇట్లే తన్మాత్రములు అహంకారమునకు కార్యములు, స్థూలభూతములకు కారణములు నగుచున్నవి. ఈ తన్మాత్రలవలన అయిదు మహాభూతములు, పదునొకండు నిండియములును బయలుదేరుచున్నవి. పృథివీ జల తేజోవాయు గగనములు పంచ మహాభూతములు. వాక్పాణి పాద పాయూపస్థలను కర్మేంద్రియము లయిదును, త్వక్కుక్షౌశ్రోత్ర ఘ్రాణ రసములను - జ్ఞానేంద్రియము లయిదును, అంతరింద్రియ మగు మనస్సుతో గలిసి పదునొకండును నిండియములు. ఈ పదునాలుగు వికారములే కాని ప్రకృతులు కాజాలవు. పృథివ్యాదుల వలన బుట్టుచున్న ఘటాదులు పృథివ్యాదులకన్న వేఱు కానందున పృథివ్యాదులకు బ్రకృతిభావము లేదు. అనంగుడు, చిద్రూపుడు, నిత్యుడు నగువాడు పురుషుడు. ఇట్టిరువది అయిదు తత్వములు సాంఖ్యచే నంగీకరింప బడినవి. వీరి మతమున, ప్రత్యక్షము, అనుమానము, ఆగమము నని మూడు ప్రమాణము లంగీకరింప బడినవి. వీనిచే తత్వమును పరిశీలింప వలయును. వీరిది సత్కార్యవాదము. అనగా కారణమునందు సూక్ష్మరూపమున నున్న కార్యమే సాధనసామగ్రి వలన సభివ్యక్త మగుచున్నది. తిలల యందు సూక్ష్మరూపమున నున్న తైలమే మన ప్రయ

త్నమువలన బైటకు వచ్చుచున్నది. కాన కారణము నందు సూక్ష్మరూపమున లేనికార్య మెన్నడును పుట్ట జాలదు. ఇక వీరి మతమునందొక శంక పొడము చున్నది. లోకమునందు చేతనుని సంబంధములేని యచేతనముకార్యకారి యగుటలేదు. కాన నచేతనమగు ప్రకృతి ఎట్లు స్వతంత్రముగ కార్యకారి యగుచున్నది. అను నీ శంకకిది సమాధానము. చేతన సంబంధము గల యచేతనమెట్లు కార్యకారి యగుచున్నదో, అట్లే చేతన సంబంధము లేని యచేతనమును కార్యకారి యగుచున్నది. చేతన సంబంధములేని మేఘములు వర్షించుచున్నవి. ఆవు దూడను జూచినంతనే దాని ప్రయత్నము లేకుండగనే పాలు తమంతట తాము స్రవించుచున్నవి. కాన నచేతనమునకు స్వతంత్ర ప్రవృత్తి పొసగనేరదనుట సరికాదు.

ప్రకృతి పురుష సంబంధము పంగ్వంధ సంబంధము - పల్లె పరస్పర సాపేక్షము. ఒక కుంటివాడు, ఒక గ్రుడ్డివాడును గలిసి పరస్పరాపేక్షచే గ్రామాంతరమును చేరుదురు. అట్లే ప్రకృతి పురుషులు పరస్పర సాపేక్షములై ప్రపంచమును భోగమును, నిర్వహించుచుండును. వీరి మతమునందవివేకము సంసారమునకును, వివేకము మోక్షమునకును సాధనములు. వీరి మతము నందీశ్వరు నంగీకరింపరు. ఈ మతము వేదాంతి మతమునకు చాల సన్నిహితము.

యోగదర్శనమును పతంజలిమహర్షి ప్రారంభించెను. దీనికే సాంఖ్య ప్రవచనమనియు, సేశ్వర సాంఖ్యమనియు వాడుక గలదు. ఇందు నాలుగు పాదములు గలవు. అందును మొదటిపాదమున యోగ ప్రారంభమును, యోగలక్షణమును, సమాధిని, సాధనములను నిరూపించెను. రెండవ పాదమందలి సమాధినుండి చలించి న చిత్తము కలవానికి, యమము, నియమము, మున్నగు సాధనములను, తపస్సు, ఈశ్వరాధానము జెప్పబడినవి. మూడవ పాదమునందు, ధారణాధ్యాన సమాధులను, నంతరంగ సాధనములను, వానివలన గలుగు ఫలములను నిరూపించెను. నాల్గవపాదమునందు, అయిదు సిద్ధులను, పరమ ప్రయోజనమగు కైవల్య (మోక్ష)

మును నిరూపించెను. యోగులును సాంఖ్యులవలె నిరుపదిఅయిదు తత్త్వముల నంగీకరింతురు. కాగా నీశ్వరునిగూడ పీఠంగీకరింతురు. కాన నిరుపదియారు తత్త్వములు యోగులచే నంగీకరింపబడినవి.

“యోగః చిత్తవృత్తి నిరోధః” అను సూత్రమును బట్టి చిత్తవృత్తులను నిరోధించుటయే యోగమని తేలుచున్నది. కాగా సుషుప్తియందు, చిత్తవిక్షేపము నందు, మూర్ఖులందును చిత్తము నిరుద్ధమగు చున్నది. కాన నివియు యోగములు కావచ్చునా, అని శంక కలుగవచ్చును. కాని సుషుప్త్యులందు చిత్తనిరోధము కలిగినను చిత్తమున కేకాగ్రత సంభవింపనేరదు. యోగమునందు చిత్తైకాగ్రత, సమాధియు నుండును కాన మీ శంకకు తావులేదు. “బ్రహ్మద్యేవ స్థితి ర్వా సా సమాధిః ప్రత్యగత్మనః” అను నార్యోక్తిని బట్టి, సమాధియన జీవాత్మను పరమాత్మయం దుంచుటయని చెప్పవచ్చును. లేదా భావనయే సమాధి. ఈ సమాధి సంప్రజ్ఞాతమనియు నసంప్రజ్ఞాతమనియు రెండురకములు. ప్రకృతికిని చిత్తమునకును గల భేదమును తెలిసికొని, చిత్తముచే జడాజడ ప్రకృతులను వేరువేరుగ నిరూపించుట సంప్రజ్ఞాత మనబడును.

ధ్యానము, ధ్యేయము, ధ్యానించువాడు నను త్రిపుటి సంప్రజ్ఞాత సమాధియందు భాసించునని కొందఱునుచున్నారు. సర్వ వృత్తులయొక్క నిరోధమే యసంప్రజ్ఞాతసమాధి. అనగా దీనియందు త్రిపుటిభావము ఉండదు. మఱియు యోగికి క్లేశ కర్మాదు లుండనేరవు. పురుషుని బాధించునవి క్లేశములు. వీనిలో నవిద్య మొదటిది. అవిద్య యన భ్రాంతి. ఈ భ్రాంతి వలు తెరగులుగ నుండును. అనాత్మయగు దేహమునం దాత్మభ్రాంతి. అనిత్యమగు కాయమునందు నిత్యత్వ భ్రాంతి. అశుచియగు శరీరమునందు శుచిత్వభ్రాంతి. ఇదియే సకలదుఃఖములకును మూలము. కర్మలు విహితములనియు,

నిషిద్ధములనియు ద్వివిధములు. జ్యోతిష్వేషాదులు విహితములు, బ్రహ్మహత్యాదులు నిషిద్ధములు. ఇవి పుణ్యపాపములకు హేతువులు.

యోగమునందు బ్రవేశించువానికి తపస్సు, స్వాధ్యాయము, చిత్తవృత్తులచింతనము నను కర్మలు ముఖ్యములు. ఈ విషయము “అహింసా ర్మణః క్షౌగం కర్మధారణ ముచ్యతే” అని గీతయందు తెప్పబడినది. కృత్యచంద్రాయణాది ప్రతములచే శరీరమును శోషింపజేయుట తపస్సు. చైదికమంత్రములను అభ్యసించుట స్వాధ్యాయము. ఈ మంత్రములు శ్రీపుస్తకపుంసకములని మూడు రకములు. స్వాహాయను పదము చివరగల మంత్రములు శ్రీమంత్రములు. నమః యసు పదము చివరగలవి నపుంసకములు. మిగిలినవి పురుషమంత్రములు. ఇట్లే తంత్రములందు తెప్పబడిన దేవీమంత్రములకు శ్రీవిద్యలనియు, త్రైసిష్టైష్టవాని మంత్రములకు పురుష విద్యలనియు పేరు. కాగా సాధకుడు యోగ శాస్త్రమునందు తెప్పబడినతీరున శుచియగు ప్రదేశము నందు పద్మాసనము నున్నగు నాసనములలో నొక దానిని గ్రహించి, ప్రాణాయామముల యభ్యాసమున ప్రాణమును పశుపత్యురొగనలయును. అనగా ప్రాణ వాయువును తా నే నాడియందు బ్రవేశపెట్టదలచిన నానాడియందు ప్రవేశపెట్టుట, అ నా డి యం దు ప్రాణము నెంతరాలము నిలుబడదలచిన సంతరాలము నిలుపుటయే ప్రాణవివరణము. ఇట్లు ప్రాణము పశుమయిన పిమ్మట నా ప్రాణమును ముడుచుచును నాడియందు ప్రవేశపెట్టి దానిగుండా బ్రహ్మరంధ్రమునం దాప్రాణమును నిలిపి, యీశ్వరుని ద్యానింప వలయును. అట్టివాని రానందానుభవమేరాని దుఃఖానుభవ ముండదు. సాంఖ్యులకును యోగులకును ఈశ్వరు నంగీకరించుటవలన భేదము. ఇతర విషయములందు భేదములేదు. కావుననే సాంఖ్యులకు పంచ వింశతి (25) తత్త్వవాదులనియు, యోగులకు (26) షడ్వింశతి తత్త్వవాదులనియు ప్యవహారము.

శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారి అధ్వర్యాన శ్రీశైలంలో జరుగుతున్న

అభివృద్ధికార్యక్రమాల సమీక్ష

శ్రీశైల మహాక్షేత్రం యుగయుగాలుగా భారతీయులందరకూ, ప్రధానంగా ఆంధ్రప్రజలకు ఆధ్యాత్మిక జ్యోతిని ప్రసారిస్తోంది. భారతదేశాన్ని పాలించిన అవతార పురుషులు శ్రీరాముడు, (పాండవులు) భ్రమరాంబా సహిత మల్లికార్జునుని అర్పించి తరించి సర్వలకు మార్గదర్శకులయ్యారు. ప్రతాపరుద్రుడు, హరిహరరాయలు, శ్రీకృష్ణదేవరాయలు, శివాజీ మహారాజ్ స్వామికి మండపప్రకారాలు కట్టించి ఆ మహాదేవుని కటాక్ష వీక్షణాలను పొందిన భక్త శిఖామణులు. అట్టి మహాక్షేత్ర చరిత్రలో గూడా పూర్ణిమ, అమావాస్య ఉంటూ వచ్చినయి. రోహిణి చందయాత్రతో పూర్వవైభవం పోయి సమస్త భోగాలతో తులతూగుతు ఉండిన అర్చనాదులకు, అనేక అగ్రహారాలు ఉండిన మల్లికార్జునస్వామికి ఈనాడు ఒక్క సెంటు భూమిగూడా లేదు. శివాజీ గోపురం, హరిహరరాయ గోపురం శిథిలావస్థలో ఉన్నాయి. నిత్యార్చనలే జరగడం కష్టమయినది. శ్రీశైలక్షేత్ర చరిత్రలో రోజులు మారినయి. శ్రీశైలం మహానగరంగా విరాజిల్లే సూచనలు పుష్కలంగా కనిపిస్తున్నాయి. అనుదినము, వచ్చిపోయే భక్తులతో, నిర్మాణ కార్యక్రమంలో నిమగ్నమైన కార్మికుల సందడితో, మంగళ తూర్ణనాదాలతో, నందివాహనాది సేవలతో శ్రీశైలం చూడ ముచ్చటైన మహాక్షేత్రంగా విరాజిల్లుతోంది.

దోర్నాలనుంచి పదిహేను మాసాలక్రింద శ్రీశైలానికి రస్తా ప్రారంభం కావడంతో ఈ క్షేత్రానికి సిరి ఎత్తుకుంది. కృష్ణపక్షం పోయి శుక్లపక్షం ప్రారంభమైంది. ఉప ముఖ్యమంత్రిగా రస్తానిర్మాణ కార్యక్రమాన్ని తీర్చిన సంజీవరెడ్డి ముఖ్యమంత్రి అయి

శ్రీశైలమహానగర నిర్మాణాన్ని పర్యవేక్షించే భాగ్యం ఆయనకు కలిగింది. వారు నియమించిన దేవాదాయశాఖ కమీషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారు ఆహారహామ శ్రీశైల క్షేత్రంయొక్క వైభవాన్ని పునః ఏ విధంగా నెలకొల్పాలి అని యోచిస్తూ కృషి చేస్తున్నారు. ఉద్యోగంనుంచి విరమించిన ఇంజనీరు శ్రీ ముక్కవిల్లి సన్యాసయ్య అధ్వర్యాన ఆలయ ప్రాంగణంలో పునర్నిర్మాణ కార్యక్రమం జరుగుతోంది. ఆలయ కార్యనిర్వాహక అధికారిగా ఉన్న శ్రీ రాజగోపాలరాజు, ప్రత్యేకాధికారిగా ఉన్న శ్రీ మాధవరావు నాయుడు ఆలయంలో యధాశక్తి కృషి చేస్తున్నారు.

మంచినీటి సౌకర్యం

శివరాత్రికి శ్రీశైలానికి కృష్ణనుంచి, శ్రీరామ నవమికి భద్రాద్రికి గోదావరినుంచి, మంచినీటి సరఫరా యాత్రికులకు అందజేసేతీరాలని ఆ శాఖ మంత్రి సంజీవయ్యగారు ఉత్తర్వుచేశారు. పాతాళగంగ నుంచి దేవాలయానికి మంచినీరు సరఫరా చేసే గొట్టాలు చాలాభాగం వేశారు. ఏడు లక్షల రూపాయలు వ్యయంతో ఈ కార్యక్రమం జరుగుతోంది. ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీరు శ్రీ బి. వెంకటాచలం అధ్వర్యాన పని జరుగుతోంది. శివరాత్రికి మంచినీరు అందజేయడం పీరి విధి కృత్యమైంది. శ్రీశైలం జలవిద్యుత్ ప్రణాళిక నిర్మాణ స్థలాన్ని చూడవచ్చిన శ్రీ సంజీవరెడ్డిగారు నీటి సరఫరా కార్యక్రమాన్ని తనిఖీచేశారు. గొట్టాల నిర్మాణంలో ఉండే మిట్టపల్లాల చిక్కులు ముఖ్యమంత్రికి వివరిస్తూ, శివరాత్రికి ముందే నీరు శివాలయంలో అందజేస్తామని సహాయ ఇంజనీర్లు

విన్నవించుకున్నారు. శివరాత్రికి ఎన్ని కష్టాలు పడ
యినా సరే మంచి నీరు యాత్రికులకు అందజేయాలనీ,
లేకపోతే భక్తులు అంతులేని కష్టాలు పడతారనీ
ముఖ్యమంత్రిగారు సిబ్బందిని హెచ్చరించారు.

విద్యుత్తు సరఫరా

ఏనుగుల చెర్వులో నీరు సరిగ్గాలేదు. పాతాళ
గంగనుంచి అయిదు అంచెలలో డీసెల్ పెట్టు పెట్టి
దేవాలయం ఉండే చోటుకు నీటిని సరఫరాచెయ్యాలి.
ఇందులో ఏ ఒక్క పెట్టు చెడిపోయినా నీటి సర
ఫరా దెబ్బతింటుంది. అందువల్ల విద్యుత్తు యంత్రాల
ద్వారా నీటిని పైకి పంపితే ఈ కార్యక్రమం నిరా
టంకంగా సాగగలదు. అందువల్ల శ్రీశైలంలో
ఇప్పుడున్న విద్యుత్ యంత్రాల శక్తిని వృద్ధి
చెయ్యాలి. గత మాసం గవర్నరు వచ్చినప్పుడు
విద్యుత్ శాఖవారు శ్రీశైలానికి విద్యుత్తును అందజేసి
జ్యోతినిచ్చారు. శివరాత్రికి ఉన్న యంత్రాల శక్తిని
పెంచితే నీటి సరఫరా కార్యక్రమం గూడా నిరవధి
కంగా కొనసాగుతుంది. విద్యుచ్ఛక్తి మంత్రి
శ్రీ నరసింగరావుగారికి సంగతి వివేదింపబడింది.
వారు ఈ విషయమై వెంటనే చర్య తీసుకుంటారు.

రాకపోకల సౌకర్యాలు

మార్కాపురం రైల్వే స్టేషన్ నుంచి ఒక బస్సు,
కర్నూలు నుంచి మరొక బస్సు యాత్రికుల విమిత్తం
శ్రీశైలం దేవస్థానం వారు నడుపుతున్నారు. పుష్క
బహుళ ద్వాదశినాడు దేవస్థానంవారు కొన్న మూడో
బస్సు మొదటిసారి కర్నూలు నుంచి శ్రీశైలం
కొండకు ప్రయాణించేసింది. దాదాపు 45 వేల రూ.లు
దాని ఖరీదు. ఈ బస్సును ముఖ్యమంత్రి త్రయోదశి
నాడు చూసి గుంటూరు నుంచి ఈ బస్సును శ్రీశైలానికి
సరాసరి నడిపించేట్టు, విజయవాడ నుంచి గుంటూ
రుకు ఈ బస్సును యాత్రికులకు అనుసంధానంచేసే
ఏర్పాట్ల విషయం ఆలోచిస్తామని దేవస్థానం అధి
కారులకు హామీయిచ్చారు. ఈకొత్తబస్సు గుంటూరు
నుంచి నడపడంలో కోస్తా జిల్లాల నుంచి యాత్రికు

లకు కొత్త సౌకర్యం ఏర్పడుతుంది. శివరాత్రికి
అదనపు బస్సులు నడుపుతారు. పూర్వం ప్రభువులు
అగ్రహారాలు స్వామివారి అర్చనాదుల కిచ్చేవారు.
ఇప్పుడు ప్రభుత్వంవారు ఒక బస్సురూటు దేవుడికి
కేటాయిస్తే స్వామివారి అర్చనాదులకు వెతుక్కో
వలసిన అవసరం పుండదు. మహాన్యాసపూర్వక
మైన అభిషేకాదులకు, నిత్య నైవేద్యాదులకు భక్తులు
ముడుపులు చెల్లిస్తూన్నా. శాశ్వతమైన ఆస్తిని దేవుడికి
ఏర్పరచాలి.

శివరాత్రికి సౌకర్యాలు

శివరాత్రికి ఏదేని లక్షలాది యాత్రికులకు ఏ
విధంగా సౌకర్యం చేసి, నిర్విఘ్నంగా మహాశివరాత్రి
కల్యాణోత్సవాన్ని ముగిస్తామా అని దేవదాయశాఖ
వారు యోచిస్తున్నారు. శివరాత్రినాడు ఇదివరకు
ముప్పైవేలమంది ఉంటూఉండిన భక్తుల సంఖ్య ఈ
ఏడు కనీసం పెంచులక్షలు ఉంటుందని అంచెనా
వేస్తున్నారు. దేవాలయాలు తెరచిఉంచిన సమయంలో
అర్చనాదులు జరిగే సమయాలను మినహాయిస్తే
భక్తునికి ఒకక్షణం చొప్పున అయినా యాభైవేల
మందికి తప్ప శివరాత్రినాడు లభ్యంగాపడం సాధ్యం
గాదు. మూర్తి ఏడవతేదీన మహాశివరాత్రి పర్వదినం.
ఆ రోజుల్లో భక్తులు ఆలయంలో కెళ్ళటానికి ఒకరి
వెనక ఒకరు వెళ్ళాలి. ఆరేడుతేదీల్లో చూపాయి చెల్లించి
స్వామిదర్శనం చెయ్యాలట. 8వ తేదీన ధర్మదర్శనం
ఏర్పాటు చేస్తారు. శివరాత్రినాడు పాతాళగంగనుంచి
తెచ్చిన ఉదకాన్ని భక్తులు అంతరాలయం ఇవతల
ఏర్పాటు చేసే గొట్టంలోపోస్తే మల్లిఖార్జున లింగం
నెత్తిన పడుతుంది. సమ్మర్తం ఎదుగువగావున్న 2, 3
రోజుల్లో మల్లిఖార్జున లింగానికి అభిషేకాలు జరుప
దలచినవారు వృద్ధ మల్లిఖార్జునస్వామికి, శ్రీరాముడు,
సీతాదేవి ప్రతిష్ఠలూ సహస్రలింగేశ్వరునికి అభి
షేకాలు అర్చనలు చేసుకోనిస్తారు. స్వామికి పచ్చే
ఆదాయం ఈ సమయంలోనే గమర ఈ రుసుం
ఏర్పాటు చేశారు.

సూక్ష్మశోభ

శ్రీశైలక్షేత్రము, ఆలయములో జరగవలసినపని అవగించి అరవయ్యోవతైనా కాలేదు. అయితే జరిగినంతవరకు పని మెచ్చుకోతగింది. ముఖ్యమంత్రి, ఇతరులు మెచ్చుకున్నారుగూడా. గర్భాలయంలో కొత్తరాళ్లు పరిపించారు. ద్వారంవద్ద తలుపులకు కొత్త ఇత్తడిరేకులు అమర్చారు. చాదపు పదివేలరూపాయలతో మల్లికార్జునునికి చేయించిన వెండి రుద్రాక్షమండపం కలకలలాడుతూ భక్తులకు కన్నులపండువుగా ఉంది. అంతరాలయంలోగూడా చలువరాళ్లు పరిచారు. ముఖమండపంలో వీటలు ఇచ్చిన రాతిస్తంభాన్ని తీసి, వేరే స్తంభాన్ని అమర్చారు. రత్నగర్భగణపతి నొకప్రక్క, కుమారస్వామిని మరొకప్రక్క, ఎదురుగా నందికేశ్వరుని ప్రతిష్ఠించారు. ముఖమంటప మంతా రంగులు వేశారు. నటరాజస్వామి, శృంగి, భృంగి ఇత్యాది విగ్రహాలను చక్కగా తీర్చిదిద్దారు. స్వామివారి అలంకరణాదులు భద్రపరచడానికి రెండుఅలమరలు అంతరాలయంలో అమర్చారు. హరిహరరాయ, ప్రతాపరుద్ర మండపాలను బాగుచేస్తున్నారు.

ధ్వజస్తంభం

ఇప్పుడున్న ధ్వజస్తంభం పది పదిహేనేళ్ళక్రితం ఒక భక్తుడు పునరుద్ధరించారట. ధ్వజస్తంభం వంకరటింకరగా కనిపిస్తోంది. ధ్వజస్తంభాన్నిగూడా సరిగ్గా ఎత్తించాలి. ధ్వజస్తంభం ఉన్న చిమ్మమట్టుకు మరమ్మతు జరిగింది. ధ్వజస్తంభ పునఃప్రతిష్ఠకు మరొక భక్తుడు ముందుకురావాలి.

పుణ్యకాలక్షేపాలు

ఆలయప్రాకారంలో కొన్ని కట్టడాలకు అడ్డువచ్చే నిర్మాణాలను తొలగించారు. ఆలయం చుట్టుపట్ల విశాలమైన స్థలం కనిపిస్తూ ఈ ఆలయం శ్రీశైలము దేవా లేక కొత్తదా అన్నట్లు కనిపిస్తోంది. వాహనాలు పెట్టే మండపంలోనే కాలక్షేపాలు జరిపిస్తున్నారు. పుష్యకుద్ధవాదశినాడు శ్రీ కాశిదాసు రామచంద్రశర్మ

రామకథను, త్రయోదశినాడు శ్రీ కుప్పా వీరరాఘవ శాస్త్రి శ్రీశైలమాహాత్య హరికథను కాలక్షేపం చేశారు. ఈకథను రచించిన గుంటూరుజిల్లావాసి శ్రీ సాంబయ్యను శివరాత్రి స్వామికళ్యాణంనాడు సన్మానిస్తారు. ఆలయంలో హరికథలు, పురాణ కాలక్షేపాలు శివరాత్రికి ఏర్పాటు చేస్తున్నారు. దీక్షితదాసు, వీరరాఘవశాస్త్రి కాలక్షేపాలు జరుగుతాయి.

భ్రమరాంబ గుడి

భ్రమరాంబ గుడికి వెళ్లేదారిన మెట్లు చక్కగా తీర్చిదిద్దారు. అ మెట్లమీద ఒకవైపున ఆర్థికమంత్రి ఇచ్చిన విరాళంతో సీతామ్మవారు ప్రతిష్ఠించిన సహస్రలింగేశ్వరుని మందిరాన్ని పునర్నిర్మాణం చేశారు. మరొకవైపు ద్రౌపది ప్రతిష్ఠించిన పంచలింగేశ్వరుని మందిర పునర్నిర్మాణానికి గవర్నరుగారి విరాళంతో అంకురార్పణ జరిగింది. మెట్లుమధ్యన మృగేంద్రవాహనం అమర్చారు.

భ్రమరాంబ ఆలయంలో ముఖమండపం, గర్భాలయంలో రాళ్ళు పరిపించారు. గుడి ఆవరణలో నావరాళ్ళు పరిపిస్తున్నారు. భ్రమరాంబ మండపంపైన కామేశ్వర, ఉమ విగ్రహాలు అమరుస్తున్నారు. శ్రీకృష్ణదేవరాయలు నిర్మించిన ప్రాకారం శిథిలంకాగా దాన్ని పునర్నిర్మాణం చేశారు. వసారాలు సరిగా బాగుచేసి భక్తులు కూర్చోనేందుకు ఏర్పాట్లుచేశారు. అమ్మవారి ఆలయంలో చేసిన అలంకారాలతో భ్రమరాంబకు కాల్యాణం దగ్గిరవడడంలో కొత్తపెళ్ళి కూతురు కళ వచ్చింది. నిజంగా అట్టి జగన్మాత, జగత్ప్రీతల కల్యాణోత్సవాలను తిలకించే భాగ్యం పొందే భక్తులు శతథా ధన్యులు.

యాత్రికులకు సౌకర్యాలు

కేంద్రప్రభుత్వ విరాళంతో ఏడాదిలో అయిదారు గదుల యాత్రికమందిరం, రాష్ట్రప్రభుత్వం సహాయంతో మరో యాత్రికమందిరం సిద్ధమైనాయి. అయిదారుగురు భక్తుల విరాళాలతో ఆరు వసతిగృహాలేర్పడినాయి. ఆర్యవైశ్య సమాజం, వీరశైవ సంఘం

వారి విరాళాలతో పన్నెండేసి గదుల నిర్మాణం జరిగింది. ఇంకా ఈ సత్రాల నిర్మాణం జరుగుతోంది. గుంటూరువారి విరాళంతో క్రొత్తభవనాలు వెలుస్తున్నాయి. దేవస్థానంవారు మరొక సత్రాన్ని కట్టున్నారు. యాత్రికులకు సౌకర్యాలు దినదిన ప్రవర్థమానంగా జరుగుతున్నాయి. శ్రీశైలానికి క్రొత్తకళ వచ్చింది.

భ్రమరాంబ సాగరం

శ్రీశైలంలో పాతాళ గంగవద్ద జల విద్యుత్తు ప్రణాళిక అమలుచేయడానికి పరిశోధన జరుగుతోంది. ఇక్కడ కట్టబోయే నిర్మాణంలో ఏర్పడే జలాశయా

నికి భ్రమరాంబ సాగరమని నామకరణం చెయ్యాలని కొందరు భిక్షులు సూచించారు. శ్రీశైలం ప్రాజెక్టు నిర్మాణంతో ఆంధ్ర దేశంలోని సరిసంపదలు వృద్ధి పొంది ఆంధ్రదేశం నిత్యకళ్యాణం, పచ్చతోరణంగా విలసిల్లగలదు. శ్రీశైలం వద్ద ఒక మహానగరం ఆవిర్భవించబోతున్నది. ప్రపంచపు నలుమూలల నుంచీవచ్చే ప్రకృతిసౌందర్యోపాసకులు, భారతదేశం నలుమూలలనుంచీవచ్చే యశస్విరభిష్టులు, యి ఆలయ దర్శనంతో కృతార్థులు కాగలరు. శ్రీశైలం అపర శిఖరకైలాసంలాగ, భిక్షులపాలిట కల్పవృక్షంగాను, హుటకేశ్వరం మున్నగు శిఖరాలతో మేరు పర్వతంగానూ సాక్షాత్కరిస్తోంది.

श्रीमद्गांधी गीता

रचयितारः

श्री केशिराजु वैकट नृसिंह अप्पारायाः

विषादयोगः

शिष्य उवाच :-

महात्मन् सर्वं मायत्तम् सत्याग्रहरणायनः ।

सम्राटपक्षेऽपि सर्वत्र समारंभोऽनुमीयते ॥ २१

अस्मद्देशे स्थितिरेषा लोकस्थिति रवेक्ष्यतां ।

प्रजातंत्र नियंतृत्व मध्ये युद्धः प्रवर्तते ॥ २२

आंग्ल शासक मूर्खत्वं फलितस्य रणस्य नः ।

कीदृशः परिणामोऽद्य भवतीति विचिंत्यताम् ॥ २३

एव मुक्तो महात्मा तम् शिष्यशेखर मब्रवीत् ।

“परिणाम स्त्वैक एव नक्ष्यत्यत्रांग्लशासनम् ॥ २४

सर्वाऽपि भारती जातिः स्वतंत्रव प्रवर्तताम् ।

यथा नास्त्येव देशेऽस्मिन् आंग्लेयम् राज-
शासनम् ॥” २५

तच्छ्रुत्वा चिंतयामास शिष्यो लोकपरिस्थितिम् ।

हिट्लर् मुस्सोलिनी द्वेजो दुराक्रमण दूषिताम् ॥ २६

विनाशाय नियंत्रणाम् दुराक्रमणकारिणाम् ।

आंग्लेय ऋष्य चीनाद्या यतते मित्रमण्डली ॥ २७

अद्य भारतदेशात्ते हंग्लानिष्कासिता यदि ।

चीनादीना मपजयो जपानादि जयो ध्रुवः ॥ २८

इत्थम् विचिंत्य विश्वैकक्षेमकांक्षी महामनाः ।

स शिष्यः पंडितो गांधिम् विषीद चिद

मब्रवीत् ॥ २९

परिणामं विचिंत्याद्य सत्याग्रह रणस्य नः ।

सीदंति मम गात्राणि भ्रष्टतीवच मे मनः ॥ ३०

निमित्तानिच पश्यामि विपरीतानि “बापुजी !”

न च श्रेयोऽनुपश्यामि मित्रपक्ष विरोधितः ॥ ३१

न कांक्षामि जयं “बापु !” न स्वराज्यम् सुखानिच ।

किम् स्वराज्येन गांधीजी, किम् भोगै

जीवितेनवा ? ३२

यत्प्रजातंत्र रक्षार्थम् कांक्षिता नः स्वतंत्रता ।

तदेव मरणासन्नम् लोक युद्धं प्रदृश्यते ॥ ३३

चैनीया ऋष्यका इण्डो-नीषियाश्च समायिकाः ।

बर्मीयाः फ्रांसुदेशीया आंग्लाश्चामेरिका स्तथा ॥ ३४

एतान् प्रजातंत्रपरान् प्रतारयितु मक्षमः ।

अपि त्रैलोक्यराज्यार्थम् किन्नु स्वातंत्र्यकांक्षया ? ३५

निष्कास्या द्वांग्लदेशीयान् का प्रीतिः

स्याद्विशिष्य नः ।

पापमेवाश्रये दस्मान् मित्रपक्ष विघाततः ॥ ३६

निष्कासितेषु चांग्लेषु जापानीय चमूततिः ।

चीना माक्रम्य बर्माच भारते धास्यते पदम् ॥ ३७

इत्थम् भूमण्डलम् सर्वम् नियंत्रणाम् वशंगतम् ।

दुस्सहम् शाश्वतम् नीचम पारतंत्र्य मवाप्स्यति ॥ ३८

तस्मान्नाहं वयं योद्ध मांग्लेयान् मित्रपक्षकान् ।
कथम् मित्रापकारेण सुखिनःस्याम बापुजी ! ३९

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहत चेतसः ।
पारतन्त्र्यकृतम् दोषम् मित्रद्रोहेच पातकम् ॥ ४०

कथम् नज्ञेय मस्माभिः पापा दस्मा त्रिवर्तितुम् ।
पारतन्त्र्यकृतम् दोषम् प्रपश्यद्भिर्महात्मक ! ॥ ४१

पारतन्त्र्ये प्रणश्यन्ति मानवीया महागुणाः ।
मानवत्वे विनष्टेहि धर्मनाशो भवेद्भवम् ॥ ४२

अधर्माभिभवात् बापु ! प्रदुष्यन्त्यखिला जनाः ।
बलीयसां हि दौर्जन्यात् दास्यं यास्यन्ति दुर्बलाः ॥ ४३

दास्ये नात्साद्यते क्षिप्रम् सत्यजातीयभावना ।
भावदास्यं विना नैच्यम् मानवेभ्यो न विद्यते ॥ ४४

अहो बत ! महत्पापम् कर्तुं व्यवसिता वयम् ।
स्वराज्यसुखलोभेन मित्रपक्षप्रतारकाः ॥ ४५

यद्यस्मा नप्रतीकारान् पीडयेयु स्सदाऽऽग्लकाः ।
विजयेन बलीयांसः तच्च क्षेमतरं भवेत् ॥ ४६

एव मुक्त्वा सुशिष्योऽसौ गांधेः प्राग्र
उपाविशत् ।

विसृज्य पत्रम् देशीय सभायाम् प्रस्तुतम् तदा ॥ ४७

इति श्रीमद्गांधीगीतायाम् सर्वोदयशास्त्रे विषादयोगो नाम प्रथमोऽध्यायः ।

मनुष्यः - महर्षिः

आंध्रमूल
रचयितारः
वड्लमूडि गोपालकृष्णार्याः

संस्कृतीकरण
अनुवादकाः
???

7

8

मनुष्यः:-

अंडपिंडान्
नजानेहम्
कथम् जाने
ब्रह्म किन्निवति
ब्रह्म भिन्नम्
किम् भवेदिति
हे महर्षे !
हे महात्मन् !

महर्षिः:-

अंडपिंड ब्रह्माण्डानि
(बाह्यदृष्टेः)
समतल निभम्
दृश्यते यत्
वक्ररहितम्
चक्र मुक्तम्
अवनि चक्रम्

अंड मूचुः
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् ।

9

नदीनदतरु
गिरि समुद्रयाः
देव मन्दिर
पाठशालाः
उटज सौधाः
प्राणि जातम्
सर्व मेतत्
पिंड मूचुः
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

10

नयन गोचर
मस्तितायुत
मंतरहितम्
यदाकाशम्
शून्यकल्पम्
ब्रह्म खलु तत्
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

11

अंड पिंडब्रह्माण्डानि
(अंतर्दृष्टेः)
त्वं च त्व मिति तु
अहं त्वह मिति
बोधयति यत्
नयन गोळम्
पूर्णरूपम्

अंड मूचुः
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

12

नयन गोळे
कांति पूर्णम्
बिंदुरूपम्
सुंदरतरम्
तारकाख्यम्
पिंड मूचुः
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

13

तारकांतर
गता, कांत्या
दीपकांतिम्
पोषयंती
वर्तते या
कळासैव
ब्रह्म, सोऽहम्
संज्ञितम् यत्
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

14

(अंतर्दृष्टेः पंच भूतानि)

लोचनांतः
क्षितिर्मणता
नयनजलमे
वादिशौक्यम्
चक्षुरग्निः
सांद्रकाण्यम्

तारकागत
नीलिमा खलु
वायुरूपम्
यत्र चंचत्
कांतियुक्ता
कळा विलसति
नभ स्संज्ञा
तत्कळागत
निष्कळा खलु
परब्रह्मे
त्युच्यते नः

भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

15

(अंतर्दृष्टेः त्रिवेणी)

नयन शौक्ल्यम्
जाह्नवी खलु
कृष्णवर्णा
दूतकांतिः
तारका खलु
पुण्य यमुना
तारकांतः
स्थितं ज्योतिः
सरस्वत्या
मूर्तिरेव
गांग यामुन
संगमादृत
सरस्वत्या
वेणिका हव

वेष्टि तास्ताः
एक गात्राः
प्रभासंते
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

16

तारकांतः
स्थितं ज्योतिः
जल सरस्वति
मूर्ति रेव
निश्चलम् यद्
भासमानम्
वर्तते तद्
ज्योतिः कळा
तत्कळागत
निष्कळा खलु
परब्रह्मा---
त्मकं भवति
परब्रह्मे
त्युच्यते तद्
विराड्रूपम्
भवत्येव
स्वराड्रूपम्
भवत्येव
मुक्तिकांता
तदे वास्ते

भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

THE GLORY OF SIVA'S NIGHT

By

KAVIKONDALA VENKATA RAO

Translated by

R. APPALA SWAMY

The cobra round the neck
Of pitch-black-throated Siva,
Cast his slough and spread his hood
And drew forward his double tongue,
As an angry soldier would stroke back his fierce moustache;
And pricked full forward his two ears.
Hark ! the music of the beaded gourd—
From the depths of the mystic night, O what enchantment spills !
And the night is pitch-dark as black-throated Siva's night.
The mystic eye deep in the forehead set
Shoots forward tongues of fire like a red forge,
Makes revolutions like a red-rimmed wheel ;
A blacksmith night well in it heat his iron white
And all the world might gather round for warmth from the cold wind.
But who dare face the glory ?
and live to tell the story—
And night is pitch-dark as black-throated Siva's night.
The female half Mahankali
O does she take the situation in ?
Or is she lulled to sleep by the grim clatter
Of skulls which shake like the end of the world—
She does not disapprove of her Lord come awake,
She does not plead for the world horror-struck,
Hark ! what a clatter mounts from an infinity of skulls !
One arm tilts menace with the trident,
One hurls forth flakes of fire,
Another grips the begging bowl of Brahma's skull,
The fourth manipulates the mystic rattle,
The four arms live and breathe each in its right with supplest conscious motion.
Ah ! whoso hears or sees let him shout loud approval, ' Ashsharabha ! Sharabha !'
Ah ! who can join competition in the waxing glory of the all-annihilating dance,
And O what scintillating gold !
And the night is pitch-dark as black-throated Siva's night !
The crown surmounted by the full moon is surpassing white,
The mass of matted locks soars high,
The skies crowd and the waters swarm with foam,
In the hollow of the belly,
How tightly yet how loosely fits the tawny tiger skin with coal-black spots.
But who can contemplate the all-consuming hunger ?

And who can face the glory with wide open eyes ?
 The skill with which the paces and the gestures
 Are neatly executed,
 How it compels attention !
 Now the horizontal posture
 The effortless stance that succeeds immediately—
 The two feet shoot apart
 With a whole world's distance in between
 And then they meet.
 What wondrous curves the torso registers—
 Who dares find fault with gesture or with range of motions,
 And who dares join the dance in sheer perversity—
 And the night is pitch-dark as black-throated Siva's night.
 The utter absence of all self-conceit,
 The dance does not bring out the visage which expresses by its vagueness
 And when all terrified you cry out 'Mahadeva' for protection,
 You find there's not even the shadow of a hand—
 And yet what clatter,
 Before, behind,
 And who dares match the glory with his own ?
 And the night is pitch-dark as black-throated Siva's night.

THE IMPORTANCE OF SANSKRIT

By

JATAVALLABHULA PURUSHOTTAM, M.A.

The first book to appear in the world was in Sanskrit. "The Rig Veda is the first book in the library of man," says Max Muller. So, for all times, the historical importance of Sanskrit is assured.

As the features of the mother are distributed among the daughters, so are the characteristics of Sanskrit found scattered in the languages of Europe, India and Persia. It is on looking at the mother that we can understand the sisterhood of her daughters, which, mere sight of the daughters cannot bring home to us. Centuries of multi-lingual scholarship could not enable the European scholars to realise the sisterhood of their languages. It was the entrance

of the mother, Sanskrit, into the linguistic field of Europe in the eighteenth century that enabled them to propound the theory of the sisterhood of those languages. Thus the discovery of Sanskrit by European scholars was responsible for the birth of a new science in the world, namely Philology or comparative study of languages.

Early Philologists admitted unhesitatingly the motherhood of Sanskrit. The later Philologists, for some reasons, dethroned Sanskrit from motherhood and assigned to her the position of the eldest sister. Even according to them Sanskrit is the nearest representative of the mother language. It is to be remembered that these Philologist

are unable to point out the mother and we are asked to believe that the hypothetical Indo-European Language is the mother. So, practically the motherhood of Sanskrit remains unshaken.

In this connection we may remember the words of two pioneers of Indo-European Philology.

Mr. Curzon in his *Essay on the Original Extension of the Sanskrit Language*, in the journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland (Vol. XVI Part I P. 177) says, "I venture to affirm that they (that is, other languages such as Zandic, Greek, Latin, Gothic etc.) have all sprung at different chronological periods, from the Sanskrit, that is the Vedic Sanskrit, of the Aryan race, or ancient Hindus of India proper."

Mr. W. C. Taylor says: "It was an astounding discovery, that Hindustan possessed in spite of the changes of realms and changes of time a language of unrivalled richness and variety; a language the parent of all those dialects that Europe has fondly called classical—the source alike of Greek flexibility and Roman strength. (paper on Sanskrit Literature, in the Journal of the Royal Asiatic Society. Vol. II)

A knowledge of Sanskrit is considered essential for a genuine scholarship of any European language. This view is not merely of the orientalisits in Europe but also of other men of letters. A non-orientalist like John Ruskin recommends to his countrymen the study of Max Muller's *Biography of words*, which mainly deals with the Sanskrit origin of words of European languages.

Prof. Max Muller held that Sanskrit was the Key to all the other languages. In his memorable words, "What Mathematics is to the Sciences the same is Sanskrit to the languages of the world."

It should not be supposed that the importance of Sanskrit is confined to the circle of Indo-Germanic languages. The

Philologists that propounded the theory of a separate Indo-Aryan family of languages did not deny the possibility of the relationship of Sanskrit with the Semitic and other families, in the dim past. In fact, recent researches have strengthened the possibility. Caldwell who enunciated the theory of a separate Dravidian family of languages clearly admitted that the Scythian group was closely connected with the I.E. family; earlier to the separation of the several members of the latter. Apart from that there is a theory gaining ground that the Dravidian languages are of Sanskrit origin. Even the Chinese language which was once least suspected to have anything to do with Sanskrit is now known to possess a fairly large number of Sanskrit words.

Due to the growing realisation of the affinity of Sanskrit with all the languages of the world, there is an increased need felt all over the world for the resuscitation of that ancient language. In fact, the highest common factor of all the languages of the world is the vocabulary of Sanskrit origin. This is not denied anywhere. Mr. Hugo Valvane, the Ambassador of Finland in India declared in the Banaras Session of Sanskrit Vishwa Parishat (1952) that Sanskrit was best fitted to be the language of the United Nations organisation.

Just at present in many of the Asiatic countries, national ideas are surging forth and there is a growing urge to use the languages of the respective countries for administrative and educational purposes. Some of the eastern countries including Ceylone, in their efforts to coin fresh words are largely banking upon Sanskrit. Mr. V. J. Sekareswiya, a noted educationist of Ceylone, in his address at the Sanskrit Conference of Jaffna on 22-6-54 clearly stated, "We have to coin fresh words on the basis of original Sanskrit roots".

Historians and Professors of Political Science agree that India has been a nation from time immemorial. We know that

geographical unity, racial unity and Linguistic unity are the major factors that contribute to the nationhood of a people. This triple unity is rarely denied in the case of India. But some times much is made of the multi-lingual nature of the country. Indegenous and foreign scholars are unanimous on the point that running through the diversity, there is a sort of unity among the Indian languages due to the high percentage of Sanskrit vocabulary common to all of them. The common quantum of Sanskrit vocabulary can be felt by us not only in the literary dialects of the various languages but also in the speeches of the common folk, so much so that at an All-India Kavisammelan, an Andhra, if slightly aided, can understand a Bengali Poem read out and a North Indian can understand a Malayali Poem. Like-wise a South Indian travelling in the north can carry on conversation with a North Indian with their common Sanskrit words of daily usage like bhojan, nivas, nidra, ratri, etc.

Sanskrit is a rich language, rich in roots, rich in inflections, and rich in the potentiality for coming words with different cannotations and devotions and different shades of meaning. This fact coupled with its common hold on all the regions of India has led the framers of our Constitution to lay down a rule that the Hindi that is to be the official language of the Union shall develop 'by drawing, wherever necessary or desirable, for its vocabulary, primarily on Sanskrit and secondarily on other languages' (Part XVII,

chapter IV, 351). Thus it happened that the national importance of Sanskrit language has been recognised by the Constitution of India.

As a vehicle of modern ideas, the role of Sanskrit in all the provinces of India is admirable. The Non-co-operation movement, the Library movement, the Literary movements and various other movements of the modern age have been made popular through lectures and articles in papers, and the language used in all these was loaded with Sanskrit words. This clearly shows that common people in all the regions of India more easily understand Sanskrit words than the artificial Desya words. Even in literature those books which freely use Sanskrit words are more easily understood than those that are written with an idea of avoiding Sanskrit words. One main feature of modern literature and journalism in the regional languages of India is that they are gaining the ever needed energy and vitality from Sanskrit and in their turn are making more and more of Sanskrit words popular, so much so that an Indian of the present day knows far more Sanskrit words than a person of the previous generation. Thus the dynamic power of Sanskrit is most successfully harnessed to the modern Indian movements.

The cultural value of Sanskrit is of no less importance than its linguistic value, but it is not even touched upon here, as it requires a separate treatment.

The Secret of Karma Yoga as Revealed in the Gita

By

SRI GUNDE RAO HARKARE

Bhagvat Gita has carved for itself a conspicuous niche in the temple of world's literature. Apart from its unparalleled eminence as the perfection of literary art, it is the only piece of philosophical literature, which within its comparatively small compass contains a comprehensive exposition of the profound philosophy of Action, Devotion and Knowledge. The splendid synthesis of apparently paradoxical maxims has been the eternal quarry of an unending procession of great thinkers from different countries and climes. Far from adding to its teachings these torch-bearers of ultimate knowledge have failed to exhaust the untold treasures contained in this little alcove of divine lore. In fact every intellectual colossus in his venturesome enterprise to elucidate has only succeeded in giving a new interpretation of the Gita. To-day in the garden of knowledge the tree of Gita spreads its fragrance with its innumerable blossoms of the various schools of philosophy, each vying with the other to show the full beauty of the Gita—in each case what noble ambition, has gloriously frustrated!

Strangest of contradictions that this revelation of divine knowledge should have its origin in the great battle field of Kurukshetra—the scene of the first monstrous war known to world's history—where the armies on both sides were equipped fully with engines of destruction. Arjuna, whose arrow never misses the mark kindled with zeal for deeds of valour, comes in a stately chariot with Lord at the reins. But when he sees revered masters and beloved kith and kin arrayed opposite only ready to be sacrificed to his invincible bow his filial love

gets the better of his warrior's zeal. "What shall it profit me—kingdom and royal pleasures—if it be at the cost of the lives of these whom I hold dear" he said, "Nay, what avail is dominion to me, and even my own life". In a fit of dejection Arjuna discards his bow and arrow and decides to give no battle. Observing Arjuna overpowered by sentiment at such nick of time, Lord Krishna reveals the Gita to remove the pall of ignorance from Arjuna and to urge him play his part in the war, and in the mysterious drama of human existence. This revelation of the Gita by the Lord is by no means mere persuasion of Arjuna to the sordid acts of cruelty and blood-thirstiness but a profound awakening of one to the call of duty, pure and selfless.

Bhagvat Gita contains eighteen cantos. As partitioned by almost all the great commentators, the first six cantos deal with the Philosophy of Action, the next six with the Philosophy of Devotion and the last group with that of Knowledge. Lokamanya Tilak is the only exception who objects to this conventional classification. According to Tilak, the Gita obviously reveals mainly the philosophy of Action, the other two, that is, Knowledge and Devotion are subservient to Karma or Action.

Arjuna's denial from taking part in the war was chiefly based on the view that to kill others, nay his own men, simply for the sake of his own selfish motives is sinful. He thought better to renounce every thing and become an ascetic and wear ochre robes than to kill his own relatives for selfish enjoyments. But this view of Arjuna based on ignorance was detrimental to further

evolution of his soul. Lord Krishna had to remove this ignorance, the seed root of multifarious bondages and to arouse in him consciousness towards duty. The conception of Egoism is futile. The notion of relations and the right of possession and ownership and enjoyment derive from Egoism. But the real Ego is beyond the bondage of birth and death. The body will perish and disintegrate into its elements even though preserved with great care and the soul cannot die in spite of incessant attacks with weapons and complete destruction of body. Thus there is no "I" and "MINE". Then where comes the idea of "SIN" by killing "MY MEN" from? This is knowledge, the removal of the curtain of illusion. To drive well home this principle one must first have recourse to the practical methods of Devotion. Devotion consists in recognition of higher merits in the great one and complete surrendering of self to Him. This knowledge and Devotion are essentially the highest development of different aspects of Soul. To put it in other words, Knowledge and Devotion are the manifestations of the latent powers of Intellect and Intuition respectively. Thus an advanced soul having clear and profound knowledge of right and wrong and fully developed in emotional faculties is entitled to perform the duties simply for duties' sake, without the least motives of self-aggrandisement.

But as the text goes on, an insolvable ambiguity arises. Lord Krishna preaches that Action is far inferior to knowledge and he wants Arjuna to seek refuge in wisdom. For one endowed with wisdom only can cast off both good and evil. The finest skill in action is Yoga. Therefore only the wise freed from the fetters of recurrence of Birth and Death, attain Immortal Bliss. Almost at the same breath He urges Arjuna to fight. Thus Arjuna being thrown in great ocean of perplexity, puts question to the Lord.

The question of Arjuna is of vital importance to trace the secret of Karma

Yoga. The verbatim translation of the verse is as follows :

"Arjuna said :

Oh Janardan ! If you think that knowledge is superior to action, why then, Oh Keshav ! impose upon me this terrible war ? It seems you are confusing my power of understanding by your speech which is apparently perplexing. Therefore I request you to tell me plainly which way am I to follow, so that I may attain Bliss."

This question is interpreted in different ways and even the context of the question is read in many ways. Thus the question gives ample scope for the different schools of philosophy.

There is a great conflict in the teachings of Veda itself. The last portion of Veda (Vedanta) strictly forbids Karma and plainly orders a disciple seeking ardently for salvation to take recourse to wisdom. While the preceding portion of Vedas strictly lays down rules for the performance of religious ceremonies full of sacrifices throughout the life. This is a conflict between two schools of philosophies Vedanta and Mimamsa. Hence the Theory of Samuchchaya Vada comes forth. Bhasker and others vindicate this theory and prove that for the salvation of the soul both the knowledge and action are necessary.

Samuchchaya Vada or Conjoint Theory consists in taking equally both knowledge and action as direct means for Salvation. Kaivalya or Salvation cannot be obtained by having recourse to the pure knowledge of self only which is essentially renunciation of all the duties but it is most necessary to take practical course of performing regularly Vaidic Karmas also. Gita too is interpreted to be in favour of this theory. अथ चेत् त्वमिमं धर्म्यं संग्रामं । If you will not take part in the war which is righteous duty to you as

Kshatriya, the warrior, you will certainly incur sin, having lost fame for the fault of abandoning the duty. कर्मण्येवाधिकारस्ते Thy right is to work. कुरु कर्मैव तस्मात् त्वम्। Therefore do thy work. An objection may be advanced on this that the Vaidic rites are full of cruelty. They consist in sacrifice of innocent animals. So they are sinful. But this is groundless. Karma is nothing but performance of duty and of a righteous duty. Otherwise a Kshatriya's taking part in the war also would be sinful simply because war is a brutal act ending in utter destruction of even a teacher, father and brother. Therefore the performance of ceremonial sacrifices which are to be practised throughout the life allowed by Vaidic verdicts is as necessary as the knowledge of self. Hence both are equally essential to Salvation.

Shanker refutes this and says that the Gita does not favour this Conjoint Theory. For it is distinctly stated that there are two different paths for the disciple according to his capacity. There are some stages in the comprehensiveness of the mind of man. In accordance with this gradation सांख्यबुद्धि, the wisdom of eternity and indestructibility of soul and योगबुद्धि, the wisdom of Action for emancipation of soul who is essentially different from the body are preached. The Lord says ज्ञानयोग or knowledge is meant for *Sankhya and कर्मयोग or Action for Yogi. ज्ञानयोगेन सांख्यानां। This gradation is based on holy Upanishads एत मेव प्रवर्जिनो लोकाः, किं प्रजया करिष्यामः This is the degree of advancement of soul. Had Lord Krishna intended to preach Conjoint Theory then this obvious statement of two-fold wisdom would be meaningless. Further Shanker says that the question of Arjun itself would be out-of-place. If Lord Krishna be in favour of combination knowledge and action, why should Arjuna ask Krishna if knowledge is thought superior to action? Why he forced to perform cruel and dangerous action, i.e.

war. Moreover if combination is meant it must be the advice to all. Then Arjun also must act according to it. Then why should he ask यद्वेद्य एतयोः Tell me decisively which one is good for me.? Shanker says that Conjoint Theory is applicable to others and not for the seeker of salvation. He concludes that knowledge and action combined are not meant to be practised by one and the same person as they are essentially different and prescribed for the disciples according to their different capacities. In this light Shanker interprets the question of Arjun and observes that Lord Krishna has already preached two-fold wisdom. The wisdom of Sankhya from the text प्रजहाति यदा कामान् to the end of Canto II explaining that Sankhyas can obtain Bliss by this method only without taking recourse to any other way. एषा ब्राह्मी स्थितिः. But for Arjuna the Lord gives a special advice कर्मण्येवाधिकारस्ते. Thy right is to act. माते संगोस्त्वकर्मणि Do not incline towards evil action preferring Yoga wisdom to Sankhya for Arjun. But Lord does not say that a disciple of Yoga system can obtain Bliss by this Yoga method only as he stated in the case of Sankhya. In this context Arjun is rightly thrown into confusion. Krishna is the Lord of mercy and Arjuna's benefactor. Then why should he, after revealing Sankhya wisdom as the direct way to salvation, put Arjun under the responsibility of the obligation of performing Karma resulting in danger? Arjuna's perplexity is indispensable and the question also is concordant to his embarrassment. Arjun asks—

“O Janardan! If you think that knowledge is superior to action then why O Keshav! you engage me in this terrible action. i.e. War.”

(To be continued)

* Sankhya=Vedanta and not Sankhya philosophy of Kapil.

Government Notifications

ABSTRACT

Rules—The Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1951 - Clauses (q) (r) (s) and (u) of Section 100 (2) - Draft rules - confirmed,

Home (Endowments III) Department

G. O. (Ms) No. 110

Dated the 17th
January, 1959.

Read again :—

G. O. Ms. No. 686 Home (Endowments)

Dated 8—4—58

Read also :—

1. From the Executive Officer, Tirumalai Tirupati Davasthanams Roc. Letter No. 12379/CE/55 dated 11-5-58.
2. From the Dewan to the Rajasaheb of Vizianagaram dated 23-5-58.
3. From the Commissioner, Hindu Religious & Charitable Endowments (Administration) Department letter No. 12471/58-1. Dated 26-5-58.
4. From the Commissioner, Hindu Religious & Charitable Endowments (Administration) Department letter No. 12471/58-2. General dated 24-8-58.

ORDER

In G. O. Ms. No. 686 Home (Endowments) dated the 8th April, 1958, the draft rules relating to the execution of works etc., relating to religious institutions were published for general information. The Executive Officer, Tirumalai Tirupati Devasthanams and the Dewan to the Rajasaheb of Vizianagaram, have made certain suggestions with reference to the draft rules. The Government have examined these suggestions in consultation with the Commissioner, Hindu Religious and Charitable

Endowments (Administration) Department and have made certain modifications to the draft rules. The draft rules as modified, are hereby confirmed.

The notification appended to this order will be published in the Andhra Pradesh Gazette.

(By order and in the name of the Governor of Andhra Pradesh)

P. VENKATESWAR RAO,
Deputy Secretary to Government.

APPENDIX

NOTIFICATION

In exercise of the powers conferred by clauses (a) (r) (s) and (u) of sub-section (2) of section 100 of the (Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1951. (Madras Act XIX of 1951), and in supersession of the rules published with the notification of the Government of Madras in the Rural Welfare Department dated the 22nd January, 1953 on pages 33-36 of the Rules supplement to Part I of the Fort St. George Gazette, dated the 11th February 1953 and the notification of the Government of Andhra in the Law (Endowments) Department dated the 4th August, 1954, published at page 171 of the Rules supplement to Part I of the Andhra Gazette dated the 19th August, 1954, as subsequently amended, the Governor of Andhra Pradesh hereby makes the following rules relating to the preservation, maintenance and other allied matters connected with religious institutions including the preparation and sanction of estimates and acceptance of tenders in respect of public works and for supplies in religious

institutions including the Tirumalai Tirupati Devasthanams, the same having been previously published as required by sub-section (3) of the said section.

RULES

In these rules, unless the context otherwise requires :

1. (1) "Works" means works relating to the construction, repair, alterations, conservation or renovation of the premises of a religious institution and any building, structure or works relating to agriculture or irrigation owned by or in the possession of, a religious institution.

2. "appropriate authority" means—

(i) in the case of a religious institution subject to the jurisdiction of such committee the Area Committee, if the value of the estimate does not exceed Rs. 5,000.

(ii) the Deputy Commissioner, if the value of the estimate exceeds Rs. 5,000 but does not exceed Rs. 10,000 in respect of all institutions.

(iii) The Commissioner in all other cases—

Provided that in the case of Tirumalai Tirupati Devasthanams, the "appropriate authority" shall mean—

(a) the executive officer, if the value of the estimate is less than Rs. 10, 000.

(b) the Board of Trustees for the Tirumalai Tirupati devasthanams, if the value of the estimate is Rs. 10,000 or more, but does not exceed Rs. 1,00,000; and

(c) The Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments (Administration) Department, if the value of the estimate exceeds Rs. 1,00,000 and more.

(2) "trustee" means in relation to Tirumalai Tirupati Devasthanams, the Executive Officer, if the value of the estimate is less than Rs. 10,000.

2. The trustee of a religious institution shall submit to the appropriate authority, annually, six months before the end of each fasli year, a report on the works which it is desirable or necessary to carry out during the succeeding fasli year setting out the need for, and the details of the works or supplies or services and giving a rough estimate of the expenditure involved and of the manner in which the expenditure on the works or supplies or services is proposed to be met.

Provided that in the case of works or supplies or services requiring immediate attention, the trustee may submit the report at any time in the year and obtain the sanction.

3. Proposals in regard to works that are not purely secular shall be framed with due regard to the principle and practice of traditional architecture and the need for preserving architecture and sculptural and archaeological features.

4. Whenever a worshipper or other person offers to donate the cost, of, or execute any works, the trustees shall obtain from him details of his proposals, and if he proposed to undertake the works himself, a statement showing the manner in which the necessary finances for the execution of the works will be made available and the time within which the works will be completed and forward the details or statement, as the case may be, to the appropriate authority with his remarks whether the said offer may be accepted and if so, on what conditions.

5. (1) On the appropriate authority approving a proposal of the trustee to execute the works or to supply materials, goods, articles or services from the funds of the institution or with a donation made by a worshipper or other person, the trustee shall prepare detailed estimates for the works or supplies or services proposed, make provision in the budget for the proposed expenditure and submit the estimate along with plans, if any, to the appropriate authority.

(2) Plans and estimates shall be prepared and the measurement and check-measurement of the works conducted by persons possessing the qualifications and the status specified in Annexure I to these rules.

Provided that in the case of works relating to Vimanam, tower, temple structure, stone mantapam and the like, the estimates shall be prepared by the persons concerned in consultation with competent stapatis or silpis who are well versed and experienced in the art.

Provided further that in the case of works relating to Tirumalai Tirupati Devasthanams, the plans and estimates may be prepared and measurements and check-measurements conducted by the engineering staff of the Devasthanams upto the value of Rs. 50,000.

(3) The fees to be paid to the Government engineers or the retired engineers in respect of the services rendered by them at the different stages of works shall be regulated in the manner prescribed by Government by executive instructions, from time to time.

(4) The retired engineers who are employed for the preparation of plans and estimates for measurement and check-measurement shall be paid travelling allowance at such rates as may be fixed by the Commissioner.

(5) When the appropriate authority approves the trustee's proposal to allow a worshipper or other person to execute any works and settles the conditions on which such permission may be granted, the trustee shall obtain from such worshipper or other person detailed plans and estimates for the works proposed and submit them to the appropriate authority with his remarks.

6. (1) The appropriate authority may sanction the plans and estimates submitted under sub-rule (1) or sub-rule (2) of rule 5

with such modifications and subject to such conditions that it may deem fit and where the cost of the works is to be met from the funds of the institution, sanction the necessary expenditure.

(2) In the case of a worshipper donating the cost of or undertaking the execution of any works, the works, shall not be commenced unless the worshipper deposits in advance the entire estimated cost of the works, in the manner prescribed by the Commissioner.

7. Rule 2, or rule 4, or sub-rule (1) or rule 5 in so far as it relates to the sanction or approval of the estimate by the appropriate authority shall not apply to an estimate for works or supply in respect of the Tirumalai Tirupati Devasthanams where the value of such estimate is less than Rs. 10,000.

8. The estimate for any works shall consist of—

- (a) a report,
- (b) a specification,
- (c) a detailed statement of measurements and quantities,
- (d) a data sheet of rates, wherever necessary; and
- (e) an abstract showing estimated cost of each item.

In the case of all works of importance, the estimate shall be accompanied also by a plan showing the design.

9. The report referred to rule 8 shall state in clear terms the object to be gained by the execution of the works estimated for, and explain any peculiarities which require elucidation, including where necessary, the reasons for the adoption of the estimated project design in preference to others.

10. The appropriate authority may decide whether any works are to be executed or supply of materials or goods etc., is to be made, departmentally or through

contractors. Where execution through contractors is deemed fit, the contract shall be given on the open tender system :

Provided that in the case of works of Vimanams, towers, temple structures, stone mantapams, the works should only be entrusted and executed by competent stapati and silpis well versed and experienced in the art.

11. Tenders shall be called for by the appropriate authority in case of contracts where the amount involved is Rs. 1,000 or more. Where the amount involved is less than Rs. 1,000 the trustee may, with the previous sanction of the appropriate authority, dispense with the calling for tenders. Provided that in the case of works and supplies referred to in Annexure II, tenders need not be called for.

12. In all cases, where works are to be executed and supplies are to be made by contract by calling for tenders the tenders shall be invited—

(a) by publication of advertisement in a daily newspaper having circulation in the area, in which the institution concerned is situate ;

Provided that in the case of Tirumalai Tirupathi Devasthanams the publication need not be made in respect of works or supplies costing below Rs. 20,000; and

(b) by publication of notice in the language of the locality by affixture :

(i) On the notice board of the office of the Commissioner and the Assistant Commissioner having jurisdiction over the area in which the institution concerned is situate ;

(ii) on the notice board or the front door of the institution concerned ;

(iii) on the notice board of the office of the municipal council or the village chavadi, as the case may be, and if

there is no village chavadi at some conspicuous place, in some other public place in the village in which the institution concerned is situate ; and

(c) by issuing notices to the competent and experienced silpis and sthapatis, if any, in the division in case of special works like "Vimanams".

13. Every tender shall be accompanied by a chalan for 5% of the estimate amount towards earnest money deposit.

14. If the tender is refused the earnest money deposit by the tenderer shall be refunded on application.

15. No tender shall be accepted, from a trustee of, or an office holder or a servant attached to, or a person in receipt of any emolument or perquisite from the religious institution concerned or specific endowment attached to it, or from a person belonging to a Joint Hindu Family, a member of which is such a trustee, office holder or servant or a person in receipt of any such emolument or perquisite or from any person directly or indirectly connected with Government service.

16. The tender notice shall clearly indicate the precise form of tendering and state as to whether the comparative value of the tender will be examined with reference to each article mentioned in the schedule of quantities or for all articles conjointly or for a group of articles.

17. The form of tender shall contain detailed specifications for each unit of the works to be executed or the materials, articles and goods to be supplied, as the case may be.

18. The trustee, or where there is a Board of Trustees, the Chairman of the Board of Trustees, or any trustee empowered by the Chairman in this behalf shall, at the time and place specified for the purpose, open the sealed covers containing the tenders in the presence of such tenderers or their agents as may be present and until

the sealed covers are opened, they shall be kept in the personal custody of the said trustee or the Chairman, as the case may be ;

Provided that in the case of Tirumalai Tirupati Devasthanams the Executive officer of the Devasthanams shall have custody and shall have power to open tenders.

19. Overwriting, erasures or alterations in the rates tendered shall not be admitted unless they are attested by the dated initials of the tenderer. The person opening the tenders shall immediately on opening the covers, attest by his dated initials, all such over-writings, erasures or alterations. If there are corrections in the tender unattested by the tenderer, a note of such corrections shall be made in the tender itself when it is opened.

20. The person opening the tenders shall prepare or cause to be prepared a comparative statement of the rates tendered by the different tenderers. He shall keep a personal note of the total number of tenders opened by him and verify therewith the number in the comparative statement of tenders.

21. After the receipt of the comparative statement and before the selection of a tenderer, he shall examine all the tenders and satisfy himself that no corrections which were not in the tenders at the time he received them, had been made in any of them.

22. All tenders for works or supplies shall, where the number of trustees exceeds one, be placed before and shall be considered at a meeting of the trustees. Ordinarily, the lowest tender shall be accepted. If in any case, the trustee or trustees, as the case may be, propose to accept any tender other than the lowest tender, the trustee or trustees, as the case may be, shall confidentially record the reasons therefor on the comparative statement referred to in rule 20 and send all the tenders and the comparative statement prepared under rule 20 to the Appropriate

authority for approval who shall have power to pass final orders, accepting or rejecting the tender. In respect of works, other than the works relating to the Tirumalai Tirupati Devasthanams, the estimated cost of which exceeds Rs. 10,000, the Executive Engineer of the Public Works Department having jurisdiction over the area in which the institution concerned is situate shall be consulted as to the suitability of the rates quoted in the tenders before a tender is accepted by the trustee or trustees.

23. The acceptance or rejection of a tender is left entirely to the discretion of the trustee or trustees or the appropriate authority, as the case may be, without assigning any reason therefor. But the appropriate authority may call upon the trustee or trustees to furnish to him the reasons for the acceptance or rejection of any tender.

24. Notwithstanding anything contained in rule 23 the acceptance by the trustee or trustees, as the case may be, in respect of tenders for works or supplies, the amount of value of which exceeds Rs. 5,000 shall be subject to confirmation by the appropriate authority.

25. Security shall in all cases be taken for the due fulfilment of a contract. Such security shall be in addition to any deductions which may be made then making payments for works done or supplies made and may consist of a deposit of—

(a) Cash upto Rs. 500 or where any larger sum has been deposited as earnest money, upto the amount of such deposits; or

(b) Government securities, municipal debentures, port trust bonds and deposit receipts or banks approved by the Government for value of not less than the amount of security required ; or

(c) Post office cash certificates, the surrender value of which at the time of deposit is not less than the amount of security required.

Explanation: Any earnest money deposited by the contractor may be adjusted towards the security payable by him.

26. Every contract made on behalf of a religious institution shall be in writing in the form specified in the Andhra Financial Code for Departments other than the Public Works Department.

27. Every contract shall be executed by the person whose tender has been accepted and confirmed under these rules and on behalf of the religious institution by such person as may be authorised by the trustee or by the chairman of the Board of Trustees as the case may be.

28. (1) Every contract shall definitely and precisely express and shall specify-

(a) the quality and quantity of the works to be done and the materials and articles to be supplied;

(b) the specification to be complied with ;

(c) the time within which the works are to be completed and the materials and articles to be supplied ;

(d) the conditions to be observed ;

(e) the security to be deposited ;

(f) the terms upon which payments will be made ;

(g) the penalties to be imposed for breach of contract; and

(h) the provisions necessary for safeguarding the properties entrusted to the contractor.

(2) Drawings shall be appended to the contract, showing the general dimensions of the proposed works and the details of the various parts thereof wherever necessary.

29. (1) The terms of a contract shall not be added to or varied without the previous consent of the persons competent to enter into the contract as so added to or varied, and of the appropriate authority in

cases where the decision of the trustees in respect of tenders is subject to confirmation by the appropriate authority.

(2) Every addition to, or variation of, the contract if made shall be authenticated by the signature of the parties thereto.

30. No contract or addition thereto or variation thereof executed or made otherwise than in conformity with the provisions of these rules shall be binding on the religious institutions.

31. The person whose tender is accepted shall execute a contract in the specified form.

32. The schedule of rates in force in the Public Works or Highways department in the District concerned should be followed and where deviations or additions have to be made to the schedule, the approval of the Superintending Engineer concerned should be obtained.

33. All works shall be subject to supervision, control and inspection as and when the appropriate authority deems fit and the said authority may, at any stage of the execution, order such check-measurement and control as may be deemed essential before the works are further proceeded with or further expenditure incurred.

34. The trustee shall be bound to give to the appropriate authority referred to in Rule 33 all facilities for inspection, supervision, verification and check-measurement in the discharge of his function.

35. The travelling and daily allowances payable to the retired or Government Engineers for journeys in connection with the works of a religious institution, shall on sanction by the appropriate authority, be paid by the trustee of the institution concerned ; when more than one institution is included in one inspection tour the travelling allowance shall be borne by all such institutions in such proportion as the

Commissioner may deem fit according to the estimated cost of works inspected by the officers and shall be paid by the trustee.

36. If the appropriate authority is satisfied that any works are necessary it may direct the trustee to incur the necessary expenditure and carry out such works, and the trustee shall be bound to do so.

37. The trustee shall maintain such books, registers, accounts, vouchers and records in respect of the works or supplies or services and shall make such report as the appropriate authority may require.

38. It shall be the duty of the trustee to ensure that the utmost care is taken of the architectural, sculptural and archaeological features on every structure in the temple or on its lands in his charge.

39. Whenever the appropriate authority finds it desirable or necessary, he may consult the Archaeological survey of India and pass necessary orders.

40. (1) Notwithstanding anything contained in the foregoing rules, the State Government may direct—

(a) any Architect in Government service; or

(b) any qualified Engineer not below the rank of an executive Engineer of the Public Works Department or a Divisional Engineer of the Highways Department to inspect or supervise the design or execution of any works and on consideration of any report that it may call for, direct the execution of such works or deviation from any plans.

(2) The officers referred to in sub-rule (1) shall be eligible to draw travelling and daily allowances according to the Andhra Travelling Allowance Rules for the time being in force and inspection fee at the rate fixed for inspection by Government officers of the Public Works Department in different grades. The travelling allowance, the daily allowance and the fee shall

be paid by the trustee of the institution concerned and be credited to the funds of the State Government.

41. The trustee shall be bound to give the officers referred to in sub-rule (1) of rule 40 facilities for inspection, supervision, verification and check-measurement and shall carry out their directions.

42. (1) The State Government may direct that any irrigation source, tank or canal belonging to a religious institution shall be inspected by an Engineer in Government service not below the rank of an Executive Engineer of the Public Works Department and on consideration of any report called for from such officer, direct the trustee concerned through the Commissioner to take such steps as it may deem fit for the improvement of the irrigation source, tank or canal and the trustee shall be bound to carry them out.

(2) The officer referred to under sub-rule (1) shall be eligible to draw travelling and daily allowances according to the Andhra Travelling Allowance Rules for the time being in force and an inspection fee at the rate fixed for inspection by Government officers of the Public Works Department in different grades. The fees and allowances shall be paid by the trustee of the institution concerned and be credited to the funds of the State Government.

(3) The trustee shall be bound to allow the officer directed by the Government under sub-rule (1) to inspect and give necessary facilities to the said officer for such inspection and to carry out such directions as may be issued under sub-rule (1).

43. No trustee shall remove, replace, repair, alter, or destroy, or sell, gift or exchange any antiquities metallic or other idol or image in a temple or other objects of interest, like jewels, vahanams or other movables, sculptures, inscriptions or paintings, without the express previous permission of the Commissioner and such permission

shall be accorded only on obtaining competent advice thereof.

44. No trustee shall build a new temple in the premises of an old temple except with the express previous permission of the Government.

45. The Commissioner may, by order exempt any institution or class of institutions or any works or any supply or class of supplies, or any service or any class of services from the operation of all or any of the provisions of these rules.

ANNEXURE I

See Rule 5 (2)

Estimated cost of work	Status of retired or departmental staff competent to prepare plans and estimates	Authority to measure and check-measure the plans and estimates	Remarks
1	2	3	4
1. Upto and inclusive of Rs. 1,000.	Retired supervisors or Retired Junior Engineers of the Public Works or Highways Dept.	—	The officers noted in col. (2) may record the measurements and the work paid for without check-measurement after the trustees satisfy themselves of the work. The Inspector of Hindu Religious and Charitable Endowments (Administration) Department concerned shall however, inspect the work, and certify to its proper execution before payment made.
2. Above Rs. 1,000 but not exceeding Rs. 2,500.	do	Same as in Column (2)	The Assistant Commissioner concerned should inspect the work and certify to the proper execution of the work before payment is made.
3. Above Rs. 2,500 but not exceeding Rs. 10,000.	do	Retired Assistant Engineer	—
4. Above Rs. 10,000 but not exceeding Rs. 25,000.	Retired Assistant Engineers of the Public Works or Highways Dept.	Retired Divisional or Executive Engineer	—

1	2	3	4
5. Above Rs. 25,000 but not exceeding Rs. 50,000.	Retired Executive or Divisional Engineers of the Public Works or Highways Department.	Government Superintending Engineers of the Public Works or Highways Dept.	—
6. Above Rs. 50,000 but not exceeding Rs. 2,50,000.	Superintending Engineer of the Public Works or Highways Dept.	Chief Engineer	—
7. Above Rs. 2,50,000	Chief Engineer	Chief Engineer	—

- Note:* 1. In respect of electrical works also, the preparation of plans and estimates etc., shall be done by the persons of the corresponding grades in the Electricity Department.
2. In respect of the works relating to the Tirumalai Tirupati Devasthanams, the officers mentioned in column (3) shall do only check-measurement and test checking, the measurement being done by the officers directly incharge of the works not lower in rank than that of a Supervisor.

ANNEXURE II

(See proviso to rule 11)

1. Supply of materials, goods, or services.

(a) relating to war, Air Raid Precautions and Civil Defence measures;

(b) which are patented or are manufactured and sold solely by a particular Firm or their authorized agents;

(c) of perishable articles the prices of which are liable to fluctuate due to the unsettled conditions of the market (eg., plantain leaves, special vegetables, potatoes, etc.)

2. Purchase of:

(a) Special vastrams required for festival occasions;

(b) stores through the India Stores Department;

(c) articles from the metal and timber works and factories started by the Government for the resettlement of ex-servicemen and registered co-operative concerns;

(d) Live stock and temple paraphernalia;

(e) controlled articles purchased at controlled rates through a permit issued by an order of Government or their agents;

(f) articles required for bifurcated courses, manual training, crafts, and for domestic sciences, in educational institutions;

(g) sanitary ware, soaps, oils etc. from Government factories;

(h) spare parts, tyres, oils etc., required for running vehicles belonging to the temples and electrical goods upto a limit of Rs. 10,000 at a time from an approved standard firm on a limited quotation basis. (i.e. by calling for quotation from these firms and taking the advice of the respective technical officers);

(i) bullion, copper and precious stones;

3. Execution of works of artistic nature, renovation of temples like Gopuram, Vimana, Vighraha, Salai Alankaram, artistic painting of pictures, casting and carving. (wood, stone and metals).

ĀRĀDHANA

(RELIGIOUS MONTHLY MAGAZINE)

VOL. V

APRIL, 1959

NO. 4

Editor :

VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH

Honorary Editorial Board

Sri D. SURYANARAYANASWAMY,
B.A., B.L.
*Secretary, Law Dept.,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sriman P. V. RAMANUJASWAMI, M. A.
*Retired Director, S. V. O. Institute,
Arsha Press, Visakhapatnam.*

Sri N. RAMESAN, M.A., I.A.S.,
*Deputy Secretary, Home Department,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sri K. V. N. APPA RAO, M.A.,
*Principal,
Andhra Gcervana Vidya Peetham, Kovvur.*

Sri
JATAVALLABHULA PURUSHOTHAM,
M.A.,
*Head of the Department of Sanskrit,
S. R. R. & C. V. R. College, Vijayawada.*

Sri M. SOMASEKHARASARMA,
*Department of Archaeology,
Andhra University, Waltair.*

Sri GUNDERAO HARKARE,
*Dasabhashavisarada,
Shah Ali Banda Chala, Hyderabad.*

PUBLICATION OFFICE:

ĀRĀDHANA

OFFICE OF THE COMMISSIONER

Hindu Religious & Charitable Endowments

(Administration) Department, (Andhra Pradesh)

HIMAYATNAGAR, HYDERABAD.

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 12/-

PER MONTHLY COPY Re. 1/-

విషయసూచిక

తెలుగు

1. వేదమంత్రము	3
2. శ్రీరాముడు	4
3. శేషదర్శనము - శ్రీ కాకరపర్తి కృష్ణశాస్త్రి	5
4. రాయలసీమ పల్లెపాటలు : రామాయణము - శ్రీ యామాటి దొణప్ప	7
5. చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం - శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు	25
6. జయదేవకృతి - “కవిరాజరాజు”	33
7. శ్రీరామనవమి - శ్రీమదాచార్య రఘునాథ చక్రవర్తి	38
8. భరతుడు - అనువాదం : శ్రీ మధిర భానుమూర్తి	40
9. కర్మసిద్ధాంతము - శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తము, ఎం. ఏ.	45
10. వేదాంత దర్శనము - పండిత శ్రీ గోపదేవ్	49
11. భక్తుడై, భగవంతుడైన హనుమంతుడు - శ్రీ గొట్టిపాటి సుబ్బారాయులు	53
12. వార్తాలహరి	57

సंस्कृतम्

१. श्रीमद्गांधी गीता	1
श्री केशिराजु वेंकट नृसिंह अप्पाराया:	
२. मनुष्यः - महर्षिः	3
३. तत्त्वविद् उत्कर्षः	5
श्री धूर्तिलाल रामचन्द्रशास्त्री	

ENGLISH

1. The Secret of Karma Yōga as Revealed in the Githa	
Sri Gunde Rao Harkare	1
2. God, Man and Creation	
Sri Vidya Sankara Bharathi Swami	5

★

ముఖచిత్రం : హరిహరనాథ

చిత్రకారుడు : శ్రీ కందాళ నత్యనారాయణ

“అనందరూప మమృతం య ద్వివాతి”

సంపుటం ౯

ఏప్రిల్, 1959

సంచిక 4

य एकंश्चर्षणीनां वसूनामिरज्यति ।

इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् ॥ ऋ. २।७।६ ॥

జగతివిగల జనాలకూ ధనాలకూ
ఇంద్రుడొకడె యీశ్వరుడోయ్ : ॥

य एक इद्विदपते वसु मर्ताय दाशुषे ।

ईशानो अप्रतिष्कृत इन्द्रो अङ्ग ॥ ऋ. २।८४।७ ॥

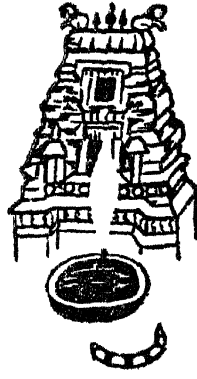
అద్వితీయ శక్తియుక్తు
దైన ఆ సర్వేశుడు
పరమైశ్వర్యం కల సు
ప్రభువుగాన భక్తాళికి
సంపదలు సమృద్ధిగా
సదా ప్రసాదించుతాడు ॥

स रायस्वामुप सृजा गृणानः पुरुश्चन्द्रस्य त्वमिन्द्र वस्वः ।

पतिर्बभूवासमो जनानामेको विश्वस्य भुवनस्य राजा ॥ ऋ. ६।३६।४ ॥

అఖిలలోకైకరాజా :
అసమాన జనతాధినాథా :
ప్రణతు లర్పిస్తాము నీకు
కనకవర్షా లిమ్ము మాకు ॥

“కళా కృష్ణలు”

శ్రీ రాముడు

రాముడే పరబ్రహ్మ - రాముడే పరమతపం - రాముడే పరతత్త్వం - రాముడే తారకబ్రహ్మం - అని ఉపనిషత్తులు పేర్కొనవచ్చును. బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వరులు ముగ్గురూ అన్నదమ్ములు. ఈ ముగ్గురూ రామునిలోనుంచే బయల్పడ్డవారని. తిరిగి రామునిలోనే లీనమయ్యెదరు. రాముడు పరమగుహ్యుడు - రాముడే పరమపదము - రాముడే పరబ్రహ్మ - రాముడే శరణం - అని నిర్వాణాఖండం ఉద్ఘాటించవచ్చు. రణోగుణాశ్రయదైన రాముడు, జగత్కారణుడైన బ్రహ్మ, సత్వాన్ని ఆశ్రయించిన రాముడు పాలకుడైన విష్ణువే. తమస్సునాశ్రయించి లయంచేయడానికి రుద్రుడూ రాముడే. మాయాగుణభేదాలతో ఇటువంటి భిన్నరూపములు పుట్టితీర్చినాయి. రాముడు చిన్మయుడు-అవ్యయుడు అని అధ్యాత్మరామాయణం స్తుతించవచ్చు. రాముడు శివాంశా సంభూతుడు. సీత గౌరీదేవియే. సీతారాములకు గౌరీశంకరులకు భేదం వున్నదనుకొనేవారినే అజ్ఞానులంటారు— అని దూర్వాన రామాయణం స్పష్టికరించవచ్చును. వైష్ణవులకు ముఖ్యమంత్రమైన నారాయణలోని “రా” అనే అక్షరం, శైవులకు ప్రధానమైన శివపంచాక్షరిలోని “మ” అనే అక్షరం కలిసి “రామ” అయినది. హరిహరాత్మకుడు రాముడు, అని స్కాందపురాణం వివరించవచ్చును. ఆదిత్య స్వరూపునిగా, శక్తి స్వరూపునిగా, గణనాథ స్వరూపునిగా సైతం మంత్ర రహస్యశాస్త్రము లనేకం పేర్కొనవచ్చును. వీటన్నిటినీ వాల్మీకి, అగస్త్య, నారద, వసిష్ఠ, ఆత్రి, వ్యాస, శుక ప్రభృతి మహర్షి బృందం, హనుమదాది అతిలోక భక్తబృందం తమ దివ్యజ్ఞానంతో గుర్తించివుండవచ్చును. కాని శబరి, అహల్య, గుహ, తులసీదాసు, తుకారాం, కబీరు, రామదాసు, నమర్థ రామదాసు, త్యాగరాజు ప్రభృతి భక్తబృందం అంతగా లోతైన శాస్త్రజ్ఞానంతో ముడిపెట్టుకొనకనే రామనామంలో ఉన్న అలౌకికానందామృత రుచికి లోగి, పరవశత్వంతో ముక్తిమార్గగాములు రావడం గమనిస్తే భారతదేశంలో ముఖ్యంగా ఆంధ్రదేశంలో ఊరూరా ఇంటింటా శ్రీరాముడు ఆరాధ్యదైవంగా వెలయడం అబ్బురంకాదు. లీలామానుష విగ్రహుడై మానవకోటిలో ఒక మానవుడుగానే పుట్టి పెరిగి ప్రవర్తించి హరిహర బ్రహ్మాత్మకంగా వెలసి, విశ్వరూపం దాల్చిన శ్రీరాముని ఆరాధించడం పరమ త్యాగాధనమే - పరబ్రహ్మారాధనమే కాగలదు.

శేషదర్శనము

కవిమూర్త్యుఁడు, ప్రౌఢకవిచంద్రుఁడు

శ్రీ కాకరవర్తి కృష్ణశాస్త్రి

౧

అంధ్రీయసుకవి విద్యానాథు నర్థించి యిటనే కృతిఁ బరిగ్రహించినఁడు
కాత్యాయనీప్రాజకాంతు నీ స్థలమునందే మించుమతి నామతించినఁడు
దేవేరితోఁ గాకతీయాంధ్రలక్ష్మిని ప్రేమించి యిటఁ గాపురించినఁడు
ఉరుభీకరారికవోష్ణరక్తానిక్తకౌతేయకం బిందె కడిగినఁడు
రాజరాజ ప్రతాపరుద్రక్షీతీంద్రుఁ ; డిదె సభాశుభభవనాంక - మిదె మహేశ
దేవతావాస శిల్పశైథిల్యచిహ్న - మిదియె యవరోధభాగ - మియ్యదియె పరిఘ.

౨

శిథిలమైపోయె నాంధ్రదేశీయశిల్ప మడుగునంబడె నంధ్రవీర్యప్రళస్తి
బక్కటిల్లెఁ ద్రిలింగసర్వస్వశక్తి వీనిఁగని యేడ్వమేమె జీవించినాము.

౩

జాబిల్లిపూవుతో జతచేసియున్నఁడు కమ్మని మగరా జగా తురాయి
భూతితిర్యక్పుండ్రమున దిద్దియున్నఁడు కపురంపుఁగస్తరి కలికిబొట్టు
పచ్చియేనికతోలుఁ బైఁ గప్పియున్నఁడు వెలలేని నెఱిజరీ జిలుఁగువలుపు
పెనుపాఁపసరులతోఁ బెనవైచియున్నఁడు హరుమంజిముత్యాల సరులగములు
విసము గళమునఁగల నీదు నసమదృష్టిఁ దెలిసికొనలేక మాకాకతీయనృపతి ;
ఎం దతని డాగురించితి ? వేల నీకు నింతటి కృతఘ్నతాగతి యెసఁకమెసఁగె ?

౪

కాలుంద్రోలితి మున్నటంచుఁ బలుకన్, గాఁబోలునం, చాంధ్రభూ
పాలుం గాకతివంశవర్ధనుని నీపాలం బడన్వైచినా ;
మేలా ? నీవయె కాలుకేల నిడినావే ! యంబికాలోల ! నీ
కైలాటంబొ మఱేమొ కా కతని నీ కైలాసముంజేర్చితో ?

౫

పుంజికొనంగ నాంధ్రపరిపూర్ణకలా నసమాననైపుణీ
మంజిమ, సంస్కరించిరి సుమా ఘనశిల్పులు సాలభంజికా
పుంజము ; సుత్తిసేనముల ముద్దిడువారి సృజించి యొంచితే :
నెంజిలి నంజలించెదము నీకటుసృష్టికి నీరజాసనా !

౬

పచ్చముపాడుచేసిన నపారమనోహర శిల్పసంపదర్
ముచ్చిలి యున్న నాంధ్రజన భూరివిభూతివితాన - మెంత ని
ప్పచ్చరమైన “నాంధ్ర” యను వర్ణములుండినఁజాలు - సత్త్వరం
బుచ్చగతిం బసాపడక యుందుమె దైవము తిన్నఁజూచినన్.

౭

“అదె పై పద్మయమున్ బరింపకుఁడు - విద్యానాథభట్టారకా !
యెది యేదీ - శ్రవణింతు మింకనొకమా రీనాయికాభాగమే
చదువుం” డంచు హసించు కాకతినృపస్వామిన్ గళాభిజ్ఞఁ జూ
పుడువే యేకశిలాపురీవరమ : నీభూమిన్ విదారించుచున్.

౮

ఏ సఖాంగణమునం దిటుపైని నర్తించు త్రైలింగ్యవాగ్దేవతామతల్లి
ఏ దేవళంబున నికఁ గాపురమునేయు సకుటుంబముగ నర్థచంద్రమౌళి
ఏ కోటబురుజుపై నిటుమీద మాఝ్రోయు దండయాత్రాసూచి చండభేరి
ఏ హజారంబునం దికఁ గాననగు నాంధ్ర జాతీయ శిల్పసంజాతలీల
నామమాత్రావశిష్ట వై నావె నేటి ? కోసి ! నిర్భాగ్యదళ నంట యోరుగల్గి !
యస్తమింపఁగఁ గాకతీయప్రతాప రుద్రుఁ డనవద్యవిద్యాసముద్రుఁ డకట !

రాయలసీమ పల్లెపాటలు: రామాయణము

శ్రీ తూమాటి దొణప్ప

ఆంధ్రవిశ్వకళాపరిషత్తు

భారతరామాయణములు రెండును పాఠమర్థములు; రెండును ఆర్షధర్మప్రబోధకములు. కాని, జానపద గేయములలో రామాయణమున కున్నంత ప్రళయి, ప్రచారము భారతమునకు లేవు. దీనికి హేతువులు సవాలక్ష. భారతము సర్వార్థ పరిబృంహితమయినను భగవద్వ్యశోఽంకితము కానందున తత్పరితోషకము కాఁజాలకపోయినదని భాగవతమునందలి వ్యాస విచార ఘట్టము వాకొనుచున్నది. భాగవత రచనకు ఏతద్విచారమేగదా భూమిక. భారత కథనముతో ప్రత్యక్ష సంబంధము లేమిచే శ్రీకృష్ణగాథ లీ పరి గణనమున చేరవు. అవి, భారతపరాంశమగు హరి వంశమునకో, భగవల్లీలాపారమ్యమగు భాగవతము నకో సంబంధించినవి. భారతగాథాపరములగు జాన పద గేయములు నాకు దొరకలేదు. వివిధ కథానిధా నములగు గేయములకు ఆకరమయినను, భారతకథా వస్తువిషయక వ్యవసాయము సాగక ఈ సీమ వట్టి 'పాండవులబీడు'గా నుండిపోవుట వింతలలోవింత. ఇతర సీమలలో వినిపించునవియును, ఇంద్రాక్ష వెలుఁగునకు వచ్చినవియును ప్రేళ్ళమీఁదికి చాలవు. ద్రౌపదీ కల్యాణము, ధర్మరాజు జూదము - వీనిలో మేల్తరములగు రచనలు. పాండవులు ధర్మానిల శక్రాశ్వసుల వరప్రసాదమున నుద్భవించినను, అవ తారమూర్తి శ్రీకృష్ణునకు మేనమఱుదులయినను, పాండవమధ్యముఁడు ఫాలాక్షుని మెప్పించి పాకు పతమును బడసి, సుధర్మామధ్యమున మహేంద్రు నర్ధాసన మధిష్ఠించినను సామాన్యుల దృష్టిలో వీరు పూర్తిగా ప్రాకృతవ్యక్తులు. భారతమున కుంతయు కొంత ప్రాధాన్యముకలపాత్ర. పల్లెపాటల వాడుకలో

నున్న గొంతెమ్మపూజలు - ఈ పాండవుల గొంతికి చెందినవో కావో నిష్కర్షగా నిర్దరించి చెప్పలేము. చూద్రి మొదటనే తెరమఱుఁగున కరిగినది. వర్షియసి గాందారి యాలోకమును చూడఁదలఁపలేదు; పుట్టం ధుఁడగు పెనిమిటితోడిదే ఆమెకు లోకము. ఇక ఉత్తర, దుస్సల, భానుమతి, సత్యవతి, సుదేష్టలు రేఖామాత్ర పాత్రలు; అంతఃపుర కక్ష్యలను గడచి ఈవల అడుగిడని అసూర్యంపశ్యలు. వీరిలో నేరును శ్రీహృదయమును ఆకట్టగలిగినంత గాఢముద్ర కల వారు కారు. కాని, సుభద్ర పని కొంతలో కొంత మెఱుఁగు. తాళ్ళపాక తిమ్మక్క పుణ్యమా యని 'సుభద్రాకల్యాణ' కృతినందానము మూలమున సుభ ద్రకు తెరమఱుఁగుబ్రదుకు తప్పినది. 'సుభద్రసారె' కూడ సౌగసయిన పాట. జానపదగేయములలోని పాదాంతపదము లనేకములు సీతారామ నామచిహ్నిత ములు. భారత పాత్రలకు ఈ యదృష్టజాతకము వట్ట లేదు. 'పాండవులు పాండవులు తుమ్మెదా' పంప పాండవులు తుమ్మెదా' అనునది మాత్రము ఈ సూత్రమున కవవాదము.

భారతమునఁ గల ప్రధాన శ్రీపాత్ర యజ్ఞసేవి; రాజనము మూర్తీభవించిన రాజకన్య. ద్రోణకృతావ మాన నిరాసము నిమిత్తము ద్రుపదుఁడు సేసిన యజ్ఞమున - నిష్ఫల గుండమున - పుట్టినది. అనఁగా ఆమె పుట్టుక ప్రతీకారవాంఛాపూరితము. సీతమ్మవలె ఈమె పామరశ్రీల సానుభూతిని సంపాదించికొనలేక పోయినది. మఱి, ద్రౌపది యనిన పక్షపాతము - గుణపక్షపాతమే అనుకొనుఁడు - గల కట్టమంచివారి ఊహాపోహలిట్లున్నవి : "సీతయు ద్రౌపదివలె లోక

హృదయహారిణి. అయినను ఇంటిదీపము; జగజ్జ్యోతి కాదు. సభలకుఁబోదు. అట్టివానిలోఁ బ్రసంగించుటకు శక్తి రక్తి రెండును లేని గృహిణి. వాదప్రతివాదములకు సంఘర్షణ ప్రతిఘటనములకు, అననుకూల వచనశైలికి ఆమె పనికిరాదు ; శుద్ధ పేలపిండి; బెల్లపుముద్ద. అల్లములేదు ఆపె నిర్మాణములో; మిరియము లంతకుమున్నెలేవు.... ద్రౌపది యన్ననో, యీనాటి యమెరికాదేశపు నాయకురాండ్రను దాసీత్వ బాధిత సీచత్వ స్థితిగతులని తోఁపింపఁజేయునంత స్వతంత్రురాలు...."¹ "....కావుననే యాపెకు (ద్రౌపదికి) నింటిలోననకాదు, లోకమందంతటను వ్యాపించినది పూజనీయత. పండిత హృదయముల కంటెఁ బామరహృదయములందు నిజమైన సత్య నిర్ణయశక్తి యొక్కువ. దీనికిఁ దార్కాణ వేలకొలఁది గ్రామములలో ద్రౌపది దేవతగాఁ బూజింపఁబడుటయు నేఁజేఁట సుత్సవములలో నర్చింపఁబడుటయును."² రెడ్డిగారి చూపు వేణు. ఆయన యన్నట్లు ద్రౌపదితో సీతమ్మ చాలయంశములలో సాటికిపోటికి నిలువఁజాలదు. చిత్తూరు, ఉత్తరార్కాడు మండలములలో ద్రౌపదమ్మ పేర కొన్ని దేవళములుండుట వాస్తవము. ఇవియును అంత ప్రాచీనములు కావు. ఆమె శక్త్యంశసంభూత యను లోకప్రతీతి హేతువుగా నివి నిర్మితములయి యుండవచ్చు. అయినను ఇక్కడ నొక కిటుకుకలదు. రాయలసీమలో వెనుకబడిన తెగలలో మాటు మనువు మామూలు. వరుసగా నలువురు భర్తలకు 'విడాకు' లిచ్చి అయిదవ భర్తను పెండ్లాడిన స్త్రీ చిన గోడసాని. ఇట్లే ఏడవభర్తను కట్టుకొనిన స్త్రీ పెద గోడసాని. గోడసానిమాట ఆ తెగవారికి వేద వాక్యము. కులము తగవులకై తీరిన ధర్మాసనమున గోడసాని తీర్పు తిరుగులేనిది. ఇట్టి సంప్రదాయము కలవారు ద్రౌపదిని కులదైవముగా కొలువులుపేసి యుండవచ్చు; కోయిలల కట్టి యుండవచ్చు. ద్రౌపదికి అటనట కొన్ని గుడులుండఁగా, సీతమ్మకు

ఊరూర ఆలయములున్నవి. మగనివలన వచ్చిన సిరియని మాతొడ్డినచో 'సీతాయా శ్చరితం మహత్' అను రామవాక్యము నుట్టంకించుట వినా నేను చేయగలిగిన దేమియు లేదు.

స్త్రీకి కన్నీరు తెప్పింపఁగల ఘట్టములు భారతమున చాల తక్కువ; లేవన్నను తకరారు లేదు. కరుణారసమునకు తలపొలమని తలంపఁబడుచున్న స్త్రీపర్వమును జదివిన పండితులు మిక్కిలి అరుదు. ఇక సామాన్యులమాట లెక్కలోనిది కాదు. రాద్ర బీభత్సములు రూపెత్తిన అశ్వత్థామ వీరవిహారములో సౌప్తికపర్వగతమగు ద్రౌపదీ నిర్వేదము దృశ్యా దృశ్యమయినది. సైంధవదుర్బితి దస్యకమగు ద్రౌపదీ హరణ ఘట్టముగాని, సైరంద్రీ రూపమోహితుఁడు కీచకుఁడు సైరంద్రిని బలాత్కరించు పట్టుగాని ముందేమి కానున్నదో యను ఉత్కంఠను రేకెత్తించుట తప్ప కరుణరసావిష్కృతములు కాలేకపోయినవి. అతిప్రసిద్ధమగు వస్త్రాపహరణ ఘట్టము వైతము కురుకులముపట్ల స్త్రీలోకమునఁగల జుగుప్సా ద్వేషములకు హేతుభూతమయినది. ద్రౌపది తన్నుతాను రక్షించుకొనఁగల ధీరచిత్త. ఈవిషయమున సీతమ్మ వట్టి అర్బుకురాలు. లోకములో చేతవాఁతగాని దుర్బులుల కొక కీడు మూడినచో 'అయ్యో' యని జాలిపడుట కలదుగాని, సర్వశక్తిసంపన్నుల కొక పట్టున ఇక్కట్లు కలిగినచో, ఆ చిక్కులనుండి వారెంతగావుగుండెతవముతో తప్పించుకొందురో యని కుతూహలపడుట సర్వసామాన్యము. కావుననే ద్రౌపది యనిన పామరుల కింత బాదాసీన్యము. తెలియని వారు కొందఱు ద్రౌపదిని "సాహసురా"లని భావించుట పలననే వారు ఈ లోకకల్యాణియొక్క సాంగత్యమును వదలికొనినారు. అట్లయినచో 'తింటే గారెలు తినాలి, వింటే భారతం వినాలి' అను ప్రాయో వాదము దీనికి బాధకము కాదా యను శంక జనింపక పోదు. ఇదిగో సమాధానము. ఇది కేవల సత్యము గాదు; పాక్షికము. తెనుఁగు సీమలోని వురుషలోకము

1. సీతాద్రౌపదులు, పంచమ, 74 వ. పుట, ఆంధ్ర విశ్వకళాపరిషత్తువారి ప్రచురణ, 1954; 2. వైది, 76 వ పుట.

నుద్దేశించి యిది రూపుగొనియుండునని నా యభిప్రాయము. భారతము గడునరులగు రాజకీయనాయకులకు రంగభూమి. నాడును నేడునుకూడ తెనుగు గడ్డలోని మగవారు రాజకీయపూహ రచనములలో, రచ్చబండ రగడలలో అరితేజిన ఆరెరఖలు, మహారథులు. స్వీయస్వభావానురూపమగు విషయమును అభిమానించుట మానవస్వభావము. చిరాచోచ్ఛ్వాసములకు బహుశాంధ్రోక్తిమయ ప్రపంచము నంగల ప్రాచుర్యము నా ప్రతిపాదనమున కుపబలకము. ఇవి ప్రధానవిషయములు. చిల్లరమల్లర చాల ఉండును. సీత ఆదిలక్ష్మి అవతారము; ఆమె బ్రదుకు కన్నీటి కాలువ. ఆమె భర్త ఏకపత్నివ్రతుడు; మహాపురుష లక్షణమున కాయన ఆచర్యస్థానము. ఆమె జనకుడు వేదములు వోసినగాదె; యాజ్ఞపల్క్వాది మహర్షినత్తముల కాయన ఆచార్యపీఠము. హనుమంతుడు సమ్మినబంటు; రామాయణ మహామాలారత్నము. ఊర్మిళ, కైకమ్మ, చుప్పనాతి, తార, మండోదరి, మంథర, శబరి, సులోచన - పీఠ ఒక్కొక్కరు శ్రీ సామాన్యమగు ఒక్కొక్క విశిష్టగుణమునకుఁ బ్రతినిధులు. ఇవన్నియు నొక యెత్తు; మతము నేర్పిన పాఠాకయెత్తు. 'వేదవేద్యే వరే పుంసి జాతే దశరథాత్మజే' వేదః ప్రాచేతసా దాసీత్సాక్షి ద్రామాయణాత్మనా' అని వైదికమతానుయాయల విశ్వాసము.

నా యీ యెత్తుగడ ఈ మహేతిహాసముల తారతమ్య నిరూపణము నిమిత్తము కాదు. భారతీయ సంస్కృతి కివి రెండును రెండు కన్నులు. పామర ప్రపంచమున, అందును శ్రీలోకమున ఈ రెండిటి యెడఁగల చూపును విశదీకరించుటయే నా ప్రధానోద్దేశము. శ్రీలపాటలకి రామాయణము అందివచ్చినంత సులువుగా తక్కిన పురాణాలు అందిరావు. మానవ హృదయస్పర్శ రామాయణంలో పున్నంత తక్కిన గాథలలో ఉండదు. అందుకే హృదయ

వాదులగు శ్రీ సాహస్యత నిర్మాతలు రామాయణము మూలమూలలా వెతికేవారు కథకోసము.³

వాగ్రూపమునకు తరువాతిది లిఖితరూపము కావున ఆదిమసాహిత్యములో చాలపాట ప్రజానీకపుహృదయ పేజీకలయందే భద్రపటుపఁబడినది, లిపి, వాడుకలోనికి వచ్చినప్పటికిని నిరక్షరాస్యమగు సామాన్య ప్రజాలోక మిట్టివా పాఠములపై ఆధారపడక తప్పి కాదు. ఆవృత్తి బాహుళ్యమువలన సర్వము వారికి వాచోపధేయముగా నుండెడిది. వేదకాలమునుండియు మనవారి కిది వెన్నతో జెట్టిన విద్య. రంగనాథ రామాయణ మంతయు తోలుబొమ్మలాటవారి గొంతులో గూడుకట్టుకొని యుండుట మనమందఱము నెఱిగిన యంశము. గ్రంథస్థ సాహిత్యమునందే మార్పులు, కూర్పులు లెక్కలేనన్ని కన్నట్లు మండఁగా, నిత్యప్రవాహినియగు నీ రీతి దేశసాహిత్యలో నివి కన్నట్లుట విపరీతము కాదు. వాక్యవిశారదుడు వాల్మీకి శిక్షణమున సర్వసంపన్నులు కుశలవులు శ్రీరాముని సమక్షమున రామాయణమును గానము పేసినట్లు వాల్మీకీయము మనకు ప్రమాణము. కాఁగా కుశలవులే మొదటి రామాయణీకులు. భాస, కాళిదాస, రాజశేఖరాది కవివర్యుల రచనలలో రామాయణ గాథ పలు మార్పులకు లోనయినది. దేశభాషలలో కన్నడ రామాయణము మార్పులకు పెట్టినది పేరు. ఏతత్కృతికర్త అభినవపంప బిరుదాంతుఁడు నాగచంద్రుఁడు జైనమతానుయాయ కావున కథానిర్వహణము, పాత్రపోషణము, సన్నివేశ కల్పనము సర్వము జైనసంప్రదాయానుగుణముగ సంధానింపఁబడినవి.⁴ వాల్మీకీయము ననుసరించి తెనుఁగునను రామాయణ సాహిత్యము దండిగా స్పష్టమయినది. కొంత మూలవదనువాదము; కొంత మూలకథా విధేయము; కొంత అమౌలికము. రంగనాథ రామాయణములో అమౌలికములగు కథ లెన్నియో చేరి యున్నవి. అద్భుతాశ్చర్య విచిత్రవిసోద రామాయణ

3. శ్రీల 'గేయకావ్యములు', భారతి, విజయ, శ్రావణము, పుటలు. 129-136. 4. ఎం.వి.రామాయణం ఎంబి రామచంద్ర చరిత పురాణం, నాగచంద్రకవి విరచితం; బెంగళూరు కర్ణాటక సాహిత్య పరిషత్తు ప్రచురణ, 1921.

ములలో బహు విషయములు ఆమౌలికములు. మైరావణ చరిత్ర, శతకంఠ, సహస్రకంఠ రామాయణ ములు వాల్మీకీయములు కావు. రామాయణీయములు కాని ఈ రచనలన్నియు కాలక్రమమున సంతరింపఁ బడినవి. వతన పాఠములవలనను, హరికథాది కాల క్షేపములవలనను, బయలాట, బొమ్మలాట, యక్ష గానము మొదలగు దృశ్యవిశేషముల ప్రయోగముల మూలమునను రామాయణ కథ యెత్తిన అవతార ములకు అంతు పంతు లేదు. ఇన్ని తరములుగా ప్రజలనోళ్ళలో నలఁగుడువడుట కారణముగా కలిగిన మార్పులు కొల్లలు. పాటపాడు తతియందు మనస్సు నకుఁ దట్టని నుడుగు లెన్నో మఱుఁగువడి, వాని తావున క్రొత్త నుడుగులు చేరుట పల్లెపాటలతో పరిచయమున్నవారెల్లరకు తెలిసినదే.

రామాయణసంబంధి జానపద సాహిత్య మీవరకే పలువురచే ప్రకటితమయినది. ఈ యనాదృతసాహితీ ప్రాముఖ్యమును గుర్తించి తెలుఁగునేల మూల మూలలు గాలించి, సేకరించి, కొంతభాగమునయినను ఆక్షర రూపమున అవతరింపఁ జేసిన వారు మనకు ప్రాతఃస్మరణీయులు. ఈ ఉద్యమమున శ్రీకారము చుట్టినవారు చిరస్మరణీయులు శ్రీ నందిరాజు చలపతి రావుగారు. ముద్రితముద్రితములగు రామాయణపు పాటలలో ప్రశస్తములగు రచనలను సంపాదించి ప్రకటించిన గౌరవము ఆంధ్ర సారస్వత పరిషత్తు, హైదరాబాదు వారికి దక్కినది.⁵ సంకలయితలు 'కృష్ణశ్రీ' గారి ప్రతిభాపూర్వకమయిన ఉపోద్ఘాత మీ కూర్చునకొక అలంకారముగా వెలసినది. ఈ సంకలనమున నలువదిరెండు శకలము లున్నవి. ఇందులో రాయలసీమసరకు చేరలేదని సంకలయితలు పేర్కొనిరి. అదనున అందకపోవుటయే ఈ కూర్పులో వీని లేమికి మూలహేతువు కావచ్చును. ఏతత్ బృహత్సంహిత కొకపాటి ఖిలభాగముగను, తద్వ్యాఖ్యానముగను ఈ వ్యాస ముద్దిష్టమయినది. వివిధ

నందర్పముల, వివిధ చృందోరీతుల గాతవ్యములగు రామాయణపుపాటలను రాశీకరణముసేసి రామాయణ కథాగతి కనుగుణముగా ఇందు పేర్చినాను. ఇవి పలుదినుసుల పాటలు. కొన్ని చిన్నవి; కొన్ని పెద్దవి. కొన్ని శ్రీలవి; కొన్ని పురుషులవి; కొన్ని అందఱివి, ఒక్కొక్క పాటయు రామాయణమునందలి ఒకానొక ఘట్టమును మన కన్నుల యెదుటఁ బట్టునట్టిది. ఈ వ్యాసమున సాధ్యమయినంతదాఁక చిన్న చిన్న పాటలనే ఉదాహరించినాను. పూర్తి పాఠముల నొసఁగుటకు తావు తక్కువపడునని సుదీర్ఘము లయిన పాటలనుండి ఇక్కడ ఆక్కడ కొన్ని కొన్ని పట్టులను మాత్రము ప్రదర్శించినాను. ఒకే దృశ్య మును జిత్రించు పాటలు పెక్కులు చిక్కినవి. అన్నింటిని అమర్చుటకు చోటు చాలదు. చాలినను చర్చితచర్చణము, పౌనఃపున్యము కాకుండ కొన్నింటిని విడిగా పరిహరింపవలసి వచ్చినది. ఇట్లైత ఎచ్చరిక పడినను ఒండురెండు తావుల ఈనియమము తప్పిపోయినది. ముందుముం దిదిస్పష్టముకాఁగలదు. వీలున్నంతవరకు చిన్న చిన్న పాటలనే వీరినాను. ఏరఁగా ఏరఁగా ప్రధాన యా విద్యహాణమునకు ఇరువది నాలుగు పాటలు చాలినను. రామాయణ కథ సంపూర్ణముగా చిత్రితమయినపాట నా సంగలనమున లేదు. నా సంకలనము సమగ్రముకాదు. నా పని పారము ముట్టినచో సంపూర్ణ గాథలు కొన్నియైనను వెలికి రాగలవని గట్టినమ్మకము కలదు.

“కాశీలో బుట్టెరా యీ నామమూ

కాశీగడ్డను వెలసెరా యీ నామమూ

వినరయ్య దశరథుల శ్రీరామనామమూ

సింగారపౌర్ణమూ⁶ విన్నవారికి పున్నెమూ

యింటిలో బుట్టెరా యీ నామమూ

వీభునా వెలిగెరా యీ నామమూ

వినరయ్య దశరథుల శ్రీరామనామమూ

సింగారపౌర్ణమూ విన్నవారికి పున్నెమూ....”

5. శ్రీ రామాయణపు పాటలు, 'కృష్ణశ్రీ' ప్రచురణ, 1965 6. సింగారపు వర్ణము.

సంకలితము. ఆంధ్రసారస్వత పరిషత్తు, హైదరాబాదువారి

ఇట్లే ఇందుగల దండులేదను సందేహములేక సర్వత్ర
ఈ రామనామము వ్యాప్తమయియున్నదను కలుపు
పాటతో మన పరిశీలనమును మొదలిడుదము. కాశీ
విశ్వనాథుడు అన్నపూర్ణాదేవికి తారకనామమును
తొలుత నుపదేశించెనని దీని సారాంశము. తోటలలో
కలుపుతీయుచు స్త్రీలు పాడునవి కలుపు - కలుపు
తీతల - పాటలు.⁷

ఈ క్రిందిది లాలిపాట. తూగుటాయల, త్రాటి
ఊయల, మ్రానిఊయల అని ఉయ్యాలలు చాల
రికములు. ఇంటి రెండు కంటాలకు త్రాడు చుట్టి
గుడ్డతో కట్టిన తొట్ల, త్రాటిఊయల. ఇంటి దంతెల
నుండియో, దూలములనుండియో త్రాళ్ళో, ఇనుప
గొలుసులో వ్రేలాడదీసికట్టిన తొట్టిఊయల, మ్రాని
ఊయల. త్రాటి ఊయలలో శిశువును పరుండఁబెట్టి
నపుడు పాడు పాటల ఫణితి వేటు; మ్రానిఊయల
పాటల ఫక్కిక వేటు. మ్రానిఊయల పాటలు
మామూలుగా ఆందఱు నెఱిగిన 'ఏడవకు ఏడవకు
ఎర్ర మా తండ్రి', 'రామలాలీ మేఘశ్యామలాలీ'
వంటివి. మ్రానిఊయల పాటలో ప్రతి చరణము
చివర 'లాలి' యను పాదాంతపదముండును. తర్వాతి
చరణము నెత్తికొనుటకు ముందు పూర్వచరణమును
పునరావృత్తము సేయుదురు. చరణము పునరావృత్త
మయినపుడు దానిచివర పాదాంతపదమును పాడరు.
రెండు చరణములను పాడు వ్యవధిలో ఊయల
నాలుగుఊయలు ఊగును. ఆయిదవ ఊయలలో
'లాలి' యందురు. శ్రీరాముని చిన్ననాటి ముచ్చట
లీ దిగువ పాటలో మూర్తిగొనినవి.

“పూరికి వుత్రానో కుంకప్పో రోలూ
కుంకప్ప రోటికి శాగ¹⁰ రాకెండ్లూ¹¹ లాలి
కుంకప్ప రోటికి శాగరాకెండ్లూ
చెరిగిచెరిగి దంచరే చేడెలిద్దారూ లాలి
చెరిగిచెరిగి దంచరే చేడెలిద్దారూ

పాడిపాడి దంచరే పణతులిద్దారూ లాలి
పాడి॥ రాకెండ్ల సప్పిడికి రాములులేచె లాలి
రాకెండ్ల॥ అమ్మరో కంసల్లి¹² మముగన్నతల్లి లాలి
అమ్మ॥ రాకెండ్ల సప్పిడికి రాములులేచె లాలి
రాకెండ్ల॥ దంచేటి రాకెండ్లు దరణందు¹³ నిలిపి లాలి
దంచే॥ కూసోని¹⁴ సన్నిచ్చె కురులుజీరాడె లాలి
కూసోని॥ పణుకోని¹⁵ సన్నిచ్చె పాపిల్లె¹⁶ దీసె లాలి
పణుకోని॥ నిలబాడి¹⁷ సన్నిచ్చె నిలువంగిదొడిగెలాలి
నిలబాడి॥ పులియచ్చనీళ్ళతో¹⁸ ముఖజిడ్డు గడిగె లాలి
పులియచ్చ॥ పైటకొంగూదీసి ముఖమెల్ల తుడిసె లాలి
పైట॥ వుగ్గుదాగూతండ్రి దొగ్గాడవయ్య లాలి
వుగ్గు॥ పాలుదాగూతండ్రి పారాడవయ్య లాలి
పాలు॥ అప్పుడే బాయాపి¹⁹ పండ్లమ్మ వొచ్చె లాలి
అప్పుడే॥ అమ్మరో కంసల్లి పండ్లుగొనుతల్లి లాలి
అమ్మ॥ ముందరనె వున్నాది²⁰ ముత్యాలరాసి లాలి
ముందర॥ పక్కనే వున్నాది పగడాలరాసి లాలి
పక్క॥ వెనకనే వున్నాది వజ్రాలరాసి లాలి
వెనక॥ ముంచుకో శ్రీరామ ముద్దుసేతులతో లాలి
ముంచు॥ పట్టవే బాయాపి పెట్టవే పండ్లు లాలి
పట్ట॥ దొడదొడ్డ పండ్లేరి దోసిటా బోసె లాలి
దొడ॥ వుంగరాల్ నందునా వొలికె నొక పండు లాలి
వుంగ॥ గంపలో పండ్లన్ని గణనిమ్మలాయె లాలి
గంప॥ గంపకిందా సుట్ట కనక సుట్టాయె లాలి
గంప॥ కట్టుకున్నా చీర పట్టు చీరాయె లాలి
కట్టు॥ తొడిగిన్నరైకాను²¹ తోపురైకాయె లాలి
తొడి॥ సుట్టిన్న పూసలూ సొన్న సొమ్మాయె లాలి
సుట్టి॥ అమ్మరో కంసల్లి మముగనతల్లి లాలి
అమ్మ॥ యిటువంటికొడుకునూ యెటుగంటివమ్మ లాలి
యిటు॥ వరదరాజుల నేను వరమడిగి కంటి లాలి”

* * *

శివధనుర్పంగమయినది. సీతాకల్యాణమున పెండ్లి
ముత్తైదవల నన్నాహము లిందు ప్రతిపాద్యములు.

7. వివరములకు చూ. కలుపు పాటలు, 'ప్రవంతి', అక్టోబరు 1958. పుటలు 9-28. 8. ఉత్తరమున;
9. కుంకుమపు; 10. చేగ; 11. రోకండ్లు; 12. కౌసల్య; 13. దరణియందు; 14. కూర్పుండి; 15. పండుకొని;
16. పాపటలు; 17. నిలువబడి; 18. ఉలివెచ్చ; 19. బోయాసె (బోయత); 20. ఉన్నది; 21. తొడిగియున్న.

ఇది 'వినరురాతి' పాట.²²

“ముత్యాల రత్నాల ముత్తైదలారా
యింటిలో జేసేరు యేమేమి వనులే
గోచుమలు యిసిరేరు గోడ బూసేరు
పందిర్లు యేసేరు పసపు దంచేరు
జనకూల సీతమ్మ పెండ్లివనులమ్మ
నల్లనల్లనిరూపు నయనాల యెరుపూ
వారచూపులతోడ వాకీట నిలచీ
భామ నడుగొచ్చిన²³ వార లెవరమ్మా
సీత నడుగొచ్చిన సిరిమంతు లెవరూ
కంసల్య²⁴ తనయూలే కాకున్నకులులే²⁵
సాకేతరాములై శాంత తమ్ములై
కూతురు సన్నాది²⁶ కులము దొడ్డాది
అంతకూ సన్నోడె²⁷ అయివొడ్డి²⁸ రామూ
వోలేమి²⁹ సాలేమి వోయమ్మలారా !
సివు విల్లు విరిసిన సిరియె వోలనిరీ
సొగసుపాయమె మంచి సుగుమంచి³⁰ అనిరీ”

ఇది కూడ వినరురాతి పాట. పైదానికి తరువాయి.

“మూలా కొండలా మెరిసే ముంగారి మెరుపూ
గంగా పరమట³¹⁻³² కురిసె బంగారి వానా
నిండెనమ్మ నిడిగల్లు దండి సెరువుల్లు
పండెనమ్మ పెనుగొండ పెండ్లి బియ్యము
ఐవొడ్డి³¹ రాముల అవిరేణి³² పూజ
నాగుబాం కంకణము పడిగి బాసింగము
ఆకాశపందిరులు బూదేచి తరగూ³³
చుక్కలు తలబాలు సూర్య జీటీలు³⁴
పున్నమ చందమా మొదిబాలగిన్నె
పేరైన పెన్నేడు పెండ్లి కడవమ్మ”

ఈ క్రిందిది 'పట్టండు' పాట. పెండ్లికొడుకు
వంకవారు పెండ్లికొమ్మారై కిచ్చెడి పట్టుచీరను వదూ
పక్షమువారందికొనుటను 'పట్టండుట' - పొట్టండుట.

అని వ్యవహరింతురు. కన్యాగృహమునగాని, వరుని
యింటగాని, ఈరెండు తావులను అనువుపడనియెడల
ఏదో యొక దేవళమునగాని పెండ్లి జరిపించుట మా
తట్టున అలవాటు. ఇతర ప్రాంతములలో ప్రాయశః
ముగా కన్యాగృహమునంద వివాహము జరుపుట
పరిపాటి. పెండ్లి కొమ్మారై కీవలసిన చీరలు, నగలను
పసపు గుడ్డలో చుట్టి, వీనితోపాటు తలసూసకము,
తాంబూలము, పువ్వులెత్తులునుంచిన పళ్లెరమును
కన్యవంక ముత్తైదవ యొకర్లు అందికొనును.
మాంగల్యధారణకు పూర్వమే యీ తంతును జరుపు
దురు. ఈ పట్టుచీరయే తలంబ్రాలచీర. కన్య యింట
పెండ్లి జరుగుచో వరుని పక్షపు ముత్తైదవలు పెండ్లిం
టికి పోయి వీని నిచ్చివత్తురు. వరునియింట పెండ్లి
జరుగుచో కన్యపక్షమువారి విడిదికి పోయి యిత్తురు.
పెండ్లికొడుకువంక పేరంటాండ్రు ఇంటిగడపకు
వెలివైపున నిలుచుండి, కడపకు లోతట్టుననుండు
పెండ్లికూతురువంక ముత్తైదువ కందిచ్చుచు ఈ
పాటను పాడుదురు. ఒకప్పుడు ఓరుగల్లు పట్టు
నేతకు ప్రసిద్ధి కాబోలు :

“వోరుగంటిలోన వొక వీదిలోన
వొప్పంగనేసిన ఆసాలివారు
కుంచీద్యైతప్పడూ³⁵ కుంకుమారాలె
సరిచేసెతప్పడూ సన్నమల్లెలురాలె
మగ్గమేసేతపుడు మగలి³⁶ పూరాలె
కట్టనే కొంగదే³⁷ కళివిపూనేత
బిరుసుట్ట కొంగదే వీరపూనేత
తూగాడె కొంగదే తుమ్మపూనేత
ముసుగానె కొంగదే మునగపూనేత
ఆచీరనేసిరే ఆసాలివారు
ఆచీరదెచ్చిరే అందంగ మడచి
పొట్టందబొయ్యేటి పెద్దాలు రండి

22. వివరములకు చూ. వినరురాతి పాటలు. 'ప్రపంతి', సెప్టెంబరు, 1958, పుటలు 8-23; 23. భామను అడుగు
వచ్చిన; 24. కంసల్య; 25. కాకున్నకులులే; 26. చిన్నది; 27. చిన్నవాడె; 28. అయోధ్య; 29. ఓలి ఏమి;
30. సంబారరూపమగు కన్యాకులము; 31-32. పడుమట; 31. అయోధ్య; 32. అయిరేని; 33. భూదేవత ఆరగూ;
34. దివ్యటీలు; 35. కుంచీ వీడ్చునపుడు; 36. మొగలి; 37. కొంగుదే.

శ్రీరాముగనతల్లి పొట్టంపినాది
సీతనూగనతల్లి పొట్టందుమమ్మ
రగురాముగనతల్లి పొట్టంపినాది
రంజనూ గనతల్లి పొట్టందుమమ్మ
కాముణీ గనతల్లి పొట్టంపినాది
కన్యనూ గనతల్లి పొట్టందుమమ్మ
యేణిగై³⁸ కంసల్ప పొట్టంపినాది
యెలకవై³⁹ బూదేవి పొట్టందుమమ్మ.”

ఇది ‘అయిరేని’ పాట.⁴⁰ బచ్చెన పనిచేసిన పెండ్లి కుండలు ‘అయిరేని’, ఎవరి ‘వర్తనకుమ్మరి’ వారికి ‘అయిరేని’ కుండలను తయారుసేసి యిచ్చును. తలంబ్రాలకు ముందుదినమే ‘అయిరేని’ కుండలను కుమ్మరింటినుండి తెచ్చెదరు. ఉల్లెడలక్రింద ఉడు గరల పల్లెరములు చేతబట్టి పేరంటాండ్రు నడచి రా పెండ్లివారు మంగళవాద్యములు చెలంగ కుమ్మరింటికి పోయి, కుమ్మరివారికి దక్షిణ తాంబూలములతోపాటు ఉప్పుతో తొమ్మిది స్వయంపాకమునకిచ్చి, ‘అయిరేని’ గొనితెచ్చి పెండ్లింటిలో దేవునిమూలనుంచి పూజిం తురు. ఈ ‘అయిరేని’ యందలి అయిదు ముంత లను తీసి వివాహవేదికయం దుంచియు పూజిం తురు. ఇది యొకరకముగా కలశపూజ. పెండ్లి పనులలో లోహపాత్రలకంటె మృణ్మయపాత్రలు పవిత్రములని ‘కులపెద్దల’ నమ్మకము. ప్రాచీన నాగరకత కివి పరిశిష్టములు కదా; ఇట్లే కలశపూజ కును, కంకణబంధములకును, బాసింగములకును, మంగళసూత్రమునకును పోగునూలు - వడికిన నూలు - తప్ప మరనూలు వాడరు.

“పచ్చన్ని పందిటా ముత్యాలముగ్గు,
రత్నగంబి మింద⁴¹ లక్కపీటలు
లక్కపీటల సరస లవవత్రి బరిసి
సీత శ్రీరాములూ చేరి కూర్చుండ
నవదాన్యరాసులూ నవరత్న రవిశీ
రాసిదాన్యం మింద రంగులవిరేణి
మాణిక్య దియ్యలూ⁴² మల్లి⁴³ సూనకమూ
గరిగి బుడ్డిలోన గంగతీర్తలూ
పమిడి గిన్నెల్లోన పచ్చిటచ్చింతలు
బచ్చెన్న బరణిలో పసపు గుంకాలూ
వెండితట్ట⁴⁴ల్లోన పండు పలముల్లూ
ఓరానె పువ్వులు యిడగనే రామా
బాసింగమిడువనే⁴⁵ పొద్దాయె రామా
కాకరాపువ్వులు యిడగ యాళాయె⁴⁶
కంకణాలిడువనే పొద్దాయెనమ్మా
పచ్చన్ని పువ్వులు పగిలె పొద్దాయె
బ్రమ్మముళ్ళూ⁴⁷ యిప్ప⁴⁸ పొద్దాయెనమ్మా
ఆరతిని ఇవ్వరే అవిరేణి తల్లికి
పేరెత్తి మొక్కరే పెద్దావిరేణి
తలపుంచి మొక్కరే తల్లావిరేణి.”

పెండ్లి పేరంటపు పనులలో ముత్తైదవలు పాడు⁵⁰ అల్లా నేరేళ్ళు, దవళము, సువ్వాల, సోబానము మొదలగు పాటలవలె గౌరీకల్యాణపు పాటలు⁵¹ నొక రకము. నలుగు పాటలలో ఈ గౌరీకల్యాణము లంతర్భాగములు. ఈ క్రిందిది గౌరీకల్యాణపు పాట. ఈదేరినపుడు కన్యకు చుట్టములు సూడిదలుతెచ్చిచేయు వేడుకలలోపాడు పాట ఇది. ప్రతిదినము మలిసందె

38. ఏనుగై; 39. ఎలుకవై; 40. ‘బరేని గొనివచ్చి రైదువల్ పాటలు పాడుచు కుభవేళ వేడుకలర....’ విజయవిలా. 3-35; 41. మీద; 42. దివ్వెలు; 43. మల్లె; 44. పళ్ళెరము; 45. బాసింగము విడువ; 46. వేళాయె; 47. తలంబ్రాల తరువాత భార్య పైఠాకొంగునకు, భర్త ఉత్తరీయపు టంచునకు ముడివైచుట “బ్రహ్మముడి”; 48. విప్ప; 49. తల్లి అయిరేని; 50. “పేరంటాండ్రొగిబాడు పెండ్లిపాటలకు శారితా కీరముల్ సందడి నేయ....” రంగనాథరామా. బాల, 88 పు. ఆం. వి. వారిప్రతి; 51.అరుంధతీయు, ననసూయయు నాదియైన పుణ్యాంగనలు గౌరీకల్యాణంబులు వాడుచు ముత్యాల నేసలిడ....” (రుక్మాం. 5-190), ‘గౌరీకల్యాణంబులు నారీమణులెల్లబాడ....’ (తపతీ. 5-52), ‘గౌరీ కల్యాణమునకేమి కంతుగన్న తల్లి దవళంబు పాడరాదా లతాంగి....’ (పాంచాతీ. 4-22), ‘సీతే పచ్చు సువాలయన్ దవళ మింతి యల్లాసే రేళ్ళు గౌరీకల్యాణము లంచు నింటికడ నే రేతిం విజృంభింతువే వాకి వివృట నంచ....’ (పాంచాతీ. 4-24);

పూట ఏడువారాల పొమ్ములతో అమెను 'మస్తాబు' సేసి, పీటమీద కూర్చుండబెట్టి, నలుగురించి రాచి, పారాణి పూసి, గండము నలది, పన్నీరు చిలికి, కుంకుమబొట్టు వెట్టి, కాటుక లిడి, పూలు తుటిమి, సూసకము వైచి, అక్షతలు బుక్కాము చల్లి, తాంబూలాదులతో ఒడి నించి ఆరతి యెత్తుదురు. ఉత్తత్తి - ఎండుకజ్జరపు - పండ్లు, ఎండుకొబ్బెర గిన్నెలు, కండ చక్కెర పలుకులు, పసపు గొమ్మలు, పక్కలాకులు, వెల్లుల్లి గడ్డలు, తక్కిన కానుకలతో ఒడి నింతురు. ఇది పదునాఱునాళ్ళ వేడుక. బిందు బల గమునకు దినదినమును విందు. పదునాఱునాడు ఊరందటికిని విందు. కన్నడ సీమలోని 'ఒనగె' యిట్టిది. సీతమ్మ పుట్టింటనే ఈదేరినట్టిపాట తెలివికి. ఈ ఆచ్చటముచ్చటలు అయోధ్యయందు జరిగినట్లు కొన్ని రామాయణపుపాటలు తెలుపుచున్నవి.⁵² రెండు రెండు చరణముల కొకతూరి 'గౌరి కల్యాణమే వైభోగమే గౌరి కల్యాణమే వైభోగమే' అని వంత పాడుదురు.

“అలికిన్న పూసిన్న అరుగుల్ల మింద

ఆదిలక్ష్మిమి సీత సమర్తలాడింది

గౌరి కల్యాణమే వైభోగమే

గౌరి కల్యాణమే వైభోగమే.

సమర్తలాడిననుద్ది తల్లితోజెప్పె

తల్లిబోయి తనవొక్క బలగముతో జెప్పె గౌ.

నూటొక్క బలగమూ నూనిలంపీరీ

కోటొక్క బలగమూ కొదిరి^{52-a} బంపీరీ గౌ.

పట్నాన బంచిరీ పసపు నూనెల్లా

దేశాన బంచిరీ దినుసు నరుకుల్లా గౌ.

పిన్నమ్మ దెచ్చెనే పిరెముతో⁵³ నలుగూ

పెద్దమ్మ దెచ్చెనే ప్రేమతో నలుగూ గౌ.

కంసల్లి కన్నుత్త పువ్వున నలుగూ

కైకమ్మ సిన్నత్త కడలేని నలుగూ గౌ.

ననిపుట్ల బియ్యము పంపి వార్చింగా

పదివేల పస్తరే పందిర్లో వెయ్యూ గౌ.

‘బిందుబలగానికి బిందు జేయంగా

బిందులేసాగెనే పట్కూరి చంకా.’⁵⁴ గౌ.

ఈ పాట ససినాటు - డిడ్దుల - సమయముతో

పాడునది. మదమల రోతు నీరుగల నుడిరయ్యలలో

జారులుతీరి ససిని నాటుచు స్త్రీ లీపాటను పాడుదురు.

శిష్యమర్పింగమునాటికి సీతమ్మ కాలేంద్రయమ్మ⁵⁵.

అయోధ్యకు క్రొత్తగా కాంచు⁵⁶మొదట పచ్చిన సీత

శిఖప్రాయమని భవభూతి చాచిచోట్ల స్పష్టపటిచి

నాడు.⁵⁷ పెండ్లిఅయినవెంటనే మిథిలాపతి జనమందు

కూతుండ్ర సంతటిని అత్తింటికి పంపినట్లు వాల్మీ

కీయుడు పేర్కొనుచున్నది. సీతకే అతేంద్రను

చుండగా ఊర్కికాదు లంతకంటె పసిపిల్లలయి

యుండవలెనుగదా! ముక్కువచ్చలారని పసిపిల్లలకు

అంపకాలదేశ నయబోధ నేయుట హాస్యాస్పదము

కాదా? ఈ ప్రసక్తి వాల్మీకీయమునఁ గానరాదు.

“అథరాజా ఒదేహానాం దదౌ భన్యాభనం బహు....

దత్వా బహుభనం రాజా సమసుజ్ఞాప్య పార్థివం.

ప్రియవేశ స్వనిలయ మిథిలాం మిథిలేశ్వరః” అని

వాల్మీకి ఊరికొనినాడు. “జనకుడు గూతులం

బిలిచి సమ్మతి బుద్ధులునెప్పి”....” అను భాస్కర

రామాయణకర్తనూచనను, “అప్పుడు మిథిలేశుఁ

డానందకేశి - నుప్పొంగి నిజదైభవోన్నతి మెఱసి

కరమర్థిబుద్ధులఁగఱపి కూతులకు”....” అను రంగ

52. సీతసమర్త. శ్రీల రామాయణపు పాటలు, పుటలు. 92-98; 52-a. కొబ్బెర; 53. ప్రియము;

54. పొరుగురిదాక; 55. చూ. ‘మమ భర్తా మహాకేశీ వయసా పంచవింశతః అష్టాదశహి వర్షాదే మమ జన్మని

గణ్యతే’ అరణ్య. 47 సర్గ. గోవిందరాజీయ వ్యాఖ్య; 56. ‘పితవనికప్రాంతోన్మీల స్మనోహర కుట్కలై ర్భవన

కుమమైః ముగ్ధలోకం శిఖర్దదతీముఖం’ — ఉత్తర రామచరితము, ప్రథమోఽఙ్కః, 20; ఇంకను అందే చూ. 1-37,

1-45, 4-4, 4-11; 57. భాస్కర, రామా, బాల, 748; 58. రంకనాథరామా, బాల, 88 పుట, ఆంధ్ర విశ్వకళా

పరిషత్తు వారి ప్రతి.

నాథ రామాయణకర్త సూచనను గ్రహించి 'అంపకపు
హితవు' లను పెంచి పెద్దపెద్దపాటలుగా వ్రాసినారు.

“యేలనమ్మా సీతమ్మ యేలనమ్మ సీతమ్మ

యెల్లకేమి స్థిరమమ్మా

యెల్లపొద్దూ యింటిపేల్పుల పూజలియమ్మా
పొద్దుపొద్దున్నలేది ||పొద్దు||

అత్తామామల నేవలియమ్మా

బంచాబలిగం బాలపెద్దల బాగాజాడమ్మా
కురుల చక్కదనమూననూ ||కురుల||

కురులు విట్టి తిరగొద్దమ్మా

కొప్పునున్నా చూజొక్కము కొనరిచూసేరూ
వీపు చక్కదనమూననూ ||వీపు||

పైటజార్చి తిరగొద్దమ్మా

వీపునున్నా పిరాజాజులు వొరులు చూసేరూ
చెయ్యి చక్కదనమూననూ ||చెయ్యి||

చెయ్యివినరి నడవొద్దమ్మా

చెయ్యినున్నా నల్లాగాజులు గల్లుమనీనీ
కాలు చక్కదనమూననూ ||కాలు||

కాలుయెత్తి నడవొద్దమ్మా

కాలినున్నా కడియాలేమొ గల్లుమనీనీ.”

ఈ దిగువఁ జూపినది 'కపిలే' పాట. కపిలే
పాటలు⁵⁹ జానపదసాహిత్యమున అమృతకలశములని
రసపిపాసువుల యామోదమునుబడసినవి. అయోధ్యా
కాండ గాథ యంతయు నీ 'యభినవగాథ' లో
నిమిడిపోయినది. కైకమ్మయనిన జానపదులలోఁగల
భావమున కిది ప్రతిబింబము. కైక కాకితో, సీత
కోకిలతో ఉపమింపబడుట గమనింపఁదగినది. ఈ
పాటతో రామాయణ కథ అడవిలోఁబడినది.

“కైకబుట్టి వరముగోరా - సీతకావర మడివిపాలూ
కాకిబుట్టి తరిమికూయా - కోకిలమ్మా గుట్లపాలూ.”

ఇది వినరురాతిపాట. ముక్కునెవులుగోసి రామ
లక్ష్మణులు తన్నవమానించిరని శూర్పణఖ రావణు
నితో మొఱుఱుడుట యిందలి యితివృత్తము.

“ముక్కుముక్కందము నక్కాదనమ్ము

ముక్కెరుకోసిరే ఓ నుప్పనాతీ ?

రామయ్య వనమూలొ పండ్లైరబోతే

పట్టిముక్కులుగోసె పరుకురామయ్య⁶⁰

దిక్కువచ్చినతోన⁶¹ చెప్పకొమ్మనై⁶²

పగవాణి రాజ్యాన పండ్లైరనేల

లంకాకి రావణుడు రాజుగానేల

వనమూలొ పచ్చలు వలనబోనేల”

ఇది కలుపుపాట. సీతారామ లక్ష్మణులు పంచవటి
లో నుండఁగా జరిగిన కథ యిందు పర్ణితము.

శ్రీరామ రామ వినవే

రామ వినవే

„ అరెండి⁶³ అడివిలో అది పర్ణశాలా „

„ పర్ణశాలకు రెండు పంచటరగుల్లు „

„ పంచటరగుల నరన చీమల్లపుట్ట „

„ పంచటరగూ మింద సిరిసాప బరిసే „

„ సిరిసాప మిందను జోడు గంబాడీ „

„ జోడుగంబడి మింద నలువ పచ్చరము⁶⁴ „

„ నలువ పచ్చం మింద నన్న మల్లెల్లా „

„ నన్నమల్లెల మింద జాజిమల్లెల్లా „

„ నలువ పచ్చం మింద సిరిగద్ది పీటా „

„ సిరిగద్ది పీటపై సీత శ్రీరాములూ „

„ సీత శ్రీరాములూ జూదమాడంగా „”

మారీమఁడు 'మాయలేడి' రూపున కన్పించును.

శ్రీరామ రామ వినవే

రామ వినవే

“„ మాయలాడీ మెకము మేడపై వాలె „

„ సీత దాన్ని జూసి సీరడ్డగించె „

„ కాత⁶⁵ దాన్ని జూసి కాలడ్డగించె „

„ యేడి జూస్తూ దాన్ని యేలడ్డగించె „

„ అరడీ సీతమ్మ అటు మళ్ళి చూసే „

„ మాయలాడి మెకము మనమేడ మింద „

„ దాని చర్మం నాకు రైక గావలెనూ „

„ దాని చర్మం నాకు కోక గావలెనూ „

„ నీచేత గాకుంటె నీ చేతి అంబూ „

59. వివరములకు చూ. కపిలేపాటలు, స్రవంతి, ఆగస్టు, 1958. పుటలు. 7-17 ; 60. లక్ష్మణుఁడు ; 61. దిక్కు
వచ్చినచోట ; 62. చెప్పికొమ్మనెనె ; 63. అరణ్య ; 64. పచ్చరము ; 65. కాంత.

.. నీచేతి అంబులూ నా కిచ్చి చూడూ ..
 .. అట్లంటె రాములకు అతికోప మొచ్చె ..
 .. ఇల్లు ఇల్లూ యెతికి యిల్లంబులందె ..
 .. జల్లెడంబుల పొదను⁶⁶ వీపునను వేసె ..”

రాముడు మృగము వెంటఁ బడినాడు. చిక్కినట్లే
 అనిపించి పారిపోయెడిది. అప్పుడు రాముడు,

శ్రీరామ రామ వినవే రామ వినవే
 .. అతికోపమే వచ్చి అగ్గిబాణం దొడిగె ..
 .. అగ్గిబాణం దొడిగి అటుజూసి యేసే ..
 .. సీతసీతా యని క్షీతి మింది కొరిగె ..
 .. సీతయన్నా సుద్ది సీతమ్మ వినెనూ ..
 .. మరిది నా లచుమన్న మము గన్నతండ్రి ..
 .. ఆరెండి అడివి మీ యన్న రాములకు ..
 .. ఆరెండి అడివిలో అతికష్టమొచ్చే.... ..”

అటుపోయి చూచిరమ్మని సీత లక్ష్మణుని బ్రతిమా
 లును. ప్రపంచము తలక్రిందు లయినను తన అన్నకు
 ఆపద రాదను లక్ష్మణుని మాటను సీత వినదు. లక్ష్మ
 ణుడు పోఁడు. భర్త కేమి ఆపద వచ్చినదో యను
 త్రొక్కులాటలో ఆమెలో కిణుదురకపు టూహలు
 పొటమరించినవి. ఇట్టి యదమన ఆవేశ మెక్కువ,
 ఆలోచన తక్కువ. ఆవేశ మాలోచనకు చుక్కెదురు
 అప్పుడు సీతమ్మ అన్నది గదా,

శ్రీరామ రామ వినవే రామ వినవే
 .. చేని పంచన బీడు యెవ్వరిది మరిదీ ..

.. చేని పంచన బీడు చేనోడిదె⁶⁷ వొదినా ..
 .. అన్న జస్తే తేజి యెవ్వరిది మరిదీ ..
 .. అన్న జస్తే తేజి తమ్ములదె వొదినా ..
 .. అన్న జస్తే భార్య యెవ్వరిది మరిదీ ..
 .. యేమి మాటాడితివి యెరి మాతల్లి ..
 .. అనరాని మాటలే అంటివే తల్లి ..
 .. వినరాని మాటలే వింటినే తల్లి ..
 .. యిల్లు యిల్లూ యెతికి యిల్లంబులందే ..
 .. జల్లెడంబుల పొదను వీపునను యేసే.... ..
లంకిణీ తమ్ముడూ రావణాసురుడూ ..
 .. జంగమేనకమేసి⁶⁸ అంగణము కొచ్చి⁶⁹ ..
 .. గజకూల మేసెనే గడ్డపెకలించే⁷⁰ ..
 .. అంటిముట్టాకుండ అరదాననుంచే ..
 .. తనదైన లంకకూ తరలె రావణుడూ ..

ఇది వినరురాతి పాట. ఇది సీతాత్రిజటల సంభా
 షణముగాఁ దోచుచున్నది. రావణుడు సీత నపహ
 రించి తెచ్చి లంకలో తొలుతనప్పగించినదిత్రిజటకే.⁷¹
 సీతను ఆశోకపనియందుంచినపుడును కావలియుండిన
 రాక్షస స్త్రీలలో త్రిజట యొకతె.

“రామ రామనియెదు రాజ్యములోనా
 సీతమ్మ నిన్నెవరు పెరదెచ్చినారూ
 లంకిణీ తమ్ముడు రావణాసురుడూ
 మాయారూపులతోడ మమ్ము పెరదెచ్చె
 సుత్తూర⁷² నిమ్మలై సూదిపొన్నలై

66. పొదని; 67. చేనివాడిదె; 68. జంగమువేషము వేసి; 69. అంగణమునకు వచ్చి; 70. ‘వామేన సీతాం
 వద్యాక్షిం మూర్ధజేషు కరేణసః - ఊర్వోస్తు దక్షిణేనైవ పరిజగ్రాహ పాణినా’ శ్రీమద్రామా. ఆరణ్య. 49 సర్గ.
 ‘మూర్ధజేషు నిజగ్రాహ ఊర్వ మ చక్రమే తతః’ మహాభారత, ఆరణ్య. రామోపాఖ్యానసర్వ. 277 అధ్య. 43 శ్లో.
 ‘....తనదు భయంకరాకారమునకు మూర్ఛం బొంది పుడమిపయం బడియున్న జనకతనయం బొదివిపట్టి రథంబువయం
 బెట్టి లంకాభిముఖుండై....చన....’ భాస్కరరా. ఆర. 2-108, ‘అచ్చారులోచన నదయతనెత్తి - తెచ్చి రథంబుపైఁ
 దెఱఁగొప్పఁబెట్టి’ రంగ. రా. ఆరణ్య. 204, పుట. ‘భూమిపై నున్నట్టి భూపుత్రి జూది గడ్డ పెల్లగించి రథముపై
 బెట్టి’ నంజీవరామా. స్త్రీల రామా. పుట. 11. ‘అదయకూలము దెచ్చి గెడ్డ పెల్లగించి రథమువయి బెట్టుకొనెనూ’
 లంకాయాగము, స్త్రీలరామా. పుట. 147; 71....రావణుడును....సీత తోడ రా సముద్రంబు గడచి లంకాపురంబు
 సొచ్చి వివరులయిన సీతను దీచి త్రిజట రప్పించి యా రక్కసితోడ నిల్లనియె’ భాస్కర. రా. ఆరణ్య. 2-181.
 ‘అని వణక నాత్రిజటయు సీత నంతఃపురంబుదోచికిం గొనిపోయె’ పైది ఆరణ్య. 2-184. ‘తెఱఁగొప్పనప్పుడు త్రిజ
 టాదులైన - తెఱవలఁదిలిచి ధాత్తీపుత్త్రీఁజూపి.’ రంగ. ఆర. 210 పు; 72. చుట్టువార.

సూత్తివే సీతమ్మ రావణుడే లంకో
అన్నెకారి వాణి⁷³ లంక అగ్గయ్య మండూ
దురదాడీ వాణిలంక దూకిగానానీ
పాపిష్టి వాణిలంక పాడుగానానీ
రామ రామనియేవు రాజ్యములోనా
రాముడేమి గావలెనో రాగవుల సీతా
రాములు పురుసులు లచుమన్న మరదీ
పూర్తికాదేవమ్మ ముద్దుసెల్లెల్లా
బరత సెత్తీకులు⁷⁴ బావమరదండ్లు
జనులెల్ల మెచ్చంగ జనకుడే తండ్రి
బూమెల్ల మెచ్చంగ బూదేవె తల్లి
దరణెల్ల మెచ్చంగ దశరథుడె మామ.”

ఈ క్రిందిపాట ‘జట్టిజాము’⁷⁵ వేయునపుడు
పాడునది. సీత పోబడిని జటాయువు వలన నెఱిగి
రామలక్ష్మణులు ఋశ్యమూకమున హనుమంతుని
కనుగొనుట ఇందు వివృతము.

“వెండిదీ చిక్కంటి ||వెం|| వెలవటా బడినాది
వెలదిలేదుర తమ్ముడా
పైడిదీ దువ్వెనా ||పై|| పంపనా బడినాది
పణిలేదుర తమ్ముడా
చిలుకలూ కోగిరలు⁷⁶ ||చి|| బవుసిన్న బోయినవి
సీత లేదురతమ్ముడా
అంసలు⁷⁷ గోరికలు⁷⁸ ||అం|| అతిసిన్న బోయినవి
అతివలేదుర తమ్ముడా
పదవన్న రాములూ ||పద|| పట్టాబి సేకరుడ
పణితి వెదుక బోదామూ
మనబొయ్యో దావనా⁷⁹ ||మ|| మనుబోతులుండాయీ
యెనలేని కారడవి యెట్ల బోదము తమ్ముడా
మనబొయ్యో దావనా ||మన|| ఆవులా జాడుంది
ఆవులా జాడుంటె అనుమానమెందుకన్నా
అకొండ వాకిటా ||అ|| బోరు కొండావాల⁸⁰
కూలింది గరుటాలమంతా వాలింది గరుటవచ్చి

లేవనత్తువ నిత్తు ||లేవ|| బతక పాణములిత్తు
లేచేవ గరుటాలమంతా లేచేవ గరుటవచ్చి
లేవ నత్తువలేదు ||లేవ|| బతక పాణములేదు
యీవయ్య వైకుంటము యింగేల⁸¹ యీలంపటా
లంకిణీ తమ్ముడూ ||లంకి|| రావణాసురుడూ
సీత సెరగొనిపోయెస్వామీ

సిచ్చు సెరగొనిపోయెనూ”

రావణుడు, చిచ్చువంటి సీతమ్మను చెఱగొని
పోయెనని తెలిసి ‘గరుడవచ్చి’ కన్నుమూసినది.
రామలక్ష్మణులు జటాయువున కగ్నిసంస్కారాదు
లొనర్చి నడవఁగా నడవఁగా ఎట్టయెదుట ఋశ్య
మూకము పొడగట్టినది.

“....యేదేడు యోజనాల⁸² ||యే|| సూదిగుంటి మింద
యేడుగురు మనుషులూ యేగుజాసే మనుషులూ
అలసొచ్చి⁸³ రగురాములు ||అల|| మావిమానీకింద
మోమునిద్దర⁸⁴ బోవగా మగతనిద్దరజేయగా
కోతిపురుగేదియో ||కోతి|| నేత⁸⁵ పురుగేదియో
కొమ్మకొ మ్రొగబారెనూ రెమ్మరె మ్రొగబారెనూ
రామల మిందనూ ||రాము|| నీడబారినకొమ్మ
విరిచి కిందికివేసెనూ వెరిచి కిందికిజూసెనూ
దిగులుపడుతూలేచి ||దిగు|| దిగ్గున్న లేచి
మాని మొదటికి జూసెనూ మాని మిందికి జూసెనూ
చూడచక్కనివాడు ||చూడ|| సరదారుడనుమన్న
చుక్కలకి యెలుగాయెనూ చూపులకి యెలుగాయెనూ
అతిగచక్కనివాడు ||అతి|| అతికాయుడనుమన్న
రాజ్యానికెలుగాయెనూ రాములకు ఎలుగాయెనూ”

ఇది కపిలెపాట. వాలివధతో సుగ్రీవుఁడు కపి
రాజ్యమున కేలిక యయినాఁడు. అది వర్షర్తువు.
శరత్తు వచ్చిన గాని సమరసన్నాహములు సాగవు.
శ్రీరాముని సమాశ్వాసించుచు సుగ్రీవుఁడిట్లనినాఁడు.

“సీతమ్మ సెరబోయెనంటా

చింతలూసెయ్యొద్దు రామా

73. వాని ; 74. భరతశత్రుఘ్నులు ; 75. ‘జట్టిజాము’ పాటలు, ‘ప్రవంతి’ డిసెంబరు, 1958, పుటలు, 38-54;
76. కోకిలలు ; 77. హంసలు ; 78. గోరింకలు ; 79. దోవన ; 80. కొండవలె ; 81. ఇంకేల ; 82. అలసివచ్చి ;
83. మోహపునిద్ర ; 84. లేత.

సీతపాలిటి అనూమంతా

సీతదెచ్చి చింతలు దెలుపూ⁸⁵”

ఇది ‘జట్టిజాము’ పాట రామునిపంపున అనుమన్న లంకికిరిగి, సీతను చూచి, అనవాలుగా చుట్టుటుంగరమునిచ్చి ఆ శోక వనిని పొడొనర్చుట ఇందలి కథ.

“వోరోరి యనుమన్న వోరోరి యనుమన్న

నా చిన్ని యనుమన్న

సీత చెరలోబొయ్యి యేడునెల్ల చినమాయె

రామా రామానుజ రాగవుల రామా రామానుజా

సీత చెరలోబొయ్యి యేడునెల్ల చినమాయె

సీతనంగతులుచూకు తెలిపించు రనుమన్న ॥రామా॥

వుగ్రంపు అనుమన్న వుత్రగోప మెగడాచి

పండెండు అమడలు పొంజూసె అనుమన్న ॥రామా॥

రామూలచేతిది సిరిముద్దుటుంగరము

సిరిముద్దుటుంగరము చేతికి దీసె ॥రామా॥

యేడేడు సమద్రాలు యేరమై పొంగ

లంగించి పంగించి లంకలో పడదుంకె⁸⁶ ॥రామా॥

లంకలో పడదుంకి లంకిణిని పడగొట్టి

ఆ దెతికె⁸⁷ యీ దెతికె⁸⁸ అమ్మవారే లేదు ॥రామా॥

ఆ దెతికి యీ దెతికి ఆళ్ల మరుగూన

అమ్మవారిని పొడగనెనే అనుమన్న ॥రామా॥

రామూలచేతిది సిరిముద్దుటుంగరము

సిరిముద్దుటుంగరము సీతమ్మ కిచ్చె” ॥రామా॥

* * *

“ఆకలీ అవుతుంది కడమాని పండమ్మ

కడమానిపండుకూ సెలవిమ్ము కనతల్లి ॥రామా॥

యేనిగెత్తు యెరజీమ గాడ్డెత్తు గండ్రజీమ

కొమ్మకొమ్మకు కోటివేల రాక్షసులు ॥రామా॥

నిన్నైన జూస్తేను నిలువునా ఒలిసేరు

నద్దిపండుండాది ఆరగిం చనుమన్న ॥రామా॥

నచిపండు దింతేను సమద్రాలు బోతాను

సమద్రాలు బోతేను ననిసుంచుతాదమ్మ ॥రామా॥

కడమానిపండుకూ సెలవిచ్చె కనతల్లి

కొమనున్న రాక్షసుల కొట్టి గుట్టాలేసె ॥రామా॥

ఎనమంత పడగొట్టి వనపాలకుల తొన్నె⁸⁹

ఆ లంకిణిబోయి పట్నాన జెప్పెనూ ॥రామా॥

పట్టుదట్టి మొనగాళ్ళు పట్టుమంటొస్తారు⁹⁰

నీలిదట్టి మొనగాళ్ళు నిలుచుంట నొస్తారు ॥రామా॥

సుకలాన పరతాన⁹¹ పెరిగెనే అనుమన్న

మునుమిచ్చి రాక్షసుల మొత్తిచంపీ నే” ॥రామా॥

ఇదియును జట్టిజాముపాట, సీత శ్రీరామమాతల సంభాషణలు.

“నుట్టేడు సమద్రాలు ॥నుట్టేడు॥ సట్టనడుమాలంకా

యట్ల⁹² వస్తీపయ్య శ్రీ అంజనేలూ” ॥యట్ల॥

నుట్టేడు సమద్రాలు ॥ను॥ సట్టనడుమాలంకా

వొడ్డేసిప స్తీసమ్మ సీతమ్మ ॥వొడ్డేసి॥

పాపిట్టి భూమిలో ॥పా॥ పగవాణిలంకలో

సెలనేను టిక్కితయ్య శ్రీ అంజనేలూ

పై కేను టిక్కితయ్య

రాజవంశముమొలక ॥రాజ॥ రా. సంశము చిలుక

రమణీమాటాడు తల్లి సీతమ్మ దేవీ మాటాడు తల్లి

శ్రీరామ లచ్చములు ॥శ్రీ॥ వారన్నదమ్ముల్లా

సేమముగ వున్నారయ్య శ్రీ అంజనేలూ ॥సేమ॥

శ్రీరామలచ్చములు ॥శ్రీ॥ వారన్నదమ్ముల్లా

సేమముగ వున్నారమ్మ సీతమ్మ ॥సేమ॥

బత్రసెత్రీకులూ⁹³ ॥బత్ర॥ నా బాపమరదండ్లు

సేమముగ వున్నారయ్య శ్రీ అంజనేలూ” ॥సేమ॥

ఈక్రిందిది కోలాటముపాట.⁹⁴ హనుమద్రావణ

సంభాషణ మిందు విస్తృతము.

“యేదేళ పరుడవో ॥యేదేళ॥ యేరాజు బంటువో

యెందుంటి వస్తీవిర వోరీ పసచరీ ॥యెందుంటి॥

85. తీర్పు; 86. దుమికె; 87. ఆడ వెతికె; 88. ఈడవెతికె; 89. తన్నె; 90. పట్టుమంటు వస్తారు;

91. చుక్కలాను విర్యతమువలె; 92. ఎట్లు; 93. అంజనేయులు; 94. భరతశత్రుఘ్నులు; 94.A. వివరములకు

చూ. జానపద సాహిత్యము, ఆంధ్రవిశ్వకళాపరిషత్కళాశాలల ప్రతిక - రజతోత్సవ సంపుటము పుటలు 8-21.

సుంగారవనములో⁹⁵ సీతమ్మ వుందనీ
సూడబోనొస్తరా వోరీ

యేదేడు నమద్రాలు ||యేదేడు|| యేకమైపారంగ
నువ్వెట్లు⁹⁶ వస్తవిర వోరీ వనచరీ ||నువ్వెట్లు||

సీకేడు నమద్రాలు నాకేడు కాలవలు

యెనికి⁹⁷ లగువుతో వస్తవిర వోరీ

యేటిగట్టునవుండె ||యేటి|| మేటి కుంభాకర్ణు
ద్వాదెట్లు⁹⁸ రానిచ్చెరా వోరీ వనచరీ ||వాదెట్లు||

యేటిగట్టునవుండె మేటికుంభాకర్ణు

మొదదెల్ల దొక్కొస్తరా వోరీ

గవని⁹⁹ గాసేవోళ్ళు ||గవని|| సినలంకి పెదలంకి

వాళ్ళెట్లు రానిచ్చెరా వోరీ వనచరీ ||వాళ్ళెట్లు||

లంకిజీ చెయిబట్టి కంకడము యమ బులిమి

యమలోక మంపిస్తరా వోరీ

నీయంటి¹⁰⁰ బలకాళ్ళు ||నీయం|| నీయంటి మొనగాళ్ళు

యింగెంద¹⁰¹ రుందురోరీ వనచరీ ||యింగెంద||

నాయంటి¹⁰² బలకాళ్ళు నీయంటి దానర్లు

కోటానకోట్లరా వోరీ."

ఇదియును కోలాటముపాట. మీదిపాటకు తర
నాయి.

"మాటిమాటికి నన్ను మాటిమాటికి నన్ను
వోరోరీ అంటావు యేరాజుబంటువుర వోరీ
శ్రీరామబంటుణ్ణి మారాజు సుగ్రీవులు

అంజనాతనయుడ అనుమన్న నాపేరు వోరీ

మీ పట్నమూలోన మీ పట్నమూలోన

యిట్లాంటిరచ్చలూ యెన్నెన్నిగలపుర వోరీ

మా పట్నమూలోన మాపట్నమూలోన

యిట్లాంటి రచ్చలు జాలారిబండలేర వోరీ

మీ పట్నమూలోన మీ పట్నమూలోన

యిట్లాంటి మేడలూ యెన్నెన్నిగలపుర వోరీ

మాపట్నమూలోన మాపట్నమూలోన

యిట్లాంటి మేడలూ బొమ్మరిండ్లనేర వోరీ

మీపట్నమూలోన మీపట్నమూలోన

యిట్లాంటి వనములూ యెన్నెన్ని గలపుర వోరీ

మాపట్నమూలోన మాపట్నమూలోన

యిట్లాంటి వనములూ కూరాకుపాదులేర వోరీ"

ఇది కపిలే పాట. సేతుబంధన మిందు వర్ణితము.

"వాలినేమో చంపినాడూ వారధీ గట్టించినాడూ

వారధీ ముగిసేటితలికే¹⁰³ లంకికీ¹⁰⁴ రవదూళి గప్పే"

ఇది ససినాటు పాట. అంగదు రాయబార మిందలి

కథ. రావణుఁ డంగదుని నయబోధను లక్ష్మ్యపెట్టక,

దాన భేదములఁ బ్రయోగించి అంగదుని వశపఱిచి

కొనఁ జూచును.¹⁰⁵ రావణుఁడు హనుమపై నీ యుపా

యములఁ బ్రయోగించినట్లు 'లంకా యాగము' న

వివరింపఁబడినది.¹⁰⁶ ఆశలు పంపరామాయణము

నందలి పద్ధతియే వేఱు. హనుమంతుఁ డిందు రావణు

95. శృంగారవనములో ; 96. నీవెట్లు ; 97. వెనుక ; 98. కుంభాకర్ణుడు వాదెట్లు ; 99. గవను ; 100. నీవంటి ;

101. ఇంగెందరు ; 102. నావంటి ; 103. ముగిసెడు సరికి ; 104. లంకకు ; 105. సుగ్రీవు సుద్రేశించి రావణుఁడు

కుతునితోఁ బంపిన సందేశ మిట్టి భావమునే వ్యక్తము చేయుచున్నది.

"త్వం వై మహారాజకులప్రసూతో మహాబల శర్వరజస్సుతశ్చ

సశిర్షి దర్శ ప్రవ నాస్త్యనర్థ ప్రథాహి మే భ్రాతృసమో హరిశ."

—శ్రీమద్రామాయణే, యుద్ధకాండే, వింశస్సర్గః, 104 శ్లో.

"కపినాకుండవు నీవు రాఘవుఁడనంగాఁ దావనుం దా సురా

ధివు మువ్వెట్టియుఁ గొన్న రాక్షసకులాధీకుండ నే నిన్ను ని

క్కవుఁ దోఁబుట్టువుగా మదిం దలఁతు సఖ్యంబైన నాతోన పొం

దుపడుం గావున నేఁగు మీవెడఁగుమర్త్యం బాసి కిష్కింధకున్."

—భా. రా. యుద్ధ. 200.

అని భాస్కరరామాయణము నీ యఖిప్రాయమును పూరించినది.

106. "రాజ్యమ్ములో సగము రాజ్యమిస్తూ నీకు నమ్మి నావద్దనుండా...."

—లంకాయాగము. శ్రీలపాటలు, మొదటిభాగము, పుట. 201.

నకు దగ్గటి చుట్టము. మన శూర్పణఖ పంపరామాయణమున 'చంద్రనఖి'. జనస్థానాధిపతియగు ఖరుఁడీమె భర్త. వీరి పుత్రికయగు అనంగపుష్ప హనుమంతుని భార్య. మేనగోడలి మగఁడను ప్రీతితో హనుమకు రావణుఁడు కర్ణకుండల పురాధిపత్యము నొసఁగి గౌరవించినాఁడు. సీతాపహరణము కారణముగా హనుమద్రావణుల సఖ్యము చెడినది. హనుమ శ్రీరామ పక్షమును జేరినాఁడు. అది జై నుల కథ.¹⁰⁷

“సిరిదేవి సీతనూ నెరదెచ్చినావురా
చెడిపోకు మోరోరి చెవిబెట్టు నామాట నోరీ
రావణా చెవిబెట్టు నామాట నోరీ
నా కొల్వ లోపలా నాకు బుద్ధులు జెప్ప
యేపాటివాడవుర యేరాజు బంటువుర వోరీ
వనచరీ యేరాజు బంటువుర వోరీ
శ్రీరామ బంటుణ్ణి మారాజు సుగ్రీవులూ
అంగదుడు నాపేరు మాతండ్రి వారిరా వోరీ
రావణా మా తండ్రి వారిరా వోరీ
బలశాలి వాలినీ నెడ బుట్టినావురా
పగవాణి కొలువులో బానిసల బతుకేల నోరీ
వనచరీ బానిసల బతుకేల నోరీ
జగము పాలించేటి జగదీశ్వరుడు తాను
మాపాలి పరమాత్మ పగవాడు గాదురా వోరీ
రావణా పగవాడు గాదురా వోరీ
యెక్క గుర్రా లిస్తు యేనుగుల నిస్తురా
యేల బూమూలిస్తు యేలనాగ లిస్తురా వోరీ
వనచరీ యేలనాగలిస్తురా వోరీ
* * *
కోటానకోట్లుగా కోటి దండూ దళము
కోదండరాములూ కదిలివొస్తారు వోరీ”
రావణా కదిలివొస్తారోరీ
* * *

నల్లజీమల్లట్ల¹⁰⁸ నరుల నలిపేపిస్తు

కోతిమూకల జంపి గోరీలు కట్టిస్తురా వోరీ

వనచరీ గోరీలు కట్టిస్తురా వోరీ....”

ఇది కలుపు పాట. లక్ష్మణమూర్ఖ యిందలి కథావస్తువు. పరమక్రుద్ధుఁడగు రావణుఁడు ప్రయోగించిన శక్త్యాయుధహతిచే నిర్భిన్నహృదయుఁడయి లక్ష్మణుఁడు నేలకొరిగినట్లు వాల్మీకీయము.¹⁰⁹ తెనుఁగు రామాయణములన్నియు నిట్లే అనువదించినవి. శ్రీల పాటలు పెక్కింటిలో ఈపట్ల మార్పులేదు. ఒక పాటలో మాత్రము ఇంద్రజిత్తు శక్తిచే లక్ష్మణుఁడు మూర్ఖునందఁగా హనుమ సంజీవని కొనితెచ్చినట్లున్నది¹¹⁰. దిగువపాటలోనైత మిట్లేకలదు. ఈ తాటు మాటునకు కారణములెన్నో ఉన్నవి. రామాయణ కథలో లక్ష్మణుఁడు మూర్ఖిల్లుట రెండుసారులు; హనుమ సంజీవని గొనితెచ్చుట రెండు తూరులు. ఇంద్రజిత్ప్రయత్నక్రమహృత్ప్రమువలన రామలక్ష్మణులతోపాటు సర్వకపిసైన్యమును, ‘.... కన్దేఱవని మూర్ఖగాఁగ....’ బడినపుడు విభీషణ ప్రబోధితుఁడు హనుమంతుఁడు కపిసేనల మూర్ఖుఁ డేర్చుటకు జాంబవదుపదిష్ట క్రమమున సంజీవని దెచ్చుట మొదటితూరి.¹¹¹ రావణుశక్తిచే మూర్ఖితుఁడగు లక్ష్మణునికోసము సంజీవని దెచ్చినది రెండవ తూరి.¹¹² రావణు శక్త్యాయుధ హతిచే లక్ష్మణుఁడు రెండుసారులు మూర్ఖ మునిగినట్లు రంగనాథ రామాయణము. మొదటిసారి మూర్ఖులినను, రాము తేజశ్శక్తివలన సౌమిత్రి భుజమధ్యమున నాఁటిన శక్త్యాయుధము ఊడిపోయి, తనంత మూర్ఖు దెలియును.¹¹³ రెండవసారి సంజీవని మూలమున మూర్ఖు దెలియును.¹¹⁴. ఇదికాక ఇంద్రజిత్ప్రయత్నముగు నాగ పాశమున బంధితుఁడయి లక్ష్మణుఁడు మూర్ఖితుఁ

107. పంపరామాయణం, నాగచంద్రకవికృతం. పూర్వోదాహృతము ; 108. నల్లజీమలయట్ల ; 109. శ్రీమద్రామాయణ. యుద్ధ. 101 సర్గ ; 110. లంకాసారథి, శ్రీలరామాయణపు పాటలు ; 111. శ్రీమద్రామాయణ. యుద్ధ. 73, 74. సర్గలు : భాస్కరరామా. యుద్ధ. 1100-1126 ఎద్యములు ; 112. శ్రీమద్రామాయణ, యుద్ధ. 102 సర్గ. భాస్కర, యుద్ధ. 1614-1789 ఎద్యములు ; 113. రంగనాథరామాయణము, యుద్ధ. 444 పుట. ఆంధ్రవిశ్వకళాపరిషత్తువారి ప్రతి ; 114. పైది. యుద్ధ. 563, 564 పుటలు.

డగుట మఱియొకసారి.¹¹⁵ వెరసి రంగనాథ రామాయ
ణములో లక్ష్మణమూర్ఖ మూడుమాటులు. తమ్ముని
మూర్ఖకు శ్రీరాముడు విలపించినది రెండు సారులు.
లక్ష్మణుడు నాగపాశబద్ధుడయినపు డొకసారి.¹¹⁶
రావణుశక్తి వక్షస్ స్థలముననాటి లక్ష్మణుడు
మూర్ఖునందినపు డొకసారి.¹¹⁷ ఇన్ని సన్నివేశములు
జనులలోఁబడి కలగా పులగమయి 'లక్ష్మణ
మూర్ఖ'కు క్రింది పాటలో క్రొత్తరూపు వచ్చినది,
“హేబళా శ్రీబళా హేబళా శ్రీబళా
యేసెనే యింద్రజితుపూ

యేసెనే యింద్రజితుపూ లక్ష్మణా

అగ్గిబాణము లక్ష్మణా

* * *

మూర్ఖులిన తమ్మునీ మూర్ఖులిన తమ్మునీ
ముందరేసుకుని మునిగె దుఃఖములో లక్ష్మణా
రాములు మునిగె మోహము¹¹⁸లో లక్ష్మణా
పుట్టింది నలుగురూ పుట్టింది నలుగురూ
పెరిగింది నలుగురూ పేరు కిద్దరుంటిమి తమ్ముడా

వొంటిగాణ్ణజేస్తేవా లక్ష్మణా
దినదినము నీనాము¹¹⁹ దినదినము నీనాము
దిద్దినట్లేవుండె దివ్యరత్నము తమ్ముడా
లక్ష్మణా దివ్యరత్నము లక్ష్మణా

* * *

యెడము యెడమేగాని యెడము యెడమేగాని
యెడటికెన్నడురావు తొడలపైకొస్తేవప్పా లక్ష్మణా
ఒడిలోని కొస్తేవప్పా లక్ష్మణా¹²⁰
యెద్దుకొమ్ములవాల¹²¹ యెద్దుకొమ్ములవాల
యిద్దరుంటిమి మనము వొంటిగాణ్ణయితనప్పా
లక్ష్మణా సొంటి తిప్పలొచ్చెనప్పా

కూర్చినా ముత్యాల కూర్చినా ముత్యాల
కుచ్చులాలా¹²² మనము కూడివుంటిమి తమ్ముడా
లక్ష్మణా తోడవుంటిమి లక్ష్మణా
దాచిన్న పగడాల దాచిన్న పగడాల
దండలాలా¹²³ మనము దాగివుంటిమి తమ్ముడా
లక్ష్మణా దాగుకుంటివె లక్ష్మణా
యాడరా¹²⁴ లచుమన్న యాడరా లచుమన్న
యాడరా సీతంటె యేమిజెప్పుదు తమ్ముడా
లక్ష్మణా యేమిజేతుర లక్ష్మణా
కొండ గరగరదిప్పి కొండ గరగరదిప్పి
కోనలే దాచేసె కొండతల్లటిస్తాది లక్ష్మణా
తమ్ముడా గుండి¹²⁵ తల్లటిస్తాది లక్ష్మణా
పగవాని బాణాలు పగవాని బాణాలు
పైపైన వస్తాయి పల్కివేమిర తమ్ముడా
లక్ష్మణా పారజూడర లక్ష్మణా
పగవాడు గాదన్న పగవాడు గాదన్న
మనవాడె అనుమన్న తెస్తుండె నంజీవినీ
లక్ష్మణా తెచ్చెనే ద్రోణాద్రినీ లక్ష్మణా
* * *

ఈ క్రిందిది కోలాటము పాట. రావణవధానంత
రము పుష్పకారాధులై అయోధ్య కేతెంచిన సీతా
రాములఁజూడ నేగెడి పురజనుల సంభ్రమ మిందు
చిత్రితము.

“సూతాము రారోయమ్మ జనులార
సూడబోదము రారోయమ్మ
సీతకు ప్రతివైన శ్రీరామచంద్రుండు
దళరథుల రగురాము తరలివచ్చేనంట ||సూ||
ఉక్కుగంభము రెండు ఉరమునా పిడుగులూ
సుట్టుజుట్టినట్టె సుంగరపొనములొ¹²⁶
పువ్వులను బంతులను పుప్పటిల్లంగా
అంగురంగులతోన అయ్యలొస్తారంట ||సూ||

115. పైది, యుద్ధ. 411, 412 పుటలు; 116. పైది, యుద్ధ. 411, 412 పుటలు; 117. పైది, యుద్ధ. 563, 564 పుటలు; 118. మోహము; 119. నామము; 120. “వెనుకనుండుచెగాని యెడటి కెన్నడురావు తొడలమీదికి వస్తేవి” — లంకాయాగము, శ్రీరపాటలు, మొదటిభాగము, 208 పుట; 121. కొమ్ములవలె; 122. కుచ్చులవలె; 123. దండల వలె; 124. ఏడరా (ఎక్కడరా); 125. గుండె; 126. శృంగారపు వనములో.

యెక్కువాగు నీరుజల్లి స్తానముచేసి
వీడివీడినదాటి వాదిదేవుడు¹²⁷ రాగ
నేటించి కుంకుమూ నిర్దలై నల్లగా
గ్రక్కునా నగరికే కదిలివొస్తారంట **||సూ||**
ఆరాశభాణాలు అమరంగ దీక్ష్మిలు
విగనిగా మనియేటి నీలాల గొలుసులూ
స్వామిముంద్రా రెండు సంద్రబోతులంట
పూలతేయా మింద పురుషోత్తములురాగ **||సూ||**

ఈ దిగువది కపిలే పాట. రామరాజ్యమననేమో,
ఈ రెండు నుడుగులలోఁ గూర్చబడినది.
“రాముడుండై పద్మిలోనా¹²⁸ రత్నాలా రవ్వలెగినే
రాముడేలే సీమలోనా రాజునలా పంటబండే”

ఈ చివరి పాట కలుపుపాట. ఉత్తరరామాయణ
గాథ యిందు సంగ్రహితము.

“అయివొద్దిపట్నైన ఆదవరిసావడీ

లవకుమారా వినుమన్న కుశలకుమారా
సావిడీ వెనకలే సాకలోరిండ్లమ్మ **||లవ||**

* * *

పగవాణి పంచనా పడివున్న ఆలినీ **||లవ||**
యెర్రరాములుగాంగ యేలుతుండాకు **||లవ||**
నాబోటిగాడై తె నరికి తుండేయేతు **||లవ||**

* * *

వుట్టెడూ బువ్వొండి వట్టెడూ నద్ది **||లవ||**
ఆనద్దిలేకింగ¹²⁹ యేమేమిరూరలు **||లవ||**
అటికలతో ముగినవి ఆలరేణిపండ్లు **||లవ||**
దుత్తలతో ముగినవి దూదినిమ్మలు **||లవ||**
ముంతలతో ముగినవి ముంతమామిళ్ళు **||లవ||**
కొండముక్కిడికాయ గొడిసెంతకాయ **||లవ||**

* * *

నద్దెన గద్దెనే నకియ సీతమ్మ **||లవ||**
ఆరెండి ఆడవులకు ఆతల్లిబోతాదె **||లవ||**

* * *

అట్నుంచి¹³⁰ ఆ తల్లి ఆత్త నగరొచ్చె **||లవ||**
ఆరెండి అడివికీ పయనాలు అత్త **||లవ||**
యెప్పుడూ తిప్పలూ తప్పలేదమ్మ **||లవ||**
పాపిట్టి రాములుకు పదినెల్లు గర్బిణీ **||లవ||**
వెర్ర రాములకును వెరతుము చెప్ప **||లవ||**
నేమాన బోవమ్మ లాదాన రావమ్మ **||లవ||**
యేమమ్మ సీతమ్మ యిట్ల వస్త్రీవీ **||లవ||**
వాంటిగా వచ్చినా వాడ్దారమేమీ **||లవ||**
కాలినడకొచ్చిన¹³¹ వారణమేమీ **||లవ||**
వాచింటి¹³² గుర్రాలు కూలిపోయిన్న¹³³ **||లవ||**
వాచింటి యేసుగులు యేనిపోయిన్న **||లవ||**
వాచింటి వొంటెలూ పెట్టిపోయిన్న **||లవ||**
వాచింటి పాలకిల¹³⁴ పాదుబోయిన్న **||లవ||**
వాచింటి దాసీలు దాకిపోయిన్న **||లవ||**
రావంశామనీ¹³⁵ మోసపోతిని తల్లి **||లవ||**
కాసిగోత్రంబనీ మోసపోతిని తల్లి **||లవ||**

వాల్మీకికి బదులుగా మిథిలేశ్వరుఁడు జనకుఁ డిట
ప్రవేశపెట్టఁబడినాఁడు. అయన “కామినీ కొండల”లో
తపము వేసికొనవచ్చినాఁడట. చుక్క తెగి పడినట్లు
వచ్చిన సీతను జూచి నిట్టనిలుపున నీలయినాఁడు
జనకుఁడు. సీత వెనుక నొదిగిన లక్ష్మణుఁడు చుట్ట
టికము చెడకుండ, చుక్కబొట్టు చెడకుండ సమరా
నము నెప్పి ఆయోధ్యకు మరలి చనినాఁడు. తండ్రి
అశ్రమమునందే సీత ప్రసవించినది. పిమ్మట రామా
శ్వమేధము జరిగినది. రాముఁడు భార్యా సుతులను
గుర్తించి ఆయోధ్యకుఁ గొంపోవుటతో కథ సుఖాంత
మయినది.

127. ఆదిదేవుడు; 128. రాముడుండెడి అయోధ్యలో; 129. ఆనద్దిలోనికి ఇంక; 130. ఆడమండి; 131. కాలి
నడకనవచ్చిన; 132. వానియింటి; 133. కూలిపోయి యుండెన; 134. వల్లకులు; 135. రావంశామని.

ఆంధ్రమహాభారతము

శ్రీ బుద్ధవరపు కామరాజు

మంగళం

ఎవరు అనాది కాలమునుండినీ, లక్ష్మి సరస్వతి పార్వతులను వక్షస్థలంబుదను, నోటను, దేహమందును ధరిస్తూ, శ్రీ పురుషుల కలయిక వలన కలిగే పుట్టుకద్వారా లోకాలకు ఉనికిని ప్రసాదిస్తున్నారో అట్టి వేదత్రయ స్వరూపులునూ, దేవతా పూజ్యులునూ అయిన విష్ణు, బ్రహ్మ, మహేశ్వరులు మువ్వరు పురుషులు శ్రేయస్సు ప్రసాదింతురు గాక :

ఆదిపర్వం

ఒకటవ అశ్వాసం

భారతకథాప్రస్తావన

పసుమతీ వనితకు విభూషణంవంటి వేగీ దేశానికి నాయకరత్నంలాంటి రాజమహేంద్రపురంలో, చాళుక్య వంశీయుడునూ, విమలాదిత్యుని కుమారుడునూ అయిన రాజరాజ నరేంద్రుడు పరిపాలిస్తున్నాడు. రాజరాజ నరేంద్రుడు స్ఫురద్రూపి, పండితుడు, దాత, వర్ణాశ్రమ ధర్మరక్షణ పరుడు. శౌర్యవంతుడు, ఒకనాడతడు తన రమ్యహర్యుతలంలో మంత్రి, పురోహితుడు, సేనాపతి, దండనాయకుడు, సామంతులు, భృత్యులు మున్నగువారిచే పరివృతుడై వైయాకరణులు, పౌరాణికులు, మహాకవులు, తార్కికులు ఆదిగాగల విద్యజ్ఞులు పరివేష్టించి ఉండగా కొలువుతీర్చినాడు. అనాటి కొలువులో, ఆవస్తంబ సూత్రుడు, ముద్గలగోత్రుడు అయిన నన్నయ్య ఉన్నాడు. రాజరాజ నరేంద్రుడు నన్నయ్యను చూచినాడు. “అదికవీ! పురాణాలు విన్నాను; అర్థ, ధర్మ శాస్త్రాల తెలుగు తెలుసుకున్నాను; కావ్య నాటకాల క్రమాల చూచాను. అయినా, శ్రీమహాభారతం

వినాలనే అభిలాష చిరకాలమునుండి తీరకుండా ఉన్నది. ఈశ్వర ధ్యానం, దానం, సాధుసాంగత్యం, బ్రాహ్మణ భక్తి, భారత శ్రవణానక్తి, నాకెప్పుడూ ప్రీతికరమైనవి. కాగా, మా వంశంలో ప్రసిద్ధి కెక్కి, మావంశకర్తలైన పాండవుల చరిత్ర వినాలని నాకెంతో కుతూహలము. భారతకథ వింటే, ఉత్తమ విప్రుడికి వెయ్యిగోవులు దానం చేసినంత పుణ్యం కలుగుతుందని చెబుతారు. కాబట్టి, కృష్ణ ద్వైపాయనముని రచించిన మహాభారతమును తెలుగులో రచించవలసినది” అని కోరినాడు. నన్నయభట్టు అంగీకరించినాడు.

పుణ్యతీర్థాన స్నానంచేసి, శుచిఅయి, దైవపూజలు చేసి, వ్యాస మహామునిని స్మరించి, వాఙ్మయధురంధరుడునూ, తన సహాధ్యాయులు అయిన నారాయణ భట్టు, భారత యుద్ధంలో కృష్ణుడు అర్జునుడికి తోడు అయినట్లు, తనకు తోడుకాగా ఒకానొక సుముహూర్తాన ఆంధ్రమహాభారత రచనకు పూనుకున్నాడు వాగనుశాసనుడైన నన్నయ భట్టారకుడు.

నైమిశారణ్యంలో శౌనకుడు అనే మహాముని, అనేకమంది మునులతో కలసి పన్నెండేళ్ళు సత్రయాగం చేస్తూ ఉండగా, అక్కడకు ఒకనాడు ఒక పౌరాణికుడు వచ్చినాడు. “నేను వ్యాసులవారి శిష్యుడైన రోమహర్షణుడి కొడుకును. నాపేరు ఉగ్ర శ్రవసుడు. ఏకథ అయినా బాగా చెప్పగలను. మీకు ఏకథ వినాలని ఉన్నదో చెప్పండి.” అన్నాడు.

“ఏది హృద్యమో, ఏది అపూర్వమో, ఏదివింటే జ్ఞానం కలిగి, పాపాలు నశిస్తాయో, ఆకథ చెప్పండి.” అని శౌనకాది మునులు కోరినారు.

“అయితే వినండి” అని ఉగ్రశ్రవసుడు చెప్పసాగాడు:

ఆదియుగంలో వేదాలన్నీ ఏకమైపోయి, ఏది ఏమిటో తెలియకుండా పోగా, పరాశరుచి కుమారుడు కృష్ణ ద్వైపాయనుడు అనే బ్రహ్మి వేదాలను ఋగ్వేదము, యజుర్వేదము, సామవేదము, అథర్వణ వేదము అని నాలుగ్గా విభాగించినాడు. ఆ చతుర్వేద సూత్రాలను తన శిష్యులైన పైలుడు, వైశంపాయనుడు, సుమంతుడు, జైమిని అనేవారి ద్వారా ప్రదోధం చేసినాడు. అందుచేత అతనికి వేదవ్యాసుడు అనే పేరు కలిగింది. అట్టి వేదవ్యాసుడు అష్టాదశ పురాణాలు, ధర్మశాస్త్రార్థతత్వములు, చతుర్వేద వేదాంతాభిప్రాయములు, కథలు, ఇతిహాసములు, చతుర్ముగ మహర్షి రాజవంశ చరిత్రలు, చతుర్వర్ణాశ్రమ ధర్మములు, శ్రీకృష్ణుని మాహాత్మ్యము, పాండవాది మహావీరుల గుణగణాలు, అద్దంలో వలె ప్రతిబింబించు నట్లుగా మహాభారత గ్రంథాన్ని రచించాడు. కనుకనే భారతమును గురించి ధర్మశాస్త్రజ్ఞులు ధర్మశాస్త్రమని, అధ్యాత్మ విదులు వేదాంతమని, నీతి వివక్షణులు నీతిశాస్త్రమని, కవులు మహాకావ్యమని, లాక్షణికులు సర్వ లక్ష్య సంగ్రహమని, ఇతిహాసకులు ఇతిహాసమని, పౌరాణికులు పురాణమని అనుకుంటున్నారు.

వేదవ్యాసుడు రచించిన సంస్కృతభారతం నూరు పర్వాలుగా విభాగింపబడినది. మొదటి పౌష్యపర్వం మొదలుకొని పద్దెనిమిది పర్వాలలో తొమ్మిదివేల తొమ్మిదివందల ఎనభైనాలుగు శ్లోకములు ఉన్నవి. ఇవే తెలుగు భారతంలో ఆదిపర్వం అనే మొదటి పర్వం. తరువాత, సభాపర్వం మొదలుకొని తొమ్మిది పర్వాలలోని నాలుగువేల మూడువందల పదకొండు శ్లోకాలు ఆంధ్ర భారతంలోని సభాపర్వం అనే రెండవ పర్వం. ఏమ్మట ఆరణ్యపర్వం మొదలుగాగల పదహారు పర్వాలలోగల పదమూడువేల ఆరువందల ఆరవైనాలుగు శ్లోకాలు ఆంధ్రభారతంలో ఆరణ్య పర్వం అనే మూడవపర్వం. తదుపరి వైరాటపర్వం మొదలుకొని నాలుగు పర్వాలలోగల మూడువేల అయిదువందల శ్లోకములు తెలుగు భారతంలో విరాట పర్వమనే నాలుగవ పర్వం. ఆ తదుపరి ఉద్యోగ

పర్వం మొదలుకొని పదకొండు పర్వాలలోనుగల ఆరు వేల తొమ్మిది వందల తొంభై ఎనిమిది శ్లోకాలు తెలుగు భారతంలో ఉద్యోగపర్వమనే అయిదవ పర్వం. మరిన్నీ, జంబూషండవినిర్మాణ పర్వం మొదలుకొని గల అయిదు పర్వాలలోని అయిదువేల ఎనిమిదివందల ఎనభైనాలుగు శ్లోకాలు భీష్మపర్వమనే ఆరవపర్వంగాను, ద్రోణాభిషేకపర్వం మొదలుగల ఎనిమిది పర్వాలలోని పదివేలతొమ్మిదివందల పందొమ్మిది శ్లోకాలు ద్రోణపర్వమనే ఏడవపర్వంగాను, నాలుగువేల తొమ్మిదివందల శ్లోకాలుగల కర్ణపర్వం కర్ణపర్వమనే ఎనిమిదవ పర్వంగాను, మూడువేల అయిదువందల ఇరవై శ్లోకాలుగల శల్య పర్వం అదేపేరుతో తొమ్మిదవ పర్వంగాను, సౌప్తిక పర్వం మొదలుకొని గల మూడు పర్వాలలోని రెండు వేల ఎనిమిదివందల డెబ్బైనాలుగు శ్లోకాలు సౌప్తిక పర్వమనే పదపవర్వంగాను, త్రీపర్వం మొదలుకొని గల అయిదు పర్వాలలోని వెయ్యి ఏడువందల డెబ్బై అయిదువందల శ్లోకములు త్రీపర్వమనే పదకొండవ పర్వంగానూ, శాంతిపర్వం మొదలుగాగల నాలుగు పర్వాలలోగల పదునాలుగువేల అయిదువందల ఇరవై అయిదు శ్లోకాలు శాంతిపర్వమనే పన్నెండవ పర్వంగానూ, అనుశాసనికపర్వం దాని తరువాత పర్వంలోగల మొత్తం పన్నెండువేల శ్లోకాలు అనుశాసనికపర్వమనే పదమూడవపర్వంగాను, ఆశ్వమేధికపర్వం దాని తరువాత పర్వంలోగల మొత్తం నాలుగువేల అయిదువందల ఇరవై శ్లోకాలు ఆశ్వమేధ పర్వమనే పద్నాలుగవ పర్వంగాను, ఆశ్రమవాస పర్వము మొదలుగాగల మూడు పర్వములలోని వేయి నూట ఆరుశ్లోకాలు ఆశ్రమవాస పర్వమనే పదిహేనవ పర్వంగానూ, మూడువందల శ్లోకాలుగల మౌసల పర్వం మౌసలపర్వమనే పదహారవ పర్వంగానూ, నూట ఇరవై శ్లోకాలుగల మహాప్రస్థానికపర్వం అదేపేరుతో పదిహేనవపర్వంగాను, అయిదువందల శ్లోకాలుగల వృద్ధారోహణపర్వం అదేపేరుతో పద్దెనిమిదవ పర్వంగాను రచించబడినవి. (సశేషం).

చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం

శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు

(గతసంచిక తరువాయి)

ఇక సాంఖ్యుల యాశయమిది :

వెనుకటి వాదములో కార్య కారణభావము సకల లోకులకును అనుభవములోనిది. దానిని కాదనుట గాని లేదనుటగాని సరిగాదు ఏమంటే? నూనె కావలసినపుడు నూవులు మొదలగు వానినుండి తీయుటకు బ్రయత్నము లోకములో జరుగుచున్నది. అంతేకాని ఇసుక, రాళ్ళు మొదలైన వానినుండి ప్రయత్నింపముకదా! అటనుండి నూనెయు లభింపదు. చార్వాకులన్నట్లుగా అది స్వభావము మాత్రమే యగుచో నట లోకులందరును అసలు ప్రయత్నమేల చేయుదురు? పోనీ చార్వాకుడు మాత్రము తన యింట్లో దీపము వెలిగించుకొనునా? మానునా? అపుడాతనికి నూనె ఇసుకనుండి రాళ్ళనుండ్లయు వచ్చినదా? అతడు వానినుండి నూనె దెచ్చుకొనడేమి? మన యందరివలెనే నూవులు మొదలైన చోటనే ప్రయత్నించునేమి? ఇందువలన కడమ మనయందర మొప్పుకొన్నట్లుగానే అతడుకూడ కార్య కారణ భావమును అంగీకరింపక తప్పనివాడే యగును. ఎప్పుడొక కార్యమును గురించి నియతముగా నొక చోటనే ప్రయత్నము జరుపునో, అది నియతమగు కార్యకారణభావపు వద్దతిమేకదా. మరియు నిప్పు తగిలినపుడు కాలుటయు, నీరు తగిలినపుడు చల్ల బడుటయు, సూర్యోదయమున జీకటులు విరియుటయు, చంద్రోదయమున మనసున కానస్త మొదవుటయు, ననుభవ గోచరములేకదా! ఇది యంతయు కేవల స్వభావమేనని తోసివేయుటకు వీలులేదు. అది స్వభావము మాత్రమే యగుచో, నది యందరి తెల్లుండును? ఒకటిగానే యెట్లుండును? ఏమనగా— స్వభావము వైయక్తికముగానే యుండునుగాని

సామూహికముగాదుకదా! సామూహికమే యగుచో చమురునిచ్చు స్వభావము ఇనుము రాళ్ళు మొదలగు వానికిగూడ నేలలేదు? కనుక దీనియందే యిది కల్గునను నియమము సకలలోకులకును బ్రత్యక్షముగా ననుభవమగుచున్నది. కారణ కార్యభావమును తప్పక అంగీకరింపజేయును. కాదుకూడదని అందరి యనుభవములోని యీ కార్యకారణభావమును నిరాకరింతురేని చార్వాకులు తమరెక్కిన కొమ్మును తామే సరకి కొన్నట్లుగును. ఏమనగా—ప్రత్యక్ష సిద్ధమగు దాని నంగీకరింపక తప్పదనియు, ప్రత్యక్షానుభవమే గొప్ప ప్రమాణముననియుగదా వారు సిద్ధాంతీకరింతురు? ఇప్పుడు సకల లోకులకును బ్రత్యక్షానుభవ సిద్ధమైన యీ కార్యకారణ భావమును నిరాకరించినచో తమ ప్రమాణమును తామే ఖండించుకొన్నవారగుదురు. వారివట ప్రత్యక్షమునే నిరాకరించుచో మనముకూడ ప్రత్యక్షమును కాదని నిమిత్త కారణము నంగీకరించుచో వారేమి సమాధానమిత్తురు? వారిక మన నాక్షేపింప నవకాశమేది? కనుక వారు తమ ప్రత్యక్ష ప్రమాణము చెడకుండుటకై కార్యకారణ భావము నంగీకరించి తీరవలెను. వారైనను నెమలి యీకలకు రంగును తాంబూలపు తెరువును—లోకములోవానినే ఉదాహరణములుగా గైకొనియేగదా వస్తునిరూపణ మొనర్చిరి! అంతేగాక స్వభావమువల్లనే యిది యంతయు నేర్పడుననుటలో వారే స్వభావమును కారణముగా నంగీకరించినట్లైనది. అయితే సృష్టికి నిమిత్త కారణమును మాత్రము వారంగీకరింపరు. అంగీకరించుచో కర్మల నంగీకరింపవలసి వచ్చు నేమోయని వారి భయము. అందువలన ధర్మా ధర్మములు తమ నెత్తినబడి తమ విశృంఖల విహా

రమునకు అడ్డమేర్పడునని వారి జంట ఆయితే. కర్త కనుపడుట లేదుకదా! అడవిలో జెట్ల కెవరు నీరుపోసి పెంచిరి? కొబ్బరికాయలో నీ రెవరు పోసిరి? ఇట్టికార్యము లన్నియు నిన్నిమి త్తములుగానే యున్నవి కదా! మన ప్రత్యక్షనుభవమునకు విరుద్ధముగా నీ స్థలములం దన్నింటను నిమిత్తము నొప్పుకొనుట “పనిలేని మంగలి పిల్లతల గొరిగిన” ట్లుండదా?

వినుడు. లోకములో పంటకావలసినవాడు బియ్యము కట్టెలు మొదలగు సాధనసామగ్రిని సమకూర్చుకొనుట ప్రత్యక్షమే కదా! వానిపలస పంటయను కార్యము నెరిపేరుటయు ప్రత్యక్షనుభవములోనిదే కదా! కనుక దీనినిబట్టి కార్యమున కుపాదానముతోబాటు నిమిత్తముగూడ సంగీకరింపక తప్పనిదే. అయితే ఈ నిమిత్తములు రెండు రకములు. కొన్ని కార్యములలో జేయజేసుకొనునవి, మరికొన్ని తటస్థముగా నూరుకొనునవి. అవి కార్యమునకు సంబంధించి యుండుటవలననే కార్యము లేర్పడుచు నుండును. అవి యుదాసీనములు. ఇనుము నన్నిది నున్నంత మాత్రముననే గదా అయస్కాంతము యొక్క ఆకర్షణశక్తి కార్యోన్ముఖమగును. ఇందులో నినుము చేయిజేసికొనునదేమైన నున్నదా? ఏమియు లేదుకదా! అయితే ఇనుము లేనిచో మాత్రము - అయస్కాంతము. ఆకర్షింపగలదా? లేదుకనుక నిమిత్తకారణము రెండురకములవి మన మొప్పుకొనవలెను.

అయితే ప్రకృతములో నీ ప్రపంచమంతయు భూతచతుష్టయపు కార్యమనుటలో కారణముల గుణ, రూప, ధర్మానువృత్తి ప్రత్యక్ష మొకప్రమాణమైనట్లే, నిమిత్త మొక టుండవలయుటకూడ ప్రత్యక్షమువలననే సిద్ధించును. లోకములో మటవటాది కార్యము లన్నియు గులాంకులిందాది నిమిత్తములు లేక సంభవింపక పోవుటయు వాడున్నప్పుడే ఆకార్యములు సంభవించుచుండుటయు బ్రత్యక్షమేకదా! కనుక ఈ ప్రపంచ ముదయించుటకుగూడ నొక

నిమిత్త మొప్పుకతప్పదు. అయితే ఈ నిమిత్త మేదో ప్రయోజనమే అనిలపించి, యేపనియైనను జేయుచో బ్రవంచ మింత విషమముగా ననగా, నొకడు ధని కుడు, మరొకడు బీద, ఒకడు దుర్బలుడు, మరొకడు బలవంతుడు ఇత్యాది నానా విధముల పరస్పర విరుద్ధముగా నుండుట కుదురదు. అప్పుడు కర్తకు బక్ష పాతమో, అశక్తియో, ద్వేషమో, ఇవి యన్నియునో ఒప్పుకొనవలసివచ్చును. కనుక సందతీయేదలను ననుదృష్టితో నీ ప్రపంచమును నిర్మించు నొక శక్తిని నిమిత్తముగా సంగీకరించుచో నేదోషమును రాబోదు. దానికీ సృష్టివైషమ్యముతో నేమాత్రమును సంబంధం లేకుండనుండవలెను. అయితే ఈసృష్టి హేతు ఎగు స్వభావమును భూతచతుష్టయమునుగూడ ఈ నిమిత్తము (కర్త) అధీనములో నుండవలెను. అది భూతచతుష్టయమున రీతితమై వాని స్వభావము కలిగి యుండవలెను. అట్లుండకపోవుచో నీసృష్టి నిట్లు ఏవిధముగా సిద్ధించుట కవకాశము కలుగదు, స్వభావ మదు పులో నుండవలెనన్నచో నా స్వభావమే తనదైయుండవలెను. అసలు భూతము లనగానే పుట్టినవని యర్థము. గూడ మూలమైనవానికీగూడ సతీతమై యొక విచిత్ర శక్తి స్వభావమగు నొక నద్యస్తువున్నదని యంగీకరింపవలెను. ఆ చస్తువునకు ఈ ప్రపంచముగా మారవలెనను ఇచ్చయు, శక్తియు, దానికి మూలమగు జ్ఞానమునుగూడ నున్నవని యొప్పుకొనవలెను. కనుక ప్రపంచ పరిణామశక్తి. ఇచ్చ, జ్ఞానముకల్గి ఈ పరిణామము స్వభావముగానున్న యొక మూల ప్రకృతి ఈ ప్రపంచముగా నేర్పడెనని తేలును. అయితే అది యిట్లు మారుటలో తానొక ప్రయోజనమునఖిల పించుచో ప్రపంచములో నిట్లు వైషమ్యముండు నవకాశము లేదని యిదివరలో దెల్పియుంటిమి. ప్రపంచమునందీ వైషమ్య మగవడుచునే యున్నదికనుక ఈ పరిణామస్వభావమగు శక్తికొక సంకల్పము అనగా - దనకొక ప్రయోజన మీ పరిణామము వలన నమకూడవలెనను కోరిక యుండుట కవకాశము లేదు. ఇకనేమి? ఊరక ఇట్లు ఎప్పుడును మారు

చుండుటయే దానికి స్వభావమా ? అట్లగుచో ఘటము విముష నిముషమునకును మారుచుండుట లేదేమి ? సౌగతతార్కికులు నిముషనిముషమునకును ప్రతి వస్తువును మారుచుండునని క్షణభంగవాదము నొక దాని నెంత గొంతుతో నరచినను, అది సర్వత్ర సంభవింపక పోవుటయు ప్రత్యక్ష సిద్ధమే కావున నేవో కొన్ని వస్తువులు - “దీపజ్వాలాదులు మాత్రమే అట్లు క్షణక్షణమునకును వినాశ మొందునుగాని, స్థిరములుగా బ్రత్యక్షములగు నీ ఘటాదులన్నియు క్షణభంగము నొందవు” అట్లునుట ప్రత్యక్షోపహతము. కనుక శూన్యవాది చెప్పనట్లుగా నీ ప్రపంచమంతయు ప్రాతిభాసికము మాత్రముకాదు. చార్వాకాదులన్నట్లుగా నిర్విమిత్తకమునుకాదు. ఇకనేమినిన సత్పదార్థమే జగత్తు. సనిమిత్తికమే ఈ ప్రపంచము. అయితే ఈ నిమిత్తము ఉపాదానముకూడ నైన యొక సత్పదార్థమునకు ఆత్మ ప్రయోజనాకాంక్ష లేదంటేరే, ఇది యెందుకై యిట్లు పరిణమించుచున్నది ? అందురా ? చెప్పెదము వినుడు. ఇంతకు బూర్వ మొక కార్య మేర్పడుటకు రెండు రకముల నిమిత్త కారణములున్నవంటిమి. కుండయను కార్య మేర్పడు నపుడు కార్యసామగ్రిప్రవిష్టుడగు కులాలదొక నిమిత్తము. ఈ సామగ్రిలో నేలేశమును జేరక ఇంకను తటస్థముగానుండు ఘటక్రేత యొక నిమిత్త మును. ఈ క్రేత లుండుటవలననే కుమ్మరి ఘటము లను నిర్మించుచున్నాడు. నిజమున కుపాదాన నిమిత్త రూపమగు నీ సామగ్రి యంతటికన్నగూడ నీతటస్థ వస్తువులే మిక్కిలి ప్రధానము. ఈ క్రేతలులేనిచో నెవడును ఘటమును నిర్మింపబోవడుకదా ! కనుక పైవిధముననే ఈమూల ప్రకృతికూడ తన పరిణామ మును ప్రయోజనముగా నభిలషించు నొకనికై యీ పనిని జేయుననుట ప్రత్యక్షమనుభవముచే నూహింప వలసియున్నది. (ఇట్లొక ప్రత్యక్షమే కాక నిర్పాదక ప్రత్యక్షమూల మగు ననుమానము కూడ ప్రమాణ ముగా నంగీకరింపక తప్పదు. కనుక రెండు ప్రమాణము లంగీకరింపవలెను) ఈ పరిణామమును తన

ప్రయోజనముగా నభిలషించువారెవ్వరో కనుగొందము బాహ్య విషయములు, ఘటాదుల గూర్చినది జ్ఞానము. అదియే కాక “నేను” అని ప్రత్యగ్విషయకమగు తెలివి యొకడున్నది. అది బాహ్యవిషయకమగు తెలివికన్న జాల విలక్షణముగా నున్నది. ఆ వైలక్షణ్య మేమనగా, జ్ఞానమునునది బాహ్యవస్తువుల సంబంధ మిదివరలో నిరూపించినట్లుగా నేదోయొక విధమున నున్నపుడే యుదయించును. కనుక నది ప్రాకృతిక మనదగును. “నేను” అనునట్టి తెలివికి బాహ్యముతో నెట్టి సంబంధములేదు. స్వావమద మూర్ఖాదు లందు గూడ ఈ ప్రత్యయమున్నది. దీనికి ప్రాకృతిక వస్తు సంస్కరము అవశ్యకముగాదు. కనుక నిది ప్రాకృతిక పదార్థజన్యము కాజాలదు. కనుక నిది అప్రాకృతికము. అజడము, ప్రాకృతికము జడము. ఇట్టి అజడమగు చైతన్య మెప్పుని కుండునో, వాడొకడు జడమునకన్న పేరుగా నున్నాడని మనము గ్రహింపవలెను. “నేను” అనుకొనువాడే కదా తన కీ ప్రాకృతిక విషయములతో భోగముకావలెనని యనుభవించుచున్నాడు ! అనుభవ మెట్లున్నను చివరకు భోగముకావలెననియైనా అను కొనుచున్నాడు. భోగ మనుభవించుచుంటినని భావించుచున్నాడు. కనుక నత దొక చేతనుడున్నాడనియు, నతని భోగమునకై యీ ప్రకృతి యీ పరిణామము నంతను నుపక్రమించుననియును మటప్రత్యక్షమనుభవ సిద్ధి వలన నూహింపవలెయున్నది. కాగా చేతను దొకడును, అచేతనమగు ప్రకృతియు రెండే యీ ప్రపంచమున నగుపడు సర్వపదార్థములును. అచేతన మేదియు “నే నీ బంధము నుండి విడివడెదను” అను కొనుటలేదు. బంధములో నుంటిమను చింతయు దానికి గన్నట్టదు. ఇక నెవరికీచింతయున్నదో కను గొందము. “నేను” అను నహంప్రత్యయ మెవని కున్నదో వానికే, చేతనునకే, ఈ బంధ మోక్ష చింత కన్నడుచున్నది. (ఇంతవరకు సాంఖ్యము. ఇక మాయాద్వైతము) అయితే నిజముగా బంధమున్నదా ? అది యెట్టిది ? అని విచారితము. సంసారములోని సుఖదుఃఖానుభవము, కామక్రోధాద్యరిషడ్వర్గస్ఫూర్తి.

దారా పుత్ర ధనాది విషయములగు చిట్కలు. ఇవి యన్నింటిని దలచికొని తనకే యివియన్నియు బ్రసక్తించినవనుకొని, ఆ భావనతో దాని సంసారములో బద్ధుడనై తిననుకొనుచున్నాడు చేతనుడు. అవి తనకు సంబంధింపవనుకొనుచో, దాని నుండి తాను విడివడితినని భావించుచున్నాడు. నిజముగా నవి తనకు సంబంధించియే యుండుచో, నవి తనవి కాదనుకొనునంత మాత్రమున నెట్లని తననుండి వీడిపోగలవు ? కాలికి నిజముగా బాము చుట్టుకొనియున్నచో “చుట్టుకొన లేదు” అనుకొన్నంత మాత్రమున బాము తొలగిపోవునా ? కనుక చేతనుడు “నా కిది లేదు, నా కిది కాదు, నేను నేనే” అను భావనతో సుస్పృహ దీ సంసారము నుండి-అనగా “నావి యీ దుఃఖములు” అను భావన నుండి విముక్తుడగుచున్నాడు. కాగా ఏమి తేలినది.¹ ఈ బంధము కాని, మోక్షము కాని, రెండును నిజముకావని తేలినది. ఎట్లనగా కంటిజబ్బు వానికి తన యెదుట వెండ్రుకల చుట్ట (కేళోండ్రకము) యున్నట్లుగుపడును. ఆ జబ్బు తొలగిపోగానే ఆ చుట్ట తొలగిపోయినట్లుండును. నిజమున కచట వెండ్రుకల చుట్ట (కేళోండ్రకము) పూర్వ మున్నదా ? ఇప్పుడు పోయినదా ? కనుక అట్లుచేతనునకు ఇదిచరలో సుఖదుఃఖాదులున్నవా ? ఇప్పుడు పోయినవా ? రెండునూ లేదు. అయితే, లోకములో సుఖ దుఃఖాదులు, కామ క్రోధాదులు, వానియనుభవము లేవా ? ఉన్నవి. కాని అవి చేతనువిని రావు, ప్రకృతివి. మూలప్రకృతియందు గల పరిణామ భేదముల వలన కామక్రోధాదు లేర్పడును. ఇవియన్నియు ప్రకృతి ధర్మములు. అనగా ప్రకృతి వికారములగు అన్తఃకరణములో నీ చేతనుడు ప్రతిఫలించును. ఆ ప్రతిఫలనమును గ్రహింపజాలక, తానే² యది యని

చేతనుడు భావించి, ఆ కామ క్రోధాదులను, వాని యనుభవమును గూడ తనవేయని భావించును. కాగా అన్తఃకరణోపరాగము వలన “నేనే ఈ పని నొనర్చితిని. ఆ ఫలము ననుభవించును” అని కర్తృత్వ భోక్తృత్వాదులను తనయం దారోపించుకొనును. నిజముగా నివియన్నియు నెవరివి ? ప్రకృతివి. ఎట్లు? ఏ పనియైనను ప్రకృతియే కదా చేయును : పంట యున్నదనుకొనుదు. ఆరలి శరీరమునందలి జతరాగ్ని దీప్తి వలన నేర్పడును. అనగా దాని దీప్తిని నాకలన మొనర్చుట వలననే “ఆకలి” యేర్పడును. దానిని గూర్చి బాహ్య విషయములు కావలసివచ్చి వానిని గురించిన తెలివి యేర్పడును. బాహ్య గోచరముగు తెలివయంతయు ప్రవృత్తిగుణమేకదా : ఆ తెలివవలన పంట యందు శరీరము ప్రవర్తించి దానిని నెర వేర్చును. ప్రవర్తించినది శరీరము. “రాని విర్జీవముగా సున్న శరీరము పంటలో బ్రవర్తించునా ? లేదు కనుక చేతనుడే ప్రవర్తించెననరాదా ?” అనుచో చేతనునకు తినను దాను భావించుకొనుట తప్ప మరొకదానిని గూర్చి తెలిసికొనుట కాని, ప్రవర్తించుట కాని³ లేదు కదా : అట్టివానికి, అనగా స్వేతర సమస్త విషయము లందును నుదాసీనుడైనవానికి ఈ ప్రాకృతిక విషయ ములందు జ్ఞానము కాని, ప్రవృత్తి గాని కలుగగల్గినా ? ఇర నేమనగా బాహ్యవిషయకమగు నీ తెలివి కాని, ప్రవృత్తి కాని, కార్యములలో నస్తర్లగ్నత కాని యివియన్నియు బాహ్య విషయములే కాని ప్రత్య గ్విషయములు కావు కదా : కనుక ఇదియంతయు బాహ్యమగు ప్రకృతియే. అనగా ప్రకృతి పరిణామ మగు నన్తఃకరణపు ధర్మములే యివి. ఆ ప్రకృతి చేతనుడు తన సన్నిధిమందు నప్పుడే పని చేయును. సూర్యుడు ప్రతిఫలించునపుడే సూర్యకాంతమునకు

1. తస్మాన్నబద్ధతే నాపి ముచ్యతే సంసరతికల్పిత. సాం - కారి.

2. “మమేదం కర్తవ్యం” ఇత్యత్ర “మమేతి” అన్తఃకరణోపరాగః. “ఇద”మితి విషయోపరాగః. “కర్తవ్య”మితి వ్యాపారాంశః.

3. త్వమామనన్తి ప్రకృతిం పురుషార్థ ప్రదాయినీ, తద్దర్శిన ముదాసీనం త్వమేవ పురుషం విదుః.

ప్రకాశకత్వమును, దాహకత్వమును ఏర్పడునుగాని లేనపు డుండవుకదా ! అట్లే అద్వైతమువలె నత్యస్త పరికుభ్రమును సత్త్వపరిణామమునునగు నస్త్యేకరణమునం దుదాసీనుడయిన చేతనుడు ప్రతిఫలించు నపుడు అది పై జెప్పిన యిన్ని రకముల పోకడలను పోవును. చేతనుడుకూడ తానస్త్యేకరణములో బ్రతిఫలించితినిని యెఱుగక, తనకు దానితో సంబంధము లేదని గుర్తించక, వివేకములేక అది తానే యనుభ్రాన్తి (అధ్యాస) తో దాని యనుభవములన్నియు, దాని గుణము లన్నియుగూడ దనవేనని భావించి అనావశ్యకములును, అన్యతములునగు బంధమోక్షములను అనుభవించుచుండును. కనుకనే 'భార్యా పుత్రాదులు మృతులగునపుడు తానే నాశనమైతినిని దుఃఖము నొందుచున్నాడు. వారు సుఖము గానుండుచో దానే సుఖిననుకొనుచున్నాడు. ఇట్లు పరగతములగు విషయములను దనవిగా భావించి, సుఖ దుఃఖాదుల ననుభవించుట మనకందరికిని తెలిసిన విషయమే కదా ! ఆపద్ధతినే 'చేతనుడు అస్త్యేకరణ ధర్మములగు కర్తృత్వ భోక్తృత్వాదుల నన్నింటికి దనయం దారోపించుకొని బంధమును భావించి దుఃఖితు డగుచున్నాడు. ఎప్పుడయితే యీ ప్రకృతి గుణములను దనవికావనియు, దనకు వానితోకాని, దానితో (అస్త్యేకరణముతో) గాని సంబంధము లేదనియు భావించునో, అనగా ప్రకృతి పురుష వివేక ముదయించునో అప్పుడు - ప్రకృతి (అస్త్యేకరణము) తన ధర్మముల నన్నింటికి ఉపసంహరించుకొనును. అనగా నస్త్యేకరణ ధర్మము లన్నియు దొలగిపోవును. కాగా ఈ ప్రపంచమంతయు సత్తుగానే అనగా ఎట్టి విచారములు లేకుండగానే నిలచిపోవును. మన కీ ప్రపంచమంతయు సత్తుగానే అనుభవమగుచున్నది కనుక దీని మూలకారణముకూడ సత్తుగానే యుండు ప్రకృతియే. ఇది సత్త్వరజస్తమోమయము. దీని

కార్యములగు సకల ప్రాపంచిక వస్తువులందును ఈ గుణము (సత్త) ఇంతో యంతో, వైషమ్యముతో గన్పడుచుండునుగదా ! కనుక త్రిగుణాత్మికయగు ప్రకృతియే జగత్తున కుపాదానకారణము అన్తర్గత నిమిత్తకారణము. చేతను డుదాసీన నిమిత్తకారణము. ఇతని యవివేక మున్నంతవరకు ప్రకృతికార్యవర్గమును సృజించుటయు, ఇతనికి వివేక ముదయంప గనే అది మానిపేయుటయు జరుగును. కుండల గొనువా రుండునంతవరకును మన్నుకు కుమ్మరికి పని (కుండల నిర్మించుట) యుండును. కొనువాని "కివి సులభవినాశములును, కనుక మనకు వీనితో నవిసరము లేదు. పీనితో సంబంధము మనకు వలదు" అను వివేక ముదయంపగానే అత డీ కుండలను స్వీకరింప మానును. కుమ్మరి కుండలను జేయడు. తనపని నుపయోగించుకొనువా డుండినగదా అతడు పనిజేయును ! ఇక మన్నుముద్దకు కుండగా మారుపని యేమున్నది ? అట్లే ప్రకృతమును నూహించునది. ఇట్లు ప్రపంచసృష్టి నెరవేరును గావున నిక నింకొక నిమిత్తము దేవుడవసరములేదు. ఈ విషయములో వేదముకూడ తోడుపల్కు చున్నది. "అజా మేకాం లోహితకుక్షకృష్ణాం బహ్వం ప్రజాం జనయంతి సరూపాం అజోహ్యేకో జుషమాజోనుశేతే జహత్యేనాం భుక్తభోగా మజోన్యః" అని. అయితే వేదములు ప్రమాణములా అని యాశంకింపరాదు. మన యనుభవమునకును, మన యూహకును విరోధము లేనపుడు వానిని నిరాకరింప నేలసలయును ? అవి మనకు పూర్వులు. పూర్వతరులు. పూర్వతములు నగు మహావిచారకుల యూహలు. "సంఖ్య"యన విచారణ ("చర్చా సంఖ్యా విచారణ" యని కదా అమరకోశము. ఆ విచార శాస్త్రమే సాంఖ్యశాస్త్రము. దాని నొనర్చువారు సాంఖ్యులు. మన ప్రత్యక్ష ప్రమాణమునకును, అనుమానప్రమాణమునకును,

4. తద్యదా- పుత్ర భార్యాదిషు వికలేషు సకలేషువా అహమేవ వికలః సకలోవేతి బాహ్యధర్మా నాత్మ స్యధ్యస్యతి. (శం. సూ. అధ్యాస భాష్యం.)

5. తదాస్త్యేకరణ ధర్మాణ - కామసంకల్ప విచికిత్సాధ్యవసాయాదీణ. (శం. సూ. భాష్యం.)

నిరోధము లేనిచో, మనకు దెలియకున్నను వేదము తెల్పునది ప్రమాణమేనని యంగీకరింపవగును. మన మెవ్వరిమును సర్వజ్ఞులము కాముకదా! మనకు కను పడనివియు, మన యూహకందనివియునగు సనేక విషయములను వారెరిగియుండ వచ్చును. కనుక వారి యూహలను స్పష్టముగా బ్రదర్శించు వేదములన్నియు బ్రమాణములే. మన ప్రత్యక్షానుభవములకును మన యూహలకును విరుద్ధముగా నుండునవి మాత్రము ప్రమాణములుగా విశ్వసించ దగదు. అవి వైభవ వాదములనికాని, ప్రశంసాపరములు అనికాని సరి పెట్టుకొనవగును. ఇట్లు రిజగత్తంతయు ప్రకృత్యు పాదానమైనను చేతననిమిత్తము అని సాంఖ్యు లందురు. ఇట్లున్న ఈ మూడు మతములలోని లోపము లను తీర్చి దిద్దగా వాని పరిణామాభిప్రదియే మాయా వాదముగా నేర్పడినది.¹

మాయావాదము

ఎట్లనగా - సాంఖ్యుల వాదములో బ్రపంచము వాస్తవికముగా నున్నది. అది యుర్తముకాదు. ఏమ

నగా స్వప్నదృష్టవదార్థము లెట్లనత్యములో, జాగ్ర ద్దశయందలి వస్తువులుకూడ నట్లే యసత్యములు. స్వప్నదృష్టములు జాగ్రద్దశతో లేవుకనుక నసత్యము లందురు. అట్లే జాగ్రద్దశలో నివి స్వప్నదశలో లేవు కనుక అసత్యము లనుకొనుదు. ఎట్లనగా స్వప్నము నందు మనమొక గదిలో బయిండియున్నను, లోకాన్త రములందును, దేశాన్తరములందును మనము ఏమగు లను, గుట్టములను ఎక్కి నవారి చేయుచున్నట్లుగా కలగందుము. మనశరీర మిటనేయున్నదికదా! అందులో నేనుగులు పెగైరా లుండజాలవుకదా! కావున స్వాప్నికవదార్థములన్నియు నాస్వాప్నిక పృత్యాస్తమతోదాటు జాగ్రద్దశయందేమియు లేకపోవు టయు, ఆస్వప్నపు కొంచెము కాలమునందు మాత్రమే యుండుటయు కారణముగా నసత్యములు. అట్లే జాగ్రద్దశలోనివియు, స్వప్నమునందుండక జాగ్రద్దశ యందు కొంతకాలమే యుండును గనుక నవియు *మిథ్యాభూతములే. నిజమునకు స్వప్నములో బిదార్థ ములు లేనేలేవని శ్రుతియే బోధించుచున్నది. కాగా ప్రపంచమంతయు మిథ్యయే. ఇట్టి దీనికి నిమిత్త

6. సృష్టి ప్రకరణములందు చేతనునకు సృష్టికర్తృత్వమును తెచ్చు వాఱ్యములు “స రిగితలో కాన్ను సృజా” ఇత్యాదు బదాసీసనిమిత్తకారణనిరూపణపరములు. చేతనునకు పరిణామమును తెల్పు “తదైక్షత బహూనాం ప్రజాయేయ” ఇత్యాదులు మన యనుమానము ప్రకారము విరుద్ధములు కనుక నవి అప్రమాదములని కాని, లేదా ప్రకృతిపరములుగా గాని, సమన్వయింపవలెను. కొన్నింటిని ఆరవాదములుగా భావింపవలెను. ఇట్లు మన మనుమానించు ప్రకృతికి కారణత్వమే సమంజసము కనుక వేదవాక్యములను దానికి తగినట్లుగా సమన్వయించి, మన యనుమానమును (ప్రకృతిని) జగత్పరిణామోపాదాన నిమిత్తమనవలెను.

7. సాంఖ్య సౌగత దార్వాకసంకరాచ్చంకిరోదయః- వేదాంత దేశికః.

8. వైతర్యే హేతుమాహ- వైతర్యం సర్వభావానాం స్వప్న ఆహర్మనీషిణః, అన్తస్థానాత్తు భావానాం సంవృతత్వేన హేతునా. “భావశ్చ రదాదీనాం క్రూయతే న్యాయహర్వకం, వైతర్యం తేనవై ప్రాప్తం స్వప్న ఆహర్మనీషిణః” అంతస్థానాత్తు భేదానాం తస్మా జ్ఞాగరితే స్మృతం. యదాతత్తు తదా స్వప్నే సంవృతత్వేన బిద్యతే.

9. అన్తస్థానాత్- అన్తః-శరీరస్య మద్యే స్థానం యేషాం తత్రహిదావా ఉపలబ్ధంతే పర్వత హస్త్యాదయః నబహి శ్శరీరాత్ తస్మాత్తే వితదాభవితు మర్హన్తి. సహ్యస్త స్సంవృతే దేహాన్తర్నాదీషు పర్వత హస్త్యాదీనాం సంభ వోస్తీ. నహిదేహే పర్వతోఽస్తి. స్వప్న దృశ్యానాం మిద్యాత్వే హేత్వంతరమాహ. “స తత్ర రదా రథ యోగా నపస్థానో భవన్తిత్యాదీ క్రుత్యా స్వప్నే దృశ్యానాం రదాదీనాం అథానో యోగ్య దేశాద్యభావా దుత్త న్యాయ పురస్సరం క్రూయతే అతస్తేన న్యాయేన ప్రాప్తమేవ స్వప్నదృశ్యానాం మిద్యాత్వం అన్యసరయాక్రుత్యా ప్రకాశక మితి బ్రహ్మవిదోవదన్తి తథా చ స్వప్నే భావానాం మిద్యాత్వం క్రుతి యుక్తి.

మేమి? ఉపాదానమేమి? పంధ్యాపుత్రునకుపౌత్రుడేమి? దౌహిత్రుడేమి? ఈ విచారము పారమార్థికదశ ననుసరించి నది కాదు. అచట గారణముకాని, కార్యముగాని, రెండునులేవుకదా! అసలు సృష్టియే పారమార్థికముగా లేదు. ఈ సృష్టివాదులలో గొందరు ఈశ్వర విభూతియే సృష్టియందురు. ఇంక కొందరు స్వప్న స్వరూపమందురు. అనగా వారిభావమిది. జాగ్రద్దశలోనుండు పదార్థములే స్వప్నములో నగుపడును. కావున నా స్వప్నము సత్యమని మరికొందరు. మరికొందరు మాయాస్వరూప మనెదరీ సృష్టిని. అనగా మజ్ఞాది రూపమగు మాయయే సృష్టిరూపమయ్యెనని. ఇంక కొందరు సృష్టినిశ్చయము కలవాచు పరమాత్మ యొక్క ఇచ్ఛామాత్రముననే సృష్టి యుదయించుననెదరు. కాలచింతకుల దింకొక త్రోవ. కాలము వలననే సకలభూతము లుదయించునని, భగవంతుడు తన భోగమునకై సృష్టిని నిర్మించెనని కొందరనగా, “కాదు ఆతనికి క్రీడార్థమునుమీ ఈ సృష్టి” యని మరి కొందరందురు ఇట్టి ¹⁰“విచారము లన్నియు కేవల మయుక్తములు. ఏమనగా ఈ సృష్టికి గర్తయనుచున్న పరమాత్మ ఆప్తకాముడా? అనాప్తకాముడా? రెండవ పక్షమున మనవలె నపరిపూర్ణుడగుటవలన నతనికి సర్వశక్తి మొదలగునవి సంభవింపవు. మొదటి పక్షమున నతనికి క్రీడకాని భోగముకాని ఏర్పడజాలదు. కడుపునిండినవాని కన్న మక్కరలే దన్నట్లుగా ఆప్తకామునకు భోగముకాని క్రీడకాని అక్కరలేదుకదా! కనుకనే ఇచ్ఛామాత్రమున సమర్థుడగు పరమాత్మ సృష్టించెననుటయు ఆయుక్తమే. ఆప్తకామున కా యిచ్ఛమాత్ర మెట్లుదయించును? కడుపునిండినవానికి బుభుక్షయైన కల్లానా? కలుగదు కదా! ‘స్వప్న మాయాసరూప’మనువారు చేయు వాదమును నసంగతమే. స్వప్నమాయలతో సారూప్య

మీ సృష్టియందేది? లేదుకనుక వానితో సరూపమీ సృష్టియనుట అనుపపన్నముకదా! అవస్తువునందే కదా స్వప్నమనియు మాయయనియు వాడుదురు! సర్వభ్రమకు నెలవగు రజ్జువుస్వభావము వలననే అనగా అజ్ఞానమువలననే సర్పముగా ప్రతిభాసించునుగాని కారణాంతరమున గాదుకదా! అట్లే పరబ్రహ్మ తన స్వభావమగు మాయాశక్తివలననే ఆకాశాదులుగా భాసించునుగాని కారణాంతర మవసరములేదు. ఆకాశమూలమున క్రమమున నీ ప్రపంచమంతయు నుదయించినట్లు, “ఆత్మన ఆకాశస్సంఘాతః” అను శ్రుతి నుడువుచున్నది. కావున పరమానందరూపమగు పరబ్రహ్మము స్వభావమగు మాయవలననే ఈ ప్రపంచమంతయు ప్రతిభాసించుచున్నది కాని ఇటు సృష్టిలేదు. వినాశములేదు. కనుక సాంఖ్యవాదము లోని ప్రపంచవాస్తవికత తప్పక తోసివేయవలసినదే. అయితే, అందుగల అస్త్రాకరణసామర్థ్యమును ముఖ్యముగా స్వీకరింపవలెను. ఏమనగా—“అసంగో హ్యయం పురుషః” అనుదానినిబట్టిబాహ్యభ్యంతరముల నెచ్చటను ఎవ్విధమునను సంబంధములేని యీ ఆత్మతోదాసీనుడగు నీ పురుషునకు ఈ ప్రపంచ ప్రతిభానముమాత్ర మెట్లేర్పడును? అస్త్రాకరణ సామర్థ్యమువలననే. అస్త్రాకరణములో నతడు ప్రతిఫలించును. శుద్ధసత్త్వమయ మీ యంతఃకరణము. ఇందులో బ్రహ్మము ప్రతిబింబించునట్లుండును. ఆ ప్రతిబింబమునకు ఈ ప్రపంచము నంతను గ్రహించుటకును, నిర్మించుటకును గావలసిన శక్తి, సమాలోచనాత్మకమగు తపస్సు వలన నేర్పడును. ఈతని కీశ్వరుడని పేరు. “యస్సర్వజ్ఞః సర్వవిత్ యస్యజ్ఞాన మయంతపః, తస్మానేతద్రహ్మ నామ రూప మన్నంచ జాయతే. “యధోర్థనాభిస్సృజతే గృహ్లాతేచ, యదాపృథివ్యా మోషధయస్సంభవన్తి.

10. “విభూతిం ప్రసవంత్యన్యే మన్యంతే సృష్టి చింతకాః, స్వప్నమాయా సరూపేతి సృష్టి రన్యై ర్వికల్పితా । ఇచ్ఛామాత్రం ప్రభో సృష్టి రితిసృష్టౌ వినిశ్చితా, కాలాత్ప్రసూతిం భూతానాం మన్యంతే కాలచింతకాః । భోగార్థం సృష్టి రిత్యన్యే క్రీడార్థ మితి చావరే, దేవన్యైష స్వభావోయ మాప్త కామస్య కాస్పృహః.

యదా సతః పురుషో త్కేశలోమాని, తథాక్షరాత్సమ్మ
వతీహవిశ్వం" అను శ్రుతులు ఈ యర్థమునే న్యుక్త
పరచుచున్నవి. అక్షరమనగా బ్రహ్మతీయే, అయినను
ఇవట సర్వతఃపదాసీనమును, నిర్గుణమును, నిష్క్రి-
యమునునగు పరబ్రహ్మమునకు ఈ ప్రపంచనిర్మాణ
సామర్థ్యముగాని ప్రపంచప్రతిభాసగ్రహణ సామర్థ్యము
గాని తద్గ్రహణ ప్రయత్నముగాని, ప్రవిప్లవముగాని
యేర్పడగలదా? శుద్ధబ్రహ్మమున కేర్పడుటకు పీలు
లేదు. కనుక అక్షరావచ్ఛిన్నుడగు బ్రహ్మకు అనగా
అక్షరశబ్దావ్యయముగ ప్రకృతిలో ప్రతిబింబించుబ్రహ్మ
మునకు ఇవియన్నియు ప్రకృతిసాహ్యముననేర్పడును
ఏర్పడవచ్చును. సర్వక్రియానిర్వహణ సామర్థ్యము
ప్రకృతి కున్నదిగదా! ఆ ప్రకృతినే ఈ మతములో
మాయయందురు. "మాయాంత ప్రకృతిం విద్యాత్
మాయినంతు మహేశ్వరం" అని తైత్తిరీయశ్రుతి
బోధించుచున్నదిగదా! "(సాంఖ్యమతములో నుదా-
సీనుడగు పురుషుడే వీరి శుద్ధనిర్గుణబ్రహ్మము. ఆ
పురుషుడు ప్రకృతితో సంబంధించు నవస్థయే
ఈశ్వరుడు. "మమేదంకర్తవ్యం" అని అనంగుడగు
పురుషుడు బాపించుటయే ఈశ్వరునకు జగన్నిర్మాణ
నమాలోచనాదికము ఇందులో పురుషుడు జ్ఞాతయని
సాంఖ్యులు. కాదు విజ్ఞానమే రాని విజ్ఞాతరాదు.
అట్లగుచో నిర్గుణమగు ద్రవ్యముండదు రావున పురు-
షునకు గుణసంబంధము కల్పించవలసి వచ్చును.
అందువలన "అనంగోహ్యాయం పురుషః; నిష్కలం
నిష్క్రియం శాంతం నిరపద్యం నిరంజనం, ఆమృత
స్వవరం సేతుం దగ్ధేష్టన మివాసలం" అని సర్వతో
విర్విశేషమనియు సర్వతో నిస్సంబంధమనియు
బ్రహ్మము మనపాదించు శ్రుతులతో విరోధము
తొలగునని వీరి కలంపు) కనుక అక్షర ప్రతిబింబమే
అక్షర (బ్రహ్మ) మని యివట వాదించినది. మన
ప్రతిబింబమును మనమనియే వాడుచుందురుకదా!
(బొమ్మలందును పోటోల యందును ఈ వ్యవహార

మును గమనించునది.) ఇపుడు సాంఖ్యుల ఇష్టప్రకా-
రముగా అచేతన జగత్తంతయు అచేతనమువలననే
ఏర్పడుట సంభవించును. జగత్కారణము జడమగు
మాయయేకదా! మాయావిద్యాదులు లేకుండ నిర్గు-
ణమును నుదాసీనమునునగు బ్రహ్మమునకు ప్రపంచ
ప్రయత్నాని మరేకార్యపు కర్తృత్వముకాని యేర్పడదు.
(సాంఖ్య మతములోపలె యిటగూడ మాయా
(సాంఖ్య మతములో ప్రకృతి పేరు భేదముకాని
అంతయు నొరేటిట) గతమగు కర్తృత్వాదికము
నిస్సంబంధమని బ్రహ్మయందు (పురుషునందు సాంఖ్య
మతములో) ఆరోపితమగును.) మాయ యనగా
స్వభావమే. (ఇట జాగ్రత్తమత ముపాత్తము.)
బ్రహ్మమునకు జ్ఞానము, బలము, క్రియయు, స్వాభా-
వికములు. అనగా - మాయరములు, "స్వాభావికీ
జ్ఞానబల క్రియాచ" అను శ్వేతాశ్వతర శ్రుతి కర్థ-
మిదే. కనుకనే దాహ్యవిషయరమగు జ్ఞానమంతయు
జడమును, ప్రాకృతికమగు సర్వైకరణపు ధర్మమును
ఆగును. శంకరులు "జ్ఞానం మానసీక్రియా" అనిరి.
మనసు ధాతికమేకదా! దాని క్రియయేకదా ఈ
జ్ఞానము. మనోధర్మములే రామ సంకల్పాదులు.
"రామః, సంకల్పః, విచికిత్సా, శ్రద్ధా, అశ్రద్ధా,
హింసా, అహింసా, హ్రీః, భీః, భీః" ఇత్యేతత్సర్వం
మనవిషయం అని బృహదారణ్యకము. ఇట్లు మానసిక
మగు నీ దాహ్యప్రపంచ ప్రతిభాసమంతయు మాయా
మయమే. బాధితముకనుక "అసత్తు" అనవలెను.
"ప్రతిభాసించును" గనుక "సత్తు" అనవలెను.
అనగా రజ్జువునందుభాసించు సర్పము తత్కాలమున
సత్తుగా స్ఫురించినను, తరువాత రజ్జువని తెలిసిన
తోడనే విపృత్తమగును గనుక అది బాధితమై
"అసత్తు" అనబడును. రజ్జువు బాధించబడదు గను-
కను ప్రతిభాసించును గనుకను "సత్తు" అనబడును.

(నశేషం)

11. సాంఖ్య యోగస్మృత్యోః సావకాశత్వం తద్యదా— "అనంగోహ్యాయం పురుషః" ఇత్యాది శ్రుతి ప్రసిద్ధమేవ
సాంఖ్యై రభ్యవగమ్యతే.

జయదేవకృతి

“ కవిరాజరాజు ”

ప్రభును తరంగము
దివి మేఘావళి నిండెఁ గారుకొనె న
ల్లిక్కుల్ తమాలావృతా
టవి నీరేయి భయంబుఁజెందు హరి నిం
టన్ జేర్చు మీవన్న నం
దవచస్పంగతి రాధ హో, జమున పొం
తన్ బుష్పకుంజంబులన్
స్తవనీయంబయి పొల్చుఁగావుతను రా
ధావృత్తికేళీగతుల్.

భావము భారతీరుచిర
భాగ్యవికాసపు తావొనర్చి ప
ద్యావతిచేత నృత్యము స
మర్థతతో వెలయింపఁజేసి యా

కరమరుదై ప్రమోదమును
గల్గఁగఁజేసి మిమున్ గరంచెడున్.
సజ్జన గణంబ : హరిభక్తి సలుపఁ దలఁపు
గలిగిన విలాసకళ కుతూహలమయేని
మధుర కోమల కాంత సంపత్పదములఁ
దనరు జయదేవ కవివాణి వినుఁడు సతము.

సరస పదప్రయోగము
విశాల మనోగత భావరాగ వి
స్తరణము లోక మోహన
విధాన సమంచిత కల్పన ప్రభా
సురత విశేషభాసురము
చోద్యమునై యలరారు కావ్య మ

సమర్పణ :
దేవాదాయ భర్తాదాయశాఖాధ్యక్షులు
పండిత శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్యగారి దివ్యహృదయమునకు

ధీవిభవుండు, వేత్త, జయ
దేవ కపింద్రుఁడు వాసుదేవ మో
దావహ కామకేశు లల
రారఁ బ్రబంధముఁగూర్చె నింపుగన్.

హరి చరితంపుఁ గీర్తనము
హర్షముగూర్పఁగఁ జాలునేని సుం
దరరతికేళి భావములు
నవ్యవిలాసముతోడఁగూడి ప్రీ
తి రుచి యొసంగునేని జయ
దేవకపింద్రుని వర్ణనాంశముల్

ద్వీర : వెలయించినట్టి
జయదేవున కేరును సాటిరా రిలన్.

ప్రళయపు వేళ నిండు జల
రాశిని నోడగనున్న వేద వా
క్కులకును సర్వభీజముల
కున్ జెడుగంటఁగనీక సాకుచున్
చలువఁ గృపాప్రసారిత వి
శాలపు దృష్టిని మీనమూర్తివై
చెలఁగిన కేశవా : కరుణఁ
జేసి శుభంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

సురలును శుక్రశిష్యులును
 జుట్టుటకై యమృతంబు మేటి మం
 దరగిరి నూని కవ్వముగఁ,
 ద్రాడుగ వాసుకీజుట్టి సంద్రమున్
 దరవఁగ నద్ర మున్న సుమ
 నస్సులు వేడిన కూర్మమూర్తివై
 గిరిని వహించి తేల్చితి సు
 కీర్తి : జయంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

ధరఁ గల వారిఁత్రోవఁగ ను
 దారమనస్కుడవౌతాన సూ
 కరతనుధారివై భువి
 నగాథ జలంబునఁ గ్రుంకకుండ ని
 బ్బరముగఁ గోరకొట్టకొన
 పై వెన నిల్చిన శక్తిచే ధరం
 ధరతను జాటితీవు
 శుభదామః శుభంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

నినుఁ గొనియాడు బాలకు న
 నింద్యమతిన్ సుకుమారుఁ గ్రూరదం
 డనములపాలుచేయుచుఁ గ
 డంకను నిన్ దెగటార్ప జూచు దు
 ర్జను దితిపుత్ర మూర్ఖత క
 సహ్యముమై నరసింహమూర్తివై
 దునిమిన లోకభక్త వర
 దుండః జయంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

లలితపద ప్రభాత సలి
 లంబులచే భువి పావనంబుగా
 సలిపిన పూజితాంఘ్రి జల
 జద్వయ : వామనరూపధారివై

బలి నడఁగించి తద్గరిమఁ
 బావఁగ సక్రమ విక్రమాధ్యతన్
 జెలఁగి జగంబు నిండిన వి
 శిష్ట : శుభంబిడు మాకు శ్రీహరీ :
 ఇరువది యొక్కమూలు ధర
 ణీశ్వరు లేమెడనున్న వేర్చి సం
 బరమునఁ ద్రుంచి ధారలయి
 పారిన రక్తపుటేటి నీటిచే
 త రహి నొనర్చితారః పితృ
 తర్పణమున్ భృగురామమూర్తివై
 పరశుపుఁదాల్చి విక్రమ వి
 భాసి : జయంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

బలమద దుష్టదానపులు
 బాధలు పెట్టఁగ నోర్వలేక చం
 చలుఁడగు పాశశాసనుని
 శాంతునిఁ జేయుటకై రణావనిన్
 దలపడి రావణున్ గెడిపి
 నాపుగదా రఘురామమూర్తివై
 వెలసినవాఁ డమేయబల
 వీరః శుభంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

తెల్లనివాఁడవౌచు గడి
 తేతీయు నాఁగలితోడ మొత్త ఫీ
 తిల్లి చలించుచున్ యమున
 తేలగిలన్ బడి మానె నట్టిదొ
 నల్లనిబట్ట కట్టుకొని
 నాడ వహి : బలరామమూర్తివై
 తొల్లి బలప్రభావ చరి
 తుండః జయంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

శ్రుతిహిత యాగ కర్మముల

రూపితమౌ పశుమారణంబు చూ
షిత మకటా : యటంచు నిర

సించిన బుద్ధిబలంబుచే దయా
మతివయి బోధచే బలుల

మాన్సు దలంపున బుద్ధరూప మం
చితగతిఁదాల్చి పొందవె ప్ర

సిద్ధి : శుభంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

యవనసమూహ మెల్లెడల

నాగడముల్ సలుపంగఁ బూని తా
మవమతితోడఁ జేడియల

నాస్తుల నారసి యంకఁబట్టి ప్రా
భవమును మాపఁ బావక కృ

పాణముఁ దాల్చిన కల్కిమూర్తివై
జవమున వాండ్రఁ జీల్చిన ప్ర

శస్త్ర : జయంబిడు మాకు శ్రీహరీ :

వేదంబుల్ భరియించి లోకతతి తీ

విం దాల్చి భూరక్షకున్
భూదారంబయి రాక్షసున్ గెడపి లో

బ్రుంగన్ భువిన్ ద్రొక్కి పెం
పేదన్ రావణుఁగూల్చి చీల్చి నృపులఁ

శీరంబుఁ గొంచున్ దయా
వాదంబూనియు మ్లేచ్చులన్ జెఱచు దే

వా : మాధవా : మ్రొక్కెదన్.

కలికితురాయి నెన్నొనఁబఁ

గాంతులుచింది చెలంగఁ గర్ణ కుం
డలముల దీప్తి చెక్కిఁకుల

దాలు నెసంగఁగఁజేయు నేర్పు సౌం

పలరఁగఁ గూర్చినట్టి సుమ

హారము తూఁగఁగ వక్షమందు శ్రీ
లలనను గొఁగిలించు జయ

లాలన : మంగళమయ్య కేశవా :

జనన పరంపర నైడపఁ

జాలిన సత్త్వముఁగల్గి లోక రం
జన మొనరించు పూన్కెను ప్ర

శస్త్ర శుభాం చిత భవ్యతేజమున్
దినమణి కిచ్చి యోగిజన

దివ్య హృదంబుజ రాజహంసవై
తనరి జగంబుఁ బ్రోచు గుణ

ధన్యుఁడ : మంగళమోయి కేశవా :

మురుని హరియించి నరకుని బొలియఁజేసి

కాళియాహిపడగలపైఁ గేళినలిపి

మానవాళిని సురలను మనుచు నీకు

మంగళముఁబాడుచుంటిని మాధవుండ :

నీలమేఘముదాలు డీలునేయఁగఁజాలు

శుభకరంబగుమేని సౌఖ్యగువాఁడ :

వీనులవిందుఁ గావించి సొక్కెడు రక్తి

వేణుగానంబు కావించువాఁడ :

భక్తు లాపదలలోఁ బడి వేడుకొనునెడ

కరుణాంతరంగివై కాచువాఁడ :

గోపాలకులు గోవు లాపదన్ బడువేశ

మహిధరంబును దాల్చి మనుచువాఁడ :

అల కుచేలున కొనఁగితి పమితభాగ్య

మాప్తి రక్షించినాఁడ పహా గజేంద్రు

మంగళముపాడి వేడితి మాధవుండ :

నన్ను దయఁజూడుమా కరుణాలవాల :

విమలంబైన యనంగ సంగరవిధిన్
 స్వేదంబు జాలొంద నా
 ప్రమదంబందు రమాపయోధర పరీ
 రంభోరు కాశ్మీర పం
 కము వ్యక్తంబొనరించె నద్దుకొని రా
 గంబట్టి గోవిందు వ
 క్షము శ్రేయంబులు సంపదల్ వెలయ న
 శ్రాంతంబుఁ జేకూర్చెడున్.

సులలిత మాధవీ కుసుమ
 సుందరగాత్ర చయంబుతోడఁ గో
 మల హృదయాంబుజాతయగు
 మానిని రాధ వసంతవేళఁ గా
 నల మదనజ్వరా ర్తిని జ
 నార్దనునిన్ వెదకంగసాగ న
 చెలి చెలికత్తె కన్నొని వ
 చించె మనోవ్యథ తీర నీగతిన్.

కలికీ : తెమ్మెరచే లవంగలత లూ
 గన్పాగె నింపొప్పెఁ గో
 యిలలుం దుమ్మెద తెచ్చఁజేయురొడ లెం
 తేనిన్ బొదల్ కాముకా
 వలి తూలన్ మధుమాససౌరభలతా
 వాసంబులన్ గృష్ణుఁ డిం
 పలరంగా జవరాండ్రఁ గూడెడుఁగదా :
 యచ్చోటికిన్ బోదమా :

పరపుగఁ బూయు పూవుల సు
 వాసనకున్ జెలరేగి భృంగముల్
 సరసరవ్రాలి నిండి వకు
 శంబుల సల్పఁగ యుంకృతుల్ మనో

హరమగు నీవసంతమున
 నంగనలన్ బ్రియు లత్తియుండమిన్
 విరహముఁజెంద మాధవుఁడు
 వేడుక నింతుల గూడి రంటిలున్.

క్రాసుగమ్రాఁకు లెల్లెడల
 రక్తిమమౌ మృదుపల్లవాళితోఁ
 గానఁగవచ్చి కస్తురి సు
 గంధము గుప్పఁగ యౌవనోదయం
 బూనిన కాంతలంజెనక
 నొప్పిసమారుని గోళ్ళపోల్కె న
 క్కానసు బూయ మోదుగలు
 కాంతలతో హరి కేళి సల్పెడున్.

స్మరుఁడిసురాజు హస్తమున
 మాసుగఁబూనిన దండమట్లు కే
 సర సమముల్ విరాజిలెడు
 సౌరభపుల్ల లరాంత పాళిసం
 చరదళిబాణ సంభృత ర
 సాలము లా మరుతూరమోయసన్
 పరలెడు నీవసంత విభ
 పంబు గనన్ సఖి హాళిఁగూర్చెడున్.

తమిఁ జెలరేఁగ సిగ్గిలక
 తద్దయు గాసిలు కాముకావళిన్
 సమయమెఱింగి నవ్వివటు
 చక్కఁగఁబూసెను బొన్నగున్న తె
 ల్ల. మొగలిపూవులందు మొన
 లన్గనఁ గాముక వక్షముల్ విద
 ల్పు మరు కటార్లుగా నెగడు
 చుండె వసంతము చూడ వేడుకై.

మాలతి జాజి ప్రేంకణము
మాధవి మల్లెయు మొల్ల పెల్లుగాఁ
బూలనుబూసి వాసనలు
మూలల కంటఁగఁ జిమ్మ మౌనులై
కాలముఁ బుచ్చువారలకె
కామమెడందనురేపఁ ద్రేమతోఁ
దేలఁగనుండు జంటలకుఁ
దీయని జున్నె వసంతమెంతయున్.

చెలి వాసంతిక కౌఁగిటన్ దనరి సం
సిద్ధంబుగాఁదాల్చు మొ
గ్గల నెన్నింటినో తీయమావి పుంకల్
గైకొన్నయట్లాప్పి రం
జిలఁ జెంతన్ యమునాజలంబునను వా
సింగాంచు బృందావనీ
తలమందున్ విహరించుఁ గ్రుమ్మరు వసం
తంబందుఁ గన్గొంటివే.

పరిమళ కేతకీ కుసుమ
బాంధవ మాప్తిని గూర్చి దిద్దఁగా
నరవిరి మల్లె పుష్పొడుల
నంటి సుగంధము కాననంబునన్

వరలఁగఁజేసి మారునకుఁ
బ్రాణ సమానముగాఁ జెలంగు తె
మ్మెరలు వసంతవేళల భ్ర
మింపఁగఁజేసి మనంబు నేర్చెడున్.

తరితీపా మధువాను కోర్కి నళిబ్బం
దం బూపఁగాఁ జూతమం
జరులన్ గోకిల పల్లవంబులఁ గటు
స్వానంబు సల్పన్ శ్రమో
జ్వరముం గూర్చు వసంత వాసరములన్
బాంధుక్ ప్రియా సంగమా
తురచిత్తంబుల నెట్టులో గడపి పోఁ
ద్రోలంగనై రిత్తరిన్.

కనఁదగు నిండు సోయగవుఁ
గాంతల వేవుర సంభ్రమంబునన్
మొనయఁగఁజేసి కౌఁగిటకు
మోవి సుధారస మాని మేటి విం
దొనరి విలాస లాలసత
నుండె నదే మనచెంతఁ జెచ్చెరన్
గనుమని పల్కి మెల్లన జ
నార్దను నెచ్చెలి చూపె రాధకున్.

(సశేషం)

శ్రీరామనవమి

శ్రీమదాచార్య రఘునాథ చక్రవర్తి

చాంద్రమాన చైత్రశుద్ధ నవమి శ్రీరామనవమి. శ్రీరాముని జన్మనక్షత్రము పునర్వసు. అయితే పునర్వసు నక్షత్రము నవమినాడున్నా లేకున్నా నవమి ప్రధానంగా పరిగణించబడుతున్నది. వైష్ణవులు నక్షత్రమునకే ప్రాధాన్యమిచ్చి శ్రీరామనవమి జరుపుకుంటారు. చక్రవర్తి తిరుమఘనార్ తిరునక్షత్రం అని ఇది పేర్కొనబడుతున్నది. “చక్రవర్తి తనూ జాయ సార్వభౌమాయ మంగళం” అని మంగళాశాసనములో పఠించబడుతున్నది.

జయంతి శబ్దము జన్మదినోత్సవ సందర్భమునను వర్ధంతి నిర్యాణతిథి సందర్భమునను వ్యవహరించబడుతున్నవి. నిర్యాణవిషయమున తిథి ప్రధానము. జననవిషయమున నక్షత్రము ప్రధానము. భీష్మైకాదశి మాఘశుద్ధ ఏకాదశి. ఇది తిథి ప్రధానముగా జరుపుకొనబడే వర్ధంతి. నృసింహజయంతి. కృష్ణజయంతి అని మనము జయంతులను చూడ జరుపుకొంటున్నాము.

రామశబ్దవాచ్యులు మువ్వు రున్నారు. అందు పరశురాముడు ప్రథముడు. పరశురామజయంతి పంచాంగ కర్తలచే పరిగణించబడుచున్నది. రెండవవాడు శ్రీరాముడు. శ్రీరామనవమి అనియే వ్యవహరింపబడుచున్నది. కాని శ్రీరామజయంతి అనబడుట లేదు. మూడవవాడు బలరాముడు. బలరాముని ఉత్సవము ఆచరణలో లేదు.

వాస్తవమునకు శ్రీరాముని పుట్టినరోజు పండుగ చైత్రశుద్ధనవమినాడు జరుపుకొనవలసియుండగా కల్యాణోత్సవము ఆనాడే జరుపబడుచున్నది. పుట్టినరోజుననే వివాహ మహోత్సవము సమంజసమేనా అని ఇప్పట్టున ఒక శంక బయలుదేరినది. శ్రీరామ

జయంతి అని పేర్కొనక శ్రీరామనవమి అని ఈ పర్వమును వ్యవహరించుటచే కల్యాణమునకు ఆస్కారము కలిగినది.

నృసింహ జయంతినాడు నృసింహస్వామి కల్యాణోత్సవము జరుగుటలేదు. దీనికి యాదగిరి నృసింహస్వామి కల్యాణమే తార్కాణము.

అపతారక్రమానుసారము రాసుకృష్ణాది నామములతో వ్యవహరింపబడుచున్న శ్రీమన్నారాయణుడు అందరికిని ఉపాస్యుడే. కాని శ్రీరాముడు తెలుగు ప్రజలకు విశేషించి ఆరాధ్యదైవతముగా వెలసియున్నాడు. తెలుగునాట ఉన్నన్ని రామాలయములు, రామమందిరములు, రామభజనమండలులు అన్యత్ర లేవు. రామకోటి లేఖకులుచూగా తెలుగునాటనే ఎక్కువమంది ఉన్నారు.

శ్రీరామనవమి ఉత్సవము మన వీరపూజకు చిహ్నము. శ్రీరాముడు పట్టాభిషిక్తుడైన పరిపాలకుడు. రామరాజ్యము అనే ప్రశస్తికి ఆస్పదమైనవాడు. కృష్ణుడు పరిపాలనకుగా వ్యవహరించలేదు. అదర్శపురుషుడుగా ఎన్నిక గన్నవాడు శ్రీరాముడు.

మత సామరస్య విషయమునకుకూడ శ్రీరామనవమి ఒక విశిష్టతను కలిగి యున్నది. పరమేశ్వరుడు పార్వతికి తారకమంత్రోపదేశము చేసినట్లు పురాణములయందు చూచుచున్నాము. మహాేశ్వరుడు రామమంత్రమును మహామంత్రముగా పునశ్చరణచేసినట్లు విదితమగుచున్నది. వీరశైవులకుకూడ ఈ విషయమున విప్రతిపత్తి యుండదు.

శ్రీరాముడు రావణాసుర సంహారముచేసి తిరిగి వచ్చినపుడు శివలింగప్రతిష్ఠాపనచేసినట్లు ఐతిహ్యము కలదు. ఆ పుణ్యక్షేత్రమునకు రామేశ్వరము అని

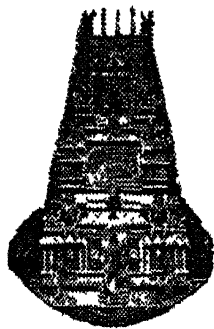
పేరు. అచటిస్వామి రామలింగేశ్వరస్వామి. ఇది వీరవైష్ణవులు ఆమోదించజాలరు. ఆమోదించక పోయినను ఇది కప్పిపుచ్చరాని నత్యము.

శివరాత్రి ఎట్టి పర్వదినమో శ్రీరామనవమియు అట్టి పర్వదినమే. శ్రీరామనవమినాడుకూడా ఉపవాసాదికములు కల్పగ్రంథములందు చెప్పబడినవి. శ్రీరామనవమినాడు ఉపవసించి మరుదినము స్వర్ణమయ శ్రీరామప్రతిమను దానముచేసి, పారణము జరుపుకొనవలెనని చెప్పబడుచున్నది.

శ్రీరామనవమి ఉత్సవము ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రమున ఎన్నిచోట్ల, ఎంతమందిచే ఎన్ని విధముల చేయబడుచున్నదో అట్లు మరే ఉత్సవమును తెలుగునాట ఆచరించబడుట లేదు. ఇది అనుభవపునరుక్తమే కాగలదు. నేడు మన భారతప్రభుత్వము రామరాజ్య

స్థాపనకైయే పరిపరివిధముల పర్యాలోచనచేయుచున్నది.

ఇది జాతీయమైన పర్వదినము. అనేకు శీతాచలము విస్తరించినది శ్రీరామచరిత్ర. సరస్వతి భూలోకమున ప్రప్రథమముగా పాదముమోపినది ఈ శ్రీరామచరిత్రనుబట్టియే. ఆదికవియైన వాల్మీకికి అజరామరమైన కీర్తిని తెచ్చినది కథానాయకుడైన శ్రీరాముని గుణపౌష్కల్యమే. నేటికిని వాఙ్మయమున ఆధికసంఖ్యలోనున్న గ్రంథములు శ్రీరామునికి సంబంధించినవే. పండితపామరసాధారణ్యేన కీర్తింపబడునది శ్రీరామప్రసంగమే. గేయప్రబంధమునకూడ శ్రీరామకీర్తనమే అగ్రస్థానము వహించి యున్నది. త్యాగరాజు ఏతత్ కీర్తనచే శాశ్వతకీర్తిని బడసి యున్నాడు. ఇట్టి మహాపురుషుని ఉత్సవము మనకు సర్వాత్మనా ఆచరణీయమైనది.

భరతుడు

మూలం :

శ్రీ పి. సీతారామయ్య

అనువాదం :

శ్రీ మధిర భానుమూర్తి

భారతదేశపు పురాణ గ్రంథముల్లో ముఖ్యమైన దగు రామాయణమునగల పాత్ర అన్నింటిలోను నిర్మలముగను, నిర్దుష్టముగను నుండి ప్రకాశించుచున్న పాత్ర భరతునిదేనని నా నమ్మిక. భరతుడు రామాయణమునందలి వారిలోకెల్ల ఆదర్శప్రాయుడు.

మహా భారతములో ఎలెనే రామాయణములో కూడ శ్రీరాముడు అక్కడక్కడ మనము ధర్మపథ మనుకొనుదానినుండి మారినట్లు కనుపించును. అదికవి కావలెననే అట్లు చేసినాడని అనిపించును. కానిచో రాముని కేవలము అవతారపురుషునిగనే చిత్రించి నచో, సామాన్య మానవుడు ఆయననుచూచి, 'ఆయన అవతార పురుషుడుగనుక అట్లు చేయగలిగినాడు. మానవ మాత్రులమగు మనకు అట్టి ఘనకార్యములను సాధించుట సాధ్యపడదు. కనుక ఆయనను ఆదర్శపురుషుడుగ పెట్టుకొనివ్యవహరించుట మనకు కానివని' అని అనుకొను అవకాశము గలదని అదికవి గ్రహించగలిగెను.

కనుకనే భగవానుడగు వాల్మీకి "చెట్టుచాటునుండి వాలిని వధించుట, మందోదరినుండి బ్రహ్మ మంత్రమును సంపాదించి రావణుని సంహరించుట" మొదలగునవి కల్పించినాడు. అట్టి శ్రీ మహావిష్ణువు అవతారముగనున్న శ్రీరాముని మానవ మాత్రునిగ చేయును.

కాని భరతుని విషయము దీనికి సరిగా వ్యతిరేకముగ నున్నది. వాల్మీకి తన శిల్పనైపుణిచే కేవల సోదరమాత్రుడుగనున్న భరతుని మానవావతీతుడుగ భావించునంతటి ఉన్నతస్థానమునకు తెచ్చెను.

కనుక సామాన్య మానవునకు భరతుడు ఆదర్శ ప్రాయుడుగ కనుపించును. భరతునిపట్ల సానుభూతి కూడ హెచ్చుగనే ఉండును. భరతుడు రామునకు తమ్ముడు. శ్రీరామునివలె అతడు రాక్షస సంహారము చేసియుండలేదు. అతడు పరాక్రమ విశేషాదులకు కూడ పేరు వడసినవాడు కాదు. కాని అతడు సద్గుణములరాశి.

అతనికిగల అవకాశములలో అవి పరిమితమే అయినప్పటికీ అతడు రాముని ఎడల మిక్కుటమగు సోదరప్రేమను ప్రదర్శించెను. ధర్మ పరిపాలనా దక్షుడని ఋజువు చేసుకొనెను. అతడు నిజమైన కర్మయోగి అయి యోగిపుంగవులలో అగ్రగామి అనిపించుకొనెను.

లక్ష్మణుడు పదునాలుగు సంవత్సరములు నిద్రా హారములను కూడ లెక్కచెయ్యకుండ ఎన్ని కష్టములు వచ్చినను ధైర్యముగ నెదుర్కొనుచు శ్రీరామునితో అడవులకు వెళ్ళి, ఇంద్రజిత్తును సంహరించినాడు. కాని అతని కప్పు డప్పుడు కల్లు క్షణికోద్రేకములను చూసిన కొంచెము వెగటుగనే ఉండును. శ్రీరాముని వనవాసమునకు పొమ్మని శాసించినప్పుడు దశరథుని తూలనాడిన విధమును, చిత్రకూటమువద్ద భరతుని గాంచినప్పుడు అతనికి నీచమగు ఉద్దేశముల నాపాదించుటయును ఇట్టివే. కాని వానిని సరిదిద్దుట కెల్లప్పుడును శ్రీరాముడే కలడు.

మరి భరతుని విషయమో? శ్రీరాముని వనవాసమునకు వంపునపుడు భరతు డచ్చట ఉన్నచో

శ్రీరామునితో అరణ్యములకు కాదు, యుగాంతము వరకైనను అనుసరించిపోవుట కతడు వెనుకాడెడి వాడు కాదు. తరువాత అతడు ప్రదర్శించిన త్యాగ కీలము, తనకై నిక్షేపించబడిన భోగ భాగ్యముల నిరసించుట దీనికి తార్కాణములు. నిజమునకు రామాయణగాథయే మారిపోయెడిది. తన కొనగ బడిన రాజ్యాధికారమును, సింహాసనమును కాలదన్ని. రామునకు బదులుగా తానే అరణ్యమున కేగుటకు సిద్ధపడి దశరథుని ప్రాణములను గూడ కాపాడి యుండెడి వాడు. అప్పుడు మనకు రామాయణము గాక మరొక మహాభారతమే సాక్షాత్కరించెడిది. కాని విధి వశమువల్ల అయోధ్యలో జరిగిన దుర్మంత్రమును గాని, తత్ఫలితమగు విషాద సంఘటనలను గాని భరతుడు ఎరుగదాయె.

భరతుడు అయోధ్యను ప్రవేశించుసరికి ఆ నగరము తన ప్రియునిచే పరిత్యజింపబడిన స్త్రీవలె నున్నది. నగరమందెచ్చటను సంతోష చిహ్నము లేమాత్రమును లేకపోయె. రాచబాట లన్నియు నిర్మానుష్యముగ నుండి విషాదవాయిలు నగరమందంతటను దట్టముగా అలముకొనినట్లు అగుపించెను. వెంటనే తన తండ్రి మందిరమును ప్రవేశించి, అందెవరును లేకుండుటను గాంచి జ్ఞాత మనస్కు డాయెను.

తెలియని ఆవేదనతో నిండిన హృదయముతో అతడు తన తల్లివద్దకు వరుగెత్తగా, ఆమె తనవుట్టి న ఇంటివారి క్షేమసమాచారములను అడిగెను. కాని భరతునకు ఆవేదన హెచ్చుటచే దశరథ మహారాజు గారి క్షేమ సమాచారము లడుగును. దశరథుని మరణ వార్త కైకేయి నోటవిన్న భరతునకు పిడుగు పడి నట్లయినది. తండ్రి తరువాత తండ్రి యంతటివాడగు శ్రీరాముని గురించి తరువాత ప్రశ్నించెను. ఈరెండు విషాద సంఘటనలను గురించి విని, తన తల్లి దుర్మంత్రమును గుర్రెరిగిన భరతునకు గుండె బ్రద్దలయినంతవని అయినది. వెంటనే మూర్ఛపోయినాడు.

స్పృహ వచ్చుసరికి అతడి శరీరమంతయు మితి మీరిన కోపముతో కంపింపసాగినది, కోపము, అస

హ్యము, విచారము, జాలి, ఇవన్నియు అతని మానసమున సంఘర్షణకు లోనయినవి. ఇంతటి దుష్పరిణామములకు తానే కారకుడన్న విషయము అతనిని సిగ్గుతో క్రుంగదీస్తున్నది. ఎడతెగని దైర్య సాహసాలతో తన క్రోధమును అణుచుకొనుటకు ప్రయత్నించెను. కాని అతని భాషణములు అతని చెప్పచేతలలో లేకపోయినవి. “నీ దుర్మంత్రము నా తండ్రిని బలిగొన్నది. నా అనుంగు సోదరుడగు శ్రీరామచంద్రుని వనవాసమున కంపినది. ఇంతచేసి నది చాలక ఇదొక ఘనవిజయముగ నగర్వముగ చెప్పుకొనుచున్న నీ పాపిష్టి నాల్కను ఇంకను నేను కోయలేక పోవుచున్నానే : నన్నుకూడ ఈ దుర్మంత్రమున భాగస్వామి నయి నా సోదరునిదగు రాజ్యాధికారమును చేజిక్కించుకొనమనుచున్నావా ? పాపిష్టి దానా :....” అనినాడు. “ధర్మమింకా వశించలేదు. దుర్మార్గములకు భరతవాక్యము ధర్మస్థాపనమే కాగలదు.” అంటూ ఆరిచినాడు.

ఆకస్మికముగ అందిన ఆ అధికారమును, భోగ భాగ్యములను మరెవరైనను అయినచో కిమ్మనకుండా అపరిమితమగు ఆనందముతో పుచ్చుకొని ఉండెడి వారే : ఆ పరిస్థితులలో సింహాసనాధిపత్యము వహించుట భరతునివల్ల శాస్త్రసమ్మతమైనదే. అతని తల్లి రెండు వరములలో నొకటైన ‘భరతుని అయోధ్యకు వట్టాభిషిక్తుని జేయుట’ అను దానివలన అది అతని తల్లినుండి సంక్రమించినట్లే : అందువల్ల అతడు నిస్సంకోచంగాను, ధర్మబద్ధంగాను రాజయే అవకాశం ఉంది.

కాని దానిని సాధించుట కుపయోగించిన మార్గము ధర్మబద్ధమైనది కాకపోవుటచే అతడు దానిని చేపట్టుట కంగీకరించలేదు.

ఏ కార్యమునైనను సాధించుటకంటె సాధించుట కనుసరించినట్టి మార్గములకే ఎక్కువ ప్రాధాన్యము నీయవలెనని ప్రవ్రథమముగ ప్రపంచమునకు చాటి చెప్పినవాడు భరతుడే. భారత సాంప్రదాయపు

ప్రత్యేకత అయిన ఈ ఆత్మార్పణ మానవచరిత్రలో సాటిలేని దనవచ్చును.

సుమారు మూడు వేల సంవత్సరముల తరువాత తిరిగి ఈ నాటికి మన దేశమున గాంధీమహాత్ముడుద్భవించి అదే సత్యమును చాటిచెప్పెను. భరతుని వలనే ఆయన గూడ చెడుమార్గముల ద్వారా సాధించిన విజయములకు శాశ్వతత్వ ముండదని చెప్పెను. తనకై సంపాదించబడిన అధికారము, భాగ్యము దుష్పథముల నవలంబించి సాధించినవే నని భరతుడెరుగును. అందువల్లనే ఆ ప్రసక్తి వచ్చిన వెంటనే ఆ తువ్వభోగములను నిరసించెను.

భరతుని ఆత్మనిండ కూడ గణనీయమైనదే. తన తల్లిని వదలి, వెంటనే కొనల్యవద్దకు వెళ్ళెను. విషాదపూరితమగు ఆమె ముఖమును చూచిసంతనే అతనికి ఎక్కువగు విచారము కలిగినది. వెక్కి వెక్కి ఏడ్చుచు ఆమె పాదములపై పడి. “ఓ : తల్లీ : నీచుడగు ఈ కొడుకు నీ ఆశీర్వచనముల నపేక్షించుచున్నాడు....ఇంతటి దుర్మార్గమున కొడి గట్టిన ఆ మహాపాపి, ఆమె పాపఫలితముగ ఈ పాటికి మరణించవలసినదే : కాని ఆ పాపిష్టిదాని కడుపున పుట్టిన నే నింకను నీచుడనయ్యును ఇంత వరకును మరణించక బ్రతికియుండి ఆమె మరణము నెట్లు కోరగలను ?....” తీరని వ్యథతో కుమిలిపోవుచున్న భరతుని గుండెలు పగిలి ముక్కలయి నెత్తురు కారుచున్నట్లుండెను. “జగమునందలి చీకట్లను బాపి వెలుగునిచ్చు సూర్యభగవానుని పంశమున నేటికి భరతుడను విషబీజ ముద్భవించెను. భరతుడు - అబ్బు : - ఆ పేరు తలచుకొనుట కూడ సిగ్గేకదా : మాతా : నేను అసలు ఎందుకు పుట్టినట్లు ?....” అని ఆవేశముతో పలికినాడు భరతుడు.

అంతకంటె ఉత్తముడగు పుత్రుడు గాని, ఘనుడగు యువరాజు గాని, ప్రేమానురాగములు గల సోదరుడు గాని ఉండునా ? ఆ క్షణమునం దాతనికి మానసిక సంఘర్షణ హెచ్చుగా నున్నది. తన కేమాత్రము తెలియకుండగనే, అయోధ్యలో జరిగిన

మోర విషాదసంఘటనల కన్నింటికిని తానే కారకుడు కావలసివచ్చెనన్న తలంపే అతనిని దహించివేయుచున్నది.

అతని విచారము, జాలి ఎంతటి కఠినహృదయమునై నను కిదలింపగలవు. ఇక మృదువగు హృదయము గల కొనల్య మాట చెప్పవలెనా ? భరతుని నిజాయితీని గురించి తొలుత నామెకు కొన్ని సందేహములున్నప్పటికిని, త్వరితముగనే అవన్నియు మాయమైసరి. వెంటనే ఆమె అతనిని అక్కున జేర్చికొని అలింగనము చేసినది. అప్పు డతనిని ఘనముగ క్లాఘించినది. “ఓమూరా : నీవు యువరాజులోకమునకు మణిపూసవు. నీ పంశమున ఇంతవరకు నీ వంటి ఉత్తముడు జన్మించియుండలేదు.” అనినది. ఈ ప్రస్తుతి శ్రీరాముని తల్లియగు కొనల్య చేసిన దనునది గమనార్హము.

నిద్రాహారములు, ఒరులతో మాటలాడుటయు మానుకుని వెలివినివలె తిరుగాడు భరతుని జూచి రాణులు, మంత్రులు, షశిష్ఠమహర్షి మొదలగు వారందరు ఖంగారుపడిరి. వారందరు తక్షణమే సమావేశమైరి. తండ్రి మరణించుటచేతను, అగ్రజుడు వనవాసమున కేగియుండుటచేతను భరతుడు రాజ్య భారము వహించవలసి యున్నదని ధర్మములును, శాస్త్రములును చెప్పుచున్నవని షశిష్ఠుడు పెక్కురీతుల చెప్పిచూచెను. కాని భరతు డా మాటల సంగీకరింప దాయె : అతనికి ఆ రాజ్యాధికారమిచ్చి పరిపాలించు మనుట పాత్రనిండా విషము నిచ్చి, దానిని త్రాగి మరణించమనినట్లున్నదట.

వెంటనే తాను అడవులకుపోయి శ్రీరాముని తీసుకువచ్చి అతనికి పట్టాభిషేకము చేసెదనని చెప్పినాడు. అది జరుగనిచో తానుకూడ అరణ్యములకు పోవుటగాని, ప్రాణత్యాగము చేయుటగాని చేయుదుననెను. భరతుని ఉదాత్తమగు గుణములు, ధైర్యసాహసములు, శార్యదీక్ష సాటిలేనివి. వాటిని గాంచి అచటివారందరు సంతోషించిరి. “ఓ : యువరాజా : నీవు ఉత్తముడవు. నీకు కిరీటముగాని, ఘన

కృత్యములుగాని అవసరములేదు. ఈ పదునాలుగు లోకములు అంతరించిపోయినను నీతీర్తివృత్తికలు భాగ్యవంతులగు ప్రకాశించుకొనినదే !” అని కొని యూచిరి.

ఆప్పుడు భరతుడు సహాయముగ చిత్రకూటము నుండుచో రాముని అయోధ్యకు కొనితెచ్చుటకై బయలుదేరెను. అతని పరివారమందందరును అశ్వములు, గజములు వివిధముల వాహనములపై విచ్చుచుండగా అతడు కాలిండునే జరులుదేరెను సోగడనిపట్ల భక్తి గౌరవములు. విగ్రహ విధేయత యగు అట్లున్నది. శ్రీరాముడు పరమానందమునకు నడచి వెళ్ళగా తానెట్లు వాహనానాడుకై పోగలడు ?

నాంచుచును గంధారియును జేరిరి సుమంద్రుడు గుహుని గురించి భరతునకుచెప్పి, రామునకు గుహుడు సహాయముచేసిన విధాన మెరిగించెను. వెంటనే తననైనయు నక్కడనే ఎలిపి గుహుని కలుసుకొనుటకై భరతుడేగెను. ముందునుండి భరతునిచూసి అతడు రాముని తరుముచు వచ్చినాడని భ్రమించిన గుహుడు భరతుని ముఖమంతయు విషాదరేఖాచ్ఛాదితమై యుండుటజూచి, అతడు ధరించిన కాషాయ పత్రములను, చిక్కులుపడి జడలుకట్టిన శిరోజములను చూచిన వెంటనే తన చేతచున్న ధనుర్పాణములను వదలివేసెను.

గుహుడింకా భరతుని అభినందించకముందే భరతుడతనికి సాష్టాంగపడి నమస్కరించెను. తన తల్లి శ్రీరామునకు అన్యాయము చెయ్యగా, గుహాదాయనకు అవసర సమయమున సహాయము చేసెనని భరతునకు గుహుడనిన గౌరవ భావము. భరతుడు రాముని వెదకుచు వచ్చుటకుగల కారణము విని, అతని ఔదార్యమున కచ్చెరువంది కృతజ్ఞతా పూర్వకముగ భరతునకు గుహుడు నమస్కరించెను. “మహా సామ్రాజ్యాధికారము నిన్ను వెదకుకొనుచు వచ్చినది. అదొక అంటరాని మహాపాప మన్నట్లు నీవు దానిని విసర్జించితివి. నీ వదనమందు విషాద రేఖలు సుస్పష్టముగ కనుపించుచున్నవి, ఓ యువ

రాజా ! నీ ఘనత వెయ్యిమంది శ్రీరాములకన్నను మిన్నయైనది ! నామాట నమ్ముము !” అనెను.

గుహునివద్ద సెలవుతీసుకుని భరతుడు భరద్వాజుని ఆశ్రమమును చేరెను. శోకమూర్తివలెనున్న భరతుని రూపమునుచూసి ఆ మహర్షి చలించెను. భరతుని అభిప్రాయము తెలిసిన తరువాత ఆ మహర్షి సంతోషమునకు మితిలేదు : “ఋషులనేకములగు కష్టతరములగు పద్దతుల నవలంబించియు సాధించలేని కర్మ యోగిత్వమును, అత్యనిగ్రహమును నీవు ప్రేమవలన సాధించగలిగావు. నీ జన్మభగ్యము !” అని మెచ్చి నాడు.

ఇది భగవంతునికే ఒక విషమ పరీక్ష అయినది. వారికొక క్రొత్త సమస్య ఎదురైనది. భరతునికి శ్రీరాముని ఎడల భక్తి విశేషము ఎక్కువగా నుండుటచే అతడు రాముని అయోధ్య తిరిగి తెచ్చుటను సాధించగలుగునేమో !...అప్పుడు విష్ణువు అవతార మెత్తినందుకు వలయు ఫలితము లభించదేమో ! రావణుని ఈ ముల్లోకములలో జయించగలవ్యక్తి శ్రీరాముడేగాని ఇంకెవరును లేరు. అందువలన, ఆ మహర్షి వరంగా దేవత లొక గొప్ప విందు నేర్పాటు చేసిరి. కడు రమ్యమైనవి, ఆకర్షవంతమైనవి అగు అనేక వస్తు విశేషములు, అభరణములు, దుస్తులు, భవనములు అనంభ్యాకముగ ఏర్పాటు చేయ బడినవి. వీటన్నిటి సహాయమున భరతునిదృష్టి రామునికై చేయుచున్న అన్వేషణనుండి మరల్చవలెనని వారి యభిప్రాయము.

కాని, అదంతయు ముగిసిన తర్వాత ఆమహర్షికి అభివందనములు తెల్పి, తన లక్ష్మ్యమగు రామాన్వేషణకై చిత్రకూటము దిశగా భరతుడేగుటను గాంచిన దేవతలు నిరాశపడక తప్పలేదు.

అనుక్షణము జాగ్రదవస్థలోనుండు లక్ష్మణుడు భరతుడు నాయకుడుగా వచ్చుచున్న నైనయమును చూచినాడు. వెంటనే ఆ విషయము శ్రీరామునకు తెల్పినాడు. భరతుడు తలపెట్టిన దుర్మార్గము, వాని అహంభావముచూచి కోపోద్రిక్తుడయినాడు. భరతు

నితో యుద్ధముచేయుట కనుమతించమని రాముని వేడుకొనినాడు. భరతుని, అతనిసైన్యమును తుత్తుని యలుచేసి, రాముని సింహాసనమునధిష్ఠింపజేతుననెను. లక్ష్మణుడు రాముని ఎడలగల ప్రేమాతిశయము చేతనే అట్లనుచున్నాడని రామునకు తెలియును. కొంచెము ఓరిమి వహించమని చెప్పును. ఘనమైన దగు రఘువంశమున జన్మించిన భరతునకట్టి నీవ మగు అభిప్రాయముల నాపాదించుట తగదని నచ్చ చెప్పెను.

శ్రీరాముడు, భరతుడు ఒండొరులను కలుసు కొను సమయము చాల ముఖ్యమైనది. భరతుని వేషము, శిరోజములు, తన దేహమునందైనను శ్రద్ధలేని ధోరణిని చూసి, మూర్తిభవించిన శోకమో అను నట్లున్న భరతుని రూపమును చూసి శ్రీరాముడు చాల బాధపడెను. లక్ష్మణుడు ఎక్కువగ సిగ్గుపడెను. తల వంచుకొనెను. విచారము, సంతోషము, అత్మ నిరసన-అను మూడు భావములు ముప్పిరిగొని భరతు నిలో ప్రస్ఫుటముగా కనుపించినవి. “ఓ! రామా! నన్ను మన్నింపుము! నీవు సింహాసనము నేల వదలితివి?” అని అడిగెను. అంతవరకు వచ్చుసరికి ఉద్రేక మెక్కువయి రామునిపాదసన్నిధిని వ్రాలినాడు భరతుడు.

రాముడు కూడ ఇంచుమించు అట్టి స్థితిలోనే ఉన్నాడు. తన తమ్ముని లేవనెత్తి గాఢాలింగ నమున బంధించినాడు. “అమాయకమూర్తి, దయా నముద్రుడు.”

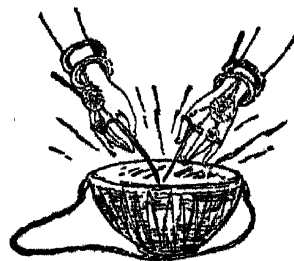
దశరథుని మరణవార్త వా రందరిని దుఃఖమున ముంచును. సోదరు లందరు కర్మకాండ పూర్తిచేసిన తరువాత రాముని అయోధ్యకు రమ్మని భరతుడు కోరును, చాలా వాదించిన తరువాత తాను రామునకు ప్రతినిధిగా నుండి, అయోధ్యలో పరిపాలన చేయుదు నని, పదునాల్గేండ్లయిన తరువాత రాముడు అయో ధ్యకు తిరిగి రానిచో తాను అగ్నిప్రవేశము చేసి ప్రాణత్యాగము చేయుదుననియు భరతుడు ప్రమా ణము చేసెను. భరతుని చిత్తస్థైర్యము నెరిగిన రాముడు దానికి అంగీకరించెను.

అప్పుడు భరతుడు రాముని పాదుకలను కోరగా అతడు వెంటనే యిచ్చెను. భరతుడా పాదుకలను శిరమునధరించి ‘ఇదే నా కిరీటము!’ అని శ్రీరాముని పాదములకు మ్రొక్కెను.

అందరివద్ద నెలవు తీసుకొని, శ్రీరామ పాదుక లను శిరమున నిడుకొని, పాదచారియై బయలు దేరెను. వానిని సింహాసనముపై నుంచి మణిమయ రత్నఖచిత చీనిచీనాంబర పరివేష్టితను గావించెను. దానికి బంగారపు చత్రమును గూడ చేయించెను.

తను మాత్రము చెల్లబెరడులనే వస్త్రములుగ ధరించి, నేలపై పరుండెను. ఆ విధముగ అచంచల మగు భక్తితోను, ఆసామాన్యమగు కీర్తి ప్రతిష్ఠల తోను దైవాంశ సంభూతుడగు భరతుడు పదునాలు గేండ్లు పరిపాలించెను.

(“Bhavan's Journal” పత్రిక సౌజన్యంతో)

కర్మసిద్ధాంతము

2

శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తము, ఎం. ఏ.

జీవు డీదేహమును విడిచి వెళ్ళునపుడు తానిది వఱకు చేసికొన్న సమస్త కర్మలను సూక్ష్మ రూపములో తనతో తీసికొనిపోవును. ఏకర్మ యెపుడే రీతిగా ఫలింపవలయునో అది యప్పుడట్లు ఫలించును. మనోవాక్కాయములలో దేనితో చేయబడిన కర్మ నైనను మనస్సనుభవింపవలసి యుండును. కేవలము మనస్సుచేతనే యనుభవింపవలసి యుండును. వాక్కుచేత చేయబడిన దుష్టకర్మయొక్క ఫలము ఇతరులు మనలనుగురించి కఠినోక్తులాడుట మున్నగు వానిచే కల్గును. అట్లే వాక్కుతమైన సత్కర్మయు వాక్కు మూలముననే అనుభవమునకు వచ్చును. శరీరముతోచేసిన కర్మ శరీరముచేతను మనస్సు చేతను అనుభవింపవలసి యుండును. కేవల మానసిక కర్మలు మనోరంగముననే యనుభూతికి వచ్చును. ఇది సామాన్యనియమము. స్వల్పములైన మార్పులతో నీ నియమ మెల్లప్పుడును వర్తించును. స్థూల శరీరములతో చేసిన పుణ్య పాపములు మనకుండుటచే జన్మాంతరము తప్పనిసరి యగుచున్నది. సూక్ష్మ శరీరముచేతను, యాతనాశరీరముచేతను అనుభవింపవలసిన పుణ్యపాపఫలములు కొన్ని పరలోకములలో ననుభవమునకు వచ్చును.

కర్మసిద్ధాంతములో మనస్సునకుగల ప్రభావమును మరొక విధముగాకూడ మనము గ్రహించుకొనవలసి యున్నది. అన్నదాన మను పుణ్యకార్యమును ఒక ధనికుడును. ఒక పేదవాడును చేయవచ్చును. ధనికుడిడినంత రుచ్యాన్నమును పేదవాడిడజాలక పోవచ్చును. ఫలము అన్నముయొక్క

రుచ్యత్వమునుబట్టియే యుండదు. మరొకడు తాను తినుటకు చాలినంత లేకపోయినను అందు కొంత తీర్చిదిద్దుకొని కిడును. వీనికి పైయిద్దరికంటె గొప్ప ఫలము వచ్చును. కష్ట యంతయు పాండభౌతిక దృశ్య ప్రపంచమునకు సంబంధించినదేయని పైకి కన్పట్టినను దాని సంపర్కము మనోమయ కోశమునకే హెచ్చుగా కలదని బహు విధముల నిరూపితమగుచునేయున్నది.

మనోవాక్కాయముల సమన్వయము సహజము ; వీని అన్వయము కృత్రిమము. మనసులోని భావమున కనుగుణముగా వాక్కు అవిష్కారమగును ; మానసిక స్పందనమున కనుగుణమైన స్పందనము శరీరముపై కన్పట్టును. ఒకప్పుడు మనస్సులో నొకటి తలచి పైకి మరొకటి చెప్పుటయు, మఱొకటి చేయుటయు సంభవింపవచ్చును, కాని యిట్టి మాటయు చేతయు కూడమానసికస్పందనమునకు అనుకూలములైనవే. ఆ మానసికస్పందనము మొదటిది కాదు ; తర్వాత నేర్పడినది. ఒకనికి నీ వపకారము చేయదలతువు, వానితో నీ కుపకారము చేయుదునని చెప్పుదువు. ఈ అనన్వయమునకు కారణము ; ఆపకారము చేయదలచిన భావమునకు తర్వాత మరొక భావము నీ మనస్సులో కల్గినది. ఉపకారము చేయదలచుచున్నానని వీనితో చెప్పవలయుననునది యీ భావము యొక్క స్వరూపము. కావున ఉపకారము చేయుదునని నీవు చెప్పిన మాట మొదటి భావమున కనుగుణముగ లేకపోయినను రెండవసారి బయలుదేరిన మానసిక భావమునకు అనుగుణముగనే యున్నది.

అట్లే వా గ్వీ ష య ము. మన స్నేహితులను సుకల్పించునో తదనుగుణముగా ధ్వని వైకివచ్చు యంత్ర నిర్మాణమున శరీరములో ఉన్నది. కావున నిచట దోషమంతయు మనస్సుదే.

మానసికభావమే శరీర చేష్టారూపమును పొందును. మనస్సులో నొకటి పెట్టుకొని పైకి మరొక రీతిగా వర్తించువారెల్లరు మనస్సునకు వ్యతిరేకముగా నంచరించుచున్నారని యర్థముకాదని చూచియున్నాము. ఆ మనస్సే తన స్వరూపమొకటై యుండగా మరొక రీతిగా పైకి కన్నట్టువలయునని తలంచినది. దాని కనుకూలముగా చేష్ట పైకి వచ్చుచున్నది. ఈ చేష్ట పూర్తిగా మనోభావము యొక్క ప్రతిబింబమే.

ఈ రీతిగా వాక్కులో కాని, శారీరచేష్టలలో కాని దోషములుగా కన్నట్టున వన్నియు మనస్సులోని దోషములే యగుచున్నవి.

ఎంత ఆప్రయత్నోద్భూతముగా పైకి కన్నట్టు శారీరక చలనమునకైనను కారణము మనస్సులో ఆ చలనము గలుగవలయునను సంకల్పమే యనునది ముఖ్యవిషయము. ఎవరైనను మన ముఖముమీదికు చేయిని ఎత్తుచో రెప్పలు మూతవడును. నేత్రములు సున్నితము లగుటచే వానికి దెబ్బ తగులకుండ చూచుకొనవలయునను సంకల్పము మన మనస్సులో బయలుదేరుటచే తత్ఫలితముగా కన్నులు మూత వడుట క్షణములో సంభవించును. అంతట నా మానసిక సంకల్పము బయలుదేరినదని కూడ మనము గుర్తింపజాలము. వానంతనవియే కన్నులు మూత వడుచున్నవని తలంతుము. మానసిక కర్మలే కాక వాచిక శారీరకకర్మలుకూడ మనస్సులోనే ఉత్పన్నమై పైకి అవిష్కరింప బడుచున్నవి. ఈ కారణముచేతనే మనోవాక్కాయ కర్మలన్నియు తమ ముద్రను మనస్సుమీద విడుచుటయే కాక పరిణామమును లేదా లయమును కూడ మనస్సులోనే పొందుచున్నవని చెప్పవలయును. ఉత్పత్తియెచ్చటనో లయ మచ్చట నమనది తర్కశాస్త్ర సమ్మతమైన సిద్ధాం

తము. మట్టితో కుండ చేయబడినది. కుండ వగు లుచో మట్టియే యగును. అట్లే సమస్త కర్మలు ఏ మనస్సునుండి వచ్చినవో ఆ మనస్సులోనే యవి యన్నియు తమ పరిణామమును గల్గియున్నవి. అనగా సమస్త కర్మల ఫలితము మానసికరంగము మీద కన్నట్టును.

ఈ రీతిగా సమస్తమునకు కర్తయైన మనస్సే కర్మఫలనుభవమును కూడ గల్గియున్నది.

కర్మఫలనుభవశ్య మనుభవింపవలసి యున్నందున సుఖప్రాప్తికికాని దుఃఖనివారణమునకుకాని ప్రయత్నించుట వ్యర్థమని తలంపూచు. ఎందువల్లననగా : ఏజన్మలోనో చేసికొన్న కర్మకే ఫలము అనివార్యముగా నుండునపుడు ఈజన్మలో చేయుచున్న కర్మకు ఫలముండదనుట అర్థములేనిమాట. ఒక వస్తువు తినుటవలన కడుపులో నొప్పివచ్చుట సంభవించుచో మరొక వస్తువు తినుటవలన నా నొప్పి పోవుట సంభవింపదనుటకు వీలులేదు. ఒకడు దారిద్ర్యముతో బాధ పడుతున్నచో అది వాని కర్మమని తలచి తన్నివారణమునకు యత్నింపరాదనుట శాస్త్రమునకు యుక్తికిని కూడ విరుద్ధము. అదివలన శుభవశిన బాధ ప్రారబ్ధమే యైనను, పురుషకారములన నది తగ్గుచో ప్రారబ్ధమంతతో సంతమైనదని యర్థము. పురుషకారమేజరిగి యుండనిచో క్షయానంతరముకూడ దారిద్ర్యానుభవముండునని యూహించుటలో తప్పు లేదు. అట్లు కాదేని విధినిపేదాత్మకమైన శాస్త్రమునకు వైరుధ్యమేర్పడును.

ఈ సందర్భమున అగామి సంచితప్రారబ్ధములను మూడువిధములయిన కర్మలనుగురించి కొంచెము చెప్పవలసి యున్నది.

అనాదిగా జన్మవరంపరలో చేసికొని కొంత యనుభవింపబడిపోగా నిక మిగిలిన కర్మ యంతయు నొకరాశిగా మన్నదనుకొందము. అందుండి యొక గుప్పెడు కర్మ తీసికొని మన మీ జన్మ మెత్తినాము. ఈ దేహమును విడచులోపుగా ఆ కర్మ ననుభవించి తీరవలయును. దానికే ప్రారబ్ధకర్మమని పేరు. దానిని

తప్పించుకొనుట తెచ్చునికిని సాధ్యము కాదు. బ్రహ్మ జ్ఞానము కర్మన వానికికూడ నది యుపశాన్యమై త్రవ్వమే యని శాస్త్రము చెప్పుచున్నది. ఏది ప్రారబ్ధమో ముందుగా నెవ్వరికిని తెలియదు. కావున సుఖప్రాప్తికి, దుఃఖనివారణమునకు ప్రయత్నమును చేయుచునే యుండువలయును.

ఈ ప్రారబ్ధకర్మను తిసికొనిరాగా నిక ఒగిలి యున్న కర్మకారితీ సంచితకర్మమని పేరు. అది యీ జన్మలో ననుభవించవలసినదికాదు. రాబోవు జన్మల కది నిలవయున్నది. కాని దాని ప్రభావము మనపై నొక విధముగా కన్పట్టనచ్చును. ఆ కర్మ యొక్క గాలి మనపైకి వీచుచుండును. దానివలన మనము చలించవచ్చును. చలించకపోవచ్చును. మంచి తెనను, చెడ్డతెనను మనము దానికి సాధారణముగా లొంగుదుము. వ్యతిరేకప్రయత్నము చేయచో లొంగదుము. ప్రారబ్ధమునకు లొంగినట్లు దీనికి లొంగుదుమను నియమములేదు.

ఒకని సంచితకర్మరాశియొక్క గాలి వాని మనస్సుపైకి వీచినపుడు వాడు లొంగుటయో లేదో యనునది వాడీ జన్మలో చేయుచున్న అభ్యాసమును బట్టి యుండును. సంచితకర్మలోని యొక పాపాంశముయొక్క గాలి పోకుటచే నొకనికి సురాపానమో హింసయో చేయవలెనను బుద్ధి పుట్టవచ్చును. ఈ జన్మలో వాడు సదుపదేశములను చినుటవలననో, సదభ్యాసములను చేసికొనుటవలననో వాడా దుష్ట ప్రేరణను త్రోసిపేసికొన వచ్చును. వేదాంత శాస్త్రములో పురుషకారమునకుగల ప్రయోజనములలో నిదియొకటి. సంచిత కర్మయొక్క ప్రభావమువలన కొన్ని సత్ప్రేరణల జన్మలో కలుగుచున్నను, ఇప్పటి ప్రవర్తనము, అభ్యాసములు చెడ్డవిగా నున్నచో ఆ సత్ప్రేరణలు సముద్రములో పుట్టిన యలలవలె నచ్చటనే యణగిపోవును.

ప్రారబ్ధమువలెకాక యీ సంచిత కర్మ బ్రహ్మ జ్ఞానమువలన నశించును. పెద్ద దూదివర్షతము నిప్పురవ్వ పడుటచే భస్మమగునట్లు వర్షతమువలె

నున్న యీ సంచితకర్మ జ్ఞానముచే దగ్ధమైపోవును. కావున సంచితకర్మను పురస్కరించుకొని జన్మమెత్త వలసిన యావశ్యకత బ్రహ్మజ్ఞాని కుండదు.

ఇంక అగామికర్మ కలదు. ఈ జన్మలో చేసి కొనుచు, ఈ జన్మలోనే కాని, భవిష్యజన్మలోనే కాని యనుభవించవలసియున్న కర్మకు అగామికర్మ యని పేరు. రాబోవు జన్మలోనది కొంత ప్రారబ్ధము గాను కొంత సంచితము గాను మారిపోవును. బ్రహ్మ జ్ఞాని విషయములో నీ కర్మ కూడ ఫలమునకు రాదు. దగ్ధబీజన్యాయముగా నిది యంకురానర్హమైపోవును. సామాన్యముగా గింజలకు మొలకలెత్తు గుణము కలదు. కాని మంగలములో నిప్పుమీద వేయించ బడిన గింజలు మొలకలెత్తజాలవు. అట్లే జ్ఞాన మనెడు అగ్నిచే దగ్ధములైన కర్మబీజములు మొలకలెత్తవు. బ్రహ్మజ్ఞాన దహితుల అగామికర్మ లన్నియు ఫలించియే తీరును. విష్కామముగా నీశ్వరార్పణ బుద్ధితో నాచరింపబడు కర్మలు మాత్రము ఈశ్వరానుగ్రహము, లేదా చిత్తశుద్ధియను ఫలమును జనింప చేయును.

ప్రతి కర్మకును ఒక ఫలమును గల్గించు గుణ ముండుటయే కాక, మరొక విచిత్రమైన లక్షణము కూడ కలదు. అది యేదన : ఏ చిత్త సంస్కార ముచే నా కర్మ చేయబడినదో ఆ చిత్త సంస్కారము నా కర్మ బలవరచును. ఎట్లన : ఒకడు హింస చేసినాడు. దీని వలన వాడనుభవించవలసిన ఫల ముండనేయుండును. అదికాక క్రొత్తగా చేయ బడిన యీ పాపముచే వాని చిత్తములో నదివల కుండిన దుర్గంధము పెరుగును. వాని హింసాప్రకృతి మరింత యెక్కువగును. అట్లే ఒకని కొకనాడు గంటసేపు భగవద్ధ్యానము చేయవలయునను బుద్ధి పుట్టినది. వాడు భగవద్ధ్యానము చేసినాడు. దానివలన కలుగవలసిన ఫలము కలుగును. అంతియే కాదు. ఏ చిత్త సంస్కారముచేత వానికి ధ్యానము చేయ వలయునను నద్బుద్ధి పుట్టినదో ఆ చిత్తసంస్కారము మరింత పెరుగును.

ఈ రీతిగా ఇవివరకుండిన సంస్కారమునకును, ఇప్పుడు చేయబడుచున్న కార్యమునకును ద్వివిధ సంబంధము కలదు. ఇట్టి విషయమున సాదృశ్యము నిమిత్తమై మరొక దాని నిటపేర్కొనవచ్చును. కట్నాష్టలవతాది పదార్థములు రజోగుణ సంపన్నుల కిష్టము లగును. మరల ఈ పదార్థములను తినుట వలన రజోగుణము పెరుగును. అట్లే తమో గుణము హెచ్చుగా నుండుటచే పర్యుషితాది వస్తు భక్షణమం దభిలాష కలుగును. వానిని భక్షించుచో ఆ గుణమే తిరిగి పెరుగును. అట్లే సాత్వికాహారమును గురించి

తెలిసికొన దగును. ఏ వాసనచేత నొకపని చేయు వలయునను నభిలాష కలుగనోయావని నాచరించుటచే నా వాసన పెరుగును. కావున సర్వకర్మలకును సాధారణముగా నుండవలసిన ఫలము కాక మరొక వాసనాభివర్ధకమైన ఫలముకూడ నుండును. కావున దుష్ట ప్రేరణలకు లొంగి, దుష్టవాసనలను పెంచు కొనరాదనియు, సత్ప్రేరణలకు లొంగి సద్వాసనలను పెంచుకొనవలయుననియు కర్మ శాస్త్రము చెప్పుచున్నది.

*

*

*

వేదాంతదర్శనము

[చాదరాయణ సూత్రములు]

పండిత శ్రీ గోవదేవ్

ప్రథమాధ్యాయము - ప్రథమపాదము

సాంఖ్యయోగ, న్యాయ, వైశేషిక దర్శనములలో ప్రకృతియు, తత్కార్యజాతమైన మహత్తత్వాదులును వర్ణింపబడినవి. మఱియును జీవులు, జీవులకు (ప్రాకృతికములయిన) మహత్తత్వాది పదార్థములకు గల భేదములును వివరింపబడినవి. ఇంతేకాక ప్రకృతిపురుష వివేకమువలన గలుగు ఫలము, దానికి వలయు సాధనములు నా శాస్త్రములందు వర్ణింపబడియుండుట జూడనగును. ఈ శాస్త్రమున మోక్షమునకు ముఖ్యసాధనమయిన బ్రహ్మజ్ఞానమును విపులముగ వివరింప నెంచి వ్యాసమహర్షి ప్రథమ సూత్రము నిట్లు రచించుచున్నాడు.

“అథాతో బ్రహ్మజ్ఞానా” ౧. ౧. ౧.

అథ - (వివేకము, వైరాగ్యము, శమ దమాది షట్కస్సంపత్తి, ముముక్షు యను సాధన చతుష్టయమును సంపాదించిన) తదుపరి, అతః - బ్రహ్మజ్ఞానము మోక్షమునకు ముఖ్యసాధనమైనందున, బ్రహ్మజ్ఞానా - బ్రహ్మను సాక్షాత్కరింపజేసికొనవలయుననెడి కోరిక కలుగును.

అథ శబ్దమునకు తదుపరి (తరువాత), అధికారము (విషయము), మంగళము, ప్రశ్న, వికల్పము నను ననేకార్థములు గలవు. కాని, యీ సూత్రమునం చాశబ్దమునకు తదుపరియనియేయర్థము. అధికారాద్యర్థములు కానేరవు. కారణమేమన :

బ్రహ్మజ్ఞాన యన బ్రహ్మను సాక్షాత్కారము చేసికొనవలయునను కోరిక, అట్టి కోరిక యీ శాస్త్రమున

కధికారము (విషయము) కాజాలదు. అధికార మన శాస్త్ర ప్రతిపాద్య విషయము - శాస్త్రము ద్వారమున గ్రంథకర్తబోధింపదలచిన విషయము. శాస్త్రమునకు ప్రతిపాద్యవిషయము బ్రహ్మము కాని, బ్రహ్మజ్ఞాన కాదు. అందువలననే ముందు రానున్న సూత్రము లందు బ్రహ్మపద మన్వయించును ; కాని, జ్ఞానసాపద మన్వయింపదు. కావున బ్రహ్మజ్ఞాన యను పదముతో గూడియున్నందున నథ శబ్దమున కధికారమని యర్థము చెప్పదలచినను వీలుకాదు. ‘జ్ఞాన’ ముందు సూత్రములందన్వయింపదు కాబట్టి యది యధికారము కాదు. అందువలననే జ్ఞానసాపదముతో సంబంధమై యున్నను నథశబ్దమునకు నధికారము - విషయము - అర్థమన నొప్పుదు. ముందు రానున్న సూత్రములందన్వయింపబడు బ్రహ్మ పదముతో నథ శబ్దమును సంబద్ధముచేసి యధికార మర్థము గావించుటకును వీలులేదు. ఈ సూత్రమునందలి బ్రహ్మ శబ్దముతో నథ శబ్దమునకు సంబంధము కల్పింప వలనుపడదు. కారణమేమన : ఇట బ్రహ్మపదము వేరుగా నుండక జ్ఞానా సా పదముతో సమానము చేయబడియున్నది. అందువలన నది విశేషణమయి జ్ఞానా సా పదము విశేష్యమగుచున్నది. సమానమున వి శే ష్య ము ముఖ్యమై విశేషణము గౌణము (అప్రధానము) అగును. అముఖ్యమగు బ్రహ్మపదముతో నథ శబ్దమునకు సంబంధము కల్పింప వలనుపడదు. కాబట్టి బ్రహ్మపదముతోజేర్చి యథ శబ్దమునకు అధికారమని యర్థము చెప్పుటకు వీలుకాదని భావము.

అథ శబ్దమునకిది మంగళమని యర్థము జెప్పట కును వలనుపడదు. అథ శబ్దమునకు మంగళము వాచ్యార్థముగ నెందునను బ్రసిద్ధిలేదు. అథ శబ్ద శ్రవణము మంగళకరము కావచ్చును. కాని యథ శబ్దము మంగళార్థకముకాదు. శబ్దార్థముకాని మంగళము వాచ్యార్థమున నన్వయింప జనదు. యత్నింతు మేని 'బ్రహ్మ జిజ్ఞాస మంగళమని' కదా : వాచ్యార్థ మగును. అట్లయిన నీ సూత్రము స్రవంసా బోధకమై కేవల యర్థవాదమగును. కాబట్టి యదియును బొసగదు.

అథ శబ్ద ప్రశ్నార్థకమనుటయు దగదు. ప్రశ్నార్థక మగునెడల సమాధాన వచన ముండవలయును. 'బ్రహ్మ జిజ్ఞాస కర్తవ్యమా?' యని ప్రశ్నించిన 'అవును. కర్తవ్యమే' యనియో లేక 'కాదు' అనియో సమాధానముండవలెను. అట్టి సమాధాన మీ శాస్త్రమున కానరాదు. కావున నథ శబ్దము ప్రశ్నార్థకమనరాదు.

వికల్ప మన ముందొక పక్షమును చెప్పి యనంత రము మరియొక పక్షమును జెప్పట. (కిమయ మథ శబ్ద అనంతర్యవచనో ఒకాధికార వచనః?) 'ఈ యథ శబ్ద మానంతర్య వచనమా లేక యధికార వచనమా?' అని యిట్లు ముందొక విషయమును జెప్పి తరువాత మరియొక విషయము నారంభించు టయు నిది గానము. కావున, వికల్పార్థమునను నథ శబ్ద మిది బ్రయోగింపబడలేదు.

అందువలన ననంతరమే (తదుపరియే) యథ శబ్దమున కీ సూత్రమున నర్థమని తేలుచున్నది. అనంతరము బ్రహ్మజిజ్ఞాస కలుగునందుమేని దేని యనంతరమని ప్రశ్న ముదయించును. వేదాధ్యయనమున కనంతరమని సమాధానము జెప్పుదుమేని యది సరికాదు. వేదాధ్యయనము బ్రహ్మజిజ్ఞాసకు సాధారణ కారణమే కాని యసాధారణ (ముఖ్య) కారణము కాదు. వేదాధ్యయనానంతరమున వేద విహిత ధర్మము లేవో తెలిసికొనవలయునను కోరిక నియమముగ కలుగునే కాని, బ్రహ్మ నెరుగవలయు నను కోరిక నియతముగా గలుగదు. కావున నథ

శబ్దమునకు వేదాధ్యయనానంతరమని చెప్ప వలను పడదు.

కర్మాపిబోధానంతర మందుమేని యదియును సరి కాదు. కర్మాపిబోధము (అగ్ని హోత్రాది విహిత కర్మల జ్ఞానము) కర్మల ననుష్ఠించుటకు బురికొల్పును. కాని బ్రహ్మజిజ్ఞాసకు బురికొల్పదు. కర్మ జ్ఞానము కర్మాచరణకు బ్రోత్సహించును కాని బ్రహ్మజిజ్ఞాసకు గాదని భావము.

కాబట్టి యథ శబ్దమున కిది వైరాగ్యాది సాధన చతుష్టయ సంపత్త్యనంతర మనియే యర్థము జెప్పట యుక్తము. వైరాగ్యాది సాధనసంపత్తి బ్రహ్మ జిజ్ఞాసకు. బ్రహ్మ సాక్షాత్కారేచ్ఛట సాధన మగుటయే యిందులకు కారణము.

“ఛాంలీదాస్త ఉపరిత స్తితిఃః సమాహితో భూత్వాఽఽత్మన్యేవాత్మానం పశ్యతి” బృ. ౪. ౪. ౨౩.

“ఛాంతుడు, దాంతుడు, నువరతుడు, తిశీక్షుడు నైనవాడే తనయందు పరమాత్మను సాక్షాత్కరింప జేసికొనును” అను నీ యుపనిషద్వాక్యము వలనను వివేక వైరాగ్యాది సాధనసంపత్త్యనంతరమే బ్రహ్మ జిజ్ఞాస కలుగునని బోధింపబడుచున్నది.

వివేకము, వైరాగ్యము, శమదమాది సంపద, ముముక్షు యను నీ నాలుగును సాధన చతుష్టయ మన బడును.

౧. వివేకము : శరీరము మొదలుకొని మూల ప్రకృతివరకు గల ప్రాకృతిక పదార్థములనుండి జీవాత్మను వేరుగా తెలియుట.

౨. వైరాగ్యము : వివేకము గలిగిన మీదట నైహికాముష్మిక విషయములందు తృప్తిను విడ నాడుట. శరీరము మొదలు ప్రకృతివరకు గల సూక్ష్మ పదార్థములందు కూడ నాసక్తి లేకుండుట.

౩. శమదమాదిషట్క సంపద : (1) మైత్రి, కరుణ, ముదిత యను భావనల ద్వారమున రాగ ద్వేషాది చిత్త దోషములను బోగొట్టుట శమము.

(2) చక్షరాది బాహ్యేంద్రియములను నిందిత వ్యాపారములనిపించుచున్న తన విశేషమున నుంచుకొనుట చమము.

(3) వేదశాస్త్రములచే నిషేధింపబడినట్టియు, విధింపబడినట్టియు, ఫలాపేక్షలే చేయుకామ్యములు. నైన కర్మలను చేయకుండుట యుపరతి.

(4) తిరిక్ష : కిబోష్టాది ద్వంద్వములను సహించుట.

(5) సమాధానము : నిర్విచార సంప్రజ్ఞాత సమాధి.

(6) ప్రస్త : గురువుచే జెప్పబడు వాక్యములను, వేద వాక్యములను యథార్థములే యనుబుద్ధి.

(మైత్రి మున్నగు భావనలు, నిర్విచార సంప్రజ్ఞాత సమాధి యన నేమో నాచే రచియింపబడిన పాతంజల యోగదర్శనమున.నంబా వ్యాఖ్యానమున జూడ నగును.)

౪. ముముక్షు : మోక్షము కావలయు ననెడి కోరిక.

సూత్రమునందలి 'అతః' అను శబ్దమునకు 'బ్రహ్మజ్ఞానము మోక్షమునకు ముఖ్యసాధనమైనందువలన' నని యర్థము వ్రాయబడినది. కావున మోక్షమునకు బ్రహ్మజ్ఞానము ముఖ్యకారణమని తెలియుచున్నది. ఇందులకు వేదవాక్యములు, నుపనిషద్వాక్యములు ననేకములు ప్రమాణములుగా లభించును.

(1) "య ఇత్తద్విదు స్తే అమృతత్వమానకుః" ఋ. ౨. ౩. ౧౨. ౨౩.

'బ్రహ్మము నెరిగినవారు మోక్షము (అమృతత్వము) ననుభవించుదు.'"

(2) "అనాద్యంతం మహతః పరం ధ్రువం నిచాయ్య తం మృత్యుముఖాత్ ప్రముచ్యతే." కఠ. ౩. ౧౫.

'అద్యంతములు లేక, జగత్కారణమైన ప్రకృతి కంటె సూక్ష్మము, ధ్రువమునైన బ్రహ్మము నెరిగి - సాక్షాత్కరింపజేసికొని - మృత్యుముఖమునుండి తప్పించుకొనును.'

పై వాక్యప్రమాణములవలనను బ్రహ్మజ్ఞానమే మోక్షమునకు ముఖ్యసాధనమని స్పష్టమగుచున్నది. కాని, వేదమునందే మరియొక యెడ :

"కుర్వన్నేవేహ కర్మాణి

జితీ విషే చృతగ్ం సమాః

వివం త్వయి నాన్యథేతో ఒస్తి

నకర్మ లిప్యతే నరే." యజు. ౪౦. ౨.

'విహితములైన కర్మల నాచరించుచునే జీవితమంతయు గడవవలయును. వేద విహిత కర్మల నాచరించుచు జీవితము గడపినందువలననే నీకు కర్మలిప్తము కాదు. కర్మబంధమునుండి తప్పుకొనుటకు వేరొక యుపాయము లేదు.' అని యుపదేశింపబడి యున్నందున బ్రహ్మజ్ఞానమువలెనే కర్మానుష్ఠానముకూడ మోక్షమునకు సాధనమని తెలియుచున్నది. మరియును :

"విద్యాంచా విద్యాంచ

యస్తదేవోభయగ్ంసహ

అవిద్యయా మృత్యుం తీర్త్వా

విద్యయా అమృత మక్నుతే."

యజు. ౪౦. ౧౪.

విద్యా = జ్ఞానము ; అమృతత్వం = మోక్షము ; అవిద్యా = కర్మ.

'జ్ఞాన కర్మలు తోడో నెరిగినవారు కర్మద్వారమున మృత్యువును దాటి, జ్ఞానము ద్వారమున మోక్షమును బొందును'. అని మోక్షము నపేక్షించు వారికి జ్ఞాన కర్మలు రెండును నావశ్యకములని యీ మంత్రమున స్పష్టముగా జెప్పబడియున్నది. కావున మోక్షమునకు బ్రహ్మజ్ఞానమే ముఖ్య సాధన మనుట యెట్లు సంగతమగునని శంకింపరాదు. మంత్రవర్ణములందు కానీ, యుపనిషద్వాక్యములందు కానీ యెక్కడను బ్రహ్మజ్ఞానము మోక్షమునకు ముఖ్య సాధనమని నుడివినట్లు కర్మము ముఖ్యసాధన మని ఘటించబడలేదు.

"కుర్వన్నేవేహ" యను మంత్రమునందు జీవించినంత కాలము కర్మలను ఫలాపేక్షలేక యనుష్ఠించినందువలన జీవుడు సంసారముచే లిప్తుడు కాడని

మాత్రమే చెప్పబడినది. అట్లే “విద్యాంచా” యను మంత్రమునందును, కర్మఫలము మృత్యువును తరించుట యనియు, జ్ఞానఫలము మోక్షమనియు వేరువేరుగ వర్ణించుటవలన జ్ఞానమే మోక్షమునకు ముఖ్య సాధనమనుట యుక్తమే యగుచున్నది. అందువలన కేవల కర్మము మోక్షసాధనము కాజాలదు. కర్మలు ఫలాపేక్షలేక యాచరించినందున చిత్తమునందలి రాజనతామశమాలిన్యములు తొలగి పోవును. ఇదియే మృత్యుతరణమని మంత్రమున చెప్పబడినది. ఇట్లు కర్మలు చిత్తమాలిన్యమును దొలగించి యాత్మజ్ఞానమునకు కారణమగును. ఆ యాత్మజ్ఞానము మోక్షమునకు ముఖ్యకారణమగును. అందువలన జ్ఞానము మోక్షమునకు ముఖ్య సాధనమనుట దోషయుక్తము కాదని యెరుంగవలెను.

బ్రహ్మ జిజ్ఞాస - బ్రహ్మను తెలిసికొనవలయు ననెడి కోరిక. మహర్షి యుపనిషద్వాక్యములలోని యర్థములను విశదీకరించుటకు సూత్రములను రచించి యున్నాడు. ఆ వాక్యములందును బ్రహ్మమే జిజ్ఞాసకు కర్మగా నుపదేశింపబడినది.

(‘తద్వి జిజ్ఞాసస్య తత్ బ్రహ్మ’ తై ౩-౧)

‘దానిని తెలిసికొనగోరుము - అదియే బ్రహ్మము జిజ్ఞాస - జ్ఞానేచ్ఛ - తెలిసికొనవలెనను కోరిక. ఇందలి జ్ఞానము మనోవృత్తికాదు. మనోవృత్తిరూపమగు జ్ఞానమునకు బ్రహ్మము విషయముకాదు. అందువలననే ‘యం మనో నవేద’ బృ. ౩-౩-౨౦.) ‘ఎవని మనస్సు తెలిసికొనలేదో’ యని యుపనిషత్తులందు వర్ణింపబడినది. బ్రహ్మము చిత్తవృత్తికి విషయము కాదని భావము.

“మనస్సై వేదమాప్తవ్యమ్” కథ. ౪. ౧౧.

“మనస్సై వానుద్రష్టవ్యమ్” బృ. ౪. ౪ ౧౯.

“మనస్సుతోనే బ్రహ్మము పొందదగినది”

“మనస్సు ద్వారముననే చూడదగినది” యని యుపనిషత్తులందు జెప్పబడినది కదా : యందురేని యట్లు కాదు. ఈ వాక్యములలో మనస్సు బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమునకు సాధనముగ వర్ణింపబడినదే కాని, మనస్సు

నకు బ్రహ్మము విషయమని చెప్పబడలేదు. కారణమేమన :

“ఇంద్రియేభ్యః పరంమనో

మననః సత్త్వముత్తమం

సత్త్వాదధి మహానాత్మా

మహతోఽవ్యక్తముత్తమమ్”

కథ. ౩. ౭.

“అవ్యక్తాత్మ పరః పురుషో

వ్యాపకో అలింగ ఏషచ.

యద్జ్ఞాత్వా ముచ్యతే జంతు

రమృతత్వంచ గచ్ఛతి”

కథ. ౩. ౮.

“ఇంద్రియములకంటె మనస్సు సూక్ష్మము. వాని కంటె బుద్ధి. యద్దానికంటెను ఆత్మ సూక్ష్మము” అని యుపనిషద్ వాక్యములందు మనస్సు, బుద్ధి మున్నగు ప్రాకృతిక పదార్థములకంటెను నాత్మ (బ్రహ్మము) యెంతో సూక్ష్మమని వర్ణింపబడినది. అందువలన బ్రహ్మము మనోవృత్తికి విషయము కాజాలదనుట ఎక్కువము. ఇంద్రియములు తమతో సన్నికృష్టము (సంబద్ధము) లయిన పదార్థములనే తెలుపును. అంతరింద్రియమైన మనస్సుకూడ తనతో సంబద్ధమగు జీవాత్మ నెఱుగ గలుగును ; బ్రహ్మము నెరుగ జాలదు. అటులయిన,

“దృశ్యతే త్వగ్ర్యా బుద్ధ్యా సూక్ష్మయా సూక్ష్మ దర్శిభిః” కథ. ౩. ౧౨.

“సూక్ష్మదర్శులు సూక్ష్మమైన యగ్రిమబుద్ధితో చూతురు” అని యా యుపనిషత్తునందే యెట్లు చెప్పబడినదందురేని బ్రహ్మసాక్షాత్కారము మనోనిబంధన మని తత్వజ్ఞులు నుడువుదురు. శాస్త్రమున జెప్పబడిన శుభకర్మలు నిష్కామ బుద్ధితో జేయనంతవరకు నిఃశ్రేయసము (మోక్షము) ప్రాపింపనట్లు, మనస్సును బాగుగ శుద్ధముచేసి-రాజనతామశమాలిన్యములుదూరమొనర్చి, ‘జీవాత్మను దర్శింప యోగ్యమగునట్లు జేయనంతవరకు బ్రహ్మ సాక్షాత్కార మనంభవము. (నశేషము)

భక్తుడై, భగవంతుడైన హనుమంతుడు

శ్రీ గొట్టిపాటి సుబ్బరాయులు

ఆంధ్రదేశములో దాదాపు ప్రతి గ్రామములోనూ ఆంజనేయ దేవాలయము తప్పకుండా ఉంటుంది. ప్రత్యేకించి రాయల సీమలో హనుమదాలయము లేని గ్రామము లేదనే చెప్పవచ్చును. ఇంతటి ప్రజాభిమానాన్ని చూరగొన్న హనుమంతుని విశిష్టతను తెలుసుకోవలసిన అవసరమున్నది. కలియుగములో హనుమంతుడు ప్రత్యక్షుడైవమని ప్రతీతి. ఆయన చిరంజీవి అనే నమ్మకముకూడ బహుళ సంఖ్యాకుల్లో బలీయంగా వున్నది. ఈ మహనీయుని జీవిత విశేషములను గురించి క్లుప్తంగా పరిశీలించడం ప్రస్తుతాంశం.

ఆంజనేసుడు కనుక ఆంజనేయుడనీ, వాయు దేవు డతని తండ్రిగనుక వాతాత్మజుడనీ, పిలువబడే హనుమంతుడు దక్షిణదేశములో శ్రీరామచంద్రుని భక్తుడుగా - పరమావృత్తుగా చేరినవారిలో ప్రప్రథముడు. ఆ కాలములో దాక్షిణాత్య తెగలలో సంఖ్యా ప్రాబల్యముగల వానరజాతికి చెందినవాడు. వానరులు తెలుగు - కన్నడ తెగలకు చెందినవారు. అప్పటికింతగా నాగరికులు కాలేదని చెప్పవచ్చును. అయినా పూర్తిగా అనాగరికులు మట్టుకు కాదు. అందుకు నిదర్శనము హనుమంతుడే. ఇతడు అందాన్ని మినహాయిస్తే తక్కిన నాగరిక లక్షణాలన్నీ కలిగి వుండడమే కాదు. పరిణతి చెందినవాడు. వ్యాకరణ పారంగతుడు. ప్రతిభావంతుడూ, వ్యుత్పన్నుడూ అయిన గొప్ప పండితుడు. చతుర్వేదాలూ సాంగోపాంగము చదువుకున్న విజ్ఞాని.

చిన్నప్పుడే గురుదేవుడైన సూర్యభగవానునితో పాటు దేశ దేశాలూ తిరిగి శ్రద్ధగా శాస్త్ర విషయాలూ

చదువుకున్నవాడు. అణిమాది అష్టసిద్ధులను సాధించిన యోగవిద్యాపారంగతుడు. భక్తి తత్వానికి బలమైన ప్రాతిపదికలువేసి ప్రత్యేకతను నిలువబెట్టుకున్న పారమార్థికుడు. ఎంచి తూంచి మాట్లాడి ఎదుటివారిని మెప్పించగల వక్త. పరిమితమైన హితభాషణలో ప్రళస్తినందినవాడు. ఎంతటి ధీశాలియో అంతకు మించిన బలశాలి. బలానికి లొంగని కార్యాలను తెలివితో సాధించగల దిట్ట. కొండలెక్కుటలో సముద్రాల నీడుటలో అసాధ్యమూ, కష్టసాధ్యమూ ఐన కార్యాలను సాధించుటలో అతని కతడే సాటి. అందరి కతడే మేటి.

సీతాన్వేషణకు బయలుదేరి, సిలుగులలో తగు ల్కొని వెలుగుకొరకు తహతహ పడుతున్న శ్రీరామ చంద్రునకు తలవని తలంపుగా, ధీశాలి, బలశాలి ఐన హనుమంతుడు తటస్థపడి, సమస్థాయిలో - సమస్యా సమన్వయముతో సతమతమౌతున్న సుగ్రీవునితో పరిచయముచేసి-స్నేహము కలపడమనేది మహత్తరమైన అవకాశాలలో బృహత్తరమైనదిగా పేర్కొనవచ్చును. రాముడు సాధించిన కార్యాలన్నిటిలోనూ హనుమంతుని హృదయాన్ని చూరగొనడము అత్యుత్తమమైనదిగా, అసమానమైనదిగా లెక్కిడవచ్చును. అప్పటి కతడు సుగ్రీవుని కష్టసుఖాలలో, మంచి చెడ్డలలో భాగస్వామిగ - పరమావృత్తినిగ ఎన్నికగన్న మంత్రివరేణ్యుడు. రాజభక్తిలో రక్తి నక్తి కుదిరిన రమ్యవర్తన అతనిది. రాముని పరిచయముతో అతని మీద అవ్యాజమూ, అపారమూ అయిన భక్తి కుదిరినది. ఇది రాజభక్తికాదు. స్వార్థానికి సంబంధము లవలేకమైన కారణమేదీ దీనికి మూలముగాలేదు. అయినా తిరుగులేని భక్తి అది. అందుకే అది రామ

ధక్తి అయినది. రాజభక్తి, రామభక్తి మినహాయించితే
చితర వ్యాసకులేమీ లేనివాడు కావడమువల్ల హను
మంతుని సంపూర్ణశక్తి సామర్థ్యాలూ, పూర్తికాలమూ
రామకార్యార్థమై వినియోగింపబడినవి. ఇతడు
యాపజ్జీవబ్రహ్మచారి కావడము ఈ పరిస్థితి కంత
టికి మరింత దోహదకారిగా పరిణమించి - రామ
యణమే రక్తికట్టింది.

సుగ్రీవుని పనుపున మారువేషములో మొదటి
సారిగా శ్రీరామలక్ష్మణులను కలుసుకొన్నప్పుడే
హనుమంతుడు పూర్తిగా శ్రీరామునకు పెళవర్తి
యైనాడు. మహాపురుషుడుగా, మాన్యచరితుడుగా,
మానవోత్తముడుగా, దైవ సమానముగా భావించి
తన తను మనధనముల నతనికి అంకితము కావించి
రామకార్యార్థి కావడానికి, అందులో కృతకృత్యుడు
కావడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు హనుమంతుని
నాకర్షించినది రాముని ఆకారమూ, గుణజీలాదులూ
అన్న సంశయానికి సుస్పష్టమైన సమాధానము
చెప్పడము సులభమైనవని కాదు. ఈ రెండింటినీ-
భౌతికంగా కనబడే అన్నింటినీ మించిన అనిర్వాచ్య
మైన మహాశక్తి అతని శక్తిని రేపి, రక్తిని కలిగించి
వుంటుంది. అదే ఇతని భక్తితత్వాన్ని ప్రదీప్తంచేసి
వుంటుంది. నా అన్నవాళ్ళెవరూ లేని, స్వార్థమున్న
దేదీ లేని హనుమంతుడు అభిప్రాయాలకు, నిర్ణయా
లకు, ధర్మసూత్రాలకు కట్టుబడి నిలువబడడములో
తృప్తిపొంది వుంటాడు. అతని సంస్కారమూ,
శక్తిసామర్థ్యాలూ రాణించి శోభించడానికి రామభక్తి
పూర్తిగా తోడ్పడినది. నగరప్రాంతాలనుండి నగర
కత వాతావరణములోనుండి వచ్చిన రామునికి, అట
విక జాతులలో-అనాగరికు లనుకున్నవారిలో ఇంతటి
విద్యావంతుడు, వినయవంపన్నుడు శ్రావ్యంగా
దివ్యంగా మాట్లాడగల నేర్పరి, సంస్కార సౌఖి
య్యడు తారసిల్లడము ఆశ్చర్యాన్ని సంబరాన్ని కల్గిం
చింది. కార్యసాధనకు చక్కని తోడ్పాటు లభ్య
మయ్యిందనుకొన్నాడు. విజయసిద్ధికి వీలేర్పడిం
దన్న విశ్వాసము కుదిరింది.

రామునికి హనుమంతుని మూలమున సుగ్రీవునితో
పరిచయ మేర్పడినది—రామ - సుగ్రీవులు ఇంచు
మించుగా ఒకే స్థితిలో నున్నవారు. పరస్పర
సహాయాలతో సమస్య పరిష్కారానికి తోడ్పాటును
వాంఛిస్తున్నవారు. ఇద్దరికీ ఒద్దికనుడిరింది. కుదిరించిన
హనుమంతు రామునికి ప్రీతిపాత్రుడయ్యెను.
సుగ్రీవుని కార్యము రాముని మూలమున జయ
ప్రదము కావడముతో హనుమంతుని కదిపింకే మొల
కెత్తిన రామభక్తి భూమిహాసందోహంగా పెరిగి,
చిగిల్చి, పూసి, కాచినది. రామకార్యనిర్వహణా
ధారము సుగ్రీవుని మూపుపై దిగిని దెంతనే అతడి
బాధ్యతను అన్ని విధములూ సమర్థిస్తూ, అట్లుదూ
అయిన హనుమంతునిపై నుంచెను. ఈ కార్య
క్రమానికి ప్రథమ ఘట్టము సీతాన్వేషణ. అమె ఎక్క
డున్నదో, యెట్లున్నదో తెలుసుకోవాలన్నా, చిసరాసి,
చూడరాని ప్రదేశాలకు వెళ్ళాలన్నా, చితురతా,
స్తోమతూ, ఓర్పు, నేర్పు - మార్పులకు పలయు
కూర్పు కలిగి-అక్కడ పలయు విధముగా మనలు
కొని తిరిగిరాగల తౌశల్యశీలుడైనవాడు హనుమంతు
దొక్కడేనని సుగ్రీవు డెహగు. వీటన్నింటినీ రామ
చంద్రునిపై అతనికిగల అసామాన్యమైన భక్తిభావము
అతని శక్తిని ద్విగుణీకృతము చేస్తుందని చూడ
అత డెరుగకపోలేదు. అందువల్ల హనుమంతుని
కార్యార్థము ప్రయాణము కట్టిందినాడు. హనుమంతుడు
తన శక్తిసామర్థ్యాల నెప్పుడూ అంచనా వేసుకొన్న
వాడు కాదు. ఎక్కువగా గాని - తక్కువగా గాని,
ఉన్నదున్నట్టు గాని వాటికి విలువను రట్టినవాడు
కాదు, అందువల్లనే రామునిపై ఎంతటి భక్తి విశ్వాసా
లున్నప్పటికీ, కార్యసాధనపై ఎంతటి బలీయమైన
కాంక్ష ఉన్నప్పటికీ తానై ముందుకు రాలేదు. సుగ్రీ
వుడూ తోడి వానరులూ ప్రేరేపింగా సంపూర్ణోత్సాహ
ముతో సంతృప్తితోబయలుదేరినాడు. జంతుగొంతులు,
వెనుకముందులు అతని కలవాటులేని గుఱాలు.

ఏకధాటిగా సముద్రాన్ని ఈది అభ్యంతరాలను
లక్ష్యపెట్టక, అవాంతరాలకు తొంగిపోక అపస్థలకు

క్రుంగక, అవస్థలకు జంకక, లంకాపురి చేరు కున్నాడు. ద్వారపాలకులను, పరిశీలకులను, పర్యవేక్షకులను, కనుద్రామినాడు. లంకాపట్టణముయొక్క వైభవానికి, ఆ పురివాసుల నాగరకతకు విస్మయాశ్చర్యంతో వివశుడైనాడు. అనుకున్న మేరకు అంతఃపురాన్ని ప్రవేశించి, అంతు కనుక్కోవడానికి ఆరంభించినాడు. అక్కడి అందాలరాసులను, ఆనందమయ జీవితాలను కన్నులార గాంచి కలత చెందినాడు. కాంక్షలకు లొనై గాదు. వైభవోపేతమూ - సౌభాగ్యవంతమూ - ఈ జాతికి దర్శించింతన-న్యాయవర్తన-బుజాళీలమూ అలవడివుంటే పసిడికి తావి అట్టి నట్లుగా పనగట్టివుండేదికదా అనుకున్నాడు.

సీతజాడలుగాని, ఆమె అంతఃపురములోవున్న చిహ్నములుగాని కనబడలేదు. ఆత్మహత్య చేసుకున్నదేమో? హత్య కావించబడినదేమో? అని ఊహించువాడనినాడు. ఇట్లా జరగడానికి ఎంతమాత్రమూ వీలులేదని సంభాషించుకున్నాడు. దిక్కుదోచక దిక్కులన్నిటా కాలికి బలపము కట్టుకొని గాలించినాడు. అశోకవనములో శోకత ప్రయైన సీతాదేవిని చూచి, ఆమె హైన్యస్థితికి విచారమూ, కనుగొంగలిగినందుకు ఆనందమూ ప్రకోపంగా-భాధనూ తృప్తిని నమానంగా అనుభవించినాడు. వెనుకటి అనుభవముతో ఇతనిని కూడా రావణానుచరునిగా భావించి విశ్వసించలేక పోయిన సీతాదేవికి విధవిధాల నచ్చజెప్పి, విధిలేక రామాంగుళీయకము చూపించి నమ్మించవలసిన అవస్థకు గురియైనాడు. ఆమె నోదార్పడానికి తన వాగ్విభవమంతా ప్రదర్శించవలసి వచ్చినా వెనుకాడలేదు. రాముని క్షేమసమాచారాలూ, రావణుని జయించడానికి అతనికిగల అవకాశాలూ, వానరసైన్యము యొక్క యుద్ధనైపుణ్యమూ విపులీకరించి, చారునిగా తన విధి ముగిసినదనీ, దూతగా తన కార్యక్రమాన్ని కుపక్రమింపవలసిన తరుణ మాసన్నమైదనీ గుర్తించి ప్రచ్ఛన్న వాతావరణమునుండి బయలుపడవలసిన అవసరాని కనుగుణ్యంగా అశోకవనమును పాడు చేయడానికి ఆరంభించినాడు. అప్పటివరకు లంకా

పురివాసు లీతని రాకను గమనింపలేదు. శత్రు వొకడు లంకలో జొరబడినాడనీ, అతడు అనాకారి అయినప్పటికీ అసామాన్యుడూ, అద్భుత శక్తినంపన్నుడూనని రావణుడు విన్నాడు. పట్టి తెమ్మని పంపబడిన వారిలో హతశేషులనుండి అందిన వార్తలనుబట్టి, అనుకున్నంత సులభంగా లొంగేవాడు కాక, అజేయుడుగా కనబడుచున్నందున ఇంద్రజిత్తునే సంపదలసివచ్చినది. ప్రతిఘటన కొంతకాలము సాగించి యెట్టతేలకు పట్టుబడెను. పట్టుబడవలసిన అవసరమతని కున్నది.

రావణుని ఆస్థానములో నమద్ధుడైన దూతగా-సంస్కారవంతుడైన రాజునకు ప్రతినిధిగా-విజ్ఞాన విశారదుడుగా వ్యవహరించెను. తా నెవ్వరైనదీ, ఎందుకొర కక్కడికి వచ్చినదీ, ఏ పరిస్థితులలో ప్రతిక్రియ కుపక్రమించినదీ వివరించి - పరిస్థితులు విషమించకుండా - ఉభయతారకంగా శ్రేయోదాయకంగా ఉండడానికి అనువైన మార్గాలను సూచించి సీతని బోధించెను. తన సూచనలను అంగీకరింపవలసిన అవసరాన్ని నచ్చజెప్పుటకు శతవిధాలా ప్రయత్నించెను. హనుమంతుని వాగ్దేవతవానికి, వాదనాపటిమకు లొంగి విభీషణు డితనిని నమర్థించెను. రావణు డిందు కొప్పుకోలేదు. దౌత్యము విఫలమైనది. దూత అవమానింపబడెను. ప్రతిఫలము లంకాదహనము. అగ్రహోద్రగహమానసుడైన హనుమంతుని ఎవ్వరూ యేమీ చేయలేకపోయిరి. సీతను కనుగొన్న ఉత్సాహమూ లంకాదహనములోని ఉద్వేగములతో, ఇనుమడించిన శక్తినంపన్నుడై తిరిగివచ్చి వానరసేనముందు కుప్పళించి దుమితెను. రామలక్ష్మణులతోనహా వానరులతవికిచ్చిన స్వాగత మఖండమైనది. ఆనంద ముప్పొంగెను. అతనిని బుజాలమీద కెక్కించుకొని గంతులువై చిరి. సీతాదేవి క్షేమవార్తతో ప్రారంభించి తన యాత్రా విశేషాలన్నిటినీ వివరించెను.

యుద్ధసన్నాహాలు కావించబడెను. ఎట్టతేలకు లంకకు చేరుకొనిరి. విభీషణుడు ముందుగనేవచ్చి

వీరితో చేరి లంకను జయించడానికి అనువైన అసామాన్యమైనది. శరీరాలు వేరేగాని ఆత్మయొక్కతే. రహస్యాలన్నిటినీ చెప్పి వీరికి తోడ్పడెను. యుద్ధము అంతస్థులు వేరేగాని అర్హత ఒక్కతే. ప్రభువు ముగిసెను. రావణుడు వీరస్వర్గానికి రామాదులు నుండి భక్తునీ, భక్తునినుండి ప్రభువునూ విడదీయ అయోధ్యకూ చేరుకొనిరి. హనుమంతునిపై రాముని డానికి వీలులేదు. రాముడున్నచోటల్లా హనుమంతు కేర్పడిన అభిమానము దినదినానికి పెరిగిపోవు డుండితీరవలసినదే. హనుమంతుడున్న తావులకు చుండెను. రామునిపై ఆతనికేర్పడిన భక్తి బ్రహ్మాండ రాముడు రాకతప్పదు.

మయ్యెను. వానరులంతా వారి రాజ్యానికి తిరిగి క్రమక్రమంగా, కాలానుగుణ్యంగా. భక్తుడైన పోయినా హనుమంతుడు పోలేదు. రాముడు పోనివ్వ హనుమంతు భగవంతుడుగా అర్చన లందుకుంటు లేదు. పట్టాభిషేక సమయములో వేదికపైన తన న్నాడు. అందుకుంటూనే ఉంటాడు. హనుమంతుడు రాణి, అనుజన్ములతోపాటు హనుమంతుడుకూడ మహాపురుషుడు. మహానుభావుడు. మహదాత్మ. ఉండవలసి వచ్చెను. ఈ ప్రత్యేకత, అపార్యత, ఆదర్శశీలి. ఆరాధ్యదైవము.

ఉత్సవాలు - విశేషాలు

శ్రీశైల మహాక్షేత్రంలో శివరాత్రి ఉత్సవాలు మహావైభవోపేతంగా జరిగినాయి. మార్చి 4వ తేదీన అంకురారోహణంతో ప్రారంభమైన ఈ మహోత్సవ కార్యక్రమం 9 వ తేదీ రాత్రి పాన్సుసేవతో విజయ వంతంగా ముగిసింది.

మధ్య రోజుల్లో 5 వ తేదీన మందహాససేవ 6 వ తేదీన కైలాసవాహనసేవ, 7 వ తేదీన లింగోద్భవ కాలంలోనే ప్రత్యేక పూజ, కల్యాణోత్సవం వందివాహన సేవ, 8 వ తేదీన రథోత్సవం, 8 వ తేదీన నాకబలి దాన్యకటకం ఆవబృథ స్నానం, వసంతసేవ, పూర్ణాహుతి, ధ్వజారోహణం కార్యక్రమాలు జరిగాయి.

పై దినాలలో ప్రతిరోజునిత్యోపాసన, బలిహరణం, అభిషేకోత్సవాలు ప్రభాతసేవ భజన పురాణ హరి కథా కాలక్షేపములు జరుపబడినాయి. లింగోద్భవ కాలంలో జరిగే ఉత్సవ కార్యక్రమం అంతా దూర శ్రవణ యంత్రాలద్వారా అందరికీ వినిపింపజేయ బడింది.

ఈ మహోత్సవాన్ని పురస్కరించుకొని ఆలయ అవరణలోనే కాక వీధులలోకూడా విద్యుద్దీపాలు అమర్చబడినాయి. కృష్ణానది నీరు పాతాళగంగనుంచి పైపులద్వారా నీరు సప్లయ చేయబడినది. ఈ సంవత్సరం ప్రతి యాత్రికుడు శివదర్శనం చెయ్యడానికి వీలుగా చక్కని క్రమశిక్షణలో 'క్యూ' సిస్టం ఏర్పాటు చేయబడింది.

ఈ ఉత్సవ దినాలలో దేవాలయం బిస్సులవల్లగాని భక్తుల కానుకలవల్లగాని సుమారు 60 వేల రూపాయలపైగా ఆదాయం వచ్చినది. చైత్రశుద్ధ దశమివరకూ యాత్రికులు శ్రీశైలదేవుని దర్శించడానికి వస్తూవుండడం మామూలు. ఆ విధంగా యీ

వత్సరంకూడా వస్తున్న జనసందోహాన్నిబట్టి చూస్తే ఈ సంవత్సరం సుమారు లక్షరూపాయల ఆదాయం వస్తుందని అధికారులు దృఢంగా విశ్వసిస్తున్నారు.

ఈ వచ్చే ఆదాయంతో శ్రీశైలము క్షేత్రానికివచ్చే యాత్రికులకు అనేక వసతులను అత్యధికంగా డబ్బు ఖర్చుపెట్టి కలిగించాలని అధికారులు సంకల్పించారు. అన్నవర దేవస్థానంనుంచి అప్పుగా తీసుకొన్న పైకంతో బిస్సులను కొని గుంటూరునుంచి శ్రీశైలానికి ఇంతకుముందే నడుపుతున్నారు. మరొకబిస్సు 42 వేల రూపాయలతో కొనదలచినారు. ప్రతిరోజూ ఒకబిస్సు శ్రీశైలంనుంచి గుంటూరుకు - గుంటూరు నుంచి శ్రీశైలానికి నడచునట్లు ఏర్పాటు చెయ్య దలచుకొన్నారు. శ్రీశైల ఆలయం వజైన లక్ష రూప్యములతో సత్రములను నిర్మింపదలచి 12 గజ ములపై గా గోడలను కట్టించినారు.

శ్రీశైల దేవాలయం మొదటి గోపురం బాగు చేయించదలచినారు. దీని బాగుచేతకు దాదాపు 15 వేల రూపాయలు వ్యయ మవుతుందని అంచనా వెయ్య బడింది. సాధ్యమైనంతత్వరలోనే యాత్రికులకు తగిన తదితర వసతి సౌకర్యాలన్నీ కల్పించాలని సంకల్పించారు.

గుంటూరుజిల్లా పెదకాకాని దేవాలయంలోకూడా శివరాత్రి ఉత్సవాలకు చక్కగా ఏర్పాట్లుచేశారు.

భద్రాచలం

రెండు నెలల క్రిందట భద్రాచలం శ్రీరామాలయం ఆంధ్ర ప్రాంత దేవదాయ ధర్మాదాయ శాఖ కమీషనరుగారిచేత స్వాధీనం చేసుకోబడింది. శ్రీరామునికి అమూల్యాలైన సువర్ణభరణాలు అనేకం వున్నాయి. వీటిని యింకా తెలంగాణా ఉద్యోగుల

నుంచి స్వాధీనం చేసుకోలేదు. వీటి కిమ్మత్తును సరిగా కట్టగల అధికారుల పర్యవేక్షణలో స్వాధీన పరుచుకోవలెనని తలుస్తున్నారు. ఒకానొక జమీందారుగారు యిటీవలనే ఏడువేల రూపాయలు కానుకగా యిచ్చినారు. ఈ కానుకను వ్యయపరచి ముఖమంటపంలో స్పటికపు రాళ్ళను అమర్చిస్తున్నారు. శ్రీ వి. నారాయణమూర్తిగారి రనేవారు శ్రీ సీతారాముల కళ్యాణోత్సవ సందర్భంగా ఏడువేల రూపాయలతో స్వామికి బంగారు పళ్ళెరం చేయించి సమర్పించుతామని తెలియజేసినారు.

రాబోవు శ్రీరామనవమికి జరిగే సీతారామ కళ్యాణోత్సవాలు జరిపే సందర్భంగా సంపూర్ణమైన

ఏర్పాట్లు చెయ్యడానికి తీవ్ర ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి.

అన్నవరంలో సుమారు అరవైవేల రూపాయలతో చాలా భవనాలు కట్టిస్తున్నారు. కట్టడాలు దాదాపు పూర్తి కావచ్చినవి. ఈ నూత్న భవనాలకు ఆంధ్ర ప్రదేశ్ ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నీలం సంజీవరెడ్డిగారు ప్రారంభోత్సవం త్వరలోనే జరపనున్నారు.

అంతర్వేదిలో కూడా 15 వేల రూపాయలతో శివాలయంలో అనేక మరమ్మతులు చేయబడినాయి.

దేవస్థానముల రికార్డులు, ఫారములు, స్టేషనరీ

ఆంధ్రదేశమునందలి దేవస్థాన, ధర్మాదాయ సంస్థలకు వలయు క్యాపు బుక్కులు, వోవర్లు, రసీదులు, డి. సి. బి. స్టేట్ మెంట్లు, సూట్ రిజిష్టర్లు, ఎగ్జిక్యూటివ్ ఆఫీసర్లకు మంజూరీ రిటరన్సు, టి. ఎ. బిల్లు మొదలగు ఫారములు మావద్ద స్థాకుల దొరకును. అర్ధరిచ్చినవెంటనే సరసమైన ధరలకు డెలివరీ యివ్వగలవారము. ఇదొక్కటే యిట్టి సంస్థలలో ఆంధ్రుల సంస్థ. క్రొత్తగా స్థాపించబడినది. ప్రోత్సహింప ప్రార్థన. అర్ధరిచ్చినపుడు పూర్తి ఆద్రసు, సమీపములో నున్న రైల్వే స్టేషను ఉదహరించ ప్రార్థన.

ఎ. వి. యస్. ఆర్. అండ్ కంపెనీ

పాతగుంటూరు, గుంటూరు - 1

Note : Postage, sales-tax, packing and forwarding extra.

श्रामदांधी गीता

रचयितारः

श्री केशिराजु वेंकट नृसिंह अप्पारायाः

अहिंसायोगः

दूत उवाचः—

तम् तथा चिंतया युक्तम् मित्ररक्षणतत्परम् ।
सत्याग्रहे निरुत्साहम् शिष्यम् गांधि रभाषत ॥ १

कुत स्त्वा भावदौर्बल्यम् विषमे समुपस्थितम् ।
येन कर्तव्यं निष्ठातो धीरा अपि निवर्तिताः ॥ २

संशयग्रस्तताम् मागा नैषा त्वय्युपपद्यते ।
सानुभूतिं च विप्रेषु व्यर्थाम् त्यक्त्वा भवस्थिरः ॥ ३

शिष्य उवाचः—

कथम् चीनाम् च ऋष्यां च युद्धविलष्टप्रजागणाम्
तन्मित्रक्लेशदानेन कारयामि पराजिताम् ॥ ४

गुरु प्रजास्वामिक देश भक्तान्
नियंतृदास्ये विनिपात्य घोरे ।
प्राप्तात् तदुष्णाश्रुजलप्रसिक्तात्
खराज्य सौख्याद् वर मद्य दास्यम् ॥

नचैत द्विधः कतर न्नो गरीयो
यद्वा जयेम यदिवा नो जयेयुः ।
येषां विनाशे विजयोऽपि निंद्यः
तेऽवस्थिता आपदि मित्रदेशाः ॥

कार्पण्य दोषोपहत स्वभावः

पृच्छामि त्वाम् धर्मं सम्मूढ चेताः ।

यच्छ्रेयः स्या त्रिशितम् ब्रूहि तन्मे

शिष्य स्तेऽहम् शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ॥ ७

नहि प्रपश्यामि शुभानि तस्य

लोक स्थिते यो विनिमीलिताक्षः ।

यल्लोककल्याण विरोधि कार्यम्

तन्नात्म कल्याण कृते कदाऽपि ॥ ८

दूत उवाचः—

एव मुक्त्वा महात्मानम् तच्छिष्यो धीमताम् वरः ।

नाहम् सत्याग्रहायेति वदन् तूष्णीं बभूवह ॥ ९

तमुवाच महात्मा स प्रहसन्निव भूपते !

सत्याग्रहाय सन्नद्धे सवन्नेत्यम् प्रभाषिणम् ॥ १०

महात्मा उवाचः—

यत्र शोको न कर्तव्यः तत्र शोचन् प्रभाषसे ।

प्रजातंत्र नियंतृत्व मध्ये भेदो न दृश्यते ॥ ११

अभ्यस्त युद्धविद्यो यो, नियंता भवितैवसः ।

अहिंसा शास्त्र मेकम् हि प्रजातंत्रस्य

जीवनम् ॥ १२

Science of war leads one to dictatorship, pure and simple. Science of non-violence alone can lead one to pure democracy.

न कदापि प्रजाराज्यम् हिंसया लभ्यते क्षितौ ।
यत्प्रवृत्तिः सदा दृष्टा प्रतिपक्ष विनाशने ॥ १३

True democracy or the Swaraj of the masses can never come through untruthful and violent means, for the simple reason that the natural corollary to their use would be to remove all opposition through the suppression or extermination of the antagonists.

व्यक्ति स्वतंत्रताहीनम् प्रजातंत्रम् कथम् भवेत् ।
अहिंसाराज्य एवाऽप्या पूर्णा व्यक्तिस्वतंत्रता ॥ १४

That does not make for individual freedom. Individual freedom can have the fullest play only under a regime of unadulterated Ahimsa.

महाभारत युद्धस्य परिणामो बभूव यः ।
तमेवाद्यापि पश्यामि पक्षद्वय विनाशनम् ॥ १५

Personally I think the end of this giant war will be what happened in the fabled Mahabharata war. what is described in that great epic is happening to-day before our very eyes. The warring nations are destroying themselves with such fury and ferocity that the end will be mutual exhaustion.

जयिनां पांडवानां या रणांते द्यभव द्रुतिः ।
सैवाद्या प्यर्जुन स्तत्र किरातेन पराजितः ॥ १६

The mighty warrior Arjuna was looted in broad day light by a petty robber.

तस्मा दहम् रणद्वषी प्रेममार्गप्रदर्शकः ।
अहिंसा साधने नैव स्वातंत्र्यम् प्राप्तुकामुकः ॥ १७

My task, as a lover and promoter of peace, therefore, to-day consists in unflinching devotion to non violence in the prosecution of the campaign for regaining our liberty.

यदनेन हि मार्गेण स्वतंत्रं भारतम् भवेत् ।
विश्वशांति महाकार्ये सर्वधोपकरिष्यति ॥ १८

And if India succeeds in so regaining it, it will be the greatest contribution to the world peace.

शांत्यर्थमपि योद्धव्य मित्येकेषाम् सुनिश्चयः
मानवानां मतिभिन्ना तस्मा देपा विरुद्ध धीः ॥ १९

तथापि जानंति नराः क्रमात् क्षितौ
वैफल्य माजेस्तु विवाद निर्णये ।
मनुष्य यो नैव मिथश्च देशयोः
सैन्या ह्वलीयस्य सहायकारिता ॥ २०

मनुष्यः - महर्षिः

आंध्रमूल
रचयितारः

वडलमूडि गोपालकृष्णार्थः

संस्कृतीकरण
अनुवादकाः
???

17

(त्रिमूर्तयः)

अक्षवलय
श्रिताऽरुणता
पद्मसंभव
रूपिणी खलु
अक्षिगोले
धवल भागो
विष्णुमूर्तिः
सत्य मेतत्
नील भागो
नीलकंठः
शिवाभिरुच्यः
इदं खलु भोः
हृदय कमलम्
हृदय कमलम्
इदम् खलु भोः
हे मनुष्य !
हे मनीषिन् !

18

अरुणतात्मक
पद्मयोनेः
मातृका ख-
ल्वकारो भुवि
धवलतात्मक

विष्णुमूर्तेः
मातृका स्या-
दुकारः खलु
नीलतात्मक
शंभुमूर्तेः
मकारः खलु
मातृका भोः
एतत्रितय-
मूर्तिः सदा
ओंकार शुभ
नादो भवति
या सुषुप्तिः
संगमो यः
तादृशानाम्
समस्तानाम्
स्थान मेतत्
तदंतः स्थित
जलज मध्ये
वैणिक स्वन
तुल्य नादम्
कळा लीनम्
भवति गानम्
तदे वोक्तम्
ओंकार इति
हे मनुष्य !
हे मनीषिन् !

19

कळालीनं
निष्कळाख्यम्
यया पूर्णम्
नाद रहितम्
भवति सकलम्
अहंकारा—
दभिन्नम् यत्
परब्रह्म
प्रोच्यते खलु
परब्रह्मे-
त्युच्यते नः

हे मनुष्य !
हे मनीषिन् !

20

(पंचशक्तयः)
चलन शील
क्रियाशक्तिः
अरुण वर्ण
प्रतीका खलु
सच्चिदात्मा
ज्ञानशक्तिः
धवळ वर्ण
प्रतीका खलु
सर्व मिच्छा
शक्ति रिति यत्
नील वर्ण
प्रतीका खलु
सर्वमूलं
आदिशक्तिः
तारकागत
नीलिमा खलु
तारकांतः
स्थित कलैव

भासमाना
पराशक्तिः
तत्कळागत
निष्कळाख्यम्
परब्रह्म—
प्रोच्यते खलु
परब्रह्मे त्युच्यते नः
हे मनुष्य !
हे मनीषिन् !

21

अरुणता खलु
रेचकम् शृणु
धवळ वर्णः
पूरकं खलु
तारकागत—
नीलवर्णः
कुंभकम् खलु
ज्ञायताम् भोः
तारकात्मक—
नीलिमानम्
पश्य भव्यम्
तारकांत—
दीपक कळाम्
पश्य, मा कुरु
विस्मयम् त्वम्
विश्वसिहि भोः
तत्कळागत
निष्कळाख्यम्
परब्रह्म
प्रोच्यते खलु
परब्रह्मे—
त्युच्यते नः
हे मनुष्य !
हे मनीषिन् !

तत्त्वविद उत्कर्षः

श्री धूलिपाल रामचंद्रशास्त्री

भिद्यते हृदयग्रन्धिं श्रियन्ते सर्वसंशयाः
क्षीयन्ते चाऽस्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे
परावरे ॥

परमेश्वरं साक्षात्कुर्वत उत्कर्षं अनेन प्रस्तूयते ।
अस्य अर्थः—परं जगत्कारणं उत्कृष्टं मध्यज्ञानं यस्मात्
परमात्मनः अवरं मधमं सोऽयं परमात्मा । परावरः ।
तस्मिन् परमेश्वरे दृष्टे साक्षात्कृते सति हृदयग्रन्धिः हृदयेन
सह चिदानन्दैकरसस्य आत्मनः एकीभावभ्रमः भिद्यते
विविच्यते । परमात्मन स्तत्त्वे साक्षात्कृते सति सोऽयं
भ्रमः विच्छिन्नो भवतीत्यर्थः ।

हृदयग्रन्धिविमेदे सति सर्वसंशयाः छिद्यन्ते ।
संशयास्तु एव मनन्ता उपलक्ष्यन्ते । अयं मात्मा स्थूल
देहरूपो वा ? सूक्ष्मदेहरूपो वा ? ताभ्या मतिरिक्तो वा ?
अतिरिक्तत्वेऽप्यणुपरिमाणो वा ? मध्यमपरिमाणो वा ?
सर्वगतो वा ? जडो वा ? चिद्रूपो वा ? प्रपञ्चोऽयं
ईश्वरो वा ? ईश्वरादन्यो वा ? सत्यो वा ? मिथ्या वा ?
मोक्षसाधनं कर्म वा ? उत ज्ञानम् वा ? इत्यादयः

एतेच संशया स्वकीयबुद्धिदोषेण; बहुविधशास्त्रा-
भ्यासबलेन च उत्पादिताः सर्वै रनुभूयन्ते ।

सर्वे प्येते हृदयग्रन्धि पूर्वकाः ।

असति हृदय ग्रन्धौ सुषुप्ति मूर्च्छा समाध्यवस्थासु
अनुपलंभात् । तस्मात् हृदयग्रन्धि विमेदे सति एतेच
संशया विच्छिन्ना भवन्ति । भिन्नेषु च संशयेषु । भावि-
जन्मकारणानि पूर्वं मनुष्ठितानि पुण्यपापरूपाणि कर्माणि
सर्वाण्यपि क्षीयन्ते । कथमिति चेत् गार्हस्थ्ये प्रवृत्तानां
देवर्षि पितृ संबंधिनां कर्मणाम्, गृहक्षेत्रारामादि संबंधि-
नाम् विवादानां च पारिव्राज्ये यथा निवृत्ति स्तद्वत् । अत्र
च तत्त्व मेतत् । कर्माणि च कर्तुं रात्मनि विद्यन्ते । स

च कर्ता यावत् चिद्वृत्तेण एकभूत स्तावत् चिदात्मनः
कर्मभि स्तस्पर्श अवभासते । कर्तुं रात्मनश्च संबंधे विवेकेन
अथाकृते सति चिदात्मनः कर्मभि स्तस्पर्शः कथमपि नाव-
भासत इति ।

इदं च गीतासु भगवता सम्य गुपन्यस्तम् ।

अधिष्ठानम् तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ।
विविधा च पृथक् चेष्टा दैवम् चैवाऽत्र पञ्चमम् ॥
शरीर बाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पंचैते तस्य हेतवः ॥

तत्रैवं सति कर्तार मात्मानम् केवलं तु यः ।
पश्यत्यकृतबुद्धित्वा न्नसपश्यति दुर्मतिः ॥

अधिष्ठानं स्थूलदेहः । कर्ता चैतन्य च्छायया
समुपेतो लिंगदेहः । करणानि लिंगदेहस्य अवयवभूतानि
चक्षु रादीनि इन्द्रियाणि । दर्शन श्रवण-गमनादि रूपा
विविधा चेष्टा, इन्द्रियाणां प्रेरकं दैवं च, एतानि पञ्चशरी-
रादि नासाद्यस्य पुण्यस्य, पापस्य च कारणानि । अत्र
नहि चिदात्मनः कारणत्वम् । आत्मस्वरूपं न विज्ञाय
भ्रंता स्तत्र कर्तृत्वादिकं मारोपयति । सत्स्वपि जन्मांतर-
कृतेषु पापेषु ईश्वरार्पणबुद्ध्या क्रियमाणैः पुण्यकर्मभिः
ब्रह्मविद्योत्पत्तिः । तत्त्वावबोधेन जन्मांतरकारणानि
काम्यानि पुण्या न्यपि कर्माणि क्षीयन्ते । अत्र च
ब्रह्मविद्या पूर्वकृतस्य पापस्य प्रायश्चित्तत्वेन निवृत्तिम् नहि
जनयति । अपि तु प्रत्यगात्मन असंगत्वं विबोधनेन
पूर्वसिद्ध मेव पाप-राहित्यं मभिव्यनक्ति । ब्रह्मविदः पाप-
राहित्यं च नित्यसिद्ध मिति “य आत्मा । अपहृतपाप्मा ।”
इत्यादि वाक्यै रान्नायते । एवं पुण्यराहित्यं असंगत्वा
देव सिद्धं भवति । तत स्तत्त्वावबोधेन जन्मांतर कार-
णानि कर्माणि क्षीयन्ते ।

एवं ब्रह्मविदः कृताकृते पुण्यपापे न क्लेशयतः ।
अज्ञानिनं तु प्रत्यवायः कृतस्तपति । पुण्यमकृतं
संतपति । इहजन्म न्यपि हर्षशोकौनस्तः । अतएव
कष्टैराम्नायते ।

“अध्यात्मयोगाधिगमेन देवं भत्वा धीरो हर्षशोकौ
जहाति ।”

अध्यात्मयोगः चित्तस्य ऐकार्ग्यम् । तस्य अधि-
गमेन स्वयंप्रकाशमात्मानं साक्षात्कृत्य हर्षशोकौ जहाति ।
परित्यजतीत्यर्थः— हर्षहेतुश्च द्विविधः समीचीनधनादि-
लाभः । विस्मयहेतुरणिमादि सिद्धिश्च । ब्रह्मविदः
स्समीचीनतावुद्धिर्नकुत्रापि दृश्यते । इदं च वासिष्ठरामा-
यणे स्पष्टीकृतम्—यथा ।

न केचन जगद्भावास्तत्त्वज्ञम् रंजयन्त्यमी ।
नागरम् नागरीकांतम् कुग्रामललना इव ॥

इति । विस्मयोऽप्यस्य न क्वाऽपि संभवतीति
तत्रैव उक्तम् । यथा—

चिदात्मन इमा इत्थम् प्रस्फुरन्तीह शक्तयः ।
इत्यस्याश्चर्यजालेऽपि नाभ्युदेति कुतूहलम् ॥

शोकस्य तु पुत्रमित्रमरणादिकम् निमित्तम्
भवति । अद्वितीयमात्मानम् साक्षात्कुर्वतः तच्च
निमित्तम् न संभवति ।

एवं लौकिकवैदिककर्तव्याभावादयं तत्त्ववेत्ता
कृतकृत्य इति अनेन संस्तूयते ।

एवं कृतकृत्यस्य तत्त्वविदस्सर्वदा आनन्द एव
आविर्भवति इति तैत्तिरीये विस्पष्टमुक्तम् ।

“रसोवै सः” “रसगन् हेवाऽयं लब्ध्वा-नन्दी
भवति ।” आनन्दो हि निरवधिकः परमात्मा । तादृशम्
परमात्मानम् साक्षात्कृत्य तत्त्ववेत्ता आनन्दी भवति ।
विद्याजन्येन हर्षेण युक्तो भवतीति ।

The Secret of Karma Yoga as Revealed in the Gita

By

SRI GUNDE RAO HARKARE

(Continued from last issue)

But Rajanak Ram Kavi who flourished in tenth century in Kashmere seems to be in favour of this Conjoint Theory to some extent : He writes in his famous gloss on the Gita. ज्ञान योगस्य कर्माविनाभावात् कर्मयोगस्य ज्ञानाविनाभावात् एकैव प्रकारद्वयनिर्वर्त्य निष्ठा । Knowledge and Action are inseparable concomittants and so they are insoluble one in conception, being two different aspects. Of all the writers on Gita belonging to Adwaita school of philisophy Madhusudan Sarasvati is the most important. In his book on Gita he shows himself to be a critic of high standard. Yet he protests to follow the view of Bhashyakar i.e. Shanker. भाष्यकारमतसारदर्शिना ग्रन्थमात्रमिह योज्यते मया । He says briefly that ज्ञान कर्म निष्ठयोरेकधिकारित्वे विकल्प समुच्चययोरसंभवात् अधिकारिभेदज्ञानायज्ञानस्य प्रश्नः । Knowledge and Action (being contradictory) can not be taken to be practised by one and the same man neither conjointly nor consecutively. Ramanja, Madhva and Vallabha though differ from Shanker in almost all the doctrines relating to God, Soul, Universe yet agree with Shanker in this and they too do not accept Conjoint Theory though from a different point of view. ज्ञानसाधनत्वेन कर्मविधीयते । एतेन तस्य मोक्षसाधनता निरस्ता । जयतीर्थः । Action is the means of knowledge, and it can not be the direct source for Salvation. (Jayateertha)

The question of Arjun is interpreted in different context of Gita in the light of various conceptions of the great thinkers of different schools of philosophy. So the secret of Karma Yoga in Gita has become most complex problem.

The question may be taken in the light of any commentary, this much is true that Arjun got disgusted with waging war and wanted to go away to the Himalayas and practise penance instead of killing his own beloved men for the sake of his own selfish motive. Arjun was not a coward. Neither was he not aware of his rights and obligations as a warrior. He was not idle or luxurious. He refrained from taking arms through compassion. He preferred to die, or to turn a begger than to kill his own men for his self benefits. The relationship as father, mother, brother, sister, husband, wife, friend and foe is formed only through the body depending on mere attachment. These relations are illusory and misty which soon melt away as soon as the Sun of Intellect dawns on the horizon of the heart. The worldly connections and separations are momentary. Harold Monro's description of JOURNEY by Rail is aptly applicable to this. He says :—

"We who have looked each other
in the eyes

"This journey long, and trundled
with the train

"Now to our separate purposes
must rise

"Becoming decent strangers once
again

"Our common purpose made us all
like friends

"How suddenly it ends

"A nod a murmur, or a little smile

"Or often nothing, and away we
file."

Therefore Lord Krishna warns Arjuna not to yield to impotence and asks him to get up and take arms.

Now the question becomes clear. If Lord admits superiority of knowledge to action, then why he imposes the burden of duty on the head of Arjun, whom Lord Krishna incessantly addresses as his beloved and true devotee? In other words, if knowledge and action are different paths for different disciples in accordance with their abilities, and are not meant to be practised by one and the same disciple why is Arjun forced to perform work which is inferior in nature to Knowledge?

To this the Lord gives a clear and sound explanation. The Lord says that knowledge and action are two different ways. Knowledge, the wisdom of Sankhya is beyond the purview of action. But one can not reach that high stage of perfection by mere verbal renunciation of work. One can not renounce the work at all. You may sit quiet and motionless for a while, your body may be harmonious and mind calm, yet mind will be speculating and planning something secretly. A thought in brain too is work. You can not remain without work for even single minute-nay, a second. Work is connate with the living being. Human body is an instrument over which a series of external and internal impressions are driven. The body is ever changing under the different influences of mental forces though the self is not conscious of them. Subtle inner organs are first moved and then they influence the body in general. Under any circumstance the body is a reflected image of the mental impressions, Mind itself is a subtle covering over the soul and nothing less than a body. There is a motive power, Therefore work is inevitable. कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि Know that Karma comes from Brahman. Shanker takes the word Brahman here in the light of Veda. Madhva takes it as God Almighty;

Ramanuja takes it as Prakriti, the Matter. Though these great thinkers differ in their conception of the word Brahman, yet they agree in concluding that Karma is inevitable.

But he who is satisfied with the self and self only and enjoys full Bliss and Contentment within the self only, is beyond the limits of actions. He is desireless. Nothing is left for him to do. He does not get any profit by action or lose any thing by inaction. It is obvious that Arjun has not attained this stage. He is struggling for salvation. Madhva says he who is merged in the Superconscious State, will go out of the domain of Karma. Karma will, of its own accord, drop away from him. Arjun is Aruruksu, i. e. a candidate desiring to attain Yoga. Moreover Lord Krishna has preached his Gospel of Gita to the world through the instrumentality of Arjun. Therefore Arjun is rightly obliged to work. Even though he is supposed to belong to the higher class of souls, he must work with the view to set an example to the masses as Janak and others did. Thus the Lord gives out the theory of action in a quite peculiar and new way hitherto unknown to the world. The philosophy of Mimansa preaches Karma or Action prescribed by Vedas with some definite purpose of worldly happiness on a higher scale. Lord Krishna also admits to perform the same Karma regularly but with a different intention. He wants Karma should be done regardless of its fruit. The Lord expressly warns Arjun to be conscious while in performing the action not to have any attachment to the profit. Any action, good or bad, performed with the intention of expectation of its effect brings bondage. The golden advice of the Lord "Thy right is to work only" "Let not thy attachment be towards a forbidden action or inaction".

Adam was forbidden from taking the fruit of the garden but he disobeyed and fell. The world is garden. God's order of prohi

bition is Gita, and the fruit is the source of all misery. So Arjun also is advised to perform the duty for duty's sake - regardless of the fruit. The Lord further says "Then only the disciple will get the purification of the heart, and by purification of heart he will get real knowledge and finally by pure knowledge of self he will verily reach the supreme." It will not be out of place to show the process of purification of heart by action by quoting Carlyle's famous expression on the efficiency of work.

"Work ? the quantity of done and forgotten work that lies silent under my feet is the work, and escorts and attends me and supports and keeps me above, wheresoever I walk or stand whatsoever I think or do or give rise to reflection."

The real secret lies not in being idle, but in execution of proper action without attachment. This is not an easy task; unless full mastery over organs, control over passions, pure knowledge of self and non-self, complete self reliance and awakening of duties are obtained. Further the Lord tells him to renounce all actions to him freed from hope, temptations and egoism and engage in the battle. He warns him not to come under the domain of affection and aversion. The work performed with this intention will never involve a man in bondages but will help him to control nature. He gives his own example as an ideal for the world. He is the Lord of Universe. He has nothing to achieve. Therefore He has no personal grudge to engage in any kind of work. Yet He acts as a charioteer to Arjun. This is the highest example to be followed. Therefore He asks Arjun to work.

This secret may be well brought home by an illustrative contrast. Lord's warning is to do the righteous work but at the same time not to entangle himself more and more.

The truth is that the Nature (not the Self) performs all the actions. The man deluded by egoism identifies himself with the body and becomes the target for the effects arising out of action. Through ignorance he assumes the agency of action in himself. On the other hand a man of awakened consciousness keeps himself aloof. Even though he acts, he is not affected by the good or evil results of his work, for he realises that 'he', the Soul is quite different from the body and organs.

Thus the Lord concludes in a short but comprehensive wording तस्मादसक्तस्सततं कार्यं कर्म समाचर । Therefore perform always the righteous action without attachment. Here you may ask कस्मात् ? For what reason ? The answer is simple. Because you are free from temptation therefore perform your duties for YAJNA. i.e. The God Vishnu, यज्ञो वै विष्णुः ।

Arjun being kshatriya, a warrior, he is obliged to prepare himself for war, balanced evenly for success and failure and not to make penance which is not his duty.

Thus the most important discourse between the Lord Krishna and Arjun may be summed up under the following heads :

(i) The philosophy of Mimamsa protests that each and every order of Veda must be carried out. No objection as to the nature of Karma should be raised though it may be cruel. Rules are rules. They must be obeyed. Kumaril says even a Kamya Karma, a work with the intention of getting special fruit is विधि, a Vaidic injunction. Therefore a Kamya Karma also has an element of purification.

काम्येऽपि शुद्धिरस्त्यैव भोगशुद्ध्यर्थमेव वा ।

विद्ववराहादिदेहेन न हैन्द्रं भुज्यते फलम् ॥

Therefore the actions like Homa, sacrifices, must necessarily be carried out throughout the life,

(ii) The philosophy of Sāṅkhya of Kapil says that every Karma without exception is sinful. Sacrificial ceremonies practised by holy brahmins are nothing but butchery. Even in those rites in which animal sacrifices are not necessary, various beautiful plants and green grass are cut ruthlessly and thrown into fire. In this way a great injury is done to vegetable kingdom also. Vedas impose war on kshatriyas as their duty, therefore any act prescribed by Veda is offence, and must be avoided as sin. त्याज्यं दोषवदित्येके ।

(iii) Bhasker and others who advocate Conjoint Theory are of opinion that knowledge and action are both necessary for Salvation. They are direct and co-ordinate sources of Bliss. Neither of them is dependent of the other.

Reputing all these the Lord Krishna passes a final decision that Karma should not be abandoned. कर्तव्या नीति मे पार्थ । And at the same time gives a final touch to it. He simply wants that Karma should be performed without any attachment with the intention of acquiring pure Knowledge. यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि । Sacrifice, Charity and penance purify the body and Soul. Vaidic Karma done with this intention purifies and helps to attain self-realization. तमेव वेदानु बचनेन ब्राह्मणा विविदिषति यज्ञेन दानेन.

It is obvious that man as a natural being, commits sin by his own nature. He does wrong at the instigation of his passions. The brute in him always tends him towards evil, कामएष क्रोधएष. But he is a mixture of good and evil. मा शुचः संपदो दैवी मभिजातोसि Thus he is expected to make himself able to exert his will-power so that he may obtain full mastery over his passions. Yajna and marriage are the Vaidic ceremonies imposed on him. If they are practised carefully they will certainly help to lessen

the animal passion i. e. lust for meet and polyandry. In this way Vaidic Karmas help in building the character and acquiring true knowledge. The famous maxim of of Shri Bhagavata, लोके व्यवयाभिष मद्यसेवा may be referred to in this connection. So what the Lord wants to abandon is not Karma but the fruit of Karma and this is the renunciation in its most refined quality. सात्त्विकत्यागः For it is the settled fact that the entire abandonment of action is quite impossible for a soul while living in body. नहि देहभृता शक्यम् Shanker gives an explanation that while performing the action what is to be abandoned is nothing but the baseless conception of self-agency evolved through Egoism. क्रियमाणेषु स्वकर्मसु कर्तृत्वादि परित्यागः शास्त्रसिद्धः । स एव च त्यागः ॥

Further, the Lord says that the duty imposed should not be neglected even though it is full of blemishes. For every action is faulty in its beginning. सहजं कर्म कौन्तेय । सदोषं = विहितहिंसायुक्तमपि ज्योतिष्टोमयुद्धादि Ramanuja says that even the disciple of higher rank must perform actions. ज्ञानयोग योग्योऽपि कर्मयोगमेव कुर्वीत ।

Therefore abandoning means the abandonment of egoism, and not of action.

The Lord ends this with the crowning council :

सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।

अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि माशुचः ।

Abandon all dharmas, come unto me alone, taking shelter in me. Grieve not. I will liberate you from all sins.

Here Madhva and Ramanuja interpret the word Dharma to be the fruit of action but Shanker raising the state of the disciple to the highest degree takes the word in a comprehensive sense and includes Vaidic duties and prohibitions also in it. According to him only the self or Atma is eterna

unthinkable and unchangeable. Everything else is illusion. The whole Universe is interimposed upon Him. Therefore everything must be renounced unto Him. Madhusudan Saraswati accepts both the views and expresses his inability to divine Lord Krishna's real intention. Rajanak Ram observes that abandoning mentioned in the stanza means full conception of freedom from all the vices of attachments and

desirelessness of the effects of the actions imposed upon by Vedas. अनुष्ठेयत्वेनोपदिष्टानां सर्व धर्माणां संग्रहादि दोषरहितत्वे सति फलानमिसंवाधानमवे पस्तिनः ।

Thus "Do thy duty free of attachments and yield thyself unto the mercy of God" is in my humble opinion the secret of Karma Yoga in the Gita.

GOD, MAN AND CREATION

By

SREE VIDYA SANKARA BHARATI SWAMI

The Puranas (in General)

With regard to the nature of God, Man and Creation, and their inter-relation, we have, in the foregoing 22 articles made a study of the Bhagavadgeeta, the Upanishads, and the Brahma Sutras. As the Puranas also form an important part of the Hindu scriptures, we shall now get into a study of them.

Vyasa's real conception of God according to Puranas :

Bhagavan Vyasa is the author of the vast Puranic lore. He wrote 18 Puranas, 18 Upa-Puranas, and the Maha Bharata. In some of these Puranas, Siva is described as the supreme Deity and Vishnu and others are described as inferior to him. In some others, Vishnu is described as the supreme Deity, and all others as inferior to him. Some others describe Parasakti, Surya, Agni, Brahma, etc. as the Supreme Being. Such a description apparently involves mutually inconsistent positions. Siva, Who is described as the supreme Being in some Puranas, cannot be inferior to Vishnu or Parasakti as stated in the others; similarly Vishnu and others also. Normally speaking,

if an ordinary man gave such mutually inconsistent descriptions in his book, we will not hesitate to call him mad; but Vyasa is considered by all the Hindus, whether they are Vaishnavites or Saivites, as God's incarnation, and is worshipped by all. So we cannot call him mad. If so, what is the reconciliation to justify such divergent descriptions or versions, and what is Vyasa's conception? The reconciliation lies in this way. God is really without form (रूपरहित), and without any attributes (निर्गुण). He is Brahman, the Absolute Reality, whom the Upanishads describe as Nirguna and Nirakara, and as Existence, Intelligence, Bliss or Anandam, and infinite, or all pervading. He is therefore neither Siva, nor Vishnu, nor other Deities; for, all these Deities have forms and attributes. Such a formless and attributeless God can be described with any form and with any name and attributes to satisfy the different tastes of the various kinds of people. A nameless man can be described by any name; but a man with a particular name cannot be described by any other name. Similarly, if God is really Siva in form and with attributes, then

he cannot be described in any different manner elsewhere, such as Vishnu or Devi etc; similarly if God is really Vishnu in form and with attributes, then he cannot be described differently elsewhere, as Siva or Brahma. If God has really no form and no attributes, then there is no harm if He is described in some Puranas as Siva, or in some others as Vishnu, and so on. A man may play the part of a king in a particular drama, the part of a servant in another, and the part of a lady in a third; playing these different and divergent parts does not really affect him. He remains the same figure without any change in him, in spite of his playing the different and inconsistent parts. He does not become a woman by playing the part of a Queen, nor does he really become a King or servant by playing those parts. So, Brahman is really and always Brahman only, even though He is called Siva or Vishnu or Devi according to various circumstances and situations. The same impersonal God is called Brahma when he creates, Vishnu when he protects, and Rudra when he dissolves the creation, just as the same Judge is called Sessions Judge when he tries criminal cases, Civil Judge when he tries civil cases, and Small Cause Judge when he tries small causes. There is no change in the personality, even though the various functions differ. The various people in this vast creation are born with different Samskaras or instincts or aptitudes, and all have to get Moksha. A man may be born with an instinctive devotion towards Siva, and another with such devotion to Vishnu, and a third to Devi and so on. How to satisfy all these people? So, God Bhagavan took the form of Vyasa, and wrote all these various Puranas to satisfy the tastes of all these aspirants, and described the Supreme Being in all the possible ways as Siva Vishnu and so on. This, the great Vyasa did, on account of his infinite love or kindness, towards us all, with a view to lead all to Salvation. If Vyasa described

the supreme Being as Siva only in all the Puranas, then what is to become of people who are born with instinctive devotion towards Vishnu or Devi? Similarly if he described God as only Vishnu in all, then what is to become of people born with Siva Bahkti? So, Vyasa's writing the various Puranas with such apparently divergent versions only shows his unlimited kindness towards us, his greatest broad-mindedness without any the least prejudices, and his conception of God as Nirguna and Nirakara according to the principle of Advaita. A homeopathic pill being sweet to the taste of all the patients, attracts them all, and finally cures them of their diseases. What cures the disease is not the apparent sweetness of the pill, but the powerful medicine enclosed in the sugar of milk. Similarly the great benefactor, Vyasa, attracts all kinds of people suffering from disease of Samsara, offering them the various sweet forms of Siva, Vishnu, Ganapati, Sun, Devi etc., according to their tastes, then leads them all gradually to the formless and attributesless God or Nirguna Brahman, and finally emancipates them from the cycle of births and deaths. Like the sugar-coated pill, it is not the Siva or Vishnu form that emancipates, but the Nirguna conception enclosed within these forms. The following two citations are an authority in support of such a position :

నిర్వికేషం పరంబ్రహ్మ సాక్షాత్కర్తుమనీశ్వరః
యేమందా ప్రేమకంఠ్యంతే నవికేష నిరూపణైః
ఉపాసకానాం కార్యార్థం బ్రహ్మణో రూపకల్పనా ॥

Their meaning is this : for people who are not competent to conceive of the formless and attributes God, God with form and with attributes is created. These citations are from the Puranas themselves composed by the great Vyasa. So, Vyasa's real conception of God, according to the Puranas, is Nirguna and Nirakara, as per the advaitic principle, though apparently he described personal God in them to suit the

tastes of the various spiritual aspirants of lesser competency. This reconciliation is sensible and faultless.

But, Vaishnavas say that only those Puranas which describe Vishnu as the Supreme Deity are of authority and not the others; and Saivites say that only Saiva Puranas are of authority and not the rest and so on. This cannot be called a reconciliation at all. All are agreed in saying that Vyasa is an incarnation of God, and that he wrote all the Puranas. If so, how can some Puranas of his only be of authority, and not others? This is blowing hot and cold. If Vyasa is an Avathar, then all his Puranas must be accepted to be of authority. While admitting his greatness as an Avathar, to say that some of his Puranas only are of authority, and not the others, is meaningless. Real reconciliation lies in admitting the authority of all of them, and then trying to set at rest the apparently conflicting versions. Such a reconciliation is shown above, and that is based on the principle of Advaitas; on no other principle is reconciliation possible.

One other point at may be clarified. In Saiva Puranas, Vishnu is belittled, and in Vaishnava Puranas, Siva is belittled. This kind of belittling is made, not with view to really belittle those deities, but meant to glorify the greatness of that particular deity, who is described as the Supreme Being. In Saiva Puranas the belittling of Vishnu is for the purpose of glorifying Siva only, and not to really belittle Vishnu. This is one of the admitted canons of interpretation called *సహి నిందా వ్యయం* in Mimamsa Sutra. When viewed in this way, there is no meaning in Vaishnava's hating Siva, and in Saivites hating Vishnu. Further, in Vishnava Puranas, Siva is described as the first and foremost Bakta of Vishnu; if so, is it not the bounden duty of all Vaishnavites, not to hate their God's greatest Bhakta, but to worship him all the more, as according to

their faith, worshipping God's Bhaktas is superior to worshipping God Himself? Similarly Saivites, hating Vishnu is meaningless. The attitude of smarthas, followers of Sankarā, is the best; for, they treat and worship all Deities alike without hating one in preference to the other, and they attend temples of all Deities.

Thus a general survey of the Puranas itself discloses that the great Vyasa Bhagavan's real conception of God is Nirguna (నిర్గుణ) and Nirakara (నిరాకార) and not the personal conception with attributes.

The Puranas (in particular)

We have seen in the previous article that even a general survey of the Puranas discloses that the great Vyasa's real conception of God is Nirguna and Nirakara, and not the personal conception with attributes. Now, we shall take up the study of some Puranas in particular, and see what light they throw on the matter.

1. *Vishnu Purana* (విష్ణు పురాణ)

All Vaishnavas consider Vishnu Purana as of paramount authority. In that Purana, there is a story relating to Jada Bharatha (జడ భరతోపాఖ్యానం). He was in his previous births King Bharatha, after whom this country of ours was named as Bharathavarsha, as he ruled the country in an ideal manner. After ruling for some time, in his old age, he entrusted the Kingdom to his son, became an ascetic or Rajarshi, and was living in Pulaha Asramam on the bank of the river Gandaki. One day, a pregnant deer come to that river to drink water, and on hearing the terrific roaring of a lion, jumped across the river; but it could not cross it. In so jumping, the small tiny deer inside the womb came out and fell in the river, and was being washed away by the current. The mother deer also fell in the river and died. This scene attracted the

attention of the Bharatha Rajarshi who, atonce, jumped into the river, and saved the young deer. From that time, his mind became concentrated on it, with the result he lost the ascetic mode of life, and died keeping his mind on that young deer. So in the next birth, he was born as a deer, but had the consciousness of his previous birth, and of the fault committed by him; so he lived a pure life, unlike the ordinary deers, and died. Then he was born as Jada Bharatha, i. e., Bharatha, the apparently mad. He was not really mad, but being a Gnani or realised being, had nothing to do with the world, and was wandering wherever his legs took him. his mind being always on Brahman. While so, King Rahugana of Souveera territory, was going in his palanquin to his Guru to learn Brahma Vidya. The palanquin bearers saw this Jada Bharatha, quite strong and able-bodied, though naked and not in our senses and brought him as a substitute for one of them, who was not well. As Jada Bharatha was not used to this task, he was not co-operating with the others, with the result the king inside was feeling jerks, and consequently unhappy. Then a conversation ensued between the king and Jada Bharatha thus—"King You are strong and stout; all the same you are not bearing the palanquin properly; why so?" Jada Bharatha—"I (i. e. the Atman) am always pure, eternal, all pervading, and attributeless (నిర్గుణ); how can such an 'I' be strong and stout? It is the body that is strong and stout." The King on hearing this wonderful thought-provoking reply, was brought to his real senses, his egoism having been removed, and prostrating before him, requested him to accept him as his disciple, and teach him Brahma Vidya. Then he taught him Brahma Vidya at great length, the gist of which is that Brahman or Atma only is the Absolute Reality, without any attributes (నిర్గుణ), that the creation is Mithya (మిథ్య) that the Jeeva is not different from Brahman in reality, and that those who

think that the Jeeva is separate from Brahman do not know the truth (ద్వైతము అతీత్య దర్శనము). Thus this story of Jada Bharatha not only clearly enunciates the principle of Advaita, but even goes to the length of condemning Dwaitam, (dualism). In some other portions, we find the following slokas exhibiting Advaitic principle :—

శ్లో॥ 'తద్భావ భావ మాపన్నః । తతోఽసౌపరమాత్మనా ।
భవత్యభేదీ భేదశ్చ తస్యాఽజ్ఞానకృతో భవేత్' ॥

i.e. The jeeva on obtaining Gnanam or Knowledge of Paramatma, becomes one with Him; the separateness, which he felt till then, was caused by ignorance, (అజ్ఞానం)

శ్లో॥ 'విభేదజనకేఽజ్ఞానే । నాశమాత్మంతింగతే ।
ఆత్మనోః బ్రహ్మణోః ధేదం అనంతం క్షయిరీష్యతి' ॥

i. e. When the Ignorance which caused difference between the Jeeva and Brahman, is destroyed completely, who can create non-existing difference between them; i. e., both Jeeva and Brahman are identical and not at all different.

2. Bhagavatha Purana (భాగవతపురాణం)

The very first prayer sloka in Bhagavatham beginning with 'జన్మాద్యన్య' is pregnant with Advaitic thought, as it refers to the attributeless Brahman, and to the unreal nature of the creation. The very last sloka also refers to the same thought. Thus the very beginning and end of the Bhagavatha Purana deal with the Advaitic principle. In the middle parts also, we have the following references pointing to the principle of Advaita :

శ్లో॥ 'సత్యం పూర్వమనాద్యంతం నిర్గుణ నిత్య మద్వయం'
(స్కం-2)

i. e., Brahman is unchanging, infinite, without beginning and end, attributeless, eternal, and without a second.

శ్లో॥ 'అత్మనశ్చ పరస్యాపి యఃకరో త్యంతరోదరం ।
తస్య భిన్న దృశో మృత్యుః విదధే భయముల్బణమ్ ॥
(స్కం-3)

i. e. He, who makes even the slightest difference between Jeevatma and Paramatma, suffers great fear from God of Death.

శ్లో॥ 'మన్యమాన ఇదం విశ్వం మాయారచిత మాత్మని ।
అవిద్యారచితస్వప్న గందర్వ నగరోపమం' ॥
(స్కం-4)

This sloka relates to Dhruva, who finally realised that the whole creation is like a dream, or concocted town in the sky, on the substratum of Atma, and got Mukti.

శ్లో॥ 'గందర్వ నగరప్రఖ్యా స్వప్నమాయా మనోరథాః'
(స్కం-5)

This is the teaching to King Chitraketu by Maharshi Angiras, to the effect that the creation is like a town in the sky, like a dream, and like the castles in the air.

శ్లో॥ 'నయదిద మగ్ర ఆస నభ విష్యదతో నిదనా దనుమిత
మంతరా త్వయి విభాతి మృతైకరసౌ అబుధాః' ॥
(శ్రుతిగీత-స్కం-10)

i.e. This sloka, from the famous srutigeetha, clearly states that the creation is a superimposition on the Absolute Reality, Brahman, and only ignorant or unwise people (అబుధాః) consider it as real.

శ్లో॥ 'అవిద్యమానో వ్యవభాసతే ద్వయో
ధ్యాయ ర్థియా స్వప్నమనోరథౌ యథా' (స్కం-11)

శ్లో॥ 'యదిదం మనసా వాచా చక్షుర్భ్యాం శ్రవణాదిభిః ।
సత్వరంగృహ్యమాణంచ విద్ధి మాయా మనోమయం' ॥
(స్కం-11)

i. e. The above slokas also clearly assert the unsubstantial nature of the creation. This is the teaching by Sri Krishna to Uddhava.

శ్లో॥ 'మతే భిన్నే యదాకాశః ఆకాశస్యా ద్యదా పురా ।
ఏవందేహ మృతౌ జీవో బ్రహ్మ సంపద్యతేషునః' ॥
(స్కం-12)

'అహంబ్రహ్మ పరంధామం బ్రహ్మహం పరమం వదం'

The above slokas relate to the final teaching to king Parikshit by sage Suka to the effect that the Jeeva is identical with Brahman, and not at all separate from it.

Further, the various stotras to Sree Krishna by Brahma, Indra, Vasudeva, and others all refer to the principle of Advaita, and describe Sree Krishna as Nirguna Para Brahma in reality. And the various Leelas (i.e. sports of Sree Krishna, described in the tenth Skanda also can be justified only on the basis of Advaitic principle. Those stotras and leelas are not expetiated upon for want of space.

3. Skanda Purana (స్కంద పురాణ)

శ్లో॥ 'బ్రహ్మణః కారణత్వస్య శక్తిర్నిర్వాహికాభయా ।
సామాయా దుర్నిరూపైవ సదసద్రూపతస్త్వయం' ॥

శ్లో॥ 'దుర్బటత్వ మవిద్యాయాః భూషణం నతు దూషణం ।
మాయామాత్ర మిదం ద్వైతం ఇత్యాహ హి పరా
శ్రుతిః' ॥

The above slokas show that God's power is called Maya, that Maya is indescribable, i.e., it cannot be said to exist or not to exist, and that the whole creation is the result of such a Maya, i.e. Mithya.

శ్లో॥ 'సజీవో జీవవత్ భాతి సాక్షత్ బ్రహ్మైవకేవలం ।
అజ్ఞానాం జీవయాపేణ భాసతే సర్వభావతః' ॥

The above sloka expounds the identity of God and man in reality, and says that the view that both are different is due to ignorance.

శ్లో॥ 'అద్యస్తంహి సదాద్వైతం దృశ్యత్వాత్ శక్తిరూప్యవత్
అద్వైతం సర్వదా సత్యం తేదభావాత్కదంచన' ॥

The creation is a super imposition, like silver in a mother of pearl, as it has got appearance only. The Reality is only Advaita Brahman, as there is nothing to create difference in any way.

4. *Koorma Purana* (కూర్మ పురాణ)

శ్లో॥ 'ఏక స్వభిద్యతే శక్త్యా మాయయా న స్వభావతః ।
తస్మా దద్వైత మేవాహుః మునయః పరమార్థతః' ॥

Brahman, the only one Reality, appears as the manifold creation, on account of the Mayasakti, and not by its inherent nature. Hence the sages or seers say that Advaita is the only one Principle that really exists.

The above slokas also reveal the identity of God, and man in reality, and state that salvation or Moksha can be had only by realisation of such an identity.

The other Puranas also contain such references to the doctrine of Advaita, to explain the inter-relation between God and man, and God and creation; for want of space, they are not referred to in this article.

5. *Garuda Purana* (గరుడ పురాణ)

శ్లో॥ 'అహం బ్రహ్మాస్మి వాక్యార్థజ్ఞానా న్మోక్షో భవేత్ నృణాం ।
అహం బ్రహ్మాస్మి వాక్యార్థస్వానుభూతి ఫలాత్మకం ।
భవేత్ ఏకత్వ విజ్ఞానం వేదాంతాత్ భవతో ధ్రువం' ॥

(To be continued)

Statement about ownership and other particulars about newspaper
(ARADHANA) as required under rule 8 of the Registration of
Newspapers.

FORM IV

1. Name of the paper : ... ARADHANA
2. Period of publication : ... Monthly.
3. Language : ... Telugu, Sanskrit and English.
4. Name of the publisher : ... Vamgmaya Mahadhyaksha Vadlamudi
Gopalakrishnaiah, Bhashapraveena.
Nationality : ... Indian - Hindu.
Address : ... 3-6-710, Himayatnagar, Hyderabad-Dn.
5. Name of the Editor : ... Vamgmaya Mahadhyaksha Vadlamudi
Gopalakrishnaiah, Bhashapraveena.
Nationality : ... Indian - Hindu.
Address : ... 3-6-710, Himayatnagar, Hyderabad-Dn.
6. Name of the printer : ... Vamgmaya Mahadhyaksha Vadlamudi
Gopalakrishnaiah, Bhashapraveena.
Nationality : ... Indian - Hindu.
Address : ... 3-6-710, Himayatnagar, Hyderabad-Dn.
7. Exact premises where the Newspaper is printed : ... Ajanta Printers, 7112 Mahakali Street,
Secunderabad.
8. Place of publication : ... Office of the Commissioner, Hindu
Religious and Charitable Endow-
ments (Administration) Department,
Andhra Pradesh, Himayatnagar,
Hyderabad-Dn.
9. Retail price per copy : ... Re. 1/- (Rupee One) per each copy.

I, Vadlamudi Gopalakrishnaiah, hereby declare that the particulars given above are true to the best of knowledge and belief.

D/ 26—12—1958.

(Sd.) VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH
Signature of Publisher.

ĀRĀDHANA

(RELIGIOUS MONTHLY MAGAZINE)

VOL. V

JULY, 1959

NO. 7

Editor :

VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH

Honorary Editorial Board

Sri D. SURYANARAYANASWAMY,
B.A., B.L.
*Secretary, Law Dept.,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sriman P. V. RAMANUJASWAMI, M. A.
*Retired Director, S. V. O. Institute,
Arsha Press, Visakhapatnam.*

Sri N. RAMESAN, M.A., I.A.S.,
*Deputy Secretary, Home Department,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sri K. V. N. APPA RAO, M.A.,
*Principal,
Andhra Geervana Vidya Peetham, Kovvur.*

Sri
JATAVALLABHULA PURUSHOTHAM,
M.A.,
*Head of the Department of Sanskrit,
S. R. R. & C. V. R. College, Vijayawada.*

Sri M. SOMASEKHARASARMA,
*Department of Archaeology,
Andhra University, Waltair.*

Sri GUNDERAO HARKARE,
*Dasabhashavisarada,
Shah Ali Banda Bela, Hyderabad.*

PUBLICATION OFFICE:

ĀRĀDHANA

OFFICE OF THE COMMISSIONER

*Hindu Religious & Charitable Endowments
(Administration) Department, (Andhra Pradesh)
HIMAYATNAGAR, HYDERABAD.*

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 12/-

PER MONTHLY COPY Re. 1/-

విషయసూచిక

తెలుగు

1. వేదమంత్రము	3
2. సంద్య	4
3. శివావరాధక్షమావణ స్తోత్రము - శ్రీ కాటూరి వెంకటేశ్వరరావు	5
4. కొండివర్తి దేవాలయాలు - శ్రీ శ్రీపాద గోపాలకృష్ణమూర్తి	7
5. ఆలయ శిల్పం - శ్రీ కొండ్ూరు వీరరాఘవాచార్యులు	12
6. ప్రభూ - పండిత శ్రీ కొత్త నత్యనారాయణ చౌదరి	18
7. వేదాంతదర్శనము - పండిత శ్రీ గోపదేవ్	19
8. "యతిపదల" శ్రీ రంగనాయక స్వామియాలయము - శ్రీ కోన వేంకటరామచర్మ	27
9. మార్కండేయ చరిత్ర దృశ్యకావ్యప్రశంస - శ్రీ కొప్పరపు నీతారామప్రసాదరావు	30
10. గణాధిపతి నన్యదేవత - శ్రీ బులుసు వెంకటరమణయ్య	31
11. గీతాగానము - శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు	35
12. చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం - శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు	37
13. శ్రీరామ కథా సుధ - కే. శే. శ్రీ గొట్టూరు వేంకటానందరాఘవరావు	40
14. జయదేవకృతి - "కవిరాజరాజు"	44
15. వార్తాలహరి	49

సంస్కృతమ్

౧. శ్రీమద్భాగవతగీతా	౧
శ్రీ కేశిరాజు వేంకట చౌదరి అప్పారాజు:	
౨. మనుష్య: - మహర్షి:	౩
౩. శ్రీ దేవీపంచరత్నాని	౬
మోడెక్లిర్తి సత్యనారాయణ:, ఎమ్. ఎ.	

ENGLISH

1. God, Man and Creation	1
Sri Vidya Sankara Swami	
2. The Discovery of God	7
Sri P. Venkateswarlu, M. A.	

★

ముఖచిత్రం : శ్రీ భ్రమరాంబాదేవి - శ్రీరైలము

సంపుటం 5

జులై, 1959

సంచిక 7

त्वमग्ने रुद्रो असुरो मूहो दिवस्त्वं शर्धो मारुतं पृक्ष ईशिषे ।

त्वं वातैररुणैर्यासि शङ्खयस्त्वं पूषा विधतः पांसि नुत्यना ॥

॥ శ్లో ౨౧౧౬ ॥

అగ్నివి నీవే అమరుడ వీవే, రుద్రుడవు మరుద్రుడు వీవే
ద్యులోకమునకే ప్రాణదాతవోయ్, పవనదేవునకు బలప్రదుడవిక
అన్నమునకు అదినాథుడ వొదవు, అఖిలసౌఖ్యముల ననుగ్రహింతువు
పూషా! నీ సత్సార్వభౌమ క్రితో, పరిపాలిస్తా వుపాసకాళిని.

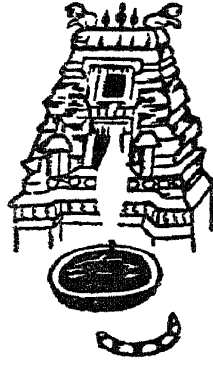
त्वमग्ने द्रविणोदा अरुङ्कते त्वं देवः सविता रत्नधा असि ।

त्वं भगो नृपते वरुवं ईशिषे त्वं प्रापुर्दमे यस्तेऽविधत् ॥

॥ శ్లో ౨౧౧౭ ॥

వ్యాప్తములొ పురుషార్థకర్తలకు, ధనప్రదాతవు ఘనుడవు ఈశ్వర!
రత్నరాకులకు ధారణకర్తవు, నవితవు దేవుడ వవుదువు నీవే
నరపరిపాలక! పరమ కుభంకర! ఈవే ధనమున కీశ్వరుడవులే
దర్శిపాసన ధనులగు జనులకు, దక్షత గలిగిన రక్షకుడవు ప్రభు!

“కళాకృష్ణులు”

సంధ్య

“సమ్యక్ధ్యాయంత్యస్యామితి సంధ్యా” అని సంధ్యాశబ్దమునకు వ్యుత్పత్తి. ఈ కర్మ యందు చక్కగ ధ్యానము చేయబడును గాన సంధ్యయని యా వ్యుత్పత్తి కర్థము.

సందేభవా సంధ్యా ఉపాస్తే సందివేళాయాం నిశాయాం దివస్యచ. తామేవ సంధ్యాం తస్మాత్తు ప్రవదంతి మనీషినా. అని వ్యాసులవారి ప్రవచనము. దినపూర్వాపర మధ్యాహ్న సంధుల సుపాసన జేయునదిగావున సంధ్య యనబడునని వ్యాసమహర్షి ప్రవచనమున కర్థము.

సంధ్యయనగా సూర్యబింబమం దభివ్యక్తమగు నాదిత్యశబ్దమున కర్థమగు పరబ్రహ్మ వాచకమైన చిచ్ఛక్తికి పేరు. ఏ కారణమువలన సర్వము స్వీకరించునో యా కారణముచేత నాదిత్యు డనబడునని యుపనిషత్తులు చెప్పును. తత్కారణమున నాదిత్యశబ్దమున కిచట ఆశేష విషయ భోక్తాదిత్యుడని యర్థము.

సంధ్యావాయుడగు నాదిత్యుని బ్రహ్మమని ధ్యానమొనరించి యైహికాముష్మిక రూపమగు సకల మంగళముల నొందునని శ్రుతివాక్యము. అనగా నీ ధ్యానమున కుద్ధాంతఃకరణుడై బ్రహ్మమును సాక్షాత్కార మొనర్చుకొనునని భావము.

సంధ్య యనగా జగత్కారణమును సర్వనియామక మాయాతీత నిష్కళవస్తువు. అది యర్కమండలమున ధ్యానమొనర్చి గాయత్రీమంత్రమును జపించుమని వశిష్టుల సూక్తి.

సూర్యాస్తమయ కాలము మొదలు నక్షత్ర దర్శనావధి యుత్తమకాలము. నక్షత్రాస్త మయాది సూర్యోదయ పర్యంతము ప్రాతస్సంధ్యాకాలము. నక్షత్రోదయమగుచుండుకాలము మధ్యమము. నక్షత్రోదయమైన తరువాతికాల మధమకాలము. అట్లే సూర్యోదయమగు చుండు కాలము మధ్యమము. సూర్యోదయమైన తరుపరి కాలమధమమునని గ్రహింపనగును. సకాలములందాచరితమగు సంధ్య స్వర్గమోక్షములనిచ్చును. అకాలమందాచరితమైన సంధ్య వంధ్యవలె వ్యర్థమని గౌతమమహర్షి యుపదేశించెను. కావున సంధ్యనెరిగి యాచరించుట యతిముఖ్యము.

శివాపరాధ క్షమాపణస్తోత్రము

మూలము :

ఆచార్య శంకరులు

ఆంధ్రీకరణ :

శ్రీ కాటూరి వెంకటేశ్వరరావు

శివశివా ! శివ ! నీకు చేయెత్తి మ్రొక్కేను
నైపు మసరాధములు శంభూ ! మహాదేవ !

తొంటి కర్మఫలమ్ము వెంటనంబగ, తల్లి
కడుపులో విణ్ణూత్ర కశ్మలమ్మున డుల్లి,
అగ్గినెకలను మ్రగ్గు ఆనాటి పెనువెతలు
చెప్పదరమా, భయం బుప్పతిలఁ దలపోయ

॥ శివశివా ॥

పొత్తిళ్ళ మలమూత్రములమధ్య పొరలాడి
దోమ లీగలు మూగ దురవస్థ జెరలాడి
తల్లి చనుబాలకై తపియించి బాల్యమున
రోగాది బాధలకు లోగి నిను స్మరియింప

॥ శివశివా ॥

పన్నగములై విషయపంచకము మర్మములఁ
గాటందుకొన వివేకముదక్కి, సత్యించు
సుతులంచు ధనమంచు చొక్కి, గర్వంబెక్కి
శివచింతనములేక చెల్లె యౌవనమెల్ల

॥ శివశివా ॥

కనవు కన్నులు, చెవుల్ వినవు, రోగవియోగ
ముల బడలే నొడలు, బాముల పాపముల మ్రగ్గి
నడలి క్రుంగియు కోర్కెలుడుగ కీ చెడుమనసు
సుడివడుచు ధూర్జటిని తడవ దీ ముదివేశ

॥ శివశివా ॥

ద్విజకులోచిత త్రాతవిధులెఱుగ, స్మృతివిహిత
కర్మతతి విఘ్నసంగతము నాచేఁగాదు
ధర్మమర్మము లాత్మతత్త్వము నే నెఱుగ
శ్రవణమననమ్ములకుఁ జాల, పైమాటేల ?

॥ శివశివా ॥

తెలవారకుండనే జలకమాడతినొ, నీ
యభిషేకమునకు గంగాంబువులు దెచ్చితినొ,
బిల్వదళములు, వికచ బిసరుహమ్ములు దెచ్చి
నీ సపర్యావిధులు చేసితినొ మనసిచ్చి ?

॥ శివశివా ॥

పంచామృతములచే భవుని నభిషేకింపఁ
బూజింప బంగారుపూల గందమ్మలది,
ధూపమ్ము కప్పురపు దీపమ్ము నిడనైతి
షడ్రసోపేత భోజన మొసగలేనైతి

॥ శివశివా ॥

చిత్తవీధిని శివుని చింతించి, పారులకు
విత్తమ్ము విడనైతి, బీజ మంత్రములచే
వేల్చి నగ్నికొసంగ, వినువాక దరి రుద్ర
జపము సల్పును, వ్రతాచరణమొనర్చునో

॥ శివశివా ॥

మూడు గుణములువాపి, మోహతిమిరము జూపి,
తగులముల్లేక, దిక్తతిదాల్చి, మైమరచి,
భవగుణమ్ములకు దౌదవులచూపును ముక్కు
తుదనిలిపి, కలిహదుని మదినిలుప శంకరుని

॥ శివశివా ॥

పద్మాసనమ్ముండి, ప్రణవమయ మారుతము
నిలిపి, ఆదరినే నెమ్మనము దుడు కుడిపి,
చిద్గనవీధిలో శివపరబ్రహ్మమై
వెలుగు నీలింగమ్ము దిలకింపలేనైతి

॥ శివశివా ॥

ఎదలోని దివ్వెవై, నిదుర కల మెలకువల
కవలి దరి, మౌనిహృదయాంబుజమ్ముల మెలగి
సత్యమై నిత్యమై శాంతమై నిగమాంత
వేద్యమై హృద్యమై వెలుగు నిన్ను స్మరింప

॥ శివశివా ॥

కొండిపర్తి దేవాలయాలు

శ్రీ శ్రీపాద గోపాలకృష్ణమూర్తి

కొండిపర్తి హనుమకొండకు దక్షిణాన సుమారు ఎనిమిది మైళ్ళలో వున్న గ్రామము. ఎఱుకు దేవరాజు కొడుకులు అనుమదూ, కొండదూ, అనేవారు పాలించిన గ్రామాలకనక వీటికి అనుమకొండా, కొండపర్తి అని పేర్లు వచ్చాయంటారు. ఈ గ్రామానికి చేరువగా రెండు రాళ్ళగుట్టల నడుమ కట్టకట్టించి “చౌండనముద్రము” అనే పెద్ద చెరువును గణపతి దేవ చక్రవర్తి సేనాని ‘చౌండ’ అనే అతడు క్రీ.శ. 1203 లో నిర్మించాడు. చెఱువుకట్టమీదా, ఊరిలోనూ ఆలయాలు నిర్మించాడు. నాటినుండే ఈ పూరు పెరిగి ప్రసిద్ధికి వచ్చింది.

ఈ గ్రామంలో దేవాలయాలు చాలా వున్నాయి. మొట్టమొదటిది చెఱువుకట్టమీది శివాలయం అయి వుంటుందని నా ఊహ. పెద్దపెద్ద చెఱువుల కట్టల మీద రక్షకుగాను శివాలయాలు నిర్మించడము కాక తీయుల కాలంలో పరిపాటి. ఈ చిన్న ఆలయమూ అలాంటిదే అవాలి. ఇది చెఱువుకట్ట మట్టిలో క్రమంగా దిగిపోయి, పద్మాక్షిదేవళశిఖరంలాంటి - ఇటుకా సున్నముతో కట్టిన - శిఖరం మాత్రము ఈ నాటికి పైకి కనబడుతోంది. ఈ ఆలయానికి గర్భాలయమూ, అంతరాళమూ ఈనాటికి నిలిచి వున్నాయి. అంతరాళద్వారబంధానికి పైన ‘నీడపలక’ కలదు. (ఈ నీడపలక ఆధునిక ఆలయాలలో కానరాదు.) గర్భాలయ ద్వారముమీద గజలక్ష్మి ఉన్నది. ఏనుగులు ఆమె శిరముపైన గల కలశములో నీరు పోస్తున్నాయి.

రెండో దేవాలయము చౌండసేనాని నిర్మించిన చౌండేశ్వరాలయము. ఇది నేడు చాలా శిథిలమై పోయింది. కప్పు అన్నదే లేదు ఎక్కడా. గోడల భాగాలు కొన్నీ, గర్భాలయద్వారబంధపు దిగువ

భాగమూ మాత్రము మిగిలి వున్నాయి. గోడల భాగాల్ని బట్టి ఈ ఆలయము హనుమకొండ రుద్రేశ్వరాలయము వలెనే “వెయ్యిస్తంభాలగుడి” అని తెలుస్తుంది. స్తంభాల రూపాలు చెక్కిన నిలువురాతి పలకలు పేర్చి కట్టారు ఆలయాన్ని. ఈ ‘స్తంభాల’ వెల్లివైపు దిగువ చతురస్రముమీద దేవాలయ శిఖరాల పలచని అర్థశిల్పాలు మలిచారు. (హనుమకొండ గుడి కివి లేవు) గర్భాలయ ద్వారబంధము - నల్ల శిలది - నిలువుకంబముల దిగువన ఇటు ముగ్గురూ, అటు ముగ్గురూ ద్వారపాలు రున్నారు. చివ్వరివారు చామరదారిణులూ, నడుమ చతుర్భుజ ద్వారపాలురూ, లోవైపు కలశదారిణులూ కలరు. ఆ ఆలయ గర్భ గృహము దగ్గర విరగగొట్టిన సరస్వతీ విగ్రహము పడివున్నది. హంసమీద సరస్వతి - చతుర్భుజ త్రిభంగిగా నిలబడి ఉన్నది. వీణకాయను ఎడమ భుజానికి చేర్చి ఈమె వాయిస్తున్నది. ఈ ఆలయము నిర్మించిన చౌండసేనాని శాసనమును చేరువనే వున్న వేణుగోపాలస్వామి ఆలయానికి చేర్చినారు.

శివకేశవ ప్రోలేశ్వరాలయము - కొండిపర్తి

మూడో ఆలయము క్రీ. శ. 1240 లో మల్బాల
పంచానికి చెందిన కాటచమూపతి కట్టించిన త్రికూటా
లయము శివకేశవ ప్రోలేశ్వరాలయము. దీనికి చుట్టూ
ప్రాకారము ఉండినట్లు శాసనముచెపుతోంది. త్రికూట
మంటే, ఒక చతురస్ర మండపానికి మూడువైపులా
కట్టిన మూడు ఆలయాల కూటము. ప్రవేశ మండపము
నాలుగోవైపు ఉంటుంది. ప్రధాన ఆలయమంటూ నాటి
లోజాలలో వాడుక వుండలేదుగాని నడిమి ఆలయము
ఇక్కడ తూర్పుముఖము. ఈ ఆలయాని కెదురుగా
ప్రాకారములో ద్వారమండప మున్నది (హనుమ
కొండ, పాలంపేటా ఆలయాలకూ ఉన్నవి ఇలాటి
మండపాలు). ఈ మండప ద్వారానికి దిగువన పూర్వ
కుంభాలూ, నిలువుకంచాల నడుమ సన్నని (అలం
కార) అర్ధస్తంభమూ, పై కమ్మికి ముందువైపు
పొడుచుకువచ్చే నీడవలకా, దానికి పైన మూడు
దేవళ శిఖరముల అలంకారమూ కలవు.

ఆలయ మధ్యమండపము 12 గజాల చతురస్రము.
దీనికి నడుమ నాలుగు స్తంభాల రంగమండపమూ
దానిలో నాట్యరంగముగా నిర్దేశింపబడిన పెద్దవర్తు
లమూ ఉన్నాయి. ఈ స్తంభాలమీద కొన్నిటిమీద
మాత్రము చంచువులు కలిపిన హంసలు చెక్కి
ఉన్నాయి. గర్భాలయములలో విగ్రహాలేవీ మిగిలి
లేవు. గర్భాలయాలలో కప్పుమీద మధ్య పద్మము
చెక్కినారు. గర్భాలయపు గోడలూ, కప్పు కలిసే
చోట వికస్వర చతుర్థకపు పుష్పాలంకారము (ప్రశ్నిమ
చాతుక్యలు వాడిన అలంకారపు పట్టీ) కలదు.
గర్భాలయపు గోడలలో కుడివైపు దానికి ఎదుటి
దానికి సుమారు అయిదడుగుల ఎత్తున, అంగు
ళాలు ముందుకు వచ్చే రాతి అరుగులు బిగించారు.
“పూజానామగ్రిని ఉంచడానికి” అన్నది అందరూ
ఉపయోగించగల వీటి ప్రయోజనము. (అనలెందుకు
ఉపయోగించాలో?) గర్భాలయాల నాలుగు
మూలలా నిలువుగా రాతిస్తంభాల ఆంఘ్రులు
రెండు అంగుళాలు గర్భాలయం లోనికి పొడు
చుకు వచ్చి ఉన్నవి. (ఆలయం నిర్మింపబడినప్పుడు

ముందుగా స్తంభాలు నిలిపి, తరువాత వాటి నడుమ
రాతిపలకలు వేర్చి ‘గోడలు’ కట్టివుంటారు).
గర్భాలయ ద్వారముపైన అలంకారముగా అయిదు
దేవళ శిఖరాలు వరుసగా చెక్కినారు. నీడవలక
ముందు ఆంఘ్ర మూడుమెట్లలో ముందుకు వస్తున్నది.
ఈ ద్వారబంధపు నిలువు కంబాలకు రెండుకాళ్ళమీద
లేచిన సింహాలు చెక్కిన పట్టియున్నూ, అర్ధస్తంభ
మున్నూ కలవు. ద్వారబంధంపైన గజలక్ష్మి, దిగువన
ఇటూ అటూ ముగ్గురేసి పరివారమూ కలరు.
సౌరకాయవంటి దిండును కాబోలు రెండుకొసలనూ
రెండు చేతులతో ఎత్తిపట్టేస్త్రీ, నాగమూ డమరుకమూ
గద ధరించి నాలుగోచేతితో అభయముమీపే చక్ర
కుండలాలంకృతుడూ కిరీటధారి ద్వారపాలుడూ,
చామరచారిణి వీరు. అంతరాళములో కప్పు
నడుమ చిన్న పద్మమున్నది. దీనికినీ ఇది పున్న
చతురస్రముయొక్క కోణములకునూ నడుమగల
‘త్రిభుజాల’లో మూడు పుష్పదళాలు చెక్కిరు.
అంతరాళద్వారానికి అర్ధస్తంభమూ, కన్నములుగల
రాతిపలక, దానిపక్కన గోడకు చెందిన అర్ధస్తం
భమూ, పైవైపు అయిదు దేవళ శిఖరాలూ, ముందుకు
వచ్చే నీడవలకకు ముకుళాలంకారమూ కలవు.
మధ్యమండపము నాలుగుమూలలూ (హనుమకొండ
రుద్రేశ్వరమువలెనే) తెరిచేఉండేవి కాని రోనాడు
కచ్చాగోడలు కట్టి మూసివేశారు దక్షిణముఖంగా
వున్న ఆలయంలో నడిమికన్నములో విగ్రహపీఠము
మాత్రమే ఉంది, విగ్రహములేదు.

ఈ దేవాలయము శివకేశవ ప్రోలేశ్వరాలయమట.
ఆలయాలకు వెలిప్రక్కన శిల్పాలేవీ లేకపోవడము
వల్ల ఏ ఆలయము ఏ దేవునిదో నిశ్చయముగా చెప్ప
వీలుకాకున్నది. దక్షిణ ముఖాలయంలోని విగ్రహం
కేశవునిది కావచ్చు. యూర్పుల బంగారున్న ప్రధా
నాలయం ప్రోలేశ్వరాలయమూ, ఉత్తరముఖానికి
శివాలయమూ కావచ్చును. మూడు శిఖరాలలోనూ
నడిమిది పడిపోయిందీ, రెండే నిలిచివున్నాయి. ఇవి
పద్మాక్షి ఆలయ శిఖరంలాగే నాలుగు పలకలవీ,

మెట్లుమెట్లుగా పైకి లేస్తాయి. అయితే పొడవు ఎక్కువై వికృతంగానే కనబడతాయి ఇవి. హనుమ కొండలో ప్రాచీన ఆలయాలు ఈ శిఖరాలతో రెండూ, ఓరుగంటికోటలో మూడూ, మట్టెవాడలో ఒకటి, మడికొండదగ్గర ఒకటి కనబడుతూండడమువల్ల ఈ రకపు శిఖరము కాకతీయుల కాలంలో కట్టినదే ననిపిస్తున్నది. శాసనకవిగారు ఈ శిఖరాల్ని “తైలాన మేరు మందర సమాన”ములుగానూ, ప్రాకారాన్ని “లోకాలోక పర్వత సన్నిభం” గానూ, చిత్రించి పెట్టారు.

నాలుగోదేవళము గర్భాలయమూ, అంతరాళమూ. (స్తంభాల) ముఖమండపమూతో భూమిలోనికి కొంత దిగిపోయివుంది. దీని శిఖరముకూడా పవ్వాడి ఆలయ శిఖరంవంటిదే. ముఖమండపము అంచుచుట్టూ పిట్ట గోడా, దానిమీద గజము వెడల్పున్న రాతిపలకలు పతించిన అరుగూ కాకతీయుల ఏక ఆలయాలన్నింటికీ వుంటాయి సామాన్యంగా. దీనికి లేవు. ఆలయం శిథిలమైనదికదా అని ఈ అరుగును భక్తకోటి ఇతరత్రా ఉపయోగించుకున్నా రనిపిస్తోంది. ప్రస్తుత ము వందులు పిల్లల్ని కంటున్నాయి ఈ ఆలయములో.

వేణుగోపాలస్వామి ఆలయమని ఈ పూరిలో ఈనాడున్నూ పూజలోవున్న ఆలయము కలదు. ఇది ఇతర శిథిల దేవాలయ శకలాలతో నిర్మించినట్టిది.

రంగమండప స్తంభాలలో రెండు హనుమకొండ వేయిస్తంభాలగుడి మండప స్తంభాలపంటివే;మండప ప్రవేశముకడ శంఖలత మొలచిన అర్ధచంద్రశిల కలదు. ఈ శిల జైనాలయాలలో వుంటుంది సామాన్యముగా. హనుమకొండ ఆలయముముందు మండపము ద్వారాలకు ముందూ వున్నది. కనుక ఆ ఆలయాన్ని అనుకరించిన చౌడేశ్వరాలయము లోని దేమో ఈ శిల గర్భాలయములోని వేణుగోపాల స్వామికి పైన. కోణముతేలిన పరికరము (విగ్రహము వెనుక చాపుగావుండే పలక) వున్నది. ఈ పరికరములో కాళిలున్నవి. ఈ విగ్రహము ప్రతాపరుద్రుని కాలమునాటిది కావచ్చును. పరికరముఅంచున వశ్చిమ చాళుక్యుల విగ్రహాలకుపైన కనబడే “మామిడిపిందెల పూలమాల” కలదు స్వామిమట్టుకు కాకతీయ విగ్రహాలవలె నన్నగా పొడుగ్గానే వున్నాడు. చేతిలోని వేణువు-రాతిది కనక-లావే అయిపోయినది. ఈ ఆలయ ఆవరణలో అనంతశయనుని విగ్రహమూ, నరసింహస్వామి విగ్రహమూ పడివున్నవి. అభరణాలూ, ఆయుధాలూ, మామిడిపిందెల పూలమాలలూ పరిశీలిస్తే ఇవి కాకతీయ శిల్పాలనే అనిపిస్తున్నవి.

అనంతశయనుడు - కొండిపర్తి

లక్ష్మీనరసింహస్వామి - కొండిపర్తి

హనుమకొండ రుద్రేశ్వరాలయ అంతరాళ ద్వారాల మీది శిల్పము - నృత్యనరసింహ, ఇంద్ర, నటరాజ స్త్రోలు కాకతీయులవే కదా? ఆ శిల్పమే కొంచెము పెద్ద పైజులో ఇక్కడ కానవస్తుంది. మట్టెవాడ రామలింగేశ్వరాలయ ద్వారము మీదిదీ, హైదరాబాదు మ్యూజియ మండపము లోకప్పుమీదిపీ శిల్పములను నిర్మించిన శిల్పాలకు ఈ రెండూ నిర్మించడము కష్టమే కాదు. కాగా కాకతీయ విగ్రహశిల్పానికి ఈ రెండూ చక్కని అలంకారాలు. నరసింహస్వామి చక్రము అయిహోళి తొమ్మిదో నంబరు దేవాలయ అనంతుని చక్రమువలెనే వర్తులములో ప్లస్ చిహ్నము కలది. అక్కడ నందకమువలెనే ఇక్కడి ముకుళము పడి వుంది. అమ్మవారి తలకట్టూ, ఇటూ అటూ చామర ధారిణిలూ కాకతిశిల్పంలో తరచు కానవచ్చేటివే. ఈ రెండు శిల్పాలూ హైదరాబాదు మ్యూజియములో ఉండవలసినవి; ఎండలో వానలో శిథిలమౌతూ మట్టిలో అడవిమొక్కల నడుమ వేణుగోపాలాలయ ఆవరణలో కాదు.

సురాభాండేశ్వరాలయ మన్న దేవళము కొండి పర్తి చిత్రాలలో ఆఖరిది. సురాభాండేశ్వర గాథ-వీర శైవ విజృంభణ కాలమునాటిది-శ్రీలపాటా, జంగము కథా, యక్షగానమూ గా వచ్చినది. ఈ పేరింటి ఆలయము ఇంకొకచోట లేదంటున్నారు స్థానికులు. ఈ ఆలయంలోని లింగము పైన బల్లవఱపుగా, అరగ దీసిన అంచుతో వున్నది. ఈ రకము లింగాలు కాకతీయుల చివరి రోజులలో నిర్మించబడ్డవని నే ననుకుంటున్నాను. కాకతీయులు తొలిరోజులలో పశ్చిమ చాళుక్యులనే అనుకరించి, ప్రైభాగము వంపురేఖగానే

వుండే లింగాలు ప్రతిష్ఠించారు. కాని ప్రతాపరుద్రుని కాలానివిటరుగంటి కోటలోవే అయితేనేమి, బయటివే అయితేనేమి, ప్రైభాగాన్న బల్లవఱపుగానే వున్నాయి. సురాభాండేశ్వరాలయ గర్భాలయము లోకప్పులో, చతురస్రము మూలలలో పరివారాలతో అష్టదిక్పాలు రున్నారు. ఈ లోకప్పు రాతిపలకలు పేర్చి మూసి నట్టిది. ఈ పలకలు సుమారు పదిపందెండంగుళాల దళసరి గలవి. వీటి “దళసరిముఖాల” మీద పైన నర్తకీ, ఇటూ అటూ మార్దంగికులూ చొప్పున వున్నారూ, దిగువన నటరాజూ నగ్ననటీవర్గమూ వున్నారు. ఒక శ్రీ “కచ్చదము” పట్టి నిలిచినది. కచ్చ డాలు పాలంపేట శిల్పాలలో కలవు.

సురాభాండేశ్వరాలయము చేరువన చెట్టుక్రింద శిథిలము చేసిన సూర్యుని విగ్రహపు పానపట్ట మున్నది. విగ్రహము పాదాల దిగువన ఏడుగురాలు సూర్యుణ్ణి పట్టి ఇస్తున్నాయి. పాలంపేట ముఖమండ పము మూలలోని సూర్యుడూ ఇలాటి విగ్రహమే.

చెఱువుకట్ట దిగువన శిథిలదేవాలయ స్తంభాలు పడి వున్నాయి. రెండు చేతుల గణపతి ఒక్కడు మాత్రము ఒక బండమీద కూర్చున్నాడు. ఈయన శిఖ ఓరుగంటి శంభునిగుడి ఆవరణలోని గణపతి శిఖవలె శాస్త్రోక్తము - ఒకదానికంటె ఇంకొకటి ముందుకు పొడుచుకువచ్చే చూడు పర్తులాలది. అయితే రెండుచేతులేవుండడముజై నసంప్రదాయం*. కొండిపర్తి ఈనాడు రైలుకీ రోడ్డుకీ దూరంగా వున్న కుగ్రామము. కాని అనాడు కలకలలాడే పట్నమే ఎన్ని దేవళాలూ!

* మధుర కంకాశిథిలస్థూపముకడనున్న గణపతి రెండు చేతులవాడు. గోకర్ణక్షేత్రములోనూ వున్నాడు రెండుచేతుల గణపతి. మరి ఆయన మొదటలో జైనుడేనేమో!

ఆలయ శిల్పం

శ్రీ కొండూరు వీరరాఘవాచార్యులు

ఆలయశిల్పానికి గృహమనీ, నివాసమనీ అర్థాలున్నవి. ఎవరు నివసించే నివాసాలైనా సరే ఆలయాలు కావచ్చు. దేవతల నివాసమైన స్వర్గానికి “త్రిదశాలయ” మని పేరున్నట్లు అమరకోశం చెబుతున్నది. అలాగే మనుష్యులమైన మనం నివసించే స్థానాలకుగూడ ఆలయశబ్దం మొదట వుపయోగింపబడివుంటుంది. కనుకనే మన గృహాలకు మనుష్యాలయ పదంగూడ ప్రయుక్తమైవున్నది. వాస్తు గ్రంథ సమూహంలో “మనుష్యాలయ లక్షణం” “మనుష్యాలయ చంద్రిక” అనే పుస్తకాలు గృహనిర్మాణ ప్రకారాలను బోధించేవిగా వున్నవి. కాబట్టి మనుష్యాలయాలంటే మానవ నివాసయోగ్యాలయిన ఇండ్లు, మిద్దెలు, మేడలు, ప్రాసాదాలు మొదలైన వని సుగమం చేసుకోవచ్చు. మానవుల నివాసాలను మానవాలయాలు, మనుష్యాలయాలు అన్నట్లే దేవతల నివాసగృహాలను దేవాలయాలనడం పరిపాటి అయినది. కాలక్రమేణ మనుష్యాలయం గృహ, భవన, సౌధ, ప్రాసాదాది వివిధ పదాలచేత చెప్పబడుతూ దేవాలయపదం మాత్రమే శేషించివుంటుంది. ఇంకా భాష పరిణమించిన కొలదీ - అందులోనూ మన తెలుగులో - ఆలయమంటే దేవాలయమనే అర్థమే ఎక్కువగా కనబడుతున్నది. దేవాలయ పదానికి పర్యాయంగా సంస్కృతభాషలో దేవమందిర, దేవప్రాసాద, దేవాయతనాది పదాలుగూడ వాడబడినట్లు మనం గమనించుతున్నాం. హిందీ మొదలైన కొన్ని భాత్యరాహభాషలలో “మందిర” శబ్దాన్ని నేడు దేవాలయమనే అర్థంలోనే వాడుతున్నారు. అలాగే తెలుగులో ఆలయమంటే దేవాలయమనే* అర్థమే

వ్యాపహారికంగా కనబడుతున్నది. ఈ వ్యాసోద్దేశం కూడ ఆలయ శిల్పమంటే దేవాలయ శిల్పమనే.

ఆలయాలకూ మతాలకూ ఘనిష్టమైన సంబంధం వున్నది. ఆయా మతాలతోపాటే ఆమత సంస్కృతులకు ఆటపట్టులైన ఆలయాల చరిత్రగూడ అనుసంధింపబడి వుంటుంది. కనుక ఆలయ శిల్ప ప్రస్తావనలో మతప్రశంసగూడ అనివార్యం. హిందూ దేశంలో ప్రముఖములైనవి జైన బౌద్ధ వైదిక మతాలు. వీటిలో అతి ప్రాచీనమైనది వైదికమతం. దానితరువాత జైనమూ, పిమ్మట బౌద్ధమూ పుట్టినవి. ఈ మూడు మతాలవారికీ ఏదో ఒక రూపంలో దేవాలయాలున్నవి. అయినా ముందుగా పేర్కొనదగినవి వైదికములైన దేవమందిరాలే. వేదకాలంలోనే ఇంద్ర - మిత్ర - వరుణ - దుద్ర - అగ్న్యదులకు మూర్తి కల్పనంచేసి ఆరాధిస్తున్నట్లు వేదమంత్రాలలోనే ఆధారాలున్నవి. తాంత్రికవిధానం పెరిగిన పౌరాణికయుగంలో త్రిమూర్తులపూజ, శక్త్యారాధన బాగా పెంపు చెందినది. వివిధ దేవతలకు రూపకల్పన చేయబడి మూర్తిపూజ జరుగుతున్న కాలంలోనే వారికి ఏదో ఒక రూపంలో ఆలయాలు నిర్మితాలయి వుండవచ్చు. అయితే ఆ వేదకాలంనాటి దేవాలయాల స్వరూపం ఎలావుండేదో తెలుసుకొనడానికి మనకు ఆధారాలంతగా లేవు. మొహంతోధరోహరప్పాలనాటి చిహ్నాలనుబట్టిగూడ నాటి దేవాలయ స్వరూపం నిర్ణయించడానికి తగిన ఆధారాలు చిక్కలేదు. ఇంకా ఎక్కడైనా త్రవ్వకాలుజరిగితే ఏమైనా చిహ్నాలు లభిస్తాయేమో అని మనం ఆశించడం అత్యాశకాదనిగూడ తోస్తున్నది.

*“మందిరశబ్దానికి దేవాలయార్థంతో తెలుగులోను వ్యవహారంలో ఉన్నది. ఉదా : రామమందిరం.”

చాణక్యుని అర్థశాస్త్రంలో - నగరంలో నియమిత ప్రదేశాలలో కొందరు దేవతల మందిరాలు నిర్మింప బడాలని విధి వున్నది. నగరమధ్యంలో లక్ష్మీ దేవ్యాలయం వుండాలని చాణక్యుని అభిప్రాయం. దీన్ని బట్టి చూస్తే, అంతకు పూర్వకాలంనుండికూడ దేవాలయ నిర్మాణం ఆచరణలో వుంటేనేగాని అతని కాలానికి ఒక శాస్త్ర వివాదంగా యాపొంది వుండదని పూహించవచ్చు. తరువాత కుంగరాజులకాలంలో వైదికమతం అభివృద్ధి పొందడంవల్ల దేవమూర్తులు నిర్మితాలై తత్పూజ బాగా ప్రచలితమైనది. వీరి కాలానికి చెందిన వంచముఖ శివలింగం ఒకటి లభించినది. మద్రాసు రాష్ట్రంలో “గుడిమల్లం” అనే ప్రదేశానగూడ ఒక శివలింగం లభించింది. అయిదడుగుల యెత్తుగల ఈ శివలింగంమీద శివమూర్తి చెక్కబడి వున్నది. ఈచిహ్నాలనుబట్టి యీ కాలంలో శివార్చన బాగా ప్రబలి వున్నదని గ్రహించవచ్చు.

కుంగరాజుల తరువాత అధికారానికి వచ్చిన కుషాణులు బౌద్ధమత ప్రియులయినందువల్ల హిందూ మతమూ, దేవాలయాదులూ దెబ్బతిన్నవని జాయస్వాల్ పండితుడు తన “అంధకారయుగీ న భారత్” అనే పుస్తకంలో వివరించినాడు. దాని కాధారాల నతడు మహాభారతం వనపర్వంలోనుండి చూసినాడు. “కుషాణులు వైదికదేవతల పూజలకు నీళ్లు వదలి ఎముకలను పూజిస్తారని భారతము చెపుతున్నదట. అంటే ఎముకలుపెట్టి కట్టిన బౌద్ధస్తూపాదులను పెంపుచేసి ఆరాధిస్తారనే కదా అర్థం? దానికి తగినట్లు కుషాణుల నాటి శిల్పం అంతా బౌద్ధమయంగానే వున్నది. ఈ కుషాణులు నాశనం చేసినందువల్లనే అంతకుపూర్వం వున్న హిందూదేవాలయ దేవమూర్త్యాదులు నష్టమై వుంటవని ఈ పండితుని అభిప్రాయం.

కుంగవంశం తరువాత నాగవంశపు రాజులు పరిపాలకులయినారు. వీరు యాదవక్షత్రియులు. శకులనుండి దేశాన్ని విముక్తం చేసి వీరు ఆర్యావర్తాన్ని పాలించినారు. వీరు పరమశైవులు. లింగధారణం

కూడ చేసికొని శివతత్వాన్ని ఆరాధించిన పరమ మహేశ్వరులు నాగవంశీయులు. అందుకనే వీరికి “భారశివు” అనికూడ పేరు వచ్చినది. శిల్ప-వాస్తు శాస్త్రాలలో ఒక శైలిగా స్థానం సంపాదించుకొన్న “నాగరశైలి” కి వీరే ప్రవర్తకులని కొందఱు పండితుల అభిప్రాయం. నాగరాజుల కాలంలో-వారి పోషణ వల్ల ప్రచారమైనది కాబట్టి దానిని “నాగరశైలి” అన్నారట. మొత్తంమీద భారతదేశపు శిల్పవాస్తు సంప్రదాయంలో “నాగర” పదం ఒక ప్రత్యేకార్థం కలదిగానే కనబడుతున్నది. స్కాంద పురాణంలోని ఒక ఖండానికే “నాగరఖండ” మనేపేరు వున్నది. కనుక ఈ నాగరపదాన్ని గూర్చి ఇంకా పరిశీలన జరగాలని నా అభిప్రాయం. ఈ నాగరాజుల కాలంలో దేవాలయ శిల్పం బాగానే వెలసినది. నాగరాజు తర్వాత వాకాటకుల పాలన ప్రారంభమయినది. వీరు యావద్భారత దేశాన్ని ఒక్క పతాకం క్రిందికి తీసుకురావడానికి ప్రయత్నం చేసిన ప్రతాపశాలులు. భారశివులవలెనే వీరుగూడ శైవులే. వీరి కాలంలోనూ అనేక శివమందిరాలు వెలసినవి. ఏకముఖ - చతుర్ముఖ శివమూర్తులు ఎంతో అందచందాలతో తీర్చబడ్డవి వీరి కాలంలో ప్రబలినవి. ఈ కాలపు దేవాలయాలమీద అలంకారశిల్పం గూడ కొంచెంగా పెరిగినది. శివాలయంమీద కైలాసచిహ్నమూ, పార్వత్యాలయంమీద హిమాలయచిహ్నమూ శిఖరాలుగా వీరి కాలంలో తీర్చేవారు. భారశివులతో ప్రారంభమయిన శైవమందిరాలు వాకాటకులతో అభివృద్ధి చెంది గుప్తరాజుల కాలానికి ఒక పూర్ణ స్వరూపాన్ని సంపాదించుకొన్నవి. తరువాత పై వారి శిల్పశైలి గుప్తరాజులవల్ల సమున్నత స్థానాన్ని పొంది ప్రకాశించింది. ఈ కాలపు శిల్పంలో ఎంతో వికాసం గోచరిస్తున్నది. స్వర్ణయుగమని చెప్పబడే గుప్తుల కాలం కళాసాహిత్యాది సర్వవిషయాలకు పూలకారు అనడంలో సందేహం లేదు. ఎందుకనోగాని గుప్త రాజులనాటి దేవాలయాలు ఎక్కువగా లేవు. ఐహోలు వద్ద మాత్రం (టొంబాయిప్రాంతం) కొన్ని దేవళా

బున్నవి. అట్లుచేయడము, హుచ్చిపల్లిగిరికి, ప్రాచీన దేవాలయముల గురిపై శిల్పవాస్తు విషయకాభివ్యక్తి అంతగా లేనట్లుగా పొడకట్టుతున్నది. నముద్ర గుప్తని పట్టమహాది పట్టించిన విష్ణుదేవాలయము మొకటి సాగరకట్లాలో ప్రస్తుతము. గుప్తరాజులు హిందూ దౌర్జన్య విధేయ పాటించకుండా కళాసేవ దేవాలయ చెప్పవచ్చు. కుమారగుప్తుని నలందాలో ఒక మహా బౌద్ధ విహారాన్ని స్థాపించినాడు. అదే కుమార మహావిశ్వవిద్యాలయంగా రూపొందినది. అజంతా లోని కొన్ని గుహలుగూడ గుప్తశిల్ప ప్రభావం పొందినట్లుగాని తెలుస్తున్నది. గుప్తుల కాలంలో కుమారస్వామి పూజ విస్తారంగా వుండేది. కుమార గుప్త, స్కందగుప్తుని నామధేయాల తద్వేషభావక్తి సూచకాలే. కనుకనే ఆ కాలపు శిల్పంలో కార్తికేయ శిలాప్రతిమలు అటనట గోచరిస్తున్నవి. వీరి నిలా వున్నా, దేవాలయానికి ఒక పరినిష్ఠిత పరిపూర్ణ స్వరూపలాభం కలిగింది దక్షిణదేశంలోనే అనాలి. అదిగూడ చాళుక్య-పల్లవరాజుల కాలంలోనే అని చెప్పడం సాహసం కాదు. దక్షిణోత్తర దేశాలలో ఏవైనా శిథిల దేవాలయాలు గోచరించినా, అవి ఆరో శతాబ్దినుండే ఎక్కువగా కనబడుతున్నవి.

ఆలయస్వరూపం

దేవాలయంలో ముఖ్యమైన భాగం గర్భగృహం. ఇదే దేవస్థానం (దేవునికి నివాసస్థానం) దీన్ని హృదయంతో పోల్చవచ్చు. ఈ గర్భగృహంలోనే మూలవిరాట్టు వుంటాడు. తరువాతి భాగం అంత రాశం. ఇది గర్భాలయానికి ముందటి భాగం అన్నమాట. ఇక్కడ ఉత్సవార్థమైన మూర్తులవీ వుంటవి. దైవదర్శనార్థం ఇక్కడ నిలబడే దేవుణ్ణి సందర్శిస్తారు. తరువాతిది ముఖమండపం. ఈ ముఖమండపంలో పరివారదేవతలు— అప్రధానాలైన యితర దైవతాలు గూడ వుండవచ్చు ఇది దర్శనార్థం కు దర్శనసమయపు విశ్రాంతిశాలగా గూడ వుపయోగపడుతుంది. ఈ మూడు విభాగాలు

కాకపోయినా మున్నగు దక్షిణదేశపు దేవాలయాలలో వర్ణనీయాలై వుంటవి. రుద్రాత దక్షిణదేశీ, ప్రాకారము, ద్వారగోపాలాలు వుంటవి. దేవాలయానికెదురుగా నిలచిన స్థానంలో ధ్వజస్తంభం వుంటుంది. ముఖమండపంలో ప్రధానదేవత కది ముఖంగా ఆ దేవత ఎక్కి చాహుం వుంటుంది. నివాసములో నుండి, కత్తాలయాలలో సింహాన్ని, విష్ణూలయాలలో గరుడంతుని మనం చూస్తూనే వుంటాము. అలాగే ప్రాకారానికి లోపల కల్యాణ మండపాలు, ఆర్చమండపాలు, పూర్ణమండపాలు మొదలైనవి అనేకం వుండవచ్చు. ఇంకా పరివార దేవతలకు, సప్తమాతృకలకు, సప్తగ్రహాలకు ప్రత్యేక ప్రత్యేక మందిరాలున్నా ఏర్పాటుచేసుకోవచ్చు.

ఇక ఆలయంమీద శిల్పం జగన్మోనహంగా తీర్చుకోవచ్చు ఆలయకుడ్యాలమీద దశావతార చిత్రాలు, శివ విష్ణులూ లీలాచిత్రాలు, రామాయణ భారత భాగవతాది పౌరాణిక-చారిత్రక గాథాశిల్పాలు ఎన్నో చెక్కుకోవచ్చు. ఇలాంటివి ఒక్కటేమిటి. శిల్పికి ఇష్టమయిన చరిత్రలన్నీ లావణ్య సౌందర్యాలు చిందులుతోక్కేటట్లు ఆలయంమీద ప్రదర్శించవచ్చు. కుడ్యాలమీదే కాక ఆలయ స్తంభాలమీద, ద్వార శాఖలమీద, పై అద్భుతనలలో ఎంతటి శిల్ప కౌశలాన్నైనా చూపవచ్చు. ఇలాంటి ఉత్తమ శిల్పకళకు నివాసాలైన ఆలయాలు దక్షిణదేశంలోను, మైసూరురాష్ట్రంలోనూ పెక్కులున్నవి. హొయసాల రాజులకాలంలో వెలసిన ద్వారసముద్రం (హలేబీడు) లోని వైశాలేశ్వరాలయం, సోమనాథపురంలోని కేశవాలయం, బేలూరిలోని చెన్నకేశవస్వామిగుడి లోకోత్తర శిల్పాలకు అటవట్టులైనట్టివి. ఈ దేవాలయాలలోని స్తంభాలమీది శిల్పం ఒక ప్రత్యేకగ్రంథంగా వర్ణింపదగిన చరిత్ర కలది. అసలు హిందూదేశపు స్తంభ శిల్పమే అలాంటిది.

దేవాలయ స్వరూపం మొదట గర్భగృహరూపంగాను, అంతరాళరూపంగా మాత్రమే వుండేదని పూహించవచ్చు. ముఖమండపాలు, ధ్వజాలు,

ప్రాకార గోపురాదులు కళావికాసం జరిగినకొద్దీ ఏర్పడి వుంటవి. గర్భగృహం మీద వెలసిన కిరీటాకృతిగల శిఖరం ప్రత్యేకాభిప్రాయంతో ఏర్పడి వుంటుందని కొందరు పండితులంటున్నారు. మేరు-మందర-హిమాలయాది పర్వతశిఖరాలు దేవనివాస భూములని మనకు వర్ణనలున్నవి. ఆ పర్వత శిఖరాకృతియే గర్భాలయం మీద కిరీటాకృతిగా తీర్చబడి వుంటుంది. పర్వతాలమీద యక్ష గంధర్వ కిన్నరాపురసలు విహరిస్తూ వుంటారు కనుక, వారి స్వరూపాలే మన ఆలయద్వారపాలకుల రూపంగానూ, యక్ష దంపతుల రూపంగానూ, అప్పరోన్మత్యరూపంగానూ నానావిధాల అవతరించినవనికూడ ఊహించడం అసమంజసం కాదు. చౌద్దశిల్పంలోగూడ యక్ష యక్షిణీ స్వరూపాలు, అప్పరోన్మత్యాలు అగవడుతున్నవిగదా.

ఈ సందర్భంలో దేవాలయానికి సంపూర్ణసుందర స్వరూపం కల్పించిన మన దక్షిణావధ ఆలయశిల్ప చరిత్రను దిజ్ఞాత్రంగా సింహావలోకనం చేద్దాము.

హిందూదేశంలో దక్షిణోత్తర ప్రాంతాల ఆలయ శిల్పాలు ప్రత్యేక ప్రత్యేక సంప్రదాయాలు గలవిగా వున్నవి. వాటిలో దక్షిణదేశపుటాలయ శిల్పం మయ మతానికి చెందినదనీ, ఉత్తరదేశపుది కాళ్య ప శిల్పానికి చెందినదనీ అంటారు. ఈ విభేదం అధునిక దేవాలయాలకు సంబంధించినదే అని చెప్పవలె. అతి ప్రాచీనాలైన ఆలయాలు ఈ మయకాళ్యపాది మతాలకు లోబడివుండేవికావు. అవి విశ్వకర్మ వాస్తుకు సంబంధించినవైగాని, అనలు ఆధునికాలైన శాస్త్రాంగుల రూపం ఇచ్చే ప్రత్యేక ప్రధానలక్షణాలు గలవైగానీ అయివుంటవి. ఆసలీ శిల్పశాస్త్రాలు ఏనాటివో తేలితేకాని, ఆ విషయం విస్పష్టంగా నిర్ణయించడానికి వీలులేదు. సరే, అది అలా వుంచుదాం. మయమతానికి చెందిన శిల్పాన్ని ద్రావిడ శిల్పం అనికూడ అనవచ్చు. అయినా, కొన్నికొన్ని ఆలయాలలో కొన్ని ప్రత్యేక ప్రత్యేక లక్షణాలు

లేకపోలేదు. అవిఅన్నీ ఆ యా శిల్పాచార్యుల ప్రతిభా సముత్థితాలని మనం వ్యాఖ్యానించుకోవాలి.

పల్లవరాజులకు పూర్వం బాదామి ప్రాంతాన్ని పాలించిన చాళుక్యులే దేవాలయ శిల్పం ఆరంభించిన ఘనతకు పాత్రులయినారు. వీరికాలానికి చెందిన ఆరవ శతాబ్దిపు ఆలయం ఒకటి బాదామికొండమీద వున్నది దీన్ని “మాలేగీతి శివాలయం” అని ఈనాడంటున్నారు. ఇది గర్భగృహం, అంతరాళం కలిగి తరువాతి దేవాలయాలకు మాతృక కాదగిన ప్రాచీన శిల్ప వాస్తులక్షణాలతో ఒప్పుతున్నది. అంతరాళానికి ముందు ఒక చిన్న స్తంభమండపంగూడ దీనికి వున్నది. ఈ చాళుక్యుల ఆలయశిల్పంలో దక్షిణోత్తర శిల్పరీతుల సమ్మేళనంగూడ సూక్ష్మంగా గోచరిస్తుంటుంది.

తరువాత క్రీస్తుశకం ఏడో శతాబ్దినుండి తొమ్మిదో శతాబ్ది మధ్యదాకా పల్లవశిల్పం వెలసినది. ఇది హైందవ శిల్పానికి పూలకారు అని చెప్పదగ్గ కాలం. పల్లవరాజులు మహాబలిపురంలో వెలయించిన పంచపాండవుల తాతిరథాలు, అనేకములైన గుహాలయాలు ప్రత్యేక ప్రాధాన్యం కలిగినట్టివి. వీరికాలంలోనే తాతి దేవాలయాలు నిర్మితాలైనవని కూడ ఒక వాదం వున్నది. మహామల్లపురంలో సాగరతీరాన నిర్మించిన ఏడు రాతి దేవాలయాలలోనూ ఒక్కటి మాత్రమే నేడు దర్శనమిస్తున్నది. రాజసింహవర్మ కాలంలో కంచిలో వెలసిన కైలాసనాథ దేవాలయం వాస్తుశిల్ప లక్షణాలలోను, శిల్ప సౌందర్యంలోను మకుటాయమానమైనట్టిది. ఇలాంటిదే కంచిలోని వైకుంఠపెరుమాళ్ కోవెలకూడా. పల్లవ రాజులు హిందూ శిల్పాలనే కాకుండ అనాడు కంచిలో ప్రధారంలో వున్న జైనమతానికిన్నీ ఆశ్రయమిచ్చి జైన దేవాలయాలను గూడ నిర్మింపజేసినట్లు తెలుస్తున్నది. జైనకంచిలో వున్న జైనదేవాలయాలు వీరి సొమ్ము తిననివి కావు.

పల్లవుల తర్వాత పరిపాలనకు వచ్చిన చోళ పాండ్య రాజులుగూడ పల్లవుల మార్గాన్నే అనుస

రించి ఆలయశిల్పాన్ని వృద్ధిచేసివున్నారు. వీరి కాలంలో ఆలయం అర్థమండప, మహామండప, గోపుర ప్రాకారాది వివిధ విశేష శిల్ప వైభవాలను సంపాదించుకొన్నది తంజావూరులోని రాజరాజేశ్వరాలయం, మదుర, శ్రీరంగం, ఆనంతశయనం, అరుణాచలం మొదలైన తావులలోని ఆలయాలు చక్కని రూపురేఖలతో ప్రకాశించినవి వీరి కాలానే. పదినుండి పదమూడో శతాబ్ది చా మైసూరు రాష్ట్రంలో హొయసాల రాజుల పాలనలో అత్యద్భుత శిల్ప చిత్రితాలైన ఆలయాలు-సోమనాథపురం, హలేబీడు, బేలూరు మున్నగు తావులలో వెలసినవి. ఈ సందర్భంలో శ్రామణ బెకగాళంలోని జైనదేవాలయాలు, జైనశిల్పం గూడ స్మరణార్హములే. ఓడ్రదేశంలోని కోణార్క సూర్యదేవాలయం, పూరీలోని జగన్నాథాలయం, భువనేశ్వరంలోని లింగ రాజాలయ - పరశురామేశ్వర - ముక్తేశ్వరాలయాలు శిల్పకళకు పుట్టినిండ్లు. ఇంకా అక్కడి 'రాజారాణి' ఆలయంకూడ అనర్హమైన శిల్పకళాప్రాభవం కలదే. ఈ ఆలయాలు కాశ్యపశిల్ప సంప్రదాయ విశిష్టాలు. ఇవి అన్నీ గంగవంశపురాజులు కట్టించినవే.

ఆంధ్రదేశపు ఆలయ శిల్పచరిత్రలో కాకతీయుల దొక యుగం అని చెప్పవచ్చు. వీరి శిల్పానికి కొన్ని ప్రత్యేకలక్షణాలున్నవి. ఈ కాలంలో రామప్ప శిల్ప చార్యుడు నిర్మించిన "రామప్పదేవాలయం" దక్షిణ దేశపు శిల్పకళావైభవానికి కీర్తిస్తంభంలాంటిది. ఇంకా హనుమకొండలోని సహస్రస్తంభమంటపం, వరంగల్లులోని నందీశ్వరుడు చెప్పతగ్గవి. దక్షిణ దేశాన చాళుక్య వల్లవరాజులతో ప్రారంభమయిన బ్రాహ్మ సంప్రదాయ విశిష్టమైన ఆలయశిల్పం విజయ నగరరాజులద్వారా పరిపూర్ణ వికాసాన్ని సంపాదించుకొని విజృంభించినది. హంపీలోని హజారరామాలయం, విఠలస్వామిగుడి, విఠాపాక్షాలయాదులు సుప్రసిద్ధాలు. కృష్ణదేవరాయలు దక్షిణదేశపుటాలయాల తెన్నిటికో వన్నెలు చిన్నెలు కూర్చి వాటికి సమగ్రస్వరూపకోభను సంపాదించినారు. ఈవిధంగా

ఆలయశిల్పం తంజావూరు పాలకుడైన రఘునాథ రాయలవరకు విజృంభించి ఆయన ఆశ్రీతులద్వారా గూడ కొనలు సాగుతూ వచ్చింది.

గుహాలయాలు

శాతవాహనుల కాలంలోను, ఇక్ష్వాకుల కాలంలోను కాక్లి, కన్నెరీ, నాసికలలో గుహాలయాలు నిర్మితాలయినవి. కాక్లి గుహలో తన్నిర్మాతలైన ఆంధ్రరాజులయ, రాణులయ మూర్తులు గూడ చెక్కబడివున్నవి. అజంతా గుహాలయాల చరిత్ర క్రీస్తుకు పూర్వంనుండే ప్రారంభమయినది. అక్కడి 9,10,12 సంఖ్యలుగల గుహలు క్రీస్తుకు పూర్వం ఒకటి రెండు శతాబ్దాలనాటివని విస్పష్టం. బౌద్ధ గుహాలయ నిర్మాణోద్దేశ్యానికి మూలం ఇలా కావచ్చునని విద్వాంసులు అభిప్రాయపడుతున్నారు.

పూర్వకాలంలో సన్న్యాసులు కుటీరాలలో నివసిస్తూ వుండేవారు. బుద్ధునికి ఒక "గంధకుటీ" వుండేదని బౌద్ధ సారస్వతం చెబుతున్నది. ఈనాడు "సారనాథ్"లో మూలగంధకుటీవిహారం వున్నదనీ, మన నాగార్జునకొండ త్రవ్వకాలలో దొరికిన బుద్ధ ఛాతువును అక్కడ నిక్షేపించినారనీ మన మెఱుగుదుము. విరక్తులైన యీ బౌద్ధ సన్న్యాసులకు విహారభూములైన కుటీరాలే కాలక్రమాన పెద్ద పెద్ద బౌద్ధవిహారాలుగా పరిణమించివుంటవి. భౌహూత్ స్తూపశిల్పం మీద "సుధర్మా" అనే దేవసభాచిత్రం వొకటి, దానికెదురుగానే కుటీరం వొకటి చెక్కబడ్డ శిల్పం వున్నది. అనాటి యీ కుటీరాలే బౌద్ధ గుహా విహారాలుగా చైత్యాలుగా కుటుల ఆకారంలో వాటికి ప్రతిబింబాలుగా - అనుకరణలుగా వెలసినవి. అజంతా - ఎల్లోరా మొదలైన తావులలోవున్న జైన-బౌద్ధ గుహాలయాలు బౌద్ధ సన్న్యాసులకు, భిక్షువులకు, ఉపాసకులకు, విహార మందిరాలుగానూ, ఆనుష్ఠాన స్థానాలుగానూ, ఉపన్యాసశాలలుగానూ అదిలో వుపయోగపడి వుంటవి. కాలక్రమేణ వాటిని బౌద్ధ శిల్పాలతోనూ మూర్తులతోనూ

అలంకరించుకొని, చిత్ర కళాశోభితం చేసుకొని బుద్ధిమూర్తులనూ, స్తూపాలను గూడ అందులో నిర్మించుకొని వారు వాటికి సమగ్ర గుహాలయ స్వరూపం సంపాదించుకొనివుంటారని పూహించ వచ్చు. పిమ్మట వెలసిన హిందూ గుహాలయాలకు గూడ ఇవి మార్గదర్శకాలైనా అయివుండవచ్చు. చాళుక్యుల కాలంలోనూ, రాష్ట్రకూటుల సమయం లోనూ వెలసిన బాదామి గుహాలయాలూ, కొన్ని ఎల్లోరా గుహాలయాలూ ఇందుకు దృష్టాంతం. బాదామి గుహాలయాలని శైవవైష్ణవ శిల్పమూర్తులు అత్యద్భుత శిల్పకళానిదానాలు.

బౌద్ధస్తూపాలకూ హిందువుల దేవాలయాలకూ ఒక విభేదం గోచరిస్తున్నది. హిందూ దేవాలయాలు సృష్టిస్థితికాద్యనేక క్రియలకు ప్రవర్తకమైన ఒక ఆచింత్యశక్తికి చిహ్నమైన దైవమూర్తులకు నివాస భూతాలైనట్టివి. అందుకే ఆదిమకాలంలో దైవానికి గుర్తుగా లింగశబ్దాన్ని వాడినారు. లింగమంటే చిహ్న మనిగదా అర్థం : కాలక్రమేణ నానావిధ నామ రూపాలతో దైవతత్వం విలసిల్లినది. “ఏకం సద్విప్రా బహుథా వదంతి.” అనే ఆదిమతత్వాన్నే “ఏకం రూపం బహుథా యః కరోతి ఇంద్రో మాయాభిః పురు రూప ఈయతే.” అన్న శ్రుతిప్రకారం నానావిధాలుగా ఆరాధించడం వైదికమహర్షుల హృదయం. అది పౌరాణికాగమ సంప్రదాయాలతో నానాప్రకారాల విలసిల్లి ఆస్తికులూ - విగ్రహారాధనప్రియులూ అయిన హిందువులకు ఆరాధ్యం అయినది. బౌద్ధ స్తూపాలు ఇలాంటి దైవతత్వానికి నివాసాలుకావు. అవి మృతులైనవారి శారీరకధాతువులు గలవై వారికి చిహ్నమైనవి. వాటికి చితానంబంధం వున్నది. అందుకనే అవి చైత్యాలుగా గూడ ప్రసిద్ధి పొందినవి. అనేక స్తూపాలు బుద్ధుని యొక్కయు, తన్మతాచార్యుల యొక్కయు శారీరక చిహ్నాలు వుంచి కట్టబడినట్టివే కదా : ఇంకా స్తూపం అనేది మహాపరినిర్వాణానికి చిహ్నంగా గమక ఇలాంటి విభేదం సృష్టం. అయితే మహాయానం ప్రబలినప్పటినుండి బౌద్ధుల

దృష్టిలో బుద్ధుడు ముప్పదిమూడుకోట్ల దేవతలకంటే, త్రిమూర్తులకంటే గూడ గొప్పవాడు కాబట్టి బౌద్ధ స్తూపానికిగూడ దేవాలయ లక్షణం ఆభాసించి అది బౌద్ధదేవాలయం అయివుంటుంది. బుద్ధవిగ్రహం గల దేవాలయాలు భారతదేశంలోను చీనా, జపాను, టిబెట్టు, బర్మా, సింహళాలలోనూ గూడ వున్నవి. అవి యీ హిందూ దేవాలయాలకు అనుకరణలే అనిన్నీ అనడానికి ఆవకాశం లేకపోలేదు అనుకరణాలన్న విషయం అందరూ అంగీకరించకపోయినా, రెంటికీ అనేక విషయాలలో పోలిక వున్నదని ఒప్పుకోక తప్పదు.

దేవాలయానికి గర్భగృహం, అంతరాళం, మండపం, ప్రదక్షిణవీధి, ప్రాకారం, ప్రాకారద్వార గోపురాలూ వున్నవి. ఈ సంప్రదాయమే బౌద్ధ స్తూపాల విషయంలోగూడ మనం చూస్తున్నాము. స్తూపంలోపల వుండే ఎముక దేవునివంటిది. స్తూపమే ఆలయం. స్తూపంచుట్టూ ఒక వేదిక, తరువాత ప్రదక్షిణ వీధి, ప్రాకారం, ఆ ప్రాకారానికి నాలుగు వైపులా నాలుగుద్వారాలూ, వానిమీద తోరణాలు మనకు గోచరిస్తవి. ఈ లక్షణాలు అమరావతి, నాగార్జునకొండ, సాంచి, సారనాథ్, బార్హుత్ మొదలైన స్తూపాల విషయంలో అగవడురూనే వున్నవి. సాంచి స్తూపద్వార తోరణాలు భారతీయ బౌద్ధ వాస్తు శిల్పంలో ప్రత్యేకంగా పరిగణనార్హాలు. అమరావతీ స్తూపానికిన్నీ ప్రాకారమూ, చతుర్ద్వారాలూ లేక పోలేదు. ఈ చతుర్ద్వారాలకూ ఎదుట తోరణాలుకాక, ఆర్యకస్తంభాలు అయిదేసి చొప్పున వెలసినవి. ఈ ఆర్యకస్తంభాల రహస్యమూ, ప్రత్యేకత నా అమరావతిలో వివరించి వున్నాను. హిందూ దేవాలయ ప్రాకారగోపురాలకూ, స్తూపప్రాకారద్వార తోరణాలకూ ఇలాంటి చుట్టరికం వున్నట్లు స్పష్టమవుతూనే వున్నది. గోపురశిల్పానికి దక్షిణదేశమూ, తోరణ శిల్పానికి ఉత్తరదేశమూ విజయధ్వజాలెత్తినవి.

హిందువులవలెనే జైనులుగూడ మొదటినుండి విగ్రహారాధకులే. వారి తీర్థంకరులకు ఆలయాలు

నిర్మించి పూజించే ఆచారం వారిలో వున్నది. దైన అయ రాజధాని" అని భావమట. మొత్తంమీద
మరాఠీ, జైనాలయాలకూ గుజరాతుదేశమే అట అలాంటి మోగ్గుతర శిల్పానికి ఈ జైనాలయం
పట్టు. అయినా రాజపుత్రస్థానంలోని - "మౌంటు అలయమై ప్రపంచకళామాత్రికులను ఆకర్షిస్తున్నది.
అబూ" పేర్కొనడగినది. ప్రాచీనతలో జైనకంచి
లోని జైనాలయాలూ, శ్రవణ దేశగుళంలోని కొన్ని ఈ వ్యాసంలో షిక్కిలి సంగ్రహంగా అలయ
అలయాలూ మొదట చెప్పడగ్గజైనా, శిల్ప సౌందర్య శిల్పానికి సంబంధించిన రేఖాచిత్రం చూపినాను.
విషయంలో మౌంటు అబూదే అగ్రస్థానం. ఇది 11 చరిత్రకూడ అంతే ఏ విషయాన్ని విస్తరంగా చెప్ప
నుంది 13 శతాబ్దవరకు నిర్మితాలైనవి. "అబూ వానికి అపకాశం లేకపోయింది. ఒక ఉద్గ్రంథం
కొండ" అంటే అర్జునవర్షతమని అర్థం. ఇది వ్రాయవగ్గ విషయాన్ని వ్యాసంలో ఏం చూప
దిల్వారుగ్రామానికి సమీపస్థం. దిల్వారంటే "దేవా గణగుతాం.

ప్ర భూ !

పండిత శ్రీ కొత్త సత్యనారాయణ చౌదరి

గొనములే పూజ్యభావమునకుం గుదురై కులగోత్రభేదముల్
మనమునఁ జేరనీక పదిమందిని 'మంచిగఁ' జేసికొంచు, వ
ర్తనమున దోసమం చెఱుఁగు దానిని ద్రోసియు సంచరించునా
తనికిఁక జాతియేల ? మతధర్మమిఁకెందులకయ్య : యీశ్వరా !

చాతుర్వర్ణ్యపుఁ గట్టుబాటులు సదా సారస్యముంగూర్చి, యే
జాతిన్ గ్రిందును మీఁదు నేయక జగచ్ఛాంతిన్ బ్రసాదించుచో
నాతంకం బది యేరికుండును బ్రభూ : అయ్యాయి ఘట్టంబులన్
స్వాతంత్ర్యం బిఁక వేతె కావలయునా ? స్వారాజ్యమేదక్కెడిన్.

తక్కుమతంబులన్నియుఁ బ్రధానముగాఁ దమ ముఖ్యసూత్రముల్
చక్కఁగ బోధచేసి సరసత్వము చూపి ప్రచారబుద్ధితో
నెక్కుడు మేలుకూర్చెడినుమీ : యను తత్త్వ మొకింతలేకయే
నిక్కుచు నీల్గుచున్ నడచు నీచుల దవ్వుగ నుంచుమో ప్రభూ :

అతఁడు సమస్త విద్యలు సమగ్రముగా గడియింపనోఁచినాఁ
డితనికి దాస్యమొక్కటియె యెన్నిక చెందిన తెన్నటంచు, ని
క్కతలు విచిత్రరీతిఁ గలకాలమునుండియు నేర్పుసూపి క
ల్పితములుగా నొనర్చినఁ జలింపదె లోకము నేఁడు సర్వమున్ ?

యుగధర్మములు నేఁడు రక్షణము లేకుఱ్ఱాత లూఁగంగఁ జొ
చ్చెఁగటా : వర్ణముమాట యెత్తరునుమీ : ఛీ : సర్వమేకంబె : కా
వఁగ నెవ్వారలు లేరె ? చూచుచును నీ పాఞ్జెట్లు నై రింతుమో :
వగపెవ్వారలు తీర్తురో ? యనెడి దొర్భాగ్యంబు పోనాడుమీ ! !

వేదాంత దర్శనం

పండిత శ్రీ గోపదేవ్

(గతసంచిక తరువాయి)

పూర్వసూత్రమున జగజ్జన్మాదులకు కారణముగ బ్రహ్మమును వర్ణించుచు నది సర్వజ్ఞము సర్వశక్తి యని చెప్పబడినది. ఈ సూత్రమున నయ్యుచియే దృఢపరచుచు నందులకు హేతువును జూపుచున్నాడు.

“శాస్త్ర యోనిత్వాత్.” ౧.౧-౩.

(బ్రహ్మపద మీ సూత్రమునందు ననువర్తించును.)
శాస్త్ర యోనిత్వాత్ - వేదమునకు కారణమగుటవలన, బ్రహ్మము సర్వశక్తి, సర్వజ్ఞమునని సూత్రార్థము.

శాస్త్రమన నిట వేదమని యర్థము. అయ్యది భువనమునందలి మానవుల కందఱకును హితమును సంపాదించుటకును, నహితమును వదలుటకును వలయు సాధనములను దెలుపును. వేదమునందు పక్షపాతమొందును లేదు. అయ్యది భారతీయుల యెడ భ్రేమజూపి యన్యులయెడ ద్వేషమును వెలి బుచ్చదు. దానికి హిందూ మహమ్మదీయాది మత భేదముకానీ, కృష్ణ గౌరాది వర్ణభేదముకానీ లేదు. సర్వజ్ఞునివలె నెల్లరికి నెల్లయు నాదేశించును. ప్రదీపము బోలి సర్వజనులకు సర్వమును బ్రకాశింపజేయును. సర్వవిద్యలకును, సర్వోపాయములకును నది నిలయము. కాబట్టి వేదము మహచ్ఛాస్త్రమనక తప్పదు. ‘యోని’పద మీ సూత్రమున కారణవాచకము. అందువలన మహచ్ఛాస్త్రమునకు కారణమగు బ్రహ్మము సర్వజ్ఞము, సర్వశక్తియు కాకుండుట పొసగదు. ఏయే శాస్త్రములు మానవకృతులో వానిలోనుండు జ్ఞానముకంటె తత్కర్తలలో నధిక జ్ఞానముండుట లోకవిదితము. యజ్ఞవల్క్యుడు శతపథమును, కణాదుడు కాణాదమును (వైశేషికము) పాణిని

పాణిసీయమును (అష్టాధ్యాయి) రచించి యున్నారు. వారాయా శాస్త్రములందు బ్రతిపాదించిన జ్ఞానముకంటె నధిక జ్ఞానము లనుటలో నేరికిని సంశయముండదు. అల్పవిజ్ఞాని యధిక విజ్ఞానమును బ్రదర్శించు గ్రంథమును రచింపజాలడుకదా! ఋగ్వేదాది లక్షణములుగల శాస్త్రము సర్వజ్ఞగుణాన్నితమై యుండుటవలన దానికి కారణమయిన బ్రహ్మము కూడ సర్వజ్ఞము, సర్వశక్తియు ననుట యుక్తమే. (౩)

శాస్త్రమునకు కారణమైన బ్రహ్మము సర్వజ్ఞము, సర్వశక్తి యని యెట్లు తెలియునన :

“తత్తు సమన్వయాత్” ౧. ౧. ౪. (ఈ సూత్రమున బ్రహ్మ పదము షష్ఠీవిభక్తితో గూడి యన్వయించును.)

తత్ + తు = అకారణత్వము, బ్రహ్మణః = బ్రహ్మము నకే యని. సమన్వయాత్ = సంబంధము వలన దెలియునని సూత్రార్థము. యుక్తులమూలమునను, ఉపనిషద్వాక్యములవలనను, బ్రహ్మమే వేదమునకు నిమిత్తమని తెలియనగును.

మానవులలో ననుదినము బ్రవర్తమానమగు జ్ఞానము స్వాభావిక మన జెల్లదు. స్వాభావికమగు నెడల నది యభివృద్ధి నొందుటకు బరుల సాహాయ్య మపేక్షింపకుండెడిది. పరసహకారము నపేక్షించి వర్ధిల్లునది స్వాభావికము కానేరదు. కావున మానవులలో గలుగు జ్ఞానాభివృద్ధి స్వాభావికము కాక నైమిత్తికమని చెప్పవలసి వచ్చుచున్నది. అందు వలననే మనుజులు తమ బిడ్డల జ్ఞానమును బెంచు

టకు విద్యాసంస్థల నేర్పరుచుకొందురు. సంస్థలలో యోగ్యులయిన విద్యార్థులను నియమింతురు. వారి సహకారముతో బాల బాలికలు తమ జ్ఞానమును బెంపుజేసికొందురు. ఇంకను నితర సాధన సంపత్తినిగూడ సంస్థలలో సమకూర్తురు. దీనింబట్టి జ్ఞానము నైమిత్తికము. నిమిత్తము ద్వారమున వర్ణింపబడినది. అనుట సిద్ధము. ఇట్లు నేటి మానవుల జ్ఞానప్రాప్తి నిమిత్తసాధ్య మైనపుడు సర్వారంభమున మానవులకు లభించిన జ్ఞానముకూడ నిమిత్తమొందు లేక లభింప దనుట నిశ్చిత మగుచున్నది. సృష్టికి నారంభమున నుద్భవించిన మానవులందఱు వదువరులు కామి యర్థపరిభాషల నెరుగనివారై యొండొరుల జ్ఞానాభివృద్ధికి నిమిత్తము కాజాలరు. కాబట్టి సర్వజ్ఞము సర్వశక్తిమంతము నగు బ్రహ్మమే వారికి వేద మనెడి శాస్త్రము ద్వారమున జ్ఞానైశ్వర్యము నొసంగియుండునని తెలియనగును. పరమర్షి వతంజలియు దన యోగశాస్త్రమున నిట్లే వర్ణించి యున్నాడు.

“పూర్వేషా మపి గురుః కాలే నానవచ్ఛేదాత్”

యో. ౧-౨౬

వేదాధ్యయన సంపన్నులైన గురువులు నేడు మనకు జ్ఞానము నొసంగుచున్నారు. ఇట్లే వర్ణాదియందుద్భవించిన పూర్వులకును వేదము ద్వారమున పరమగురువు పరమేశ్వరుడు జ్ఞానము నొసంగి యున్నాడు. మానవులు శరీరధారు లయినందున కాలమునకు బద్ధులగుదురు. బ్రహ్మమునకు శరీరము లేదు. కావున నది కాలబద్ధము కాదు. అందువలననే బ్రహ్మము పూర్వులకు పూర్వులైన గురువులకు గురువనుట పంగతమే యగును.

అట్టి బ్రహ్మమే వేదములకు నిమిత్తము. బ్రహ్మమునకు మించినది మరియొకటి లేదు. దానికి సమానమును గానము. సామ్యముకానీ, యాదిక్యముకానీ లేని వదార్థమే బ్రహ్మము.

“న త త్సమ శ్చాభ్యధికశ్చ దృశ్యతే” శ్వే. ౬.౮.

బ్రహ్మకు సమమైనదికానీ, యంతకంటె నధికమైనదికానీ లేదని యుపనిషత్తు చెప్పుచున్నది.

మరియు బ్రహ్మము పితృకల్ప మగుటచే నదియే శాస్త్రమునకు నిమిత్త మగుచున్నది. తండ్రి తన సంతానమును విద్యావంతులనుగా జూడనెంచును. విద్య నభ్యసించుకున్న శబ్దార్థముల నెరుగనివారై లోకవ్యవహారమున కనర్హు లగుదురు. సంసార యాత్రను సరిగ నిర్వర్తింపనేరరని యెంచి, కరుణార్ద్రులై, హితాహిత ప్రాప్తి పరిహార యోగ్య మగు జ్ఞానము నుదయింపజేయు శబ్దసముదాయము వారికి దెలియునట్లు తగిన వ్యవస్థ జేయును. అట్లే పరమకారుణిక మగు బ్రహ్మము నైతము మానవుల నుద్భవింపజేసి సంసారయాత్రా నిర్వహణార్థము వారికి కొండొక శబ్దరాశిమూలమున జ్ఞానము నుపదేశింప జేయవలసి యుండెను. బ్రహ్మము మానవులకు పితృకల్ప మనుట వేదసిద్ధము.

“స నః పితేవ సూనవేఽగ్నిసూపాయనో భవ”

ఋ. ౧. ౧. ౨. ౯.

“త్వం హి నః పితా వసో” ఋ. ౬. ౭. ౨. ౧౧.

ఈ మంత్రములందు బ్రహ్మము మానవులకు పితృకల్పమని స్పష్టముగా వర్ణింపబడియున్నది. కాబట్టి బ్రహ్మమే శాస్త్రమునకు నిమిత్తము.

బ్రహ్మము సర్వప్రాణులకు నధిపతి యగుటచేతను శాస్త్రమునకు నిమిత్తము కావలసియున్నది. జనులను పాలింపనెంచు జనాధిపతి ‘ఇది మీకు హితము జేకూర్చును. ఇది యహితము సేయును. కావున హితసాధనము నీ కనుష్ఠింపదగినది. ఆహితము పరిహరింపదగినది’ యని స్వజనులకు బోధించును. అట్టియెడ సర్వాధిపుల కధిపము, సర్వజ్ఞమునగు బ్రహ్మము మానవుల నుదయింపజేసి వారికి హితాహిత ప్రాప్తి పరిహారసాధన జ్ఞానము నొదవజేయకుండు తెల్లు పొసగును? అట్టి జ్ఞానోదయము గలిగిండు శబ్దరాశియే ఋగ్వేదాది లక్షణమైన శాస్త్రము. కావున బ్రహ్మము శాస్త్రనిమిత్తమనుట సర్వవిధముల

సంగతమే యగుచున్నది. వేదమున నిశ్చే ప్రతిపాదింపబడి యున్నది.

“తస్మాద్ యజ్ఞాత్ సర్వహత ఋచః
సామాని జట్టరే, ఛందాసి జట్టరే
తస్మాద్ యజా ప్రస్మా దజాయత.”

ఋ. ౮. ౪. ౧౮. ౧౯.

వర్ణాశ్రమవాసులచే తర్పణమాణమును, యజ్ఞనీయమును నగు బ్రహ్మమువలన ఋక్కులు సామములు, ఛందస్సులు (అథర్వము), యజుస్సును ద్వపించినవి.

పాద (చరణ) వ్యవస్థగల మంత్రములు ఋక్తులనబడును. యజ్ఞమునందు గాయత్రము, రథంతరమునను సామములతో గానము సేయబడు ఋక్కులు సామములనబడును. ఋక్కులు, సామములుకాని గద్యరూపమున నుండు మంత్రములు యజుస్సులనబడును. ఛందాసియన నథర్వవేదముని యర్థము. వాస్తవమున మంత్రములన్నియు గద్యాత్మకములు, పద్యాత్మకములు నని రెండువిధములుగానే యున్నవి. పద్యాత్మకములలో యజ్ఞమునందు గానము చేయబడు మంత్రములు సామములనబడును. మిగిలినవి ఋక్తులనబడును. గద్యాత్మకములన్నియు యజుస్సులనబడును. వర్ణాశ్రమవాసులచే యజ్ఞములందు వివియోగింపబడని మంత్రములు అథర్వములని పిలువబడును. ఇట్లు మంత్రములన్నియు రెండు విధములే యైనను నవాంతర భేదముచే నొకప్పుడు మువ్విధములుగను, మరియొకప్పుడు చతుర్విధములుగను జెప్పబడుచున్నవని భావము. మంత్రము లన్నియు కలిసి వేదమనబడును.

(“వాగ్ విప్రతాశ్చ వేదాః” ముం. ౬. ౧౪.)

మంత్రములు పైన జెప్పినట్లు నాలుగు విధములైనందున వేదములును నాలుగుగ వ్యవహరింపబడుచున్నవి. (౧) ఋగ్వేదము. (౨) యజుర్వేదము. (౩) సామవేదము. (౪) అథర్వవేదము. వేదనామాంకితమగు నీ శాస్త్రములకు బ్రహ్మమే నిమిత్త

మని వేదములుకూడ జెప్పుచున్నవి. వేదములు పరమప్రమాణము. అంతకుమించిన శబ్దప్రమాణ మొండు లేదు వేదోక్తము యుక్తి సిద్ధమునైనపుడు సందేహమునకు రావే యుండదు. కావున బ్రహ్మము శాస్త్రనిమిత్తమనుట సుసంగతమేయని సుస్థిరమగుచున్నది. (౪)

శాస్త్రనిమిత్తమగు బ్రహ్మము సర్వజ్ఞము, సర్వశక్తియునై జగజ్జన్మాదులకు నిమిత్తమైన నగుగాక : అంతమాత్రమున బ్రహ్మము జగత్తునకు నిమిత్తకారణమని యంగీకరింప వలెనుపడదు. ‘జన్మావ్యయతః’ అను సూత్రమునందలి ‘యతః’ పదమున నున్న పంచమీవిభక్తి హేతుమాత్రమును బోధించుచు నిమిత్తోపాదాన కారణములను రెండింటిని సూచించు నవకాశముండుటవలనను, శబ్దముచే జెప్పబడక పోవుటచేతను బ్రహ్మ జగన్నిమిత్తకారణ మెట్లగునన “ఈక్షతే ర్నాశబ్దమ్” ౧. ౧. ౫.

ఈక్షతేః = ఈక్షణశ్రుతివలన, ‘అశబ్దం = జగజ్జన్మాదులకు బ్రహ్మము నిమిత్తకారణ’మని శబ్దముచే జెప్పబడలే దనుట, న = తగదు.

ఋగ్వేదాది లక్షణము గల శాస్త్రమిట శబ్ద మనబడును. ముందు రానున్న సూత్రములం దుపనిషద్ వాక్య విచారణ లభించుటవలన నుపనిషత్తులును నీ శబ్దముచే లక్షితము లగును. ఉపనిషత్తు లొక విధముగ వేద వ్యాఖ్యానము లనదగి యున్నవి. వేదములు వ్యాఖ్యేయములు. వేదములు, ఉపనిషత్తులు నను నీ రెండిటియందు గల వ్యాఖ్యాన వ్యాఖ్యేయ భావము శక్య సంబంధ మనదగి యున్నది.

సూత్రము నందలి యశబ్దమునకు బ్రహ్మము జగజ్జన్మాదులకు నిమిత్తకారణ మని ప్రతిపాదించు శబ్దమొందును లేదని యర్థము. ఈక్షతేః యను పదము హేతువాచకము. ఈక్షతి ఛాతువునకు ఈక్షణమనగా సంకల్ప గర్భితమగు పర్యాయోచనాత్మకమగు జ్ఞానము దీనినే యుపనిషత్కర్తలు తపస్సందురు. కావున ‘ఈక్షతేః’ యను పదమునకు ‘తపఃశ్రవణము వలన’ నని యర్థము. కాబట్టి,

ఈక్షతేః=తపశ్శబ్ద శ్రవణమువలన, అశబ్దం
న=బ్రహ్మము జగజ్జన్మాదులకు నిమిత్తమని శబ్దము
ద్వారమున జెప్పలేదనుట యుక్తము కాదని
సూత్రార్థము.

ఛాందోగ్యప్రపాతకము నందు,

“స దేవ సోమ్యేదమగ్ర ఆసీ దేక మేవాద్వితీయమ్”

ఛాం. ౬. ౨. ౧.

అని ప్రారంభించి,

“తదైక్షత బహుస్యాం ప్రజాయే యేతి,

తత్రేతోఽనృజత” ఛాం ౬. ౨. ౩.

అని చెప్పబడినది. ఇందు పూర్వవాక్యమున సృష్టికి
పూర్వము చేతనాచేతనాత్మకమగు (ఇదం పదవాచ్యం)
నిఖిలజగత్తును ప్రకృతితోబాటు బ్రహ్మమునం
దవిభాజ్యమై యున్నట్లు చెప్పి, రెండవ వాక్యమునం
దా సచ్చిద్రవాచ్యమగు బ్రహ్మమే యీక్షణపూర్వకముగ
నగ్ని (తేజః), మున్నగు జగత్తును సృష్టించినట్లు
వర్ణింపబడినది. (ఇది ‘తేజస్సునకు పూర్వమాకాశ
వాయువులను సృష్టించిన తదుపరి’ యని కలుపు
కొనవలయును.) జగజ్జన్మాదులకు బ్రహ్మమును
నిమిత్తకారణముగా శాస్త్రమంగీకరింపదేని పై వాక్య
ములందు బ్రహ్మ మీక్షణపూర్వకముగ తేజఃప్రభృతి
సృష్టి నొనరించినట్లే వర్ణింపబడును? కుండకు
నుపాదానమైన మృత్తికయం దీక్షణపూర్వకమైన
న్రస్త్వత్వమెఱుగనైన జూడగలమా? చూడలేము;
కాని నిమిత్తకారణమైన కుమ్మరియం దీక్షణాదులు
ప్రత్యక్షసిద్ధములు. అట్లే జగజ్జన్మాదులకు నిమిత్తమైన
(కర్తయైన) బ్రహ్మమునం దీక్షణపూర్వకమగు
న్రస్త్వత్వము శ్రుతి వర్ణించినది. కాబట్టి బ్రహ్మము
జగత్తునకు నిమిత్తకారణమనుట శాస్త్రప్రతిపాదితమే.
శబ్ద ప్రతిపాదితమే యగునుకాని యశబ్దము కాదని
భావము.

కొంద టీ సూత్రము నిట్లు వ్యాఖ్యానింతురు.

ఈక్షతేః=ఈక్షితృత్వ శ్రవణమువలన, న=సాంఖ్య
వరికల్పితమగు నచేతన ప్రకృతి (ప్రధానము) జగత్తు
నకు కారణమని వేదాంతమునందు జెప్పుటకు

శక్యముకాదు. కారణమేమన, అశబ్దం=అది శబ్ద
ప్రతిపాదితముకాదు.

కారణమునకు నీక్షితృత్వము శాస్త్రమునందు
జెప్పబడుటవలన జగత్కారణ మచేతన ప్రకృతి
యని యంగీకరింప వలనుపడదు. శాస్త్రమున నచేతన
ప్రధానము (ప్రకృతి) జగత్కారణమని యొక్కడను
నుడివి యుండకుండుటయే యిందులకు కారణము.

ఈ వ్యాఖ్యానము సరియైనది కాదు. ఇట్టి యర్థ
మంగీకరించిన ప్రకృతహాని, యప్రకృత ప్రక్రియాప
నక్తియు గలుగును. ప్రకృతమును విడిచి, యప్రకృ
తమును గ్రహింపవలసివచ్చునని భావము. ఈ
ప్రకరణమునందలి పూర్వసూత్రములలో విచారింప
బడు విషయము ప్రకృతమనబడును. ఇతర మప్ర
కృతమనబడును. కాబట్టి పూర్వ సూత్రములందు
వర్ణింపబడుచున్న బ్రహ్మము ప్రకృత మగుచున్నది;
అచేతనప్రకృతి యిది యపకృతమగుచున్నది. అది
పూర్వసూత్రములందు కానీ, యీ సూత్రమునగానీ
యొక్కడను నింతవరకు వర్ణింపబడలేదు. అచేతన
ప్రకృతిని దెలుపు పదముకూడ నీ సూత్రములందు
కనబడదు. అధ్యాహారము సేయుదమన్నను బ్రకర
ణము ననుసరించి చేయవలయునుగాని స్వతంత్రించి
చేయజనదు. సూత్రముల కైలియు నందుల కంగీక
రింపదు. ఈక్షణ హేతువు (ఈక్షతేః) ప్రకృత
విషయమునకు ప్రాప్తించిన యశబ్దతను దొలగించు
చున్నదికాని, ప్రధానమునకుగల కారణతను విషే
ధించుటలేదని స్పష్టమగుచున్నది. కాబట్టి యక
స్మాత్తుగ నిది జడమగు ప్రధానమును గ్రహించుట
ప్రకృతమును విడిచి యప్రకృతమును గ్రహించుటయే
యగును. వ్యాఖ్యానముకూడ దూషితమగును. కార
ణమున కీక్షితృత్వ శ్రవణమువలన కారణము శబ్ద
ప్రతిపాదితమగునుకాని, ప్రధాన మశబ్దమని యెట్లు
సిద్ధింపగలదు? ఈక్షణశబ్దశ్రవణమువలన బ్రహ్మము
జగత్తునకు నిమిత్తకారణమని పూర్వము నెప్పిన
యర్థమే సంగతమగును. మరియు ప్రధాన మశబ్ద
మనుటయు యుక్తము కాదు.

“మహతః పరమవ్యక్తమ్” కథ. ౩. ౧౧.

“సత్వా దధి మహానాత్మా మహతోఽ

వ్యక్త ముత్తమమ్” కథ. ౬. ౭.

“తపసా చీయతే బ్రహ్మ” ముం. ౧ ౧. ౮.

ఈ వాక్యములలోని అవ్యక్తమ్, బ్రహ్మ అను పదములు ప్రధాన (ప్రకృతి) వాచకములే. ఇట్లనేక స్థలములలో నుపనిషద్వాక్యముల ద్వారమున ప్రధానము ప్రతిపాదించబడుచుండ నయ్యది ‘యశబ్దము’ (శబ్ద ప్రతిపాదితము కానిది) అని యెట్లు చెప్పగలము ? కాబట్టి యుపర్యుక్త వ్యాఖ్యాన మాదరణీయము కాజాలదని భావము. (౫)

జగజ్జన్మాదులకు నిమిత్తమగు బ్రహ్మము శబ్ద ప్రతిపాదితమే కాని, యశబ్దము కాదని పూర్వ సూత్రమున జెప్పబడినది. ఆ విషయమునే యీ సూత్రమునందును మహర్షి దృఢపరుచుచున్నాడు.

“గౌణశ్చే న్నాత్మ శబ్దాత్” ౧. ౧. ౬.

గౌణ : చేత్ = పూర్వసూత్రమున జెప్పిన ఈక్షణము గౌణము - గుణసంబద్ధము - ప్రాకృతికమని యందురేని, న=కాదు. కారణ మేమన, ఆత్మ శబ్దాత్=ఆత్మ శబ్దముచే చెప్పబడుటవలన.

ఈ శాస్త్రమునందు గుణశబ్దము ప్రకృతివాచకమనియు, ప్రధానశబ్దము బ్రహ్మబోధకమనియు గ్రహింపనగును. కారణ మేమన :

“అనందాయః ప్రధానస్య” వే. ౩. ౩. ౧౧

అను నీ సూత్రమునందు ప్రధానశబ్దము బ్రహ్మమను నర్థమునందే ప్రయోగింపబడినది.

“స దేవ సోమ్యేద మగ్ర ఆసీ దేకమేవాద్వితీయమ్”

ఛాం. ౬. ౨. ౧.

‘ఓ సౌమ్య : పూర్వమున నియ్యది నత్తే, ఒక్కరే. యద్వితీయమై యుండెను’ అను నీ వాక్యమునందలి ‘సత్’ పదము సర్వజ్ఞమైన బ్రహ్మమును బోధించు ననపీలులేదు. కారణమేమన : ఈ వాక్యములోని (ఇదమ్) ‘ఇయ్యది’ యను పదము జడచేతనాత్మకమగు జగత్తును బోధించుచున్నది ; కదా ? అవును. అట్లే బోధించుచున్నదని యందురేని, (సత్) బ్రహ్మము.

(ఇదమ్) ఇయ్యది - ప్రకృతి - అను నీ రెండు పదములు ప్రథమావిభక్త్యంతములు. కావున నియ్యది సమానాధికరణకములు - వీనిలో సామానాధికరణ్యమున్నది. ఈ సామానాధికరణ్యము బ్రహ్మము, ప్రకృతియను నీ రెంటియందుగల యాధారాధేయ భావమునే తెలుపునని మీ మతము. అది యెట్లు పొసగును ? లోకమున చేతనము జడమునకాధారమై యుండుటఁ జూడజాలము. ఉదాహరణము లభించిన పక్షమున చేతనబ్రహ్మము జడప్రకృతి కాధారమని యంగీకరింపవచ్చును. ఉదాహరణము లభింపనపుడు కల్పించుట యుక్తముకాదు. కల్పన యుపలబ్ధ పూర్వకముగ నుండవలెను. కావున బ్రహ్మము, జగత్తు నను నీ రెంటిలోగల యాధారాధేయ భావమును ‘సత్’, ‘ఇదమ్’, అను నీ రెండు పదములలో సామానాధికరణ్యము నిర్దేశించుచున్నదని చెప్పవలను పడదు. చేతనములకు, నచేతనములకు నీ భూమి యాధారముగ నుండుట మనము ప్రత్యక్షముగ జూచుచున్నాము. భూమి యచేతనము. ఈ సామ్యము ననుసరించి చేతనాచేతనాత్మకములగు సర్వభూతములకు నాధారముగ ‘సత్’ పదముచే జెప్పబడునది యచేతనమే యైయుండవలెను. ఆ యచేతనము జగత్తునకు మూలకారణమైన ప్రకృతికంటె వేరేమి యున్నది ? దానినే యుపనిషత్కర్తలు ప్రధానము - అవ్యక్తము - అవ్యాకృతము - అని యందురు.

ప్రకృతి సత్పదవాచ్యమైన నది జడము కాబట్టి దానికి (తదైక్షత బహుస్యాం ప్రజాయే యేతి తత్తేజోఽస్పృజత) అను నీ వాక్యమునందు జెప్పబడిన యీక్షణ మెట్లు సిద్ధించును ? అని శంకింపరాదు (తత్తేజ బక్షత, తా ఆప బక్షంత) అను నీవాక్యము లందు జెప్పబడిన అగ్నిజలముల కీక్షణము సిద్ధించినట్లు సిద్ధము కాగలదు. అగ్నికి, జలమునకు నీక్షణము సిద్ధించిన పక్షమున ప్రకృతికేల సిద్ధింపదని భావము. అగ్నిజలముల యీక్షణము గౌణము - ఔపచారికము - అముఖ్యము - అందురేని ప్రకృతికి చెందిన యీక్షణముకూడ నట్లే యముఖ్యమగును.

కాగా జగజ్జన్మాదులకు నిమిత్తకారణమగు బ్రహ్మము ఆశబ్దముకాదు. శబ్దమే - శబ్దప్రతిపాదితమే - యనుట యుక్తము కాదని పూర్వపక్షము. ఆత్మశబ్దముచే బ్రహ్మము చెప్పబడుటవలన నీ పూర్వపక్షము - ఆక్షేపము - యుక్తముకాదని సమాధానము.

సత్పదముచే జెప్పబడిన బ్రహ్మము (సదేవ సోమ్యేద మగ్ర ఆసీద్) అని యారంభింపబడి (తదైక్షత బహుస్యామ్) అని దానియందు ఈక్షణమును వర్ణించి, తుదకు (తత్ సత్యం స ఆత్మా... ౬౮. ౭.) అని చేతనవాచకమగు నాత్మపదముచే జెప్పబడినది. ఇట్టియెడ 'సత్' పదముచే జెప్పబడిన మూలకారణము నచేతనమగు ప్రధానము (ప్రకృతి)గ నెంచెదమేని యదియే ప్రకృతమగును. కావున నా ప్రధానమే తుదకు చేతనవాచకమగు నాత్మపదముచే జెప్పబడినట్లై చవలసి యుండును. కాని, జడమగు ప్రధానమెక్కడ నెన్నడు నాత్మపదముచే వర్ణింపబడుట జూడము. ఆత్మశబ్దమునకు ప్రధానము (ప్రకృతి) అర్థమందుమేని శబ్దశక్తి కది విరుద్ధమగును. గోశబ్దమునకు గుఱ్ఱమర్థము నెప్పినట్లగును. సచ్చిద్విమును బ్రహ్మమర్థమనిన నట్టి దోషముండదు. ఆత్మశబ్దము బ్రహ్మమునందు వర్తించు ననుటలో శబ్దశక్తి యనుకూలించునని భావము.

“తమేవ విద్వాన్ నభిచాయ మృత్యోరాత్మానం

ధీరమజరం యువానమ్” అథ ౧౦. ౪౮. ౪౪.

“నాయ మాత్మా ప్రవచనేన లభ్యః” కథ. ౨ ౨౩.

‘బ్రహ్మము నెఱిగియే మృత్యువునకు భయపడుదు’ ‘ప్రవచనముచే బ్రహ్మము లభింపదు.’ అను నీ వాక్యములం దాత్మపదముచే బ్రహ్మమే తెలుపబడినట్లు స్పష్టమగుచున్నది. కావున సర్వజ్ఞమైన బ్రహ్మమే సచ్చిద్వివాచ్యమగును కాని, యచేతనమగు ప్రకృతి కాదు.

ఈక్షణము గోణము (అముఖ్యము). అనుటయు గౌరవమే యగును. ‘సత్’ పదము ప్రకృతివాచకమనుటలో శబ్దశక్తి విరోధము వాటిల్లునట్లు, ఈక్షణము ప్రకృతియం దౌపచారిక (అముఖ్య)

మనుటలో గౌరవదోషము సంభవించును. ఈక్షణము చేతనధర్మమగును కాని జడవస్తుధర్మము కాదు. చేతనధర్మమగు నీక్షణమును జడమగు ప్రకృతి యందు కల్పించుటకై ముందుగా చేతన సంబంధము ప్రకృతికి కల్పింపవలయును. తదనంతరము ప్రకృతియం దీక్షణ మున్నట్లు చెప్పవలసివచ్చును. ఇట్లు ప్రకృతియందు చేతనసామ్యము కల్పించి, యటుపై నీక్షణసామ్యమును సంపాదించుటయే గౌరవదోషమనబడును.

(‘తత్తేజ ఐక్షత’ ‘తా ఆప ఐక్షంత’) ‘తేజస్సు, జలము నీక్షించెను’ అను నిట్టి తావులందు గత్యంతరము లేనందున నీక్షణము గోణమనక తప్పదు. ఒకయెడ నుపాయాంతరము లేమి యౌపచారికమైన యర్థము కల్పింపబడినది ; కావున, నెల్లయెడల నట్లే కల్పింపవలయు ననుట సముచితముకాదు. కావున నీ దృష్టాంత మయుక్తము.

అచేతనమగు భూమిని దృష్టాంతముగా చెప్పి యచేతనమగు ప్రకృతియే జడచేతనాత్మకమైన జగత్తున కాధారమని చెప్పుటయు సంగతముకాదు. బ్రహ్మమధిష్ఠానకారణము. కావున, నది చేతనమయ్యు జడచేతనాత్మకమగు జగత్తున కాధారమగుటలో దోషములేదని పూర్వమే వ్రాసియుంటిమి. కాబట్టి యీక్షణము గోణము—ప్రకృతి సంబంధించినది-కాదనుట సుసంగతమేయని భావము. (౬)

జ్యోతిఃశబ్దము జ్వలినము (ఆగ్ని), బ్రహ్మము నను రెండర్థములందు బ్రయోగింపబడును. అట్లే యాత్మశబ్దము కూడ ననేకార్థములు గలదగుటచేత ప్రకృత్యర్థమునందును, బ్రహ్మమనెడి యర్థమునందును బ్రయోగింప వీలగును. ఇంద్రియాత్మ, భూతాత్మయని ఆత్మశబ్ద మచేతనములయినట్టి ఇంద్రియాదులందును బ్రయోగించుట లోకమున జూచుచున్నాము. కాబట్టి (‘తత్సత్యం, స ఆత్మా’) అను వాక్యమున బ్రయోగింపబడిన ‘ఆత్మ’ శబ్దము జడమగు ప్రకృతివాచక మెందులకు కాగూడదన సమాధానము.

“తన్నిష్ఠస్య మోక్షోపదేశాత్” ౧. ౧. ౭.
తన్నిష్ఠస్య = తద్వాచ్యమునందు నిష్ఠగలవానికి,
మోక్షోపదేశాత్ = మోక్షము గలుగునని యుపదేశించి
నందున, ఆత్మశబ్దము, ప్రకృతివాచకముకాక బ్రహ్మ
వాచకమే యగునని సూత్రార్థము.

(సదేవసోమ్యేద మగ్ర ఆసీ దేకమేవాద్వితీయమ్)
అని సత్ పదముచే బ్రహ్మము నుపదేశింప ప్రారం
భించి, (తత్సత్యం స ఆత్మా) అని యాత్మశబ్దముచే
నా బ్రహ్మమును గ్రహించి (‘తత్త్వమసి శ్వేతకేతో’
ఛాం. ౬. ౮. ౭) ‘ఓ శ్వేతకేతూ! నీవా బ్రహ్మము
నందు నిష్ఠగలవాడ వగుము’ అని ముక్తునిజేయ
నుద్దేశింపబడిన శ్వేతకేతునకు బ్రహ్మనిష్ఠ నుపదేశించి
యనంతరమున (‘తస్య తావ దేవ చిరం యావన్నవి
మోక్ష్యే అథ సంపత్స్యే’ ఛాం. ౬. ౧౪. ౨) బ్రహ్మ
నిష్ఠ గలవాడు శరీరపాతముకాగానే బ్రహ్మము నంద
గలడు. ముక్తుడగును. అని వర్ణింపబడినది. కాబట్టి
(‘తత్సత్యం స ఆత్మా’ ఛాం. ౬. ౮. ౭.) అను నీ
వాక్యము నందలి యాత్మశబ్దము ప్రకృతిని దెలుపు
నెడల మోక్షోపదేశ మెట్లు సంగతమగును? ప్రకృతి
నిష్ఠగలవానికి మోక్షము సిద్ధింపదుగదా! ప్రకృతినిష్ఠ
మోక్షహేతువు కాదు. నిష్ఠయన ప్రతిష్ఠ సర్వ వ్యాపా
రములను విడచి యనన్యచిత్తముతో నుండుట—
అనిష్ఠకేది విషయమో యదియే ప్రత్యక్షమగును.
ప్రకృతియందు నిష్ఠగలవానికి ప్రకృతియే ప్రత్యక్ష
మగును కాని, బ్రహ్మసాక్షాత్కారము గలుగదు.
కావున మోక్షసాధనముకాని ప్రకృతినిష్ఠ నేల
శాస్త్ర ముపదేశించును? అట్లుపదేశించినచో శాస్త్రము
వంచక మగును. తండ్రియైన ఉద్దాలక మహర్షి తన
పుత్రుని శ్వేతకేతువు నేల వంచింప దలపెట్టును?

(“శ్వేతకేతో! వస బ్రహ్మచర్యం, నవై
సోమ్యాన్మతులీనోఽననూచ్యబ్రహ్మబంధురివ భవతి”
ఛాం. ౬. ౧. ౧.)

“సౌమ్యుడ వగు నో శ్వేతకేతూ! బ్రహ్మచర్యము
ననుష్ఠింపుము. వేదాధ్యయనము సేయనివాడు మూర్ఖు

డగును. అట్టివాడు మన కులమున నింతవరకు
నెవ్వడు జనింపలేదు” అని వేదధర్మము నుపదేశించు
ముపి. వంచకు డెట్లు కాగలడు? పుత్రపత్నులుడగు
నుద్దాలక మహర్షి మోక్షకాముడైన శ్వేతకేతువునకు
(తత్సత్యం స ఆత్మా) అని సదాత్మక మగు
బ్రహ్మము నుపదేశించి, (తత్త్వమసి శ్వేతకేతో!)
“శ్వేతకేతూ! నీవు తత్త్వమసి = తన్నిష్ఠుడవు. బ్రహ్మ
నిష్ఠుడవుకమ్ము” అని మోక్షసాధనమైన బ్రహ్మనిష్ఠ
నుపదేశించినా డనియే తలంపవలయును. ఆత్మ
శబ్దము ప్రకృతివాచకమగు నెడల నియ్యది సంభ
వింపదు. అందువలన (తత్సత్యం స ఆత్మా) యను
నీ వాక్యమునందలి యాత్మశబ్దము ప్రకృతి వాచకము
కాదు; ఆత్మవాచకమే.

జ్యోతిః శబ్దమువలె నాత్మశబ్దము నానార్థక
మగుటచే నాత్మశబ్దమిట ప్రకృతివరమే యని సుదు
వుటయు సంగతము కాదు. ప్రకృతి శబ్దమున
కనేకార్థము లంగీకరించుటయు నన్యాయమే. శబ్ద
శాస్త్రవిదులు శబ్దమున కనేకార్థముల నంగీకరించిన
వృత్త్యంతరములు లోపింపగలవను భయముచేత
నొక యర్థమునే యంగీకరించుట న్యాయమందురు.
ముఖ్యవృత్తితో శబ్దమొకయర్థమునందే ప్రయోగింప
బడును. ముఖ్యవృత్తితో నే యర్థమున శబ్దము
ప్రయోగింపబడునో యదియే దానికర్థము. ఇతరార్థము
లన్నియు గౌణములో, పారిభాషికములో యగును.
ఏ యర్థము ముఖ్యమో, యేది గౌణమో శబ్దవ్యుత్పత్తి
వలనను, ప్రయోగముల వలనను దెలియనగును.
ఆత్మశబ్దము చేతనార్థమున వ్యుత్పన్నమగుటవలన
నయ్యది ప్రకృతివాచకము కాదు. ఉపపదములేని
యాత్మపదము బ్రహ్మపదముగానే ప్రయోగింపబడుట
వలనను నయ్యది ప్రకృతి వాచకమనుట సంగతము
కాదు. ఉపపదముతో గూడిన ఆత్మపదము గౌణ
వృత్తితో నన్యార్థములందు బ్రయోగింపబడుట గలదు;
కావున ‘భూతాత్మ’ ‘ఇంద్రియాత్మ’ యను ప్రయో
గము లున్నను దోషము వాటిల్లదు. ‘తత్సత్యం స
ఆత్మా’ అను వాక్యమునందలి యాత్మపదము నిరుప

పదము కాబట్టి యది బ్రహ్మవాచకమే కాని ప్రకృతి వాచకము కాదు.

మఱియు జ్యోతిఃశబ్దమున కనేకార్థము లున్న వనుటయు సరికాదు.

(“తచ్చుభ్రం జ్యోతిషాం జ్యోతి

స్తవ్యదాత్మవిదో విదుః” మం. ౨.౨.౯.)

‘జ్యోతిస్సులకు జ్యోతిస్సు, శుభ్రమునగు బ్రహ్మము నాత్మవిదులెఱుగుదురు’ అను నిట్టి యుపనిషద్వాక్యములందు జ్యోతిఃశబ్దము ముఖ్యవృత్తితో బ్రహ్మమునందే ప్రయోగింపబడినది. కావున ‘తత్సత్యం స ఆత్మా’ అను వాక్యగతమగు నాత్మశబ్దము ప్రకృతి వాచక మెన్నటికిని కానేరదు.

ఈ సూత్రము నందలి ‘తన్నిష్ఠస్య’ అను పదము ద్వారమున ‘తత్త్వమసి’ యను వాక్యమునందలి యర్థమే సూత్రింపబడినందున ‘తత్త్వమసి’ అను వాక్యముకూడ నిట వ్యాఖ్యానింపబడినట్లే యెంచవలెను.

(తత్+త్వమ్+అసి) అని మూడు పదము లీ వాక్యమున నున్నవి. అందు ‘త్వమ్’ పదము తక్కమిగిలిన రెండు పదములు (తత్+అసి) సందిగ్ధార్థకములే. ఈ ‘తత్’ పదము ప్రకరణమున జెప్పబడిన సద్రూపము, నీక్షణధర్మమునుగల బ్రహ్మ పరమా ? లేక బ్రహ్మనిష్ఠపరమా ? యని సందేహము వొడమును. ఇట్లే ‘అసి’ పదముకూడ వర్తమాన ‘సత్తా’ బోధకమా ? లేక విధివచనమా ? అనగా ‘లబ్’ లకారముయొక్క రూపమా ? లేక

‘లేబ్’ లకారముయొక్క రూపమా ? యని సందేహము గలుగును. ఇట్లు రెండు విధములగు నర్థములందును నీ శబ్దములు ప్రయోగింప పీలున్నందున నిట్టి సందేహము గలుగును. ఈ సందేహమును ఉపనిషద్ వాక్యార్థమును నిర్ణయింప నుపక్రమించిన పదవాక్య ప్రమాణజ్ఞుడగు నాచార్యుడే తొలగింపవలయును. అందువలననే యాచార్యుడు (వ్యాసుడు) ‘తన్నిష్ఠస్య’ అని సూత్రించి తత్పదార్థమును సూచించియున్నాడు. కాబట్టి తత్పదము తన్నిష్ఠ పరముగా జెప్పుట యాచార్యున కభిప్రేతమని స్పష్టమగుచున్నది. లేకున్న ‘తన్నిష్ఠస్య’ యని సూత్రింపడని భావము. నిష్ఠయన సర్వవ్యాపారములను వర్జించి యనన్య చిత్తముతో ప్రణేధాన మొనర్చుట యని యింతకుమునుపే చెప్పియుంటిమి. కావున, నిష్ఠ క్రియాత్మకము. అదియును భావిక్రియయే కాని, భూత వస్తువు కాదు. “సుఖ (స్వర్గ) మభిలషింతువేని యాగముసేయుము” (స్వర్గకామో యజేత) అను తావులందు విధి యపేక్షిత మయినట్లు నిష్ఠ యను భావిక్రియయును విధి నపేక్షించును. కాబట్టి, ‘అసి’ క్రియాపదము విధ్యర్థకమనియే యెంచవలయును. ‘త్వమ్’ పదమిట శ్వేతకేతువును నిస్సందిగ్ధముగా తెలుపును. కాగా (తన్నిష్ఠ స్త్వం భవ శ్వేతకేతో.) “ఓ శ్వేతకేతూ ! నీవు తన్నిష్ఠుడవగుము” అని ‘తత్త్వమసి’ వాక్యమున కర్థమగుచున్నది. ఇట్టియర్థమే యాచార్యున కభిమతమనియు, నదియేసంగతమనియు దెలియుచున్నది.

(స శేషము)

“యతిపదల”

శ్రీ రంగనాయకస్వామి యాలయము

శ్రీ కోన వేంకటరాయశర్మ

ఈ పుణ్యక్షేత్రము పలనాటి సీమలోనిది. ‘తాళ్ళ పల్లె’ కు ననతిదూరంబునఁ జంద్రభాగానదీతీరస్మునఁ బండరీక్షేత్రమునకుఁ బ్రతిబింబమోయన “యతిపదల” (ఇప్పుడు దీని నెత్తిపోతలయని యందురు.) పుణ్యక్షేత్రమున వైకుంఠధాముఁడు లోకమాతయగు లక్ష్మీదేవితోఁ గూడి రంగనాయక స్వామి యను పేరుతోఁ జంద్రవంకనదీతీరాన శేషపర్వంకళాయయై యొప్పుచుండును.

ఈశ్వర పరికల్పితంబులగు ఖండములలో నుత్తమోత్తమ మైనది భరతఖండము. ఈ భరతఖండము కర్మభూమి. అనాద్యవిద్యావాసనలచే జనన మరణ ప్రవాహ రూపంబైన సంసారమునఁ బరిభ్రమించుచున్న జీవులకు బహు జన్మకృత మహత్తర సుకృత పరిపాకంబు వలననే ఈ పుణ్యభూమియందుఁ బుట్టుటఁ దటస్థించుచున్నది.

అవతారమూర్తుల కున్గివట్టయి, యసాధారణ ప్రజ్ఞాధురీణుల కాకరమై, పావన నదీనదములకు నిలయమై, యొప్పు ఈ భరతఖండంబున విభిన్న భాషామతల్లులచే విలసిల్లు నవాంతర దేశరాజము లనేకములున్నవి. అందుఁ దలమానిక మనంజెల్లు నాత్మీయ నిర్మల పవిత్ర తేజఃపూరములతోఁ బ్రకాశించునది యాంధ్రదేశము. ఈ పవిత్రదేశంబున జన్మించుటకు సామాన్యమైన తపంబు చాలదని “అన్యస్య చాన్యస్య భాషాచ నాన్యస్య తపసః ఫల” మ్మను నార్షవాక్య మవగత మొనర్చుచున్నది. అట్టి యీ దేశమునఁ గృష్ణా, గోదావరి, తుంగ భద్రాది పుణ్యనదులు; శ్రీకైలము, తిరుపతి, కాళ

హస్తి, ఉండవల్లి, పొన్నూరు, భావపురి, మంగళగిరి, కోటప్పకొండ, సింహాచలము, శ్రీకైలాది పావన క్షేత్రములు లెక్కకు మిక్కిలిగ నున్నవి.

కాల ప్రభావమునఁ బ్రకృత మంతర్హిత తేజః పుంజ వికసనములతోఁ బరిసర ప్రాంతములవారికి మాత్రమే తెలియందగు ప్రభావము గలిగియున్న పుణ్యస్థలములు. తీర్థములు — అనేకము లీ దేశ మ్మునఁ గలవు.

భౌతిక సంపదయందుఁ బండరీక్షేత్రమునకు సహస్రాంశమునందైనఁ దులఁదూఁగుట లేదనుదైవ్యభావ మగపఱచుచున్నదా? యనినట్లు యతిపదల (ఎత్తి పోతల - పలనాటిసీమ) శ్రీరంగనాయకస్వామి యాలయ శైథిల్య గోపుర ధ్వజ మంటపాదు లగవడు చున్నవి. ఈ క్షేత్ర మొక బ్రహ్మాండమైన లోయలోఁ గలదు. ఇచటఁ జంద్రవంక రమారమి నూఱుడుగుల యెత్తునుండి లోయలోనికి దూఁకుచుండును. ఈ జల పాతము (Water-fall) చిత్రవిచిత్రముగ నుండును.

పూర్వము ఇంద్రుని వజ్రాహతములయి కూలిన కొండల తెక్కలా యనునట్లు దాదాపు నూఱుడుగుల యెత్తుతో రాజప్రాకారపుఁ గుడ్యముల రీతి నిడు పాటిగాఁ బరస్పరాభిముఖములయి విలసిల్లు రెండు కొండదరులున్నవి. ఇందుఁ బల్కిమదరి నాశ్రయించి కొని రంగని ముఖమండపము గలదు. ఈ ముఖ మండపమునకుఁ బురోభాగమున రెండు కొండదరుల మధ్యప్రదేశమునుండి చంద్రవంక ప్రవహించుచు నాలుగుమైళ్ల దూరమున నున్న కృష్ణానదిలోఁ గలియును.

రంగని యాలయమునకు వామపార్శ్వమున నమ
తలమ్మున దరియొక్క బిలప్రదేశంబులలో కైఞ్చి
చెన్నకేశవ విగ్రహమును, దరియొక్క వైభాగ
మందలి గుహలో దత్తాత్రేయస్వామి ప్రాసాదమును,
అందు రెండు ఆపారములగు గుహలును, శిథిలమైన
యీశ్వరలింగమును - మొదలగునవి యగుపించును.

ఈ గుహద్వారమ్మున సంఘమీంద్రులు ప్రతి
దినమునను వచ్చి దత్తాత్రేయస్వామిని - శ్రీ రంగ
నాయక స్వామిని - సేవించి వెడలుచుండు రను నుడి
యిప్పటికిని గలదు భవతు. కావుటంజేసియే కాఁబోలు
“యతిపదల” యను సార్థకనామ మేర్పడినది.

జలపాతమునకు సరిహద్దుగా నుండు పశ్చిమ
కోణమునను, రంగనాయకస్వామి యాలయమునకు
దక్షిణ పార్శ్వమునందును, గోపురద్వారమునుండి
శ్రీరంగని సాన్నిధ్యమునకుఁ జేర్చు సోపానమార్గము
నకు దిగువ నల్లిబిల్లిగ నల్లుకొనిన బ్రహ్మాండమైన
నికుంజపుంజముల చాటున నీళ్ళరునితోఁ గలపించి,
వివదించి, ప్రణయకోపమ్మున వచ్చి డాగినదా ?
యనునట్లు చాడేశ్వరీశక్తి ప్రకాశించుచున్నది.

చంచల చిత్తమును బాహ్యవ్యాపారములనుండి
తొలఁగించి భగవదాయత్తమైనదానినిఁగాఁ జేయు
నభ్యాసకులను, యమ నియమాద్యష్టాంగ యోగముల
సాదించు సాధకులను — ఆకర్షించఁగల యోగ్య
వస్తు నన్నివేళము ఈ “యతిపదల” క్షేత్ర వాతావర
ణమ్మున నుండుటంజేసి యోగిజనుల కియ్యది యత్యా
వశ్యకస్థానం బనఁ జెల్లును.

నైవర్తిక శ్యామల కాంతిపుంజముల కాకరములై
వికసితానూన ప్రసూన పవిత్ర సౌరభ పరంపరల
సీనుచు నాకనంబున తెగసిన పవనాంకుర సంచలిత
కోమల పల్లవకరంబుల రసకజనము నాహ్వానించుచు
నదీకూలంబుల దైవనిర్మితమ్ములగు మనోహర జాతీ
లతా మండపములు నిండువేసవివేసి మండుఁబెండలో
జండకరునకు నీషణ్మాత్రమేనిఁ జొఱవఁ గల్పింపని
సాండ్రములగు గుర్వింద తీవ చప్పురములు సౌరభ
సంపత్తి యందు స్ఫుర్తించి పుష్పలతతోఁ బొందు

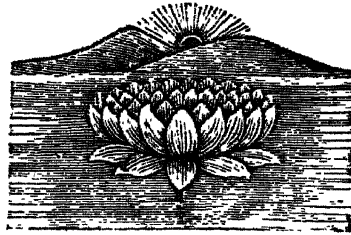
నొల్లక నన్యత్ర నివసించు వడువున ననంబాధము
లుగ నేర్పడిన కేతకీ కదంబములును, దివాభాగం
బుల లతా నికుంజముల నలసి సొలసిన విషాద
దంపతులకు రాత్రి యందు శయనార్థమయి ప్రకృతి
దాసిచే నమర్పఁబడిన తూలికా పర్యంకముల
చాడ్చున నన్యూనాధికాయాను వైశాల్యములతో
నంతటంతట వెలుఁగొందు పులిస ప్రదేశంబులును,
నానావిధ గైరికాది ధాతు విలసితంబులగు సుందర
దరీ భాగంబులును, పలురకంబులగు పుష్ప మకరం
దంబులను గ్రోలి తన్మయత్వంబున సాదబ్రహ్మో
పాసకుల కైవడి యుంకారంబుల నొనర్చుచు మింటి
తెగయు ద్విరేఫ తండంబులును, మధుర రసాల
సాలాది తరు ప్రకాండంబులఁ గోమలపల్లవ నికర
మ్ములఁ గుత్తుగ బంటిగ మెసవి ‘కోకో’ యని
కూయు గండుకోయిల పిండులును, హంస, సారస,
బక, చక్రవాక ప్రముఖ నానావిధ జల విహంగమకుల
సంకులింతంబులగు నదీ హ్రాదంబులు లోనగు
వియుక్తజన హృదయ విదారకంబులును, సంయుక్త
జన మనఃప్రేయ చణంబులగు రమ్యవస్తు సంతా
నములతోఁ గడుంగడు భోగరతుల కాశ్రయమయి
యొప్పు ఈ పుణ్యక్షేత్రము లోయలో డాగి
యున్నది.

పూర్వము కృష్ణానదీమతల్లి ఈ ప్రక్కఁగాఁ
బ్రవహించుచుండఁగా ఆస్పృశ్యు డొకండు ప్రాగ్నా
గంబున గోవును వధించుచుండెనట ! అద్దానిఁ
బడికించి కృష్ణానదీమతల్లి యాత్మీయ ప్రవాహమును
వెనుకకు మఱియొకొని వేతొకదెసకుఁ బ్రవహించె
ననియు, గృష్ణానది ముందునకు వచ్చి రభసముని
వెనుకకు మరలుటతో నింతటి యగాధమగులోయ
వీర్పడుటకుఁ గారణం బయ్యె ననియుఁ జెప్పఁబడు
చున్నది.

తీర్థయాత్రలు చాలకాలము నుండియు భరత
ఖండమున సుప్రసిద్ధి నందియున్నవి. ఆయా క్షేత్ర
మ్ములం గల నద్యాదులఁ గ్రుంకి యట స్వయం
వ్యక్తములు సిద్ధ ప్రతిష్ఠితములు నగు దేవతామూర్తుల

సందర్శించి తత్ప్రసాదాదుల స్వీకరించుట యను ఫలమే గాక ఫలాంతరములు గూడఁ గలవను నాపస్తంబుని వచనము గమనింపఁ దగును. “న కం చన వసలౌప్రత్యా చక్షీత” — “ఏతద్వైముఖతోన్నగ్ం రాద్ధం ముఖతోస్మా అన్నగ్ం రాధ్యతే” — అను శ్రుతిచోదితధర్మము ననుష్ఠించుట యొక ఫలము. “విజ గృహో త్తార్జ్వలం వినిర్గమ్యతాం” అను సూక్తి ననుసరించి తాత్కాలికముగనైన నీషణత్రయములఁ బరిత్యజించినఁ గాని భగవత్సేవకు నవకాశము లభించదు గాన తీర్థయాత్రలఁ జలుపువారు ఏషణాత్ర యాంతర్గతంబులగు పుత్రాదులఁ గొంతవఱకునేనిఁ ద్యజింపక తప్పదుగాన నవిధముగఁ బరిత్యజించి దానియందలి విశ్రాంతి, సుఖము ననుభవించుటకు వీలగుట మఱియొక ఫలము. పుణ్యక్షేత్రములఁ దీర్థయాత్రలఁ గల్గు సత్సమాగమము ముక్తినిఁ గల్గిం

చుట యను ఫల మొకటి. అట్లని బృహదారణ్యకా ద్యుపనిషత్తులు వాకొనుచున్నవి. అట్టి సాధుసత్తముల సందర్శించి వారి యాచార భాషణోపదేశంబుల ననేక ధర్మవిశేషంబుల గ్రహించి “యేతత్ర బ్రాహ్మణా స్సచుదర్శినః” ఇత్యాది శ్రుతి ప్రతిపాదిత ధర్మము ననుష్ఠించుచు నహంకృతి విడనాడుట యింకొక ఫలము. తత్రాపి తిఠీక్ష నభ్యసించుట వేఱొక ఫలము. ఇట్టి వనేకములు. ఇట్టి ఫలముల నార్జించుటకయియే తీర్థయాత్రల, పుణ్యక్షేత్రముల సందర్శించుటను బూర్వులు విధించిరి. యాత్రకు వెదలి పాత్రను సంపాదించవలయునను నుచికలదు గదా! అనఁగా మోక్షార్హత యని యర్థము. అట్టి యర్హతను నముపార్జింపఁ బాటునడుదురు గావుతమని కోరుచున్నాఁడను.

శ్రీశ్రీశ్రీ ఆంధ్రప్రదేశ్ దేవాదాయ మతాదాయ, ధర్మాదాయ శాఖాధ్యక్షులు
శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యార్య వర్యులు తమ యిరువదవయేట రచించిన

మార్కండేయ చరిత్ర

దృశ్యకావ్య ప్రశంస

శ్రీ కొప్పరపు సీతారామప్రసాదరావు

పాటించినది పల్కుబళ్ళను లోక విశ్వాసంబు నెఱుకలసాని గద్దె
ప్రాపించినది మానవత్వంబు మోసీంద్రు పడతియైనను తల్లి కడుపుతీపి
లక్షించినది యనుల్లంఘనీయంబని సమవర్తికేని యీశ్వరుని యాన
చాటించినది జనుస్సాపల్య మార్గంబుఁ బెంపించు గేస్తుని పెద్దటికము

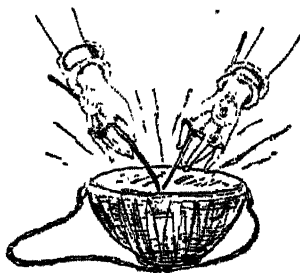
ద్విత మృకండనందన చరిత్ర ప్రసిద్ధ

దృశ్య కావ్యంబు, పాత్రాచితీ ప్రభావ

భావ భవ్యంబు, విబుధ భావ్యంబు సత్క

ళా ప్రసాద సౌముఖ్య : శ్రీలక్ష్మయ్యాఖ్య :

అరవిందాసను రాణివాసమిటు జిహ్వగ్రంబునన్ నిల్చి క్రొ
న్నుఱుగుల్దేరు సుధారసంబు గురియన్ దొల్పుట్టునందే తపో
పరివస్యాచణివై తి విర్వదియునొ ప్రాయాన నక్కాంబికా
పరిపూతాత్మ సువర్ణితాత్మ గుణభావా : పైడి వంశోద్భవా :

గణాధిపతి సస్యదేవత

శ్రీ బులుసు వెంకటరమణయ్య

భారతదేశంలో కైవ, వైష్ణవాది సంప్రదాయాలకు చెందిన దేవతల ఆరాధన ఆసేతు హిమాచల పర్యంతం ఉన్నది. కొన్ని ప్రాంతాలలో కొందరు దేవతలకే ప్రాధాన్యం వున్నది. అంటే ఉత్తర ప్రాంతంలో కొందరు దేవతలకూ, దక్షిణప్రాంతంలో కొందరు దేవతలకూ ప్రాధాన్యం కానవస్తున్నది. కాని, గణాధిపతి యావద్భారతంలోనూ ప్రధాన దేవతగా పరిగణింపబడుతున్నాడు. అంతేకాదు. మనం ఏ దేవతను పూజింపదలచినా, ఏ శుభకార్యాన్ని నెరవేర్చదలచినా మొట్టమొదట గణాధిపతిపూజ చేస్తేనేగాని, దాన్ని ఉపక్రమించడానికి వీలుకాదు. భాద్రపదశుద్ధ చతుర్థినాడు చేసే గణేశ్వరుని పూజకు కూడా ముందుగా పసుపు విఘ్నేశ్వరుని పూజచేసి తీరుతాము.

ఏ దేవతను పూజించినా, ఎవరిని ఆశ్రయించినా ఏదో ఒక కోరిక మనస్సులో వుంటుంది. అది నెరవేరడానికే ఈ ప్రయత్నాలు జరుగుతాయి. “ఆరోగ్యం భాస్కరా దిచ్చేత్, ధన మిచ్చే ధృతాశనాత్, ఐశ్వర్య మీశ్వరా దిచ్చేత్.” ఇత్యాది సూక్తులవల్ల ఒక్కొక్క ఫలం ఇవ్వడానికి ఒక్కొక్క దేవతకు ప్రత్యేకాధికారం కూడా వున్నట్లు స్పష్టంగా కానవస్తున్నది. అయితే—‘గణాధిపతివల్ల ఏ కోరిక సఫలమవుతుంది?’ అనేప్రశ్న కలుగవచ్చు. విద్యాప్రదానంలోనూ, స్థిర సంకల్పంలోనూ అతడే ముఖ్యదేవత. అంతకంటే ముఖ్యమైనది ఏమంటే—అతడు విఘ్నరాజు. విఘ్నాలన్నీ అతనిచేతిలో ఉన్నాయి. మనం ఏ కార్యం తలపెట్టినా - అది జరగకుండా ఆటంకపెట్టడానికి తగిన సాధనకలాపం ఆయనదగ్గర ఉన్నది. అలా ఎట్టి ఆటంకాలూ కలిగించకుండా వుండడంకోసం

అతనిని మనం పూజించాలి. ఇతని పూజాసంకల్పంలో “నిర్విఘ్నేన పరిసమాప్యర్థం ఆదౌ గణాధిపతి పూజాం కరిష్యే” అనే చెప్తున్నాము. ఈ గణాధిపతిని గురించే సుప్రసిద్ధ ప్రాచ్య పండితులు శ్రీ సర్వమంగళేశ్వరశాస్త్రిగారు చమత్కారంగా ఇలా చెప్పారు—

శ్లో. భూనాయకం వా ధననాయకం వా
భజన్ భువం వా ధన మేతి లోకే
త ద్విఘ్ననాథం నభజామి కింతు
సహస్రశస్త్రం ప్రజమామి నిత్యమ్.

భూనాయకుని సేవిస్తే భూమి లభిస్తుంది; ధనాధిపతిని సేవిస్తే ధనం లభిస్తుంది; విఘ్ననాయకుని సేవిస్తే-ఆ విధంగా విఘ్నాలే లభించవలసి వున్నవి. అవి కోరదగినవి కావు. అందువల్ల అతనిని నేను సేవించను. (మా జోలికి రావద్దంటూ) అతనిని వేలకొద్దీ నమస్కారాలు చేసి ప్రార్థిస్తున్నాను. అని పైశ్లోకం అభిప్రాయం.

గణాధిపతిని గురించిన కథలు కొన్ని వున్నవి. అందులో ఈ క్రిందికథ బహుళప్రచారంలో వుండి, అబాలగోపాలమూ ప్రసిద్ధమయినది.

“పార్వతీదేవి ఒకప్పుడు కైలాస పర్వతంపైని అభ్యంగస్నానం చేయబోతూ, శరీరం నలుచుకున్న పిండితో ఒక బొమ్మచేసి, దానికి ప్రాణంపోసి, ద్వారంలో కాపుదల ఉంచి తాను లోపలికిపోయి తలంటి నీళ్ళు పోసుకొన సాగినది. ఆ సమయంలో శివుడు ఎక్కడికో వెళ్ళియున్నాడు. ఇంట్లో లేడు. కొంతసేపటికి శివుడురాగా, ఈ బాలుడు — వినాయకుడు అతనిని ‘లోపలికి పోరా’దని ఆటంకపెట్టాడు. శివునికి కోపంవచ్చి, త్రిశూలంతో ఆ బాలుని తలను

ఎగరగొట్టి చంపివేశాడు. ఈనంతి తెలిసి, పార్వతి తన కుమారుడు విగతజీవుడైనందుకు ఎంతో దుఃఖించి, మళ్ళీ అతనితలను తెచ్చి అతికి, బ్రతికించాలని పట్టుదల పట్టింది. శివునికి ఆ పిండి బొమ్మను బ్రతికించక తప్పినది కాదు. త్రికూలంతో ఎగరగొట్టబడిన ఆ వినాయకుని తల ఎంత వెతికినా లభించడంలేదు. చివరకు శివుడు ఒక ఏనుగు తలనుతెచ్చి, అతికించి ప్రాణం పోశాడు. తర్వాత ఆ బాలుడు శివుని దగ్గర ఉండే ప్రమథ గణానికి ఆధిపతి అయి 'గణాధిపతి' అనే సార్థక నామాన్ని సంపాదించుకున్నాడు. గణేశుడు, గణాధ్యక్షుడు, గణపతి అనే పేర్లూ యీ అభిప్రాయాన్నే వ్యక్తంచేస్తూ ఉన్నవి."

ఈ గణాధిపతికి 'గౌరీపుత్రుడు, గజాననుడు, వక్రతుండుడు, ఏకదంతుడు, లంబోదరుడు, శూర్ప కర్ణుడు, ధూమ్ర వర్ణుడు, మూషికవాహనుడు' మొదలైన నామాంతరాలున్నవి. ఆవికూడా అర్థ వంతాలైనట్లే కానవస్తూ ఉన్నవి. వీటిలో చాలా పదాలు అతని స్వరూపాన్ని తెలుసుకోవడానికి ఉపయోగిస్తున్నవి. వీటినిబట్టి ఊహిస్తే ఒక వికార మైన స్వరూపం మన యెదుట ప్రత్యక్షమవుతూ వుంటుంది. ఆ విగ్రహం పసుపుపచ్చని పొట్టి శరీరం, ఏనుగుతలా, ఒంటిదంతమూ, చేటచెవులూ, వంకర తొండమూ కలిగి, ఎంతో విచిత్రంగా కానవస్తుంది. ఇట్టి గణాధిపతికి వాహనం ఎలుక :

అందరికీ ఉపాస్యదూ, ఆత్యంత ముఖ్యదూ అయిన గణాధిపతి స్వరూపం యీ విధంగా ఎందుకు ఉండాలి? అతని వాహనం ఎలుక ఎందుకు కావాలి? అని ఎలాంటివారికిన్నీ కొంత ఆలోచన కలుగక మానదు.

బాగా ఆలోచించగా, గణేశుడు సస్యాధిదేవత అయి వుండవచ్చునని తోస్తూ వున్నది. ఏమంటే- అతని వికారస్వరూపమూ, అదీ అలా ఊహించ

డానికి ఎంతో అనుకూలంగా ఉన్నది. గణపతి స్వరూపం ఒక వరి మొక్కకు సరిపోతూవుంటుంది.

పరమేశ్వరునికి ఎనిమిది దేహాలున్నవనీ-అంటే- అతడు అష్టమూర్తి అనీ, ఆ తనువుల్లో సూర్యరూపం దేహం ఒకటి అనీ అందరికీ తెలుసును. అప్పుడు పార్వతీదేవిని భూమిగా గ్రహించవలసివుంటుంది. పార్వతీదేవి స్నానంచేసే సమయంలో శివుడు స్వభ వనంలోంచి బయటికి పోతాడని కథగదా! వర్షా కాలంలో భూమి జలమయంగా వుండేటప్పుడు- ఆకాశం మేఘావృతమై, సూర్యుడు కానరాకుండా వుంటాడు! భూమియొక్క మట్టిలోనుండి అంకు రించిన వరిమొలక-పార్వతి నలుచుకున్న పిండినుండి తయారైన బాలుడని ఊహించవచ్చును. అందువల్లనే అతడు గౌరీపుత్రు డయ్యెను.*

వర్షా కాలం అయిపోయాక - శరదృతువులో సూర్యుడు తిరిగి భూమిపై తన కిరణాలను ప్రసరింప జేయడానికి వస్తాడు. అదే శివుడు తిరిగి తన గృహాన్ని ప్రవేశించడానికి వస్తాడన్న కథకు సరి పడుతుంది.

సూర్యుడేమో వస్తాడు; కాని అతని కిరణాలు తిన్నగా భూమిమీద ప్రసరించడానికి అవకాశం వుండదు. బాగుగా పెరిగిన వరిచేసు అడ్డుపడుతుంది. ఆ విషయమే "శివుడు పార్వతిని కలుసుకోవడానికి వీలులేకుండా గణేశ్వరుడు అడ్డుపడ్డాడు" అనేదాని వల్ల సృష్టమౌతూ ఉన్నది.

వెంటనే జరిగిన దేమిటి? కోపించిన శివుడు గణేశ్వరుని తలను తెగవేసి, పార్వతీదేవికి తీరని దుఃఖాన్ని కలిగించడమే కదూ! పంట కోతకు వచ్చాక చెయ్యవలసిన పనికూడా కొయ్యడమే కదూ! అలా సస్యాన్ని కోసివేస్తే — అంతకు పూర్వం కలకలలాడుతూ వుండే పొలం కళాకాంతులు లేక దుఃఖిస్తూ వున్నట్లు కానరాదూ! ఇలాగున పొలం కళావిహీనంగా కొంచెంకాలం కానవచ్చినా కోసిన

* వరిచేసు బాగుగా ఈసిన తర్వాత పొలాలు కలకలలాడుతూ, కర్షకులకు ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగిస్తూ ఉంటాయి. ఆ సమయం కార్తీకమాసం. అప్పుడు కర్షకులు గౌరమ్మవండుగ చేసుకుంటారు. ఈ ఊహకు అది ఎంతో అనుకూలం!

వరిచేలు కళ్లాల్లో కుప్పలుగా వెయ్యగా చూడడానికి ఎంతో మచ్చటగా వుంటుంది. అందువల్లనే భూరూపంగావున్న పార్వతీదేవికి విచారం కొంత తగ్గుతుంది—తల తెగిన తన కుమారునికి తిరిగి ఏనుగుతలను పెట్టించి ఆమె ఆనందిస్తుంది. అందువల్లనే ఆమె విచారం తగ్గడం:

ఇదివరకు చెప్పిన విషయం సరిపోతే సరిపోవచ్చు. కాని గణాధిపతిని గణాననునిగా వర్ణించడం ఎలా కుదురుతుంది? అనే సందేహం కలుగవచ్చును. ఆ విషయంకూడా సమర్థించడానికి అనుకూలమైనదే: ఏనుగుముఖంలో ప్రధానమైనది తొండమూ, చెవులూ, దంతమున్నూ. [వినాయకుడు ఏకదంతుడుగానే చెప్పబడి వున్నందున - ఒకే దంతాన్ని గ్రహించవలసి వున్నది.] ఊగులాడుతూవున్న వరివెన్ను తొండమనీ, పరివెన్నులు కోసే కొడవలి దంతమనీ, గింజలను పొల్లుపోయేటట్లు తూర్పారబట్టే చేతులు చెవులనీ ఊహించడం ఎంతో సబబుగా కానవస్తుంది. అందువల్లనే అతడు కూర్చున్నట్లుదైనాడు. వరివెన్ను ధూమ్రవర్ణంగా వుంటుంది కాబట్టి వినాయకుడున్నూ ధూమ్రవర్ణుడైనాడు.

ఇక—గణాననుడికి ఎలుకవాహనమేమిటి? అనే సందేహం కలుగవచ్చును. ఒకటి ఏదైనా—ఒకరికి వాహనం అయినదంటే దానిని అతడు లొంగదీసుకున్నాడని అభిప్రాయం. ఎలుక సస్యానికి ప్రజల విరోధి. ఈతిబాధల్లో ఎలుక చేరిఉన్నది.

“అతివృష్టి రనావృష్టిః

మూషికాః శలభాః శుకాః,

ప్రత్యాసన్నాశ్చ రాజానః

షడైతే ఈతయః స్మృతాః.”

అని యీతిబాధలు ఆరు చెప్పబడి వున్నవి. ఎలుక పొలంలో బొరియలు పెట్టి సస్యనాశానికి దారి కలుగజేస్తుంది. అందువల్ల ఎలుకల ఉపద్రవం లేకుండా వుండడానికి — ఆ యెలుకను సస్యమే స్వాధీనం చేసుకున్నట్లు — ‘గణానునకు ఎలుక వాహనం’ అనే సంగతి వ్యక్తం అవుతున్నది.

ఇక్కడ మరొక విషయాన్ని గమనించవలసి వున్నది.

హిందూదేశానికి తూర్పున వున్న జాలిద్వీపంలో పంటపొలాలను నశింపజేస్తూ వున్న ఎలుకలను అక్కడివారు విశ్వప్రయత్నంచేసి పట్టుకుని, కాల్చి వేసి నశింపజేస్తారు. చివరకు - ఆ పట్టుబడినవాటిలో రెండింటిని మాత్రం చంపకుండా విడిచి - వాటిని మాత్రం దైవసమానంగా భావించి, వాటియెదుట సాష్టాంగంగా మోకరిస్తారు తర్వాత వాటిని విడిచి పెడతారు. ఈ విషయం Frazer అనే అతడు వ్రాసిన Golden Bough అనే గ్రంథాన్నిబట్టి తెలుస్తున్నది.

అతి ప్రాచీనకాలంలో ప్రజలు తమకు కావలసిన వాటినే వుంచుకుని, తక్కిన ప్రాణులను నశింపజేసే వారనీ, ఒకటి, రెండింటిని మాత్రం మిగిల్చి, వాటిని ఎంతో గౌరవంతో చూచేవారనీ దీనివల్ల తెలుస్తున్నదని ప్రేజరు విశ్వయించాడు. ఈ విధంగానే ప్రాచీన కాలంలో భారతభూమిలో మూషికసంహారం జరిగాక మిగిలిన ఒకటి రెండు ఎలుకలు ఆరాధ్యాలుగా అయి వుంటాయనీ, అట్టి గౌరవాన్ని బట్టే ఎలుకకు వినాయక వాహనత్వగౌరవం అట్టి వుండవచ్చుననీ అనుకోదానికి అవకాశం ఉన్నది.

కత, కాపిస్తల, మైత్రాయణ సంహితలలో మూషికమును గూర్చిన విషయం మరొక విధంగా ఉన్నది. అందు “రుద్రాణం తే పశుం కరోమి; ఏష తే రుద్ర భాగ స్సహ స్వప్రామ్నికయా తం జుషస్వ స్వాహా” అని వున్నది. దీనినిబట్టి ఎలుక మొదట్లో రుద్రునికి సమర్పించబడే యాగపశువనీ, అతడు తన సోదరియైన అంబికతోకూడా దీన్ని స్వీకరిస్తాడని చెప్పబడినట్లు తెలుస్తున్నది. అంబిక శరదృతురూప అనీ ఆమె రుద్రునికి సోదరి అనీ తైత్తిరీయ బ్రాహ్మణంలో “శరద్వాయస్య (రుద్రస్య) అమ్మికా స్వసా” అని చెప్పబడి వున్నది. పంటకాలపు భూమియే అంబికగాను, అంబికయే క్రమంగా పార్వతిగాను మారి, రుద్రుడు శివుడయినాడు. క్రమంగా వీరికి భార్య భర్తల సంబంధం ఏర్పడి, వీరిపుత్రుడైన గణేశ్వరు

నికి ఎటుక వాహనంగా మారిపోయినది. ఇవన్నీ క్రమక్రమంగా జరుగుతూవచ్చిన మార్పులేగాని ఒక్కసారిగా ఏర్పడినవికావు. చివరకు గణాధిపతికి ఎటుక వాహనం స్థిరపడిపోయింది.

గణాధిపతి బ్రహ్మచారి అని కొందరు అనుకుంటారు. ఇతడు వివాహితుడనీ, సిద్ధి, బుద్ధి ఇతని భార్యలనీ చెప్తూ 'సిద్ధి బుద్ధి ప్రియ' అనే యితనిని గూర్చిన విశేషణాన్ని ఉదాహరిస్తారు. ఇతడు సిద్ధి బుద్ధులను వివాహం చేసుకున్నాడంటే- సిద్ధి, బుద్ధి యితని స్వాధీనంలో వున్నవనీ, ఇతన్ని ఆరాధిస్తే కార్యసిద్ధి తప్పక కలుగుతుందనీ, గొప్ప ధీశక్తి అబ్బుతుందనీ అభిప్రాయం. ధీశక్తిని యిచ్చేవాడు కాబట్టే గణాధిపతి విద్యార్థులకు ప్రధాన దైవం అయినాడు. ఏకార్యసిద్ధికయినా ముఖ్యుడయి ప్రథమ పూజ్యుడయినాడు.

జనులందరూ జీవించడానికి ప్రధానమైనది అన్నం. ఆ అన్నం వుంటేనే- తర్వాతి సిద్ధి, బుద్ధి మొదలైనవి లభిస్తాయి. అన్నానికి మూలకారణమైన సస్యానికి గణాధిపతియే దేవతకావడం వల్ల అన్నం వల్ల వరంవరగా కలిగేవన్నీ గణేశ్వరునివల్లనే కలుగుతున్నాయని నిశ్చయించవలసి వున్నది. అందువల్లనే విద్యకుకూడా ఇతడే ఉపాస్యదైవము అగుచున్నాడు.

భారతదేశం అతిప్రాచీనకాలంనుంచీ వ్యవసాయం ప్రధానంగాగల దేశం! అతిథిపూజచేస్తూ ఇతరులకు

ఆహారం యిస్తూ-తాను పస్తయినా వుండడానికి, తాను బాధలు పడుతూవున్నా సరే, ఇతరులకు మేలు చెయ్యడానికి ప్రతి భారతీయుడూ అలవాటు పడి వుండేవాడు. అట్టి స్థితిలో భారతీయుడు వ్యవసాయానికి ఆధారమైన గణాధిపతిని తప్ప మరొక దేవుని ఎందుకు ముఖ్యునిగా గ్రహిస్తాడు?

పయి విషయాన్ని మనం అవగాహన చేసుకున్నట్లయితే వినాయకుని రూపం వికారమైనదిగా మనకు తోచదు. ఇది ఒక్కటే కాదు. పురాణాదుల్లో మన ప్రాచీనులు చెప్పిన గాథలన్నీ స్థూలదృష్టికి కొంత వరకూ అనుచితాలుగా తోచినా, సూక్ష్మదృష్టితో- వానికి వెనుక వుండే ఉదారాశయాలనూ, తత్త్వాలనూ గ్రహించినట్లయితే - 'అనుచితాలు' అని అనుకోవడానికి ఏమాత్రమూ అవకాశం వుండదు.

విఘ్ననాయకుని స్వరూపం యీ విధంగా వుండడానికి కారణం లేమిటో యింతవరకూ పరిశోధకులు వివరించివుండలేదు. అతడు సస్యానికి ప్రధాన దేవత అనీ, అతని రూపం పరిమొక్కను స్ఫురింపజేస్తుందనీ గ్రహించాక-అతని రూపం వికారమైనదనే అభిప్రాయం తొలగిపోతుంది. అతడు భారతీయులకు అత్యంత ప్రధానమైన వ్యవసాయమునకు సంబంధించినవాడు కాబట్టే తదితర దేవతలు అందరి కంటెనూ ఎక్కువ ప్రాధాన్యం వహించాడు.

[మహామహాసాధ్యాయ-పండిత లక్ష్మీధరకావ్రి, (ఎం.ఏ., ఎం. ఓ. ఎల్.) గారు వ్రాసిన వ్యాసం ఆధారంగా.]

గీతా గానము

శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు

ద్వితీయాధ్యాయము

(గతసంచిక తరువాయి)

సాంఖ్యయోగము

కురుక్షేత్ర క్షోణిఁ గల నర
హరుల సంవాదార్థమును కురు
నరపతికి సంజయఁడు తెలుపుచు
మఱియు నిట్లనియెన్.

“అటులు కృప హృదయమున నిండఁగ
అశ్రు జల నయనాకులుండై
అర్జునుఁడు దుఃఖాబ్ధిఁ బడ హరి
యతనిఁ గని పలికెన్.

“అనార్యం బయి నట్టిదియు, దివిఁ
గనం జేయని ఘనత నీయని
జన వ్యాప్త స్థలిత మోహము
నినుం బూనె నిటుల్.

పిఱికితనమును విడువు మర్జనః
పరుల సేనలఁ బైకొనుమ — ఇ
క్కరణి పగచుచు వెఱపు నొందక
దురమునకు లెమ్మా”

అనవు డిట్లుల అనియెఁ బార్థుఁడు
“మొనల మును భీష్ముఁడును ద్రోణుఁడుఁ
గన, శరమ్ములఁ గడఁగి యెమ్మొయిఁ
బనిచెదను ? కృష్ణా :

మహాగురులను మట్టుపెట్టక
మధుకరముతో మనుట మేలగు —
మాన్యులను బొలిపుచ్చి రక్తపు
మాంస మెటు తినెదన్ ?

కౌరవులొ - మేమో - రణమ్మున
మీఱఁగల ; మెమ్మొయిని సరె, ఎ
వ్వారి దోరిచి బ్రతుక నేరమొ
వారె దళనాసీరముల ను
న్నారు కద కృష్ణా :

మచ్చరపుఁ గల్మషము కతమున
మంచి తెలియని మతిని నే బ్రతి
మాలెదను — ధర్మమును వాకొని
మనుపు మీ శిష్యున్.

పగ నెఱుంగని భవ్య రాజ్యపుఁ
బదివియును సురపాలనమ్మును
బ్రబల శోకవ్యధల నడఁపఁగఁ
బనికిరావు కదా.”

వీరుఁ డగు ఆ విజయుఁ డట్లు వి
చారమును వెలిఁ బాఱఁ గ్రక్కుచుఁ
బోరు సల్పఁగఁ బో నటంచును
ఊరకుండె నటన్.

అటులు సేనావటల మధ్యను
మందు అధికవ్యధల నొందిన
అర్జునుని గని హరి నుడివె దర
హాస వదనుండై —

“వనట చెల్లని వారి కొఱకై
వనరు చుంటివి - ప్రజ్ఞ గలిగిన
వాని చందము పలుకుచుంటివి —
వనట చెందరు పండితులు ; భువి
వటలు చుండెడు ప్రాణి తత్తికై
వదలి పోయెడు ప్రాణములకై
వగవు దిగులును బెగడు నొందరు
వార లెయ్యెడ నేక.

*‘ఏ’ నొకప్పుడు లేననియు మఱి
‘ఈ’ నొకప్పుడు లే వటంచును
‘ఈరు’ ‘మేము’ ను ‘వారు’ లేరని
ఎంచరాదు సుమీ.

పనితనమ్మును మిసిమి వయసును
మువలితనమును మూడు నెటులో
వసుధ దేహప్రాప్తి వరుసగఁ
బొసఁగు దేహి కలుల్.

ఒడలి యెడ శీతోష్ణములు వలెఁ
దొడరు సుఖమును దుఃఖ మర్జునః
ఒడలు కడచిన మండవవి - నీ
వుడుగు మిఁక వనటన్.

ఎవఁడు భవమున నింద్రియములకు
వివకుడై జీవించఁడో ఆతఁ
డవిచ్చిన్న మహాత్ముడై చని
ఆవల ముక్తిఁ గనున్.

మేను నిల్కడలేని మిథ్యయె-
పూని నాశము పొంద దాత్మను-
జ్ఞానులకు నిశ్చయముగా ఇవి
కానిపించుఁ గదా.

జగజ్జగతీ జనన కారణ
మగుచు కాశ్యతమైన బ్రహ్మముఁ
దెగు దొనరెడి తీవ్రశక్తియె
ఆగపడంగలదే ?

అఖిలమును సత్యమ్ము నిత్యము
నవ్యయ మ్మగు ఆత్మ-కాయము
లన్నియును మసి యౌను-కావున
అనికి లెమ్మోయి.

హత మొనరెడి దాత్మ, మఱియును
హత మ్మగునది ఆత్మ అను ఈ
వితపుఁ బల్కు వివేక ; మాత్మకు
మితియె లేదు సుమీ !

జనన మరణ మ్మనుట, పూర్వము
మనక ఇట జన్మమ్ము నెత్తిన
దనుట, త స్పీ తనువుఁ బోలని
అనంతాత్మ యెడక.

ఆత్మ పుట్టని అడఁగిపోవని
అవ్యయపు సత్యముగఁ దెలిసిన
అతం దే విధ మడఁగు హతుడై ,
హనన మెటు చేయుక ?

చీరిగి పోయిన చేలముల నెటు
నిరుఁడు విడి క్రొమ్మెలుఁగు బట్టల
ధరించునో అటు తనువు లాత్మయు
వరుసఁ దాల్చుఁ గదా.

* నేను, నీవు, వీడు, అనిపించుకొను మనమెల్లరము నిత్యాత్మైకరూపమున విరాజిల్లి బహు దేహరూపములు తాల్చుటచే నేలుగాఁ గనిపించుము. (శం. భా. మొదల)

చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం

శ్రీమాన్ వేదాశ తిరువేంగళాచార్యులు

(గతసంచిక తరువాయి)

అప్పుడు తనకు విశ్వాసపాత్రుడగు వ్యక్తి తెలిసిన విషయమేకదా - అది తాడు, పాముకాదు" అను విషయ మటు ప్రత్యక్షమగును : అట్లుచట ఆన కంటితో తాను జూచినపుడే ఆ తాడునం దవివరకు ఆతనికి తోచు పాము లొలగిపోయినట్లుగును. కనుక నూరక ఎన్నిమాటలు చెప్పినను అటు దృఢమూల మగు రజ్జునర్పత్రాంతి పోలేదుకదా : సామాన్యమైన రజ్జునర్ప త్రాన్తియే లొలగనిచో అనాదికాలపు వృత్తమై చిరతరానుభవరూఢమైన యీ ప్రపంచ త్రాన్తి వట్టి పొడికబురులతో తొలగిపోగలదా ? లేదు. కనుక అందుకు తగిన సాధన సామగ్రిని సంపాదించవలెను. తాడును పామునుకొన్నవానికి అది నిజముగా నంతేనో మరొకటో, తెలిసికొన వలెనని యిచ్చలేనిచో, నింకొకనికి తనని బోధింప నేమివనీ ? ఒకపుడెవడైన తెచ్చినను వీనికామాటలు చెవితెక్కగలవా ? కనుక దాని నిజమును తెలుసు కొనుటకు కావలసిన ఆతురత-కోర్కె ఆతనికిండ వలెనుకదా : అట్లే ప్రకృతములో గూడ బ్రహ్మను తెలుసుకొనవలెనను కోరిక (వివిదిషా) కలుగ వలెను. అందుకు కొంత సాధన సామగ్రిని వేద పురుషుడే నెలవిచ్చియున్నాడు. ఆ వివిదిష యంద రికిని కలుగదు. కొందరికి కలిగినను మనసులందు విషయాన్తరములవలన నభిభూతమై స్థిరపడజాలదు. ఏ కొలదిమందికో మాత్రము ఏర్పడును. వారెవరు ? "తమేతం వేదానువచనేన బ్రాహ్మణ వివిదిషన్తి యజ్ఞేనదానేన తపసాఽనాశకేన" అని వేదపురుషుడు వివిదిషువులను తెల్పుచున్నాడు. ఏ మహానుభావులు చక్కగా అధ్యయనమొనర్చి, యజ్ఞముల యజించి, దానములచేసి తపంబు నెరవేర్చి అనాశకము-అనగా

(ఏకాదశ్యాదులందు) ఉపవాసాది వ్రతములనొనర్చి బ్రహ్మను సామాన్యముగా దెలిసియుండురో వారికి మాత్రమే ఈ బ్రహ్మ వివిదిష యేర్పడును. కనుక ఈ వివిదిషాసాధనముల నెరవేర్చిన తరువాత బ్రహ్మ వివిదిష తప్పక నెరవేరును. అటుపిమ్మట పూర్వ మీమాంస నధ్యయనమొనర్చి వేదవాక్యముల నాయా న్యాయపురస్సరముగా విమర్శించి తెలుసు కొనవలెను. అందువలన విది నిత్యము. ఇది అనిత్యము అను వివేకమేర్పడును. ఐహికాక విషయములన్నియు ననిత్యములనియు పారలౌకిక మగు బ్రహ్మము మాత్ర మొకటే నిత్యమనియు సామాన్యముగా తెలియును. అందువలన నైహి లౌకికములను భోగములందుగాని పారలౌకికభోగము లందుగాని వైరాగ్య మేర్పడును. ఎందువలన ? అవియన్నియు ననిత్యములగుటయేకాక బంధము లుగా గూడ తనకగును అని తెలియవచ్చునుగనుక. అప్పుడు వీటి యన్నింటినుండియు తొలగవలెనను కోరిక కలుగును. ఇది కొంచెమెక్కువగానే అప్పుడు "కాన్తిదాన్తి. ఉపరతి, తితిక్ష, సమాధి, శ్రద్ధా (షట్సంపత్తి) అనునవి క్రమముగానొదవి యితనిని బ్రహ్మజ్ఞానమునకై త్వరపెట్టును. కనుక ఈ సాధన చతుష్టయము విత్యానిత్య వస్తువివేకము, ఇహా ముత్రార్థఫలభోగవిరాగము, ముముక్షుత్వము, శమద మాదిసాధనసమృత్తు అనునవి నాలుగు కూడ బ్రహ్మ జ్ఞానము కలుగుట కవశ్యముగా బూర్వముండకతప్ప వివి, ఇదిపరలోకెప్పిన పూర్వమీమాంసా శ్రవణాదిక ముండిన నుండవచ్చును, ఉండకపోయినబోవచ్చును. ఏమనగా కొంతమంది మహానుభావులకు జన్మాన్తర కృతములగు సుకృత విశేషములచేత వేదాన్తముల

నవ్యయన మొనరించినవెంటనే బ్రహ్మజ్ఞాన కలుగ వచ్చును. కనుక పూర్వమీమాంసాధ్యయనము నియతముగా నుండనక్కరలేదు. కాని ఈ సాధన చతుష్టయముమాత్రము తప్పక యుండవలెను. ఇవి యున్ననెకాని గురుముఖమున సరిగా శ్రవణ మొనర్చుటగాని దానివలన క్రమముగా నేర్పడు బ్రహ్మజ్ఞానమును ఫలమును సరిగా ననుభవించ గల్గుట కాని అనగా వాక్యార్థజ్ఞానమును బ్రహ్మత్వైకత్వ ప్రత్యక్షముగాని కలుగదు. శ్రుతి యిట్లున్నది. “శాస్త్రో దాంత ఉపరతస్తితిక్షుశ్చద్ధావిత్రో భూత్వా ఆత్మనేయ వాత్మానం పశ్యేత్” అని. కనుక పై జెప్పిన సాధన చతుష్టయమును సరిగా సమ్పాదించినవాడే బ్రహ్మ విధ్యాధికారియని “అథాతో బ్రహ్మ జ్ఞానాసా” సూత్రముతో బాదరాయణులు సూచించుచున్నారు. ఇటు “అధ” యనగా సాధన చతుష్టయమును సంపాదించిన తరువాత అని యర్థము. ఈ సంపత్త్యా సంతరము శ్రుతి నుడివినట్లుగా నేర్పడు బ్రహ్మ జ్ఞానము ఫలరూపమైనది కనుక నది తాను సిద్ధించుటకై విచారాత్మకమగు జ్ఞానము నాశీపించును. ఫలము స్వసిద్ధికై ఉపాయము నాకర్షించునుకదా ! కనుక ఫలభూతమగు జ్ఞానమిట సూత్రములోని పక్షితమని తలచి దానికి సాధన చతుష్టయము సంపన్నమైన కాని యది లభింపదని శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు ఇట్లు వ్యాఖ్యానించి రీవ్యాససూత్రమును, విజముగాకూడ ప్రపంచాధ్యాస నివృత్తికి గావలసిన జ్ఞానము ఫలభూతమగు బ్రహ్మజ్ఞానమేకదా ! దానికి సాధన చతుష్టయమే నియతముగా నుండవలయును గాని మరొకటి కాదుగదా ! ఇట్లు సాధన చతుష్టయ సమ్పన్నుడగు నధికారి గురుసన్నిధికి చేరి చక్కగా వేదాంతశ్రవణము నొనర్చును. అనగా వేదాంతవాక్యముల నన్నింటిని మీమాంసాన్యాయ పురస్కరముగా నాత్మైకత్వ ప్రతిపత్తిని సమకూర్చునవియని గురుముఖమునుండి వినును. ఆ పిమ్మట గురూపదిష్టమగు విషయమును తనకు దెలిసినట్టి లౌకిక వైదిక యుక్తులతో సమన్వయించుకొని ఉపదిష్టార్థమును

సరిగా స్థిరపరచుకొనును. ఆ పిమ్మట స్థిరపడిన యాయర్థమును తన మనసులో నిరంతరము తైలదారవలె నవిచ్ఛిన్నమగు స్మృతి సంతతితో సంభావించును. అట్లు నిది ధ్యాసనమొనర్చగా ప్రత్యక్షకారమగువృత్తి జ్ఞానమేర్పడును. అనగా తత్త్వమసాది వాక్యార్థము. ప్రత్యక్షమగును. అపుడా యద్వితీయాత్మ ప్రత్యక్షము కలుగగానే ఇక గృతకృత్యుడగును. ఇక కర్తవ్య శేషము వీమియులేదు. ప్రపంచమంతయుగూడ తనకు మూలమగు మాయతో గూడనివృత్తమైపోవును. ఇట్లు బ్రహ్మభావము నొందుటయే యీ విద్య పరమార్థము. ఇట్లు మహాఫలమగు బ్రహ్మవిద్యను లభించుట కనువుగా బ్రహ్మవిచార మావశ్యకము అనుటలో సందేహ మేమున్నది ? బ్రహ్మజ్ఞానము విధింపబడినతోడనే బ్రహ్మవిచారము ఆర్థికముగా విధింపబడినట్లయినది. ఈ బ్రహ్మజ్ఞానమును “అథాతో బ్రహ్మజ్ఞానాసా” యను సూత్రముతో అపొంతరతముడను వ్యాసుడు విధించుచు బ్రహ్మజ్ఞానమున కుపయోగించు విచారముపనిషత్తులందును భగవద్గీతలందును, ఇంకను గొన్ని రామాయణ మహాభారతాదులందును కొన్ని స్మృతులందును కన్పట్టుచుండుటవలన వానినిగూడ చేర్చి యీ నాలుగధ్యాయములందును చక్కని చతురశ్రమైన బ్రహ్మవిచారమును ప్రదర్శించినాడు. ఇది యంతయు నాచార్య ముఖమున మనము వినవలెను. ఇదియే శ్రవణము. ఈ బ్రహ్మవిద్యకు ప్రథమాచార్యుడు నారాయణుడు పిమ్మట పద్మభవుడు, క్రమముగా పశిష్ఠుడు, శక్తి, పరాశకుడు, వ్యాసుడు, గౌడపాదుడు, గోవిందభగవత్పాదులు, శంకరభగవత్పాదులు. వారి శిష్యులు నల్వరు - పద్మపాదులు, హస్తామలకులు, త్రోటకాచార్యులు, వార్తికకారులని పేరుగొన్న సురేశ్వరాచార్యులు. ఈ పరంపర బ్రహ్మవిద్యారంభమున దశశాస్త్రులతోబాటు, దక్షిణామూర్తి స్తోత్రముతోబాటుగా తప్పక కృతజ్ఞతా పూర్వకముగా నిత్య మనుసంధేయమై యున్నది. ఈ బ్రహ్మవిచార మొనర్చి బ్రహ్మవిజ్ఞానమున జక్కగా లభింపవలె నన్నచో బ్రధానముగా నుపనిషత్తులను, భగవద్గీతలను

అభ్యసించవలెను. వాని యర్థమును సరిగా తెలియ వలెనన్నచో నారాయణాదిక్రమమున సాంప్రదాయక విజ్ఞానము నభ్యసించిన శ్రీ వ్యాసునికన్న నింక నెవరు మనకు దానిననుగ్రహింపగలరు? కనుకనే ఆ మహానుభావుడు బ్రహ్మసూత్రములు నాలుగధ్యాయములను మనకొరకై కటాక్షించి యున్నాడు. అతీంద్రియమును ఆలోకికమునగు నాత్మతత్వమునెరుగుటకై అపౌరుషేయములగు నుపనిషత్తులకన్న మిన్నయగు గ్రంథమింకేమున్నది? ఆ యుపనిషత్తుల సారము నంతయు శ్రీవాసుదేవుడు శ్రీ భగవద్గీతారూపమున వ్యక్తపరచెను. ఈ రెంటికన్న నాత్మతత్వమును దెల్పుట కుపాయములు ఇంక గొప్పవి లేవు. పురుషులెవరైన నీ విషయమున మాటాడుచో వారికి భ్రమ ప్రమాద, అలస్య, వంచనాదిదోషములు సాహజికములు సంభవింపక మానవు. కనుక అపౌరుషేయములగు వేదవాక్యముల నాధారమొనర్చుకొనవలసి వచ్చినది. ఆదోషములేమియులేని యుపనిషత్తు లీ విషయమున ననుత్తరములగు ప్రమాణములు. ఏమనగా విషయము, అతీంద్రియమగు నాత్మ. ఇచట బ్రత్యక్షాది ప్రమాణము లేమియు బనిచేయజాలవు. కనుక తన్మూలకములగు ననుమానాదికమంతయు గూడనంతే. ఇక నొక శబ్దమే ఈవిషయమున బ్రమాణ మనదగును. దాని కొక దానికేకదా అతీంద్రియమగు నర్థమును గోచరింపగలకై యున్నది. కనుక అతీంద్రియమగు నర్థమును గోచరింప గల వాక్యములు కాని, అట్టి మహానుభావుని వాక్యములు కాని యీ అతీంద్రియాలోకికమగు నాత్మతత్వము దెల్పుటలో బ్రమాణమూర్ధన్యములై యున్నవి. అట్టివి మొట్టమొదట నుపనిషత్తులు, రెండవవి దేవదేవుడగు శ్రీ వాసుదేవుడు అనుగ్రహించిన భగవద్గీతలు. తన తత్వమును స్పష్టపరచుటకసలు వానికన్న నితరుడెవడు సమర్థుడగును. ఆ భగవద్గీతలుకూడా ఉపనిషత్తుల సారమే ఈ విషయములో నీ శ్లోకమును

గమనింపుడు. “సర్వోపనిషదోగావః దోగ్ధా గోపాల నస్తనః । పాత్యోవత్సః సుషీర్షోక్తా దుగ్ధంగీతామృతం మహత్” అని. కనుకనే యీ యుపనిషత్తులను భగవద్గీతలను వ్యాసుడు మహాఫలమగు బ్రహ్మజ్ఞానమును కల్పించుటకై విచారరూపమున ననగా బ్రహ్మసూత్రములుగా మన కందించినాడు. ఈ యుపొద్ధాతమంతయు నెందుకనగా నీ సందర్భములో మనము గ్రహింపవలసిన దొక ప్రధానవిషయ మున్నది. “నేను చేయుచున్నాను” ఇత్యాదిరూపమగు లౌకికానుభవము లేన్ని యున్నను అసలీ తత్వము ఆలోకికమును, అతీంద్రియమును కావున నొక శబ్దమే (అతీంద్రియాలోకికార్థా ప్రతిపాదకముగనుక) ప్రమాణము. ఈ ప్రమాణముతో నిరోధించినచో ప్రత్యక్షాదులె అప్రమాణము లగును కాని ఈ శబ్దము వాని నిరోధమువలన ప్రమాణము కాబోదు. కనుక ప్రత్యక్షాది ప్రమాణములతో జతపడకున్నను ఈ శబ్దప్రమాణమే అందును ఈ యపౌరుషేయమగు నుపనిషచ్ఛబ్దమే పరమ పూజ్యమును అప్రతిహతిమును నగు ప్రమాణము. ఈ విషయమే ఇట నీ యుపొద్ధాతము వలన గ్రహింపవలసి యున్నది. కాగా “బ్రహ్మ మొకటియే సత్యము, ప్రపంచము మిథ్య, జీవుడు బ్రహ్మమే” నను త్రిసత్యములను గ్రహింపజేయునవి ఉపనిషత్తులు, భగవద్గీతలు, బ్రహ్మసూత్రములు. ఈ మూడును చేరి ప్రస్థానత్రయమైనది. ఈ మూడింటికి అర్థములను నీవిర్ణయించు స్థలములందు స్మృతీతిహాస పురాణాదుల గూడ సంగ్రహింపవగును గాని అసలు పరమప్రమాణము లుపనిషత్తులు. ఇది మొదటి ప్రస్థానము, వాని సారమును భగవద్గీతలలో శ్రీ భగవానుడుపదేశించెను. ఇవి రెండవ ప్రస్థానము. ఈ రెంటిని సమన్వయపరచి వ్యాసులు న్యాయ పురస్కరముగా ప్రతిపాదించినవి బ్రహ్మసూత్రములు. ఇవి మూడవ ప్రస్థానము.

(సశేషము)

శ్రీరామకథానుధ

కీ. శే. శ్రీ గొబ్బూరు వేంకటానంద రాఘవరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

4. శ్లో. యః కర్ణాంజలిసంపుటై రహరహ
స్సమ్యక్పిబత్వాదరా
ద్వాల్మీకీర్వదనారవిందగళితం
రామాయణాఖ్యం మధుః
జన్మవ్యాధి జరావిసత్తి మరణై
రత్యంత సోపద్రవం
సంసారం స విహాయగచ్ఛతి పుమాన్
విష్ణోఃపదం శాశ్వతమ్.

పై శ్లోకములు మూడింటి తాత్పర్యము ఈ క్రింద చూడనగును.

2. కవిత అనే వృక్షశాఖమీద సుఖముగా కూర్చొని, చెవుల పండువుగా, మధురస్వరముతో “రామా : రామా : అని ఎంతో తీయగా కూయుచున్న వాల్మీకికోకిలకు నమస్కరించుచున్నాను.

3. వాల్మీకి అనే పర్వతమునందు పుట్టి, రామాయణ పుణ్యస్రవంతి, తాను స్పృశించిన సమస్తమును పునీతము చేయుచు ప్రవహించి, ప్రవహించి, తుదకు శ్రీరామ సముద్రములో సంగమించుచున్నది.

4. వాల్మీకి వదనారవిందమునుండి స్రవించుచున్న రామాయణామృతమును చెవులనే దోసిళ్ళతో గ్రహించి విత్యము ఆదరముతో గ్రోలి - జన్మము, వ్యాధి, విసత్తు, జరామరణాది మహోపద్రవములు - వీటి బారిని వడకుండ సంసారమును తరించి శాశ్వతమైన విష్ణుపదము చేరుకోగలము.

పరివృక్తలు - కైకవరములు

శ్రీరామ, లక్ష్మణాది సోదర చతుష్టయ జన్మ కథకు ఉపక్రమింపకముందే - మనము రామాయణ

కథ గమనికకు కీలకము లనదగు కైక వరములను గూర్చి సంగ్రహముగా తెలిసికొనుట అవసరము.

సంతానవతులు కాని సతులు సమర సమయము లందు భర్తలకు తోడుపడి, రథములకు సారథులై, తోలి, జయముగొని, వరములు పొందుట వేదకాలము నుండి మన దేశములో ఆచారము.

ముద్గలుడను మహాముని గోధనమును చోరులు అపహరింపగా - అతని సతీమణి - వంధ్య - ముద్గలాని భర్తగారి రథమును తోలి, దొంగలనుకూడ ముట్టి, ఓడించి, లక్షగోవులను మరల్చి తెచ్చినట్లు వేదగాథ ఉన్నది. దశరథునకు కౌసల్య, కైక, సుమిత్ర లనెడి రాణులు ముగ్గురు ఉండినను సంతానలాభము ఒకంతట కలుగలేదు. ఒకప్పుడు దేవాసురులకు సంగ్రామము పొసగగా, దశరథుడు దేవతలకు తోడ్పడ నరిగెను. అప్పటి కింకను సంతానప్రాప్తి లేనందున కైక దశరథుని తేరు తోలుచు యుద్ధమునకు వెళ్లెను. యుద్ధములో జయముగొని తనకు తోడుపడిన కైకకు రాజు రెండువరము లిచ్చెను. అప్పటి కవసరము లేక “కావలినప్పుడు అడిగి పుచ్చుకుంటాను ; అంత దాకా నిలవలో ఉంచండి” అన్నది కైక. “సరే !” అన్నాడు దశరథుడు.

అలాగే నరకాసురునితో యుద్ధమునకు బయలు దేరిన శ్రీకృష్ణుని సత్యభామ - పుత్రవతి కానందున - వెంటబడించెను. వంధ్యలై భర్త రథము నడిపిన సతులకు వేదములో “పరివృక్త” లను పేరున్నది. “పరివృక్త” అను నక్షత్రమును వడమటి జోస్యలు Bellatrix అనుచున్నారు. కైక ఒక పరివృక్త.

రాక్షసుల జన్మ - దౌర్జన్య వివరణము

బ్రహ్మదేవుని హేతువును, పులస్త్యముని పుత్రుడును అగు విశ్రవసునికి రావణ, కుంభకర్ణ, విభీషణులను కొడుకులు ముగ్గురును, చుప్పనాక అను కూతురును పుట్టిరి. అందు విభీషణు డొక్కడే సన్మార్గవర్తి. తక్కిన సంతానమంతా బహు క్రూరులు, హింసారతులు. గొప్ప తపస్సుచేసి రావణుడు దేవదానవజాతు లెవ్వరిచేతను చావులేకుండ వరము పొందినాడు. రావణుని మేనమామ - ప్రహస్తుడును, రావణపుత్రులు ఇంద్రజిత్తు, అతికాయుడు మొదలగు వారును, రావణుని వలెనే జగద్భయంకరులైరి. బ్రహ్మ వరగర్వితులై, యీ రాక్షసమూకలు లోకకంటకులైరి.

రావణుని శ్రీ వ్యసనము ఓతిమీరిపోయినది. మయుడు కన్యాదానముచేసి రావణునికి పెండ్లిచేసిన మందోదరి - రాక్షసరాణి - గాక రావణుని అంతఃపురమున, అందకత్తెలు - చక్కనిచుక్కలు - వేయిమందికి తక్కువలేరు. అగ్నిలో ఎన్నికట్టెలు పడవేసినా, అగ్ని చాలునని తృప్తిపడునా? ఎంతమంది శ్రీలతో ఎన్నివిధముల క్రీడించినా, రావణాసురునకు తృప్తి కలుగునా? తుదకు పుంజికిండ్లల యను నప్పరస మూలముగా రావణునికి శాపమువచ్చినది. శ్రీని బలాత్కరించినపుడు తల వలిగి ఆరక్కసుడు చావవలసినదే. రంభను భంగపుచ్చిన తరువాత రంభాప్రియుడు నలకూబరుడు కూడ రావణుని కట్టి శాపమే యిచ్చెను. వీటికి ఈశావములకు లోబడి రాక్షసరాజు బలాత్కారసంగతి విధిలేక మానుకోవలసి వచ్చినది. లేనిపక్షమున, ఉన్నాది రావణుని వలన సీత మర్యాదకు కూడ ప్రమాదము వాటిల్లవలసినదే.

ఈ రక్కసుల దౌర్జన్యము సహించలేక దేవతలు మేరు పర్వతము మీద సభచేసి, రావణాదుల వధోపాయముల నన్వేషించిరి. రావణునికి నరవానరుల వలన మరణం కలగరాదని వరంలేదుగనుక, విష్ణు భగవానుడు దళరథ పుత్రుడుగా, నరుడుగా అవత

రించుటకును, తక్కిన దేవతలంతా, వారి వారి అంశలతో భూమిమీద వానరులుగా జన్మించుటకును, కపి సేనతో దళరథి రాక్షస సంహారము గావించుటకును, సభలో నిశ్చయింపబడినది.

శ్రీరామజననము

అయోధ్య రాజధానిగా కోసలదేశము నేలుచుండిన దళరథ మహారాజునకు కౌసల్య, కైక, సుమిత్ర అను రాణులు ముగ్గురుండిరి. ఎంతకాలము ప్రతీక్షించి చూచినను, ఏరాణి కడుపును ఫలించలేదు. మహారాజును, రాణులేగాక, అయోధ్యపురవాసులును, కోసల ప్రజలును పంచాభివృద్ధికొఱకు తల్లిడిల్లుచుండిరి. అంతలో దేశమునకు అనావృష్టిదోషమును అవహిలెను. పెద్దల సలహాననుసరించి, విభాండక సుతుడు, శ్రీ పురుష భేదమెరుగని అమాయకుడు, ఋష్యశృంగుడను ఉత్తముని పిలిపించి, దళరథుడు అభిమాన పుత్రికగా పెంచుకొనుచున్న శాంతనిచ్చి వివాహముచేసి, కూతును అల్లుని తనవద్దనే ఉంచుకొనెను. ముని కుమారుడు అయోధ్యలో అడుగు పెట్టినవేళ మంచిదే. వెంటనే మంచి వర్షములు కురిసినవి. అనావృష్టిదోషము అంతరించినది. భూమి సస్యశాలియై దేశము సుఖిక్షమైనది.

పిమ్మట ఇశ్వోకుల కులగురువు వసిష్ఠమహామునితోద్బాధుతో దళరథమహారాజుచేత పుత్రకామేష్టి చేయించెను. యజ్ఞము జరుగుచుండగా ప్రాజాపత్య పురుషుడు పాయసము గొనివచ్చి దళరథునికిచ్చి "ఇది నీ రాణుల కిమ్మ"నెను. దళరథు డందు సగము కౌసల్య కిచ్చెను. మిగిలిన సగములో సగము కైక కిచ్చెను. ఇంకను మిగిలిన పాయసము రెండు భాగములుచేసి, వేర్వేరుగా సుమిత్ర కిచ్చెను. మహా మహిమగల ఆ పాయసాన్నము భక్షించిన వెంటనే రాణులు ముగ్గురును గర్భవతులైరి. గర్భరక్షణ క్రియలు యధావిధిగ జరిపి నెలలునిండిన పిదప, పుత్రమున పీక్షణ శోభన మెపుడు ప్రాప్తించునోయని ఎల్లవారు ప్రతీక్షించుచుండిరి.

శుభ జనన ముహూర్తము ఆసన్నమైనది. చైత్ర చుద్ధ నవమి బుధవారము, పునర్వసు నక్షత్రముతో కౌసల్యాదేవికి శ్రీరాములు జననమయ్యెను. మరునాడు దశమి, గురువారము పుష్యమీ నక్షత్రమున కైకకు భరతుడు జనించెను. ఆ మరునాడు ఏకాదశి శుక్ర వారము ఆశ్లేష నక్షత్రముతో సుమిత్రకు మొదట లక్ష్మణుడు జన్మించెను. ఆశ్లేష సర్ప దైవత్యమైనది. విష్ణుభగవానుని మడుగుపాన్పు, శేషాంశమున ఉదయించిన లక్ష్మణుడు సర్ప దైవత్యమైన ఆశ్లేషతో జన్మించుట విశేషము. అతనికి ఇష్టముకానిపని యేదైన ఎదుట జరిగెనా. తోకత్రొక్కిన తాచుపాము వలె లక్ష్మణుడు బుస్సుమని ఎగిరివడుట అతని నైజము. లక్ష్మణుని తరువాతశత్రుఘ్నుడును సుమిత్ర పుత్రుడై పుట్టెను. లక్ష్మణ, శత్రుఘ్నులు కవలవారు. సుమిత్రపుత్రులు. అయినను, లోకములో ఒక విచిత్రమైన ఆచారము కనబడుచున్నది; వినబడుచున్నది. ఆదేమనగా : రామలక్ష్మణులు ఒక తల్లిబిడ్డలుకారు. రాముడు - కౌసల్యకొడుకు; లక్ష్మణుడు - సుమిత్ర కొడుకు; అయితేనేమి? ఆ యుభయుల మనస్సులు క్షీర నీర న్యాయముగా కలిసిపోయినవి. బ్రాతృ స్నేహము వారిద్దరిమధ్య అత్యంత దృఢతరమైనది. నిజమునకు వారు కవలవారుకారు. ఒకతల్లిబిడ్డలును కారు. అయినా నాటికిని, నేటికినికూడా లోకము వారిని కవలవారుగానే భావిస్తున్నది. ఇప్పటికిని, మనదేశములో ఏతల్లికైనా కవలపిల్లలు పుట్టినప్పుడు వారికి సాధారణముగా రామలక్ష్మణులనేపేర్లు పెట్టుకొనుట తప్పనిసరియైన ఆచారమైనది.

ఈ విధముగా దశరథ మహారాజుగారికి మూడు దినములలో ముగ్గురు రాజులవలన కులదీపకులైన కుమార్తె నలుగురు ఉద్భవించి పెరుగుచుండిరి. తల్లులు ముగ్గురును, దశరథమహారాజును, మంత్రిసామంతాది పరివార జనమును, అయోధ్య ప్రజలందరును, ఆ చిన్నపాపలను చూచుకొని మురిసిపోవుచుండిరి. దశరథుడు ఎగిరి కొండ నందుకొన్నట్లు ఆపరిమితానంద భరితు డగుచుండెను. ఇక కౌసల్య కొడుకును చూచు

కొని ఉప్పొంగిపోవుచుండెను. ఎరును, అరమరిక లేక, తల్లులు ముగ్గురును నలుగురుబిడ్డలను ఒకే మాతృ ప్రేమతో గోముగా పెంచుకొని మురియుచుండిరి. ఏమి ముద్దులు! ఏమి ముచ్చటలు! ఏమి మురిపెములు! ఓహో!

గీ. “ఒడిని బాలునుంచు, నొయ్యన ముద్దాడు,

శిరము మూరుకొనును చేతనిమురు”

ఆనంద పారవశ్యమున

“కనుల నీరునించు, కనుగొంటి మిన్నాళ్ళకయ్య
మిమ్మటంచు హర్షమందు.”

ఇక శ్రీరాముడు తప్పటడుగులు వేయుచు, కౌసల్యతో నాడుచు నడుచుటను ఒక భక్తు డిట్లు వర్ణించినాడు :

సీ. “నాచిన్నిరామన్న! ననుగన్నతండ్రిరా :

నన్నేలునయ్య! నాయన్నరార!

నాముద్దులయ్య నాసామి రాగదవోయి!

అప్ప! చక్కదనాల కుప్ప రార!

నా పెన్నిధానమా! నా పుణ్యమూర్తి రా!

నా యింద్రనీలరత్నంబ రార!

బంగరుకొండ! నాపాలి భాగ్యమ రార!

ఆమృతంపు చెలమ రామయ్యరార!

చూత మెవ్వరువత్తురో చూతమనుచు

తల్లి పిలువంగ గజ్జెలు ఘల్లుమనగ

నవ్వి, చెలరేగి గునగున నడిచివచ్చు

నట్టి కౌసల్య గారాబుపట్టి దలతు!”

ఇదే విధముగా రాముని తమ్ములును తల్లులు ముగ్గురివద్దను అల్లారుముద్దుగా పెరుగుచుండిరి. అన్నదమ్ములు నలుగురును, సురూప తనుకాంతలందు ఒకరికొకరు ఏమాత్రమును తీసిపోక ఈడుగా, జోడుగా ఆడుకొనుచు, ఒకరి నొకరు యెన్నడు యెడబాసియుండక, అత్యంత సోదర స్నేహపాశ బద్ధులయి ఒక్కజట్టుగా పెరుగుచుండిరి. ఆకాశవీధిని లావణ్యముతో తళతళ మెఱయు భాద్రపదా నక్షత్ర చతుష్టయమునకు - పూర్వాభాద్ర-ఉత్తరాభాద్ర జంటల చుక్కలు నాలుగింటికి సాటి యీ రామలక్ష్మణ భరత

శత్రుఘ్నులే, వీరు నలుగురు అన్నదమ్మలకు ఉపమానము - మింట మెరియు భాద్రపదా నక్షత్ర చతుష్టయమే.

పూర్వ ★.....★ భాద్రపద జంట.

ఉత్తర ★.....★ భాద్రపద జంట.

ఈ భాద్రపదా నక్షత్ర జంటలకు సంస్కృతములో ప్రోష్ఠపదా నక్షత్రములని పేరు గలదు. పైవి పండ్రెండు పంతులలో వ్రాసిన అర్థమంతా జ్యోతి ర్విడుడగు వాల్మీకి సంగ్రహముగా ఒక్కపంక్తిలో ఇమిడ్చి చక్కగా ఇలాగ చెప్పినాడు. "గుణవంతో అనురూపాశ్చ రుద్యాప్రోష్ఠపదోపమాః." రమ్యమైన

యా వాల్మీకి ఉపమాన వాక్యముయొక్క సారస్య సౌరభములను గ్రహించి అర్థము చేసుకోలేని ఆంధ్ర కవులు ఆ వాక్యార్థమును చల్లగా జారవిడుచుట మిక్కిలి శోచనీయము.

ఇట్లుజన ముద్దుగా పెఱుగుచున్న యీ అన్నదమ్మలు నలుగురకు దశరథమహారాజు యథా కాలోచితముగా చొల, ఉపనయనాది సంస్కారములను చేయించి, విద్యాబుద్ధులు చెప్పించి, వేదాధ్యయనము చేయించి, శాస్త్రములు పఠింపించి, క్షత్రియోచితములైన అశ్వారోహణ, గజారోహణ, రథారోహణ క్రమములును, శస్త్రాస్త్రప్రయోగ ఉపసంహార విధులతో ధనుర్విద్యను నేర్పించెను. మొత్తముమీద బాలురు నలుగురికి దివ్య సౌరభోపేతమైన మంచి సంస్కృతి అలవడినది. అప్పటికి ఆ కుమారులు షోడశవర్షప్రాయులైరి.

జయదేవకృతి

“క వి రా జ రా జు”

(గతసంచిక తరువాయి)

నను నెడఁబాసి తాను బర
నారుల నాయెదుటన్ విలాస భా
జనమగు చేతలన్ సలుప
సాగెను జూచుచు మూఁగనొచు నో
ర్పున నెటులుండగాఁగలను
రోసెడు నామది యెప్పు డిందు చే
రునొ కనుగొందు శౌరిని ని
రోధమునన్ జలచిత్తమూడఁగన్.

చెలియా ! ధూర్తుఁడు నిర్దయుండు హరి
వేంచేయం డయో యంచుఁ జిం
తిలఁబో కాతఁడు కూఁడు జారిణులఁ
బ్రీతిన్ దూతి : నీకేల యీ
తలవం పీప్పిత మంది రాక ప్రియ
సౌందర్యంపుమోజీడ్వఁ జం
చలతన్ సంగమసౌఖ్యమంద మన
సాశన్ బోయెడున్ జూడుమా :

ఏచెలి శౌరితోడ రమియించునొ
దానికిఁ గాముబాధయే
తోచదు వెన్నె లప్పు డది తూలదు
కాకను బూసికొన్న సర్
కోచపుఁ జందనంబునకుఁ గుంది
వెతంబడ దేమి చెందదే
వీచిన మందమారుతపు
వేదనమున్ విరహంపు బాధతోన్.

ప్రమదపడంగఁజేసెదవు
పంచశరున్ మలయానిలుండ : నన్
శ్రమపడఁ జేయసాగితివి
చాలును దాశు మనోజ్ఞమాధవున్
సముఖమునందునిల్చు
నిముసం బది పుణ్యము, ప్రాణమౌచు లె
కమునకు నీవు నాయెడ
విఘాతపుఁ బ్రాణహరుండవౌదువే !

మలమల మాడ్చు మో మలయ
మారుతమా : కసిదీర్చనెంచి న
న్నలజడిఁ బెట్టనేల మదనా !
వడిఁజంపుము ధర్మరాజుకున్
జెలియలివై న యో యమున :
చేసెదు నైరణమేలనన్ను నీ
యలలను ముంచు హాయియగు
నావల నింటికిఁజేర నేనికన్.

తలఁచినమాత్ర నే హరుని
దారుణశత్రులట్లుగాఁ జెలుల్
మలయపు వహ్నిరీతిగఁ గలా
నిధి తీవ్రవిషంబుగా వెతన్
గలుగఁగఁజేయుచుందు
రధికంబుగ నెంతో దయావిహీనతన్
జెలఁగెడు కృష్ణు నే సతము
చిత్తము వేడుక నాశ్రయించెడున్.

చీకటిరాత్రియం దొకట

శ్రీహరి రాధనుగూడు నాయెడన్
గోకలు తారుమారగుట

కొంచె మెరుంగమి వేకు వాటచే
వాకిట కేగుదేరఁ గని

వారల వేషములన్ సఫీమణుల్
వీక హసింప రాధ మది
ప్రీడకు లోఁబడ శౌరి నవ్వెడున్.

నడు నడు నంగనాచి వచ

నంబులు పల్కుకు నీవె గాని యే
పడతియుఁగాదు నాకుఁ బ్రియ
భామిని యంచు విషాదభావమున్
వెడలఁగఁజేయఁజాలఁ డలి

వేణిని జేరఁగఁ బొమ్ము టక్కు లీ
యెడ నిఁక సాగవంచు మది
నెంచుము కృష్ణ ! ఫలింపవేమియున్.

కనులెఱుంగదె రాత్రిజాగరపు

శృంగారంబునన్ జిక్కు సొ
క్కునఁబడ్డట్టులనుండె వాలకము
తూగున్ జెందెడున్ జూడఁగాఁ
దనువే తెప్పలు పైకి లేవకయె
మూతల్ వడ్డటుల్ తోచు లే
మను రాగంబునఁ గూడియుంటివని
నమ్మన్దగ్గ సాక్ష్యం బివే.

వినఁగదె రాధ ! నీవు గనుపింపమి

భేదముఁజెంది కాననం
బునఁ బడి రాత్రి నిన్ వెదుకఁ
బూనుటచేఁ గను లెఱువారె సొ

క్కెను దను వింతగాను రతి

కేళిని గామిని నంటియుండుటన్
గనఁబడుచుంటి నిట్లు లనినన్
దెగనాడ కపోహ జెందుచున్.

రాధ ! మనోజసాయక పరంపర

తాక నతిప్రయాసతో
బాధ సహించి రాత్రిగడుపన్
గలుఁగన్ మరునాటి వేకువన్
మాధవుఁ డేగుదెంచి కడు
నమ్మికగా వినయొక్తు లాడుచున్
గ్రోధముఁదీర మోకరిలి
మ్రొక్కిన రాధ నసూయ నిట్లనున్.

కలికి విలాసమొప్పుగను

కాటుకదిద్దిన కన్నుదోయి నీ
వెలమిని ముద్దుఁబెట్టుకొన
నెఱ్ఱని నీ యధరంబు మేఘపుం
బొలుపునుగన్న నీ మెయిని
బోలెను బొంకఁగఁజూడవీ వెటున్
గలుగదు చూడు దర్పణము
నన్ గనవచ్చెడు దాటె దెట్టులో.

చెలి నఖరాజి గాసిలఁగఁ

జేయుటచేఁ దమినంటుకూటమిన్
గలిగిన రక్తరేఖలను
గాంతివహించిన మేనుచొక్కమై
తలరిన జాళువామరకతంబును
బోలి యనంగ సంగర
స్థలి నొడఁగూడినట్లు జయ
సంపదగాఁ గనుపించుచుండెడున్.

వరదుఁడ : నీ విశాలమగు
 వక్షమునన్ గనవచ్చుచుండెడున్
 బరవనితావిలి ప్తమగు
 పాదపులత్తుకయంటు రక్తిమన్
 వరలుచు లోని మన్మథ
 విపాకపు భూజము వెల్వరించు భా
 సురమగు రక్తపుం జిగురు
 జొంపముగాఁ గనఁదోచె మేలుగన్.

పీతాంబర : తేటగ నీ
 వాతెరపైనంటి గంటువడి బడి కడు న
 న్నాతురఁబడఁజేయఁగడఁగె
 నీ తనువున నే నిముడుకొని యట్టు లయారే :

రమణీ : నీ కర్పింపఁగఁ
 గమలములనుగోయునెడను గాఢముగా భృం
 గము నాపెదవిని గఱచెను
 దమిదంతక్షతమిదియని తలఁచెదవేలా ?

మేనెంత మలినమైనదొ
 మాననమున నంతకంత మాలిన్యము నే
 పూనిన దగు నేమనఁగా
 మానిను లనురాగమెపుడు మాపెడుకతనన్.

తెలియదుగాదె మాధవుఁడ :
 తేటగ నీచరితంబు నీకు నేఁ
 దెలిపెదఁ బ్రేమ సున్నమడతిన్
 గడతేర్చిన నీకుఁగల్గినే
 పొలతులమీఁద జాలి యన
 బూటకమే యమునాతరంగిణీ
 పులినములన్ జరించు విరిఁబోడుల
 నంచెద వంతె నీ పసల్.

మాయలమారి మాధవుఁడ :
 మానరటక్కులు కన్నులొప్పెడున్
 బ్రేయసి పాదలత్తుకను
 బిండినరీతిగ వక్షమూనె నే
 నాయక పాదతాడననొ
 నవ్యపురాగము కోర్కె భంగమై
 పోయిన నావిచారమటు
 మోము వికాసముదప్పె లజ్జచే.

స్త్రీలకగు మోహనంబు వశీకరణము
 మ్రానుపాటు జనాకర్షమారణములు
 మహిమగల్గు నుచ్చాటనమంత్రమగుచు
 మురళినాదమొసఁగు శ్రేయములనుమీకు.

న వ మ త ర ం గ ము
 వలపులపీడసోకి వసివాడ
 విలాసపుఁ గ్రీడపట్ల వే
 డ్కలసుఖమేమిలేమిని
 దిటంబెడలంగ విషాదచిత్తయై
 తలఁచుచు శౌరిచర్యల
 నెదఁ గలహంతరిత ప్రసక్తితో
 మెలఁగినరాధ నర్మసఖి
 మెల్లనఁదెల్పుఁగసాగ నీగతిఁ

మానవతీ : యడంపఁదగు
 మాధవుపైఁగల కోపమోపికన్
 దావిపుడీ వసంతమునఁ
 దాళకవేదన మందమారుతం
 బేను సుఖింపఁగల్గుననియెంచి
 నికుంజముఁజేరె నింట నే
 మేనిఁబ్రకాంతిగల్గునొకొ యేగి
 యటన్ ముదమందఁజూడుమా.

వినుమిటురాధికా : మిగుల

పీలగు నీ సమయంబుమించ ని

చ్చినఁ బరితాపమెచ్చుఁ జని

చెంతకుఁ బీనపయోధరంబు లా

తని యెడఁజొచ్చి పీపుపయి

చాటెడు సూటినినాట నీటుగా

మొనసితివేని శౌరి నిను

ముద్దిడి కేళి నలర్చు మెప్పుగన్.

మోహనాకారమున నొప్పు ముద్దుకృష్ణు

వీడవలదని నీకు నే విశదముగను

జిలుకకును బోధఁజేసినట్టులుగ రాధ

యెన్నితడవలొ తెలిపితి హితముగదుర.

ఏల విలపించెదవు కన్నులెఱ్ఱఁబార

మోముదిగులున వసివాడ గోముఁదప్పె

సఖులు నినుఁగని హేళన సలుపుచుండ్రది

యూరటనుగొనఁగదవె యోయువిదమిన్న.

అలపుబలవడు కతననే హరి శ్రమంబుఁ

బావుకొనఁగఁ బద్మదళాల పాన్పునందుఁ

బవ్వళించెను నేవింపఁబజ్జఁజేరి

కనులుసార్థకపడఁ జేసికొనగదమ్మ.

కుములుచుండినఫలమేమి కువలయాక్షి

వాసుదేవుండువచ్చి నీవద్దనిలచి

ముచ్చటగ మాటలాడును ముదముగులుక

నమ్ము నామాట నిజమిది నగవుగాదు.

ఏలనెరాధ : మాధవుని

యిష్టము నీకహితంబురాగ మం

తేలనె దుస్సహంబు నయ

మేటికి నాటిన కంటకంబు మ్రొ

క్కెలనె యీసదంచితకదే

విషమౌటకుఁబూత సూర్యుఁడై

కాలుపఁ జంద్రుఁడగ్నియయి

కన్నడమంచుతలంప హేతువుల్.

ప్రమదముఁగూర్పఁగాఁ గలుగు

పాదములంబడి మ్రొక్కసాగునా

యమర శిరఃకిరీటమణి

హారతులంగొనజాలి గంగ జ

న్మమునకుఁ దావలంబయి

సమస్తసుఖంబులఁగూర్చు నా త్రివి

క్రము పదపద్మముల్ ప్రజల

రక్షణమే యెడఁజేసి ప్రోచెడున్.

ద శ మ త ర ం గ ము

సారసమిత్రుఁ డస్తగిరి

సానువుఁజేరినవేళఁ గృష్ణుఁ డే

తేరఁగఁ బట్టరాని కని

దీరెడిమార్గములేక రాధ ని

ట్టారుపులన్ వెడల్పు చెద

నోర్వక నెచ్చెలిమోముఁజూడ శృం

గార ముదంబునఁ గళము

గద్గదికఁగొన శౌరి యిట్లనుఁ.

కారణమేమిలేని కినుకఁ

చలమూనకు రాధికా మనం

బారని మన్మథాగ్నికయి

యల్లడ తల్లడ మంద జీవనా

ధారముఁ గల్గఁజేయు

మమ్మతం బధరంబునఁజిందఁ జీకటుల్

పేరిమివాయ దంతముల

వెన్నెలలఁ జెలిగించు పల్కులఁ.

నిజముగ కోపమాపుకొన

నేరకయుండిన నించుమేన న
క్కజముగ గోటిపోటులను

కాదదియందువ కొఁగిలించి నీ
భుజబలమున్నిగించు ననుఁ

బోల దదెంతటి దన్నతగ్గ భే
షజముగఁ బంటిగంటుల నొ

నంగుము నీ కసిదీరిపోవఁగన్.

అనువగు నీవెనాకు మణి

హారమవై పొలుపొపెగాక జీ
వనముగనుండి రక్షణకుఁ

బాల్పడ సంస్కృతి నేక మేలుగాఁ
జనుటకు నారకాటివయి

సౌఖ్యముఁ గూర్పఁగఁజాలు రాధికా
కొనుమిదిగో జోహారు విడు

కోపము నన్నెడఁబాయఁ బోకుమా :

ఓ పికవాణి రాధ : వినయోక్తులు

నీ చెలినంటవాయె పెన్
గోపము రెచ్చ నేత్రములు

కోకనదంబుల మాడ్కి నొప్పి నే
నోవఁగరాని మారుని

ప్రయుక్తపు బాణములై చెలంగి రా
రావులుపెట్టి నామదిఁ

గరంచెడు శాంతివహింపు మ్రొక్కెదన్.

త్రాణఁ జెలంగు పొంకమున

రాపడు నీచనుదోయినుండి పెన్
రాణఁదలిర్చు వక్షమున

రాజిల మేల్మణిహార పంక్తి యొ
డ్డాణపు గంటలింపెనఁగ

రంగని మ్రోగుచుఁ క్రీడసల్పు పూఁ
బోణులకిచ్చు మారుని

ప్రమోదపు టాజ్జఁగ దోచు మేలుగన్.

కలికి : రాధ గులాబిపూలను

దిరస్కారంబు గావింపఁగాఁ
జెలువారున్ భవదీయ పాదము

తెదన్ జేర్పంగఁ గ్రీడించుచో
వలవున్ గల్గఁగఁ జేసి

డెందము సుఖింపంజేయు పాదంబులం
దలరన్ గూర్చెద లత్తుకన్ బలికి

నీ వానందమున్ గూర్పవే.

మదనవిషంపుఁ దీవ్రతను

మాన్పఁగఁజాలెడి యందమైన నీ
మృదుపద పల్లవంబు తల

మీది కిరీటమురీతి నుంచు న
మృదమున మన్మథాగ్ని తెగ

మండుచు గాసిలఁజేయునట్టి యా
పదలను బాదపల్లవము

పావుచు మేలొనఁగూర్చు రాధికా :

శ్రీశైలమహాక్షేత్ర జీర్ణోద్ధరణ కృషి

హైద్రాబాదు పురప్రముఖులతో ప్రత్యేకసంఘం ఏర్పాట్లు

శ్రీశైల క్షేత్ర జీర్ణోద్ధరణకు, శ్రీశైలంలో జరిగే మహారుద్రయాగానికి ప్రజలు విరివిగా విరాళాలు ఇవ్వాలనీ, జంటనగరాల పౌరులు ఈకార్యక్రమంలో తమ కర్తవ్యాన్ని నిర్వహిస్తారని తాము ఆశిస్తున్నామనీ ఆంధ్ర ప్రదేశ్ ఆంతరంగికశాఖ మంత్రి శ్రీ మందుముల సరసింగరావు 14 జూన్ సాయంత్రం శ్రీశైల భక్తబృందం ఆర్యవైశ్య భవనంలో ఏర్పాటుచేసిన బహిరంగసభలో ప్రసంగిస్తూ చెప్పారు. సభకు బెల్లంకొండ స్వాములవారు, శ్రీ రామానంద సరస్వతీస్వామి అధ్యక్షత వహించారు. జంటనగరాల వర్తకులు పురప్రముఖులు పలువురు సభకు విచ్చేశారు.

శ్రీయుతులు అనుముల రామనాథశాస్త్రి, వేదాల రామానుజస్వామి, కప్పగంతుల లక్ష్మణశాస్త్రి, బిజుమళ్ళ మాధవశర్మ శ్రీశైల ప్రశస్తిని, శ్రీ రామానంద సరస్వతీస్వామి నిర్వహించబోయే మహారుద్రయాగాన్ని గూర్చి ప్రసంగిస్తూ భక్తులైన వారంతా ఈ సత్కార్యానికి తమ, మన, ధనాలతో తోడ్పడాలని కోరారు.

యాదగిరి దేవస్థాన పరిపాలక సంఘం అధ్యక్షులు శ్రీ రాజా వన్నాలాల్ పిట్టి ప్రసంగిస్తూ యాదగిరి క్షేత్ర ఉద్ధరణకు శ్రీ రామానంద సరస్వతీ స్వామివారే కారకులని ద్వాదశ జ్యోతిర్లింగాలలో ఒకటైన శ్రీశైలంలో ఆ స్వాములవారే మహారుద్రయాగాన్ని నిర్వహించడం ముదావహం. మన దేశమంతా ఈ కార్యానికి చక్కగా తోడ్పడగలదని నమ్ముతున్నామని చెప్పారు.

దేవదాయ శాఖ కమిషనరు శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్య గారు శ్రీశైలక్షేత్ర ఉద్ధరణ భారతీయులందరి పవిత్ర కర్తవ్యమనీ, అట్టి మహాక్షేత్రంలో గొప్ప తపశ్శక్తి సంపన్నులైన శ్రీరామానంద సరస్వతి మహారుద్రయాగాన్ని తలపెట్టడంవల్ల అది త్వరలో మరి ఉత్కృష్టస్థితికి రాగలదని ఆశిస్తున్నామని చెప్పారు. యాత్రికులకు శ్రీశైలంలో జరిగిన సౌకర్యాలను గూర్చి ముచ్చటిస్తూ తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం వారు శ్రీశైలంలో ఒక సత్రం నిర్మాణానికి లక్ష రూపాయలు విరాళం ఇచ్చారనీ, శ్రీశైల దేవస్థానం వారు నిర్మించే మరో సత్రానికి భక్తులు విరివిగా విరాళాలు ఇవ్వాలని ఆర్థించారు. యాత్రికులకు చేసే సౌకర్యాలపైననే దేవస్థానం ఆదాయం ఆధారపడి వుంటుందని అన్నారు. శివాజీగోపురం, కృష్ణదేవరాయ గోపురం, హరిహరరాయ గోపురం వీటన్నింటినీ ఉద్ధరించవలసి వున్నదనీ ఈ మహాక్షేత్రం ఉద్ధరణకు ప్రజలంతా తోడ్పడాలన్నారు.

శ్రీ జూలూరి వీరేశలింగగుప్త లౌకిక ప్రజారాజ్యంలో మతధర్మ సంస్థలు దెబ్బ తిన్నాయనే ఈ కాలంలో శ్రీశైలక్షేత్ర ఉద్ధరణ కార్యక్రమానికి మంత్రులు ప్రజలు ఉద్యోగులు తోడ్పడటం సంతోషకార్యమన్నారు. జంటనగరాల ప్రముఖులు మహారుద్రయాగానికి, శ్రీశైలక్షేత్ర ఉద్ధరణకు శాయశక్తులా తోడ్పడగలరని హామీ ఇస్తున్నాను.

శ్రీ దండు పెంటయ్య శ్రీశైలం యావద్భారతానికి జ్యోతిని ప్రకాశిస్తోందనీ, శ్రీశైలంలో జంటనగరాల పౌరులు ఇదివరకు ధర్మపత్రాలు నెలకొల్పా

రనీ, ఇప్పుడు గూడా క్షేత్ర అభివృద్ధికి తోడ్పడ గలరని తమ విశ్వాసం అన్నారు.

మంత్రి శ్రీ మందుముల నరసింగరావు శ్రీకైల క్షేత్రానికి ప్రభుత్వం 30 మైళ్ళ రస్తా రు. 20 లక్షలు వెచ్చించి వేసిందనీ, నాలుగైదు లక్షలు పెట్టి నీటి సరఫరా చేసిందనీ, విద్యుచ్ఛక్తి సౌకర్యం చేయగల దనీ, శ్రీ లక్ష్మయ్య కమీషనరు ఆయాక శ్రీకై లంలో జరిగిన అభివృద్ధి ప్రశంసనీయమన్నారు.

శ్రీ రామానంద నరస్వతీస్వామి తాము కార్తీక మాసంలో శ్రీకైలంలో జరిపే మహారుద్రయాగాన్ని గూర్చి వివరిస్తూ అక్కడ తాము యాగాన్ని తల పెట్టడానికి ఆ క్షేత్రానికి వున్న గొప్ప ప్రశస్తిని గూర్చి వక్కాణించారు. బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వ రులు ముక్కోటి దేవతలు అక్కడ నిత్యనివాసం చేస్తూ వుంటారనీ, తాము లోక కల్యాణార్థం తల పెట్టిన యాగంవల్ల దేవతలకు ప్రీతి, ప్రజలకు శుభములు ప్రతిపాదించగలవన్నారు. ప్రతి వారి హృదయాల్లో ఆ పరమేశ్వరుడు ప్రవేశించి మహా రుద్రయాగాన్ని జయప్రదం చేయగలదని తమ అభి ప్రాయమనీ త్రిమతాలవారు ఇందులో పాల్గొంటారనీ చెప్పారు.

శ్రీ కొత్తూరు సీతయ్యగుప్త భారతీయులు తమ పవిత్ర దేవాలయాలను క్షేత్రాలను ఉద్ధరించుకో వలసిన అవసరాన్ని నొక్కి చెప్పారు సోమనాథ క్షేత్రాన్ని ప్రజల సహాయంతో సర్దారు పటేలు ఉద్ధ రించినటుల శ్రీకైల క్షేత్రాన్ని ఆంధ్ర ప్రజలు భారతీయులు పూర్వ వైభవంతో తులతూగేట్లు చేయాలనీ మహారుద్రయాగానికి తోడ్పడాలనీ కోరారు.

తరువాత హైదరాబాదు పౌరుల తరపున జీర్ణోద్ధరణ కార్యక్రమానికి, మహారుద్రయాగానికి సహాయం సంపదల నివ్వడానికి ఈ క్రింది ప్రముఖు లతో గల ఒక సంఘం నియమించబడింది.

శ్రీయుతులు మంత్రి మందుముల నరసింగ రావు, మంత్రి కాసు బ్రహ్మానందరెడ్డి, దేవా

దాయశాఖ కమీషనర్ వైడి లక్ష్మయ్య, హైదరాబాదు నగర పాలక సంఘాధ్యక్షులు కృష్ణస్వామి, ముదిరాజ్ రాజాపన్నాలాల్ పిట్టి, కొత్తూరు సీతయ్యగుప్త, కల్వా సూర్యనారాయణగుప్త, నాగమళ్ళ రామ కృష్ణయ్య, కొక్తొండ పరమయ్య, బచ్చు వెంకయ్య, సుబ్బా కాశీనాథం, తేలుకుంట నరహరి, కాటేపల్లి అంజయ్య, నాగమళ్ళ రాజయ్య, దాచేపల్లి పాపయ్య, బి. కిషన్లాల్, సముద్రాల చంద్రయ్య, పాపాలాల్, పేసర సత్తియ్య, శ్రీపతి గుండేరావు, రుద్రంగి రామయ్య, డాక్టరు కందాళ రంగాచార్యులు, డాక్టరు జి. వెంకటరెడ్డి, డాక్టరు పతంగి కిధన్, పాండు రంగం, జక్కాని నరసింహులు, జక్కాని రామ చంద్రయ్య, బూరుగు శంకరయ్య, వేలూరి దూర్వా సులు, వేలూరి లింగయ్య, తేలుకుండ రంగయ్య, పద్మా బొంతయ్య, బిజ్జల వీరయ్య, చల్లా వెంకటేశ్వరులు, వి. రాఘవశాస్త్రి, అడ్లూరి సీతారామశాస్త్రి, బి. సీతారామరావు, కప్పగంతుల లక్ష్మణశాస్త్రి భండారి, తోకర్ని కపాడియా, ఉప్పల వెంకయ్య గారలు :

మంత్రి చర్చలు

రాష్ట్ర ఆర్థికమంత్రి శ్రీ కాసు బ్రహ్మానందరెడ్డి శ్రీకైలక్షేత్ర జీర్ణోద్ధరణ, మహారుద్రయాగ నిర్వహణ సందర్భంలో నిన్న బాలాజీ భవనంలో సికింద్రాబాదు వర్తక ప్రముఖులు శ్రీ దండు పెంటయ్య దేవాదాయశాఖ కమీషనర్ శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్య, తిరుపతి దేవస్థానం కార్యనిర్వాహక ఉద్యోగి శ్రీ చెలికాని అన్నారావు, శ్రీ మామిడిపూడి ఆనందం ప్రభృతులతో సమాలోచనలు జరిపారు.

శ్రీ కొత్తూరు సీతయ్యగుప్త, దుండిగళ్ళు జగదీశ్వరయ్య, వేదాల రామానుజస్వామి, అనుముల రామనాథశాస్త్రి ప్రభృతులుగూడా శ్రీకైలక్షేత్ర జీర్ణోద్ధరణకు కొన్ని సూచనలు చేశారు. ఈ నెలాఖరు నుంచి జరిగినగలాల్లో ఇందునిమిత్తం ఏర్పాటుచేసిన పౌరసంఘాల విరాళాలు వసూలు చేస్తారు. సికింద్రా

బాదు పొరసభ ఏర్పాటుచేసి సహాయసంఘములో వివిధ కార్యాలకు భిన్నమైన ఉపసంఘాలు ఏర్పాటు చేశారు.

ఆర్థికమంత్రి శ్రీ బ్రహ్మానందరెడ్డి మొన్న శ్రీశైల జిల్లాధ్యక్షుల సలహాసంఘ ఆధ్వర్యమున శ్రీ దండు పెంటయ్య, కార్యదర్శి శ్రీ జూలూరి వీరేశలింగం గుప్త, దేవదాయకాళ కమిషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య గార్లతో శ్రీశైల జేత్రోద్ధరణకు జంటనగరాల ప్రజల సహాయ సంపదలను సమకూర్చే విషయమై సమా లోచించారు.

పొన్నూరు శ్రీ భావనారాయణస్వామివారి

తిరుక్కళ్యాణ మహోత్సవములు

పవిత్ర తుంగభద్రా నదీతట నివాసుడై, స్వర్ణపురీ విరాజమానుడై, సకల దేవతాకోటి వంద్యుడై చెన్నూరు శ్రీ భావనారాయణ స్వామివారి బ్రహ్మోత్సవము లీ వైశాఖశుద్ధ సప్తమి భృగువాసరమునఁ బ్రారంభింపఁబడి పూర్ణిమతో సంపూర్ణమైనవి. ఈ దినములలో నారాయణుని వాహనమైన గరుత్మంతుడు ధ్వజ స్తంభ శిఖరాగ్రభాగమున విలచి దుష్టగ్రహముల పేనిని రాసీయక పాటద్రోలుచుండెనా యనునట్లు గరుడధ్వజ మాకాశవీధుల నాట్యమాడినది.

ఈ యుత్సవ దినములలోఁ బ్రతినిత్యము స్వామికి పునుగు, కస్తూరి, జవ్వాది మొదలగు సుగంధ ద్రవ్యములతోఁ గూడిన జలముతో నభిషేకించిరి. దీనినే తిరువంజనోత్సవ మందురు. సాయంసమయమున శంఖ చక్రాది వివిదాయుధ ధరుడై, పీఠాంబర ధారుడై, వనమాలా విభూషితుడై, కందర్ప దర్పావహార మనోహర దేహధారుడై, కోటిమన్మథ లావణ్యమూర్తి తనకై ప్రత్యేకముగా నేర్పాటు చేయఁబడిన రజితవేదికపైఁ గొలుపుండి నేత్రానంద మొనర్చును. ఏ తద్రుహోత్సవ సందర్భన లాలసులైన జనులు దేవ సన్నిధికిఁ బోవుటయందుఁ బాదములు, దివ్యమంగళ విగ్రహ సందర్శనమందు

నేత్రములు. పుండరీకాక్షుని పూజించుటయందుఁ గరములు, భగవన్నామ సంకీర్తనమందు జిహ్వా, విష్ణు కథాశ్రవణమందుఁ జెవులు, తరించి చరితార్థత నందినవని తృప్తితో బ్రహ్మానందభరితులైరి.

ఏ తన్మహోత్సవ సందర్భమునఁ బ్రత్యేకముగా నేర్పాటు చేసిన వేదికపై హరికథలు, భరతనాట్యములు, ఉపన్యాసములు, గానసభలు జరిగినవి. “దేవుని పెండ్లికి నందరు పెద్దరే” అన్నట్లు ఆచార గోపాల మహామహామికతో నత్యంత భక్తిశ్రద్ధా సమన్వితులై కార్యక్రమములను జయప్రద మొనరించిరి.

రాత్రి సమయములందుఁ బెరుమాళ్ళు శేష, హంస, హయ, వ్యాళి; హనుమదాది వాహనములపై పేంచేసి ప్రజాభీష్టముల నెఱవేర్చుటకో యన్నట్లు (పొన్నూరు) పురవీధులలో నూరేగుచుండ వైకుంఠమునుండి సాక్షిలక్ష్మీ వల్లభుండే యవతరించెనా యన్నట్లు భక్తాగ్రగణ్యుల మదికి తోచె. యశోదా నందనుని బాల్యక్రీడలలో పండితపామర జనరంజనమైన గోపికా వస్త్రావహరణమును స్ఫురింపఁజేయు పొన్నమాను వాహనోత్సవము నేత్రోత్సవమై యమం దానందము గలిగించినది. శ్రీ స్వామి పెండ్లికొడుకై గజమాలాశోభితుడై గజవాహనారూఢుడై కన్యాదాతలతో రాయబారములు సలిపి శ్రీ సుందరవల్లీ రాజ్యలక్ష్మీలను వివాహమాడిన యా దినమే సుదినము. అనాటి విశేషభోగముల వర్ణింప నల్పమతులు వలంతులుగారు. ఈ కళ్యాణోత్సవమునకు ప్రధానమైన తలంబ్రాలు శ్రీ చింతక్రింది పంశీయులగు పద్మశాలి వారు తెచ్చుటయారామై యున్నది. అమ్మవారు వారి ధన్యంపు పాతరలో లభ్యమగుటయే కారణము. ఏతత్కారణముగ వారికి స్వామివారి పరమున దేవస్తానము ధగ్మకర్తల తరపున మేనేజరుగారైన కె. ఎ. పి. చౌదరిగారు చందన తాంబూలాది సత్కార్యములతోబాటు వస్త్రముల నిచ్చి గౌరవించిరి. ఈనాటి యుత్సవమును తిరికించుటకుఁ బ్రజావాహిని యుప్పొంగి, పరవళ్ళు త్రొక్కుచు నేటికి జన్మ

తరించునుగదా యని భావమున భావదేవుని భావించి భక్తిపారవశ్యముచే స్వశరీరముల విస్మరించి భక్తి గీతముల గానము చేయుచుఁ బ్రవహించినది.

మరునాడు ప్రాతఃకాలముననే శ్రీ రాజ్యలక్ష్మీ సుందరవల్లీ సమేతుడై గరుడవాహనముం దధిరోహించి తిరువీధ్యుత్సవ మొనర్పిరి. సాయం సమయమున రథోత్సవము. ప్రజానంద సాగరమున కవధులు లేకపోయినవి. సంతోష సంజనిత సంరావములు దశ దిశలు పిక్కటిల్లినవి. ప్రచండమార్తాండుని ఖరకిరణజాల సంతృప్త శరీరులయ్యు రథరజ్జుసమాకర్షణాయత్తచిత్తులైరి. ఈ రథయాత్ర శ్రీ పాములపాటి వంశజాలు (కమ్మవారు) వచ్చినగాని జరుగదని ప్రతీతి. ఈనాడుగూడ దేవస్థాన ధర్మకర్తల తరపున పాముల పాటివారికి K. A. P. చౌదరిగారు చందన తాంబూలములతో వస్త్రములను సమర్పించారు. రథము జగన్నాథ రథమువలె నిరాఘాటముగ నిర్విఘ్నముగ సాగి స్వస్థానమునకుఁ జేరినది. (బ్రహ్మాత్సవములు పరిసమాప్తమైనవి) ఇంకను వసంతోత్సవము, పర్యంకోత్సవములు, పుష్యగోత్సవము మొదలగు

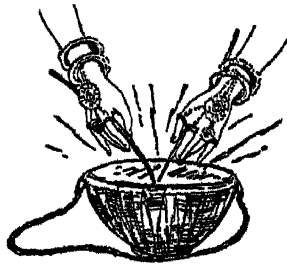
విశేష వైభవ కాలక్షేపాదులు తత్తత్కాలానుగుణ్యముగ జరిగినవి. భక్తులు స్వామివారి తీర్థప్రసాదములను స్వీకరించి పరమానందభరితులైరి.

ఈ బ్రహ్మాత్సవములకుఁ బ్రత్యేకముగ చెన్నపురి వాస్తవ్యులగు వి. కె. కన్నయ్య అండ్ పార్టీవారిచే నాదస్వర కచేరి జరుపబడినది.

ఈ తిరునాళ్ళ సందర్భమున వివిధములైన దుకాణములు, కలప వచ్చినవి. ఆరోగ్య పోషణకేంద్రము (నూట్రీషను) గుంటూరు డివిజనువారిచే శ్రీ భావనారాయణ స్వామివారి సార్వజనీన గ్రంథాలయమున నెలకొల్పఁబడి ప్రజాప్రశంసలకుఁ బాత్రమైనది.

శ్రీ భావదేవుని కృపా కటాక్ష వీక్షణాలేశముచే నెవ్విధమైన యుపద్రవములు జరుగనందులకు నాతని మహామహిమ కనంత సమోవాకములు.

వంశ పరంపరాగత ధర్మకర్తలైన శ్రీ రాజా వానిరెడ్డి శ్రీ రామభాను భూపాల్ బహద్దరు మన్నె సుల్తానువా రీ యుత్సవ కార్యక్రమముల జయప్రద మొనరించుటకై యొనర్చిన ప్రయత్నములకు నభినందనీయులు.

श्रीमद्गंधी गीता

रचयितारः

श्री केशिराजु वेंकटनृसिंह अप्पारायाः

अहिंसायोगः

शिष्यः उवाच—

सत्याग्रही कथं ज्ञेयो य स्त्वहिंसाव्रते स्थिरः ।
कथं वर्तेत भाषेत कथं स्यात् लोकसेवने ॥५४

महात्मा उवाच—

यो जहाति भयं धीरः शत्रो र प्यपकारिणः ।
मनुष्यधर्मे विश्वासी ऐष सत्याग्रही मतः ॥५५

A Satyagrahi bids good-bye to fear. He is, therefore, never afraid of trusting the opponent. Even if the opponent plays him false twenty times, the Satyagrahi is ready to trust him the twenty first time, for an implicit trust in human nature is the very essence of his creed.

धर्मबद्धस्वभावेन भाति सत्याग्रही सदा ।
अंतरात्मप्रबोधं यः श्रेष्ठधर्मं हि मन्यते ॥५६

A Satyagrahi is nothing if not instinctively law-abiding, and it is his law-abiding nature which exacts from him implicit obedience to the highest law, that is the voice of conscience which over-rides all other laws.

न किंचिदपि वर्तेत रहस्यं तस्य मानसे ।
आत्मसंस्करणार्थं यः संसिद्धः सततं भवेत् ॥५७

As a Satyagrahi, I must always allow my cards to be examined and re-examined at all times and make reparation if an error is discovered.

हिंसया यदि प्राप्येत स्वर्गार्थं मपि न व्रजेत् ।
सत्याहिंसाव्रतारूढो यस्य सत्याग्रही मतः ॥५८

A Satyagrahi may not even ascend to Heaven on the wings of Satan. He must believe in truth and non-violence as his creed.

सत्याग्रहो विचित्रास्त्रं प्रयोज्यं सर्वथा क्षितौ ।
प्रहृतस्य प्रहर्तुश्च यच्छेयस्करमुच्यते ॥५९

Passive resistance is an all-sided sword; it can be used anyhow; it blesses him who uses it and him against whom it is used.

ऐकस्यापि ह्यसृग्भिंदोः पातनेन विना रणे ।
सदाऽत्युज्ज्वलमेतद्वै ददाति सुचिरं जयम् ॥६०

Without drawing a drop of blood; it produces far-reaching results.

ऐतस्य विनियोगः स्यात् धर्मयुद्धेहि केवलं ।
यस्मिन् न स्यू रहस्यं च वंचनं सत्यगोपनम् ॥६१

A Dharmayuddha, in which there are no secrets to be guarded, no scope for cunning and no place for untruth, comes unsought, and a man of religion is ever ready for it.

ऐकोऽपि निष्ठया युक्तः यदि सत्याग्रही भवेत् ।
अलं विजयसंप्राप्त्यै धर्मयुद्धे सुनिश्चियम् ॥६२

Indeed, one perfect civil resister is enough to win the battle of right against wrong.

नास्ति कालावधि स्तस्मै न तपः क्षमतावधिः ।

अतः सत्याग्रहे नास्ति कदाप्यपजयः क्वचित् ॥६३

There is no time limit for a Satyagrahi nor is there a limit to his capacity for suffering. Hence, there is no such thing as defeat in Satyagraha.

अक्रोधद्वेषशुद्धस्य सत्याग्रहरवेः पुरः ।

अज्ञानाधं तमः सर्वं वज्रचित्तं च भिद्यते ॥६४

The hardest heart and the grossest ignorance must disappear before the rising sun of suffering without anger and without malice.

स्वार्थत्यागी विनीतश्च क्षमावान् श्रद्धया युतः ।

निरपेक्षः पुरस्कारे यस्स सत्याग्रही मतः ॥६५

Satyagraha is utter self-effacement, greatest humiliation, greatest patience and brightest faith. It is its own reward.

पुण्यकार्येषु सांगत्यं पापै रसहकारितां ।

सत्याग्रही करोत्याशु प्रेमयुक्तमनाः सदा ॥६६

For me, the law of Satyagraha, the law of love, is an eternal principle. I co-operate with all that is good. I desire to non-co-operate with all that is evil.

अधर्म्यं य द्विधानं तु तेनैवासहकारिता ।

अधर्मकारिविद्वेषी न भवे त्स कदाचन ॥६७

My non-co-operation is with methods and systems, never with men. I may not harbour ill-will even against a Dyer.

सत्यं वा भ्रांतिमूलं वा भयं द्वेषस्य कारणं ।

तस्मा द्भीरो रहिंसा सा व्योमपुष्पसमा मता ॥६८

The desire for vengeance comes out of fear of harm, imaginery or real. Ahimsa is impossible without fearlessness.

अहिंसा कथ्यते धैर्यपर्वताग्रशिखोपमा ।

यया निरायुधो भूत्वा शत्रो रभिमुखं व्रजेत् ॥६९

Non-violence is the summit of bravery. A satyagrahi abjures the right of self-defence.

यथा हि सर्वाः सरितः समंतात्

आगत्य वार्धिं प्रविशन्ति नित्यं ।

तथैव सत्याग्रहिणः समस्ताः

चेष्टाः परब्रह्मपराभवेयुः ॥७०

Man's ultimate aim is the realisation of God, and all his activities, social, political, religious, have to be guided by the ultimate aim of the vision of God.

राजनीतिः सदा देशक्षेमार्थं संप्रवर्तते ।

सत्यं विना तु न क्षेमः तस्मात् सत्याग्रही भवेत् ॥७१

Politics concern nations and that which concerns the welfare of nations must be one of the concerns of a man who is religiously inclined, in other words, a seeker after God and truth.

एष सत्याग्रहः प्रोक्तः नैनं प्राप्य निबध्यते ।

एत दालंबनो भूत्वा शाश्वतं जय माप्नुते ॥७२

इति श्रीमद्वाङ्मयीनीतायां अहिंसायोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः

मनुष्यः—महर्षिः

आंघ्रमूल
रचयितारः
वङ्गलमूडि गोपालकृष्णार्याः

संस्कृतीकरण
अनुवादकाः
???

35

मनुष्यः

भूतलस्थित
जीवराशिषु
अल्पमतयः
अधिकसंख्याः
अमलवेदां
तार्थमखिलं
नावगच्छं—
त्यखिला जनाः
तावकं यद्
ज्ञानरूपं
योगशास्त्रं
दुरवगाहं
भवत्येव
रागरहितं वि—
रागिणां सं—
भावनीयं
योगशास्त्रं
रागसहितं स—
रागकाम प—
रागभोग प—
रायणानां
बद्धग्रन्थः
योगशास्त्रं

आधिमुक्त्या
परिश्रान्त्या
प्यबोधं यत्
अगाधं तत्
सूत्रं जातं
सर्वसुगमं
भवितुं मृषा
तथा चेत् भुवि
सर्वजनगति
रधोगति रिति
गम्यते खलु !
ऐतत् कथं
ध्येयं भवति ?
न्यायं भवति ?
जगति सुगतिं
आत्म प्रगति—
माशास्ते हि
मानवालिः
सन्मार्गगाः
पुण्यकांता
भोगसुखिनः
ते कथं भुवि
भवेयु स्तत्
सुलभसूत्रं
उपदिश्यतां

हे महर्षे !

हे महात्मन् !

36

महर्षिः

प्रसूः सत्यं
पिता ज्ञानं
धर्मा एव
भ्रातरः खलु
दया मित्रं
उचित सौख्यं
शांतिरेव
निजसती खलु
क्षमा पुत्राः
सत्यप्रभृति
षड्गुणाढ्यः
सद्गुणाढ्यः
नरः खलु भोः
भुवनत्रये
कालत्रये
धर्मराजः
धन्यजीवः
गण्यते खलु !
मान्यते खलु !

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

37

प्राण मान
द्वितयमध्ये
प्राणपुंजात्
गरीयान् खलु

मान एव
मनुष्यस्य
पर्वतोपम
महापद्भिः
शीर्यमाणोऽ
प्यचलो भव
प्राणजातं
मुंच सद्यः
किंतु मानं
न मुंचे स्त्वं
प्राणलोभात्
वाचालता
वशो भूत्वा
मा क्षुभ स्त्वं
मा च भैषीः
प्राणलोभात्
दुराशायुक्
आत्मगौरव
माभिजात्यं
त्यजति यो भुवि
तस्य कीर्तिः
हीयते खलु
हिमराशिवत्
तस्य चार्तिः
वर्धते हृदि
मानस्य तत्
कळंकः खलु
यं क्षाळितुं
दुश्शकं भुवि
अंतरात्मनि

शल्यभूतं
महाव्रणमिव
दुष्टकायं
शाश्वतं खलु
भवति लोके
अशिव रूपं
दुर्यशो भुवि
स्थिरं भवति
अस्थिरं खलु
प्राणपुंजं
अनित्यं खलु
प्राणपुंजं
किंतु लोके
मान एकः

आशशीनं
स्थिरं स्तिष्ठति
प्रणव इव सत्—
प्रणुतरूपः
मान ऐकः
आशशीनं
स्थिरं स्तिष्ठति
न खलु नश्यति
न च हीयते
विमृश्यैतत्
विज्ञाय च
जीवनं कुरु
भो मनुष्य !
भो मनीषिन् !

श्री देवीपंचरत्नानि

रचयिता

मोडेकुर्ति सत्यनारायणः, एम्. ए.

१. देवि ! त्वं जननीति पूर्वकविभिः प्रस्तूयमाना सती ।
तेषां सर्वसुखप्रदानविषये माताऽभव स्त्वं खलु ।
अल्पज्ञानवतः कथं मम गुणा ग्राह्याभवेयु स्तव ।
त्रैलोक्यस्थितिवृद्धिनाशकरणे वृत्तो वरा नास्तिहि ॥
२. ब्रह्मेन्द्रादिसुरासुरावनिसुरा स्त्वत्पादपद्मे श्रिताः ।
गायन्तो भवतः प्रभावमनिशं भोगान् लभन्ते भृशम् ।
सर्वक्षेमविधायिनीति खलु ते भूता भवत्सेवकाः ।
तेषां पुण्य महो तवाश्रितजना मोक्षं लभेयु र्मुदा ॥
३. मातत्त्वां सततं स्मरामि मनसा गच्छन्पठन्नप्यहम् ।
शास्त्रेषु त्वदतीतदैवत महं जाने कथं यत्नतः ।
तत्त्वानामपि मूलकारणतया सर्वं त्वमेवासि च ।
तत्त्वज्ञानफलं ददातु जननी नस्यामहं त्वत्परः ॥
४. चित्तं वित्तमपेक्षते मम वृथा श्रीश्चंचला तत्त्वतः ।
दारापत्यसुखाय वित्तमनिशं ग्राह्यं मया कष्टतः ।
दारापत्यधनाकृतिर्दिशसि मे क्लेशं सुखं प्रायश ।
स्सौख्यक्लेशमयी त्वमेव हि गता मत्तां भवत्कर्मणः ॥
५. सदाचारो धीर स्सकलमपि संत्यज्य मनसा ।
त्वदायत्तं चेत स्सपदि कुरुते त्वां हृदि भजन् ।
त्वदाकारं ह्येतत्सकलमिति मन्येत कृतधी ।
स्त्वदाकारं प्राप्तुं सकलमपि तुभ्यं वितनुते ॥

God, Man, and Creation

By

SRI VIDYA SANKARA SWAMI

(Continued from the May issue)

ADWAITA IN THE BIBLE AND THE QUORAN No. 24 (Contd.)

The Bible: The New Testament of the Bible may be said to be the sacred book of the Christians all the world over. The following citations are from the New Testament.

(1) *"I and the father are one. The father is in me and I in the father"*. In the first of these two sentences, 'I' refers to the man or Jeeva and 'the father' refers to God. So this sentence clearly brings out the Adwaitic conception that man is in essence God only, and not separate from him. The identity between both is further explained by the second sentence. The first sentence corresponds to the Upanishadic mahavakyam "అహం బ్రహ్మస్మి"

(2) *"He that is Joined into the lord is one spirit"*. In this sentence 'He' refers to the man or Jeeva and the 'Lord' refers to God. This sentence means that the man or Jeeva on realising God attains Mukti, that is liberation, and in that realised state the two become one entity only, and the difference between them disappears. According to the dwaitic conception, even in the realised state, the man is different from God, and enjoys Salokya Mukti (సాలోక్యముక్తి) i.e., living in the same place as God, or Sameepyamukti (సామీప్యముక్తి), i.e., living near God, or Sarupya Mukti (సారూప్యముక్తి), i.e., having the same form as God. But according to the Adwaitic conception, in

the realised state, Jeeva becomes merged in God, or identified with Him. Thus there are no two entities in the realised condition, according to Adwaita. This kind of mukti is called Saayujya or Kaivalya (సాయుజ్య కైవల్యముక్తి). The above sentence in the Bible clearly refers to the Adwaitic conception of Mukti. Christ says that such a realisation is attained by the true worship of the Almighty, and such true worship joins the man with God, and in that realised condition, both become one.

(3) *"Man shall not see me and live"*: This sentence is pregnant with the Great Adwaitic truth that man, after realising God, will not live as man different from God, but loses his separateness and becomes merged in God as a doll of salt merges in the sea.

(4) *"God became man that man might be made God"*. The meaning of the first part of the sentence, viz, that 'God became man' is that God, who is omnipresent (సర్వవ్యాపక) manifests Himself as man, when enclosed in the Antahkarana or mind stuff. So every human being is God plus mind. Hence the duty of every man is to get rid of this mental cage to realise his God-hood. This may be explained in the form of Mathematical equation thus:

$$\text{God} + \text{mind} = \text{Man}$$

$$\therefore \text{Man} - \text{mind} = \text{God}$$

The second part of the above quotation teaches us that man should become God by destroying the mind stuff, enclosing the spirit within. This may be explained in another way thus. When the sun gets reflected in the water, we see the reflected image of the Sun in the water. So long as the water exists, we see the sun above, and the reflected image as separate from it. In this analogy, Sun is God, the image is man, and water is mind. "God became man" means sun becoming the image. But if the water gets evaporated or disappears, then there is no separate image at all, and the image which till then existed become merged in the Sun. Similarly man becomes God when man's mind disappears. So every man should seek to annihilate his mind to realise his identity with God. Thus, this shows that man is in essence God only, but his mind makes him think that he is separate from God. Once that separating element is removed, the identity is realised. This great truth is explained by Sage Vasistha to Rama in Yogavasistha.

(5) *"Thou shall love thy neighbour as thy self"*. "God is love, Love thy God with all thy heart etc." The first sentence is pregnant with a fine Advaitic thought. The Superficial meaning may not suggest any Advaitic conception; because the person to be loved i.e., his neighbour, is separate from the person who loves. But the words 'as thyself' are of special significance, and give a lie direct to the concept of dualism. It is common knowledge that a man loves himself most, i.e., to the maximum possible extent, and loves others, i.e., wife, children, friends etc., as they contribute to his happiness. That means love is primarily towards one's own self, and is only Secondary towards others. This is the gist of Sage Yagnavalka's teaching to his wife Maitreyi in Bruhadaranyakopanishad "అత్మనస్తు కామాయ సర్వం ప్రియం భవతి". A man loves himself

primarily, and to the highest extent, because he is love himself. The Atman is Eternal bliss, says the Upanishad. As thus a man, in essence, is Bliss or Love itself, he happens to love others also secondarily so long as they contribute to his happiness.. If there were to be a conflict between his own living and his wife's living or his son's living, he would certainly prefer his own living to that of others. So long as there is no such conflict, and so long as they contribute to his happiness, he loves those people. So Love towards others cannot be said to be real at all. It depends upon so many other things. This is what obtains in the world within the experience of every body. But the Bible says "thou shall love thy neighbour as thyself". When does such a position arise, loving others as his own self? That preaching of Bible can become true only when there is no separateness between "thou" the lover, and the "neighbour" the loved. When the Atman in every person is the same, then only it is possible for one to love another as himself. Just as the electric current, in various bulbs of different capacities, is the same, the difference being only in the outer bulbs, so also the Atman in all beings is the same, the difference being only in their bodies. If I realise that that the Atman in me is the same as the Atman in you, then only, I can love you as I love my ownself. Otherwise it is not possible to love another as one's own self. Further God is described as Love both in the Bible and the Upanishads. Further Bible also says "God is Love" and "Love thy God with all thy Heart etc." This is also possible only if you are not different from God. He alone truly loves and worships God who loves himself. The identity between God and one's own self is called Love. There is no love in the real sense of the word when there is no such identity. So what the Bible teaches us in the above sentences is the Advaitic principle

of oneness of self or Atman and identity of God and man in reality. Thus the above five citations expound the interrelation between God and Man on the principle of Advaita. There are many such citations in the Bible, but for want of space they are not referred to here.

We shall now see what the Bible says with regard to the interrelation between God and the Creation. The following are some of the citations from the Bible which throw light on the matter.

(6) *"I beheld other things below thee and I perceived that they neither altogether are, not altogether are not, for they are, since they are from thee but are not, because they are not what thou art"*: this teaching of the Bible explains the interrelation between God and creation and states that the creation is indescribable (అనిర్వచనీయ), because the creation cannot be said either to exist or not to exist. "The other things" in that quotation means the Creation. God is Eternal, Absolute Reality, Bliss and Intelligence, while the creation is of the opposite quality, namely, everchanging, inanimate, and insentient, and full of misery. Thus both God and Creation are of opposite qualities. As God is Omnipresent, All-pervading, and Infinite, there is no space or scope for this creation to exist apart from that Almighty God. If it were to exist independently of God, then it follows that God does not exist where the creation exists, with the result God's All-pervading, Infinite nature is infringed, and God has to be finite. That finite nature of God, no-body agrees to. If He were to be then Infinite, the creation really cannot exist, as two things cannot occupy the same place at one and the same time. From this it follows that the creation has no real existence but has mere appearance. This is the meaning of the sentence. *"I perceived that they neither Altogether are"*. At the same we

cannot say that there is no creation, because it appears to all of us, before our very eyes, as a definite object of perception. So you cannot deny its appearance. This is the meaning of the Sentence "Nor altogether are not" So it is not possible to say whether the creation is or is not. Such a condition is described as indescribable (అనిర్వచనీయ) by the Upanishads. Such an indescribable nature is called Mithya (మిథ్య). All such things which have mere appearance without real existence are called Mithya (మిథ్య). So the Bible says that God only is the Absolute Reality, and the creation is Mithya (మిథ్య) or. indescribable, or has mere appearance without independent existence of its own.

(7) *"There is neither, Greek or Jew, neither circumcision nor uncircumcision, neither bondage nor freedom neither male or female, for all are one in God, who is not only in all, but also is all"*: The apparent difference in the creation, i. e., the dualistic nature of the creation, is denied in the above citation. The four alternatives given, such as, "Greek or Jew" are illustrative of all the various kinds of differences in the world. This is a reflection of the Upanishadic truth 'సర్వం ఖర్విదం బ్రహ్మ'. 'నేహనాన్తీ కించన'. i. e., all this is Brahman and nothing else exists; the manifoldness or the various differences do not really exist. But one way say that we are actually seeing the creation; how can that be denied? The Upanishad does not deny the appearance of the creation with all its manifoldness; what it denies is its independent existence. As stated above, the creation with all its differences like greeks and Jews, male and female, is all a mere appearances, but has no real and independent existence, apart from the all-pervading-infinite-Almighty. There is a similar sloka in the Karikas of

the Great Gaudapada Acharya (the Paramaguru of Adi Sankaracharya), in the Mandukya Upanishad which runs thus :

‘స నిరోధో న చోత్పత్తిః స బద్ధో న చ సాధకః ।
న ముముక్షీర్షప్రముక్తః ఇత్యేషా వరమార్గతా’ ॥

Its meaning is “There is neither creation nor dissolution ; there is neither bondage nor means of liberation ; there is neither desire for liberation nor liberation. This is the absolute Truth”. So all that exists really is Brahman or God only and nothing else really exists. This is the highest truth. But all people cannot understand, much less realise, such a condition, and hence the various Acharyas came down to the level of the unthinking masses, and taught them not that truth but the lower stages of Bhakti and right conduct, which ultimately lead one to realise such a great state.

(8) “*Love is unique : Because it makes of the twain you and me-one new man and so gives the lie to the dualism of the world as real in itself*”: This statement, even in the face of it, expresses the unreal nature of the creation, by negating the dualism, appearing in the creation. Further Love is described to be unique ; for, it only has got that wonderful and miraculous power of dissolving all differences like ‘You and I’, and shows everything to be that Infinite God who is all Love.

(9) “*I am the root and offspring ? the cause and effect, the creator and the created*”: This teaching also of the Bible negatives all dualistic conceptions, like cause and effect ; for, all that really exists is only the All pervading Infinite God, and nothing else. Even the conception of the creator and the creation is denied. These are all relative conceptions. Because we are seeing the creation before us we are constrained to think of the creator, who must be the cause of this creation. All this

kind of difference exists only in this Phenomenal world ; but the Reality is, all that exists is only God, and nothing else exists. So long as one sees the differences, he wants to find out the cause for such differences, and for such cause-seeking people, the causes are stated to be so and so. Because we see the creation before us, naturally the question arises as to how this creation came into existence, and who created it. As an answer, it is stated that there is a creator called God, and He created all this Universe. All these explanations are intended for spiritual aspirants in the intermediate stages only before realisation. Once the mind gets annihilated and God is realised, then no questions arise at all ; for, then he sees God only every where, and he does not see the creation or even himself as separate entities apart from God. Such a highest truth is expressed in the above citation in the Bible.

(10) “*God made foolish the wisdom of the World, because it is of the image*” This statement also plainly states that all knowledge relating to the World is foolish, i.e., not real, as the world itself is not real, being only an image, without real substance in it.

(11) “*God is the only Reality, and we are only real in so far as we are in his order and he in us*”. This again proves the identity of Man with God ; for, God is the only Reality that exists ; and as our mind-stuff manifests that God, we are thinking we are also real ; as a matter of fact, the intelligence in us is only Brahman or God.

(12) “*If any man thinketh that he knoweth anything, he knoweth not*” This is a reflection of the idea contained in one of the Stanzas of Kenopanishad— “అవిజ్ఞాతం విజ్ఞానతాం” and so on. He who thinks that he knows Brahman does not really know Brahman ; for Brahman is not a separate entity or object to be known, but the

knower himself. A man can know things apart for him; the eye can see things before it; but the eye cannot see itself; similarly the knower cannot know himself. He himself, in reality, is Brahman or God; so he cannot see or know God as apart from him. Realising God means realising his own self. That is the state of liberation or Mukti, according to the Upanishads. So if a man says that he has studied the objects of the world, such as, atoms, and known their nature and power, all this study and knowledge pertains to the unreal world, and so is not real knowledge, but is only Avidya (అవిద్య) or incorrect knowledge. Knowledge is that which pertains to the Atman only—So declares the Geetha (అచ్యుత విద్యా విద్యానం); so knowledge, relating to things other than Atman, is all Avidya or wrong knowledge. A man possessing such knowledge of unreal things cannot be said to be a person who knows. Such a grand Upanishadic truth is expressed in the above sentence by the Bible.

(13) *"To be absent from the body is to be at home with the Lord"*. So long as a man has body consciousness, and thinks that he is the body, he is in bondage] but when he loses that body-consciousness and thinks that he is really Atman, then he is at home with the Lord' as the Bible says; i.e. he realises God as his own self, and gets emancipated. So the means to attain Moksha is to get rid of the idea that I am the body. This means also the Bible gives us.

The above are some of the Advaitic-gems which the Bible presents to us. If one has the patience to dive deeper, into the ocean of the Bible, he is sure to come across with many more such gems.

The Quoran: As a complete and correct translation of the Quoran is not available, it did not become possible to

place before the readers the many Advaitic-gems from it. With the available material, the following citation only could be secured. *"Ae Allah is one; Allah the self-sufficient; He begets not and is not begotten; and there is not one like Him."* This citation from the Quoran is an all important one, as it expounds the real conception of God, and of the creation on the basis of Advaita. The words "Allah is one, and there is not one like Him." Reflect the idea contained in the Upanishadic saying "ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ" of the Chandogyopanishad. That Upanishad says that Brahman is one only without a second. This itself negatives the conception of the independent existence of the creation; for, God is described as the only Reality and nothing else exists apart from Him. Further, the Quoran describes God as one who is not begotten and as 'self-sufficient'. That means God is unborn, and is therefore Eternal, and does not depend upon anything else for his existence. As a matter of fact nothing else exists apart from Him. As for the creation the common notion is that God created his world. But this Quoranic saying gives a lie direct to such a notion; for, it says "He begets not". That means, God did not create this universe, and He never creates. If He did not create this universe, how did this come into existence, is the question. Further, if God really created it, He must create it out of Himself, as He is the All-pervading Being, and as He alone exists. If He were to create out of Himself, then He must be a divisible creature, made of parts. A thing which is divisible only can be cut into pieces. If God were to be divisible to allow a portion of Himself to be separated as creation, then God must be perishable; for, it is an axiomatic truth known to one and all that a thing which is divisible and is made of parts (సావయవ) is always perishable (నశ్వర). Further, if He

were to be perishable, He could not be unborn for, everything that has got birth has its own end. But no religionist admits that God is born or is perishable. Every religionist postulates God as unborn, imperishable, and eternal; i.e., not subject to birth, death or any change. If God were to be eternal, and imperishable, then He should not be made of any parts, He should not be divisible; but He must be an indivisible whole. If he were to be such an indivisible whole, then this universe cannot be said to have come out of Him; because, no portion of Him can be separated from Him. Further He must be All-pervading (సర్వ వ్యాపక) and Infinite (అనంత); for everything that is finite is subject to decay. If thus God is indivisible (నిరవయవ) and Infinite (అనంత), then how to account for this world, which stares one in the face. If it has real existence, then it offends the Infinite nature of the Almighty. So it can't have real existence. But it can't be denied because it appears, staring every one in the face. So, it follows that the creation has mere appearance, without any real existence. i.e., Mithya (మిథ్య). To illustrate this, we may take our dream experience into consideration. The dream creation can't be said to be real, nor is it absolutely unreal. The

dream is real so long as it lasts. and one experiences, during the dream condition, the dream creation as real as in the wakeful condition. But the manifold creation in the dream, with all its sorrows and joys, is realised to have no real existence, as soon as one wakes up. The truth is, the various creatures in the dream do not really exist apart from the dreamer, even during the dream experience. But it is not possible for one to realise the unreal nature of the dream creation, during the dream-condition. Similarly we can't understand, much less realise, the unreal nature of the creation, which stares us in face, until we wake up from this so-called wakeful state, into the really wakeful state of Atma-sakshatkara or self-realisation (అత్మ సాక్షాత్కారం). This is the gist of the principle of Adwaita, and this is embodied in the above citation of the Quoran. There are sure to be such other Adwaitic gems in the Quoran.

Thus we find that the Bible and the Quoran, the scriptures of the other two important religious in the world, also explain the inter relation between God, Man, and Creation on the principle of Adwaita.

(To be continued)

The Discovery of God

Original :

SRI KAKARAPARTHI KRISHNA SASTRI

Translation :

SRI P. VENKATESWARLU, M. A.

(Continued from the previous issue)

Bhuma : Now are you definite that you are not Sangayya, you are not this body nor this breath? My son! With what do you see?

San : With my eyes.

Bhuma : With what do you hear?

San : I hear with my ears. I smell with my nose. I taste with my tongue. What more do you want?

Bhuma : Son! Have your eyes got the seeing power? Have the nose, ears and tongue respectively, as you said above, possess the powers? Will they do their respective functions always?

San : Oh! Why doubt? Are they not doing? Until we sleep, they do so. Because the eyes and others are the parts of the body, when the body sleeps, they also become inactive.

Bhuma : I am sure, you are awake now. Have you now heard any voice?

San : No. There was no cry.

Bhuma : No cry? How definitely you say! A cuckoo, sitting on the tree behind you, cooed loudly. What! Kesava! Did you hear it?

San : Why the evidence of Kesava? Do you tell me a lie? Might have cooed. Absorbed in our discussion, I might not have heard it. What does it matter?

Bhuma : Nothing. I ask why you did not hear it. My question is why your ear did not do its function.

San : My whole mind was concentrated on you and your words. When we are absent-minded, how can we hear?

Bhuma : That means when your mind is diverted, is it not a fact that your ear will not hear? Similarly when you sit thinking over anything with your mind, is it not true that you will not see a baby elephant passing before you even if your eyes are wide open?

San : Yes. Yes. When the mind is engaged otherwise these eyes, these ears, this nose and this tongue do not perform their functions.

Bhuma : Therefore do you agree now that these eyes have no power to see and these ears have no power to hear?

San : No. How can I agree? Without the eye can the mind alone see?

Bhuma : Ah! Why not? While you are asleep, you shut your eyes. Then how can you observe the things in a dream? Why dream? When you are walking in pitch darkness, if the scorpion stings you, how are you able to say even though your eyes cannot see?

San : I grasp with my mind. Then there is no necessity of my eyes. Mind is important. In the day-time to some extent eyes.....

Bhuma : Ah! Ah! Come on. What you wanted to say now is that when mind is concentrated in the day-time, eyes can see clearly. Son! That is also untrue!

San: Now you have shut up my mouth. How can I deny your argument? You are giving examples of everyone's daily experience. But Swami! What is my form? How am I?

Bhuma: I told you in the beginning itself that you don't know yourself. Now what is the gist of the discussion held so long? You are not Sangayya—you are not man—you are not the body consisting of eye, nose, ear and other organs—you are not breath—you are not mind—you are the knower of bliss and ignorance in deep sleep, but you are not these. Is this not all?

San: Yes, Swami! But should I not know who I am and how I am? Is it not shameful and laughable if I myself don't know my form?

Bhuma: (Laughing) If the sword itself can cut itself, if the eye itself, can see itself, you yourself can see yourself. For you in deep sleep, are there ears to hear, eyes to see and mind to think? Come on! Why don't you talk? Then what did you see and with what?

San: (Closing his eyes and holding his head tightly with both hands) Swami! Swami! Now I am losing my senses. My head is reeling. Good-bye to you. Please don't talk to me for an hour and kindly give me rest. My head is crowded with thoughts and is heated up and boiling. Alas!.....Alas!.....

So saying Sangayya heaved a deep sigh and fell to the ground there itself with eyes closed. Immediately Bhuma-swami sprinkled water on the face of Sangayya and began to serve him. Ten minutes passed and he didn't regain his consciousness.

Presently, the son of Sangayya called Naganna, while searching for his father

to call him for his meal, came and saw the said plight of his father. He didn't understand the reason. He didn't even enquire the Swami or his disciple. Mystified, he stood like a statue gazing at them.

After some time, Naganna began to ponder over this. He knew the enmity between the Swami and his father. He first doubted that both the Swami and his disciple united and did some mischief to his father but he could not find any injuries on his father's body. When he observed the Swami serving his father compassionately with his head on his lap, all his doubts got cleared. So many suspicions occurred and disappeared in his head. He was in a dilemma and so stood helpless.

After some time, Sangayya opened his eyes after the end of his self-forgetfulness by the kind service of the Swami. When he saw that his head was resting on the lap of the revered Swamiji, he tried to get up hurriedly. But swami didn't accept. Anyhow the conscience of Sangayya did not approve of this. Forcibly he got up from the lap of the Swami. Swami held him so that he would not fall. After five or six minutes, Sangayya slowly and gently raised his heavy eye-brows and glanced his son standing before him.

Naganna came two steps forward and questioned his father, "Have you woke up? Father! How do you feel?" "There is no danger to me. But I hope you have not done anything to these mahatmas in your hurry. You have not scolded them, I believe, These are Gods to us," questioned, Sangayya hastily and looked at the face of his son for his reply. "He didn't do anything

to us. Just now he came. He is very much afraid of your state. Take rest for some time without talking anything," told Bhuma Swami to Sangayya.

Sangayya obeyed the orders of Swami for some time. Naganna tried his best to take his father home but Sangayya didn't agree a bit. Sangayya was adamant that he would go to his house only if Swami and his disciple accompanied him. But they didn't agree. At last Bhuma Swami satisfied and pacified Sangayya and sent him to his house. Sangayya leaning on his son's shoulder, and looking back now and then, wended his way towards his home.

When Sangayya went out of sight, both the Guru and his disciple looked at each other and smiled. The discussion began in this way :

Keshava: Swami! Your acts are the strangest. You taught secret 'Brahma Vidya' (knowledge of Brahman) to wicked and cruel Sangayya in simple words. Do you consider it proper?

Bhuma: Son! What is it improper here? According to words of Sastras which say 'Medhavina Tapasvineva,' I taught 'Jnanabodha' to this acute and sharp man. The intelligent person is a more fitting person than an ascetic (tapasvi). Did I not tell you at the first sight itself that this Sangayya is sharp?

Keshava: Without using a single vedantic technical word, and without uttering or quoting a word from Sruti or Brahma Sutra, you told a bitterest enemy this spiritual knowledge easily like a fairy-tale told to children. Mahatma! I didn't understand the reason why you didn't teach me this spiritual knowledge in such a simple method.

Bhuma: Son! You are a great scholar. You don't admit if I don't show the

authorities of Sruti and Smriti. Except with hard arguments, your doubts will not be cleared.

Keshava: However, Sangayya is very fortunate Gurudev! He didn't approach you. He didn't serve you and he didn't request you for 'Upadesh'. Moreover, he was the dangerous enemy who came to harm you. He came gently and made away with grand feast. Yes. The mango tree offers its fruits only to those who throw stones and sticks at it.

Bhuma: My Son! Doesn't the mother feed her 'baby' unasked at the proper time? When does the same mother give food to her 'children?' Only after they ask for it. Sangayya is a baby and you are an adult. Because Sangayya is a baby in education, I satisfied his hunger with milk of simple and easy Vedanta. You are an adult in education. So I gave you the hard food of Sruti and Smriti and satisfied your hunger. Your hunger will not be satisfied by the milk of Vedanta given to Sangayya and your food of Sruti and Smriti Sangayya cannot digest.

Keshava: In our case this comparison of food has been very well justified.

Bhuma: What! Is this not a good comparison? Food does not make us decay. So also Vedanta. Another thing. Let us suppose Samsara (World) is a disease. It means everybody suffers from disease. So also a worldly man. The cure for this disease is Brahma Vidya (Spiritual knowledge). The Guru who teaches this is the Doctor. He gives medicines after examining the stage of the disease and in accordance with his physical condition. The same medicine will be given inside to a man in the form of hard pills. To a patient who is unable to swallow it, the pill will be

powdered and given with honey mixed in it. If the patient cannot lick the honey even, the powder will be mixed in water or milk and somehow be poured through the space of the teeth, thus making him live. Likewise, the Guru also knows the worst, good and better persons and teaches them 'Brahma Vidya' accordingly and suitably. Brahma Vidya like the medicine is the means to make us deathless and immortal.

Keshav: Excuse me, Gurudev! the matter of caste.....

Bhuma: How foolish you are, My Son! Hunger is the same to both the King and the Harijan (the highest and the lowest). So also the disease and the sorrow. Therefore is not the medicine and food also the same to cure them? who is fit to receive 'Annadana?' Is it not the hungry man? Here where is the caste differentiation? Every living creature longs to remove its sorrow. It cherishes joy and happiness. So don't you think the whole creation is fit to utilise this means?

Keshava: Nobody can overlook your principles. They show your wise experiences. But Sastras.....(doubts).

Bhuma: Son! What is a Sastra? Is it different from experience? Is not Sastra the great experience of our Maharishis who were intellectual giants? Sastra is Experience and Experience is Sastra. Unless I quote a sloka that clears all your doubts, your worthless 'Sastra Vasana' will not leave you. Hear me.

Sloka: *Brahmanaha Kshatrio Vaisya
Sudro Vasthuatha Panchamaha
Yatir vani grihi Brahmachari
Vaastu naro bhuvi Jeevanmuktya-
dhikari Syadyadhaarham
Sravanaadibhihi.*

ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः

सूद्रो वास्तव्य पञ्चमः

यतिर्वनी गृही ब्रह्म -
चारी वास्तु नरो भुवि
जीवन्मुक्त्यधिकारी स्यात्
यथाह श्रवणादिभिः ॥

Keshava: Ha! How clearly and beautifully given out by Maharishis. Mahatma! Why didn't you tell me this sloka before?

Bhuma: If you had meditated often on your hearings, there would be no need of this sloka. Should I say that Ajnana (Ignorance) is the origin of this caste difference?

Keshava: Yes. Yes. Because of Sangayya, My 'Upadesh' has been repeated. How lucky I am! Now, I definitely understand that Sangayya is a fit person.

Bhuma: Kesava! On your clear mental canvas previously the colour of Sastras has been painted. On that colour the picture of Brahma Vidya has been drawn. But your picture is not quite clear or shining on that colour. If you take the mind of Sangayya, it is clear and is not painted by the colour of any vasana (desire). Therefore the picture drawn there, is quite clear and bright.

Keshava: Absolutely true, Swami!

Bhuma: Now let us stop the discussion and think of the next item. If you immediately go to the village and bring the plantain fruits, we can take tiffin.

Keshava: Sangayya, the lion has become Sangayya, the cat. Now there is no dearth for alms, Swami!

Bhuma: Keshava! Don't be hasty? The mind of Sangayya has to ripen still by repentance. So.....

Bhuma Swami had not even finished his sentence. Kesava stood up saying 'Yes.' 'Yes' and started on his way to the village. Bhuma Swami, doing 'Narayana Smarana', closed his eyes and merged himself in 'Samadhi'.

(To be continued)

ĀRĀDHANA

(RELIGIOUS MONTHLY MAGAZINE)

VOL. V

AUGUST, 1959

Editor :

VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH

Honorary Editorial Board

Sri D. SURYANARAYANASWAMY,
B.A., B.L.
*Secretary, Law Dept.,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sriman P. V. RAMANUJASWAMI, M. A.
*Retired Director, S. V. O. Institute,
Arsha Press, Visakhapatnam.*

Sri N. RAMESAN, M.A., I.A.S.,
*Deputy Secretary, Home Department,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sri K. V. N. APPA RAO, M.A.,
*Principal,
Andhra Geervana Vidya Peetham, Kovvur.*

Sri
JATAVALLABHULA PURUSHOTHAM,
M.A.,
*Head of the Department of Sanskrit,
S. R. R. & C. V. R. College, Vijayawada.*

Sri M. SOMASEKHARASARMA,
*Department of Archaeology,
Andhra University, Waltair.*

Sri GUNDERAO HARKARE,
*Dasabhashavisarada,
Shah Ali Banda Bela, Hyderabad.*

PUBLICATION OFFICE:

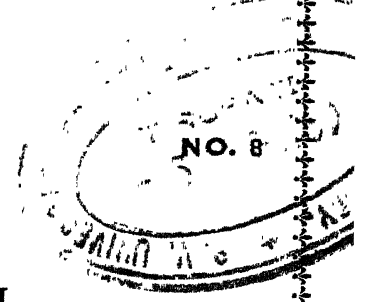
ĀRĀDHANA

OFFICE OF THE COMMISSIONER

*Hindu Religious & Charitable Endowments
(Administration) Department, (Andhra Pradesh)
HIMAYATNAGAR, HYDERABAD.*

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 12/-

PER MONTHLY COPY Re. 1/-

విషయసూచిక

తెలుగు

1. వేదమంత్రము	3
2. శ్రీకైలము అభివృద్ధి	4
3. స్వామి : — శ్రీ క్రొత్త నత్యనారాయణ చౌదరి	5
4. పుణ్యభూములు - పుణ్యపురుషులు — శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తము	6
5. శ్రీరామకథాసుధ — కీ. శే. గొబ్బూరి వేంకటానందరాఘవరావు	9
6. గీతాగానము — శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు	12
7. వేదాంతదర్శనం — పండిత శ్రీ గోపదేవ్	14
8. దేవ్యపరాధక్షమాపణ స్తోత్రము — శ్రీ కాటూరి వేంకటేశ్వరరావు	24
9. భగవదర్చావిభూతి — శ్రీ కొండూరి వీరరాఘవాచార్యులు	26
10. చతుర్మత తత్త్వం — శ్రీ వేదాల తిరువెంగళాచార్యులు	35
11. శ్రీపట్టిశ్వరదేవాలయం పేరూరు — శ్రీ బులుసు వేంకటరమణయ్య	39
12. జయదేవకృతి — శ్రీ కవిరాజరాజు	41

సంస్కృతమ్

౧. శ్రీమద్భాగవతగీతా	౧
శ్రీ కేశిరాజు వేంకట నృసింహ అప్పారాయా:	
౨. మనుష్య: - మహర్షి:	౨

ENGLISH

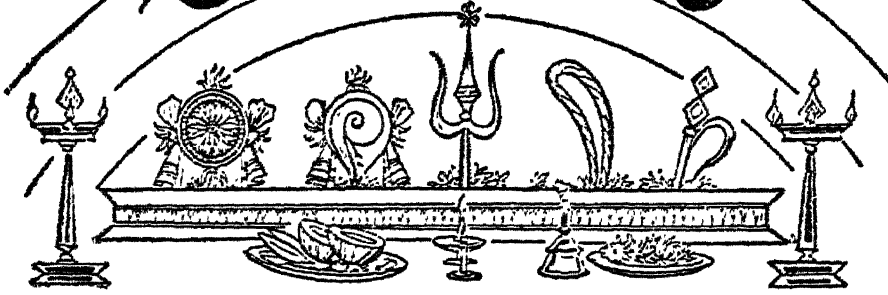
1. The thousand Pillared Temple of Hanumakonda —	
Sri S. G. Krishnamurthy D. Sc.	1
2. The Discovery of God — Sri P. Venkateswarlu M. A.	5

★

ముఖచిత్రం : శ్రీ హయగ్రీవస్వామి

“అనందరూప మమృతం య ద్విధాతి”

అరణ్యం

సంపుటం 5

ఆగస్టు, 1959

సంచిక 8

నమో¹ అస్తు² నీలగ్రీవా³య సుహృ⁴స్సాక్షా⁵య⁶ మీ⁷దధే⁸ ।

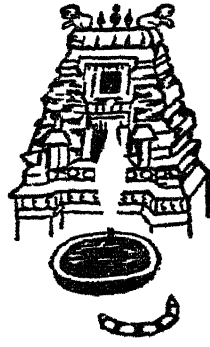
అ⁹యో¹⁰ యే¹¹ అ¹²స్య¹³ సత్త్వా¹⁴నో¹⁵ఽ¹⁶హం¹⁷ తే¹⁸భ్యో¹⁹క్కుర²⁰ం²¹ నమః²² ॥

ఈ నీలకంఠుడు ఇంద్రత్వముతో సహస్రాక్షుడుగను మేఘరూపముననుండి వర్షదాతగను కనబడుచున్నాడు. అట్టి రుద్రునకు నమస్కారము. ఇంతియేగాక యితని భృత్యులెవ్వరో వారికిని నమస్కారము.

యా¹తే² రు³ద్ర⁴ శి⁵వా⁶ త⁷నూ⁸ శి⁹వా¹⁰ వి¹¹శ్వా¹²హ¹³ భే¹⁴ష¹⁵జీ¹⁶ ।

శి¹వా² రు³ద్ర⁴స్య⁵ భే⁶ష⁷జీ⁸ త⁹యా¹⁰ నో¹¹ మృ¹²డ¹³ జీ¹⁴వ¹⁵సే¹⁶ ॥

ఓ రుద్రా : ఎల్ల పగటికాలములందును ప్రకాశించుచు రోగము, దారిద్ర్యము మొదలగు బాధలను నశింపజేయుచు శాంతమగునట్టియు జ్ఞానప్రదానముచే అత్యుత్తమాత్మమును పొందింపగలుగుటచే సుఖకరమగునట్టియు నీరూపముచే మమ్మును మాజీవితములను సంతోషపరచుదువు గాక :

శ్రీ శైలము - అభివృద్ధి

పవిత్ర శ్రీశైలమహాక్షేత్రము యుగయుగాలుగా భారతీయులందరకూ ప్రధానముగా నాంధ్రప్రజలకు నాధ్యాత్మికజ్యోతిని బ్రసాదించుచున్నది. భారతదేశమును పాలించిన యవతార పురుషులు శ్రీరాముడు, పాండవులు, భ్రమరాంబాసహిత మల్లికార్జునుని నర్పించి తరించి సర్వులకు మార్గదర్శకులై నారు. ప్రతాపరుద్రుడు, హరిహరరాయలు, శ్రీకృష్ణదేవరాయలు, శివాజీ మహారాజు స్వామికి మండపప్రాకారాలు కట్టించి యా మహాదేవుని కటాక్షపీక్షణాలను బొందిన భక్తశిఖామణులు. అట్టి మహాక్షేత్రమునకుగూడ చరిత్రలో పూర్ణిమామావాస్యలన్నవి రెండును నుండుచు గడచినది. రోహిణి దండయాత్రతో పూర్వవైభవముపోయి నచ్చస్తభోగాలతో తులతూగుచుండిన యర్చనాదులకై యనేకాగ్రహారములుండిన మల్లికార్జునస్వామికి నీనాడొక పెంటుభూమియును లేదు. శివాజీగోపురము, హరిహరరాయగోపురము శిథిలావస్థలో నున్నాయి. నిత్యార్చనలే జరుగుట కష్టమయినది. ఇటీవల నొకసంవత్సరకాలముగా శ్రీశైలక్షేత్రచరిత్రలో రోజులు మారినవి. శ్రీశైలమొక మహానగరముగా వెలుగొందు సూచనలు పుష్కలముగా కనిపించుచున్నవి. అనుదినమునువచ్చు భక్తులతో నిర్మాణకార్యక్రమములో నిమగ్నమయిన కార్మికాశినందడితో మంగళతూర్యనాదములతో నందివాహనాది సేవలతో శ్రీశైల మొక చూడ ముచ్చటైన మహాక్షేత్రముగా విరాజిల్లుచున్నది. దోర్నాలనుండి వదునైదు మాసములక్రిందట శ్రీశైలమునకు రస్తా ప్రారంభము కావడముతో సీమహాక్షేత్రమునకు సిరియెత్తుకొన్నది. ఈరస్తా నిర్మాణముతో రాకపోకల సౌకర్యమునకై రెండుమూడు బస్సులనుగూడ వేసినారు. దేవదాయ ధర్మాదాయశాఖ కమీషనరు శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్యగారి పట్టుదలతో పూనికతో నహరహాశ్రమతో నీయభివృద్ధి సాగుచున్నది. వందగడులుగల సత్రమును నిర్మింపవలెనని గట్టిపట్టుదలతో ప్రయత్నించుచున్నారు. శ్రీ లక్ష్మయ్యగారి బహుముఖ సేవాఫలమునకు తార్కాణము వారికి "శ్రీశైల భక్తరత్న" బిరుదును పండితబృంద మొసగుటయే కాదు. భారత రాష్ట్రపతి శ్రీ బాబూ రాజేంద్రప్రసాదుగారు తమకై తాము ఈనెలలో శ్రీశైలమును సందర్శించుటకు కుతూహలమును వెల్లడించుట. ఇంతగా కృషిచేయుచున్న శ్రీ లక్ష్మయ్యగారికి భక్తబృందమేకాక యావద్భారతజాతి కృతజ్ఞత వెల్లడించితిరును. శ్రీ లక్ష్మయ్యగారి సేవతో శ్రీశైలమునకు పరిక్షణమైన మహాదళ ప్రారంభమైనది.

స్వామి!

శ్రీ కొత్త సత్యనారాయణ చౌదరి

౧

అరయ రసాలవృక్షమున కావల నీవల ముండకంచె యే
పురువును జేరనీక మెలపున్ దగు నేవును జూపునట్లు, నీ
యిరవున స్వామి : యెవ్వ రెవ రెట్టి ప్రబుద్ధులు నిత్యముండి యె
వ్వరి నెటు చూతురో యరసి వారల మేలును గీడు చూడవా :

౨

తన యద్వైతవిధాన బోధనలు త ద్ధర్మోపదేశంబు శాం
తిని లేశంబును గూర్చనేరక మహాతీవ్రత్వమున్ మాత్రమే
పెనుపన్ : డాంబికవృత్తి జీవితములో విన్నాణముం గూర్చు నం
చును భావించి చరించువాని కథలన్ జోద్యంబుగా విందువా :

౩

నీ తత్త్వంబు నెఱుంగకే. పయిపయిన్ నీ నామ రూపంబులన్
జేతఃప్రీతిగఁ బాడుకొంచు నదియే శ్రేయంబు చేకూర్చునం
చో తండ్రీ : మది నెంచువారలకు; నీ వున్నావటం చెంచి, యా
రీతిన్ బోయెడి వారికిన్ సతతమున్ వృద్ధిన్ గడుం గూర్చవా :

౪

కాల మెఱింగి దేశము వికాసముగోరి మతంబుమాట యే
మూలకొ త్రోసిరాజని, స్వబుద్ధికిఁ దోచిన రీతి సంఘమున్
జాలఁగ సంస్కరింపఁగల సజ్జనులన్ బరిరక్షనేయుటే
మేలనియెంచవా : 'మతము' మేలును గీడును బోధనేయవా :

౫

మతమన గట్టిపట్టు నభిమానము సూపుట యొప్పుఁగాని, యీ
మతమనుపేర స్వామి : యపమార్గము త్రొక్కుచు నీదు తత్త్వ మీ
క్షితిని రవంతయేని పరికింపక 'ధావ్యము' చూపఁజెల్లునా ?
మతమన రోతగల్గుటకు మన్ననవోవుట కేమి హేతువో ?

పుణ్యభూములు - పుణ్యపురుషులు

1

శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తము

అగమాది విధానములచే ప్రతిష్ఠింపబడి యారాధింపబడుచున్న దేవతామూర్తులవలన కొన్ని క్షేత్రములకు మహాత్వము వచ్చును ; కొన్నింటి కచ్చటి పుణ్యనదులవలన మహిమ కలుగును ; కొన్నింటి కచట స్వయముగ వెలసిన దేవతామూర్తుల వలన ప్రభావము నెలకొనును. కొన్నింటి కచట మహాయోగులు, తపస్సులు, నివసించుటచే మాహాత్మ్యము సంభవించును ; కొన్నింటి కీశ్వరసృష్టిలోనే ఆధ్యాత్మిక సుగంధముండును. భారతదేశమీ యన్నివిధములయిన క్షేత్రమాహాత్మ్యములకును ఆలవాలము.

పరమేశ్వరుడు సర్వవ్యాపకుడేయైనను మన కాయన ఉపలభ్యుడగుటకు తోడ్పడు స్థలములు కొన్ని మాత్రమే యుండును. సర్వవ్యాపకుడైనంత మాత్రమున ఎక్కడ పట్టిన నక్కడ పరమేశ్వరుని దర్శించుట మనకు సాధ్యముకాదు; చరమస్థితివలన సాధన గావించిన వారికి మాత్రమే యది సాధ్యమగును. విద్యుచ్ఛక్తి తీగలో పచ్చుచున్నను దానివలన మన ముపయోగము పొందజాలము. ఎచ్చటనైనను స్విచ్, బల్బ్ మున్నగున వున్నచో అచ్చట మాత్రమే విద్యుచ్ఛక్తి మహిమను సాక్షాత్కరించుకొని ఒక దీపరూపమున దాని ననుభవించగల్గుదుము. అట్లే మన యంతఃకరణములోని రజస్తమోగుణముల నణచి వైచి సత్వగుణమును ప్రకాశింపజేయగల పుణ్య ప్రదేశ వాతావరణము, మంత్రానుష్ఠానము, పుణ్యకాల సంయోగము, మహాపురుషోపదేశము మున్నగునవి యెచ్చటనున్న నచ్చట పరమేశ్వరుడు ఉపలభ్యుడగుచున్నాడు. కావున పరమేశ్వరుని సర్వవ్యాపకత్వమున

కును పుణ్యక్షేత్ర మహిమలకును పరస్పర వైరుధ్యము లేదు.

కాశీరామేశ్వరశ్రీలైలాది పుణ్యక్షేత్రములు మనస్సులోని పాపమును పోగొట్టి పరమేశ్వరోపాసనా శక్తిని పెంపొందించుటకు సమర్థమై యున్నవి. ఏనాడో యాప్రదేశములలో తపస్సుచేసిన మహాపురుషుల ప్రభావముకూడ మనపై నట ప్రసరించును. ఇప్పటికిని ఆదృశ్యరూపములో నచట సిద్ధపురుషులు సంచరించుచు మనపై తమయనుగ్రహము చిలుకుచుందురు. మన పురాణములలో నీవిషయములు విపులముగా వర్ణింపబడినవి. ఈదేవత నీక్షేత్రమున ఆరాధింపవలయుననియు, ఈమంత్రమునే నదీతీరమున జపింపవలయుననియుకూడ బహువిపులముగా నదీ క్షేత్రమాహాత్మ్యములు వర్ణింపబడి యున్నవి.

ఒకప్రదేశములో మహర్షులు తపస్సుచేయుటవలన ఆప్రదేశమునకు మహాత్వము కలుగఁగా వాస్తవమే కాని అదివలననే పుణ్యములై యున్న ప్రదేశములనే మహాపురుషు లాశ్రయించి సాధన గావించుచునది విశేషము. శ్రీ రమణమహర్షి అంత మహామహా డగుటకు పూర్వము తిరువణ్ణామలై క్షేత్రమున కేగ వలసినదను దివ్యప్రేరణ మాయనకు మనస్సులో కలిగెను. ఆప్రేరణము ననుసరించి యాయన యాపవిత్ర స్థలమున కేగి ఆధ్యాత్మికసాధనలో క్రమాభివృద్ధిని చెంది సిద్ధినిబడసిరి. కొన్నిక్షేత్రములలో పవిత్రత కలదనియు, ఆధ్యాత్మిక సాధనలో అన్నిప్రదేశములు సమానములు కాదనియు, మనస్సులోనేకాని బయటనేమియు పాపనశక్తిలేదను భావము పరిమైనది

కాదనియు నిరూపించుట కిట్టి మహాపురుషుల చరిత్రలు ప్రబలాధారములు.

భక్తులభక్తిని సరిక్షించుటకు దుర్గమప్రదేశములలో కట్టబడిన దేవాలయాదులే పుణ్యక్షేత్రములుగా పరిగణింపబడ జొచ్చినవనియు, లోకజ్ఞానమును, బహుభాషాజ్ఞానమును కల్గించుటవలననే తీర్థాటనము మన దేశములో అవశ్యావరణీయముగా భావింపబడుచుండెననియు ప్రజలకుచెప్పు ఆధునికులు కొందరు క్షేత్రమహాత్మ్యములకు మహాపచారము చేయుచు సత్యమును మరగుపఱచుచున్నారు.

హిమాలయపర్వతములు పవిత్రములని మన పూర్వులు గ్రంథములలో వ్రాసినారు. అచ్చటికేగి తపస్సు చేసికొనుచుండిన మహాపురుషులనుగురించి చదివియున్నాము. పట్టణములకు దూరముగానున్నందునను, జనసంచారము తక్కువగా నున్నందునను తపస్సుసాగుట కవకాశ ముండుటవలననే హిమాలయములు పుణ్యభూములుగా చెప్పబడినవనువారు కొందరు కలరు. ఇది సరియైనభావము కాదు. హిమాలయములలో అక్షరశఃపవిత్రములని చెప్పదగిన ప్రదేశములుకలవని స్వానుభవముచే చెప్పిన ఆధునిక విజ్ఞాన సంపన్నులనేకులు కలరు. శ్రీస్వామి ప్రణవానంద తమ హిమాలయ సంచారానుభవములను వర్ణించుచు రచించిన ఆంగ్లగ్రంథములో మనస్సునకు సమాధిస్థితిని తెచ్చు వాతావరణముగల ప్రదేశములు హిమాలయములలోనున్నవని వ్రాసియున్నారు. ఈగ్రంథమును కలకత్తా విశ్వవిద్యాలయమువారు ప్రచురించిరి. అది వఱకు విశేషప్రయత్నపూర్వకముగా ధ్యానస్థితి కల్గించుచుండిన తమకు హిమాలయములలో కొన్ని ప్రదేశముల కేగుటతోడనే సులువుగా ధ్యానస్థితి కల్గెనని వారు వ్రాసియున్నారు. చిత్తమును బాహ్యవిషయముల నుండి మరలించి యంతర్ముఖము గావించు శక్తి యీ ప్రదేశములకు కలదు. మన పూర్వులు పవిత్రభూములని చెప్పినవి యీ రీతిగా తమ యందలి అలోకిక శక్తిచేతనే సమాశ్రయణీయములైనవి కాని

సామాన్య హేతువులచే కాదనుట కిట్టి నిదర్శనము లెన్నియో కలవు.

భారత కేంద్ర ప్రభుత్వములో మంత్రిగా నున్న శ్రీ బి. యన్. దాతార్ గారు బదరీనాథ్ యాత్రకు వెళ్ళి తిరిగి వచ్చుచు గంగోత్రి జమునోత్రి ప్రాంతములలో సామాన్యముగా ప్రజలు నడచు మార్గమునకు కొంతదూరముగా వెళ్ళి యచ్చట మహాపురుషుల నన్వేషింపదలచియుండగా వారికి కొందరు మహాయోగులు, తపస్సులు కన్నట్టిరి. కేవలము లౌకిక దృష్టితోనే హిమాలయప్రాంతములలో సంచారము చేసి యక్కడ మునులు తపస్సులు లేనేలేరని కొందరు చెప్పివైచినారు. నమ్రథావముతో, శ్రద్ధాభక్తులతో నన్వేషించువారి కట్టి మహాపురుషులు కన్నట్లుచునే యున్నారు. అటనున్న స్వామి తపోవకా మహారాజు శ్రీ దాతార్ తో నిట్లనెను : “ప్రకృతితో లీనమై పరమపురుష నన్నిహితత్వము చెంది అప్రయత్నపూర్వకముగా చింతనములో మునిగిపోగల్గుట యిక్కడనే సాధ్యము.” అచ్చట సూర్యోపాసకుడైన యొక మహాత్ముడు దాతార్ నుచూచి “మధ్యాహ్నములు బోధించినది అత్యుత్తమ సిద్ధాంతము. అది యనుసరింపదగినది” అని చెప్పెను. ఇది దాతార్ కు ఆశ్చర్యమును గల్గించెను. దాతార్ మధ్యమతస్థుడు. ఈ సంగతి నాతపస్వి యీయనను చూడగానే కనిపెట్టెను. అప్పుడు దాతార్ మధ్యమత చిహ్నములను మేనిని ధరించియుండలేదు. మౌనిబాబా యనుపేరుగల యీ తపస్వికి ఉత్తరకాశీలో భాగీరథి కావలియొడ్డు నివాసస్థానము. ఆయోగి యాష్టలముయొక్క మహిమను గురించి యిట్లు చెప్పెను. “శీతకాలములో రాత్రి సమయములయందు భాగీరథి దేవాలయ ప్రాంతములో ఘంటారావములు వినబడుచుండును. ఆసమయముల యందచ్చట సామాన్యమానవు లుండరు. గంగా మాతను దర్శించుటకు దివ్యులు వచ్చుచుండురు.”

పుణ్యభూమియైన భరత ఖండములోని స్థల మహాత్త్వములు, తపోయోగ గర్వితుల మహిమలు

వినాటివోకాక యీకాలమునకు కూడ నిలబడి యుండుట మన మహాభాగ్యము.

ఇతరదేశస్థులకు కూడ భరతభూమి యొక్క పవిత్రత యనుభవగోచరమగుచున్నది. లెడ్ బీటర్ అను ఆంగ్లేయుడు తన దేశములో నుండగానే యొకనా డాయనకు మైత్రేయ మహర్షి దర్శన మిచ్చెను. అత డాశ్చర్యచకితుడాయెను. అంత మైత్రేయు డాయనతో నిట్లనెను. “మేము లోకోద్ధర తార్థము అదృశ్యరూపముతో నంచరించుచుందుము. నీవు సత్స్వభావుడవు ; పరమార్థచింతకుడవు ; కావున నీ కాధ్యాత్మికోన్నతిని కల్పించుటకు వచ్చి నాను. నీవంటి ఆధ్యాత్మిక సాధకులకు అనుకూల వాతావరణము భారతదేశములోనున్నది ; నీవది కేగి సాధన సాగింతువేని అదృశ్యరూపములోనున్న మహర్షులు నీకు సహాయము చేసెదరు.” ఆ యువ దేశముననుసరించి లెడ్ బీటర్ భారతదేశమునకు వచ్చి చాలకాలము కాశీలో నివసించెను. తర్వాత మద్రాసులో నివసించెను. భారతదేశము చేరిన తర్వాత తన యాధ్యాత్మికస్థితి యుత్తేజితమైన ట్లాతడే చెప్పకొని యున్నాడు.

పుణ్యక్షేత్రములను దర్శించునట్టియు, అచ్చట తపోజవాదులను చేయునట్టియు మహానుభావు లా క్షేత్రమహిమచే నుద్దీపితులగుటయేకాక తమ పుణ్య గ్రంథముచేకూడ నా ప్రదేశమును వాసితము గావించు తురు. కావున భక్తులు సేవించుచున్నకొలదియు కొన్ని క్షేత్రముల మహిమ పెరుగుచుండును. స్నానము చేయువారి నందరిని పవిత్రులనుగావించు పుణ్యనదులకూడ పత్రిత్రలు స్నానము చేయుటచే పవిత్రములగునని మన శాస్త్రములు చెప్పుచున్నవి. కాశిదను చెప్పినట్లు మహా తపస్సులు మెట్టిన స్థలము తీర్థమగుచుండుటయు సత్యమే.

దేవతాసాన్నిధ్యముచేతకూడ ప్రదేశములకు మహిమ కలుగును. కుమారస్వామి, వినాయకుడు

మున్నగు దేవతామూర్తులు అదృశ్యరూపముతో కొన్ని క్షేత్రములయందు ప్రత్యేకాభిమానముతో నుండుటయు, భక్తులకు దర్శనమిచ్చుటయు కలదు “ఈ దేవతామూర్తులు ఉపాసకులచే కల్పించుకొన బడినవా ? లేక యథార్థముగా నున్నవా” యను ప్రశ్నకు సమాధానముగా శ్రీ అరవిందయోగి నిష్కర్షగా నీ దేవత లారూపములతో యథార్థముగా నున్నారనియు కేవల ముపాసనకొఱకు కల్పింపబడినవారు కారనియు తమ శిష్యులకు వ్రాసిన లేఖలలో స్పష్ట పరచి యున్నారు.

భారతదేశములోని పుణ్యప్రదేశము లిట్టి దేవతా సాన్నిధ్యమున మహిమను గాంచినవి. రామభక్తుడొకడు తన అంధత్వమును బాపుకొనుటకు శ్రీరామ చంద్రుని చాలకాలము సేవించి చివటకు భద్రాచల క్షేత్రమునకు వెళ్ళి యచట గోదావరిలో స్నానము చేసి లేవగానే యంధత్వముపోయి దృష్టి వచ్చెను. ఇది పత్రికలద్వారా లోకమునకంతకును వెల్లడి యాయెను మనోగత భక్తికి క్షేత్రమహిమ కలియుట యిట్లు సిద్ధి హేతువగును. అతని మనస్సులో భక్తి యదివఱకే యున్నను క్షేత్రమాహాత్మ్యమువలన ఇష్ట సిద్ధి భద్రాచలములో కలిగెను. ఈ యర్థనాస్తిక కాలములోకూడ నిట్టి నిదర్శనములు పెక్కులు క్షేత్ర మాహాత్మ్యమును చాటుచున్నవి. తిరుపతి మున్నగు క్షేత్రములలో భక్తులకు కలుచున్న మాహాత్మ్యానుభవములను గ్రంథస్థముచేసి వ్యాపింపచేయుచో నాస్తికులకుకూడ ఆస్తిక్యము కలుగనుటలో నతిశయోక్తి లేదు. హిందూ దేవాలయములు నల్లరు నొకచోట చేరుటకు సౌకర్యార్థమేర్పఱచుకొన్న ప్రార్థన మందిరములు కావనియు, ఆధ్యాత్మిక భావవాసితములై దేవతాసాన్నిధ్యముచే ప్రభావితములై, మంత్రతంత్రాది శాస్త్రీయవిధానములచే మహిమోపేతములైన పావన ప్రదేశములనియు గ్రహింపనగును.

* * *

శ్రీరామకథానుధ

కీ. శే. శ్రీ గొట్టూరు వేంకటానంద రాఘవరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

విశ్వామిత్రుడు దశరథునికడకు వచ్చుట

అంత నొకనాడు కార్తికజ్యోతిషంబు తేజోమయుడైన విశ్వామిత్రమహర్షి దశరథుని చూడవచ్చెను. నృపాలు డతనిని భయభక్తులతో నెదుర్కొని, అర్ఘ్యపాద్యాదివిధుల పూజించి, “మునీంద్రా! మీకేమి కావలసినను సంశయింపక నన్నుడుగవచ్చును. తప్పక మీకిచ్చెదను” అనెను.

విశ్వా : “మహారాజా! నేనొక యజ్ఞము చేయవలెనని సంకల్పించినాను. తలపెట్టిన యజ్ఞము పది రోజులు నిర్విఘ్నముగా సాగించవలెను. తీరా నేను ఆరంభించే వేళకు మారీచసుబాహులనే రాక్షసుల్దిరువచ్చి, నాయజ్ఞము భంగము చేస్తున్నారు. మీ రాముని నాకు తోడుగా పంపితివేని, నాయజ్ఞము నిర్విఘ్నముగా పరిసమాప్తి కాగలదు. శ్రీరాముని సాయము ఆర్థించుటకే నేను మీకడకు వచ్చితిని” అని ముని చెప్పగానే దశరథుని గుండెలు ‘ఝల్లు’ మన్నవి. రామునివిడిచి దశరథుడు ఒక్కక్షణమైనా ఉండలేడు. అదిన్నీగాక సుందోపసుందుల పుత్రులైన మారీచ సుబాహులతో యుద్ధము చాలాకష్టపుపని. మారీచుడు సామాన్యుడా? వెయ్యియేనుగుల బలముకలవాడు. ఇంక మాయావిద్యలలో వానియంతటివాడు బ్రహ్మసృష్టిలోనే లేడు లేడని రావణుడే వానిని క్లాపించినాడు. అటువంటి రాక్షసులతో యుద్ధముచేయుటకు—రామబాలుడా? ఒక చెంపకొట్టిన పాలు! ఒక చెంపకొట్టిన నీళ్ళు! అన తగినంత సిన్నవయస్సువాడు. ఘోరరాక్షసులతో యుద్ధమునకు బాలుడు. రామునెట్లు పంపగలడు? దశరథునకేమీ తోచలేదు.

తడబడుచు దశరథుడు చేతులు జోకించి : మునీంద్రా! మీరు కోరినది ఇచ్చెదనంటిని, నిజమే! కాని.క్షమించండి! రాముని పంపలేను.” అన్నాడు. విశ్వామిత్రుడు కోపంతో మండిపడి, “భీ! అబద్ధీకుడా!” అని కఠినంగా ఇంకా ఏమో అనబోవుట విని వసిష్ఠులు జోక్యంకల్పించుకొని, “మహారాజా! విశ్వామిత్రులు పరమేశ్వరు నంతటి ధనుర్విద్యా విశారదులు. వారు తమయజ్ఞమును తామే సంరక్షించుకోగల సమర్థతకల వారే! అయినా శ్రీరాముల మేలు కోరి, అతనిని పంపమని మిమ్ముల్ని ఆర్థించారు. అది మనకు మిక్కిలి శుభప్రదము. సిరి రా మోకాల్దొడ్డక. వారి వెంట శ్రీరాముని వెంటనే పంప గలవు. మన రామమూర్తికి త్వరలో కల్యాణము చేకూరగలదు.”

వసిష్ఠ గురునాజ్ఞకు కట్టుబడి మహారాజు విశ్వామిత్రుని వెంట శ్రీరాముని పంపుటకు అంగీకరించెను. తోడనే లక్ష్మణుడుకూడ అన్నగారి వెంట ప్రయాణమైనాడు. అందుకు ఎల్లవారు సంతోషించిరి. విశ్వామిత్రుని వెంట నరుగు రామలక్ష్మణులు, చూచువారికి. శివుని వెంబడించు వినాయక కుమారు లట్లు తోచిరి.

తాటక వధ

వారు నడిచిన దేశములను గూర్చి, దాటిన నదులను గూర్చి, గడిచిన వనములను గూర్చి, చూచిన ఆశ్రమములనుగూర్చి విశ్వామిత్రుడు ఎన్నో విశేషములు చెప్పుచుండెను. వారు మలద దేశము చేరి నంతలో తాటకి అనురక్కుసి వారిపైకి బలతెంచెను.

ఆ రాక్షసి సుకేతుడను యక్షుని కూతురు ; సుండు డను దానవుని భార్య ; వేయి యేనుగుల బలము కలది. ఆమె కంబబడిన మానవులను ఆమె చప్ప రించి అవలీలగా తినివేయు చుండెను. ఆమె కొడుకు మారీచుడును తల్లినిపోలిన బలశాలి. క్రూరుడు. మాయావి. వారి మూలముగా ఆదేశము నిర్జనమైనది. విశ్వామిత్రుడు జన హంత్రుడయిన ఆ రక్కసిని చంపుమని రాముని నియోగించెను. “మునివర్యా ! ఆడుదానినా చంపుట ?” అని దాశరథి సంశయించెను. “దుశ్చారిణి, పాపమతి, జనహంత్రుడయిన నీ రక్క సిని చంపుట పాపముకాదు : రామా ! పరమపుణ్యము” అని తెలిపి, ముని అతని శంకమాన్వి, దానిం జంప ప్రేరేపించెను. రాము డా రక్కసి నవలీలగా దునిమి వైచెను.

విశ్వామిత్రునికి వసిష్ఠునిమీద కోపమువచ్చి, అత నిని సాధించుటకు శివుని మెప్పించి తాను సంపా దించిన శస్త్రాస్త్రములన్నిటిని, ప్రయోగ ఉపసంహార క్రమములతోకూడా ఆ మహాముని వాత్సల్యముతో రామునికి ఉపదేశించెను.

పిమ్మట వారు విశ్వామిత్రుని ఆశ్రమము చేరు కొనిరి. ఆ తరువాత మునీంద్రుడు తాను తలపెట్టిన యజ్ఞదీక్షలో ప్రవేశించెను. రామలక్ష్మణులు, రాత్రిం బవళ్లు కన్నుమూయక యజ్ఞమును సంరక్షించు చుండిరి. ఐదురోజులు నెమ్మదిగా గడచినవి. అఱవ నాడు రాకాసి మూకలతో మారీచ సుబాహు లక్కడ ఉట్టిపడిరి. చెవులు బ్రద్దలగునట్లు మహానిదాదములు చేయుచు ఆ యజ్ఞశత్రువులు వేదికపై రక్తమాంసా దులు కురియింప జొచ్చిరి. రాముడు అగ్నేయాస్త్రము ప్రయోగించి సుబాహుని పోలియించెను; మారీచునిపై వాతూలాస్త్రము ప్రయోగించెను గాని మారీచుడు చావలేదు. ఆ యస్త్రము రక్కసుని శరీరమును గొని దక్షిణా పథమును, లంకవఱకుగల నూలు యోజ

న ముల సముద్రమును దాటించి, లంక చేర్చి, అక్కడ అంతరిక్షమునుండి ఎత్తిపడవై చెను; దానవుడు ప్రేగులు పెల్లగిల్లినంతటి పాటుపడెను. అపాటుతో “చావుతప్పి కన్ను లొట్టవోయె” నన్నంత పని పుట్టెను. జీవముతో లంకలో పడినదిమొదలు మారీచునకు రాముడనిన విపరీతమైన భయము కలిగెను. పూర్తిగా రాముడు అననక్కరలేదు. అందు మొదటిరేఫ. రకారము చెవినిబడిన చాలును. అది రామశబ్దములోని రకారమే అనుకొని భయముతో మారీచుడు త్రుళ్ళిపడెడివాడట : ఆరక్కసునికి రామ నామము అంతటి భయకారణమైనది.*

మారీచ సుబాహుల నీవిధముగా పరిహరించిన తరువాత మునీశ్వరుని యజ్ఞము నిర్విఘ్నముగా పూర్తి అయినది. అటుపిమ్మట రామలక్ష్మణులను మునీశ్వ రుడు మిథిలానగరమునకు తీసుకొని పోదలచెను. మిథిల నేలురాజు, జనకమహారాజు, ఉపనిషత్తులలో మిక్కిలి ప్రశంసించబడిన గొప్పతత్త్వవేత్త. ఒక యజ్ఞము చేయదలని ఆరాజోత్తముడు భూమిని దున్ను చుండగా, నాగటిచాలులో నితనికి ముద్దులు మూట గట్టుచున్న పసిబాలిక యొకతె దొరకెను. వేదములో నాగేటిచాలునకు నీత యని పేరున్నది. ఆకారణము చేత జనకుడు అపావకు సీతయనియే నామకరణము చేసి, ఆమె తనకడుపున పుట్టిన కూతురే అనుకొని. అతిగారాదముతో పెంచుకొనుచుండెను. పిమ్మట కొంతకాలమునకు ఆబాలికకు వివాహయోగ్యమైన వయస్సువచ్చినది. చిరకాలమునుండి తమయింట నిల్లడగాపడియున్న శివధనువును పట్టియెత్తిన వీరు నకు తన కూతురు సీత నిత్తునని జనకుడు దేశదేశముల చాటించెను. శ్రీరాము నా ధనుర్పంగమునకు నియో గించి సీతారాముల కల్యాణము ఏర్పాటుచేయుటకే విశ్వామిత్రుడు రామలక్ష్మణులను మిథిలకు తోడుకొని పోవనెంచెను.

*భావిగాడు పెంచిన పిల్లి ఉడుకుడుకు పాలుత్రాగబోయి, మూతి తెగకాల్చుకొని, మరెన్నడును పాలు ఒల్లలేదని కినుగుదేశములో తోకోక్తి. మారుకాస్త్రపుపాటుతో మారీచునకు రామనామము అడలుపుట్టించినది.

అహల్యకు కాపము - విమోచనము

వారు మిథిరావుర మార్గమునుబట్టి వెళ్ళుచుండగా, దారిలో వారికి గొతము మహర్షి ఆశ్రమము తగిలెను. ఆంధ్రజాతికి ప్రాణతుల్యమైన గోదావరినదిని ఈ సీమకు తీసుకొనివచ్చిన ఉపాయశీలి, నిజా తపశ్శాలి గొతముడే. గొతముడు తెచ్చిన గోదావరికి అఖండ గొతము యనికూడ పేరున్నది. అటుపిమ్మట ఆత్రి, పసిష్టాది మునులు ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క పాయ చొప్పున వీడు పాయలను వీడుగురు సాగర సంగ మునకు ప్రవహింపజేసిరి.

గొతము మునీంద్రుని భర్తవత్సీ-అహల్య. ఆమె అత్యంత సౌందర్యవతి. ఇంద్రు వామె సహవాసము నభిలషించెను. గొతముని వంచింపదలచి దేవేంద్రుడంతటివాడు దొంగ కోడియై ముని యాశ్రమమునప్రవేశించి, అర్ధరాత్రమపుడు 'కొక్కొక్కో' యని కూసెను. గొతము దాహతకు పేల్చుని, పేకువయైనదని భ్రమపడి స్నానార్థమరిగెను. గొతము నిట్లు వంచించి వెడలించినపిమ్మట ఇంద్రున కహల్య లభించినది. ఇంద్రుడు తనభర్తకాడు; వరపురుషుడు; ఆ సంగతి ఆమె పూర్తిగా ఎఱిగియుండియు, తాత్కాలిక శరీరసౌఖ్యము నభిలషించి, ఇంద్రునికి వశమై ఆతనితో వ్యభిచరించెను.

జరిగిన వంచన తెలిసికొని గొతముడు ఇంద్రున కతి రోత తోచునట్లు శపించెను. తనభర్తయైన గొతమునితోతప్ప వరపురుషులతో చరింపనని అగ్ని సాక్షిగా తాను చేసిన ప్రమాణమును నీట గలిపి, సౌఖ్యలేశముకొఱకు అహల్యచేసిన పాపమునకు ఉగ్రుడై, గొతముడు పాపాణమవై పడియుండుమని ఆమెను క్రూరముగా శపించెను. ఆమె నాటినుండియు తాను చేసిన పాపమునకు పశ్చాత్తాపపడి తపించుచుండెను. చేష్టలుడిగి పాపాణమైనను, ఆమె చైతన్యము చెడలేదు.

భర్తగా రామెకిచ్చిన 'విపులకాపభరమున' నామె వేగిపోవుచుండెను. పశ్చాత్తాప మావేళించి ఆమె హృదయమును కాల్చివేయుచున్నది. కాల్చిన కొలది

బంగారు దోషముకూడా హరించి శుద్ధసువర్ణమగు నట! వన్నెమీఱునట!

పశ్చాత్తాపము - భగవన్నుతి - భగవన్నామ స్మరణము చేయుచు అహల్య పరాత్పరుడగు భగవంతునే శరణు వేడెను.

లోకములో సాధారణముగా పాపము చేయనివారుండరు. వీదో పాపము! ఎంతో కొంత! ఎలాగో ఒకలాగ? ప్రజలు తెలిసో, తెలియకో చేస్తూనే ఉంటారు. అనలుపాపము చెయ్యనివారు ఉండరేమో! ఉంటే ఉండనూడచ్చు! అటువంటి విష్కళంకుల మేనకంటె - వీదో పాపము చేసి, పశ్చాత్తాపముతో శరణువేసిన వారిమీద భగవంతునికి వాత్సల్యము అధికముట! భగవంతుడు మహామహిమాధ్యుడు. లోకములో ఎన్నో భాషలున్నవి; ఒక్కొక్కభాషలో దేవునికి ఎన్నెన్నో పేళ్ళు ఉన్నవి; భగవంతుని అసంఖ్యానామములలో అన్నిటికంటె శ్రేష్ఠమయిన దేది? అనే ప్రశ్నకు శరణాగతరక్షకు డనేదేఅన్నిటికీ మించిన గొప్ప పేరు అని జవాబు. హిందువుల రామాయణ భగవద్గీతలు, క్రైస్తవుల బైబిలు, మహమ్మదీయులకొరాను, ఇతర మతముల ఉత్తమ గంథములన్నీ ఈ విషయమే నొక్కి చెప్పుచున్నవి. 'అహల్య పశ్చాత్తాపముతో కన్నీరు కార్చుచు, భగవన్నుతి చేసికొనుచు, ప్రతినిత్యము పరమాత్ముని ప్రార్థించి శరణువేడుచు, ధూళిదూసరిత పాపాణ శరీరముతో జాలిగొల్చుచు పడియున్నది. ఆమె సమీపమునకు విశ్వామిత్రుడు శ్రీరాముని తోడితెచ్చెను. అప్పటి కామె పాపము పరిహరింపబడినది. పుణ్యమూర్తి శ్రీరాముని పాదరజ మామెపై పడినది; కాపాంతమైనది. రాహుగ్రహపీడనుండి విముక్తి గనిన సంపూర్ణ చంద్రబింబమువలె, సహజ సౌందర్యముతో ఆమె మరల ప్రకాశించుట చూచి ఎల్లవారు నదృతపడి హర్షించిరి. కరగిన బంగారు పూదెకదలిక, ఒప్పిదము, పదును కలిగి - ఉపలము లాపణ్యవతి అహల్య యగుట. రామాయణములో అద్భుత రసమునకు మేటి ఉదాహరణము. (సశేషము)

గీతా గానము

శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

ఖరాసులు నఱకంగఁ జాలవు—
కాల్పలేవు శిఖర్ - తరంగపుఁ
గడలి ముంపదు - గాలినొంప ద
ఖండ సత్వాత్మకఁ.

నఱకఁ బడ దది - నవసిపోవదు -
నెఱిసి పీడదు - నిల్కడగ నె
త్తఱిని గూడ నితాంత నిస్తుల
సరణి వఱలుచు ననాతనమై
నిరవధికముగ నెగడి మార్చే
ఎఱుంగ దాత్మ సుమీ :

అలవి కాదది విలోకించుట,
కలఁతి తలఁపున కానదది; ని
శ్చలపు నిర్గుణకక్తి - ఆత్మకుఁ
గలఁత పడ నేలా ?

అటులు గా కీ యాత్మ జనన
మృందు, మరణ మృందు ననెదవ ?-
అప్పుడెవను ఆర్తి నొంద అ
నర్హుడవు సుమ్మా :

పుట్టు నట్టిది గిట్టునని అ
గిట్టునది మఱి పుట్టు నంచును
గట్టి తలఁచే గలిగినా విధిఁ
దిట్టఁగాఁ దగునా ?

అది నగపడ నట్టి ఈ భూ
తాళి అంతరమందుఁ బొడవడి
అడఁగుఁ దుది మిథ్యోచ - దానికి
అదిరిపడ నేలా ?

కడిది వింతగఁ గ్రాలు ఆత్మను
గను నొకం, దొకఁ డనును, వేరొ
క్కండు వినుఁ దద్గతిని గూరిచి -
కాని తత్త్వముఁ గడఁగి యొక్కఁడు
గాంచ లేడు సుమీ :

స్వరదేహచ్ఛాయలను గల
సత్య నిత్య స్వరూపాత్మకు
చావుకై ఏ క్షణమునైన వి
చారపడ నగునా ?

క్షత్రియుండవు కాన, నీ దగు
క్షేత్రమునకే కలఁక చెల్లున ?
క్షత్రియుల కిల సంగరంబే
క్షేత్రమై వెలయుకఁ.

స్వర్గ నగరీ ద్వార మౌచు ఎ
నంగు నాహవ సంగమునకై
క్షేత్రతేజాలు సంభ్రమింతురు
సతతముక బార్దా :

ధర్మ రణమునఁ దడయుదేని స్వ
ధర్మమే త్యక్తం బగుక స

క్షర్మ పతన విభక్తులే పా
తకము నపయశముఁ.

అఖిల జగతియు అనుకొను దు
ర్మళముఁ గూర్చి - అవిఘ్నదగు అత
దపయశముతో అదరు కంటెను
అపరిఁ ద్రెళ్ళు దగున్.

పీరుఁ డని ఎవ్వారు నిఁక మును
గౌరవించిరా, వారె నిన్నని
“భీరు పీతఁడు పోరఁ జాలక
పాదె నం చనరే ?

నీదు శౌర్యపు నెఱిని దూఱుచు
నింద నల్పఁగ నీ విరోధులు
నెగడు దినమిది - నింద కంటెను
నీచ గతి గలదే ?

అరులు నిన్ దెగటార్చినన్ మర
పురిని జేరెద, వరుల గెల్చినఁ
బరఁగు రాజ్యపు సిరులు - కావున
దురమునకు లెమ్మా :

సమత సుఖదుఃఖములఁ గన్గొని
సమత ఫల నష్టములఁ గైకొని
సమత జయ మపజయము చేకొని
సమర కర్మను నలుపుచో, బా
పమును బొందవు నూ :

ఎరిమి సాంఖ్యము నెఱుంగఁ బలికితి,
వింకఁ గర్మపు సంకెలల్ విడ
నెట్టి యోగమొలయునో వచి
యించెదను వినుమా :

కర్మ యోగపుఁ గతన అభియో
గపు వినాశము గలుగఁబోవ, ద

మమ్ము పొడవదు - కడఁగి ధర్మ్యపుఁ
గర్మ చిన్నది కామఁగద నధి
కపు భయాపిలునిఁ.

కడిఁది నిల్కడ దొడర, బుద్ధికిఁ
గర్మయోగమె కద శరణ్యము -
కడిఁది నిల్కడ నడల మదిలోఁ
గదురుఁ బలుపోకల్.

వసుధలో అల్పజ్ఞులగు జన
వర్గములు శ్రుతివాక్య సరణిఁ
బడసి స్వర్గపు ఫలము మాత్రమె
ప్రతమ మందు రొగిన్.

స్వర్గ కాముక పటలి సతతము
జన్మ కర్మ స్పష్ట ఫల సం
జాత బహు శైశ్వర్యముల ప్ర
స్తవము నెంత్రు కదా :

భోగ సంయుత భూరి భాగ్య వి
భూషితులుగాఁ బొందరి అపహృత
బుద్ధులై పరిపూర్ణ నిష్ఠను
బొందలేరు నరుల్.

విగమ విదితపుఁ ద్రిగుణముల మది
దగుల నీయక నెగడి సత్తునఁ
బ్రగతి యోగ ద్వంద్వ భావముఁ
దెగడి కను మాత్మక.

బావి నీటను బరఁగు ఫల మది
పాటు జలమునఁ బ్రమ్ము పగిదివి
బావన శ్రుతి ఫలము జ్ఞానుల
పజ్జి వర్తిల్లక.

(సశేషము)

వేదాంత దర్శనం

పండిత శ్రీ గోపదేవ్

(గతసంచిక తరువాయి)

ఉద్దాలక మహర్షి తన పుత్రుడైన శ్వేతకేతువునకు గల సంసార బంధన హేతువైన ప్రకృతి నిష్ఠను దొలగించి, మోక్షపాదనమైన బ్రహ్మనిష్ఠను సంపాదించ నుద్దేశించెను. అందులకై యాత డనేక విధముల భూమికను రచించుచు తొమ్మిది మారులు “తత్త్వమసి శ్వేత కేతో!” యని యుపదేశించి యున్నాడు. తుదకు తొమ్మిదవసారి దొంగ నుదాహరణముగా దీసికొని తన్మూలమున ప్రకృతి నిష్ఠ గల వానికి సంసారబంధన మేర్పడునని చెప్పి, బ్రహ్మ ముందు నిష్ఠగలవానికి మోక్షము ప్రాప్తించునని చెప్పును. అట్టియెడ ‘తత్త్వమసి’ వాక్యమునకు బ్రహ్మనిష్ఠుడవగు’ మని యర్థము కాక మరియొక యర్థ మెట్లు కాగలదు : ఉపనిష ద్వాక్యముల యర్థమును నిశ్చయింప బ్రవర్తించు వ్యక్తి తప్పక వత్సృతాత్పర్యమును గమనింపవలసి యుండును. వత్సయగు నుద్దాలకుడు తుదకు తొమ్మిదవ మాట చెప్పిన విధము జూడ ‘తత్’ ము తన్నిష్ఠ పరముగా జెప్పినట్లు స్పష్టము కాకపోదు. “పురుషం సోమ్యోత హస్తగృహీతమానయం త్యవహరీత్ ప్రేయమకారీత్, పరసు మస్మై తపతేతి, సయది తస్య కర్తా భవతి, తత ఏవాన్యత మాత్మానం కురుతే సోఽన్యతాభినం ధోఽన్యతేనాత్మాన మంతర్దాతు పరశుంతస్తం ప్రతిగృహ్లాతి నదహ్యతేఽథ హన్యతే” ౧.

“అథ యది తస్యాకర్తా భవతి తతఏవ సత్య మాత్మానం కురుతే స సత్కాభినంధః సత్యేనాత్మాన మంతర్దాయ పరశుం తస్తం ప్రతిగృహ్లాతి స నదహ్య తేఽథ ముచ్యతే.” ౨.

“స యతా తత్ర నాదాహ్యేతైతదాత్మ్యమిదం సర్వం తత్సర్వం సత్యా తత్త్వమసి శ్వేతకేతో!” ౩. ఛాం. ౬-౧౬ ౧.౨.౩.

‘సోమ్య : - సౌమ్యుడా : దొంగతనము చేసినాడని సందేహించి యొకనిని రాజభటులు రాజనౌద్దకు జేతులుకట్టి తెత్తురు. అతనిని బరీక్షించి చంపుటకై పరశువును (గొడ్డలిని) బాగుగ కాల్చుడని రాజభటుల కాజ్ఞాపించును. అప్పుడాదొంగ తాను దొంగ తనము జేసినవాడగునేని అసత్యమాడి తనను అన్యతునిగ - అన్యతపరాయణునిగ - అన్యతమున నిష్ఠగలవానినిగ - జేసికొనును. అత డన్యతాభినంధుడగును. అన్యత నిష్ఠుడగునని భావము. అతడట్లన్యత మయుడై కాలినగొడ్డలిని (తస్తం పరశుం) పట్టుకొని కాలి చచ్చును. అతడు దొంగతనము సేయనివాడగుచో దనను సత్యపరాయణునిగ - సత్యనిష్ఠునిగ - జేసికొనును. అనగా సత్యమునం దభినంధి(ప్రణేధానము) కలవాడై సత్యనిష్ఠుడగును. తస్తపరశువును బట్టుకొనియు నతడు దహింపబడడు; చావడు. అంతట విడువబడును.’

అట్లే సత్యమగు బ్రహ్మమునందు నిష్ఠగలవాడు తస్తపరశువుతో సమానమగు సంసారముచే దహింపబడక ప్రారబ్ధము ననుభవించిన తదుపరి ముక్తుడగును - బ్రహ్మను బ్రాపించును—, కాబట్టి (ఐతదాత్మ్యమ్) ఏతేన = పరదేవతానామముగల బ్రహ్మముతోగూడి, సర్వజగత్తుకూడ నాత్మవంత మగుచున్నది. అబ్రహ్మము సత్యము. అదియే=అత్మ=బ్రహ్మము, తత్త్వమసి=తన్నిష్ఠుడవగుము-బ్రహ్మ

నిష్ఠుడవగుము. అనగా 'నో శ్వేతకేతూ : నీవు సర్వాఽ
నంధుడవు - సత్య నిష్ఠుడవు - కమ్ము' అని యుద్ధాల
కుడు పుత్రునకుపదేశించెనని యభిప్రాయము. అట్టి
యభిప్రాయ ముద్ధాలకునకు లేకున్న నతడు 'సత్వాని
నంధుడు దగ్గుడు కాడు - ముక్తుడగును' అని
తన యువదేశమున నుపాహరింపకుండెడివాడు. ఉపా
హరణమున సామాన్యముండవలెను. ఇది మోక్ష
కాలమున సామ్యము స్పష్టమగుచున్నది. 'దొంగ
సర్వానినంధుడై ముక్తుడగును' అని సామాన్యము
జెప్పనగును. కాబట్టి వ్యాసమహర్షి (అచార్యుడు)
'తత్త్వమసి' వాక్యమునకు బ్రహ్మనిష్ఠుడవగు
మని యర్థమును బోధించుటకే యీ సూత్రమున
"తన్నిష్ఠస్య" యని ప్రయోగించి యున్నాడనుట
నిక్కువము.

మఱియు బ్రతిజ్ఞసామర్థ్యమువలన గూడ 'తత్త్వ
మసి' వాక్యమునకు తన్నిష్ఠుడ - బ్రహ్మనిష్ఠుడ -
వగుమనియే యర్థము నెప్పుట యుక్తము.

"ఉత తమాదేశ మప్రాక్ష్యే యేనాశ్రుతం

శ్రుతం భవత్యమతం మత మవిజ్ఞాతం

విజ్ఞాతమ్." ఛాం-౬-౧-౨

"శ్వేతకేతూ : దేవిని వినుటచే వినని దంతయు
ఁపినట్లగునో, దేవిని దెలిసికొనుటచే వితరము
తెలియని దంతయు దెలియునో (తమాదేశమ్)
అయాదేశమును - ఉపదేశగమ్యమైన పరమాత్మను
(అదిత్యతే ఉపదిత్యతే ఇత్యాదేశః) అప్రాక్ష్యః =
ఉపాధ్యాయుల నడిగి తెలిసికొంటివా?" యను నీ
ప్రతిజ్ఞ 'తత్త్వమసి' వాక్యమునకు సంబంధించిన
ప్రకరణమున జేయబడినది. ఈ ప్రతిజ్ఞయందు
బ్రహ్మము కాక మిగిలిన యశ్రుత మమత మవిజ్ఞా
తము సంతయు శ్రుతము, మతము, విజ్ఞాతము
కావలయుననినచో బ్రహ్మము దెలియబడవలయునని
భావము. బ్రహ్మము సర్వజగత్తునకు నధిష్ఠానము
కాబట్టి యధిష్ఠాన జ్ఞానమువలన సద్విషయ మంతయు
దెలియనగునని వివేకము. 'తత్త్వమసి' వాక్యము
ద్వారమున 'అబ్రహ్మమునీవు' అని శ్వేతకేతువునకు

బోధించిన గలుగు లాభమేమి? అబ్రహ్మము నీవే
యని చెప్పినందున శ్వేతకేతువునకు బ్రహ్మజ్ఞానము
గలిగి మోక్షము సిద్ధించునా? సిద్ధింపదు. బ్రహ్మము
నందు నిష్ఠ(ప్రణిధానము)గలవానికే బ్రహ్మసాక్షాత్కా
రము కలుగును. అందున మోక్షము సిద్ధించును.
కాబట్టి 'తత్త్వమసి' వాక్యమునకు 'తన్నిష్ఠుడ
వగు'మను నుపదేశార్థమే యుక్తమని తేలుచున్నది.

ఇంతేకాక యన్యవాక్యములందును నిట్లే యుప
దేశింపబడి యుండుటవలనను 'తత్త్వమసి' వాక్య
మునకు తన్నిష్ఠోపదేశమే యుక్తమగును. తైత్తిరీయో
పనిషత్తునందు

"బ్రహ్మవిదాపోతిపరమ్" తై. ౨. ౧.

'బ్రహ్మము నెరిగినవాడుపరమును బొందును'
అని పరమునుగూర్చి నుడువ నారంభించి, యటుపై
పమస్త జగత్తుయొక్క యత్స్పత్తిని వర్ణించి, తుదకు

"యదాహ్యేవైష ఏతస్మిన్నదృశ్యేఽనాత్మ్యే
ఽనిరుక్తేఽనిలయనేఽభయం ప్రతిష్ఠాం విందతే అథ
సోఽభయంగతో భవతి" తై. ౨. ౭.

'ఇంద్రియములకు గోచరము కానిదియు, శరీరము
లేనిదియు, నిట్టిదియని విశేషించి నిర్వచింప వీలు
లేనిదియు, నన్యము నాధారము నేసికొనక స్వమహిమ
యందే యుండునదియు, నానందమయము నగు
బ్రహ్మమునందు ముముక్షువెన్నడు నిశ్చలమైన ప్రతిష్ఠ
(నిష్ఠ) ను బొందునో నాడే యీ ముముక్షువు భయ
రహితమగు బ్రహ్మమును బొందును.' అని యుప
దేశింపబడినది. ఛాందోగ్యమున శ్వేతకేతువునకు
బ్రహ్మనిష్ఠోపదేశము 'తత్త్వమసి' వాక్యము ద్వార
మున నుపదేశింపబడినట్లే, యిది తైత్తిరీయము
నందును ముముక్షువునకు బ్రహ్మనిష్ఠ యుపదేశింప
బడినది. ఇట్టి యుపదేశ సామ్యమువలనను 'తత్త్వ
మసి' వాక్యమునకు 'బ్రహ్మనిష్ఠుడవగు'మని యర్థము
జెప్పుటయే యుక్తమగును. అట్లుకాక మోక్ష
మపేక్షించువానికి తైత్తిరీయమున బ్రహ్మనిష్ఠసాధన
ముగా నుపదేశించి, ఛాందోగ్యమున శ్వేతకేతువునకు
బ్రహ్మము నీవేయని చెప్పినచో నుపనిషద్వాక్యము

లందు పరస్పరవైరుధ్య మేర్పడి యప్రామాణ్య ప్రసక్తి గలుగును. కాబట్టి 'తత్త్వమసి' యన తన్నిష్ఠుడ వగు మనుటయే సుసంగతము.

యుక్తిచేతను నుపర్యుక్తమగు నర్థమే యుచితమని తేలుచున్నది. తండ్రియగు నుద్దాలకమహర్షి తన కడకు శిష్యభావముతో జేరిన శ్వేతకేతువునకు గురువై ("తత్సత్త్వం స ఆత్మా తత్త్వమసి") 'ఆ బ్రహ్మము సత్త్వము. అది యాత్మ - బ్రహ్మము. దానియందు నిష్ఠగలవాడ వగు'మని యుపదేశించెను. ఇట గురువు శ్రోత్రియుడు, బ్రహ్మనిష్ఠుడును తప్పక కావలయును.

('తద్విజ్ఞానార్థం సగురుమేవాభిగచ్ఛేత్.

సమిత్పాణిః శ్రోత్రియం బ్రహ్మనిష్ఠమ్'

ముం.-౧౨)

'బ్రహ్మజ్ఞానము నిమిత్తము చేతయందొక సమిధను గ్రహించి, శ్రోత్రియుడు, బ్రహ్మనిష్ఠుడునగు గురువును సమీపింపవలయు' నని ముండకోపనిషత్తునం దుపదేశింప బడినది. దీనింబట్టి గురుత్వము వహించిన యుద్దాలకమహర్షియు శ్రోత్రియుడు, బ్రహ్మనిష్ఠుడునై యుండియుండవలయును. అత డట్టివాడనుటకు ('...తమాదేశ మప్రాక్ష్యః. యేనాశ్రుతం శ్రుతంభవతి...' ఛాం. ౬. ౧౧.) 'దేని నెఱిగిన సశ్రోతము శ్రుతము, సమతము మతము సగునో యా బ్రహ్మము నుపాధ్యాయునివలన దెలిసికొంటివా?' యను నుద్దాలకుని ప్రశ్నమే ప్రమాణము. స్వయముగా బ్రహ్మ సాక్షాత్కారము నందని వాడిట్లు ప్రశ్నింపగలడా? కావున, నుద్దాలకుడు బ్రహ్మనిష్ఠగలవాడై బ్రహ్మ సందము సమభవించినవాడనుట నిస్సంశయము. అందువలన శిష్యభావముతో సమీపించిన పుత్రునకు - శ్వేతకేతువునకు - మోక్షార్థము బ్రహ్మనిష్ఠుడవగుమని యుపదేశించుటయే యుక్తిసంగతమనకతప్పదు.

('బ్రహ్మసంస్థో ఽమృతత్వ మేతి' ఛాం. ౧. ౨౩)

'బ్రహ్మమునందు స్థితి గలవాడు మోక్షమునందు' నను నీ యుపనిషద్ వాక్యము సమసరించి బ్రహ్మ నిష్ఠ మోక్షసాధనమని యెఱిగిన శ్రోత్రియుడు - వైదికుడు, మహర్షియు నగు నుద్దాలకుడు పుత్రునకు

'తత్త్వమసి' యను వాక్యముతో నీవు బ్రహ్మమని యెందుల కుపదేశించును? అట్లుపదేశించిన వంఛకుడు గాడా? వైదికుడు వంఛకు డెందుల కగును? వంఛకత పాపహేతువని వైదికునకు దెలియదా? అందునను బుత్రవత్సలుడగు నుద్దాలకు డట్లెన్నడు జేయడు. కావున, 'తత్త్వమసి' వాక్యముతో 'బ్రహ్మ నిష్ఠుడవగు'మని యుపదేశించుటయే యుక్తియుక్తమని ఖావము. (౭)

బ్రహ్మనిష్ఠ మోక్షమునకు హేతువైనంత మాత్రమున నాత్మశబ్దము ప్రకృతివాచక మేల కాదు? ప్రకృతినిష్ఠయును మోక్షప్రాప్తికి కారణమే కదా! బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకు ముందు ప్రత్యగాత్మ (జీవాత్మ) సాక్షాత్కారము కావలయును. జీవాత్మ సాక్షాత్కారమునకు ప్రకృతినిష్ఠ యెంతయు సవసరము. ఇట్లు ప్రకృతినిష్ఠ ప్రత్యగాత్మ సాక్షాత్కారమునకు కారణమగుచు బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకును హేతువగు చున్నది. బ్రహ్మసాక్షాత్కారమే మోక్షము. కాబట్టి ప్రకృతి నిష్ఠయును మోక్షోప దేశమునకు సంభవమే యగుచున్నది. అందువలన నాత్మశబ్దము ప్రకృతివాచక మెట్లు కాదన సమాధానము.

"హేయత్వావచనాచ్చ" ౧-౧-౨.

'హేయత్వావచనాత్ చ = ప్రకృతినిష్ఠ హేయ (అగ్రాహ్య) మని చెప్పనందువలనను, ఆత్మశబ్దము ప్రకృతి వచనము కాదు.

బ్రహ్మనిష్ఠ మోక్షమునకు ముఖ్య హేతువని చెప్పి యుంటిమేకాని, ప్రకృతినిష్ఠ ప్రత్యగాత్మ సాక్షాత్కారమునకు హేతువు కాదని నుడివియుండ మైతిమి. ప్రకృతినిష్ఠ యభ్యుదయమునకు, నిఃశ్రేయసమునకును సాధనమనియే యంగీకరింతుము. మోక్ష ప్రాప్తికి ముందు ఐహికాముష్మిక సుఖసమృద్ధి (అభ్యుదయము) నొందక తప్పదు. అందులకై మానవుడు ప్రకృతి యందు నిష్ఠగలవాడై ప్రకృతి యొక్క స్థూల సూక్ష్మరూపములను బాగుగ నెరుంగ వలసి యున్నాడు. అట్లెరుగగా నతనికి ప్రకృతి సంపద యంతయు సిద్ధించును. ఆ సంపదను బొంది

యందలడు రహింపక శక్తిర సుఖసంపదలను గుర్తించి మోక్షము నభిలషించును తదనంతరమే బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకై యత్నించి నిరంతర శ్రద్ధాసక్తులతో బ్రహ్మస్మృదగును; మోక్షమునందును, కాని, నానాభిప్రాయమున ప్రార్థితుల సుఖసంపదలను దొంది మనుజుడు సాధారణముగ నందు రహింప నుద్దుబ్బుదగును. కోట్ల కొలది మనుజులలో నొకడు బ్రహ్మత్ముడు, లేదా నైనవాడే ప్రాకృతికసంపదలలో ననుకర్తుల కానివా డుండును. రూపరసాది విషయములు తృప్తిజనకములై యనేకపురుషాయుష పర్యంత మనుభవించియు తృప్తింప శక్తములు కానివై బంధనహేతువు లగుచున్నవి గుర్తించిన మహానుభావుడెవడో యొకరుడు వానినుండి విరక్తుడగును. రాగము మోక్షమునకు బ్రతిబంధకము. సంసారమున కదిసాధనము. సాంసారికవిషయములందనురక్తుడైన వ్యక్తి విఃశ్రేయస మార్గమున నడువడు. మోక్షపేక్ష గలవాడే సాంసారిక భోగముల నుండి విరక్తుడై బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునకై యత్నించును. ప్రస్తుతమున నుద్దాలక చుహుర్ని తనకడకు శిష్యభావముతో నరుదెంచిన శ్వేతకేతువునకు ముందు ప్రకృతి నిష్ఠ సద్యుదయసాధనముగ జెప్పి, సాంసారిక భోగములందు రక్తుడై సంసారదావాసలమున దగ్గుకు కాకుండునట్లు ప్రకృతినిష్ఠ హేయమని యుపదేశించి, తదుపరి బ్రహ్మనిష్ఠ మోక్షసాధనముగ జెప్పినట్లు గానము. ప్రకృతినిష్ఠ హేయమని యెందునను జెప్పి యుండడయ్యె. మోక్షసాధనమైన బ్రహ్మనిష్ఠనే యుపదేశించియున్నాడు. ఇంతేకాక, (“తస్య తావదేవ చిరం యావన్నవిమోక్ష్యే అథ సంపత్స్యే”) ‘శరీర పాతము కాగానే బ్రహ్మవాప్తి - మోక్షము. కలుగునని ఫలమును వర్ణించియున్నాడు. కాబట్టి, (వ అత్మా తత్త్వమపి శ్వేతకేతో) అను నీవాక్యము నందలి యాత్మ శబ్దము బ్రహ్మవాచకమే కాని ప్రకృతివాచకము కాదు. అందువలననే (సదేవ సోమ్యేదమగ్ర ఆసీద్ ఏక మేవా ద్వితీయమ్— ఛాం-ఓ.బి.సి.సి.) అను వాక్యమునందలి సప్తబ్దము

సైతము బ్రహ్మవచనమనుటలో నెట్టి సందేహము లేదు. ఇట్టిక్షణము ప్రకృతిభర్తృము కాదని సర్వవిధ ముల నిర్ణయగుచున్నదని భావము. (రా)

ఈక్షణము ప్రకృతికి సంబంధించినది కాదనుటకు మరయొక హేతువు.

“స్వాప్యయాత్” ౧.౧౯.

స్వాప్యయాత్ = (స్వస్మిన్ - సతి - అప్యయః - లయః) సుషుప్తిలో జీవుడు బ్రహ్మమునందు లయ దగుటవలన నీక్షణము ప్రకృతికి చెందినదికాదు.

(నూత్రమునందలి స్వశబ్దము ప్రకరణగతమగు ‘సత్’ పదమునకు బోధకము. అప్యయమనగా లయము.) (“యత్రైతత్ పురుషః స్వపితినామ సతా సోమ్యః తదా సంపన్నో భవతి, స్వమపీతో భవతి, తస్మాదేనం స్వపితీత్వావక్షతే, స్వంహ్మపీతోభవతి” ఛాం-ఓ.బి.సి.సి.) స్వపితి = నిద్రించును. నిద్రించునపుడు జీవుడు ‘సత్’ తో సంపన్నుడగును - బ్రహ్మముతో సంబద్ధుడగును. స్వమ్ = బ్రహ్మతో, అపితోభవతి = లీనుడగును. అందువలననే (స్వపితి) నిద్రించు చున్నాడని చెప్పబడును. ఇది స్వశబ్దమునకు, ‘సత్’ అర్థము. అపిపూర్వకమగు ‘ఇత్’ ధాతువునకు ప్రళయ మర్థము. స్వపితి = స్వమపీతోభవతి. బ్రహ్మము నందు లయమగుచున్నాడని భావము. (‘సతాసోమ్యః తదా సంపన్నో భవతి’) పత్తుతో సంపన్నుడగునని చెప్పి, యనంతరమున మరల, (స్వమపీతోభవతి) బ్రహ్మములో లయుగగునని చెప్పినందున విలలయము సంపత్తిరూపమున గ్రహింపవలెను. సంపత్తి యనగా సవిభాగము.

జాగ్రదవస్థయందు విజ్ఞానాత్మ (జీవుడు) జడచేత వాత్మకమగు బాహ్యవిషయములందు యథేష్టముగ రహించుచుండును. పగలంతయు దిరిగితిరిగి యలసి సొలసి రాత్రియందు వృక్షశాఖ నాశ్రయించు పక్షివలె జాగ్రత్ వ్యవస్థములందు విషయాసక్తుడై యలసిన జీవుడు సుషుప్తియందు విషయములనుండి విరక్తుడై బ్రహ్మమున (సత్తునందు) లీనుడై నట్లుండును. అందు వలననే సాంఖ్యదర్శనమునగూడ

(‘సమాధి సు షు ప్తి మోక్షే షు బ్రహ్మరూపతా’ ౫. ౧౧౬) ‘సమాధి యందును, సు షు ప్తియందును. మోక్షము నందును జీవుడు బ్రహ్మసారూప్యము నందునని వర్ణింపబడియున్నది. ఈ సాంఖ్యసూత్రమున జెప్పబడిన బ్రహ్మ రూ ప త యు బ్రహ్మ సంపత్తియే. బ్రహ్మమునం దవిభక్తముగా నుండుట వలన బ్రహ్మసారూప్యము నొందునని భావము. జీవుడిట్లు సు షు ప్తియందు బ్రహ్మమున లయము నందుటయే ‘స్వపితి’ యను నామ మేర్పడుటకు నిమిత్తమని యెంచవలయును. అందు వలన నిట సచ్చ జ్ఞము ప్రకృతి వాచకము కాదు. ప్రకృతి వాచకమందు మేని ‘స్వపితి’ యనగా ప్రకృతిలో జీవుడు లయుడగు చున్నాడని చెప్పవలసివచ్చును. జీవునివలె ప్రకృతి కూడ బ్రహ్మము నాశ్రయించి యుండును: కావున, జీవునకు ప్రకృతిలయము సంభవము కాదు. జీవ ప్రకృతులు రెండును బ్రహ్మము నాశ్రయించి యుండు నవియే కాబట్టి, రెండింటి యునికియందును పార తంత్ర్యము సమానమే. తన యునికి కొఱకు నితరము నాశ్రయించు నొక వస్తువు తనలో మరియొకదానిని విలయ మొనర్చుకొనజాలదు. కావున ప్రకృతియందు జీవుడు లయ మొందు ననుట యుక్తముకాదు. జీవునకు బ్రకృతి భోగ స్థానమే కాని, లయస్థానము కాదు. అందువలననే క్వేతాశ్వతరము నందు,

(జహత్యేనాం భుక్తభోగా మజోఽన్యః” ౪.౫)

భోగమున్నంతవరకు ననుభవించి ప్రకృతిని జీవుడు విడుచునని వర్ణింపబడినది. కావున ‘సత్’ శబ్దము బ్రహ్మవాచకమే కాని, ప్రకృతివాచకము కానేరదు. జీవునకు బ్రహ్మము లయస్థానమనుటలో నెట్టి విప్రతిపత్తియు నుండదు. ప్రశ్నోపనిషత్తు నందుకూడ,

(‘సవరేఽక్షర ఆత్మని సంప్రతిష్ఠతే.’ ౪.౫.)

‘జీవుడు నాశరహితమగు పరమాత్మయందుండు’ నని స్పష్టముగానే చెప్పబడినది. ఈవిధముగ సచ్చ జ్ఞము బ్రహ్మమునే గోదించును. ఆ బ్రహ్మమే యీక్షణ కర్త. అందువలననే (నదేవసోమ్య) యని

సత్ పదముతో బ్రహ్మము నారంభించి (తదైక్షక) యని ‘తత్’ పదముతో నా బ్రహ్మమునే పరామర్శించి యీక్షణము చెప్పబడినది. కాబట్టి యీక్షణము బ్రహ్మధర్మమే యగును కాని ప్రకృతి ధర్మము కాదను విషయము సు షు ప్తి (గాఢనిద్ర) యందు జీవుడు బ్రహ్మమునందు లయమగు చున్నాడని (స్వావ్యయాత్) చెప్పుటవలనను సిద్ధమగుచున్నదని భావము. (౯)

ఈక్షణము ప్రకృతి ధర్మము కాదనుటకు మరి యొక హేతువు.

“గతి సామాన్యాత్” ౧. ౧. ౧౦.

గతి సామాన్యాత్ = జ్ఞానత్వమువలనను నీక్షణము ప్రకృతిధర్మము కాదు.

గతియన నిట జ్ఞానము. గతిసామాన్యమనగా జ్ఞానత్వము. ఈక్షణమనగా సంకల్పము గర్భము నందుగల పర్యాయవన మనెడి జ్ఞానమని పూర్వమే (ఈక్షతేర్నాశబ్దమ్. ౧. ౧. ౫) వ్రాసి యున్నాము. జ్ఞానము చేతనధర్మము. జడధర్మము కాదు. ప్రకృతి జడము. కాబట్టి యీక్షణ మనెడి జ్ఞానము బ్రహ్మధర్మమే యగును. ప్రకృతి ధర్మము కాదని భావము. (౧౦)

మరియొక హేతువు.

“శ్రుతత్వాచ్చ” ౧. ౧. ౧౧.

శ్రుతత్వాత్ చ = ఈక్షణము బ్రహ్మమునకు సంబంధించినదని యుపనిషత్తులందు జెప్పబడుటవలన నది బ్రహ్మధర్మమే యగును కాని, ప్రకృతిధర్మము కాదని సూత్రార్థము.

(“స ఈక్షేచక్రే” ప్రశ్న ౬. ౩)

(“ఆత్మావా ఇదమేక ఏవాగ్ర ఆసీత్

నాన్యత్ కించన మిషత్ స ఈక్షత్” ఐత . ౧. ౧)

అను నీ యుపనిష ద్వచనములందు ‘బ్రహ్మమిక్షిం చెను.’ ‘సృష్టికి పూర్వము బ్రహ్మమొక్కటియే యుండెను. అది యీక్షించెను.’ అని స్పష్టముగా బ్రహ్మము నందీక్షణ ధర్మము వర్ణింపబడినది. కావున నీక్షణధర్మము ప్రకృతికి చెందినదికాదని తెలియు

చున్నది. ఇట్లు జగజ్జన్మాదులకు సర్వజ్ఞమగు బ్రహ్మమే నిమిత్తకారణమని సిద్ధమగుచున్నది.

ద్వితీయాధికరణము

బ్రహ్మము సాక్షాత్కారము జేసికొనదగినదని చెప్పి లక్షణముకూడ వివరింపబడినది. బ్రహ్మజిజ్ఞాసత్వమును నిరూపించుటకై మరియొక యధికరణము నారంభించుచున్నాడు మహర్షి.

(“ఆనందమయోఽభ్యాసాత్” ౧. ౧. ౧౨.)

(బ్రహ్మపదమీ సూత్రము నందు నన్వయించును.)
అభ్యాసాత్ = (ఒకే శబ్దమును పలుమారులు చెప్పుట యభ్యాసమనబడును.) అభ్యాసము వలన, ఆనందమయః = ఆనందమయమగు నాత్మ, బ్రహ్మ = బ్రహ్మమే యని యంగీకరింపవలెను.

తైత్తిరీయోపనిషత్తు నందు అన్నరసమయము, ప్రాణమయము, మనోమయము, విజ్ఞానమయమునని క్రమముగా జెప్పి, (“తస్మాద్వా ఏతస్మాద్ విజ్ఞానమయాదన్యోఽన్తర ఆత్మాఽఽనందమయః” తై. ౨. ౫) ‘ఆ విజ్ఞానమయమున కంటె చిన్నమైన యంతరాత్మ ఆనందమయమని చెప్పబడినది. ఈ యానందమయశబ్దముచే (‘బ్రహ్మవిదాప్నోతిపరమ్’ తై. ౨. ౧.) ‘బ్రహ్మవిదుడు పరమును బొందు’నని ప్రకరణ ప్రారంభమున వర్ణింపబడిన బ్రహ్మమును గ్రహింప వలయునా? లేక జీవాత్మను గ్రహింప వలయునా? యని సందేహము. జీవాత్మయే యని పూర్వపక్షము. కాదు బ్రహ్మమేయని సిద్ధాంతము.

తైత్తిరీయమునందు (బ్రహ్మవిదాప్నోతి పరమ్) బ్రహ్మవిదుడు పరమును బొందునని ప్రారంభింపబడిన బ్రహ్మమునుండి,

(‘తస్మాద్వా ఏతస్మాద్వా దాత్మాన ఆకాశః సంభూతః ఆకాశాద్వాయుః, వాయోరగ్నిః, అగ్నేరావః, అద్యః పృథివీ, పృథివ్యాః ఓషధయః, ఓషధిభ్యోఽన్నమ్, అన్నాద్ రేతః, రేతసః పురుషః” ౨. ౧.)

‘ఆకాశము, దానినుండి వాయువు, అందుండి యగ్ని, దానివలన జలము, జలమునుండి పృథివి,

అందుండి యోషధులు, వానివలన నన్నము, అన్నము వలన రేతస్సు (కుక్షకోటితములు), దానినుండి శరీరము (పురుషుడు) పుట్టునని చెప్పి,

(‘సవా ఏష పురుషోఽన్నరసమయః’ ౨. ౧.)

‘యా శరీర మన్నరసమయ నామముతో జెప్పబడినది.’ ఇట్టి స్థూలశరీరమును జెప్పి క్రమముగా దానియందుండు ప్రాణమయము, మనోమయము, విజ్ఞానమయము నను కోశములను వర్ణించి యనంతరమున

(‘తస్మాద్వా పతస్మాద్ విజ్ఞానమయా దన్యోఽన్తర ఆత్మాఽఽనందమయః’) ‘విజ్ఞానమయ కోశము నందుండు అంతరాత్మ ఆనందమయ’ మని యుపదేశింపబడినది. ఇట్లు శరీరమునందుండు ఆత్మ వర్ణింపబడినందున నానందమయశబ్దము జీవాత్మను బోధించును. బ్రహ్మమును బోధింపదు. ఆనందమయాత్మబ్రహ్మమగునెడల శరీరమున కంతరాత్మగా వేర చెప్పబడును? విశ్వమున కంతరాత్మయగు బ్రహ్మము శరీరమున కంతరాత్మగ నుపదేశించుట యుక్తము కాదు. శరీరాంతరమున నుండునది జీవాత్మయే యని ప్రసిద్ధము. కాగా జీవాత్మయే యిది గ్రహింపవలెను.

మరియును శరీర సంబంధము దెలుపు శారీర పదముచే వ్యవహరింప బడుటచేతను జీవాత్మయే యానందమయశబ్ద వాచ్యమని గ్రహింపవలెను.

(‘తస్యైష ఏవ శారీర ఆత్మాయః పూర్వస్య’ ౨-౬.) అనునీతైత్తిరీయ వచనమునందు ఆత్మశారీరము-శరీర సంబంధి - అని వర్ణింపబడుట జూడవలెను. శరీర సంబంధము బ్రహ్మమున కుండదు. యజుర్వేదము నందు, (“సపర్యగా చ్యుక్ర మకాయమవ్రణమ్” ౪౦-౮.) బ్రహ్మము కాయరహితమని స్పష్టముగా జెప్పబడినది. కావున శారీరాత్మ బ్రహ్మమనుట శక్తియు కాదు. బ్రహ్మమునకు శరీరసంబంధ మంగీకరింతుమేని, ప్రియాప్రియము లంగీకరింపవలసివచ్చును.

(‘ఆత్మోవై సశరీరః ప్రియాప్రియాభ్యాం నహవై సశరీరస్య సతః ప్రియాప్రియయో రవహతి రస్తి’ ఛాం. ౮. ౧౨. ౧.)

'శరీరముతో సంబంధముగల శారీరునకు (జీవునకు) ప్రియాప్రియములు గలుగును. వానినుండితొలగవీలలేదు.' అని ఛాందోగ్యమున స్పష్టముగ జెప్పబడినది. బ్రహ్మమునకు ప్రియాప్రియములు - ధర్మాధర్మములు - సుఖదుఃఖములు - నుండవనుట సర్వతంత్ర సిద్ధము. జీవాత్మునకు సుఖదుఃఖములుండుట నిర్వివాద విషయము; కావున నానందమయ శబ్దముచే నిట జీవాత్మయే గ్రహింపదగి యున్నదని తాత్పర్యము.

ఇంతేకాక యిట నానందమయాత్మకు శిరస్సు మున్నగు నవయవములున్నట్లు వర్ణింపబడినందునను జీవాత్మయే గ్రహింపనగును. ('తస్య ప్రియమేవ శిరః మోదో దక్షిణః పక్షః ప్రమోద ఉత్తరః పక్షః ఆనంద ఆత్మా, బ్రహ్మ పుచ్చం ప్రతిష్ఠా' తై. ౨.౫.) అను నీవాక్యమునందు 'ఆ యాత్మకు ప్రియమే శిరస్సు మోదము దక్షిణపక్షము, ప్రమోదముత్తరపక్షము, ఆనంద మాత్మ, బ్రహ్మము ప్రతిష్ఠ - ఆధారము - పుచ్చము' నని వర్ణింపబడినది. ఇట నానందమయ శబ్దముచే బ్రహ్మమును గ్రహింతుమేని శిరస్సు మున్నగు నవయవములు బ్రహ్మమున కంగీకరింపవలసి వచ్చును. అంగీకరించుట యుపనిషద్విరుద్ధమగును.

('దివ్యో హ్యమూర్తః పురుషః' ముం. ౨.౧.౨)
('తత స్తు తం వశ్యతే నిష్కలం ధ్యాయమానః' ముం. ౩. ౧౮.)

('అస్థూల మనణు' బృ. ౩. ౮. ౮.)

ఈ యుపనిషద్ వాక్యములందు బ్రహ్మమూర్తము, నిష్కలము, అస్థూలము, అనణువు నని యవయవ రహితముగా వర్ణింపబడినది. కాబట్టి బ్రహ్మమునందవయవ కల్పన యెంతమాత్రము సుచితముకాదు. మరియు నానందమయమగు నాత్మకు ('బ్రహ్మ పుచ్చం ప్రతిష్ఠా' తై. ౨.౫) బ్రహ్మము పుచ్చము - ఆధారము - ప్రతిష్ఠ - గా జెప్పబడినది. ఆనందమయ శబ్దముచే బ్రహ్మమును గ్రహింతుమేని బ్రహ్మమునకు బ్రహ్మమే యాధారమని యంగీకరింపవలసి

వచ్చును. అయ్యది సంభవము కానేరదు. బ్రహ్మము తనకు తానే యాధారము నాధేయము నెట్లుకాగలదు? కావున నానందమయ శబ్దము జీవాత్మవాచకమనుట యుక్తము. బ్రహ్మవాచకము కాదని పూర్వపక్షము.

సమాధానము: ఆనందమయము బ్రహ్మమేకాని జీవాత్మకాదు. ఈ శబ్దము జీవాత్మవాచకముగా నెక్కడను జూడదు. వేదములందును, ముపనిషత్తులందును నానందమయశబ్దము బ్రహ్మవాచకముగానే ప్రయోగింపబడినది. తైత్తిరీయమునందే యానందమయమును బ్రస్తుతించి, యద్దానిని ('రసోవై సః' తై. ౨.౩) రసముగా జెప్పి, ('రసం హ్యేవాయం లభ్యాఽనందీ భవతి' తై. ౨.౩.) 'రసమును బొందియే జీవు డానందు డగును.' అని వర్ణింపబడినది. ఇంతేకాక ('ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ న విభేతి కుతశ్చన' తై. ౨.౯.)

('ఆనందో బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్' తై. ౩.౬.)

('తద్విజ్ఞానేన పరివశ్యంతి ధీరాః

ఆనందరూప మమృతం య ద్విభాతి'

ముం. ౨.౨.౩)

('విజ్ఞాన మానందంబ్రహ్మ' బృ. ౩.౯.౨౮)

('రసేన తృప్తో న కుతశ్చ నోనః' ఆధ.

౧౦.౪.౮)

'బ్రహ్మనందము ననుభవించి భయపడడు'

'ఆనందము బ్రహ్మమని తెలిసికొనవలెను'

'అమృతమై, యానందరూపమున వెలుగు

బ్రహ్మమును ధీరులు విజ్ఞానముతో నెరుగుదురు.'

'బ్రహ్మము విజ్ఞానము, నానందమునై యున్నది.'

'రసముచే తృప్తుడైన వానికి కొంత యుండదు.'

అను విట్టి వాక్యములందును స్పష్టముగా బ్రహ్మ మానందమయమనియే వర్ణింపబడినది. ఏశబ్దమే యర్థమున బలుమాటలు బ్రయోగింపబడునో యా శబ్దమునకదియే యర్థముగా గ్రహించుట యుక్తము; అన్యార్థము గ్రహించుటయు దగదు. కాబట్టి యభ్యాస బలమున నానందమయశబ్దము బ్రహ్మమునే తెలుపును. జీవాత్మ నెన్నడు దెలుపజాలదు.

వైవార్కములందు 'అనందమయ' శబ్దము బ్రహ్మ గింపబడి యున్నచో నయ్యది బ్రహ్మమును దెలుప గలిగి యుండెడిదేమో; కాని, కేవల మానంద పరము బ్రహ్మము నెట్లు తెలుప గలవంటిదేని, యది దోషము కాదు. ఇది నానందిపద మానందిమయమునే తెలుపును. బ్రహ్మమానందరూప మగుటచే నానంద మనియు, సార్వభౌమాది సకల సుఖములదోర్ని చూచిన నిరతిశయమైన దగుటచే నానందమయ మనియు చెప్పబడును. విశేషభేదము లేనందున నానందాభ్యాస మానంద మయాభ్యాసమే యని యెంచబడును. కొన్ని తావులందు నానందమయ పదమే పఠించుటయు జూడనగును.

(‘ఏత మానందమయ మాత్మాన

ముపసంక్రామతి.’ తై ౨.౮.)

‘ఈ యానందమయమగు నాత్మ (బ్రహ్మము) ను పొందును.’

ఆనందమయ శబ్దము బ్రహ్మబోధకమైనను శరీరాంతరాత్మగా వర్ణింపబడుట దోషావహము కాదు. విశ్వాంతరాత్మయగు బ్రహ్మము శరీరాంతరాత్మయగుటలో దోష మిసుమంతయు నుండదు.

శరీరాంతరాత్మగా వర్ణించుటచే శరీరసంబంధము విశేషముగ నానందమయమునకు చెప్పబడినట్లు కనబడుచున్నది; శరీరము, ప్రాణము, మనస్సు, విజ్ఞానము నను నాదుగును జీవాత్మకు సంబంధించినవే. బ్రహ్మమునకు సంబంధించినవి కావు. కాబట్టి యానందమయ శబ్దము జీవాత్మనే తెలుపును కాని, బ్రహ్మము నెట్లు తెలుపగలదు? అందురేని విజ్ఞానమయశబ్దము జీవాత్మను దెలుపున దగుటచేత నానందమయశబ్దము బ్రహ్మమునే తెలుపునని యందుము.

ఆత్మ శరీరము-శరీరసంబంధి-యని వర్ణించుటచే నానందమయశబ్దము బ్రహ్మమును దెలుపజాల దనుటయు యుక్తము కాదు. బ్రహ్మ మంతరాత్మయగుటచే శరీర మననోప్పును. విజ్ఞానమయమగు జీవాత్మ పంచభూతములతో నేర్పడు శరీరమునం దంతరాత్మగా నుండునట్లు జగజ్జన్మాదులకు కారణమగు బ్రహ్మము

రూప దేతనాదేతనాత్మకమగు నీ జగత్తున తంతరాత్మమై యుండును.

(‘యో ఘాతంతి వహ్నించ సర్పిర్యశ్చాపితిష్ఠతి స్సర్వస్వదకేవలం తస్మై జ్యేష్ఠాయబ్రహ్మజేనమః’

అథ-౧౦-౪.౮.౧.)

‘ఘాతఃపిష్ట చర్మిర్తమాసముల నన్నిట నధిపిండు కేవల సుఖస్వరూపమగు జ్యేష్ఠబ్రహ్మమునకు నమస్కారము’ అని బ్రహ్మము సర్పిము నధిపినించి యుండుట మంత్రమనందు స్పష్టముగ వర్ణింపబడినది. పాండిభౌతిక శరీరము జీవాత్మకు శరీరమైనట్లు అంతరాత్మతాసామ్యమువలన విశ్వమంతయు బ్రహ్మమునకు శరీరముగ నెంచబడును. బృహదారణ్యకమున వియ్యది స్పష్టపరుపబడినది.

(‘యః పృథివ్యాం తిష్ఠన్ పృథివ్యా అన్తరః

యం పృథివీ నవేద యస్య పృథివీ శరీరమ్.’

౩. ౭. ౩.

‘యో ఒప్పు తిష్ఠన్ అద్భ్యో ఒంతరః

య మాటో నవిదు ర్యస్యావః శరీరమ్.’ ౪

‘యో ఒగ్నోతిష న్నగ్నో రంతరః

యమగ్ని ర్నవేద యస్యాగ్నిః శరీరమ్.’ ౫

‘యో వాయో తిష్ఠన్ వాయోరంతరః

యం వాయు ర్నవేద యస్య వాయుః శరీరమ్.’ ౬

‘య అదిత్యే తిష్ఠన్ నాదిత్యా దంతరః

యమాదిత్యో నవేద యస్యాదిత్యః శరీరమ్.’ ౭

‘యో దిక్ష తిష్ఠన్ దిగ్ద్యౌంతరః

యం దిశో నవిదు ర్యస్య దిశః శరీరమ్.’ ౧౦

‘య ఆకాశే తిష్ఠన్ ఆకాశా దంతరః

య మకాశో నవేదయస్యా కాశః శరీరమ్’ ౧౨

‘యః ప్రాణో తిష్ఠన్ ప్రాణాదంతరః

యం ప్రాణో నవేద యస్య ప్రాణః శరీరమ్.’ ౧౬

‘యో మనసి తిష్ఠన్ మనసో ఒంతరః

యం మనో నవేద యస్య మనః శరీరమ్.’ ౨౦

‘యోవిజ్ఞానే తిష్ఠన్ విజ్ఞానాదంతరః

యంవిజ్ఞానం నవేద యస్య విజ్ఞానం శరీరమ్’

‘యోవిజ్ఞాన మంతరోయమయతి

ఏషత ఆత్మా అంతర్యామ్యమృతః’ బృ.౩.౭.౨౨.)

‘పృథివి, జలము, అగ్ని, వాయువు, ఆదిత్యుడు, దిక్కులు, ఆకాశము, ప్రాణము, మనస్సు విజ్ఞానమునను వానియందు బ్రహ్మముండును. కాని, వానికంటె నయ్యదిభిన్నము. పృథివ్యాదు లా బ్రహ్మము నెరుగవు. కాని, యవియన్నియు బ్రహ్మకు శరీరము. బ్రహ్మము వాని కంతరాత్మ’ యని వాక్యముల భావము. ఇట్లు జగత్తంతయు బ్రహ్మమునకు శరీరముగా వర్ణింపబడుటచే బ్రహ్మము శారీరమనుటలో దోషముండదు. అటులయిన బ్రహ్మమునకు శరీరసంబంధమున్నందున ప్రియాప్రియముల - సుఖదుఃఖముల - తో సంబంధము కలుగునని యూహింపబనిలేదు. బ్రహ్మమునకు పృథివ్యాదులతో సామాన్య సంబంధమే కలదు; కాని జీవాత్మునకు పాంచభౌతిక శరీరముతోవలె విశేష సంబంధము లేదు. సామాన్యసంబంధము సుఖదుఃఖ జనకము కాదు. ‘బాలకుడునిప్పువంటివా’డనినంత నతడు కాష్టములను దహించునని కాదుగదా; కాబట్టి పృథివ్యాది రూపశరీరములందుండుటచే బ్రహ్మము శారీరమని చెప్పబడుట దోషావహము కానేరదు.

అవయవ శ్రవణమువలన బ్రహ్మ మానందమయము కాదనుటయు నుచితము కాదు. ఆత్మ సామ్యముచే నట్లు చెప్పవలసినవచ్చినందున దోషము లేదని భావము. అన్నమయాదులకంటె బ్రాణమయాదులయిన ఆంతరాత్మలు భిన్నములుగా నుపదేశింపబడినట్లు, విజ్ఞానమయమగు నాత్మకంటె నానందమయాత్మ మరియొక యంతరాత్మగ నుపదేశింపబడినది.

(‘తన్య ప్రాణ ఏవ శిరః, వ్యానో దక్షిణః పక్షః, అపాన ఉత్తరః పక్షః, ఆకాశ ఆత్మా, పృథివీ పుష్పం ప్రతిష్ఠా’ తై. ౨. ౨.)

‘దానికి శిరస్సు ప్రాణము; దక్షిణ పక్షము వ్యానము; ఉత్తరపక్ష పానము; ఆకాశ మాత్మ ఆధారము పృథివీ’ యని విజ్ఞానమయమగు నంతరాత్మకు నవయవములు వర్ణించి,

(‘తస్మాద్ వా ఏతస్మాద్ విజ్ఞానమయా దన్యో అన్తర ఆత్మాఽనందమయః’)

‘ఆ విజ్ఞానమయమగు నాత్మకంటె భిన్నముగ నానందమంతరాత్మగ వర్ణింపబడినది. కాబట్టి, విజ్ఞానమయమగు నంతరాత్మకు శిరః ప్రభృత్యవయవములు వర్ణించిన ట్లానందమయాంతరాత్మకును నవయవములు వర్ణింపబడినవి. అట్లుపదేశింపకున్నచో నుపదేశమునందు వైరూప్య మేర్పడును. ఉపదేశమున సారూప్యము ప్రాజ్ఞులకు శ్రద్ధకలుగజేయును. ఆనందమయమగు బ్రహ్మకు శిరః ప్రభృత్యవయవములు పారమార్థికములు కావు, అవి కల్పితములే. బ్రహ్మము నిరవయవము కావున నందు పారమార్థికావయవములకు బ్రసక్తియే లేదు.

కల్పింపబడు నవయవములుకూడ ననురూపులు (సమాన లక్షణముః కలవి) గ నుండవలెను, హస్తపాదాద్యవయవములు - హస్తమాన లక్షణములుగలవై యుండును. అట్లే యానందమయ బ్రహ్మకు కల్పింపబడిన అవయవములును తత్సమాన లక్షణములుగలవిగా నుండుట యుక్తము. కావుననే మోదము, ప్రమోదము మున్నగు నానందవిశేషములే యానందమయమగు బ్రహ్మమున కిటు నవయవములుగా గల్పింపబడినవి. మోదప్రమోదానందములు సాంసారిక వస్త్రూపభోగములవలన జనించు సుఖములు గావు. అవి విలక్షణములు. బ్రహ్మనిష్ఠగల ముముక్షువులకు లభ్యములు. ప్రియము, మోదము మున్నగునవన్నియు బ్రహ్మశబ్దముచే బోధింపబడు ది వ్యార్థము నే బోధించును. కాబట్టి యానందమయ బ్రహ్మము నిరవయవమైనను పక్షిరూపమున రూపకాలంకారముతో బ్రహ్మమును నిరూపించుచు నవయవకల్పన జేయుట యుపనిషత్తులకు దోషావహము కాదని భావము.

(బ్రహ్మ పృచ్ఛం ప్రతిష్ఠా) యని బ్రహ్మము పృచ్ఛము, ప్రతిష్ఠ-ఆధారము-గా వర్ణింపబడినందున నానందమయశబ్దము బ్రహ్మమును బోధింపదనుటయు నముచితము గాదు. అదియును కల్పనామాత్రమే. ఆనందమయమునకు శిరః ప్రభృత్యవయవములు సాదృశ్యముచే కల్పింపబడినట్లు, పుచ్ఛత్వము (ఆధారత) పైతము కల్పితమనియే యెంచవలయును.

రూపకమున దెల్లయెడల సర్వాంగముల నుపన్యసింపబడి రూపకాలంకారవిదులు ప్రశస్తముగా నెంచెదరు. పుచ్చుచునగా తోక. కాని, యిది ప్రతిష్ఠ యనెడి పదముతో నొక విభక్తియందు బ్రయోగింపబడిన నాచారమని యర్థముఁ జెప్పియుంటిమి. బ్రహ్మము చేతనాచేతనాత్మకమగు నీజగత్తున కంతటికి నాచారము. ఆనందమయ రూపబ్రహ్మము వక్షిరూపమున విద్ధింపబడుటచే సాదృశ్యమును గల్పించి పుచ్చురూపమున జెప్పబడినది. అయ్యది కల్పనామాత్రమే. ఛాందోగ్యమునందుకూడ బ్రహ్మమునకు బ్రహ్మమే 'యాచారమని విద్ధింపబడినది.

(‘సభగపః : కస్మిన్ ప్రతిష్ఠిత ఇతి? సమహిమ్ని’
ఛాం. ౩.౨౪౨)

‘స్వామీ! ఆబ్రహ్మమెందు ప్రతిష్ఠితమైయున్నది?’ యని ప్రశ్నింపగా ‘తన మహిమయందు’ అని సమాధానము చెప్పబడినది. కాబట్టి యానందమయము బ్రహ్మమేయనుట సర్వవిధముల సిద్ధమగుచున్నదని భావము.

(౧౨)

ఆనందమయ శబ్దమునందు ‘మయట్’ ప్రత్యయమున్నది. (నిత్యం వృద్ధశరాదిభ్యః. ఆష్టా. ౪.౩. ౧౪౪.) అను పాణినీయ సూత్రము ననుసరించి వికారార్థమునం దానంద శబ్దమునకు ‘మయట్’ విధింపబడినది. కావున, ఆనందమయమనగా నానందవికారమని యర్థము. ఆనందమయశబ్దము బ్రహ్మబోధకమందుమేని బ్రహ్మ మానందవికారమని చెప్పవలసివచ్చును. అది యానంద స్వరూపమేకాని యానందవికారముకాదు. జీవాత్మ ప్రళయ వేళయందు బ్రహ్మమున నవిభక్తముగనుండి సర్గారంభమున మరల వృథివినుండి యోషధులు వెలువడునట్లు బ్రహ్మమునుండి వెలువడునదై యానందమయమునుండి వెలువడుటచేత నానందవికారమని యొక విధముగ జెప్పవచ్చును. కావున నానందమయ శబ్దము జీవాత్మనే బోధించుట యుక్తమని మరల శంకింపగా సమాధానము:

“వికారశబ్దాన్నేతిచే న్నప్రాచుర్యార్థే” ౧.౧.౧౩.
(బ్రహ్మము, ఆనందమయము, నను రెండు పదములు నీ సూత్రమున ననువర్తించును,

వికారశబ్దాత్ = అనంద వికారవాచకమువలన, న = ఆనందమయము బ్రహ్మముకాదు. ఇతి = అని, చేత్ = అందురేని, న = కాదు, ప్రాచుర్యార్థే = ప్రాచుర్య శబ్దమువలన, అనందాధిక్యమును దెలుపు శబ్దమగుటవలన. ఆనందమయములోని ‘మయట్’ ప్రాచుర్యమును (అధిక్యమును) బోధించును. కాని, వికారమును బోధింపదు. ‘మయట్’ వికారార్థమునందు విధింపబడునట్లు ప్రాచుర్యమునందును విధింపబడును.

‘తత్ ప్రకృతవచనే మయట్’ అను పాణినీయ సూత్రము ననుసరించి ‘మయట్’ ప్రాచుర్యార్థమున విధింపబడుచున్నది. కాబట్టి యానందమయ పదము నందలి ‘మయట్’ ప్రత్యయము వికారార్థమున విధింపబడిన ట్లెంచక ప్రాచుర్యార్థమున విధింపబడినట్లు గ్రహింపవచ్చును.

(‘నిత్యం వృద్ధశరాదిభ్యః’ ఆ. ౪. ౩. ౧౪౪)
సూత్రము ననుసరించి ‘మయట్’ ప్రత్యయము వికారార్థమునందును విధింపబడుచున్నదికదా! ‘ఆనందమయము’ అను నీకావున వికారార్థమే యేల గ్రహింపగూడదు? అందురేని ‘మయట్’ ప్రాచుర్యము, వికారము నను రెండర్థములందును బ్రయోగింపబడ నవకాశమున్నప్పటికిని నెక్కడ నేయర్థము గ్రహించుట యుక్తమో యయ్యదియే గ్రహింపవలయును.

‘శరీర మన్నరసమయము’ అను తావున నన్నరసమయములోని మయట్ ప్రత్యయము వికారార్థమునే తెలుపుచున్నది. కాబట్టి, అన్నరసమయాది శబ్ద సముదాయమున నున్న ‘ఆనందమయ’ శబ్దములోని మయట్ ప్రత్యయము సైతము వికారార్థమునే బోధించు నందురేని యదియును సరికాదు. కారణమేమన :- ‘అన్నరసమయ’ పదములోని మయట్ ప్రత్యయముకూడ నాధిక్యమునే బోధించుచున్నది.

(సశేషము)

దేవ్యపరాధక్షమాపణ స్తోత్రము

రచన :

శ్రీ శ్రీ ఆచార్య శంకరులు

అనువాదము :

శ్రీ కాటూరి వేంకటేశ్వరరావు

నేరను మంత్రయంత్రములు, నేరను బీజము లంబ : ధ్యానమున్
నేరను, ముద్ర లే నెఱుగ, నేరను నిన్ నుతియింప, పిల్వగా
నేరను నిన్ను, ఆర్తిమెయి నే విలపించుటయే నెఱుంగ, నిన్
జేరినవారి క్షేమములు చేరవటం చొకటే యెఱుంగుదున్.

1

తెలియక నీ పదార్పనవిధిన్, గ్రహియింపగ శ్రద్ధలేమిచే
అలసతచేత, పేదరికమబ్బుటచేత భవదంఘ్రి యుగ్మమున్
గొలువని పాతకిన్, సకలగోపని: తల్లి : శివా : సహింపవా :
కలుగునుబో కుపుత్రకుడు, కల్గదుగాదె కుమాత యెన్నడున్ :

2

కలరుగదా సుశీలురు జగమ్మున పుత్రులు నీ కనేకు, లే
ఖిలమతి చంచలాత్ముడ నొకండ తనూజుడనై, భవత్పదం
బులకు దొలంగినంతటనె పోలునె నీకు ననున్ త్యజించుటల్
కలుగునుబో కుపుత్రకుడు, కల్గదుగాదె కుమాత యెన్నడున్ :

3

అలసుడనై మదంబ : జగదంబ : భవత్పదపంకజాతముల్
గొలిచి యెఱుంగ, విత్తములుకొల్లగ నీ కిడుపాటి పున్నెమున్
సలిపి యెఱుంగ, ఇట్టి నను సాకెడి నీ కృప పెంపునారయన్
కలుగునుబో కుపుత్రకుడు, కల్గదుగాదె కుమాత యెన్నడున్.

4.

వివిధములౌ విధుల్ తెలిసి వేలుపులన్ యజియింపలేక, వా
రి విడిచినాడ నే నెపుడొ: రిత్తగ ప్రాయపుబ్రొద్దువ్రాలె నో
భువనవిధాయివీ : ముదిమి ముప్పుతఱిన్ దెసమారి యిప్పు డే
నెవరిమరుంగు జొత్తు ? జననీ : చెయివాపవె సుంతతేవవై.

5

చేకొను నింద్రభోగము కుచేలుడు నీ మనువర్ణముల్ చెవిన్
సోకిన, మాకరందరుచి తొబ్బింబిమ్మ శ్వపాకుడేని జ
ల్పాకత నో తదంబవనవాసిని : చారు సుహాసినీ : యథా
స్వీకృతమంత్రజాపవిధి చేపడు ఆ పద మెట్టిదో కదా :

6

తన కేమున్నది చేచుమేత మెయిపూతల్ బూదియుంగాక, పా
పనగల్వేల దిగంబరుండయి జటాహరమ్ముతో బిచ్చపుం
బునుకందాల్చి చరించు నా పశుపతిన్, భూతేశ విశ్వాధినా
భుని గావించెను నీ కరగ్రహణ మెంతోవెంత కాత్యాయనీ :

7

ఏణవిలోచనా : శశిముఖి : నినువేడను జ్ఞానభిక్ష, ని
ర్వాణముగోర, పెక్కువిభవమ్ములు గోరను, గోర సౌఖ్యముల్ ;
ప్రాణములేగుచో శివశివా : మృడ : శర్వ : భవా : మృడాని : శ
ర్వాణి : భవాని : యన్ జపపరాయణతన్ మదినిల్ప వేడెదన్.

8

ఉపచారమ్ములు నే యథావిధిగ నీ కొక్కప్పుడుం జేయలే
దపచారమ్ములు వాఙ్మనఃక్రియల గృత్యంబయ్యె నిత్యంబు, పా
ప పరీతుండను, దిక్కుమాలితి, అకూపారంబునుంబోని నీ
కృప యొక్కించుక చిల్కరించి నను రక్షింపంగ నీకే తగున్.

9

ఆపదలకోడి నేడు నన్నాశ్రయించె
శతుడు వీ డంచు దోసమెంచకు మహర్ష :
ఆకటికి దప్పికింగాదె అర్భకునకు
ఆదకున్వచ్చు దల్లి, దయార్థ వేళి:

10

నిండుమనమున నను గరుణించి ప్రోచు
టబ్ర మదికాదుసూ, జగదంబ : నీకు,
సుతుని యపరాధములు పరశృతములేని
కడుపునం బెట్టుకొనుగాదె కన్నతల్లి :

11

లేడు ననుబోలు పాపియు, లేదు నిన్ను
బోలు పాపఘ్నియును; పెక్కు లేల పలుకు ?
లంబ : నీ దివ్యచిత్తాన నవధరించి
యోగ్యమెది అది నీవ చేయుము భవాని:

12

భగవద్గీర్వాణవిభూతి

(లింగతత్వ స్వరూప భేదాది నిరూపణము)

శ్రీ కొండూరు వీరరాఘవాచార్యులు

కార్యరూపమున పరిదృశ్యమానమును స్థూల సూక్ష్మకృతులతో నిండియగోచరమును నగు నీ విశ్వమునకు అదృశ్యము అతీంద్రియము సుసూక్ష్మమునైన యొక దివ్యశక్తి కారణభూతమై తేజరిల్లుచున్నదని వేదములు వాకొనుచున్నవి. అది సర్వజ్ఞము సర్వేశ్వరమునై అచింత్యాద్భుత దివ్యశక్తులతో విశ్వముయొక్క సృష్టిస్థిత్వాదులను జరుపుచున్నది. ఆ దివ్యశక్తి నే ఆత్మ, పరమాత్మ, బ్రహ్మము, పరబ్రహ్మము, శక్తు, ఈశ్వరుడు, పురుషుడు, విశ్వకర్మమున్నగు పదములచే వేదము పేర్కొను చున్నది. సత్యజ్ఞానానంతమగు నీ యేకైక పరతత్త్వము నుండియే అనృత జడదుఃఖాత్మకమగు జగము పుట్టుట. ఈ ఈశ్వర పదార్థమునకు కరచరణాద్యవశిష్టమైన శరీరముతో పనిలేదు. శరీరేంద్రియ నిరపేక్షముగానే యా వస్తువు జగత్క్రిడ జరుపగలదు. ఈ యర్థమునే దిగువ మంత్రములు సుడుపుచున్నవి.

“అపాణిపాదో జవనోగ్రహీతా

పశ్య చ్యచక్షుః స శ్రుణో త్యకర్ణః
సవేత్తి వేద్యం స చ తస్యాస్తి వేత్తా
త మాహ రగ్ర్యం పురుషం మహాన్తం.”

“స తస్య కార్యం కరణం చ విద్యతే
స తత్సమ శ్చాభ్యధిక శ్చ దృశ్యతే
పరాస్య శక్తి ర్వివిధైవ శ్రూయతే
స్వాభావికీ జ్ఞానబలక్రియా చ.”

— శ్వేతాశ్వతరము.

అదిమమగు నీ యీశ్వరతత్త్వము నపరోక్షమభూతికి తెచ్చుకొన్న ఋషులు దాని సనేక విధములుగా

గానముచేసి యున్నారు. “ఏకం స ద్విప్రా బహుథా వదన్తి” మున్నగు శ్రుతు లిందుకు నిదర్శనములు. శబ్ద స్పర్శ రూపరసాది భూతగుణములులేని యా సచ్చిదానందమును మానవు లనుభూతికి తెచ్చుకొనుట కనేక మార్గము లేర్పడినవి. అందు నిరాకారమగు నా తత్త్వమునకు రూపకల్పన మొనర్చి తదుపాసన మొనర్చుట యొక మార్గము. ఇది స్థూలమార్గమైనను సుసాధనమైన దనుటలో సందేహము లేదు. అందుకే అనేకములయిన తంత్రాగమ గ్రంథములు దీనిని బలపఱచుచున్నవి. కులార్జ్జవతంత్రమును గ్రంథ మిట్లనుచున్నది.

“చిన్మయ స్యాద్విత్తీయస్య నిష్కల స్యాశరీరిణః
ఉపాసకానాం కార్యార్థం బ్రహ్మణో రూపకల్పనా.”
“సాధకానాం హితార్థాయ బ్రహ్మణో రూపకల్పనా.”
చిన్మయము, ఆద్వితీయము, నిష్కలము, శరీర రహితము నగు బ్రహ్మమునకు ఉపాసకుల హితము మునకై రూపకల్పన మేర్పడినది. సాధకుల హితము కొఱకై బ్రహ్మమున కాకార నిర్మాణము.

జగత్కారణమగు నిరాకార నిర్గుణ పరబ్రహ్మమును — దేశకాలాద్యనవచ్చిన్నమైన పరమతత్త్వమును ఉపాసించుటకు అదిమరాలమున నొక చిహ్నము నేర్పఱచు కొన్నారు. చిహ్నమనగా గుర్తు. సంస్కృతభాషలో గుర్తునకు లింగమను శబ్దము వాడబడి యున్నది. విశ్వముయొక్క సృష్టి స్థిత్వాదులకు హేతుభూతమైన సర్వవ్యాపక పరమ తత్త్వమున కీ వస్తువు చిహ్నమను నర్థమున మొదట లింగశబ్దము వాడబడి యుండును. ఆ నామము ననుసరించియే దాని స్వరూపముగూడ అండాకారముగా

తీర్చబడినది. బ్రహ్మాండమును చృష్టిలో నుంచుకొని గూడ బ్రహ్మాండస్వరూపుడును - విశ్వమయుడును నగు పరబ్రహ్మమున కేర్పడుపబడిన లింగము (చిహ్నము)ను అండాకారముగా నూహించి తీర్చి యున్నారని భావింపవచ్చును. ఈ లింగము బిందు స్వరూపముగా గూడ భావింపబడుట యొక రహస్యము. శ్రీచక్రమున మొదట మహ్యస్థానమున బిందువును తదుపరి త్రికోణము (బిందుత్రికోణ వసుకోణ దళారయగ్మం) నుండుట తదుపాసకు లెఱింగిన విషయమే. అండాకృతికిని బిందుస్వరూప మునకును దగ్గటి సంబంధ మున్నది. బిందువు ప్రసారావస్థలో అండాకృతిని, లేదా లింగాకృతిని పడయుచున్నది. ఇట్టి యర్థవిశేషములను మది నుంచు కొనియే ఆదిమ తత్త్వవేత్తలు లింగ పూజను పిశ్వ జనకుని పూజగా పూర్వకాలమున విధించియున్నారు. సారాంశము లింగము భగవంతునికి చిహ్నమనుట.

నిరవయవములగు నీ లింగమూర్తులేగాక సావయవములగు కేశవాదిమూర్తులుగూడ నిరాకారనిర్గుణ పరబ్రహ్మమునకు చిహ్నములని ఉత్తమ సాధకావస్థలోను, సిద్ధావస్థలోను భావింపబడకపోలేదు. శ్రీ శంకరులు పాండురంగాష్టకములో గాబోలును “పరబ్రహ్మలింగంభజే పాండురంగం” పాండురంగ స్వామిని అఖండపరబ్రహ్మమునకు లింగ (చిహ్న) మనియే గానముచేసినారు. ఇట్టి యుదాహరణములు పెక్కులు మనకు వాఙ్మయములో పొడకట్టుచున్నవి.

ఈ లింగములు తదారాధకులకు శివంకరము లగుటచే శివలింగములనియు, భగవంతునికి చిహ్నములగుటచే భగవల్లింగములనియు గూడ నాడు పిలువబడిడివి. లింగములు సర్వపరివేష్టితములై, ఆ పాము పడగలచేత కప్పబడియుండుటను గూడ ప్రతిలింగాలయమునందును మనముచూచుచునే యున్నాము. లింగమున కలంకారముగానున్న యీ సర్వస్వరూపమునే నాగాభరణమని పిలుచుచున్నారు. ఈ నాగాభరణముగూడ ఒక విశిష్టార్థమును బోధించు

చునేయున్నది. శరీరమునందలి షట్చక్రములలో ఆధారపద్మమున కుండలినీశక్తి యున్నది. అది సర్వ స్వరూపముగా భావింపబడినది. ఈ శక్తిని యోగానుష్ఠానముచే మేలుకొల్పి సుషుమ్నామార్గమున సహస్రారపద్మమున ప్రవేశపెట్టుట మోక్షసిద్ధికరమని ఒక యోగసంప్రదాయము. సహస్రారస్థితమైన అఖండపరబ్రహ్మముయొక్క ది వ్యా ను భూ తి ని యోగు లీ మార్గమున ప్రయాణించి పడయుదురనుట రహస్యము. సర్వాకృతిగలదిగా భావింపబడిన యీ శక్తి నిద్రావస్థలో నున్నపుడు దాని తోక సహస్రారమునను, పడగ (తల) ఆధారమునను ఉండును. ఆధారస్థానమునుండి సహస్రారము (తలలోని భాగము) వఱకు వ్యాపించియున్న యీ నాడినే (సుషుమ్నామార్గము) స్థూలముగా వెన్నుపామని వ్యవహరించుచున్నారు. యోగులగువారు యోగా భ్యాసముచేసి యీ శక్తిని మేలుకొల్పుటచే అది ప్రబుద్ధమై వారు చెప్పినట్లు విని తలను సహస్రారమునకును, తోకను ఆధారములోనికిని త్రిప్పి క్రమ మార్గమున నుండగలదు. అట్టిస్థితిలో సహస్రారపద్మ స్థితమైన పరబ్రహ్మము నది యలంకరించి తత్సేవా విమగ్నమై ప్రకాశించును. ఈ తత్త్వరహస్యమే బాహ్యజగమున పరబ్రహ్మమునకు గుర్తుగా భావింపబడిన లింగపక్షమునను అనుసంధింపబడి నాగాభరణము లేర్పడుపబడినవి.

యోగమార్గమునకు చెందిన ఈ లింగతత్త్వ రహస్యము సృష్టిలోగూడ మన కగపడుచున్నది. మనము శివలింగపు పువ్వులను చూచుచున్నాము. ఈ పుష్పములు మనుష్య కల్పితములుకావు. ప్రకృతిలో సహజముగా ఈశ్వరునిచే సృష్టించబడినట్టివి. ఈ పూవు వర్తులాకృతిగలదై యుండును. పుష్పమధ్యమున పానపట్టమువలె పీఠమొకటియు దాని నడుమ లింగమును నుండును. ఆలింగమునకు పైని పాము పడగవంటి రూపమొకటి యుండును. ఈ పూవు సర్వవిధముల దేవాలయములలోని నాగాభరణయంత్రమగు పీఠస్థితలింగమును బోలియుం

డుట. ఉపాసకు లిప్పుడైనను చూచి తద్రహస్యమును భావింపవచ్చును. వింతయైన ఈ పూవు పారమేశ్వర కళావిభూతినేగాక, శివలింగతత్త్వ రహస్యమును గూడ అనుభవసిద్ధముగ చాటుటలేదా? ఆ పుష్పమే ఒక గర్భాలయము. అందలి పీఠమే పానవట్టము. దానిమీది లింగమే భగవల్లింగము. మీది పాము పడగయే నాగాభరణము. ప్రకృతిలో నీశ్వరేచ్ఛగా నేర్పడిన యీ పూవు పరమేశ్వరుని ఈ రూపముగా నర్చింపుడని మానవులకు బోధించుచున్నదిగాబోలు. కావున లింగస్వరూపకల్పనము, లింగపూజావిధానము ఈరీతిగా లోకమున వెలసినట్లు భావించుట అసహజము కాదు.

ఆదిమకాలమున ఈలింగమునకు శైవ వైష్ణవాది భేదములులేవు. అది అఖండపరబ్రహ్మమునకు చిహ్నముగా మాత్రమే భావింపబడినది. కాలక్రమమున శైవ వైష్ణవాది మతములు ప్రబలగా ఈలింగము శివునికి మాత్రమే చిహ్నమైనట్లు తోచుచున్నది. తొలుత నిఖిల జగన్నాథుడగు సర్వేశ్వరున కుపయోగింపబడిన శివ శబ్దముగూడ తరువాత శంకరునికి మాత్రమే పరమాయ పదమై యుండవచ్చును. అందుచేతనే శివతత్త్వ ప్రతిపాదకమైన మతము శైవమనియు పరబ్రహ్మలింగము వ్యప్తిపరమైన శివలింగమనియు వ్యవహరింపబడి యుండవచ్చును. శివవిష్ణ్వాది వివిధమూర్తుల పూజ పురాణములమున నెక్కువగా విజృంభించినది. పురాణములలోని పెక్కు గాథలలో వీరు రాగద్వేష వశులుగాగూడ చిత్రింపబడుటను మనము గమనింప గలము. శివ - స్కాందాదిపురాణములలోని “శివుని లింగము (మేడ్రము) ఋషుల శాపమువలన తెగిపడి మింటిలోనికి మంటిలోనికి తెగ పెరిగిపోయిన దనియు, దాని ఆద్యంతములు విష్ణువును బ్రహ్మయు నెఱుగలేకపోయినారనియు, ఆలింగమే లోకమునకు పూజార్హమైన దనియు, చెప్పుగాథలు ఎంతవఱకు శివతత్త్వప్రతిపాదకములో విచారించవలయును. ఈ లింగము శివుని శిశ్నమునుట సమంజసమో, పరమేశ్వరునకు పరబ్రహ్మమునకు చిహ్నమనుట సమంజ

సమో కూడ భావింపదగినదే. సృష్టియంతయు ప్రకృతి పురుషులచే జరుగుచున్నది గావున నీ లింగము పురుషచిహ్నమును, దాని కాఛంమైన పానవట్టము అనగా పీఠము ప్రకృతి చిహ్నమును నని భావించుట సముచితము. అట్లే శ్రీ చక్రమునందలి బిందు త్రికోణములుగూడ పురుషునికిని ప్రకృతికిని చిహ్నములై యున్నవి. పరమపురుషుడగు శివుడు శక్తి (ప్రకృతి) యుక్తుడైననేగాని జగత్సర్వనాదులు జరుగనొల్లవు గదా!

స్థూలముగా చూచిన నీ లింగములు రుబ్బుడు పొత్రపు టాకారములో నుండునని మన మెఱుంగుదుము. ప్రథమమున నిరవయవములుగా నున్న యీ లింగములకు కాలక్రమమున ముఖములు కల్పింపబడినవి. ఈ ముఖములు ఒకటినుండి అయిదు వఱకు పెరిగినవి. ఏకముఖ, ద్విముఖ, త్రిముఖ, చతుర్ముఖ, పంచముఖ శివలింగములుకలవు. శరీరావయవము లన్నింటిలో శిరస్సు ప్రధానము. (సర్వస్య గాత్రస్య శిరః ప్రధానం) కావున మొట్టమొదట నీ అఖండలింగమునకు ముఖకల్పనము చేయబడినది. పరమేశ్వరున కయిదుముఖములు కల్పింపబడుటలో గూడ ప్రత్యేకాభిప్రాయమున్నది. సృష్టి పంచభూతమయము; సృష్టి, స్థితి, లయ, తిరోధాన— ఆనుగ్రహములను అయిదుకర్మములతోగూడినట్టిది. ప్రపంచము గూడ సత్తు, చిత్తు, అనందము అను పరబ్రహ్మంశములు మూడింటితోను, నామరూపములను జగదంశములు రెంటితోను మిళితమైనట్టిది. ఆ పంచాంశములకు చిహ్నములుగానే మనుష్య హస్తమున కయిదేప్రేళ్ళున్నవి. ఈ పంచసంఖ్యలను సూచించుచు ఆయా తత్వములకు చిహ్నములుగా పరమేశ్వరున కైదు ముఖములు భావింపబడినవి. ఇది యంతయు సాకారము సగుణమునగు పారమేశ్వరకళ. మనపురాణాగమములలో విశ్వకర్మయు, శివుడును పంచశీర్షులుగానే వర్ణింపబడియున్నారు. శివుడొక తలను నెఱుకక పూర్వము బ్రహ్మదేవుడు గూడ పంచశీర్షుడేకదా! ఇక వేదమాతయని చెప్ప

బడు గాయత్రీమహాదేవికి గూడ అయిదు శిరములే యున్నవి. పంచశీర్షులగు శివబ్రహ్మ విశ్వకర్మలకు అధేరమునే పెక్కు ప్రమాణములు ప్రతిపాదించుచున్నవి. పరశివునకు విశ్వకర్మకు అధేరమును చెప్పుచు, పరశివవిశ్వకర్మతత్త్వము ప్రచలితమైనది. ఇందుకు నిదర్శనముగా పరశివవిశ్వకర్మాగమమని ఒక అగమగ్రంథము గూడ గలదు కాగా పంచశీర్షయుక్తముపురుషస్వరూపమొకటి. అది శివ, బ్రహ్మ, విశ్వకర్మా దృశ్యపరపర్యాయములతో నొప్పుచున్నది. ప్రకృతికి ప్రతినిధిభూతమగు స్త్రీస్వరూపమొకటి. అది గాయత్రీనామముచే ప్రకాశించుచున్నది. ప్రకృతి పురుషశక్తులకు దంపతి భావనమార్చోపణము భారత సంప్రదాయముల కిష్టము. వ్యష్టిగా భావించినపుడు సృష్టి, స్థితి, లయము, తిరోధానము అనుగ్రహము అను నైదు కర్మములకును వరుసగా బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ, ఇంద్ర, సూర్యులు కర్తలు. పీఠి సమష్టి స్వరూపము పంచశీర్షయుక్త పురుషతత్త్వములో తోచును. ఈ బ్రహ్మాది పంచమూర్తులును పంచశక్తియుక్తులు. జ్ఞానేచ్ఛా క్రియాశక్తులు మూడు అది. పరాశక్తులు రెండు, వెరసి పంచశక్తులు. ఈ శక్తులే లక్ష్మీ సరస్వతీ పార్వతీ శచీ సంజ్ఞలుగా భావింపబడినవి. మరల ఆ మూర్తులకు ఈ శక్తులకు దాంపత్యము. వేదమతములోని ప్రకృతి పురుషతత్త్వము, దానికి చేయబడిన దాంపత్యచిత్రణము, పంచమూర్తులు, పంచబ్రహ్మలు, పంచముఖులు, పంచశక్తులు, నానావిధ దేవతలు, తక్కుటంబ పరివార వాహనాదులు కడువిచిత్రములుగానుండును. ఇవిసామాన్యనకర్థము కానంత కఠినములు. అర్థమయిన ఆనందదాయకములు, తత్త్వ బోధకములును, ఈ నానాత్వమంతయు ఏకములోనే ఈ రహస్యములు పెక్కులు కీ. శే. శ్రీ కోల వెన్ను పరబ్రహ్మశీర్షుల వారు తమ “జగచ్చిల్ని” మను గ్రంథములో, వివరించి యున్నారు.

వైవి వివరించినరీతిగా ముఖలింగముల ప్రాదుర్భావము జరిగి పంచముఖ లింగములు వెలసి సృష్టి

రహస్య ప్రతిపాదకములయినవి. రానురాను ఈ లింగము కంచరజాద్యవయవములతోను - ఆయుదాలతోను వెలసి పత్నీ పుత్ర పరివారవాహనాదులతో గూడ నొక శివకుటుంబముగా పరిణమించి భక్తుల కారాధ్యమైనది.

చారిత్రక దృష్టితో చూచినచో హిందూదేశపు టాదిమ నివాసులు లింగపూజకులుగానే కనబడుచున్నారు. మెహంజోదరో - హరప్పాలి కాలము నాటి జనులు ద్రావిడులనియు - చారి మతము శైవమనియు చరిత్ర వేత్తల నిర్ణయముగదా! శైవమతా విర్భావమునకు పూర్వమే లింగార్చన మున్నదని మన మూహింపవచ్చును. సృష్టిలోని శివలింగపు పూవును ఏనాడో మానవుడు చూచి యుండును గావునను. యోగాభ్యాసమనునది మన దేశపు జనులలో మెహంజోదరో - హరప్పాలినాటి సంస్కృతికి పూర్వ కాలమునుండియు నున్నదని యూహింపవలయున చిహ్నములు దొరికినవి గావునను మీది యూహము నిరాధారముకాదు.

భగవద్గోపావిహారిని వివరింప నుద్దేశించిన యీ వ్యాసము లింగతత్త్వ విరూపణముతో ప్రారంభమైనది గావున నానావిధ లింగస్వరూపములను, తన్నిర్మాణ రీతులను, తదర్చనోపాసనల ఫలములను మాత్రమే యిందు సంగ్రహముగా వివరింతును.

ముఖలింగములు

పలు శిల్పాగమ గ్రంథములుగూడ ముఖలింగములనుగూర్చి ప్రస్తావించి యున్నవి. ఒకటి, మూడు నాలుగు ముఖములుగల శివలింగములు ఐశ్వర్య ప్రదములును వాంఛాఫలసిద్ధిదములును. ఫీనిని గ్రామాదులయందు ప్రతిష్ఠించి పూజింపవచ్చును. ద్వీముఖలింగము శత్రునాశనము చేయును. అందుచే దీనిని కొండలమీదను, అడవులలోను, శత్రురాష్ట్రములకు సమీపమునను ప్రతిష్ఠింపవలయునని శాస్త్రానుశాసనము. పంచముఖలింగములను ఆభిచారిక క్రియలకుపయోగింతురట. మొత్తముమీద ప్రత్యేక ప్రత్యేక

శాస్త్రలక్షణములతోనిర్మితములయిన లింగములు శత్రు జయాది వివిధ ఫలములనిచ్చునని శిల్పశాస్త్రములు చెప్పుచున్నవి. దీని కనుగుణముగనే పురాణములలోని రాజులు కొందఱా యా లింగములను ప్రతిష్ఠించి పనికి పూని తత్తత్కార్యసిద్ధిని పొందినట్లు వర్ణనలు కథలు మనము వినుచున్నాము. ఈ ముఖలింగములు హస్తప్రమాణమునుండి పంచహస్త ప్రమాణము వఱకు నుండవచ్చునని కొన్ని శాస్త్రముల మతము. లింగప్రమాణమునుగూర్చి పెక్కులు మతభేదము లున్నవి. కర్త ననుసరించియు, శిల్పచార్య ననుసరించియు, గర్భాలయప్రమాణమును బట్టియు ఈ కొలతలు పలురీతులుగల వగుచున్నవిగాన ఆ విస్తర మిట ప్రస్తావించను. కోణములనుగూడ ముఖములుగా భావించెడి సంప్రదాయ మొకటి యున్నట్లున్నది. లింగమెన్ని పలకలుగలదిగానున్న అన్ని ముఖములు గలదని చెప్పు నాచార మొకటి కలదు. కంచిలోని కైలాసనాథ దేవాలయములోని కైలాసనాథలింగము పదునాఱు పలకలుగలది. అనగా షోడశాస్రమన్న మాట, దీనిని షోడశముఖ లింగమని అచ్చటివారు చెప్పుదురు. ముఖప్రకల్పనకు పూర్వము కోణములనే ముఖములుగా భావించు నాచారమున్న నుండ వచ్చును.

మదరాసురాష్ట్రములోని గుడిమల్లమను ప్రదేశ మున కుంగరాజుల కాలమునాటి శివలింగ మొకటి దొరకినది. ఇది దాదాపు నిలువెత్తు లింగము. ఈ లింగమునం దేకముఖముతో కరచరణాద్యవయవ విశిష్టమైన శివమూర్తి రెండుచేతులుగలది చెక్కబడి నది. ఆమూర్తి పాదములక్రింద నొక రాక్షసమూర్తి గూడ తీర్చబడియున్నది. ఇది ఆపస్మారమూర్తి కావచ్చునేమో! ఈ లింగమునుబట్టి లింగాకృతిలోనే పరిపూర్ణ శివమూర్తిని జెక్కు సంప్రదాయముగూడ నొకనాడున్నదని తెలియుచున్నది.

నాకొలకులకాలమున వెలసిన శివాలయములలో వికస్మఖ, చతుర్ముఖ శివలింగములు స్థాపింపబడు చుండెడివి. వీరికాలమున మధ్యభారతదేశములోని

అజయపుడ రాజ్యమున స్థాపింపబడిన చతుర్ముఖ శివమూర్తి యొకటి సుందరమైనది లభించినది. ఎల్పెంటా గుహలలోగూడ చతుర్ముఖ శివమూర్తి యున్నది. ఇట్టివి ముఖలింగములు క్రమముగా శివ మూర్తులుగా పరిణమించె ననుటకు నిదర్శనములు. నిరవయవమగు లింగము నర్పించుటకంటెను సావయవమగు దైవమూర్తి నారాధించుటకు సాధకు లుత్సాహపడుచుండుట సహజమేకదా! లింగములో తత్త్వముమాత్ర ముండ సావయవమూర్తిలో సౌందర్యముతోగూడ తత్త్వమును రూపుకట్టుచున్నది.

లింగము మూర్తిత్రయ స్వరూపము

“తుష్టిసేఽష్టాస్రకే సృతే బ్రహ్మ విష్ణుః శివః
త్రిమాత్,

దేవతాః సర్వ లింగేషు త్రిభండేషు విశేషతః.”

—శిల్పరత్నం

లింగము యొక్క పొడవును మూడు భాగములు చేయగా మొదటిభాగము బ్రహ్మాంశమనియు, రెండవ భాగము విష్ణ్వంశమనియు, మూడవభాగము శివాంశమనియు శిల్పశాస్త్రములు చెప్పుచున్నవి. వీనిలో బ్రహ్మభాగము చతురస్రముగాను, విష్ణుభాగము అష్టాస్రముగాను, శివభాగము వర్తులముగాను నుండవలయునని కొందఱి మతమును, వరుసగా నాలుగు, ఎనిమిది, పదునాఱు, ముప్పదిరెండు, అఱువదినాల్గు కోణములను దీర్చుచు కడకు వర్తులాకృతిని పొందింప వలయునని కొందఱి మతమునై యున్నది. ఇందు నాలుగు కోణములు గల బ్రహ్మాంశము పాదశిలలో ప్రవేశించును. ఎనిమిది కోణములు గల విష్ణుభాగము పీఠము (పానపట్టము) లో నిముడును. ఇక వర్తులాకృతి గల శివాంశము మాత్రము దృశ్యమై పూజ కులక్కు పూజనీయమగుచున్నది. ఈ విధముగా ఒకే లింగములో త్రిమూర్తులు సమ్మిళితముచేయబడినారు. అఖండ లింగము అఖండ పరమేశ్వరస్వరూపమయినను వ్యష్టితత్త్వము ననుసరించిచూచిన మూర్తిత్రయా

స్వరూపమందే యిమిడియున్నదని యీ రహస్యము చాటుచున్నది. ఏకతలో ననేకతను, అనేకతలో నైక్యమును, వ్యష్టిలో సమష్టిని, సమష్టిలో వ్యష్టిని దర్శింపజేయు యోగ్యత భారతీయ సంస్కృతిలోనే నిబద్ధమైయున్నది. బ్రహ్మవిష్ణుమహేశ్వరులు సృష్టి స్థితిలయములను కర్మముల కథినాథులైనను సమష్టి తత్వముగా భావింపబడినపుడు సర్వజ్ఞత్వ సర్వేశ్వరత్వ సర్వశక్తిత్వ యుక్తులుగా గూడ వర్ణింపబడక పోలేదు. ఆ చృష్టితోనే యొక్కొక్క పురాణ మొక్కొక దేవుని యాదిక్యమును వర్ణించుచు చరితార్థ మగుచున్నది. ఉత్తమస్థితికి చేరునప్పటికి వ్యవహారార్థము కల్పితములయిన నానావిధ నామ రూప వికారభేదములు మటుమాయమై తదతీతమగు పరమతత్త్వము మాత్రమే పరమార్థముగా గోచరించుచున్నది. కావుననే కాళిదాస కవీంద్రుడు త్రిమూర్తుల తత్వమును తరతమ భావ భేదరహితముగాను, సమగ్రముగాను దర్శించి వర్ణించినాడు. అతడుశివపారమ్య ప్రియుడైనను కుమారసంభవములో దేవతలు బ్రహ్మను ప్రార్థించు ఘట్టమునను, రఘువంశములో దేవతాకృత విష్ణుస్తోత్ర ఘట్టమునను బ్రహ్మ విష్ణుల సర్వశక్తిమత్త్వాదులకు - పరంధామత్వమునకు లోపము రానీక సర్వోత్కృష్టముగా వర్ణించి తత్వ ద్రష్టయైనాడు. ఇట్టి యుదాహరణములను బట్టి చూచినచో లింగార్చనా మహిమ యెట్టిదో వ్యక్తముకాగలదు లింగపూజ యంత దోడ్పడగుటం బట్టియే సావయవ మూర్తి పూజకన్నను లింగారాధనమే శ్రేష్ఠమని “పూజ్యోహరస్తు సర్వత్ర లింగే పూర్ణార్చనం భవేత్” అని అగ్నిపురాణ మనుచున్నది. ప్రత్యేకముగా శివ మూర్తిని గాని, కేశవమూర్తిని గాని పూజించినచో అది ఆ యొక్కొక్కరికే చెల్లును. లింగారాధన మొనర్చినచో సృష్టి స్థితి్యాది ప్రవర్తకమైన సర్వేశ్వరునకు. పరబ్రహ్మమునకు ఆపూజ సమర్పితమగును. కావుననే లింగము సమష్టి తత్త్వమైన పరమేశ్వరునకు, అవ్యక్త పరబ్రహ్మమునకు చిహ్నమని ప్రతిపాదింపబడినది.

పంచభూతమయలింగములు

భారతదేశములో పంచభూతమయములైన లింగములున్నవి జంబుకేశ్వరములో జలలింగము, కాళహస్తిలో వాయులింగము, కంచిలో వృక్షీలింగము, చిదంబరములో ఆకాశలింగము, అరుణాచలము (తిరువణ్ణామలై) లో జ్యోతిర్లింగమును కలవు. కంచిలోని వృక్షీలింగము ఇసుకతో (సికితామయము) చేయబడినట్టిది. ఇసుక జలస్పర్శచేత ప్రీతిపోవునుగాన దీనికేనాడును అభిషేకముచేయరు. దీనిని వైకతలింగమని యనుచున్నారు చిదంబరములోని ఆకాశలింగము నిరాధారమైన ఆకాశప్రదేశముననే యుండునట ఈ పంచభూతమయలింగములను నిర్మించుటలో ఎన్నో శిల్పరహస్యాలున్నవిని శిల్పకళాభిజ్ఞులు చెప్పుదురు. తన్నిర్మాణ రహస్యములను గాని, ప్రతిష్ఠా రహస్యములను గాని యిచ్చట వివరింపను. జ్యోతిర్లింగము (అగ్ని భూతమయము—తేజఃప్రధానము) ఒక్క అరుణాచలములోనేగాదు. భారతదేశములో నింక పదునొకండు ప్రదేశములలోను గలదట. వానికే ద్వాదశ జ్యోతిర్లింగములని ప్రసిద్ధి. కాశీ విశ్వనాథస్వామియు, శ్రీకైల మల్లికార్జున స్వామియు జ్యోతిర్లింగములే. తెనాలి రామకృష్ణ కవి తన పాండురంగ మాహాత్యమున కాళిని వర్ణించుచు “విశ్వేశ్వరజ్యోతిర్లింగ విశుద్ధుత్పత్తిని” అని నాడు. ఎల్లోరా గుహలకు సమీపమున గూడ ఒక జ్యోతిర్లింగాలయమున్నది. ఇవిగాక పంచలింగములని కొన్ని ప్రసిద్ధిచెందినవి గలవు. చిదంబరములోనిది మోక్షలింగమనియు, కుంభకోణములోనిది యోగలింగమనియు, శృంగేరిలోనిది భోగలింగమనియు, కేదారక్షేత్రములోనిది ముక్తిలింగమనియు, నేపాళములోనిది వరలింగమనియు కొందఱు సంప్రదాయజ్ఞులు చెప్పుచున్నారు. కొందఱి మతమున కంచిలోనిది యోగలింగమనియు, కాళహస్తిలోనిది ముక్తిలింగమనియు, శ్రీరంగములోనిది భోగలింగమనియు, అరుణాచలములోనిది వరలింగమనియు కలదు. ఈ మతభేదము లెట్లున్నను వివిధ ఫలముల

నిచ్చు నానావిధ లక్షణములు గల లింగములు భారత దేశమునం దేనాదో వెలసిన వనుట చూడి. అమరావతి లోని అమరేశ్వరస్వామిని సహస్రలింగమందురు. ఒకే లింగమున పేయిలింగాకార రేఖలు తీర్చినచో నది సహస్రలింగ మగుచున్నది. శ్రీకైలము, ద్రాక్ష రామము. *కాళేశ్వరము అను తావుల సుప్రసిద్ధములైన మూడు లింగము లుండుటచే మనదేశమునకు త్రిలింగదేశమని ప్రసిద్ధి గలిగినది. ఇంకను కాళహస్తి, అమరావతి, భీమరామము మొదలైన తావుల నెన్నో మహిమాఢ్యములైన లింగములు మనకున్నవి. కావున మన తెలుగుగడ్డ లింగారాధనకు పేరుగన్నది.

నానావిధ లింగములు

లింగములను నిర్మించుటకు నవరత్నములను, శిలను, దారువును, పాదరసమును, బంగారు మున్నగు లోహములను సాధారణముగా నుపయోగింపవచ్చును. మాణిక్యము, స్ఫటికము, పుష్కరాగము విద్రుమము మొదలగువానితో చేయబడిన లింగములు ఆయా రత్నముల పేరులతోడనే స్ఫటికలింగము, విద్రుమ లింగము, ముక్తాలింగము, పద్మరాగలింగము నని పిలువబడును. రత్నమయలింగములను బంగారు పీఠము (పానపట్టము) మీదనే స్థాపింపవలయును. ఇవి సాధారణముగా చలలింగములుగానే యుండును. చలలింగము లాయాతావులకు కదలింపుటకును, మెడలోగాని చేతియందుగాని ధరించి త్రిప్పుటకును వీలైనవి. అచలములు దేవాలయాదులందు ప్రతిష్ఠితము లగునవి. శిలతో లింగమునుజేయు పట్టున శిలాపరీక్ష యవసరము. శిలలలో స్త్రీ, పుం, నపుంసక భేదములున్నవి. కాన పుంశిలతో లింగమును, స్త్రీ శిలతో పానపట్టమును, నపుంసకశిలతో పాదపీఠమును జేయవలయునని శాస్త్రము చెప్పుచున్నది. ఉత్తముడగు శిల్పాచార్యుడి శిలాపరీక్షచేసిగాని లింగా

దులకు శిలల నెన్నుకొనరాదు. అజ్ఞానముచేగాని అనవకాశముచేగాని నిర్ణీత శిలలను తారుమాటు చేసినచో అవి అనిష్టఫలములనే యొనంగును. రత్నములలో స్త్రీ పుం నపుంసక భేదములు లేవు. రత్నదోషములు వేఱు. కావున ఆయాదోషములులేని నిర్మల రత్నములనే పూజార్థముగాని, వారణార్థముగాని ఉపయోగింపవలయును. పాదరసమును మూలికాప్రభావముచేగాని, లోహ సమ్మేళనముచేగాని మనీషవింపజేసి లింగములనుజేసి పూజింతురు. ఈ లింగములకు రసలింగములని పేరు. మనుచరిత్రము లోని సిద్ధునిపద్ద ఈ రసలింగమున్నదని పెద్దన్నగారు (అనుటయు రసలింగమునిడు తన వట్టువ ప్రేమ సజ్జ దంతపు బరణీన్) చెప్పుచున్నారు ఈరత్నలింగములుగాని, రసలింగములుగాని భిన్నభిన్న ఫలముల నిచ్చును. “రత్నలింగస్య పూజాయాం ఫలం ముక్తి ప్రదాయకం” రత్నలింగపూజ మోక్షప్రదమని మానసారము చెప్పుచున్నది. విజ్ఞానగవారిపద్ద తత్ప్రభావము నెఱింగి ఆయా రత్న-రసలింగములను పూజకు లర్పింపవలయును.

చందనము, దేవదారువు, జువ్వ, రావి, చంద్ర, మారేడు మున్నగు పృథ్విముల కొయ్యలతో దారు మయలింగములను నిర్మింతురు. మృణ్మయలింగముల కంటెను దారుమయలింగములు శ్రేష్ఠములు.

లోహమయ లింగములు

“సౌవర్ణం రాజితం తామ్రం పైత్తలం కాంస్య మాయనం । నై సకం త్రాపుషంచేతి లోహంబింబం తథాష్టథా” బంగారము, వెండి, రాగి, ఇత్తడి, కంచు, ఇనుము, సీసము, తగరము అను నెనిమిది లోహములతోను లింగములను నిర్మింపవచ్చును. ఇట్టివి లోహమయ లింగములని చెప్పబడును. వీనికిగూడ ప్రత్యేక ప్రత్యేక ఫలములుగలవు. ఒక్కొక్క వ్యాధి

* కాళేశ్వర మనగా కాళహస్తి యని కొందఱును, నైజాము రాజ్యములోని కాళేశ్వరమని కొందఱును భావించుచున్నారు. ఈ కాళహస్తిలోనిది వాయులింగము, ముక్తి లింగము నగుటయేకాక స్వయంభూ లింగముగూడనని ప్రసిద్ధి యున్నది.

హరించుట కొక్కొక్క లోహముతో చేసిన లింగము నుపయోగింపవలయును. అట్లే ఒక్కొక్క ఫలమున కొక్కొక్క లోహముతో లింగమును నిర్మింతురు. ధనవంతుడైనను ప్రయోజనమునుబట్టి, ఇనుము, సీసము, రాగి మొదలగు విలువతక్కువ లోహములతో లింగమునుచేసి ఆరాధింపక తప్పదు. మోక్షార్థంబు లక్ష్యమే వేఱుగావున వారికన్నియు నారాధ్యములే. అయినను ఫలమిచ్చుటలో మంద మధ్య మోత్తమత్వములు లేకపోలేదు. కనుకనే అగ్ని పురాణము లింగములకుగాని తదితర దేవతాప్రతిమలకుగాని ఉపయోగించెడి ద్రవ్యముల ఫలములను గూర్చి ఇట్లు చెప్పుచున్నది.

“మృణ్మయాద్దారుజే పుణ్యం దారుజాదిష్టకం భవేత్
ఇష్టకోఞ్ఞాత్ కైలజేస్యా ధీమాదేరధికం ఫలం.”
మట్టి, కొయ్య, ఇటుక (కాల్చినమట్టి - గాజుగూడ దీనిలోనికే చేరును) శిల, బంగారు అను వానితో మూర్తి నిర్మాణముచేసిన వరుసగా నొకదానికంటె నొకటి అధికఫల మిచ్చును. స్వర్ణలింగము స్వర్గాపవర్గ ఫలదము.

క్షణిక లింగములు

“నైకతం, గోమయం, పైష్ఠ,

మాన్సం, గౌళం, ఫలాత్మకం

నావనీతం చ లింగాని

త్యజ్యతాం ప్రతివాసరం ”

ఇంకను ఇసుక, గోమయము, పిండి, అన్నము, బెల్లము, పండు, వెన్న అను వానితోగూడ లింగము అను జేసి యర్చింపవచ్చును. ఇవి చిరకాల ముండవు కాబట్టి ఏనాటి కానాడే పూజానంతరము త్యజింపవలయును. వీనికి జలధాన్యాది వాసక్రియ యండవు. ఏయేటిలోనో స్నానముచేసిన భక్తుడు అచ్చటి యిసుకతోగాని, మట్టితోగాని, గోమయముతోగాని లింగమును నిర్మించి పూజింపవచ్చును. కాని పూజానంతరము దానిని వదలివేయవలయును. కాశీలో నైకత లింగము నిట్లే పూజింతురు. ఒక పండునుగూడ

లింగముగా భావించి పూజింపవచ్చును. వెన్నతోను పిండితోను లింగమునుజేసి యర్చించు నాచారము నేటికిని కొన్ని శైవగృహములందు లేకపోలేదు. ఈ లింగములు తాత్కాలికములు. క్షణికలింగములని వీనికి పేరు.

అష్టలింగములు

ఇంకను సమకర్ణలింగము, వర్తమానలింగము, కైవాధిక లింగము (శివాంకము), స్వస్థికలింగము, సర్వతోభద్రలింగము, సార్వదేశికలింగము, చారాలింగము, ముఖలింగమునని యెనిమిది భేదములతో లింగము లొప్పుచుండును. అందు మొదటి నాల్గును బ్రాహ్మణాది చతుర్వర్ణములవారికిని, తక్కిన నాల్గును ఎల్లవారికిని ఆరాధనీయములు. వ్యాసవిస్తరభీతిచే వాని లక్షణములను వ్రాయనైతిని. ముఖలింగ స్వరూప మిదివఱకే చెప్పబడినది.

సామాన్యముగా లింగము సకలము, నిష్కలము. మిశ్రమునని మఱల మూడు భేదములతో నొప్పుచుండును. ముఖాద్యవయవ విభాగములేక కేవలము వర్తులముగా నుండునది నిష్కలము. కరచరణాద్యవయవ విశిష్టమైనది సకలము. కేవలము ముఖము మాత్రముండి వర్తులముగా నుండునది మిశ్రము. ఇంకను చలము ఆచలము చలాచలము అను భేదములుగూడ గలవు. జలధాన్యా ద్యధివాసములు చేయించి ఆలయాదులయందు ప్రతిష్ఠింపబడినది ఆచలలింగము. ఆచలలింగములకు శిలను, సున్నమును, పాకముచేసిన మట్టిని, కొన్ని వస్తువులు కలిపిన సంకరపదార్థమును ఉపయోగించుటమంచిది. సామాన్య పీఠము మీదనుంచి పూజింపబడునది చలలింగమగును. ఇది రత్నములతో గాని, కొయ్యతో గాని, లోహములతో గాని నిర్మింపబడుట శ్రేష్ఠము. పలురంగులతో గుడ్డమీద గాని ఫలకములమీద గాని చిత్రింపబడునది చలాచలలింగము. ఇందు చిత్రింపబడిన లింగాకృతికి చలనముండదుగావున ఆచలదర్శమును, ఆ ఆకారమున కాధారమైన గుడ్డ, కాగి

తము, పలక చలించును గావున చలనధర్మము నుండుటవలన ఇది చలాచలమయినది.

స్వయంభూలింగములు

కొన్ని లింగములు స్వయముగానే పుట్టొందును. అట్టివానిని స్వయంభూలింగము లందురు. ఇవి మహామహిమాధ్యములు. వీనియందు శివశక్తి నిత్య వాసముచేయుటంబట్టి యివి దర్శనస్పర్శనార్పదులచే అనుత్తమమైన పలముల నొసగును. కావున వీని మూలమును గూర్చి విచారించుట హానికరము. ఇవి జర్జరములై యున్నను, కోణములతోనున్నను, కుటుచలైనను, పొడవుగలవైనను, పలకలవలెనున్నను, వంకరగానున్నను, నానావిధవర్ణాకారములతోనున్నను దోషములేదు. వీనికి శాస్త్రలక్షణము లున్నవా లేవాయనివిచారింపజనదు. ఇవి గిరినద్యబ్ధితీర్థారణ్యములందెచ్చటనున్నను, ఆలయరహితములుగాని, సహితములు గాని అయినను పూజార్హములే. ఈ స్వయంభూలింగముల శక్తి యమోఘము. కావుననే “స్వయంభువి తథా బాణే ప్యార్థేవా నియమో నహి” స్వయంభూలింగములు, బాణలింగములు, ఆర్షలింగములు శాస్త్రనియమములకు లోబడ నక్కఱలేదని శాస్త్రమే చెప్పుచున్నది.

బాణలింగములు

మనదేశములో పెక్కు పర్వతములు లింగముల పుట్టుకకు పేరుగాంచినపున్నవి. లింగాద్రి, శ్రీకైలము కాశికాగర్తము, అమరేశ్వరము, కన్యాతీర్థము, మహేంద్రాద్రి నేపాళము, కన్యకాశ్రమము అనునవిలింగములు దొరుకుటకు ప్రసిద్ధమైన క్షేత్రములు. వీనిలో మొదటి నాలుగుతావుల యందును, మూడేసికోట్ల చొప్పునను, తక్కిన నాలుగుప్రదేశము లందును కోటి కోటి చొప్పునను మొత్తము పదునాఱుకోట్ల లింగములున్న

వని శిల్పరత్నము చెప్పుచున్నది. శ్రీకైలము వెళ్ళిన వారు నేటికిని లింగాలగట్టుకు వెళ్ళి లింగములను తెచ్చుచుండుట మనమెఱిగిన విషయమే. ఈతావులలో దొరకు లింగములకు బాణలింగములని పేరు. ఇవిగూడ శాస్త్రప్రమాణములకు లోబడియుండ నక్కఱలేదు. వీనిని పీఠములమీదగాని, ఆలయము లలోగాని ప్రతిష్ఠించి పూజింపవచ్చును. ఇవి సర్వ లకును భుక్తిముక్తిప్రదములు. ఇంకను నదీనముద్ర పర్వతారణ్యములందు అకృతములై లభించిన లింగములు దేవతలచేతను, మునులచేతను, సిద్ధపురుషుల చేతను ప్రతిష్ఠితములైనవి. బాణలింగములవలెనే లక్షణపర్యాలోచనము చేయకుండ పూజింపదగినవే.

లింగముల కొలతలు, ఆకారములు మున్నగు శాస్త్రనియమములు మానవశిల్పులచే చేయబడువానికే వర్తించునుగాని, బాణ-ఆర్ష-సిద్ధ-స్వయంభూలింగములకు వర్తింపనేరవని మఱువజనదు.

ఆదికాలపు పరబ్రహ్మలింగము శివపరమైన పిష్టుట కైవములో వచ్చిన నానాభేదములకును గుఱియై పలు నామరూపములతో విస్తరిల్లినది. పాశుపతము, కాలాముఖము, మహావ్రతము, వామాచారము, భైరవము మొదలగు భేదములు కైవమతములో వచ్చిన పిష్టుటను, శివుడు ఒక పౌరాణికదేవతగా భావింపబడి వివిధకథలు గాథలు బయలుదేరిన పిష్టుటను నానావిధ లింగస్వరూపములు, గజహామూర్త్యాద్యష్టాదశ మూర్తి భేదములు విస్తరిల్లినవి. వీనియన్నింటను అంతర్లీనమై నామరూపవికారభేదముల తతీతమైన పరబ్రహ్మతత్వమునే లింగములో చర్చించి ఆరాధకులు కృతార్థులు కావలయుననుట మాత్రము రహస్యము-సత్యము. ఏకలింగమునుండి షోడశ, శత, సహస్ర, శతసహస్ర, కోటిలింగములుగా విస్తరించి విశ్వరూపమును దాల్చిన లింగస్వరూపతత్వ సమర్పనాదు లద్భుతావహములుకావా ?

చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం

శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు

(గతసంచిక చరుచాయి)

అయితే బ్రహ్మసూత్రములు అల్పాక్షరములుగా నుండుట వలనను ఏకార్థ ప్రతిపత్తి యావశ్యకమే. కనుకనే 'త్వం' పదములో కించిద్భక్త్య భాగమును, తత్పదములో సర్వజ్ఞత్వభాగమును త్యజించుటవసరమైనది. ఏల? త్వం పదము కించిద్భుడగు జీవుని చెల్పును. తత్పదము సర్వజ్ఞుడగు బ్రహ్మమును చెల్పును. వీ రుభయులును ఏక విభక్తికములగు తత్, త్వం పదములతో జెప్పబడిరికనుక అభిన్నులు కాకతప్పదు. కాని వీరి మాటలు. కించిద్భక్త్యము, సర్వజ్ఞత్వమును వీరిని అభిన్నులనుగా జేయవలెను. మిథో విరుద్ధములగు కించిద్భక్త్య సర్వజ్ఞత్వములు వీరి నొకటిగానీయక అడ్డుపెట్టును. కించిద్భుడు సర్వజ్ఞుడు నొకటియగుట కలదా? ఇట్లు తత్, త్వం పదముల వాచ్యార్థమునకు బాధయేర్పడినది. సామానాధికరణ్య వాక్య తాత్పర్యము ఏకార్థ ప్రతిపాదనమే ననుట మరువరాదు. కనుక ఇవట అన్వయము తత్, త్వం పదములకు కుదురలేదు. కనుక లక్షణ చెప్పకతప్పదు. కాని అన్వయానుపపత్తిని బట్టియే యిట లక్షణ యేర్పడుచో నీ రెండు పదములలో నే యొక్క పద మునందో భాగ త్యాగలక్షణ (జహదజహల్లక్షణ) అంగీకరించిననే అన్వయము సరిపడును. (త్వం పదములోని కించిద్భక్త్య భాగమున వదలినచో పట్టి చైతన్యము మాత్రమే మిగులును. అప్పుడు తత్పద వాచ్యమగు సర్వజ్ఞ చైతన్యముతో నభేదమునకు అనుపపత్తి లేదుకదా! ఇట్లే రెండవ యెడను గూడ (గ్రహించవలెను.) కాని లక్షణకు బీజము "కున్తా ప్రవేశయే" త్యాది స్థలముల ననుసరించి, తాత్పర్య

నుపపత్తియే యని సిద్ధాంతమైనది కనుకను సామానాధికరణ్యవాక్య తాత్పర్య మైక్యప్రతిపాదనము కావునను నిర్విశేష బ్రహ్మ ప్రతిపాదక శ్రుతిబలమును బట్టియు నిట నొక పదమునందు లక్షణ పలన పనినెరవేరదు. అప్పుడు, సర్వజ్ఞత్వమో లేక కించిద్భక్త్యమో యేదో యొక విశేషముతోనే బ్రహ్మము సిద్ధించును. కాని నిర్విశేషాఖండచిత్తు లభింపదు. ఇదికదా శ్రుతి తాత్పర్యము! ఇట్టి నిర్ధర్మక నిర్విశేష బ్రహ్మమాత్ర ప్రతిపాదన తాత్పర్యము నెరవేరుటకై రెండు పదములందును లక్షణ చెప్పవలయును. చెప్పనిచో లక్షణ లేని పదమున సర్వజ్ఞత్వమో, లేక కించిద్భక్త్యమో విశేషము ప్రతిపాదించబడక తప్పదు. అప్పుడు విశేషణ భేదము వలన భేదమే కాక వాక్యమునం దత్యవసరమగు నఖండార్థతయు గుదురదు. కనుక నిపుడుభయత్ర- రెండు పదములందును (తత్, త్వం) భాగత్యాగలక్షణ చెప్పి తీరవలెను. అప్పటికి నిర్ధర్మకము సిద్ధించును. కాని అర్థ సమన్వయము కుదురదు. చిత్, చిత్ అనియే రెండు పదముల యర్థమును మిగులును. భిన్నములగు ప్రవృత్తి నిమిత్తములు లేనిదే అర్థములకు సమన్వయములేదుకదా! "ఘటము ఘటము" అనుచోట నర్థముల కన్వయము లేదుకదా! కనుకనే యది వాక్యలక్షణము కలదికాదు. అట్లే ప్రకృతములో కూడ రెండు పదముల యర్థములకును ప్రవృత్తి నిమిత్తభేదములేదు. చిత్త్వము, చిత్త్వము అనేకదా ప్రవృత్తి నిమిత్తములు. అందువలన నా రెండు చిత్తులకును అన్వయము కుదరక నాకృత్యము భగ్నమగును. అందువలన నట పదములందు లక్షణ

యను నీరీతి గొడవయంతయు విడచిపెట్టి ఆమొత్తము “తత్త్వమసి” యను వాక్యమునందే అఖండార్థకత్వమును కుదుర్చుటకై లక్షణ చెప్పవలెను. అనగా నామొత్తము వాక్యమే అఖండమగు “చిత్” అను నర్థమును బోధించునని యంగీకరింపవలెను. లేదా యీ లక్షణాశ్రయణము వలన క్లేశములులేకుండ *ప్రాతిపదికార్థపర మీవాక్యమనియైన నొప్పువలెను. అప్పుడును “చిత్” అనియే పర్యవసానముకాగా సామానాధికరణ్య లక్షణమగు నేకార్థత అఖండార్థత సుసంపన్నమగును. కనుకనే పెద్ద లిట్లు చెప్పిరి. ఈ స్థలమునుగూర్చి—“సంసర్గా సంగివాక్యార్థ హేతు తాయా గిరామియం. ఉక్తైః లక్షణార్థతా యద్వా తత్రాది కార్థతా” అని.

ఇట్లు నిర్విశేషకూటస్థ ప్రత్యగాత్మచైతన్యమును తత్త్వమస్యాది మహావాక్య చతుష్టయమువలనసరిగా నెఱింగి అనుభవారూఢమొనర్చుకొనుచో నీ ప్రపంచమాయానివృత్తికల్గును. “మాయాశ్చంతేవిశ్వమాయా నివృత్తిః” అనికదా శ్రుతితెల్పును. జీవులకే మాయావరణమున్నట్లుగా “అన్యతేనహిప్రత్యూఢాః” “ఇన్ద్రో మాయాభిః పురురూప ఈయతే” “మాయాంతు ప్రకృతిం విద్యాత్ మాయినంతు మహేశ్వరం”

* ప్రాతిపదికార్థత యనగా—సర్వనామములకు పూర్వబుద్ధివిషయము లగు విశేషములతో సువలక్షిత మగు ప్రకృతార్థము వాచ్య మగును. “సరాజ్యం” అనుచోట ‘సః’ అను పదమునకు. ప్రాతిపదికార్థము వ్యక్తి. పూర్వబుద్ధినిషయము లగు విశేషములు రమువంశము వెనుకటి సర్గలలో జెప్పబడినవి రముపునం దున్నవి. వానితో గలసి యిచట నీ వ్యక్తి వాచ్య మగును. అట్లే ప్రకృతములో తత్, త్వం పదములు రెండున్నూ ఇదివరలో ఈ ఛందోగ్య శ్వప్రకరణములో వున్న సర్వజ్ఞత్వ, కించిద్జ్ఞత్వములనే విశేషములతోడి చిత్తును బోధించును. చిత్తు ప్రాతిపదికార్థము. కడమని సర్వనామత్వమువలన అనుబద్ధములు ఉపలక్షణములు. కనుక ప్రాతిపదికార్థత యనగా కించిద్జ్ఞత్వ సర్వజ్ఞత్వాదికము నంతన వీడి, కేవల “చిత్” అనుదానినే తెల్పుట. అనగా “నిర్విశేష చిత్” అని పర్యవసన్నార్థము.

“నిర్విశేష చిత్తరేవ కేవలా” అనికదా పెద్దల సూక్తి.

† ఆవిద్యా వ్యవధానం చ యద్యపి విద్యావ్యభావోపరమాత్మని న సాక్ష దస్తి. తథాపి తత్ప్రతిబింబకల్ప జీవద్వారేణ పరస్మి న్యువ్యతే. నచైవమన్యోన్య్యాశ్రయః. జీవవిభాగాశ్రయా ఆవిద్యా. ఆవిద్యాశ్రయ శ్చ జీవవిభాగ ఇతి. బీజాంకురవదనాదిత్యాత్. ఆత ఏవ కానుద్దిశ్య ఏష ఈశ్వరో మాయామారవయత్యనర్థికాం. ఉద్దేశ్యానాం సర్గాదౌ జీవానానుభవాత్. కథం చాత్మానం సంసారిణం వివిధవేదనాభాజం కుర్యా దిత్వాద్యనుయోగో నిరవకాళః నఖల్వాదిమాకా సంసారః నాస్యాదిమాన విద్యావిభాగః యేనానుయజ్యేతేతి (౧.౪.౨౨ భామతీ.)

అస్తువా 2నువసత్తి రేవ, కార్యకారణయో ర్మాయాత్మకత్వాత్. అనువసత్తి ర్హిమాయామహోద్బలయతి అనుప వద్యమానార్థత్వా న్మాయాయాః (౧.౪.౨౨ భామతీ.)

ఇత్యాది శ్రుతిగణము తెల్పును. దీనికంతకు పర్యవసానమేమి? బ్రహ్మమొక్కటియే సత్యము. అది నిర్విశేషకూటస్థ అఖండస్వప్రకృతైకరసచిన్మాత్రము. తచ్చిన్నముగా నగుపడు నీ జడప్రపంచమంతయు సత్యము. మాయ యావరింపగా తాను వేరనిభ్రమ పడునుగాని వాస్తవముగా చిద్రూపుడగు జీవుడుకూడ బ్రహ్మమే—అను త్రిసత్యములును తేలినవి. అయితే అయ్యా! † మహాప్రకాశస్వరూపచైతన్యమగు బ్రహ్మమును తమోమయియగు మాయ యెట్లావరించును? అతనితెట్లు భ్రాన్తిగొలుపును? అసలీమాయ యెక్కడ నుండివచ్చినది? అను మూడు ప్రశ్నముల కిపు డవకాశముకల్గినది.

కాని మొత్తముమీద ఈ మూడు ప్రశ్నములకును సరిగా జవాబు చెప్పవలసినచ్చినచో కష్టమే. ఏమనగా— అనాదికాలమునుండియు నీ ప్రపంచమును దానికి సంబంధించిన వ్యవహారమును జ్ఞాన విజ్ఞానములును నడచుచునేయున్నవి. కనుక నిపుడెటనుండి యీ మాయ వచ్చిన దన్నచో నెవరెరుగ గల్గుదురు? తెలియదు. ఆ యర్థమే “మాయా” అను పదములో నున్నది. “యా, మా. సా, మాయా” అని వ్యుత్పత్తి. దాని యర్థమేమి? ఏది లేదో. (మా. లేదు.

తెలివి) దేనినిగూర్చి యెవ్వరికిని ఏమియు దెలియదో అది మాయ యని యర్థము. కడమమతముల వారందరు దీనినిగూర్చి యేదో చెప్పవత్తురు కాని తుదకు సరిగా నిరూపింపజాలక చేలలైపోదురు కారణమేమి? అసలు నిజముగా నేది యీ సంసార బంధమునకంతకును కారణమో స్పష్టముగా నెవ్వరు నెరుగను. ఊరక ఊహలుమాత్రమే. అసలీ ప్రపంచము, సంసారము అనునవి ఉన్నవోలేవో కూడ యెరుగను. ఊరక ఊహలతో గొలువజాతురు. ఈ పదార్థములను మనము బుద్ధితోని వెచ్చించిన కాల దియు వానివాని స్వరూపస్వభావములు సరిగా జోధ పడకపోవుటయే కాక చిట్టచివరకు అతిగహనములై గొడగొయ్యి అయిపోవును.

కనుక నవి (వానిసమూహమగు ప్రపంచము) ఇవి, ఇట్లున్నవనుటకు గాని, వాని తీరును కనుగొనుటకు గాని యవకాశములేదు. వానికొకస్వభావమున్నదనినిరూపించుట వీలుగల్గనట్లు వానినితెల్పజాలము.

ఈ యర్థమునే సిద్ధనాగార్జునుడు “బుద్ధ్యావివేచ్యమానాం స్వభావో నాపధార్యతే | అతోరఖిలస్యాస్తే నిస్స్వభావాశ్చ దేశితాః.” (లంకావతారసూత్రం) అనెను. దీని కంతకును కారణమేదియను ప్రశ్నమును నట్టిదే. లోకములో నొక కార్యమున కొక కారణముండితీరవలెనను లోకవ్యవహారమునుబట్టి (వాడుకనుబట్టి) మన మీమాటను అనగా-“ఈ ప్రపంచమున కేది కారణము?” అను ప్రశ్నమును అడుగుచున్నాము. కాని వాస్తవమునకు కార్యముగాని కారణముగాని లేదు. దేనియంతట నదియే యేర్పడుచున్నది. దేనియంతట నదియే యున్నది: కారణమంతట కారణము, కార్యమంతట కార్యము నొకదాని కొకటి యెట్టి సంబంధమును లేకయే యున్నవి. లోకులు తమతమ భ్రాన్తివలన కానిసంబంధము నొకదానిని వాని కంటగట్టి కార్యమనియు గారణమనియు భేర్కొనుచున్నారు. కాని యొకదాని కొకటి కారణమునుకాదు. కార్యమును కాదు. వీజమంకురమునకు గారణమని కదా మన వాడుక : అంకురము వీజము

నుండి పుట్టుచుండ గా నెవ్వలైన చూచినారా? మనము చూచితిమా? పోనీ మట్టిచిత్తనముమొక్క. వీనికడ నీప్రత్యక్షముపపన్నము కాగలదా? కాజాలదు. కనుక యేకాలమునుండి యెవటనుండి యేది యెట్లువచ్చినదో మనకు తెలియదు. అట్లు తెలియరాకయే ఈ ప్రపంచ భ్రాంతిలోపడి కొట్టుకొనుచున్నాము. “నేను చేయుచున్నాను” “నాదిది” ఇత్యాది రూపమగు లోకవ్యవహారమంతయు స్వాభావికముగానే ప్రవర్తించుచున్నది. (మిథ్యాజ్ఞాన నిమిత్తః...స్వాభావికోయం లోకవ్యవహారః...శాం. సూ. ఆభ్యాసభాష్యము.) కనుక నీ మాయనుగూర్చిగాని దాని పనినిగూర్చిగాని మనమేమియు దెలుపజాలము. అది నిజముగా నున్నదా? యనినచో జవాబీయజాలము. (సాదమాయా న విద్యతే గౌ. కా. అలాత) నిజముగా సంసారబంధమున్నదా? యని యడుగుచో సుత్తరము నుడువలేము. అది అనువర్తించుచున్నదా? అనుచో మన జవాబేలేదు. ఈ ప్రపంచమున్నదా? అది తత్త్వజ్ఞానముచే నివర్తించునా? యని యడిగిన మనకు ఉత్తరములేదు; దక్షిణములేదు. స్వప్నమాయే యథా దృష్టే గంధర్వనగరం యథా తథా విశ్వమిదం దృష్టం..ననిరోధో నచోత్పత్తి నవిధో నచ సాధకః | నముముఖం ర్నివై ముక్తః ఇత్యేషా పరమార్థతా! ప్రపంచోహినివర్తేత యది నిద్యేత కర్షించిత్” అని గొడపాదకారికలు తెల్పుచున్నవి.

ప్రపంచమనునదొకటి అసలున్నచో నివర్తించును కాని అసలేది? కావున మనకు తెలియవచ్చునట్లుగా నున్న యీ చిద్విలాసమంతయు మాయ-మిథ్య. సత్యమొక్కటే. అదేబ్రహ్మము. అది నేనేయను తెలివిని సంపాదించినచో నీ ప్రపంచ మాయయంతయు నిష్పత్తమగునని యిదివరలోనే తెల్పియుంటిమి. “నేనీ ప్రకృతికన్న వేరు. నేనుదాసీనచైతన్యమును. అనగా శుద్ధబుద్ధముకై ప్రత్యగాత్మ చైతన్యమును.” అను జ్ఞాన ముదయించి పూర్ణ నిష్ఠ కుదురుచో నీయింద్రియజాతము సవాసనగా మూలకారణమగు మాయతోగూడ తొలగును. (ఇచట సాంఖ్య

మతపు పరిజ్ఞాపమును గ్రహించునది.) ఇట్లు ప్రకృతి యగు మాయయు చైతన్యమగు పురుషుడును పరస్పరభేదమును గ్రహింపజాలక యొకరి ధర్మముల మరొకరియం దారోపించుకొని భ్రాన్తిలోపడి “నేను మగవాడను, నేను బ్రాహ్మణుడను, * “నేను దీని నొనరింపవలెను” అను లోకవ్యవహారము స్వభావసిద్ధముగా ననాదినుండి ప్రవర్తించుచున్నది. ఈ యధ్యాసము అవివేకమూలకమగు మిథ్యాజ్ఞానమువలన నేర్పడినది. ఈ యధ్యాసమెట్లు తొలగును? సహజ కృపాళువుగ వేదపురుషుడు “తత్త్వమసి” “అహం బ్రహ్మాస్మి” “అయ మాతా బ్రహ్మ” “ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మ” అను నాల్గువంటి మహావాక్యములతో అద్వి

తీయాఖండ చైతన్యమొక్కటే సత్యమనియు నీవే ఆ చైతన్యమైన బ్రహ్మమనియు, ఈ ప్రపంచ ప్రతిభాన మొక్కటే నిన్నితోపనుండి తొలగించుచున్నదనియు కనుక “అహం బ్రహ్మ” యని సత్యమైన బ్రహ్మము తానే యను సత్యమును దర్శించుమని తెల్పుచున్నాడు. ఆ దర్శనరూపమగునది “తత్త్వమసి” వాక్యార్థజ్ఞానమే. ఇట్లువ్యాక్యార్థజ్ఞానము దర్శనముగా ఫలింపవలె నన్నచో నా వాక్యార్థమును నిరస్తరమును నిది ధ్యాసన(ధ్యాన)ము నొనర్పవలెననివిధించుచున్నారు. ‘ఆత్మా వారేద్రష్టవ్యశ్శ్రోతవ్యో మస్తవ్యో నిదిధ్యాసితవ్యః’ అని వేదపురుషుడు.

(సశేషము)

* మమేదం కర్తవ్యమితి మదంకః పురుషోపరాగః బుద్ధేః స్వచ్ఛతయా తత్ప్రతిబిం దతాత్మికః దర్పణస్యేవ ముఖో నిరాగః; అదమితి విషయోపరాగః ఇన్ద్రియ ప్రణాళికయా పరిణతిభేదః, తాత్త్వికో విశ్వాఖిహత దర్పణస్యేవ మలినిమా కర్తవ్యమితి వ్యాపారాంతః - సిద్ధాంత ముక్తావళి (సాంఖ్యమతోపన్యాసః).

శ్రీ పట్టిశ్వర దేవాలయము - పేరూరు

శ్రీ బులుసు వేంకటరమణయ్య

తూర్పుగోదావరిజిల్లాలో ఉన్న పేరూరు విద్వాంసులకు ప్రసిద్ధమైన స్థలం. అదికాకుండా దక్షిణ భారతంలో మద్రాసురాష్ట్రంలో కోయంబుత్తూరునకు ప్రక్కను మూడుమైళ్ళ దూరంలో ఒక దివ్యస్థలం ఉన్నది. ఆప్రాంతాలకు వెళ్ళేవారు తప్పకుండా పేరూరుకు వెళ్ళి దేవదర్శనం చేసుకోకుండా రారు.

పేరూరు మతవిషయంలోనూ, చారిత్రకంగానూ, వైజ్ఞానికంగానూ, శిల్పకళావిషయంలోనూ, ప్రాముఖ్యం వహించివున్నది. ఈవిషయం అక్కడి శ్రీ పట్టిశ్వరస్వామివారి దేవాలయాన్నిబట్టి స్పష్టమవుతున్నది.

చరిత్రకు అందని కాలంనుంచికూడా ఈక్షేత్రం వుంటూ, పేరుప్రతిష్ఠలు గడించివున్నది. ఇక్కడి దేవుడు స్వయం సముద్భూతుడుగాని, ఒకరిచేత ప్రతిష్ఠితుడుకాడు. ఇక్కడి స్థలపురాణంలో ఇలా ఉన్నది—

“పూర్వం ఒకప్పుడు కామదేనువుయొక్క దూడ యిక్కడి పిప్పలవనంలో మేస్తూవుండినది. అది అలా మేస్తూవుండగా దానికాలు ఒకచోట భూమిలోనికి కూరుకొనిపోయి, దానికి ఒక గట్టిపదార్థం తగిలినది. అలా తగలడంవల్ల, ఆ గట్టిపస్తువునుంచి రక్తం పొంగి పొర్లి బయటికి వచ్చినది. అక్కడ త్రవ్వచూడగా శివలింగం కానవచ్చినది. తర్వాత అది వున్నచోటనే దేవాలయం ఏర్పడినది.”

శైవవాఙ్మయంలో ఇది ‘వైష్ణవస్థలం’ అని ప్రసిద్ధి కెక్కినది. ఏమంటే ఇక్కడి శివుని అప్పరునయ నారున్నా, సుందరనయనారున్నా, తమతేవారాలలో స్తుతించి ఉన్నారు. అందువల్ల యీక్షేత్రం పరమ పవిత్రంగా పరిగణించబడినది. సుందరమూర్తి నయ నారు పూజించడం కోసం యీ దేవుని యెదుట నిలిచి వున్నపుడు, ఆదేవుడున్నా, దేవియున్నా కాన రావడంలేదు. వారు కర్తకదంపతుల రూపంలో—అ దగ్గరవుండే పొలంలో విత్తనాలు వెదచల్లుతూ వున్నారు. ఈవిషయాన్ని ఆపరమభక్తుడు గ్రహించి,

స్తుతించగా, పరమేశ్వరుడు నిజరూపంతో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

ఇక్కడి కనకసభ (బంగారు సభాభవనం) లో - నాట్యభంగిమంలో సటరాజస్వామియొక్క విగ్రహం ఎంతో సుందరంగా ఉన్నది. ఇక్కడ భగవంతుడు గోమునికీ, వట్టిమునికీ, దర్శనం యిచ్చాడు. వట్టి మునికి దర్శనం యివ్వడంవల్లనే యిక్కడి దేవునికి పట్టిశ్వరుడనే పేరు వచ్చి ఉండును.

పరమపవిత్రమైన యీ స్థలానికి గొప్పతనం దీని ప్రాచీనతవల్లకూడా కలిగి వుండవచ్చును. ఇక్కడి గర్భగృహాన్ని క్రీస్తు శక ప్రారంభంలో సుప్రసిద్ధుడయిన కరికాలచోళుడు కట్టించాడట! తేవారంలో - భక్తాగ్రేసరుడు అప్పరు దీన్ని ప్రశంసించడం బట్టి క్రీ. శ. ఆరవశతాబ్దిలో ఇది ఉన్నత స్థితిలో ఉండి నట్లు స్పష్టమగుచున్నది. క్రీ.శ. ఎనిమిదవ శతాబ్దిలో పాండ్యరాజుకాడు వచ్చి ఇక్కడ విష్ణుదేవాలయాన్ని నిర్మించాడు. 8 వ శతాబ్దిలో సుందరర్ ఇక్కడికి వచ్చి పరమేశ్వరుని స్తుతించిన స్తోత్రాలు తేవారంలో ఉన్నవి. చోళరాజులు పాలించినకాలంలో - అనగా 11 వ శతాబ్ది 13 వ. శతాబ్దిల నడుమ ఇక్కడ అర్థమంటపమూ, మహామంటపమూ నిర్మించబడినవి. 14, 15 శతాబ్దిలలో హొయసలరాజులూ, విజయనగరరాజులూ, యిక్కడివచ్చి దేవుని దర్శించి అనేకంగా కానుకలు సమర్పించారు. 16-వ శతాబ్దిలో విజయనగరప్రభువులైన శ్రీకృష్ణదేవరాయాదులూ, 17-వ శతాబ్దిలోని నాయకరాజులూ ఇక్కడి దేవాలయాన్ని అభివృద్ధి పరచారు. ఇక్కడి కకన సభను మధురరాజ్యాన్ని పాలించిన అలఘాద్రి నాయకుడు నిర్మించాడు.

18-వ శతాబ్దిలో మైసూరు రాజ్యాన్ని స్వాధీనం చేసుకున్న టిప్పుసుల్తాను, ఈ దేవస్థానానికి వుండే యీనాం భూముల్లో పగంపరకూ అపహరించాడు. కాని, తర్వాత ఈస్టిండియా కంపెనీవారి స్వాధీనంలోనికి వచ్చాక, ఆ యీనాములు తిరిగి దేవాలయానికి

దఖలు పడినవి. 18-వ శతాబ్ది నడుమ భాగంలో శ్రీస్వామివారియొక్కయు, అమ్మవారియొక్కయు దేవాలయములు మరమ్మతు చేయబడినవి. ఆ కాలంలోనే అరవైముగ్గురు శైవభక్తుల (నయనార్ద్ర) మంట పము నిర్మింపబడినది. ఈ ఇరవయ్యో శతాబ్దిలో ఇక్కడ కల్యాణమంటపమూ, ముఖమండపమూ నిర్మింపబడినవి. గోపురంకూడా మరమ్మతు చేయబడింది.

చారిత్రకంగా ప్రసిద్ధమైన యీ స్థలాన్ని గురించి 'తేవారం'లో ప్రశంసింపబడడమేకాదు. జానపద వాఙ్మయంలోకూడా ఈ క్షేత్రం ప్రముఖస్థానాన్ని ఆక్రమించుకున్నది. ఇక్కడి శాసనాలనుబట్టిచూస్తే వెయ్యి సంవత్సరాల క్రిందట ఇక్కడ ఎట్టి మర్యాదలు పాటించబడినదీ, సంప్రదాయాలు ఉండినదీ తెలియగలదు. అరుణగిరినాథులు రచించిన "తిరుప్పుళు"లో (500 ఏళ్ళక్రిందట వ్రాయబడినదానిలో) ఇక్కడి దేవాలయపు వివరం ఉన్నది. తమిళభాషలో ఉన్న 'పేరూరు పురాణం' వాఙ్మయంలో ఉత్తమ స్థానాన్ని ఆక్రమించి ఉన్నది. అదేకాకుండా - ఈ క్షేత్రాన్ని గురించి చెప్పే గ్రంథాలు చాలా ఆ వాఙ్మయంలో ఉన్నవి.

ఇక్కడ శ్రీశాంతలింగస్వామి అనే యోగి వుంటూ అహింసా తత్వాన్నిగురించి ఎంతో వాఙ్మయాన్ని సృషించి జనాదరణం పొందారు. ఆయన లింగైక్యం పొందగా - ఆ స్వామిని సమాధిచేసిన చోటనే ఒక పెద్దమఠం నిర్మింపబడినది. ఆ మఠం శ్రీ శాంతలింగమఠమనే చెప్పబడుతున్నది. ఇప్పుడు ఆ మఠంలో ఒక సంస్కృత విద్యాలయం నడుపబడుతూ ఉన్నది.

శిల్పవిషయంలో పేరూరు అత్యున్నత స్థానాన్ని ఆక్రమించగలదని చెప్పాలి. ఇక్కడి కనకసభలో ఉన్న విధంగా గొప్ప శిల్పం వేరెక్కడా కానరాదు. ఇక్కడ రెండువరుసల్లో వున్న పది పెద్దస్తంభాలపైని శివునియొక్క లీలలు అత్యద్భుతంగా చెక్కబడి వున్నవి. మంటపంలో కప్పులో నడిమిభాగంలో అనేక దళములతోకూడిన పర్వం ఉన్నది. ఆ మండపంలోని రాతిగొలుసుల శిల్పం చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉన్నది. చిన్న స్తంభాలపైని పురాణాలకు సంబంధించిన పెక్కు శిల్పాలు కానవస్తున్నవి. తెప్ప తిరునాళ్ళు జరిపే యిక్కడి కొలను 18 కోణములుకలిగి

యున్నది. లోపలికి దిగుటకు అనుకూలంగా మెట్లు అమర్చబడి ఉన్నవి. అక్కడి దారుమయ రథాలపై ఉన్న చెక్కడపు పనులు మిక్కిలి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తున్నవి. వీటినిచూచి, విదేశీయులైన అమెరికా ఖండవాసులున్నూ ఆశ్చర్యపడ్డారు ఉత్సవ విగ్రహాలు కూడా ఎంతో ఆకర్షణీయంగా ఉన్నవి. ప్రధాన దేవాలయానికి పరిసరాల్లో ఉండే చిన్నచిన్న దేవాలయాల్లోకూడా పెక్కు విలువైన శాసనాలు కానవస్తూ ఉన్నవి. అవి చాలా ప్రాచీనమైనవి కూడా.

పేరూరు పరిసరాలు చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉన్నవి. దీని ప్రక్కనే ఉన్న నెయ్యార్ నదీతీరంలో కొబ్బరితోపులు దర్శనీయంగా ఉంటాయి. వాటికి - వాటితోచేరివున్న పంటపొలాలు శోభనుకూరుస్తూ ఉన్నవి. ఇక్కడవున్న "పట్టి - చినాయకుని" దేవాలయం స్వరూపంలో చిన్నదయినా చాలా అందంగా ఉంటున్నది. పిప్పలవృక్షంక్రింద - పరమేశ్వరుడు నాట్యం చేసినచోట - ఒక దేవాలయం నెలకొల్పబడినది. అందులో "అరసాంబలవణ" దేవుడు వెలసి ఉన్నాడు.

ఈ పవిత్రక్షేత్రానికి దక్షిణ దిక్కున ఒక దేవాలయమూ, ఉత్తరంవైపున ఒక దేవాలయమూ ఉన్నవి. ఉత్తరంవైపున ఉన్నదానికి ఉత్తరకైలాసమనీ, దక్షిణం వైపున ఉన్నదానికి దక్షిణకైలాసమనిన్నీ పేర్లు. ఇవి రెండున్నూ ప్రధానక్షేత్రానికి రక్షకములుగా ఉన్నవని చెప్పుతూ ఉన్నారు.

ప్రాచీనమైన శిల్పకళ యిక్కడ ఎంత ప్రళస్తమై ఉన్నదో - నవీనమైన చిత్రకళకూడా అరీతిగానే మేలయి ఉన్నది. చిదంబరంలో నటరాజస్వామి దేవాలయం అవరణలో ఉన్న సుబ్రహ్మణ్యస్వామి గుడిలో ఉన్నట్లుగా ఇక్కడి దేవాలయంలో మండపంలో కప్పుపైననూ, ప్రక్కలనూ పౌరాణికములయిన చిత్రాలు అనేకములయిన రంగులలో చిత్రీకరించి ఉన్నవి. దేవాలయ గోపురంపై వుండే శిల్పములకు రంగులుపూసి నూతనత్వం కల్పింపబడినవి. ఆ వర్ణములు ఎండలకూ వానలకూ ఏమాత్రమూ చెడిపోక వుండడం ఒక విశేషం !

ఆర్ధ్రాదర్శనం ఇక్కడి విశేషపర్యదినం ! నాడు చాలామంది భక్తులు ఇక్కడికి వచ్చి స్వామిదర్శనం చేసుకుంటారు.

*

*

*

జయదేవకృతి

“ క వి రా జ రా జు ”

(గతసంచిక తరువాయి)

అనుమానంబునఁ జిక్కుకొంటివిగదే
యబ్బాక్షిరో ! వీడుమా
మనమేవేళను నిన్నె పొందఁదలఁచున్
మన్నించునే నుందరిన్
గని తావెచ్చట నన్యులం దొదిగి
ధన్యత్వంబుఁ గాంచంగ మా
నిని ! నన్ గొఁగిటఁజేర్చి తీర్చుకొనవే
నీయిష్ట మెట్లట్లుగన్.

అతివా ! నిర్దయ నున్న నీవిపుడు
చేయన్ జూచితే శిక్ష గా
ధతమిన్ గొఁగిట గ్రుచ్చి పేర్చి
కసిగాట్లంబెట్టి మర్దింపు మూ
ర్జిత కోపం బడఁగున్ ముదంబగును
గేరింత న్నునున్ దేల్పు దు
ర్మతి కందర్పుని బారినుండి
దయతో రక్షింపఁగా వేడెదన్.

యువకుల నంటి సర్పమటు
లుండిన నీ కుటిలంపు భూయుగం
బవిరళ తప్తకామ విష
మగ్గల మౌనటు రేచి పీడగాఁ
దవలెడు బాధ తీరెడు విధం
బెది యంచుఁ గనుంగొనంగ నిం
దు వదన ! నీదు మోవిసుధ
దోచును దానికీదగ్గ మందుగాన్.

ముగుద ! మనోహరుండయిన
ముద్దుల కృష్ణుఁడు వచ్చె నిన్నుఁ జూ
డఁగను దనంతఁడా నిదె
కటాక్షిముఁ జిల్కి యడంచుఁ దాప మం
తగ విముఖత్వ మేమి ఫలితంబిడు
కూడని మౌన మెంతయున్
వగలను ముంచె నన్ను విడ
నాడకు ముచ్చటలాడు వేడుకన్.

కనులా కల్పల శోకపుష్పములెగా
గండస్థలుల్ మోవిమం
కెన దంతంబులు మల్లెమొగ్గలగు
ముక్కేయౌను సంపెంగ చ
క్కని నీ మోము పసందు నేవమెయి
లోకంబున్ జయింపంగఁ గ
ల్గెను రాధామణి ! పుష్పబాణుకడనే
లేదింతకే ప్రజ్ఞయున్.

కనులు మదాంకముల్ వదన
కాంతులు కమ్మని యిందుచంద్రికల్
జనుల కగున్ మనోరమము
చక్కని నీ నడసొంపు రంభలే
యనఁ దగియుండె నొర తొడ
లారయ మారునివిండ్లు కన్బొమ్మల్
గనుఁగొనఁ జిత్రరేఖలు
విలాసమునం దెవరీడు నీ కిలన్ ?

కరము మనోజ్ఞ వేషపు
 వికాసము నంటిన మాధవుండు సం
 బరమున ముద్దుముచ్చటల
 మక్కువఁ జూపి కురంగలోచనన్
 ద్వారఁ బొదరింటి నెజ్జకును
 దార్ప విలాసపు సంజవేళలో
 నరసి సఖీలలామ ప్రియ
 మారఁగ రాధనుగూర్చి యిట్లనున్.

ముగుద : తలంచుకోగదవె
 ముద్దుల కృష్ణుడు నీదుసఖ్య మ
 త్రగ బహుభంగులన్ విలసితంబుగ
 నిన్ బ్రతిమాలి ప్రీతిఁ జెం
 దఁగఁ దగురీతి వందన మొనర్చి
 పదంబులనంటి క్రీడ స
 ల్పఁగ నిరవైన ప్రబుపొద
 పాన్పునఁ బండెను వేగ మేగుమా.

గలగలమంచు మ్రోయఁ జిలు
 గజ్జెలు నీ జఘనస్థలిన్ నడన్
 వలమగు నూపురంబులు
 ఘనంబుగ మ్రోగ ఝణంఝణ ధ్వనిన్
 జలనము రాజహంసల
 ప్రసక్తిని దూరము బారఁజేయ నిం
 పలరఁగ నేగి మాధవుని
 యాసలఁ దీర్చఁగ శయ్యఁ జేరుమా :

వినఁగదె రాధికా : మిగుల
 వేడ్కను బిల్చెడి కోకిలంపుఁ గూ
 తను దనివార మాధవుని
 దావునఁజేరి వినోదలీల స

ల్పను నినుఁజేర రమ్మనుచుఁ
 బాడుచునుండెను దోడుపాటగా
 మన మలరింపసాగె నళి
 మక్కువ దీర్చఁగలెమ్ము పొమ్మికన్.

గాలికిఁ దీఁగలూఁగు నెడఁ
 గన్నడు కెందలిరాకుతీరు కెం
 గేలును బోలి రావలెను
 నీ విటు నన్ దనియింపఁగా రతిన్
 గోల : యటంచు నిన్ బిలువఁ
 గోరినరీతిని నొప్పెఁ గాన నీ
 జాల మిఁకేమి పోలదిఁకఁ
 జయ్యన శౌరిని గూడ నేగుమా :

మదనావేశము ముమ్మరంబయి
 విరామంబేమి లేకుంటచేఁ
 గదలున్ ముత్యములట్లు చెమ్మటలు
 నీ కాయంబు నిండెన్ మనో
 రథ మీదేరఁగఁ గృష్ణఁ డెంతొ
 ముదమారన్ గొఁగిటన్ జేర్చు నం
 చిది సూచించెడు తెల్ప వేడు మిది
 నీ యింపైన పాలిండ్లనే.

తలపడినావు కృష్ణునిఁక
 ధాటిగ మారునిపోరొనర్పఁగాఁ
 గలవని నీ సఖుల్ దెలియఁ
 గల్గిరి సిగ్గిల నేల దీరపున్
 జలముడుగంగఁ జేసికొని
 సంశయమున్ దిగనాడి మేఖలన్
 జెలఁగెడు గజ్జె డిండిమము
 చే నరదంబును బొమ్ము కూడఁగన్.

చెలుల చేతులతోడఁ జేతులు మెలంచి
కంకణంబుల ధళధళల్ కడలునిండ
నడల కులుకందమును బొందుపడఁగఁజేయఁ
జేరఁజని మాధవుని పొందుగూడి మనుము.

కనులలరించు కాటుకయుఁ

గర్జములన్ బువుగుత్తులుక దలక
గొనబగు నల్లగల్వలు గనుంగవ
కస్తురి లేపనంబుతో

మన మెరియంగఁజేయు నిను
మక్కువఁ గొఁగిట గ్రుచ్చి కూడ వం
చనమునఁ జేర్చె నీ పొదకు
సామి తమిఁ మృగశాబలోచనా :

ఈతఁడు చూపు మాయ వగ
లెల్ల నిజంబని నమ్మఁబోకు సం
కేతమునందుఁ జేరు పర
కీయలఁ గూడెడి వాంఛ మెండు ధీ
చాతురిఁ జూపి దాటు హరి
జాగ్రత చీకటిరాత్రి చూడుమిం
దాతని ప్రేమ నాణెమున
కాగునొ లేదొ పరీక్షఁజేయుమా :

ముదమిడు కంఠహారముల
ముంజెయికింగల కంకణాళిపై
పెదవిని నడ్డుబాసను
చెవింగల కమ్మల నున్న రత్నముల్
కదలికచేత దీప్తులను
గ్రమ్మిన పూఁబొదముందు చూచి మే
లొదవఁగఁ గాంచి శౌరినిఁ
జలోక్తిగ సిగ్గిలు రాధ కిట్లనెక.

మెక్కి రసాలపుం గొనలు
మెచ్చగఁ గోకిల కూయ యుంక్మతుల్
పిక్కటిలంగ భృంగములు
విందగు తేనెను ద్రావు నాయెడక
జిక్కిని కుంజమందు విర
చించిన మాలతి పూలపాన్పునక
జక్కఁగఁ బండె శౌరి చని
సత్వర మాతనిఁగూడు రాధికా :

సుదతీ ! మాధవుఁ డాత్మలో నిను
వహించున్నిత్యముక సొక్కుచుక
మదనార్తిక సుధఁ జిందు నీ యధరబింబం
బానినక దేరు మే
లొదవం గొఁగిటఁ జేరు మొక్కినిముషం
బుప్పొంగ నిష్టంబు తీ
ర్పఁదగుక భీతిలనేల భక్తులకు
సంపత్కాముఁ డీ శ్రీకుండే.

కులుకుచు లోలలోచన
ముకుందుని మోమును గాంచె నోరచూ
పుల నునుసిగ్గుదొంతరలు
మూతలుపెట్టిన తెప్పలెత్తి లోఁ
గల యభిలాష గెంట ఘలు
ఘల్లని యందెలు వేయఁ దాళముక
వలపుల తీపి రాగమును
బాడ మనోహరుఁ గూడె వేడుకక.

ఏకాదశ తరంగము

అనయంబుక మమకారబద్ధమగు
నత్యానందపు నోమీమునక

గన మందస్మిత ముల్లసిల్లగను
 భోగాపేక్షచే రాధికఁ
 దనియఁగన్గొని చంద్రదర్శనముచేతఁ
 మీది కుప్పొంగసా
 గిన సంద్రంబటు లొప్పు ప్రేమమయుఁడౌ
 కృష్ణుఁ భజింతుఁ మదిఁ.

అమరుగ రాధ ముత్యముల
 హారము నిల్పఁగఁ గంతమందు సా
 దరముగఁ దాల్చి శోభిలు
 విధంబది నల్లనిమేనిపై మనో
 హరమేగ నంటి ముత్యముల
 యందము పేనముతోడ నొప్పు సుం
 దరయమునంబలెం బొలుచు
 ధన్యుని మాధవుఁ గొల్తు నెమ్మదిఁ.

కనఁదగు నీలమేఘపు
 వికాసమునఁ దొలుకాడు మేన వి
 న్ననువునఁ బట్టు పీతవన
 నంబు చెలంగుకతానఁ బుప్పొడిఁ
 దనరెడు నల్లకల్వవలెఁ
 దద్దయు నొప్పి వినోదలీల లిం
 పొనరఁగ నల్పు ప్రేమమయు
 యోగ్యుని మాధవునిఁ భజించెదఁ.

నిలుకడలేక బెక్కుకల
 నీటగుచూపుల నిండుతోడ ము
 ద్దులొలుకు మోము శోభిలఁగఁ
 దోడ్పడఁబేర్చు క్రీడలందు వే
 డ్కలు ననురాగయుక్తమయి
 క్రాల శరత్తున నీటఁ బూల ప

జలను జెలంగు ఖంజముల
 జంటనుబోలెడు శౌరి నెన్నెదఁ.

దినమణివంటి కుండలపు
 దీప్తులతో నలరించి రాధ మో
 మును సుధఁజిందు నామె నును
 మోవిని జుంబనఁజేసి కాంక్షదీ
 రను రతినల్పువాంఛను
 నిరంతరముఁ జిలునవ్వు మోము నిం
 డను జెలువారు శ్రీపతి
 ననారతముఁ స్మరియింతు నెమ్మదిఁ.

జలదములమధ్య వెలయు వెన్నెలనుబోలి
 మింట నలరాదు చంద్రునివంటి మంచి
 గంధపుంబొట్టు మోమునఁ గలిగి వెలుగు
 సుందరాకృతి నొప్పు గోవిందుఁ దలఁతు.

పులకలునిండ మే నదరి
 పొంకముఁదప్పఁగఁ జెందుపొందునం
 దలయుటచే మనోబల మ
 పార్థముగాఁగ ధరించె నట్లు భూ
 షల నలరాదు దివ్యమణి
 సంఘపు దీప్తులతో వెలుంగు మం
 జుల శుభవిగ్రహాఁ హరిని
 జూచి భజించెడు రాధ వేడ్కతోఁ.

బాళినిదూలి కోర్కె బల
 వంతముచేత నసాంగవీక్షణాం
 దోశనఁ జెంది దేనినొ కనుంగొన
 వీనులచెంతఁ జేరుచో

హాళినిగూర్చు మాధవుని

నారయ నశ్రులు జాలువారినఁ

గేళిని దేలఁగాఁ జెమట

నీటమునింగినటయ్యె రాధకుఁ.

పొదరిలు సేవఁజేయు పువుఁ

బోడులు వీడఁగఁ గృత్రిమంబుగఁ

గదియఁగఁగోరి నవ్వుచును

గౌఁగిట రాధనుబట్టి శయ్యకుఁ

మదనుఁడు మెచ్చఁ జేర్చు ప్రియ

మాధవు మోమును గాంచనోడెఁ బ

య్యెద తొలగంగఁ గుచ్చెను

తొకించుక జారఁగ నవ్వ నెచ్చెలుల్.

తదుపరి మెల్లమెల్లఁగను

దగ్గరకుఁజని రాధవక్షముఁ

గదియఁగ వక్షముఁ గలిపి

కౌఁగిటిలోఁ గదియించి బిట్టుగా

నదిమి దిటంపుఁజన్గ

ప్రియా : యెదనాటియు వీపుదూసెనం

చదటున మోముద్రిప్పి పెడ

నారయు కృష్ణుఁడు మమ్ముఁబ్రోఁచెడుఁ.

అందమునందు మన్మథుని

యాలినిబోలి యనంగుక్రీడకుఁ

బొందగు తావుగాఁ దనరు

ముద్దియ సిస్తగునట్టి రాధ మేల్

డెందమెయౌ హ్రదం బట

ములింగి యురోజనరోజకేళి గో

విందుఁడు సల్పు హంసగను

పేర్మి నతం డెపు డోము మమ్ములఁ.

ద్వాపర తరంగము

చనఁగ సఖిజనంబు సహ

జంబగు సిగ్గు బలంబు చూపఁగఁ

మనసిజరాగ సత్తతను

మంజులమౌ చిజునవ్వు వాతెజఁ

మొనయఁగ లేజిగుళ్లు సుమముల్

గల పాన్పునుగాంచి కుల్కు రా

ధనుగని వాసుదేవుఁ బుదితంపు

రసోక్తులఁ బల్కె నల్లనఁ.

కిసలయతల్పమునం దిడు

కుసుమ శరీరంపు రాధ కోమలపదముల్

వసివాడు నెదియొ కని యిం

పెనఁగెడు సుకుమారమైనదిదియనుకొనెదఁ.

కొమ్మరొ : రప్పించితిని ర

యమ్మున వచ్చితివి నడచి యలపున నెఱ్ఱఁ

నెమ్మదిగఁ జాపు పదములఁ

గమ్మిన శ్రమదీర నొత్తఁగడఁగెద రాధా :

వదన మృగాంకునుండి దిగఁ

బారెడు నీ యమృతంపు వాక్కులఁ

మదవతి : ముద్దుముద్దుగ

వినంబడఁ బల్కుచు విందుగూర్చవే

పొదలెడి నీ యురోజముల

పూన్కెకు నడ్డు పయంట గాన నె

మ్మదిగఁ దొలంగఁ ద్రోయుచుఁ

దమాషగ నే సుఖియింతు రాధికా :

వలపున వాని కౌఁగిలిడు

వాంఛను బొందుకతాన మెండుగాఁ

బులకలు నిండఁ గాఱుకొని
 పొంగు మెఱుంగు పసందుఁ జెంద గు
 బ్బల తమిదీర నా కతిన
 వక్షమునఁ గదియించితేని నీ
 సొలపునఁ దీరు నా బులుపు
 సుందరి చూడు సుఖింప వేగమే.

అన్నులమిన్న : తీవ్ర విరహాగ్నిని
 వేగుచుఁ దాళఁజాల కా
 పన్నతలో విలాస మెడఁబాయ
 నెటో నడపిన్గునై సుఖం
 బన్నది లేక ప్రాణము గడంటఁగ
 డప్పిని దూలితిఁ డక్షణం
 బన్న గతింతు నిల్చు
 మధురామృతపానమొసంగి జీవముఁ.

కోకిల కూజితంబులకుఁ
 గుంది విషాదముఁజెందియుంటి నే
 నా కనరేగ చంద్రవదనా :
 రళనఁగల గజ్జె నాదముఁ
 జోకఁగఁజేసి నీదు మృదు
 సూక్తులతో వినిపించు మెంతయుఁ
 నాకదె మేలుగూర్చు శ్రవణంబులకుఁ
 హితవౌచు రాధికా :

కొగిళులందుఁ బుల్కులు
 వికాసపుఁ జూపుల తెప్పపాటు సం
 భోగములందు నశ్రుజల
 పూరము వాతెఱనంటు వేళలఁ
 సాగెడు నర్మభాష లపసవ్యము
 గాఁ గవిపించుచుండి పెఁ

రాగరసంపు సౌఖ్య పరిణామములై
 యలరారె నెంతయుఁ.

కుచగిరులందుఁ జిక్కఁగను
 గ్రుచ్చిన నొక్కులు మోవిరక్తపుఁ
 రచనను సొంపుఁ గాంచునటు
 నాటిన కాటులు వీడి తూఁగఁగాఁ
 గచమగు కౌఁగిలింతల సు
 ఖమ్మల సద్రతిఁ దేలియాడుచుఁ
 రుచిపరితృప్తిఁ గొన్న హరి
 నొవ్వ ననంగు డిఁ కేమి చేనెడుఁ ?

కేరుచు రాధ మాధవుని
 గెల్వఁగ సాహసమూని సంకులం
 బౌ రతికేళి సంగరసు
 యత్నమునఁ దలపడ్డ బాహులఁ
 జారెను శక్తి నిల్చె జఘనంబు
 చలించెను వక్ష మక్షులం
 జేరెను మూత పొరుషము
 చేడెల తెల్లనఁగూడు భద్రమై ?

నిదురచెడంగ నెఱ్ఱవడె
 నేత్రము లింపగు మోవిరక్తిమఁ
 వదలిచినట్టుగాఁగ మృదు
 వక్షము పాటల గోటిముద్ర కా
 స్పదపడ కొప్పు వీడఁ బువు
 బంతులు రాల రవంత జారి వి
 డ్దది మొలనూలు గల్గు చెలి
 డాలు ముకుందు నలరెచ్చ వేకువఁ.

చెలిక్రిడఁ శ్రమకోడి కాకువుగఁ
దా సీత్కారముఁ జేసి కొఁ
గిలి బిగ్గఁ బిగియించి మోము
తమితోఁ గ్రీగంట పీక్షించుచో
గిలిగింతంబడి దంతముల్
గనుపడఁ గేరింతతో నుండ నిం
పొలయఁ వాతెర నొక్కనోచుకొను
నా యుత్సాహి ధన్యాత్ముడౌ.

వలపుల రక్తిఁ గూర్చి తన
వశ్యునిగాఁ బ్రియు నండఁజేర్చుకోఁ
గల నెఱజాణ రాధ తమకంబునఁ
గేళినిఁ దూలి చాలఁగా
నలసిన మాధవుఁ గదిసి
యందముచింద నలంకరించుకో
వలె నను వాంఛచేఁ దెలియఁ
బల్కెఁగదా చిఱునవ్వు నవ్వుచుఁ.

ఓ యదునందనా ! నుదుట
నుంచుము కుంకుమ, పూయుమింపుగా
నాయెదఁ జందనంబు,
జఘనంబునకుఁ మొలనూలుగూర్చు, మా
ప్రాయతఁ గొప్పునం దురుము
వల్లరు లందెలు కాళ్ళకుంచి కై
నేయుము కంకణంబులను
జేతుల కన్న నొనర్చె నట్లుగఁ.

చిందఁగ గానకౌశలము
చిత్తము శ్రీహరి తత్త్వచింతనా
నందవివేకముం గనఁగ
నవ్యవీలాసపుఁ గావ్యలీల లిం
పందఁగఁ బండితుండు కవియౌ
జయదేవుఁడు కూర్చె గీతగో

విందము హర్షమొప్పు సరవిఁ
బరిశోధనఁ జేయఁగఁ బుధుల్.

దేవి రామాంబకును భోజదేవునకును
బుత్రుడైనట్టి జయదేవ బుధవరుండు
బంధుయుత పరాశరకంఠ వాక్సరజిని
బాడె గీతగోవిందాష్టపదుల నెలమి.

కనినఁ కీరమ నీరసంబు జలమే
కాతన్యమౌ శర్కరఁ
దిన ద్రాక్ష సరిపోలఁజాల చెఱులఁ
దేసెఁ బసందేమి లే
దన నీడా మృతమైనదేమి
యమృతం బయ్యారె మాకందమా
యెనరాదే యధరంబ నిల్వఁగలవా
యింపైన కావ్యోక్తితో ?

యమునాకూలమునందుఁ గేళితతి
నట్లానందుడై రాధదే
హమునందొప్పిన మాక్తికావళిని
డాయఁవచ్చు రోమావళిఁ
గొమరౌ వేణిగఁ బోల్చి పండ్లని
వెసఁ గుబ్బిల్ స్పృశింపఁ వినో
దమునఁ వర్తిలు శౌరిహస్తములు
సంధానించు కళ్యాణముల్.

వందిత భక్తి బోధపరుపఁ
జయదేవుఁడు కూర్చె గీతగో
విందము సంస్కృతంబునఁ
బ్రవీణతతో రచనంపురక్తి కా
నందము నొంది పద్యము
లొనర్చితి పూర్ణముగాఁ బ్రజాళిమె
ప్పందిన నాప్రయాసమున
కయ్యదె ధన్యతఁగూర్చు నెంతయుఁ

श्रीमद्गंधी गीता

रचयितारः

श्री केशिराजु वेंकट नृसिंह अप्पारायाः

स्वराज्य योगः

शिष्यः उवाच :—

सत्याग्रहस्य सारस्तु स्वार्थत्यागो भवेद्यदि ।
स्वार्थे स्वराज्यरूपे मां नियोजयसि किं प्रभो ॥१

If the essence of Satyagraha is self-sacrifice, why then, O my lord, you engage me in this selfish thing, i. e., Swarajya ?

व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे ।
विविच्य कथ्यतां भूयः संशयापन्नतां विना ॥२

You are, as it were, confusing my mind with your dubious words. Please clarify again leaving no scope for any doubt.

महात्मा उवाच :—

स्वराज्य मिति शब्दो हि पवित्रो वेदसम्मतः ।
आत्मशासन मस्यार्थः न तु स्वेच्छानुवर्तनम् ॥३

The word SWARAJ is a sacred word, a Vedic word, meaning self-rule and self-restraint, and not freedom from all restraint which 'independence' often means.

भारतस्यैव मोक्षो मे तृप्तये न भविष्यति ।
तद्द्वारोद्धर्तुमिच्छामि देशान् पाश्चात्यपीडितान् ॥४

My ambition is much higher than independence. Through the deliverance of India, I seek to deliver the so-called weaker races

of the Earth from the crushing heels of western exploitation.

प्रबुद्धं च स्वतन्त्रं च भारतं हि भवेद्यदि ।
शांतिसौहृदसंदेशं तत्तलोकाय दास्यति ॥५

An India, awakened and free, has a message of peace and good-will to a groaning world.

स्वयं पाश्चात्यदेशानां पादेषु शरणं गतं ।
कथं मानवसेवार्थं मर्पय त्यात्मनो बलम् ॥६

An India, prostrate at the feet of Europe, can give no hope for humanity.

प्राणधारण सामर्थ्यम् संपाद्य प्रथमं ततः ।
परार्थे ह्यात्मनः प्राणान् समर्पयति सज्जनः ॥७

India must learn to live before she can aspire to die for humanity.

भारतस्य स्वराज्यासिर्लोके क्रान्तिं करिष्यति ।
तस्य क्लैब्यं न तस्यैव सर्वलोकस्य हानिकृत् ॥८

India's freedom must revolutionise the world's outlook upon Peace and War. Her importance affects the whole of mankind.

देशीयाद्वा विदेशीयात् शासना न्मुक्तिं मिच्छता ।
क्रियमाणो नित्ययत्नः स्वराज्य मिति कथ्यते ॥९

Self-Government means continuous effort to be independent of government

control whether it is foreign government or whether it is national.

दुश्शासन प्रतीकारशक्तिं सर्वो य दाप्नुते ।
तत् स्वराज्यं य देकेषां नाधिपत्यासितो भवेत् ॥ १०

Real SWARAJ will come not by the acquisition of authority by a few, but by the acquisition of the capacity by all to resist authority when it is abused.

सदोषमपि रक्ष्यं हि स्वातन्त्र्यम् सर्वथा क्षितौ ।
मुराज्येन स्वराज्यस्य न स्थानं पूर्यते क्वचित् ॥ ११

For me, the only training in Swaraj we need is the ability to defend ourselves against the whole world and to live our natural life in perfect freedom eventhough it may be full of defects. Good government is no substitute for self-government.

स्वयत्नेनैव संपाद्यं स्वराज्यं सर्वदा भुवि ।
ईश्वरोऽपि न शक्नोति तद्दातु मिति मे मतिः ॥ १२

I have had the hardihood to say that Swaraj could not be granted even by God. We would have to earn it ourselves.

मृत्युभीतिपरित्यागः स्वराज्य मिति कथ्यते ।
यद् भीतेन नहि प्राप्यं प्राप्तं चापि न तिष्ठति ॥ १३

Swaraj is the abandonment of the fear of death. A nation which allows itself to be influenced by the fear of death cannot attain Swaraj and cannot retain it even if somehow attained.

अस्म त्संस्कृति रक्षार्थम् स्वराज्यं कांक्ष्यते मया ।
नव्यसृष्टिं च वांछामि भारतीयत्वमूलकाम् ॥ १४

My Swaraj is to keep in tact the genius of our civilisation. I want to write many new things; but they must all be written on the Indian slate.

स्वराज्ये यदि नोद्दिष्टं संस्कृतेः परिरक्षणं ।
शुद्धसंस्कारवत्त्वं च तदा तत् तृणवद् वृथा ॥ १५

If Swaraj was not meant to civilize us and to purify and stabilise our civilisation, it would be nothing worth.

मनुष्यः—महर्षिः

आध्रमूल
रचयितारः
बडलमूडि गोपालकृष्णार्याः

संस्कृतीकरण
अनुवादकाः
???

38

वासलब्धिः
पशुगणानां
परम तुष्टि-
प्रदा लोके !

अपूपैः सह
सुख भोजनं
विवाहादिषु
सुष्ठु भोजन-
मागळाग्रं

भुक्त्वा भृशं
 भोजनप्रिय-
 मानवालिः
 हृष्टचित्ता
 भवति लोके !
 विरह पीडा-
 युत प्रोषित-
 भर्तृकाणां
 तत्पराणां
 सतीनां यदि
 प्राणनाथाः
 प्रेमपूर्णाः
 प्रत्यागताः
 भवेयु स्ताः
 गात्रपर्व
 नेत्रपर्व
 भूमिं गतं
 स्वर्गसौख्यम्
 सहज हृदया-
 नन्द भोगं
 अनुभवन्ति हि !
 कांतिपूर्णं
 स्वर्ण भूषणं
 भूषितः सन्
 निस्तुल प्रभ
 कौस्तुभोज्ज्वल
 हृदय भागः
 पाररहित
 प्रसन्नत्वं
 प्राप्य तुष्यति

पद्मनाभः !
 निर्मल नदी
 नीर पूरैः
 अक्षरार्णा-
 नल्पमन्त्रो-
 चारणमहो-
 चाटनैः सं-
 भावनीयं
 मुपरिपूर्णं
 सदभिषेकं
 प्राप्य रुद्रः
 चिन्मयत्वं
 तन्मयत्वं
 मन्मयत्वं
 महानन्दं
 समनुभूय
 स्वपिति हि सुखं !
 एव मेव
 कोविदालिः
 सत्यशौच
 ज्ञानमान
 त्यागदान
 ध्येय योग
 न्यायधर्मान्
 सच्चिदानं-
 दानुभूतिं
 प्राप्य लभते
 सर्वतुष्टिं
 महानन्दं

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

39

अल्पधीभिः
कल्पितानि
जल्पितानि
पापपूर्ण
प्रकथनानि
हृदयव्यधा-
दायकानि
श्रुत्वापि मा
क्षोभंगमः
बुद्धिमान् त्वं
परस्त्रियः
एकांतगाः
गौरवधिया
मातृ बुद्ध्या
भावय सदा
चित्तय सदा
पूजय सदा
कांस्यनिर्मित
कौपीनवान्
चंचलत्वं
मुंच तूर्णं
सद्गुणगणैः
विराजस्व

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

40

मुष्टि परिमित -
मन्न कबलं

अलब्ध्वा क्षुत् -
पीडितोऽपि
कुक्षिदाह
क्षामरक्षो
गोचरोऽपि
त्वं परस्व
न कुरु वांछां
परस्त्वं खलु
शत्रु धूलिः (मृत्यु बूलिः)
तमश्चित्रं
कारासखं
विश्वसिहि भोः
शिलासदृशं
वीटिकामुख
निष्ठीवनं
ज्ञायतां भोः
हृदयकुहरे
वार्यतां भोः
त्यज्यतां भोः
निष्ठीव्यतां
किंचिदपि भोः
उत्तमांगं
न च नम्यतां
ईषदपि भोः
न विचिंत्यतां
वंचनेति च
न हि मन्यतां

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

The Thousand Pillared Temple of Hanumakonda

By

S. G. KRISHNAMURTHY, D.Sc.

This temple was constructed by Kakati Rudra in 1162 A. D. immediately after the series of successes he achieved in battles with the Western Chalukyan governors Domma, Meda, Mailagideva, Choda Bhima and finally against Tailapa the king himself. The plan and construction of this first one of the famous temples of Kakateeyas fully reflects the glory of the occasion that prompted its construction. In size it is bigger than any temple in that region and it adopted the thousand pillared model of construction as well as the trikoota plan, which were the newest modifications in temple building in that century. The Lakshmidēvi temple at Doddagaddavalli (1117 A.D.), Kedareshvara at Vanavasi, and Someshvara at Haralhalli had popularised the trikoota model and the Peda Thumbulam Chennakesava Temple (1106 A.D.) brought in the thousand pillared model as well as the raised plinth. Rudra combined all these features into forming the impressive Rudreshwaralaya of Hanumakonda, now known as the thousand pillared temple. The trikoota model—that of constructing three temples to face a common square hall or mandapa entered by a flight of steps from the free side—was already employed by a family of Telugu Chodas for Chaaya Someshvara temple at Panagal, but the coursing of the stones to construct the walls of the garbhagriha and the vestibule in front of it (known as Antaraala) was horizontal as in the small temples of the Western Chalukyas. Here in Rudreshvara, the inner layer of the walls is made by horizontal coursing but the outer one

shows a close vertical arrangement of slabs sculptured with pillars in high relief on the outer face. It is these pillars fringing the outer face of the temple around that made it look like a 'thousand pillared' temple. (I imagine that the space between the walls was filled with mud to help their holding together, but rain through all these countries would have washed it away. Air conditioning the walls is certainly too strange an idea for those times and smaller temples at Alampur clearly show horizontally coursed double walls with mud in between). Raised plinths are characteristic of the famous temples of Khajuraho but the stellate form of the plinth here and the wide perambulatory path zigzagging around the temple point to Belur Chennakesava temple as the example followed. The smaller floor area of this temple helps to bring its height into prominence and cover up the absence of the shikharas, which is so keenly felt at Belur.

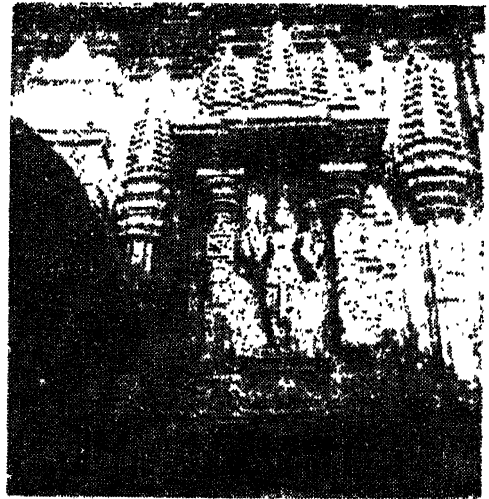
This temple might have had a praakaara with the smaller entrances on the East and North seen even today but is entered mainly through the big square mandapa on the South. The main part of the city is even now to the South of the temple and it is natural that the main entrance is on that side though South-facing of a Hindu temple was rare in these days. The smaller rectangular shrines to the West of the temple probably housed a Sivaacharya superintendent of the temple and the stepped tank in the North-East served to bathe the visitors.

The entrance mandapa is a very big one, big enough for a chaumukha temple which it probably imitates, with its raised stellate pradakshinapatha, with door jambs adorned with poornakumbhas and Gajalakshmi, with the shankhalata half moon-stones at the South and North door steps, and with its total absence of Hindu sculpture on the doorways and walls. The small porches to the East and West are closed ones and it is difficult to understand how the pedestal of a deity in the Western one got in here. The elephants worshipping a kalasa carved on the half moon stone at the northern doorstep and the vertical parapet stones edging the pial of the porch on that side making it thus important, create a suspicion if that could have been the (northern!) entrance for this jain temple appropriated probably by Rudra into the mandapa it looks. The rich crowding of shaped pillars around this mandapa is certainly too much for an entrance to a temple. It is true we find too good a pair of such mandapas at Palampet also, but general Rudra who constructed that temple could have got the idea from this temple of Hanamkonda. On one of the Southern outer pillars of this mandapa, is a small panel of sculpture peculiar by its loneliness and quite obscene in its suggestion. There is a worse menature representation of this on the left antaraala door jamb of the Palampet temple and a milder adaptation in the bigger annexe temple at Ghanpur. Could it be a representation of an esoteric initiation?

Coming out of the mandapa on its northern side, we face the Rudresvaraalaya or the thousand pillared temple. I believe that the gangway now present between the mandapa and the temple was not there originally. Nor was there the small extension we find of the northern (entrance) porch of the temple cutting into the raised pradakshinapatha of its stellate base. The original entrance to the main

temple would have been by two flights of steps, one to the raised plinth and thence another to the entrance mandapa, just as it is at Palampet. The present nandi installed on the gangway is certainly a very recent interpolation, the smaller one further up being the original. The reddish white elephants on either side of the entrance could certainly be the original ones. These blind imitations of wooden models surprise us with their resemblance to the rajasthani marble models in the jain temples.

Commencing the perambulation on the raised stellate plinth, and proceeding eastwards, we notice the figure of Vaasukiravi, the Sun-god with the hooded serpent above him, and other low relief carvings of the same deity at every turning. (Vaasukiravi Someswara was installed at Juththiga in West Godavary district in those days.) This temple is the Suryadevaraalaya referred to in the inscription of Rudra at the eastern ent-

VASUDEVA

Thousand Pillared Temple, Hanumakonda.

ance in the praakara of this temple. The temple on the North was dedicated to Vasudeva as the carved figures at corners indicate and the third temple to Bhirava. Why the figures of ladies are carved on the south-

west corner of the Bhirava temple is not understood, especially in view of the persistent homogeneity of the carving on the other two temples. The eight handed Vighnesvara to the left of the main entry porch presents another problem. Such a Vighneshvara is found on the back wall of Srisailem temple and at Rayadurg. He is probably one of the pantheon of the Kaapalika saivites, who worship Bhirava as the supreme deity, and that is why he finds a place here. The sculptures on this outer wall are erect, present a complete frontal appearance, have four hands, and wear the conventional weapons and flowers. Their vehicles are not shown, and the torana above their heads ends in an angle. The long strings of pearls reaching below the knees present a helpful difference from the ornamentation used by the Hoysala sculptors.

We enter the central eight-yard-square hall of the temple from the North and are impressed by the big Natyaranga or circular platform in its centre, whose circumference touches the four prominent pillars erected in the middle of the hall. Figure sculpture on the pillars is confined to the chowrie bearer ladies, at the bottom of each side of every pillar. These could very well have been the work of jaina sculptures as we see the same ladies standing between similar manastambhas in the decorative sculpture of Jaina temples in the Western Chalukyan dominions. Hoysala influence is visible in the richness of their ornamentation as well as in the contrasty position of the feet. The polish of the pillars inaugurates the happy skill which culminated in the mirror like glass of the Palampet nandi.

On the four central pillars are their capitals and over them heavy beams outlining a square. The corners of this square are covered by triangular slabs leaving the

median square, whose corners are again covered by other triangular slabs leaving another median square and so on, the final fourth square being covered by a single slab (the underside of which is sculptured with dancing Nataraja). This piling of slabs layer over layer can be seen on the top of the hall from a distance. The roofing of the whole hall is done this way piece meal, covering the eight squares round the central one similarly. The temple walls themselves are assembled by piling up well dressed slabs on one another without any cementing substance in between, as no such material was known then. The garbhagriha is made by erecting four pillars in the four corners and filling the wall space by fitting in long slabs put one over the other. The second outer layer of this 'wall' is made by close lining up of vertical slabs (carved on the outer surface) and the space between the walls is filled with mud. The heavier part of a long projecting cornice rests on the top of the two walls and heavier triangular slabs already referred to, cover the square spaces outlined by the pillars as well as the garbhagriha and its vestibule. The whole temple is 'prefabricated' near the quarry and only well prepared stones are carried to the place and assembled just in the same way as cement buildings are, nowadays. In one of the illustrations provided by Cousens we see empty spaces at the bottom of the door-jambs intended to take in the pegs left of behind carved dwarapalas, thus helping 'prefabrication' to the limit.

The perforated screens on the sides of the antaraala doorway, and the delicately carved architraves above this door jamb were made to fit into the space available and fill it. (These are absent in the Panagal temple and its antaraala does not therefore look as a close vestibule.) The architraves above the three antaraala doors make very high class sculpture, and for what I can

imagine the best sculpture of the Kaakateeyas. We find Indra, Narasimha and Nataraja dancing in the centre in the three temples dedicated to the Sun, Vasudeva, and Rudhresvara respectively. The delicacy of the accompanists and worshippers is brought out in the rhythmic curves their bodies assume while dancing. The movement thus suggested is in diametrical contrast to the stony vertical postures of the dieties carved on the surface wall of the temple. It is probable that, following the example of the Hoysala artists, goldsmiths took to doing these panels using files and needles instead of chisels and hammers.

The corners of the central hall in between the temples are not closed as in the Hoysala temples, but only lined by a low parapet surfaced by slabs of stone broad enough for spreading a bed. The outer edge of this pial is lined by vertically poised heavy stone slabs against which an onlooker at a dance recital at the central rangamandapa can recline. The outer vertical face of these stones is carved into open petalled flowers patterns popular with the Western Chalukyas.

* The pedestal seat in the Sun temple, the bands of four petalled flowers in the garbhagriha at a height of ten feet and the projecting stone shelves of five inches width in its walls at about five feet from the ground are peculiar features. The ornamental band is found on the outer face of the garbhagriha of the jaina basti at Yaalavatti, the platform may be a replica of the one to be mounted by the priest for doing the mahaabhisheka ceremony in jain temples, and the rectangular (not circular nor square!) pedestal is certainly an adaptation of a jaina paanavattam (already described in my article on Amaraapur).

The "Thousand pillared temple" is the second type of temple built by the Kaakateeyas, Padmakshi being the earliest type. The Goutamesvara of Manthani, the great temple at Nagnur, the Ghanpur temple and the Prataapa Rudra temple of Kolanupaaka are all thousand pillared temples. The vertical fringing of the surface of all these temples by advancing and receding relief pillars provides a happy blending of light and shade; which categorises the thousand pillared model as one of the beautiful forms of temple-building.

The Discovery of God

Original :

SRI KAKARAPARTHI KRISHNA SASTRI

Translation :

SRI P. VENKATESWARLU, M. A.

(Continued from the previous issue)

Leaning on the shoulder of his son, and walking slowly, Sangayya reached his house. That day he did not taste his food. Somehow he took a little food reluctantly, stood up and without talking to anybody, entered his bed room.

The picture of discussion held between him and Bhuma Swami in the morning dawned upon his mind. Meditating upon it often, he fell into sleep.

After 5 O'clock in the evening, he woke up with the call of his tenant. Rubbing his eyes he got up and slowly came outside. He was deaf to what his tenant was saying. 'Go and ask tenant Naganna' replied only Sangayya.

It might be that Sangayya could alone do that work. So the tenant did not move from his place and began to repeat his request. 'You are still here! Don't you hear me telling you to go to the Sub-tenant and ask him? Are you deaf?' roared Sangayya looking at his face angrily.

Feeling helpless and very much shocked by the cry of Sangayya, he coolly disappeared.

Now, again the discussion of Sanyasi flashed across the mind of Sangayya. It was not known how long he was immersed in that thought-world but his daughter's voice calling him for his meal disturbed his continuous 'Samadhi' (meditation).

Without saying a word, Sangayya quickly got up, washed his hands and feet and sat for his meal. He did not know what he was served and what he was eating. Within half-a-minute he finished his meal. Without towelling his washed hands and feet, he lied himself into his bed-room.

The whole family was very much surprised at this strange and peculiar plight. But none could make bold to ask him about that. On account of strict command of his father, Naganna did not divulge the incident of that morning.

The whole night of that day, the discussion of the Swami was reverberating in his ears. It was the only thought that pestered him. With that he spent the whole night. Sangayya did not have a single nap or wink. One and a quarter hour before the dawn, he immediately got up, answered the calls of nature, took his bath quickly, had his 'Tilakam', told his wife a few words and walking quickly started to have a 'Darshan' of the Swami.

Bhuma Swami and Kesava were sleeping pleasantly under the canopy of open sky. Sangayya drew near the feet of the Swami as silently as a cat and sat there calmly.

Their nature being that of doing a hell of noise by the presence of the man, the owls willingly began hooting perhaps because of the arrival of Sangayya. With that

noise, the sleep of the Swami being disturbed, he opened his eyes and saw Sangayya near his feet and asked 'Who are you?'

Then Sangayya suddenly got up and replied humbly with folded hands, "Swami! It is I."

About to rise and rubbing his eyes Kesava questioned with a slightly hard tone, "What do you mean by 'I'?" "Am I not wandering here thoughtlessly without knowing who I am? Can I repeat that I am Sangayya in the presence of Swami?" replied Sangayya aptly.

"Oh! You! My Son! Sangayya! There is still darkness. It is not dawned. You have come so early. Alas! Perhaps you did not have sleep," said Swami with kindness.

'Yes' replied Sangayya briefly.

Bhuma Swami and Kesava got up to answer the calls of nature and finishing everything within an hour returned. All of them were seated comfortably and began the discussion.

"Sangayya! will you tell me why you have now come here?" Said Bhuma Swami beginning the discussion.

Sangayya did not want to reply. Trying to know the feelings of the Swami by his facial expression, he gazed steadily at the face of the Swami.

"Why don't you talk, Sangayya?" asked Swami again repeating his question. "You said yesterday that I am not Sangayya. Why do you again call me Sangayya?" replied Sangayya smilingly. "Is it a fact you haven't agreed even though I told you so?" said Swami wreathed in smiles. "Why so? Is it possible for anyone not to accept a true fact?" said Sangayya rubbing his hands.

Bhuma: Even though you are not actually Sangayya, what wrong is there to

call you so for the sake of our discussion?

San: Nothing wrong, Swami! Nothing wrong! There is no wrong if you call 'me' Sangayya who is not Sangayya and this mouth which is not 'me' says 'Oh!' in reply.

Bhuma: (Joyfully) This statement itself shows that you have completely grasped and fixed in your mind the whole of our discussion held yesterday. That means you have no name.

San: Not only name, I have not even form. Such a great Sangayya has become nameless and formless in your presence.

Bhuma: Are you the only one who has no name and form?

San: No. Along with me, you and your Kesava also. Why one? All humanity.

Bhuma: What about animals, birds, trees and stones?

San: Yes, Swami! Yes. Their beginning and ending also is not known. Just like our bodies, they have changes in the present. Eating, sleeping, fearing, copulating and so on are common to all creatures just like us. But, they have not the power as we have.

Bhuma: Can you say that we have the power they possess?

San: Will you say man is inferior to birds, animals and the like? (Laughs)

Bhuma: You can decide if he is superior or inferior. Look here! Your eyes cannot see the corpse in a bush at a distance of 60 yards. But the kite and the vulture, flying high in the sky, can see it and alights on it easily. Have you got such a keen sight? Can you live always in water like a fish? You see, the golden sparrow weaves a fine but firm nest with palmyra leaves,

thinly and equally cut, in order to protect its babies from rain and falling down, and hangs it to a tall palm tree. In how many days and with how many instruments can you build such a nest? Have you seen a microscopic insect on a banyan leaf? When it crawls on the leaf, the leaf's edge even does not bend. Such a minute insect rolls that leaf like a tube which is thousand times bigger in weight and quantity and it applies a gum-like substance to that roll so that it cannot unfold and thus lives in it. How can such an insignificant insect do such a great thing? We cannot roll that leaf without using our fingers of both hands. Wherefrom does the creature get that power? See, there is another speciality in creation. There is an insect of the size of a mustard seed which lives on the tree called 'Acacia Arabica'. It cuts big thorns equally, which we cannot even do with our big nails, arranges in one direction the pointed edges of them, applies a gum-like secretion to them and hangs it to a branch. It enters into that and lives there happily. It protects itself from heat and cold and from Sun and rain. Is not this power wonderful and superb? There are crores and crores of such wonders in creation. Therefore, my son! there is a kind of power in every thing. One may not have the power of another. By that can you decide the superior and the inferior among them? Only one power pervades everywhere. By that power alone, different things appear in different ways. By that power only, the magnet attracts the iron; the moon-stone melts and the 'suryakantha' emits fire. By that power alone the planets like the Earth are revolving and the Sun, the Moon and the like shine. It is on account of that power alone that the wind

blows, and fire burns. Even the things in nature, appearing in different forms and disappearing, again is due to that power's influence alone. It is all pervading and omnipresent.

San: Swami; Swami! At a stretch; you have placed before me vividly the endless number of 'Brahmandas' (Macro-casm). The darkness has been dispelled. My pride has been wiped out. I am neither superior nor inferior to any-thing. I am dependent and am in bonds. I am a slave of that God's power. Really inert I am. Why I alone? All things in the Nature are inert.

Bhuma: (laughing) You say 'I' What do you mean by 'I'?

San: (Stunned) Ah. Ah! I understand. I did a mistake. Knowing yesterday that I am not the breath and the like, now I say this with ignorance (Ajnana). I am deathless. I am neither the body nor the breath. I have been in the past, am in the present and will be in the future. But, Mahatma! I will give out the gist just now whether I have properly digested your glorious sayings of yesterday. Will you hear me and correct?

Bhuma: Oh! Yes. Tell me, Son!

San: Mahatma! When I am awake, the mind and the eyes jointly see the things. In a dream, without the assistance of the eye the mind alone sees them. In a deep sleep even though the mind and the eyes are inactive, I see them. Therefore, in each state either one or two jointly see these things respectively. Is there any doubt?

Bhuma: No, Son! No. Never do the mind and the eyes see things. Always

you are the only seer. Look here.
What is your age now?

San: May be 53 or 54 years.

Bhuma: Are you purblind now?

San: It plagued me before I entered my Fortieth year. Now it can be said to be decreasing.

Bhuma: Alright. For your defect, did you use spectacles in your youthful age?

San: Yes. But for them how could I manage the affairs of five Villages? Doesn't an official read and write so many papers daily?

Bhuma: Yes. You remember your past once and reply me. Did you see the letters when you didn't use the spectacles?

San: - No. If they are visible, where is the necessity of the spectacles?

Bhuma: When you wore the spectacles, you could see through them with your mind and your eyes. Now do you agree for the present that you, who are not the spectacles, eyes, and the mind, saw the things?

San: Why the present? Am I not the seer?

Bhuma: We can decide that matter after discussing gradually. Hear me. Can anyone, who is purblind, read the letters without the spectacles even if he has eyes and mind?

San: He cannot.

Bhuma: Another thing. He has worn the spectacles. Mind is also not diverted. But he has closed his eyes. Can he read then?

San: How can he read? Swami!

Bhuma: Suppose his eyes are open. He has worn his spectacles. But his mind is diverted. Then?

San: Then also he can't read.

Bhuma: Therefore is it not clear the spectacles, the eyes and the mind are inert things which cannot independently see?

San: But Mahatma! Are not all these combined in the work of 'seeing'? Have they not power?

Bhuma: They do. Not with their own power—but with that of another. There is a power in you which makes them to do their works respectively. With that the eyes are able to see. The ears are able to hear. I will give you a small example. Did it happen at any time that you stayed for the night in a town?

San: Why not? Swami! At a distance of ten miles from here there is 'Madhavanagaram'. Within a fortnight, I have to go there three or four times for the sake of Government work. The day when the work is not completed, we will have to pay the hotel-keeper and return the next day. Why this? We have gone there with family to see the picture in bullock-carts so many times.

Bhuma: I see. Then you are very familiar with electric lights, I think. Look here, Electricity will be stored in one place. From that place to another you find the wires spread, and you also see the bulbs fixed at the end of them. Is not that all?

San: True. As soon as the switch is on, the lights are put on all at once.

Bhuma: Yes. Don't you know that 'switching on' means to make way for the store-up electricity to pass through the wires and enter the bulb for shining brightly?

San: Certainly.

(to be continued)

ĀRĀDHANA

(RELIGIOUS MONTHLY MAGAZINE)

VOL. V

SEPTEMBER, 1959

NO. 9

Editor :

VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH

Honorary Editorial Board

Sri D. SURYANARAYANASWAMY,
B.A., B.L.
Secretary, Law Dept.,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.

Sriman P. V. RAMANUJASWAMI, M. A.
Retired Director, S. V. O. Institute,
Arsha Press, Visakhapatnam.

Sri N. RAMESAN, M.A., I.A.S.,
Deputy Secretary, Home Department,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.

Sri K. V. N. APPA RAO, M.A.,
Principal,
Andhra Geervana Vidya Peetham, Kovvur.

Sri M. SOMASEKHARASARMA,
Department of Archaeology,
Andhra University, Waltair.

Sri
JATAVALLABHULA PURUSHOTHAM,
M.A.,
Head of the Department of Sanskrit,
S. R. R. & C. V. R. College, Vijayawada.

Sri GUNDERAO HARKARE,
Dasabhashavisarada,
Shah Ali Banda Bela, Hyderabad.

PUBLICATION OFFICE:

ĀRĀDHANA

OFFICE OF THE COMMISSIONER

Hindu Religious & Charitable Endowments

(Administration) Department, (Andhra Pradesh)

HIMAYATNAGAR, HYDERABAD.

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 12/-

PER MONTHLY COPY Re. 1/-

విషయసూచిక

తెలుగు

1. వేదమంత్రము	3
2. రాజర్షి డాక్టర్ రాజేంద్రప్రసాద్	4
3. హంపి — శ్రీ నేరెళ్ళ సాంబమూర్తి	5
4. బృహదీశ్వరాలయము — శ్రీ విశ్వనాథ నరసింహము	8
5. గీతాగానము — శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు	11
6. శ్రీగిరిభ్రమరాంబికాష్టకము — శ్రీ నేదునూరి గంగాధరం	13
7. వేదాంతదర్శనం — పండిత శ్రీ గోపదేవ్	15
8. వైదిక యుగము — శ్రీ కొత్త సత్యనారాయణ చౌదరి	19
9. శ్రీ పీఠబ్రహ్మాష్టకము — శ్రీ కొండ్లూరు వీరరాఘవాచార్యులు	22
10. శ్రీరామకథాసుధ — కీ. శే. శ్రీ గొబ్బూరి వేంకటానందరాఘవరావు	24
11. చతుర్మత తత్త్వం శాంకరాద్వైతం — శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు	27
12. పుణ్యభూములు-పుణ్యపురుషులు—శ్రీ జటావల్లభుల పురుషోత్తము, ఎం. ఎ.	29
13. హిందీలో భక్తిసాహిత్యం — శ్రీ జి. యన్. రావు, సాహిత్యరత్న	32
14. శ్రీకైల పుణ్యక్షేత్రమునకు రాష్ట్రపతి రాజేంద్రప్రసాదుగారి ఆగమనము	37
15. వార్తాలహరి	40

संस्कृतम्

१. श्रीमद्वाङ्गीगीता	१
श्री केशिराजु वेंकट चृसिंह अप्पाराया:	
२. मनुष्यः - महर्षिः	२

ENGLISH

1. The Discovery of God — Sri P. Venkateswarlu M. A.	1
2. Temples and their importance — Sri D. V. Seetharama Swamy	5

★

ముఖచిత్రం : సరస్వతీ త్రివర్ణ చిత్రము

సంపుటం 5

నెప్టెంబరు, 1959

సంచిక 9

నమ స్తస్మై నమ స్తస్మై నమ స్తస్మై మహాత్మనే ।

నామరూపం న యస్యైకో యోఽస్తిత్వే నోపలభ్యతే ॥

ఎవనికి నామరూపములు లేవో, ఎవడు ఏకమాత్రమైన అపితృముతో గోచరించుచున్నాడో అట్టి మహాత్మునకు నమస్కారము. మరల మరల నమస్కారము.

యోఽంతస్తిష్ఠజ్జరోపస్య పశ్యతీశః శుభాశుభమ్ ।

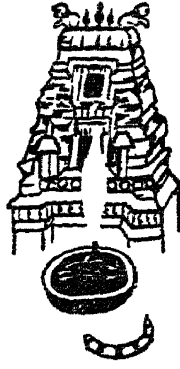
తం సర్వసాక్షిణం విష్ణుం నమస్యే పరమేశ్వరమ్ ॥

ఎవడు లోపల నుండి, నియామకుడై ఎల్ల ప్రపంచముయొక్క శుభాశుభముల కనిపెట్టుచున్నాడో, ఎవడు నమస్తమునందును లోపల, వెలుపల వ్యాపించి యున్నాడో, ఎవడు సర్వసాక్షియో ఆ పరమేశ్వరునకు నమస్కరింతును.

నమోఽస్తు విష్ణవే తస్మై యస్మాభిన్నమిదం జగత్ ।

ध्येयः स जगतामाद्यः प्रसीदतु ममाव्ययः ॥

ఈ జగత్తే తానయియున్న విష్ణునకు నమస్కారము. జగత్తుల కాదిభూతుడైన అతడే ధ్యానింపదగినవాడు. నాశరహితుడైన యాతడు నాకు ప్రసన్నుడగుగాక !

రాజర్షి డాక్టర్ రాజేంద్రప్రసాద్

రాష్ట్రపతి రాజేంద్రప్రసాద్ గారు ఆగస్టు 18, 19 తేదీలలో శ్రీశైలక్షేత్రమున “సౌరాష్ట్రే సోమనాథంచ, శ్రీశైలే మల్లికార్జునః” అని ద్వాదశజ్యోతిర్లింగములలో రెండవదిగ ప్రళస్తిగాంచిన మల్లికార్జున లింగమును, భ్రమరాంబామూర్తిని భక్తితో దర్శించి పారవశ్యంతో క్షేత్రప్రళస్తి సుగడించిరి. రాజులు, చక్రవర్తులు, భక్తులు, ఋషుల సనేకుల నాకర్షించి ఆరాధన లందిన ఈ క్షేత్రము చిరకాలముగా నిశ్చరుగప్పిన నివ్వవలె, రాహువు కబళించిన చంద్రునివలె, కాలపురుషుడు గట్టిన వీలి తెరల మరుగున కనబడీ కనబడనట్లుండేది. పూర్వోన్నతి కనువుగా పునరుజ్జీవనానికి వీలుగా పుంజుకొని పుణ్యపురుషుల నాకర్షిస్తున్న దనడానికి రాజర్షి ప్రసాద్ గారి రాక ప్రత్యక్షప్రమాణము. శ్రీవారు అక్కడి శిల్పసౌందర్యానికి ప్రకృతిశోభకూ ముగ్ధులై, జీర్ణోద్ధరణ కార్యక్రమ నిర్వహణనూ, వైష్ణవాలయమైన తిరుపతి నిధులను శైవాలయోద్ధరణకు తలపెట్టడమనే విశిష్ట సంప్రదాయాన్ని అభినందించిరి. “ఆధ్యాత్మిక చింతనయే భారతీయైక్యతకు - సఖ్యతకు అనాదిగా పునాదిగా యేర్పడి తోడ్పడు చున్నది. వివిధములు విభిన్నములైన న భాషలు - జాతిమత వర్ణదులు - సంస్కృతులు - శీతోష్ణస్థితులు - గల ఈ దేశములో రాజకీయైక్యతకన్న ఆధ్యాత్మికైక్యత ముఖ్యమైనదన్న విషయం మరచడానికి వీలులేనిది. పారతంత్ర్య దశలో ఈ స్థితి కొంత చెడినప్పటికీ స్వాతంత్ర్యప్రాప్త్యనంతరము మళ్ళీ మనము కోలుకుంటున్నాము. ఈ దశాబ్దములో ఆధ్యాత్మికచింతన వికసించి తామరతంపరగా అభివృద్ధి చెందుచున్నది. జీర్ణించిన దేవాలయాలు పునరుద్ధరింపబడినవి. తిరుపతి దేవాలయముయొక్క సౌందర్యరికాదాయం ౪౦ లక్షలకు పెరగడమూ, అగమ్యగోచరంగా కష్టతరంగా వున్న శ్రీశైలయాత్ర సుగమం కావడమే దీనికి నిదర్శనాలు. ఇక్కడి ప్రకృతిశోభ సన్నెంతగా ముగ్ధుణ్ణి చేసిందంటే ప్రతి జీవికీ తప్పనిసరియైన మరణమూ, పునర్జన్మా ఇక్కడే జరిగితే ఎంత బాగుండు నన్నభావము నన్నావేశించింది. తాత్వికులూ, రససిద్ధులూ, పుణ్యపురుషులూ మెట్టిన ఈ పవిత్ర క్షేత్ర సందర్శన భాగ్యానికి నోచుకోవడం నా అదృష్టంగా భావిస్తున్నా” నన్నారు వారు.

శ్రీ రాజేంద్రప్రసాద్ గారితో పోల్చదగిన వ్యక్తి సుదీర్ఘమైన మన భారతదేశంలో రామాయణ కాలములో మన్న రాజర్షి జనకు డొక్కడే. వరిపాలనదక్షులైన రాజులూ, వ్రతిభావంతులైన ఋషులూ బహుళసంఖ్యాకంగా వుండియుండవచ్చు గాని ఉభయగుణద్రష్ట రీ యభయులు మాత్రమే. శ్రీ వీలం సంజీవరెడ్డిగారి సంకల్పంతో రీలగా సంజీవనం పొంది శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారి వ్రయత్నాలతో ప్రసన్నమైన శ్రీ భ్రమరాంబా మల్లికార్జునులు శ్రీ రాజేంద్రప్రసాద్ గారి రాకతో తెలుగుదేశాని కంతటికీ జీలుగు వెలుగులను ప్రసాదించి జీర్ణోద్ధరణ చేస్తారని ఆశిస్తున్నాము.

హంపి

శ్రీ నేరెళ్ల సాంబమూర్తి

ఎడ్మిక్యూటర్ ఆఫీసరు

పీఠవిద్యారణ్య విఖ్యాత మహిమచేఁ
గనకవర్షంబును గాన్క నంద
వేఁటకుక్కను జూచి వేగానఁ దఱిమిన
కుందేటి ధైర్యంబు విందుగొల్ప
తుంగభద్రా సముత్తుంగ తరంగాల
హరిహర బుక్కరాయలు చెలంగ
హంపి విరూపాక్ష నాజ్ఞానుసారంబు
రంగంబు నలరింప రౌతు దళము
సకలవిధముల జగమున సాటిలేక
యేడుప్రాకారములనొప్పె నిద్దమహిమ
నాంద్రసామ్రాజ్య భాగ్య నీరంద్రభూమి
హంపి నగరంబు భువియందు నద్భుతంబు.

పంపాసరస్థిర కంపితధ్వనులచే
కోకిలల్ రాగముల్ కూయుచుండ
తుంగభద్రానదీ భంగతీరములందుఁ
గవిపిక వర్గంబు కవిత లల్ల
కృష్ణరాయలు జయతృష్ణ సూచికగాను
దులయందు నేఁపేఁటఁ దూఁగుచుండ
శిల్పకారులకెల్ల శిల్పంబు నెనఁగూర్చ
నేకశిలారథం బెఱుకపఱుప
నాలయంబుల గోడల హత్తుకొన్న
భాగవత భారతాదుల భవ్యమహిమ
తెఱుకఁజేసెడు చిత్రాల నెల్లఁ గూర్చు
హంపినగరంబు భువియందు నద్భుతంబు.

ఎచ్చోటి విఘ్నేశు నిచ్చానుసారంబు
 విఘ్నంబులెల్లను వీరిగిపోవ
 ఎచ్చోటి శివలింగ మేడు పడగల దా
 సర్పంబుచే సమర్పనల నంద
 ఎచ్చోట సుగ్రుడై యింపారు వీరభ
 ద్రుని గొల్వ నధికనంతోష మెసగ
 ఎచ్చోటి నరసింహు నిద్దస్వరూపంబు
 పరమశత్రువుగుండె పగులఁజేయ
 నాకసంబున కంటు మహాలయములు
 కష్టజీవుల కష్టముల్ గనికరింప
 జ్ఞమరోగంబు లెఱుఁగని జ్ఞాత్రభూమి
 హంపినగరంబు భువియందు నద్భుతంబు.

ఎచ్చోట సుగ్రీవుఁ డింతిజాడను దెల్పి
 రాము దుఃఖంబు తీరంగఁజేయ
 ఎచ్చోటఁ శాలల నేనుల నదలింప
 మదము ఘీంకారముల్ పొదలిమించ
 ఎచ్చోట ముష్కరు లేకమనస్కులై
 రాయలధాటికి రాలుపడగ
 ఎచ్చోట గన్నడు లింపుగాఁ బంపాస
 రస్సు హంపియనంగఁ బ్రబలియుండ
 మంగళధ్వను లెల్లెడఁ జెంగలింపఁ
 బచ్చతోరణములతోడ ముచ్చటింప
 వీరజనమును ముదితలు గారవింప
 హంపినగరంబు భువియందు నద్భుతంబు.

రాయల యాస్థాని రాణఁ జెన్నారిన
 పెద్దనార్యుని పల్కు ముద్దులొలుక
 పల్కులక విన్నంత ముల్కులై కదలింపు
 రామలింగ వికటరావములును
 రావముల్ పాడంగ రాగతాళములొల్కు
 రాజభూషణు కావ్యరాజ మెసగ
 రాజసభా దివ్యతేజంబు కూర్చిన
 యష్టదిగ్గజముల హావ మొనరఁ

గలిమిఁ గీరితి గడియింప వెలసియున్న
 తిమ్మ - ధూర్జటి - మల్లన - ధీవరులును
 సూరనార్యుఁడు రాయల స్తుతియొనర్చ
 హంపినగరంబు భువియందు నద్భుతంబు.

కోదండరాముఁడు కోరి భక్తులు గొల్వ
 బండపై వెలసె నుద్దండగతిని
 మొల్లరామాయణం బుల్లంబు నిండింప
 సల్లాప మాడిరి సరసకవులు
 ఆశుధారామృతం బాస్వాదన చేతఁ
 బండితవర్యుల ప్రతిభ హెచ్చె
 కఱకై న రాయల ఖడ్గంబుచే నెల్ల
 రాజులు సామంతరాజు లైరి
 యానెగొందిని నేనుఁగు లూని నిల్చె
 భామినీ సులతానులు పరుగులిడిరి
 ముష్కరులు మీసములనెల్ల ముడిచికొనిరి
 రాయ లున్నంతకాలంబు రాణమెఱయ.

పాండురంగఁడు గలయందుఁ బలికినట్టు
 లతని పదములపై భక్తినింది మదిని
 అల్ల శ్రీకృష్ణరాయ లత్యంత శిల్ప
 రక్తి నిర్మించె శ్రీపాండురంగ గృహము.

పాల తాలను గట్టించె నాలయమును
 శిల్పమొనగూడెఁ గంబాల సిరులుమించ
 “సరిగమపదనిసలు” పల్కు సరసగతిని
 శబ్దమునుజేయ స్తంభాల సౌరుదనరి.

కవుల కవనంబు లిప్పుడు గానరావు
 గాయకుల నాదరించుట గానరాదు
 ఆంధ్ర సామ్రాజ్య వైభవం బంతరించె
 తొట్రువడుచును బాణును దుంగభద్ర.

బృహదీశ్వరాలయము

కవిశేఖర, విద్వాన్
విశ్వనాథ నరసింహము

దక్షిణదేశ దేవాలయ శిల్ప నిర్మాణములలో మిగులఁ బ్రాచీనమయి శిల్పకళా సౌష్ఠవమునకుఁ జేరెన్నికగన్నది రాజరాజేశ్వరమను నామాంతరము గల్గిన బృహదీశ్వరాలయము. బృహత్ శబ్ద మొన్న త్యమును దెల్పునది కావున నియ్యది మిగుల సున్నత మైన యీశ్వరాలయమని తలఁపవగును. దేవాలయము లన్నింటిలో 'పల్లవ' రాజుచే నిర్మింపఁబడిన కాంచీపుర దేవాలయము మిక్కిలి ప్రాచీనమైనది. తరువాత పదునొకండవ శతాబ్దములోని రాజరాజ చోళునిచే నిర్మింపబడిన బృహదీశ్వరాలయము శిల్ప సౌందర్యమునందును గోపురొన్నత్యమునందును గూడ నత్యంత రమణీయమై శిల్పము లన్నింట మొదట లెక్కింపవగును. దేవాలయ మాపాద శిఖరమును నల్లరాతి కట్టడము. ఆ నిర్మాణములో నధికముగాఁ దోడుపడినవారు వేంగీమండలము నుండియు, కృష్ణామండలమునుండియు నవట కరుదెంచిన ఆంధ్ర శిల్పులని తెలియుచున్నది.

వైమికారణ్యమునందు మునీశ్వరులుండు ప్రదేశ మున దేవాలయము నిర్మింపఁబడినట్లు హింపవగును. అనేక మహనీయులచే శిల్పసౌందర్య మగ్గింపఁబడిన యీ దేవాలయము ప్రస్తుతము మహారాష్ట్ర రాజ కుటుంబమునకు జెందిన రాజశ్రీ రాజారామ్ రాజా సాహెబుగారి ధర్మకర్తృత్వమున నడువఁబడుచున్నది. ప్రభుత్వ చట్టముల ననుసరించి భూగర్భ శాఖ పరిశోధకుల యాజమాన్యము కూడ నా దేవాలయ శిల్ప సంరక్షణాధికములకు సహకరించుచున్నది.

అర్థచంద్రాకారముగా సున్న ప్రధాన ముఖద్వారమున కిరువైపులను విఘ్నేశ్వర కార్తికేయుల శిల్ప నిర్మాణము లున్నవి. తొంబది యడుగుల యెత్తుగల మొదటి గోపురము విరివి యెక్కువగానుండు వివిధ శిల్ప నిర్మాణములు గల్గియున్నది. రెండవ గోపుర మంతకంటె చిన్నదై శిల్పాకారముతో మిగుల మనోహరముగా సున్నది. అచటనే దేవాలయ ద్వారములున్నవి. తరువాత ప్రాకార మయిదువందల అడుగుల పొడవును ఇన్నూట యేబదియడుగుల వెడల్పును గలిగి నేలయంతయు నిటుకలతోడను నల్లరాలతోడను చదును చేయఁబడియుండుట యెల్లర మనముల నాకర్షించును. తూర్పు దక్షిణములందు, పాకశాలలు, యాగశాలలు, భోజన మంటపములును మిగుల విశాలములు. పాకశాలదరి నొక వరాహ శిల్పముండుట గాంచవగును. ఆకర్షణీయ స్థలమున లేకున్నను ఆ శిల్పము పూర్వవరిత్ర నెఱుంగుటకు సాయపడును. చాళుక్యుల రాజలాంఛనము వరాహము. రాజరాజ చోళుడు మొదట చాళుక్యుల శాఖకుఁ జెందినవాడై వరాహచిహ్నమును వహించుచుండినట్లును చోళసంబంధమువలనను దక్షిణదేశమున నుండుటవలనను చోళుడను వ్యవహారము వచ్చినట్లు తెలియుచున్నది. ఆయినను వరాహలాంఛనము నాతఁడు వీడకుండెను. పూర్వులయందలి గౌరవ సూచకముగా నద్దాని నాతఁడు వహించుచుండెనని యా వరాహశిల్పము వలనఁ దెలియును. రాజరాజ, తరువాత నా వరాహశిల్పమును పాకశాలా పరిసరములకు దరలించి యుండును.

పశ్చిమమున శివలింగము యందును. శివుని ఆరు వదినాల్గు నటనాచిత్రములు గోడలపై మిగుల రమ్యముగ శిల్పవిన్యాసములఁ జెక్కఁబడినవి. ఆచట పెరవుడయారు శిల్పము మిగుల మనోహరము. అర్ధమంటప మహామంటపము లచ్చోటనే యున్నవి. త్యాగరాజస్వామి దేవాలయము స్థాపన మంటపమునందున్నది. గాననృత్యముల మంటపములుకూడ నచ్చోటనే యున్నవి. పదునెనిమిది అడుగుల యెత్తును. ఎనిమిదడుగుల విరివియుఁగల ద్వారపాలక శిల్పకారములు ఏకశిలా నిర్మాణములై యెంతయు నాశ్చర్యము కలిగించును. లోపలి ప్రాకారకుడ్యములమీద చిత్రరచన యన్నట్లు తెలియక, ప్రభుత్వశాఖవారు ఆ విషయముల నిపుడు పరిశోధించుచున్నారు.

లింగాకృతియగు శివస్వరూపమును కనులార గాంచి తృప్తిజెంది మహదానందము నొందవలయునే కాని మాటలతేటల నా మహత్తర దృశ్యమును వర్ణింప సాధ్యపడదు. గర్భాలయమునందలి యా మహాదేవుని లింగాకారము నానాలంకార యుక్త స్ఫటికమణినిభం బనవచ్చును. ఆయాకారదర్శనమున నెట్టి యహంకారపూరితులైనఁ దమ కించదోషజ్ఞత్వమును గ్రహించుకొందురు. లింగసాన్నిధ్యమునందిన వారు భక్తిభావపూరితులై పాపపంకంబులు ప్రక్షాళితంబులుకాఁగా, ముక్తిమార్గ సోపానముల నెక్కుటకు నందియము లేదు. అత్యున్నతమగు నా శివ లింగాకారము ప్రపంచమం దన్నింటికంటె గొప్ప నిర్మాణముగా నెంచఁబడుచున్నది. *లింగపీఠము ఏబదినాల్గుడుగుల చుట్టుకొలతగలిగి అరడుగుల యెత్తుననున్నది. సూర్యచంద్రు లిరువంకలనుండ లక్ష్మీ సరస్వతులు ప్రాంతద్వార దేశంబులయందు శిల్పనిర్మాణముల నమరింపఁబడిరి. కరూర్ పురాణములో లింగప్రతిష్ఠం గూర్చిన గాథలు గలవు. ప్రతిష్ఠానంతరము మహాలింగమునకు బృహదీశ్వరుడనియును ఆతని సతీదేవి బృహన్నాయకి యనియు వ్యవహారముకల్గినది. తమిళులు వీనినే పెరువుడయార్

అనియు పెరియనాయకి అనియు తమిళ నామముల వ్యవహరింతురు.

చోళరాజులకు త్యాగరాజస్వామి ఉపదేవతగా నుండుటచే నాతని విగ్రహముకూడ ఆలయమున నొక్కచో బ్రతిష్ఠింపఁబడినది. ప్రతి సంవత్సర చైత్రములో నుత్సవములుకూడనాస్వామికి జరుగును.

ఉత్తర మేరువనుపేర శివుఁడు పార్వతీ సమేతుఁడై యుండు మహాగోపుర మంటపమున్నది. చిన్న చిన్న స్తంభములతో మిక్కిలి రమణీయమైన యీ మహాశిల్ప నిర్మాణము కనులవండువు గొల్పును.

మఱియు నేబదియైదడుగుల గోపుర నిర్మాణము గల కార్తికేయాలయ మొకటి పశ్చిమోత్తరభాగమునందందగించినది. షణ్ముఖేశ్వరుఁడనియు, ఆరుముగ మనియు నితరనామముల నాదేవుఁడు వ్యవహరింపంబడును. అందలి గోడల నగిషీపనియు మయూర వాహనము యొక్క శిల్ప సౌందర్యమును రమ్య దృశ్యములు. చిన్న వివరములుకూడ నా శిల్పము లందు విస్పష్టము చేయఁబడుచు నట్టి శిల్ప మితర ప్రదేశముల లేదని తోపించును. అందలి స్తంభములు దేవతా విగ్రహములు మున్నుగా నన్నియు శిల్ప విలాస భాసురములు. బృహన్నాయకి శిల్పము మిక్కిలి మనోహరమైనది. గులాబీ చాయగల పాదపద్మములు గలిగి యొకచేయి కాళులవై పు వ్రేలవై చి ఒకటి ఆభయహస్తముగా నెత్తి తక్కుటి రెండు చేతుల శంఖచక్రంబులఁ దాల్చి యరుణ కిరణ జాలముల వెలిపుచ్చు కటాక్ష వీక్షణంబులతోఁ బ్రసన్న చంద్రకాంతుల వెదజల్లు మనోహర ముఖారవిందముతో సుదీర్ఘ శిరోజంబులతో నలరారు నా దేవీ మూర్తి నారాధించుట ముక్తిప్రదము.

శివలింగమున కెట్టి యెదుట పెద్ద గండశిలపై నంది యొకటి చెక్కఁబడినది. హైందవ దేవాలయము లన్నింటిగల నందీశ్వర శిల్పములలో నయ్యది మిక్కిలి పెద్దది. పండ్రెండడుగుల యెత్తును సుమారు పందొమ్మి దడుగుల చుట్టుకైవారమును

* దీనినే పానవట్ల మందురు.

గల్గి నల్లరాతితో నిర్మింపఁబడిన నందీశ్వరుని శిల్ప సౌందర్య మద్భుతమని చెప్పనగును, ఆనందీశ్వరుని గూర్చి యనేక గాథలు చెప్పుదురు.

దేవాలయమున కిండుక దక్షిణముగా గణేశ్వరుని విగ్రహ మున్నది. సర్పాబీ మహారాజుచే నయ్యది నిర్మింపఁ బడెనని చెప్పఁబడుచున్నది. నటరాజ శిల్ప నిర్మాణము తాండవనృత్య మొనరించునట్లు నిర్మింపఁబడినది, ఈ నటరాజ స్వరూపముపై రాజ రాజున కధిక భక్తి విశ్వాసము లుండెనని తెలియు చున్నది. మఱియు నీ శిల్పనిర్మాణ మసంఖ్యాకంబు లగు జనంబులకు జ్ఞానతేజంబులఁ బ్రసరించుచు నజ్ఞానావకుంతమును తొలగించుచున్నది.

త్యాగరాజస్వామి సమీపముననే ఆ మనోహర దేవాలయ నిర్మాణమునకు గారణభూతుఁ డయిన మహాశివభక్తుఁ డగు చోళవంశీయుఁడగు రాజచోళుని కొక విగ్రహ మున్నది. అయ్యది రాగితో నిర్మింపఁ బడినది.

ఇట్టి మనోహర శిల్ప విన్యాసములతో నొప్పురు బృహదీశ్వరాలయము కళాసృష్టికిని భక్తి ప్రపత్తు లకును మూలకందమై దేవాలయ శిల్పము లన్నింటిలో మకుటాయమాన మగును.

కుంభేశ్వరాలయము

తంజావూరు జిల్లాలోని కుంభకోణము తాలూకాలో కుంభకోణమను పట్టణము చాల ప్రాచీనమైనది. అందు పండ్రెండు శివాలయములును నాల్గు వైష్ణవాలయములును కాన్పించును. బ్రహ్మదేవునికొక ఆలయ మున్నది. అయ్యది సంప్రదాయమునకు కొంత విరుద్ధము. బ్రహ్మదేవున కర్చనాదులు లేవు. అందు లకు ఈశ్వరుని శాపముకారణమని చెప్పుదురు. వైష్ణవాలయములలో సారంగపాణి దేవాలయము ముఖ్యమైనది. అందలి గోపురనిర్మాణము పండ్రెండంతస్తులు గల్గినూట నలుబది యేడడుగుల యెత్తుగా నున్నది. గోపురముపై నిర్మింపఁబడిన శిల్పరూపము లన్నియు నిట్టుకల నిర్మాణించిరి. దేవాలయరథంబొందు చాల పెద్దదిగా నున్నది. నాయకరాజు లా దేవాలయమును నిర్మించియుండురని తెలియుచున్నది.

రామస్వామి దేవాలయ మచటి నవరాత్ర మహోత్సవములకుఁ బ్రసిద్ధి పహించినది. మఱియు నచటి

గోడలపై వివిధ చిత్రములు రామాయణ కథాభాగములఁ దెల్పునవి చిత్రింపఁబడినవి.

అందలి శివాలయములు మిగుల ప్రాచీనములై చోళులకాలమునాటివని తోపించును. కైవదేవాయత నము ల్పైఁటిలో కుంభేశ్వరాలయము చాల ముఖ్యమైనది. అచటి గోపురము నూటయిరువది యెనిమిది అడుగుల యెత్తుగల్గి మంచి శిల్పనిర్మాణకౌశలమును వెల్లడించుచున్నది. నాగేశ్వరాలయము మఱియొక శిల్పనిర్మాణముగా నుండి గోపుర క్రంతలలోనుండి సూర్యరశ్మి సరిగా గర్భాలయములోని దేవతాకారముపై సంవత్సరమునకు మూఁడురోజులు మాత్రము ప్రసరించుచున్నట్లున్నది. ఇయ్యది సూర్యదేవుఁ డా నాగేశ్వరుని ఆ రోజులలో నర్పించుటకు తార్కాణమందురు.

చక్రపాణి దేవాలయము శృశానవాటిక సమీపముగా నున్నది. ప్రేతధూమ మాదేవున కిష్టమగు ధూపమని కొందఱుందురు. ఆ దేవాలయములో నొక తంజావూరురాజు శిల్పనిర్మాణము భగవంతునకు హారతి పట్టునట్లుగా నిర్మింపఁబడి యున్నది.

ఆ యూరివెలువల కొలఁది దూరమున నొక పల్లెలోని రెండు దేవళములు శిల్పనిర్మాణమున సత్యంత సుందర మందిరములుగా నున్నవి. రెండింటిలో నొకటి శివాలయము. అందు శిలానిర్మితమగు చక్కని గోపురమున్నది.

కుంభేశ్వరస్వామికి ఉత్సవములకొఱకు మహామఘ తటాక మొకటి యున్నది. “కుంభమేళ” అనఁబడు దేవతోత్సవము పదుమూఁడేండ్ల కొకసారి జరుగుచుండును. ఆ మహోత్సవమునకు నానా దేశాగతులగు యాత్రికు లరుగుదెంచి స్వామి దర్శనార్చనాదికము లొనరించి పోవుచుందురు. ఆ యుత్సవ సమయమున నా మహామఘ తటాకములోనికి దివిజ కల్లోలిని పవిత్రోదకంబులు ప్రవహించునని భక్తులెల్లరు విశ్వసించుదురు. జగద్గురు శ్రీ శంకరాచార్యుల వారి పేరిట నొక స్మార్తమత మచ్చోట నున్నది. ఎందఱో భక్తులందు వేదవిద్యాపారీణులగుచున్నారు. ఆరీతి విజ్ఞానమునకును దేవాలయ శిల్ప నిర్మాణములకును కుంభకోణము ప్రాచీనకాలము నుండియు ప్రసిద్ధి పహించినది.

గీతా గానము

శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

కర్మ సలుపుము కాని నీ వా
కర్మ ఫలమును గాంక్ష సేయుట
కానివని - తత్కారణుండవు
గాక మెలఁగుము - కర్మ ఫలపని
గతిని బోకు సుమీ.

సిద్ధి యొదవినఁ, జెడిన, సమమగు
బుద్ధి నొక్కటఁ బొనఁగి యోగపు
బుద్ధుఁడుగ నిరవద్య కర్మల
నుద్ధరింపవలెన్.

వినుము సమబుద్ధిని వెలార్చక
చనిన యోగము, సడలుఁ గర్మయుఁ ;
గనుక శరణము గొనుము బుద్ధిని -
ఘన ఫలాపేక్షను వహించిన
జనులు సుమి కృపణుల్ :

బుద్ధి యోగముఁ బొందు వాఁడే
పుణ్య పాపముల విడున్, ద
త్సార్థయోగ స్ఫూర్తిఁ గర్మలఁ
బూను మీఁకఁ బ్రజ్ఞన్.

బుద్ధియోగముఁ బూని కర్మలఁ
బొందువడు ఫలముల్ ప్రబుద్ధులు
పొంద గోరరు - ముక్తి తప్పక
పొందెదరు వారల్.

మలిన మోహపు టలల దాటఁగఁ
గలిగినన్ వినవలయు దానికి

అలఘువుగ విన్నట్టి దానికిఁ
గలఁత పడవు కదా !

శ్రుతి కతమ్మున జ్ఞోభ నొందిన
మతిని బూర్జనమాధి యందును
స్థిత మొనర్చినఁ, జిత్తయోగ
స్థితి విరాజిల్లున్.

అనఁగ పని ఇట్లనియె వర్జునుఁ
“డనఘ ! ఏ రీతిని సమాధిని
గొవిన ధీరుఁడు మనునొ, ఎటు వా
కొనునొ, తెల్పు మీఁకన్.”

అనుడు కృష్ణుం డనియె “చిన్మయుఁ
డగుచు నెవఁ డన్యమును విడునో
అతఁడె బుద్ధుఁడై స్థితప్రజ్ఞుం
డనఁగఁ బిల్వఁబడున్.

భేదములచేఁ గీడు చెందని
మోదమునకై మోహ మొందని
క్రోధ రాగ భయాది దూరుఁడె
మేథ గల బుద్ధుఁడౌ.

అన్ని విషయము లందు బంధము
లన్ని తెంచి శుభాశుభముల
యందు ముదమును అటకఁజెందని
అతఁడె స్థిర బుద్ధుఁడౌ.

కచ్చపం బంగముల నెట్టులు
గడఁగి తనలో ముడుచుకొనునో
ఘన బుధుం డక్కరణి నింద్రియ
గణము విషయౌఘముల సుంచక
కరము మరలించుకా.

విషయములఁ దెగవిడిచి తద్రస
విధము నెఱిగి యవేద్య బ్రహ్మపు
వెలుఁగు తానై వెలయు దేహియై
వీడు రాగము గూడ ఏతత్
బీజ రహితముగా.

ఇంద్రియపు బల మెట్టిదన ని
స్తంద్రమై అది తజ్జయోజ్జ్వల
సాంద్ర చిత్తము నైత మొడిచియు
రంద్రములు వొడుచుకా.

అతి బలీయమైన ఇంద్రియ
తతిని గెల్చిన స్థితప్రజ్ఞుఁడు
సతతమును నను సన్నుతించెడి
కతన సిద్ధిఁ గనుకా.

ఎలమి ఇంద్రియములకు వకుఁడై
ఎనఁగఁ బురుషుఁడు, విషయములఁదమి
ఏచి కామ ఖీను ; క్రోధ
మ్రోగయు విఫలతచే.

క్రోధమున నొనగూడు మదిలోఁ
గొఱత - అందును మఱపు వేదొర
కొనును - నశించును ప్రబుద్ధియు
కొనను లయ మొదవుకా.

తివిరి రాగద్వేషములకును
దవులుకొనక, సదా మనస్సును
బ్రహ్మలమ్ముగఁ బరఁగఁ జేయును
వివేకుండు గదా :

మానసపు నైర్మల్య మూనిన
వాని దుఃఖ వ్రాతములకుకా
హాని యొదవును - మానసీయం
బొను బుద్ధి కడున్.

అయుక్తుం డగు నతనికిన్ స్థిర
మైన బుద్ధియై అడర, దాతని
కాత్మ భావన అరయ శూన్య,
మృది నశించిన అశాంతియై గదా ;
అప్పుడు సుఖ మేదీ ?

పరఁగి ఇంద్రియ పంక్తి మనలెడు
పథము వెంబడిఁ బాటు మనసును ;
పవనమున నెటు పడవ నీటను
బ్రక్క కొలుగునొ, ప్రజ్ఞ అటులే
ప్రవ ర్తిల్లుఁ గదా !

అదియే కారణ మగుటచే, విష
యాశిఁ దగులక అతి జితేంద్రియుఁ
డైన ప్రాజ్ఞుఁడె అంచిత స్థిరుఁ
డై విరాజిల్లుకా.

ప్రపంచమునకుఁ బర్వ శర్వరి,
పరమ ముని జాగరిత యగు - ఆ
ప్రపంచమునకుఁ బగలు గల్గి వి
భావరే మునికికా.

ప్రవాహముల పటలి తన లో
పలను నిండఁగఁ జలింపని ని
ర్భర సముద్రము భంగి, యోగియుఁ
బలు తెఱంగుల నొలయు విషయపుఁ
బాళి తనలో నూలుకొన్నను
బలుఁగు స్థిరబుద్ధిన్.

(సశేషము)

శ్రీగిరి భ్రమరాంబికాష్టకము

శ్రీ నేదునూరి గంగాధరం

ప్రస్తావన : శ్రీకైలాన్నే శ్రీగిరి అంటారు. ఇది ఆంధ్రదేశమునందలి సుప్రసిద్ధశివక్షేత్రం. కర్నూలు జిల్లాలో వుంది. ఈ క్షేత్ర స్వామివారు మల్లికార్జున స్వామి, అమ్మవారు భ్రమరాంబిక.

శ్రీకైల మల్లికార్జున శివలింగం, ద్వాదశ తేజో లింగాలలో ఒకటిగను. భ్రమరాంబికాశక్తిపీఠం అష్టాదశ శక్తిపీఠాలలో ఒకటిగను చెప్పబడ్డాయి.

ఈ దేవాలయ కట్టడాలు చాల ప్రాచీనమైనవి. క్రీస్తునకు పూర్వం ౧౬౮ సం. ప్రాంతమందు దీనిని నిర్మించినట్లు చరిత్రకారు లంచనా వేశారు.

ఇచటగల కృష్ణానదికి “పాతాళగంగ” అని పేరు. దానిలోనికి దిగుటకు ప్రోల భూపతి పుత్రుడు వేమ నృపాలుడు సోపానాలు కట్టించాడంటారు. క్రీ. వె. ౧౨ శతాబ్ది కాలమునకు సరిపడు శాసన మొకటచట వుంది.

ఈస్వామివారి మీదను, అమ్మవారిమీదను అనేక పాటలున్నాయి. అష్టకాలుకూడా వున్నాయి. ఈదిగువ అష్టకాన్ని బాగాల వీరశరభేంద్రకవి రచించివుండ వచ్చునని మా గురువుగారగు శ్రీ మానవల్లి రామ కృష్ణకవిగారు శలవిచ్చారు.

1. రవిసుధాకర వహ్నిరోచన

రత్నకుండ విభూషణీ :

ప్రవిమలంబుగ మమ్మునేలిన

భక్తజన చింతామణీ :

అవని జనులకు కొంగుబంగ

రైన దైవశిఖామణీ :

శివుని పట్టపురాణి గుణమణి

శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా :

2. కలియుగంబున మానవులకు

కల్పతరువై యుండవా ?

వెలయు శ్రీగిరి శిఖరమందున

విభవమై విలసిల్లవా ?

అవనిలోపల భక్తవరులకు

అష్టనంపదలియ్యవా ?

జిలుగు కుంకుమ కాంతిరేఖల

శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా :

3. అంగ వంగ కళింగభూముల

ఆంధ్రదేశము లందునా

పొంగుచును వరహాట కొంకణ

పుణ్యభూముల యందునా,

రంగుగా కర్నాట లాట మ

రాట భూముల యందునా

శృంగిణి దేశముల వెలసిన

శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా :

4. అక్షయంబుగ కాశిలోపల

అన్నపూర్ణ భవానివై

సాక్షి గణపతి గన్నతల్లివి

సద్గుణావతి శాంభవీ :

మోక్షమొసగెటి కనకదుర్గవు

మూలకారణ శక్తివీ

శిక్షచేతువు ఘోరభవముల

శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా :

5. వెల్లివిటిసెను నీప్రభావము

విష్ణులోకము నందునా,

పల్లవించెను నీదుమహిమ

బ్రహ్మలోకమునందునా,

మొల్లముగ కైలాసమందున
 మూడులోకము లందున,
 చెల్లునమ్మా లోకపావని
 శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా:

6. భూతనాథుని వామభాగము
 పొందుగా చేకొంటివీ
 ఖ్యాతిగా శ్రీకైలమందున
 ప్రఖ్యాతివై నెలకొంటివీ
 పాతకంబులు ఖారదోలుచు
 భక్తులను నెలకొంటివీ
 సీమలోపల వినుతికెక్కిన
 శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా:

7. సోమశేఖర పల్లవాధరి
 సుంకురోమణి ధీమణి:

కోమలాంగి కృపాపయోనిధి
 కుటిల కుంతల యోగిని !
 నామనంబున బాయకుండెడు
 నగకులేకుని నందనీ !
 శ్వేత గిరిపై నుండి వెలసిన
 శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా:

8. తరుణి శ్రీగిరి మల్లికార్జున
 దైవరాయుని భామినీ !
 కరుణతో మమ్మేలుచుంటివి
 కల్పవృక్షము భంగిని
 వరుసతో నీ యష్టకంబును
 వ్రాసి చదివిన వారికి
 సీరులు యిత్తువు యెల్లకాలము
 శ్రీగిరి భ్రమరాంబికా:

శ్రీ వేంకటేశ్వరస్వామి మూర్తిచిత్రం పోటీ

శ్రీ ఎన్. ఎన్. ఎన్. అయ్యంగారికి ప్రథమ బహుమతి

శ్రీ వేంకటేశ్వరస్వామి బొమ్మ చిత్రించటంలో తిరుపతి దేవస్థానం యేర్పాటుచేసిన పోటీకి వచ్చిన బొమ్మలలో బెంగుళూరు నివాసి శ్రీ ఎన్. ఎస్. ఎస్. అయ్యంగారు తయారుచేసిన బొమ్మకు బహుమతి ఇవ్వవలసిందిగా పోటీ పరిశీలన సంఘం సిఫార్సుచేసింది. ఈ సిఫార్సును దేవస్థానం ధర్మకర్తల సంఘం నేటి సమావేశంలో ఆమోదించింది. పోటీకి వచ్చిన బొమ్మలలోకల్లా మంచి బొమ్మగా ఈ బొమ్మకు మొదటి బహుమతి రు. 1,000 ఇస్తారు.

పోతే మిగతా వాటిలో ఆరు బొమ్మలకు తలా రు. 250, మిగతా వాటికి రు. 150 కళాకారులను ప్రోత్సహించడానికి ఇవ్వాలని నిర్ణయించారు.

వేదాంతదర్శనం

పండిత శ్రీ గోపదేవ్

(గత సంచిక తరువాయి)

శరీర మన్నరసమయము; అనగా నన్నరస మెక్కుడుగా గలది యనియే యర్థమగును; కాని, అన్నరసవికారమని యర్థముకాదు. కావున నానందమయమను పదము నందలి 'మయట్' ప్రత్యయముకూడ నానందాదిక్యమునే తెలుపుచున్నదని గుర్తింపవలెను. శరీరమున పంచభూతముల కలయిక యుండును; కాని, యన్నరసము (పార్థివభాగము) ప్రచురముగా నెక్కుడుగా-నుండును. అందువలన నయ్యది యన్నరసమయమని చెప్పబడును. అట్లే విజ్ఞానమయము, మనోమయము, ప్రాణమయము నను శబ్దములును విజ్ఞానాదుల యాధిక్యము-ప్రాచుర్యమును బోధించుట కెట్టి యాటంకము నుండదు. (౧౩.)

బ్రహ్మ మానందమయ మనుటకు మరియొక హేతువు.

'తద్దేతు వ్యవదేశాచ్చ' ౧. ౧. ౧౪.

చ=మరియు, తద్దేతువ్యవదేశాత్ = బ్రహ్మము ఆనంద హేతువుగా జెప్పబడుటవలన, బ్రహ్మ మానందమయమే యని యర్థము.

తైత్తిరీయమున బ్రహ్మ మానందమయ మని ప్రారంభించి,

('ఏష హ్యేవానందయాతి' తై. ౨. ౩.)

'అదియే జీవుల నానందింప జేయు'నని చెప్పబడినది. బ్రహ్మమానందమయము కాని పక్షమున నుపనిషత్తానంద హేతువుగా దానినేల చెప్పును? బ్రహ్మముకంటె జీవుల నానందింప జేయగలది మరియొక డెద్ది యున్నది? బృహదారణ్యకము నందును,

('ఏతన్వైవానంద స్యాన్యాని భూతాని మాత్రా ముపజీవన్తి'. బృ. ౪. ౩. ౩౨.)

'ఇతరజీవు లందరు నీ బ్రహ్మానంద మాత్రనే పొంది యానందించుచున్నారు' అని యున్నది. (౧౪)

అందువలన బ్రహ్మ యానందమయమనియు జీవాత్మకాదనియు సిద్ధమగుచున్నది.

"మాంత్రవర్ణిక మేవ చ గీయతే." ౧. ౧. ౧౫.

బ్రహ్మము, మాంత్రవర్ణిక మేవ చ=మంత్ర వర్ణము లచేత ప్రతిపాదింపబడి నందువలనను, గీయతే=ఆనందమయమని చెప్పబడుచున్నది.

మఱియు, తైత్తిరీయమునందు ('బ్రహ్మవిదాపోతి పరమ్' తై. ౨. ౧.) 'బ్రహ్మవిదుడు పరము (బ్రహ్మము) ను బొందు'నని ప్రారంభించి బ్రహ్మ విదునిచే బొందదగు బ్రహ్మముయొక్క లక్షణము, స్థానము, ఆప్తిని గురించి వర్ణించు మంత్రమొకటి యుదాహరింపబడినది.

('సత్యం జ్ఞాన మనంతం బ్రహ్మయో వేద నిహితం గుహాయాం పరమే వ్యోమన్, సోఽశ్నుతే సర్వాన్ కామాన్ సహబ్రహ్మణా విపశ్చితా' తై. ౨. ౧.)

'సత్యము, జ్ఞానము, ననంతము నని బ్రహ్మ లక్షణము. జీవుని బుద్ధిస్థానమగు హృదయ మా బ్రహ్మప్రాప్తికి స్థానము. జీవు డా బ్రహ్మముతో గూడి సర్వ కామముల ననుభవించు' ననునది 'బ్రహ్మజ్ఞాన ఫలావాప్తి' హృదయమున జీవాత్మయం దంతరాత్మగా వ్యాపించియున్న బ్రహ్మము నెరిగి, ప్రకృతిబంధము నుండి విడివడి శుద్ధుడైనవాడు సర్వజ్ఞమగు బ్రహ్మ

ముతో గూడి సర్వానందములననుభవించునని భావము. ఇట్లు బ్రహ్మ లక్షణాలును వర్ణించి యనంతరమున ('ఆనందం బ్రహ్మణో విద్వాన్ నభిభేతి కుతశ్చన' ౨.౯.) 'బ్రహ్మానందమును బొంది నిర్భయమగు' ననియు జెప్పబడినది. అందువలన బ్రహ్మవియలకు హృదయమున జీవాత్మయం దంతరాత్మగా వ్యాపించి యున్న ఆనందమయ బ్రహ్మమే పొందదగినది యని స్పష్టమగుచున్నది. అట్టి బ్రహ్మప్రాప్తియే యభయ వదప్రాప్తియని మోక్షపిదులందురు. కాబట్టి 'సత్యం జ్ఞాన మనంత' మును వాక్యమున వర్ణింపబడిన బ్రహ్మమే యనంతరము 'ఆనందం బ్రహ్మణో' అను వాక్యమున నానందమని చెప్పనందున బ్రహ్మమే యానందమయవదవాచ్యమని తేలుచున్నది. (౧౫.)

ఇట్లు సిద్ధాంతపక్షమును జెప్పి యికమందు పూర్వపక్షమును నిరాకరింపదలచి మహర్షి సూత్రము నారంభించుచున్నాడు.

“నేతరోనువపత్తైః” ౧. ౧. ౧౬.

అనువపత్తైః = యుక్తి యుక్తము కానందువలన, ఇతరః = జీవాత్మ, న = ఆనందమయము కాదు.

జీవాత్మ సర్వమును సృష్టింపజాలదు; కావున నయ్యది యానందమయము కానేరదని సూత్రాభిప్రాయము.

తైత్తిరీయమునం దానందమయమును ప్రారంభించి, (స తవ స్తప్త్యా సర్వ మసృజత్ య దిదం కించ' ౨. ౬) 'అతడు తవమొనర్చి యీ విశ్వము నంతను సృజించె' నని చెప్పబడినది. సర్వమును సృజించుకత్తి బ్రహ్మమునకేయున్నది; కాని జీవునకు లేదు. కావున నానందమయము బ్రహ్మమే. (౧౬)

“భేదవ్యవదేశాచ్చ” ౧. ౧. ౧౭.

చ = మరియును, భేదవ్యవదేశాత్ = భిన్నముగా జెప్పబడుటవలన, జీవాత్మ ఆనందమయము కాదు.

('రసోవై సః, రసం హ్యేవానందం లబ్ధ్వా (౭౭) నందీభవతి' తె. ౨. ౭)

'ఆనందమయము రసము. ఆ రసమును బొందియే జీవుడానందుడగును.' అని యానందమయ ప్రకరణమున వర్ణింపబడినది.

ఇట్లు రసపదముచే చెప్పబడిన ఆనందమయ పదార్థము పొందదగినదిగాను, జీవుడు పొందువాడు గాను వేరువేరుగ వర్ణింపబడుట స్పష్టము. కాబట్టి జీవాత్మ ఆనందమయము కాదు. (౧౭)

ఉపర్యుక్త (సర్వస్రస్థృత్వానువపత్తి, భేదవ్యవదేశము) హేతువులవలన జీవుడానందమయము కాక పోవచ్చును; కాని ప్రకృతి యానందమయ మేల కారాదు? ప్రకృతి సర్వప్రపంచమునకు కారణమగుటచే నద్దానియందు సర్వస్రస్థృత్వ ముపవన్నము కాగలదు. ఇంతేకాక ప్రకృతి యానందమయము కంటె భిన్నముగా నెక్కడను వర్ణింపబడలేదు కదాయన.

“కామాచ్చ నానుమానాపేక్ష” ౧. ౧. ౧౮.

కామాత్ = కోరికగలిగినదగుటవలన, అనుమానాపేక్ష = ప్రకృతియును, న = ఆనందమయముకాదు.

ఈ యానందమయ ప్రకరణమునందే (సోఽకామయత బహుస్యాం ప్రజాయేయ' తె. ౨. ౬.) 'అతడు కామించెను....' అని పరింపబడియున్నది. ఈ కామము - కోరిక - ప్రకృతిధర్మమెన్నడును కానేరదు. ప్రకృతి జడము - అచేతనము - కామము చేతన ధర్మము. ఆనందమయము ప్రకృతియగు నెడల దానియందు చేతనధర్మమగు కామముగూడ నంగీకరింపవలసి వచ్చును. అది సంభవము కాదు. కావున నానందమయము ప్రకృతి కానేరదు.

అటులయిన బృహదారణ్యమునందు,

('కామః సంకల్పో విచికిత్సా శ్రద్ధా శ్రద్ధా ధృతి రధృతిర్ హీర్ ధీర్ భీ రిత్యేతత్ సర్వం మనఏవ' బృ. ౧. ౫. ౩.)

కామము, సంకల్పము, విచికిత్సాది ధర్మము లన్నియు మానసికములని చెప్పబడుటచే కామము ప్రాకృతికమే కదా యందురేని యది సరికాదు. ఇట్లు కామాదులు మనోమాత్ర ధర్మములని చెప్పబడిన

జ్ఞెంచుట తాత్పర్యానుకూలము కాదు. కారణమేమనః: కామాదులు మనస్సుతో గూడిన జీవుని ధర్మములు. జీవునకు కామించుటలో మనస్సు ప్రయోజకమగునని భావము. మనస్సు లేక జీవుడు కామింపనేరడు, మనస్సు కేవలము జడమగుటచేత నదియు కామింప జాలదు. కాబట్టి కామాదులు మనోవిశిష్ట జీవధర్మము లనుట నిశ్చితము. ఇట్లే ప్రకృతమున (సోఽకామ యత) అను తావునను పరింపబడిన కామము ప్రకృతి విశిష్ట బ్రహ్మధర్మమగును. కాబట్టి యానంద మయ శబ్దము బ్రహ్మవాచకమేకాని ప్రకృతి వాచ కము కాదు.. (౧౮)

మరియొక హేతువీ విషయముననే

‘అస్మి న్నన్యచ తద్యోగం శాస్త్రీ’ ౧. ౧. ౧౯

అస్మిన్ - బ్రహ్మమునందు, అన్య - ముముక్షువగు జీవునకు, తద్యోగం - మోక్షప్రాప్తిని, శాస్త్రీచ - శాసించు చున్నందువలనను, (ప్రకృతి ఆనందమయము కాదని సూత్రార్థము.)

(‘యదాహ్యే వైష ఏతస్మి న్నదృశ్యేనాత్మేన ని రుక్తే లనిలయనే లభయం ప్రతిష్ఠాం విందతే అథసో లభయంగతో భవతి’ తై. ౨. ౩.)

ఆనందమయమగు బ్రహ్మమునందు ప్రతిష్ఠిత చిత్తుడైన - సమాహిత చిత్తుడైన - ముముక్షువునకు మోక్షము - అభయప్రాప్తి కలుగునని వాక్యాభి ప్రాయము. ప్రకృతి యానందమయమగుచో నుప నిషత్తు ఆనందమయమున బ్రతిష్ఠిత చిత్తునకు మోక్షము అభయప్రాప్తి - కలుగునని యే న్న డు ను జెప్పి యుండదు. ప్రకృతి నిష్ఠ చిత్తునకు మోక్షముగలుగదు. ప్రకృతి చిత్తునకు భయమే కలుగును. అభయప్రాప్తి గలుగదు. ప్రకృతి యెల్లప్పుడును పరిణతి నొందు చుండును. ఒకప్పుడది సుఖమయమగు సాత్వికావస్థం బొందిన మరియొకయెడ ఘోరము, దుఃఖమయము నగు రాజస దశనందును. ఇంకొకయెడ నది విషాద మయమగు తామసికస్థితిని ధరించును. ఇట్లు నిత్యము పరిణమించు ప్రకృతియందు సమాహితుడగు వాని

కభయమెట్లు కలుగును? అందువలననే కలహోపనిషత్తు నందు.

(అన్య ధ్యేయో లన్యదుత్తేష ప్రేయస్తే ఉభే నానార్థే పురుషం సిసీతః, తయోః శ్రేయ ఆదదానస్య సాధు భవతి హీయతే లర్థాత్ య ఉ ప్రేయో వృణోతే.)

‘విభిన్న ఫలములుగల శ్రేయస్సు, ప్రేయస్సు నను రెంటియందును శ్రేయస్సును గ్రహించినవానికి (సాధు భవతి) మోక్షమబ్బును’ అని బోధింపబడినది. మరియు నీ బ్రహ్మనిష్ఠయే యభయప్రాప్తికి హేతువని యీ క్రింది వాక్యమువలన స్పష్టమగుచున్నది.

(యదా హ్యేవైష ఏతస్మి న్నుదర మంతరం కురుతే, అథ తస్యభయం భవతి, తత్త్వేవ భయం. విదుషో మన్వానన్య. తై. ౨. ౩.)

‘ఎన్నడీ ముముక్షు వానందమయమగు బ్రహ్మ నిషను విడిచి ప్రకృతినిష్ఠగలవా డగునో నాడతనికి భయము కలుగును. అభయప్రాప్తి - మోక్షము లభింపదు. ప్రకృతియందే సారమున్నదని భావించు విద్వాంసునకే యట్టి భయము గలుగును. బ్రహ్మనిష్ఠ గలవాని కది గలుగదు. బ్రహ్మనిష్ఠయే యభయ ప్రాప్తికి హేతువని భావము. కావున నానంద మయము బ్రహ్మమేకాని ప్రకృతిగాదు. (౧౯)

౩ వ యధికరణము

బ్రహ్మము సాక్షాత్కార మొనర్చుకొనదగిన దనుట యుక్తిసంగతమని రూపించుటకుగాను బ్రహ్మ మానందమయమనిచెప్పి, యికముందు బ్రహ్మవ్యాప కత్వము దెలుపుచున్నాడు.

‘అంత స్తద్ధర్మోపదేశాత్’ ౧.౧.౨౦

తద్ధర్మోపదేశాత్ = బ్రహ్మమునుద్దేశించి ధర్మముల నుపదేశించుటవలన, అంతః - అంతః శబ్దముచే బ్రహ్మమే గ్రహింపనగును.

ఛాందోగ్యోపనిషత్తునం దొక ప్రకరణమున-

(“అథ య ఏషోఽన్తరాదిత్యే హిరణ్యయః పురుషో దృశ్యతే. హిరణ్యశ్శక్రౌ హిరణ్యకేశ ఆప్రణభౌ సర్వ ఏవ సువర్ణః.” ౧. ౬. ౬.)

(“... అథ య ఏషోఽన్త రక్షిణీ పురుషో దృశ్యతే తస్యైతస్య తదేవరూపం యదముష్యరూపం యా వముష్య గేష్టౌ తా గేష్టౌ, యన్నామ తన్నామ.” ఛాం. ౧. ౩. ౫.)

‘ఆదిత్యునందును, ఆక్షియందునుగల అంతః పురుషుడు పాస్యుడుగా వర్ణింపబడియున్నాడు. ఇట్లు సూర్యునందును, కంటిలోను నుపాస్యుడుగా వర్ణింపబడిన పురుషుడు జీవుడా? లేక బ్రహ్మమా? యని సందేహము. జీవుడే యనుట పూర్వపక్షము. కాదు బ్రహ్మమే యనుట సిద్ధాంతము.

పూర్వపక్షము : ఆదిత్యునిలోను, ఆక్షిలోను నుపాస్యుడుగా జెప్పబడిన పురుషుడు జీవాత్మయే యగును. ఇటు వర్ణింపబడిన పురుషుడు దాదేయముగాను, ఆదిత్యుడు, ఆక్షి యతని కాధారములుగాను వర్ణింపబడినవి. జీవులకు పృథివ్యాదిలోకము లాధారములైనట్లు సూర్యుడు, నేత్రమును నాధారములుగావచ్చును. కావున సంతకపురుషుడు జీవుడే యని గ్రహించుట యుచితము.

బ్రహ్మము సర్వవ్యాపి యనియు, స్వమహిమ యందే యది యుండుననియు నుపనిషత్తులందు వర్ణించుట పూర్వమే ప్రదర్శింపబడినది. కావున నట్టి బ్రహ్మమునకు సూర్యుడుకానీ, నేత్రముకానీ యాధారమెట్లగును? కాబట్టి బ్రహ్మ మంతః పురుషుడన జనదు.

మరియు నీ యంతఃపురుషునకు రూపమును నీ క్రుతియందు గాననగుచున్నది. బంగారు వర్ణము (హిరణ్యశ్శక్ర ర్హిరణ్యకేశః) గల మీసములు వెండ్రుకలు కలిగియున్నట్లు వాక్యములు స్పష్టము చేయుచున్నవి. ఈ రూపము మనవంటి ప్రాణులకు - జీవులకు - సంభవముకాని బ్రహ్మమున కుండనేరదు గదా? బ్రహ్మమునకు రూపము లేకుండుట యుపనిషద్విదితము. (‘అశరీరం శరీరేషు’ కథ. ౨-౨౧)

(‘అశబ్ద మస్పర్శ మరూప మవ్యయమ్’ కథ. ౩-౧౩)

‘శరీరములలో బ్రహ్మ మశరీరము; శబ్దస్పర్శ రూపములేనిది.’ కావున పై ప్రకరణమున వర్ణింపబడిన ‘అంతఃపురుషుడు’ జీవాత్మయే యగును. కాని, బ్రహ్మముకాదు; అనిన, సిద్ధాంతము. పై ప్రకరణమున సాదిత్యాంతః పురుషుడుగాను అక్ష్యాంతః పురుషుడుగాను జెప్పబడిన పురుషుడు బ్రహ్మమేయగును, జీవాత్మ యెన్నటికిని కాదు. ప్రకరణవర్ణిత ధర్మములు బ్రహ్మమునకే చెందును. జీవాత్మకు జెందవు. అక్ష్యాదిత్యులలో వర్ణింపబడిన పురుషునకు (తస్యోదితి నామ) ఉదితియని నామముజెప్పి, (సఏష సర్వేభ్యః పాపేభ్యః ఉదితః) యతడు సర్వపాపములనుండి యుద్ధమించిన ట్లుపనిషద్వాక్యములు నిర్వచించుచున్నవి. కావున నా పురుషుడు సర్వపాప విరహితుడు - నిర్మలుడు - అని భావము. ఇట్టి సర్వపాప విరహితత్వమనేది ధర్మము బ్రహ్మమునకే యొప్పును. అందువలననే యుజుర్వేదమున

‘శుద్ధ మపాపవిద్ధమ్’ యజు. ౪౦-౮) శుద్ధము పాపరహితమునని వర్ణింపబడినది. ఛాందోగ్యమునను (‘ఏష ఆత్మాపహతపాప్మా’ ఛాం. ౮-౧-౫.) పరమాత్మ పాపరహితమని చెప్పబడినది. ఇట్లే యోగధర్మనమునందును,

(‘క్షేత్రకర్మ విపాకాశయై రపరామృష్టః పురుష విశేష ఈశ్వరః’ యో. ౧-౨-౪)

‘ఈశ్వరుడు (బ్రహ్మము) క్షేత్రాదుల సంబంధము లేనివాడని సూత్రింపబడినది. కాబట్టి యక్ష్యాదిత్యాంతః పురుషుడు బ్రహ్మమేయని తెలియనగును.

అంతఃపురుషుడు బ్రహ్మమగునెడల హిరణ్యశ్శక్రపు మున్నగు రూపవర్ణన మెట్లు సంగతమగునందురేని, యది యాలంకారిక వర్ణనమని యందుము. మహర్షులు శిష్యుల కుపదేశించునప్పు డిట్టి శైలినే గ్రహింతురు. ఆలంకారిక భాషతో జెప్పిన విషయమును శిష్యులు సులభముగ గ్రహింపగలుగుదురు.

(సశేషము)

వైదికయుగము

శ్రీ కొత్త సత్యనారాయణ చౌదరి

విశ్వమానవ ప్రపంచములో ఒకనాడు వైదిక భారతీయుల అఖండనాగరకతకు మూలకందమైనది వైదికయుగమని విదేశీయులు ఘోషించినందుచే భారతీయులలో గుర్తించినవా రెందఱో లేరు. భారత జాతికి ప్రత్యేక ప్రాతినిధ్య మిచ్చి సర్వోన్నతస్థితి కాధారమైన వాఙ్మయమే వైదికవాఙ్మయము. వేదములు మొదలు జ్ఞానోపదేశములు గావించిన గ్రంథములన్నియు వైదికకక్ష్యకుఁ జేరినవే. స్పష్టప్రతిపత్తికై వానినే మూఁడు తెగలుగా - ప్రాచీనులు విభజించిరి. వానిలో మొదటివి నాలుగు వేదములు. రెండవతెగలోనివి బ్రాహ్మణములు. మూఁడవతెగ - సూత్ర గ్రంథములు. ఇందలి పరస్పర స్వరూపవైలక్షణ్యము - విశిష్టత దిక్కుచిగా సూచించుటయే యందలి ప్రధాన వస్తువు.

స్తోత్రరూపములయిన ఋక్కులే భారతీయుల మొదటి భాండారము. అవి యుండుటఁ జేసియే ఆద్యవేదము ఋగ్వేదమైనది. ఋక్కులు ఛందో నిబద్ధములు. సూక్తములు ఋక్సమూహములు. మంత్రములు సూక్తసమన్వితములు. వేదములు మంత్రోపదేశములు. ఉపదేశములన్నియు సాక్షాత్తు జ్ఞానోపదేశములే కాదు ; పరోక్షముగా - పరంపరగా ఫలితమిచ్చునవియుఁ గావచ్చును. నాటి సాంఘిక చారములు జాతిభేదప్రవృత్తులు పౌరోహిత్యపు దర్పములు నగలు నాణెములు ఉద్యోగ సద్యోగములు మక్కువ పడెడి మ్రొక్కుబడులు సేవించెడి తీర్థములు, పూజించెడి దైవతములు కాంక్షించెడి కాంక్షలు స్పష్టముగా ప్రతిపాదించిన ఘట్టము లెన్నో గలవు. వానిలో గోపరిపాలనము వ్యవసాయ తత్పరత మిక్కిలి ముఖ్యములుగాఁ దోచును. దుక్కి-

దున్నుట - విత్తనములు విత్తుట - ఏటిసీటిసాగుబడి - ఆనాటికే ప్రసిద్ధములైనవి. సేద్యమున కనువగు నట్టులు నీటిని బాటించుట నాటికే ప్రాతబాట. ఆన కట్టలు కట్టి నీటిని నడపించుట నిన్నమొన్న పుట్టినది కాదు. మూఁడువేల యేండ్లనాడే సింధునదీ ప్రాంతీయులుచేసి చూపిన పనులని తేలినది. వైదిక భారతీయుల అసాధారణ ప్రతిభను మఱచిపోయిన నేఁటి లోకమునకు - అవి యన్నియు నెవ్వరో - ఇదానీం తనులు సృష్టించి యిచ్చినట్టులు స్ఫురింపవచ్చును.

సామవేదము రెండవది. ఋగ్వేదమునకు సన్ని కృష్టమగుటవలన - తక్కినవానిలో నిదియే లెక్కకు ముందుగా వచ్చును. ఇందలి విషయమున కంత ప్రాముఖ్యము లేదందురు. డెబ్బదియైదు మంత్రములు మాత్రమే యందు - కొంగ్రొత్తలు. తక్కినవన్నియు ఋగ్వేదోద్ధృతములే. రాగవిశేషములు గానము చేయఁబడుటలో సామవేదము విశిష్టత వర్ణింతురు. ఆ గానము శ్రవణానంద మగుటచేతనే సామవేదము సార్థకమైనది.

మూఁడవది యజుర్వేదము. ఇది, విధిభాగము - అర్థవాద భాగము, అని రెండు విధములు. శాసించు ఘట్టము మొట్టమొదటిది ; ఇతికర్తవ్యతాబోధకము రెండవది. ఆయా యాగక్రియల కనువగు మంత్రములుండుటవలన యజుర్వేదమని పేరు వచ్చినది. విశ్వ వాఙ్మయములో గద్యరచనకు - ఇదియే మొదటి కేంద్రమని నిర్ణయించిరి.

నాలవది - అధర్వవేదము. దీనికి - అంతగా - ప్రామాణ్య మేర్పడలేదు. ఎన్నో గ్రంథములలో 'త్రయీవిద్య' అనియే వ్యవహారమున్నది. వ్యాధులు శ్వాపదులు యాతుధానులు మాయావులు మున్నగు

వారిని జేర్చుచును. వారివారిని-అణచుటకై యుపకరించెడి మంత్రములెన్నో అధర్వవేదములో నున్నవి. ఇట్టివానినే - అభిచారకర్మము లందురు. ఇట్టివి యుండుటఁబట్టియు - ఇందలి భాష అర్వాచీనద్యోతకమగుట వలనను - ఈ వేదమున కర్వాచీనత - అప్రామాణ్యము కలిగి యుండవచ్చునని విమర్శకుల సిద్ధాంతము. ప్రామాణికమో అప్రామాణికమోగాని, ఇందలి విశేషములు మిక్కిలి ఆశ్చర్యము కలిగించుచుండును. చరిత్రదృష్టిలోఁ జూచినను మనోహరముగాఁ గానవచ్చును. ఇందు - సంసారసుఖము - శ్రేయస్సు - స్వస్త్వయనము-దీర్ఘాయురారోగ్యములు- గ్రామవాసక్షేమము-వైరప్రళమనము మున్నగువానిని- ఆశంపించెడి మాంగలిక మంత్రము లెన్నియేనియుఁ గలవు. భిషక్కులకు దైవజ్ఞులకు - ఈ వేదము పెట్టనికోట. దాచుకొన్న శాశ్వతమగు నిధి. శత్రుత్వాదనోపయుక్తమగు నీ నాలవవేదము బ్రాహ్మణజాతికి పరంపరగా దక్కిన బ్రహ్మత్రము వంటిదని మనుస్మృతి ఘోషించినది. మహాభారతమునాటికి దీనికే ప్రాణాన్యమును గొందఱు పాటించుటయుఁ గద్దు. పురోహితులు - అధర్వవేత్తలే కావలయునని-అధర్వవేదీయ బ్రాహ్మణములు - ఉగ్గడించుచున్నవి. ఆ వాక్యములను వినియే అనాటి రాజులెల్లరు-అభిచారిక క్రియలలో ఆరితేటిన అధర్వపండితులకు మాత్రమే పురోహిత్య మిచ్చెడివారు. అభిచారిక మంత్రములు వివిధ రోగములను ఉపశమింపఁ జేయుననియు భూతప్రేతాదులను - ఆకట్టుననియు అనాటి గట్టి నమ్మకము. కావుననే జ్వరము - శ్విత్రము - కామల- గండమాల - జలోదరము - రాజయక్ష్యము - నేత్ర రోగము - శిరోరోగము - హృద్రోగము మున్నగు రోగములును, తదుపశాన్త్యర్థకములగు సూక్తములును నాలవ వేదములో మెండుగఁ గానవచ్చును. రోగప్రళాంతికి ఔషధములను ముందు వాడి మంత్రములను బ్రయోగించెడివారు. అదియుఁగాక, ఇతర సంహితలలోఁ గన్న-ఇందు 'ఈశ్వరాస్తిత్వవాదము' దృఢపడినది. భారతీయుల నాగరికతాప్రాభవమును

బరికింపవలెనన్న - ఈ వేదమే ముఖ్యమైనదని విదేశీయ విద్వాంసుల తీర్పు.

వేదార్థము సుసాధ్యమైనంతవాఁక బ్రాహ్మణము లవతరించియుండలేదు. అధ్యాత్మిక విద్యావిషయకమగు ధార్మిక మార్గమును జక్కఁగా జూపుచు బ్రహ్మకు సంబంధించి యుండుటఁజేసి బ్రాహ్మణములైనవి. వేదములు ఛందోబద్ధములుకాఁగా బ్రాహ్మణములు గద్యమయములైనవి. వేదములకు దేవతాభివర్ణనమే ముఖ్యము. బ్రాహ్మణములకు - కర్మస్వరూప నిరూపణమే తాత్పర్యము.

సాంఘిక దృష్టితో సమీక్షించినచో బ్రాహ్మణ యుగమే ప్రధానమైనదిగాఁ దోచును. అనాటికే వర్ణస్థిరీకరణ వైఖరి పురోహితుల చండప్రచండత ప్రబలములై పరిపుష్టి చెందినవి. పురోహిత్యవృత్తి సార్వభౌమ ప్రవృత్తికన్న సౌఖ్య సంధాయకమై సర్వజన శ్లాఘ్యమై పరగినది. వైదికముగా - పురోహితులు పెట్టినదేభిక్ష, వారి శాసనమే రాజశాసనము; వారి మన్ననయే లాఠివారి మనుగడకు మూలము.

ఆవల, బ్రాహ్మణములు శ్రుతులుగా మన్నింపఁబడ్డవి. పదపడి-ఆరణ్యకము లవతరించినవి. వానికిఁ బదప - ఉపనిషత్తులుదృవించినవి. ఇవియే విశేషముగ ఆత్మతత్త్వమును వెల్లడించెను. ఈభాగమే బ్రాహ్మణ యుగమున కంతిమసీమ, ఇందలి 'విశ్వ దేవతా వాదమే' రాసురాను బరిపుష్టినొంది 'వేదాంతము'గా మాఱినది. దీనినే భారతీయులు 'తత్త్వ విద్య' యని సంభావించుదురు.

మూఁడవది సూత్రయుగము. విస్తృతములగు విషయములను సంగ్రహపఱచుటయే సూత్ర గ్రంథముల ప్రవృత్తి. సూత్ర గ్రంథములలోని వాక్యములు తంత్రీవార్తా వాక్యములకన్న సంక్షిప్తములై పొపుటయుఁగద్దు. ఒక్కొక్కయెడ సూత్రములు బీజగణిత సరణిని త్రోసిరాజునును. లోకవ్యవహార ధర్మములలో యాగక్రియా పద్ధతులలో, సూత్ర గ్రంథములలో నొకతెగ ప్రచారము చేసినవి. ఇంకొక్కతెగ,

వేదాంగములైన వ్యాకరణాది భాగములను బోషించినవి. అవియే పాణినీయ తంత్రము మున్నగునవి.

సూత్రయుగములో మధ్యభాగమున జన్మించిన పాణిని మహర్షి లౌకిక భాషకు - ప్రారంభసీమ నేర్పబడి చూపెను. నాటినుండియు నాతని శాసనమే అనుమతించి, యొకే త్రాటిక్రింద లౌకిక సంస్కృత గ్రంథములన్నియు నడువసాగినవి.

ఇదియే వైదిక గ్రంథముల కంతిమసీమ. ఋగ్వేదమునాడంతురించిన భారతీయ నాగరకళా ద్యోతి, అధర్వవేదమునాటి కట్టె పొడగట్టి సూత్ర యుగమునాటికి ప్రజ్వలించినది. ఆ జ్వాలలకు - అదీప్తికి జగమంతయు మిఱుమిట్లుగొని నమోనమయని గారవించెను. అట్టి వైదికములోని నేటి వైఖరి యెట్టిదో మజౌకసారి పరిశీలంతము.

గర్భగుడిముందు పెద్ద 'పాదం' గుర్తులు

కర్నూలుకు 35 మైళ్ళదూరంలో అరణ్య మధ్యంలో నున్న శ్రీ కొలుట్ల చెన్నకేశవస్వామి ఆలయం గర్భగుడిముందు విన్న రెండు 'పాదం' గుర్తులు కనుపించాయి. పొడవు 18½ అం., వెడల్పు 7 అం. కోనేటి బురదనుంచి వచ్చి నట్లు నిగనిగలాడే మంటితో ఆ పాదపుగుర్తులు కనుపించాయి.

ఇటువంటి సంఘటనే ఒక శతాబ్దం క్రిందట జరిగినట్లు ఆనాటి అర్చకులు చెప్పినారని తెలిసింది. అప్పుడు ఎండిన కోనేటిలో కనుపించినవట. విన్న సాయంత్రం దేవునికి, పాదములకు, పూజలు జరిగినవి. ఈ క్షేత్రం పౌరాణిక కాలంనాటి కౌండిన్యాశ్రమమని ప్రసిద్ధిగాంచినది.

శ్రీ వీరబ్రహ్మకవచము

శ్రీ కొండూరు వీరరాఘవాచార్యులు

౧

ఎవఁడు శ్రుత్యంతములనెల్ల నేర్పరించి
తెలుఁగు తత్త్వాలలో ప్రబోధించినాఁడో ;
ఆ త్రయీమూర్తి రుచిర పావాజ్ఞసీమఁ
జేరి నటియించుఁగాత నా చిత్తభృంగి.

౨

ఎవనియానతి యవన మహీశులేని
అలరుఁబెత్తుగా శీర్షములందుఁ దాల్చి
పాలనమొనర్తొ ధార్మికప్రభుత నెఱపి ;
అట్టి గురునందు నా మనం బలరుఁగాక.

౩

ఆ సనాతనఋషిధర్మమైన శిల్ప
కర్మయోగముఁబూని నైషర్మ్యసిద్ధిఁ
జాఁబె నే కర్మకుశలుఁ డా సంయమింద్రుఁ
డొసఁగి ప్రోచుత సత్కర్మయోగదీక్ష.

౪

ఘనతరాష్ట్రాంగ యోగంబు కాలిపోయి
శుష్కవేదాంతమున యోగశూన్యమైన
జగమునకా యోగమార్గ సంస్థాపన మొత్త
నర్చుయోగీశ్వరుఁడు శరణమ్ము నాకు.

ఐ

కులమునకుఁగాక యోగ్యతకును గుణము
నకును మన్ననయొసఁగి యంత్యజునకేని
ఔపనిషదర్థ పీయాష మందఁజేయు
నట్టి గురుదేవు చరణము లాశ్రయింతు.

ఐ

యతులకేగాని ముక్తి, గృహస్థతతికి
చూర మనెడు నపోహముం దొలఁగఁజేసి
గేస్తుధర్మము ప్రకటించు గృహివరేణ్యుఁ
డెపుడు వసియించుఁగాత నా హృదయపీతి.

ఐ

హైందవ మహమ్మదీయ సభ్యముకొఱకు
సర్వమానవ ధర్మము చాటిచెప్పి,
ఆలకింపు డమృత పుత్రులందఱున్న
విశ్వధర్మ నిర్ణేత ధావింతు నెపుడు.

ఐ

ఆతఁడు తమోరజస్సుల కవల వెలుఁగు
సత్త్వమూర్తి త్రయీశిరస్సారరూపి
వెలుఁగులకు వెల్గు ప్రణవైకవేద్యమైన
తత్త్వ మా బ్రహ్మగురుఁడు ప్రత్యక్షమగుత.

శ్రీరామకథానుధ

కీ. శే. శ్రీ గొబ్బూరు వేంకటానంద రాఘవరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

శివధనుర్భంగము

పిమ్మట రామలక్ష్మణులతో విశ్వామిత్రుడు మిథిల ప్రవేశించెను. జనకమహారాజు తగు విధమున వారి నెదుర్కొని, అర్ఘ్యపాద్యాది విధుల పూజించి నగౌరవముగా విడియించెను. మహర్షి విశ్వామిత్రుడు రామలక్ష్మణులను మహారాజునకు పరిచయము చేసి సీతా స్వయంవరముకొరకేతము వచ్చినసంగతి తెలిపెను.

రాజకొమరులు వేలకొలది భుజములు త్రోపులాడ నందడిగా శివధనువు చూడవచ్చిరి. అందొక్కడైనను ధనువును తిలమాత్రమైనను కదల్చుకత్తుడు కాక పోయెను. భీతిల్లి బీరువోయేవారూ, కదల్చలేక కళవళించేవారూ, చిక్కులోపడినామని చీకాకుపడేవారూ, నవ్వుపాట్లకు సిగ్గుపడి శిరస్సులు వంచుకొని వెడలి పోయేవారూ - అయి ఆశాభంగముతో అవతలకు పోయేరాజకుమార్తెనుచూచి “విలైత్తు మగవా దొకడైన ఈ సభలో లేడా? పృథ్వి వీరవిహీనమయ్యెనా? మా సీత పెండ్లిగాక కన్యగా ఉండిపోవలసినదేనా?” అని జనకుని మనస్సు తల్లడ పడెను.

అంతవరకును స్వయంవరమందిరమునందు గంభీరముగా గూర్చుండియుండిన శ్రీరాముడు, అప్పుడు లేచి, గురు విశ్వామిత్రులకు సమస్కరించి, ఆశీస్సుతో అనుజ్ఞగొని, గరుడుడు నాగశిఖువును పట్టి నట్లు, అవలీలగా వింటి నెత్తి, పట్టుకొని. “మోషెట్టి, గుణంబుపట్టి, మన బాహుశక్తితో తీసినన్. దునిగెం జాపము భూరి ఘోషమున వార్ధల్ మ్రోయు చందంబు నన్.”

ఇట్లు ధనువు భంజించి, మృగరాజు తీవినిమీరి నిలుచున్న రామునిజూచినంతనే జనకుని మనస్సందేహములన్నీ మానినవి. అతడు ఆపరిమితానంద భరితుడయ్యెను. జానకీ మనస్సును వికసించి నది పూర్వజన్మసుకృతమువలన సీతకు అన్నివిధములా తగిన వరుడు లభించెనని బంధుజనులును, పౌరకాంతలును, ఎంతో ముదమందిరి.

జనకమహారాజు దశరథునికి లగ్నపత్రిక పంపించెను. విశ్వామిత్రునివెంట రామలక్ష్మణులు వెళ్ళిన తరువాత వారి క్షేమసమాచారము వినరానందువల్ల, కంగారుపడి దశరథుడు లేఖను చదువుకోక వార్తాహరుల నిట్లు ప్రశ్నింపకడగెను. “దూతలారా! మా రామలక్ష్మణులు క్షేమంగా ఉన్నారా? మీ రెక్కడనుంచి యిలా వచ్చారు? మా చిరంజీవుల్ని మీరు స్వయంగా చూశారా? సుఖంగా ఉన్నారా? జనక పట్నానికి ఎందుకు వెళ్ళినట్లు?” అని పిచ్చివానివలె ప్రశ్న పరంపర కురియించగా వార్తావహులు శాంతముగా సమస్తాంశములు ఎఱుగజెప్పి “ప్రభూ! మీబిడ్డలు క్షేమంగా ఉన్నారు. వారి పెండ్లికి మీరంతా సుఖంగా తర్లిరాగలందులకు శుభలేఖ, లగ్నపత్రికా తెచ్చాము” అని నచ్చచెప్పి సంత్రమముడిపిరి. అప్పటికి మనస్సు కుదుటపడి దశరథుడు వారు తెచ్చిన లేఖలను, పత్రికను అమూలాగ్రముగా చదివించుకొని ఆనంద బాష్పములు రాల్చెను. సఖికులు, పరివారము, పౌరులు, అందరును పరమ సమ్మోదము నొందిరి. దశరథుడా వార్తావహులను తగువిధమున గౌరవించి, వస్త్రభూషణాదులు బహుమానమిచ్చి, వివాహము - మాఘ

బహుళ తదియ - ఉత్తర ఫల్గునీ నక్షత్రమునాటికి తరలి వచ్చుచున్నామని ఆమోదపత్రిక నంపెను.

పున్నమనాటి సముద్రమువలె అయోధ్యాపురము శ్రీరాముల కల్యాణ మహోత్సవమునకు ఉప్పొంగి నది. పట్టణమంతా చక్కగా అలంకరింపబడి శోభాయ మానముగా నున్నది. పెండ్లివేడుకలు చూచుటకు కుతూహలపడుచున్న శ్రీ పురుషు లందరిని వెంట గొని దశరథుడు మిథిలకు తరలివచ్చెను, జనకుడును మగపెండ్లివారికి ఎదురు సన్నాహాది ఉత్సవ లాంఛ నములు సగౌరవముగా జరిపించి, తోడ్తెచ్చి, తగు విడిదులలో విడియించెను.

సీతా కల్యాణ మహోత్సవము

అచ్యుతముగా అలంకరింపబడిన కల్యాణ మంట పము చూచుటకు వేయికళ్ళు చాలవనుట నిజము. సీతారాములు మంగళ స్నానములుచేసి, వివాహోచిత వస్త్రాలంకార భూషణులై ఎల్లవారికి నేత్రోత్సవము చేయుచుండిరి. దశరథుని కులగురువు, వసిష్ఠులు, వేదమంత్రములు చదువుచు, అగ్నినారాధించి హోమ ములు చేయుచుండెను. జనకమహారాజు వరపూజచేసి, శ్రీరాముల కాళ్ళు కడిగి సీతను సాలంకృతముగా మంత్రపూత జలములతో క న్యా దా న ము చేసి, పాణిగ్రహణము చేయించి,

శ్లో. “ఇయం సీతా మమసుతా సహధర్మచరీ తవ ప్రతీచ్ఛయై నాం భద్రంతే పాణింగృహ్ణీష్యపాణీనా పతివ్రతా మహాభాగా ఛాయే వానుగతా సచా.”

అని శ్రీరామునికిచ్చి వివాహము చేసెను. పిమ్మట సీతారాములు అగ్నిసాక్షిగా, పెద్దలయెదుట ‘నాతి చరామి’ ప్రమాణములు చేసికొనిరి. “నిన్నుతప్ప పరశ్రీ నెవ్వతెను చూడను, ముట్టను, చరింపనని” శ్రీరాములును. “మిమ్మునుతప్ప పరపురుషు లెవ్వరి తోను చరింప”నని సీతయు ప్రమాణవాక్యములు పలికిరి - నాటినుండి సీతాదేవికి జగత్తంతయు శ్రీరామ మయముగాను, శ్రీరామునికి విశ్వము సీతామయము గాను తోచుచుండెను. జనకుని తమ్ముడు, కుశధ్వజుని

కూతుల పెండ్లికూడ ఈ పెండ్లితోనే జరిగెను, ఊర్మికును లక్ష్మణునికిని, మార్దవీని భరతునకును శ్రుతకీర్తిని శత్రుఘ్నునకును ఇచ్చి జనకుడు పాణి గ్రహణములు చేయించెను. పిమ్మట కూతులకు గోగజాశ్వ రథాదులను, దనకనక వస్తువాహన, దాన దాసీజనములను యథోచితముగా నరణము లిచ్చి,

“మా కూతుల దాసులుగా, గైకొని పాలింపుడయ్య కరుణాచృతులు” అని జాలిగొలుపు వాక్యములతో అప్పగింతలు పెట్టి వీడ్కొల్పుగా, దశరథుడు కోడండ్రను చూచుకొని, సంతోషముతో ముఱియుచు, తన రాణులకును, రాణీవాసపు ప్రజలకును, పరివార మునకును ఇట్లు కట్టడిచేసెను :

ఉ. “ఇవ్విధి పిన్ననాట పెఱ

యింటికి వచ్చినవారు, వీరి మీ

రెవ్విధి పేర్మిపెంచెదరొ,

యీ జనకక్షతినాథు కూతులన్

మవ్వపు ప్రేముడింగనుడు

మన్ననతో కనుతెప్పలట్టులై.”

“కోడళ్ళు, మనయింటికి వచ్చినారు” అని రాసి, రంపానపెట్టి, కోసుకొని తినక, ముద్దుగా, ముఱి పెముతో మల్లెపూవుల విధమున చూచుకొని, కంటికి తెప్పల విధమున కాచి సంరక్షించుకొండి” అని రాణులకు రాజబంధువులకు, పరివారమునకు దశరథుడు ఆజ్ఞాపించెను.

పరశురాముని రాక

ఇట్లు కొడుకులను కోడండ్రను వెంట తీసికొని, సంతోషముతో నుప్పొంగుచు, దశరథుడు అయోధ్యకు పురలివచ్చుచుండగా, దారిలో ‘ముని వేషమును ధరించిన వీరరసమో!’ అన్నట్లు పరశురాముడు వారికి అడ్డమువచ్చెను. భృగురాముని పేరు విని సంతనే దశరథునికి గర్భనిర్వేదమయ్యెను. ఒడలు వడకెను, శరీరముపై చెమటలు క్రమ్మెను. అల్లంత దూరమునుండి అసూయ గ్రక్కుచు, భార్గవరాము దీవిధముగా బొబ్బలిడుచు రఘురాముని సమీపించు చుండెను :

ఉ. “రాజులు : ఆంత మీద

మరి రాముడు దానట : భీకరాజులన్

రాజుల ద్రుంచి, తత్ప్రస్తుత

రక్తమునన్ పితృతర్పణ క్రియల్

రాజులచేసి యున్న భృగు

రాముడు తుచ్చ మదాంధులైన యీ

రాజుల గీజులన్, వెడగు

రాముల గీముల చూచి నైచునే ? !”

ఇట్లు బిగ్గరగా కేకలు వేయుచు, మీదికివచ్చు పరశు రాముని జూచి, “స్వామీ ! మాపై తమకు ఒక్కమా రింతటి ఆగ్రహము రేగుటకు ఏమి తప్పచేసినాము ?” అని కించిదవహేళనముగా లక్ష్యణుడు ప్రశ్నించెను. “ఏమి తప్ప చేసినారో ఎరుగరా ఏమి ? పాపము ! నాకు శస్త్రాస్త్రములు ప్రసాదించిన పరమగురు మహేశ్వరుల చాపము విడిచి ముక్కలుచేయుట తప్పకాదా ? అంతకంటె నేరమేమి చేయవలెను ? అని భర్గవరాముడు గర్జించెను. లక్ష్యణుడు, తేలికగా “ఓసి! ఇంతేకదా ? తుక్కువిల్లు ముక్కలుచెయ్యడమే గొప్ప తప్పని తమరు భావిస్తే - భావించ వచ్చునను కొండి ! కాని, “ఆప్రాతవిల్లె తమకు ప్రీతిపాత్రంబైన కబురుపంప, నతుకు, కమ్మరీడు ?” కబురంపి పిలి పించమని నెలవా ? అని లక్ష్యణుడు విరసోక్తి ఆడెను. శాంతనిదానములకు నెలవనదగు శ్రీరామమూర్తి విస్తరంగ గంభీర సముద్రమట్లు, చేతులు జోడించి, నిలిచి “స్వామీ ! దోషిని నేను. మీరు చెప్పిన శివ ధనుస్సు విరిచి మీకు సంతాపము గూర్చినవాడను నేను. తమరు నా యెడ-

“కనికరమొనర్తురో, కినుకనె కనబరుతురో, కొట్టదలతురో, కట్టందలతురో, మ ను తు రో,

తుంతురో, పనుతురో, ఒనరింపుడు యభేచ్ఛ : బంటువోలెన్ నిలతున్ !” అని చల్లగ వినయ విధేయతలతో పలికి, పాలపొంగువంటి పరశురాము నుద్రేకమును మాన్పెను. భార్గవుడును పరమశాంతుడై ఇట్లనెను. “ఆదికాలమందు విశ్వకర్మ రెండు విండ్లు తయారుచేసినాడు. అందొకటి, త్రిపురాసురసంహార కాలమునాడు శివునికిచ్చెను. శివుడు దానిని దేవరాతు నింట నిడిచిపెట్టెను. జనకు దాదేవరాతుని వంశము వాడు. బహుకాలము వాడుకలేక ఆ విల్లు తుక్కు నాటెను. మొన్న నీవు విరిచి విట్టివీగేది ఆ తుక్కు విల్లే. రెండవవిల్లు, విశ్వకర్మ విష్ణుదేవుని కిచ్చినాడు. అదే నా చేతికి వచ్చినది. అదే యిది. దీని నెత్త గలిగితే, నీవన బయటపడుతుంది. ఏదీ ! యిది పట్టుకో చూతాం” అని తనచేతివిల్లు భార్గవుడు రాఘ వుని కందిచ్చెను. లోహములద్వారా విద్యుత్ శక్తి ప్రవహించునని ఇప్పు డందరకు తెలిసినసత్యమే. అంతవరకు భృగురామునందు గూఢముగా నున్న విష్ణుశక్తి, వింటిద్వారా వెడలి శ్రీరాముని దేహములో ప్రవేశించెను. దానితో కోరలుతీసిన పామువలె భార్గవుడు నిర్వీర్యుడై చతికిలబడినాడు. గర్వభంగ మైనది.

“ఏమో అనుకొంటిని ! రఘురామా ! నా విల్లు ఎత్తినపుడే నీవు విష్ణుని అవతారమూర్తివని నాకు వ్యష్టమైనది. సరి ! ఇక నావని ఆయిపోయినది. నా శక్తి నీలో ప్రవేశించినది. ఈ విల్లు ఇక నీచేతిలో ఉండవలసినదే. ఇదే నేను వెళ్ళిపోతున్నాను.” అని వెడలిపోయెను. గర్వమునకు భంగపాటు తప్పదని భృగురాముడు మనకు గొప్పపాఠము నేర్పినాడు !

చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం

శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు

(గతసంచిక తరువాయి)

అయితే బ్రహ్మ సూత్రములు అల్పాక్షరములుగా నుండుటవల్లను, సూత్రముల పిభాగపు సంకేత మేమియు లేకపోవుటవల్లను సూత్రములయందుచాలా వరకును, విషయ వాక్యముల గుర్తులు స్పష్టముగా లేకపోవుటవల్లను వానియభిప్రాయమును స్పష్టముగా నిర్ణయింప వీలుగాకున్నది. ఇంతకన్న నుపనిషత్తులు, గీతలు, ఈ రెండే చాలా సుబోధములుగా నున్నవి. అయినను వేదములు అనంతములు కావున (అనంతా వై వేదాః) వాని యన్నింటి తాత్పర్యమును, అల్పాయువులమును, అల్పశ్రుతులమును, అల్పజ్ఞులము నగు మనకందరకును, దుర్లభముగానుండును. (బిభే త్యల్ప శ్రుతా ద్వేదో మామయం ప్రతరిష్యతి) వాటినింతను క్రోడీకరించిన శ్రీ భగవానుని తాత్పర్యముగూడ మనబోంట్లకు దుర్విజ్ఞేయమే. ఆ సమకాలీకులకు మాత్రమే గీత సుజ్ఞేయముగా నుండెను. వ్యాసుడు శ్రీ భగవానునకు సమకాలికుడు. ఇంకను ఇతరులుగూడ సమకాలికులున్నను* ఆదిమాచార్యుడగు నారాయణునుండి సంప్రదాయ శుద్ధముగా ఉపనిషద్విజ్ఞానమును సంపాదించిన యాచార్యులు శ్రీ వేదవ్యాసులకన్న నితరులెవ్వరునులేరు. ఎవరైన నింతకుపూర్వము ఉపనిషత్తులను విచారించినను వారుగ్రంథములను రచించినట్లుగా తెలియదు. “సమాచార”మను గ్రంథమొకటి వ్యాసునకు పూర్వమున్నను (స్వాధ్యాయస్య తథాత్వే నహి సమాచారేఽధికారాచ్చ

* కొంతమంది ఈ బ్రహ్మవిద్యకు పరమేశ్వరుడు అనగా పార్వతీవతి ప్రథమాచార్యుడని చెప్పుదురు. అది అయ్యుత్తము. శ్రీ శంకరులు నారాయణునకే గీతాభాష్యములో ఈ వైదిక విద్యా సాంప్రదాయమున ప్రథమాచార్యత్వమును తెల్పిరి కాని, శివునకు గాని, తదితరునకు గాని ఎచ్చటను దెల్పలేదు. అదియుగాక నే నెరిగినంతవరకు శ్రీ శంకర భగవత్పాద సాంప్రదాయమున నెచ్చటను వారి ప్రస్థానత్రయమును (వారి మతమునందు ప్రధానముగా తత్వనిరూపణైక ప్రవృత్తములను) బట్టి శివునకు ఎచ్చటను ఏవిధముగాను కూడ ప్రసక్తి కన్పింపలేదు. వైదిక మార్గమునా దెచ్చటను కూడ పార్వతీవతికి బ్రహ్మవిద్యా ప్రసక్తి గానీ, అసలు పరమేశ్వరత్వము గానీ, ప్రధానపూజ్యత గానీ సంభవింపనేరదు. శ్రీశంకరు లా విషయము నెరుగనివారుకారు కనుకనే వారు శ్రీమన్నారాయణుని తదవతారములను శ్రీరామచంద్రుని ఇత్యాది పరమ వైదిక సంపత్సంభావ్యులనే స్మరించిరి కాని, శివునకు ఈ బ్రహ్మవిద్యలో ప్రథమాచార్యత్వ ప్రసక్తి కానీ మరొకటి కానీ వారు తమ ప్రస్తావనత్రయమున స్మరింపలేదు. కడమవారెవరో పాశుపతమైన భస్మ రుద్రాక్ష ధారణమందు అభినివిష్టులు వారికి నారాయణాది ఆచార్యత్వమునందలి ద్వేషము వలన శివునకు ప్రథమాచార్యత్వము గల్పించియుండురు. భస్మ రుద్రాక్షధారణ మెట్లవైదికమో, ఇదియు నట్లే అవైదికము. శ్రీ శంకరు లంగీకరించని దిది. శ్రీశంకరులు ప్రమాణముగా పేర్కొనిన ఉపనిషత్తులం దెచ్చటను కూడ వైదికవిషయములు ఉపాత్తములుకాలేదు. శంకరులు వీనిని పరిగ్రహ్యములుగా తెలుపలేదు. తరువాత చాలా గ్రంథము లుపనిషత్తులను పేరున వెలసినవి. వానిలో నున్నను శ్రీ శంకరానుపాత్తములను అనంగీకృతము లను నిషిద్ధములను నంగీకరించుట శ్రీ శంకర భగవత్పాదానుయాయుల మనుకొనువారికి తగదుకదా! “సత్యురధికరణమున” పాశుపతాగమము, తత్సంబంధియగు ననుష్ఠానము, తదుక్తమగు తత్త్వము ఇవన్నియు సూత్రకారులవలెనే భాష్యకారులగు శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు గూడ నిషేధించియున్నారు. ఇది పాశుపతులగు వైపులో లేక కాత్తులో వారివారి సహవాస ప్రాబల్యము వలన వీరి యందు వ్యాపింపజేసియుండురు. వివేకులు ఇంకను పరిశీలింతురుగాక.

సవవచ్చు తన్నియముః 2.3-3) అది వేదవ్రతాదులను గూర్చియు, విశ్వాధ్యయనాదులను గూర్చియు మాత్రమే తెలుపునుగాని యాత్మ తత్త్వమును గూర్చి స్పష్ట పరచినట్లుగా కనుపట్టదు.

ఈపారాశర్య వ్యాసునికన్న పూర్వ మింకను గొంతమంది వేదాంతములగూర్చి విచారించిరి. సూత్రములుగూడ రచించినట్లు కన్పట్టుచున్నది.

అవికూడ హేతు పురస్కరముగా బ్రహ్మత్వమును నిరూపించినవేనని భగవద్గీతలో భగవానుడు “ఋషి ర్భూహుధా గీతం ఛందోభిర్విదైఃపుథక్, బ్రహ్మసూత్ర పదైశ్చైవ హేతుమద్భి ర్వినిశ్చితైః” (భగవద్గీత 13 అ. 14 శ్లో.) అను శ్లోకములో తెలిపెను. ఇప్పుడు అవి ప్రత్యేకముగా మన కగపడుట లేదు. అవియన్నియు నీవ్యాసుని బ్రహ్మసూత్రము లలోనే యంతర్భవించినవని తోచును. అచ్చటచ్చట వారి పేరులు మాత్రము వ్యాసుని బ్రహ్మసూత్రము లలో వినబడుచున్నవి. ఆ యందరి అభిప్రాయము లును ఈ సూత్రములలోనే క్రోడీకరింపబడినవని తోచును. కనుక నిట్లు సకలసారమగు నీ బ్రహ్మ సూత్రముల ద్వారముగానే మనము, ఉపనిషత్తులు, భగవద్గీతలు, వీటిలో న్యాయపురస్కరముగా ప్రవేశించుటయు వాటి యర్థము నవగత మొనర్చుకొను

టయు యుక్తము అని తలచి యాదిశంకరులే మూడు ప్రస్తానములకునుగూడ భాష్యములను రచించిరి.

సకల వేదములు, సకల వేదాంతములు, భగవద్గీతలు, బ్రహ్మసూత్రములుకూడ అద్వైతము నే బోదించుచున్నవని అనేక ప్రమాణములతో, అనేక యుక్తులతో నిరూపించిరి. పూర్వ మీ మాంసాన్యాయములను ప్రతిపాదించిరి. “విద్వద్మనభవ” మును నొక విశిష్ట ప్రమాణముగా స్వీకరించిరి. అత్యాద్వైతతత్త్వజ్ఞు లిట విద్వాంసులు. శ్రీశంకర భగవత్పాదులు తమ యద్వైతమత తత్త్వమును వెనుకఁజెప్పిన ప్రస్తానత్రయ* భాష్యములలోనేకాక సనత్కుజాతీయమునకు, విష్ణు సహస్రనామములకు గూడ భాష్యములు వ్రాసి వాటిలోగూడ నిరూపించిరి. వివేకచూడామణి, భజగోవింద స్తోత్రము, మనీషా పంచకము మొదలగు గ్రంథములను రచించిరి. వారు రచించినవని చెప్పుడు గ్రంథములన్నియు వారు రచించినవేయని నమ్మజాలము. ఉదాహరణము నకు సర్వసిద్ధాంత సంగ్రహము - ఇది శంకర రచయితమని ప్రఖ్యాతిగాని తైలీభేదమే కాక ఇతర విషయములు గూడా నిది ఆదిశంకర విరచితము కాదని స్పష్టపరచుచున్నది. ఇట్లే శ్వేతాశ్వతపో పనిషద్భాష్య విషయమునగూడ పండితులు విప్రతిపన్నులగుచున్నారు. (సశేషము)

* బౌద్ధమతమునందు కూడా సూత్ర వినయ అభిధర్మములని ప్రస్తానత్రయమున్నది. సూత్ర ప్రస్తానము, వినయ ప్రస్తానము, అభిధర్మ ప్రస్తానమునని. ఆ త్రోవ ననుసరించియే యీ శాంకరులును ఈ ప్రస్తానత్రయమును కల్పించి యుండురు. బౌద్ధమతముతో స్వల్ప విభేదము తప్ప మిగిలినదంతయు వారి సమాచారమునే వీరును గ్రహింతురు. కనుక వారు ప్రస్తానత్రయమని యేర్పరచుకోగానే వీరుగూడా దీని నేర్పరచియుండురు. ఏమనగా కడను మతములం దెచ్చటను గూడా ప్రస్తానత్రయమను వాడుకలేదు. వారు కూడ క్రుతి గీతా సూత్రములను ప్రమాణముగా నంగీకరించువారే అయినను వారి కీ శబ్దమే వాడుకలేదు. ఇంకొక విచిత్రము కూడ గమనింపవచ్చును. సౌగత మతములో

“సూత్ర వినయాభిధర్మేణ విశుద్ధిం కల్పయంతి యే. గ్రంథతో నతుచార్దేన నతే నైరాత్మ్య మాశ్రితాః”

అని లంకావతారములో చెప్పినట్లుగా ప్రస్తానత్రయమున కైక్యములేదు. శ్రీ శంకరుల పద్ధతిలోగూడ నీ ప్రస్తానత్రయమున కైక్యములేకపోవుటయే పరమార్థముగా కనుపడుచున్నది. ఛాందోగ్య షష్ఠప్రపాఠకమును ఉపనిషద్భాష్యములో నొకతీరునను, సూత్రభాష్యములో మరొకతీరునను శ్రీ శంకరులు వివరించుటను బట్టియు పై విషయము ప్రమాణితమగును. అయినను నిదియంతయు సూహయే. అసలు తత్వమేదియో ప్రస్తానత్రయమని వీరొక్కరే వాడుటలోని రహస్యమేదియో పెద్దలు, తత్వజ్ఞులు తెలుపవలసియుండురు. మాకు ఆవిషయమున నింకను నిస్సంశయముగా తెలియలేదు.

పుణ్యభూములు - పుణ్యపురుషులు

2

జటావల్లభుల పురుషోత్తము . ఎఫ్.సి.

సన్నిధి మాత్రముచేతనే భక్తులను పవిత్రులను చేయగల దివ్యపురుషుల శీదేశమున నేటికిని గలరు. పుష్పమునుండి పరిమళము వ్యాపించునట్లు అట్టి మహామహాల అంతఃకరణమునుండి పవిత్ర భావ తరంగములు చుట్టుపట్ల ప్రదేశములకు ప్రవహించుచుండును,

“యథావృక్షస్య సంపుష్పితస్య దూరాద్గంధోవాత్యేవం పుణ్యస్య కర్మణో దూరాద్గంధోవాతి.”

(నారాయణోపనిషత్ 11-1)

తిరువణ్ణామలైలో శ్రీ రమణమహర్షి దర్శనము చేసినవారి కిట్టి యనుభవ మగుచుండెను. 1936 వ సంవత్సరమున శ్రీ రాజేంద్రప్రసాదుగారు మహర్షి దర్శనము చేసి బయటకు రాగానే ప్రతికావిలేఖకుల ప్రశ్నకు సమాధానముగా నిట్లు చెప్పిరి: “ఒక గంట సేపు నేను మహర్షి సన్నిధినుంటిని. ఆయన నాతో మాట్లాడలేదు. నేనాయనతో మాట్లాడలేదు. కాని ఆ కాలమున నాకు శాంతి, ఆనందము అనుభూతము లైనవి.” ప్రస్తుత రచయితకు కూడ మహర్షి సమక్షమున నట్టి యనుభూతి కలిగెను.

మహాపురుష సాంగత్యము పరమపావన మనునది నేటికిని మనదేశమున ప్రత్యక్ష గోచరము. దర్శన స్పర్శనములచే శిష్యుల నుద్ధరింపగల మహాత్ములను గూర్చిన కథలను పురాణములలో మనము చదువుచునే యున్నాము. అవిచ్ఛిన్న సంస్కృతి పరంపరగల యీ దేశములో నట్టి మహానుభావులు ప్రతి కాలము లోను నుండుటలో నాశ్చర్యము లేదు. రామకృష్ణ పరమహంస మొట్టమొదటిసారిగా వివేకానందకు దివ్యానుభూతిని గల్గించినరీతి ప్రసిద్ధమైనది. దానిని

గురించి శ్రీ వివేకానందయే స్వయముగా నిట్లు చెప్పుకొని యున్నారు: “పరమహంస తన కుడిపాదమును నా శరీరముపై నుంచెను. నేను నేత్రములను తెరిచి చూచుచుండగనే యా మందిరము, సమస్త వస్తువులు గిజ్జున తిరుగ నారంభించినవి. సమస్త దృశ్యము క్షణములో అదృశ్యమాయెను. నాతోబాటు చరాచర ప్రపంచమంతయు లయించి పోవుచున్నట్లు తోచెను....”

కూర్మన్యాయముగా భక్తుల ననుగ్రహించు మహానుభావుల చరిత్రలు మన మతగ్రంథములలో వర్ణింపబడి యున్నవి. తాబేలు తన పిల్లలు దగ్గఱలేనప్పటికిని వానిని తలచుకొనుచో వానికి కడుపునిండును. అట్లే దూరదేశమున కేగిన మహర్షి తన గృహమున పరిచర్య చేయుచున్న శిష్యుని అనుగ్రహ బుద్ధితో తలచుకొనగా నా శిష్యునకు సమస్త విద్యలు కరతలామలకములైనవను నొక కథ ఉపనిషత్తులలో కలదు మన దేశమున ఆధునిక యుగములోకూడ నిట్టి మహానుభావులున్నారనుట నేటి ప్రపంచములో భారతదేశమునకుగల ఆధ్యాత్మిక విశిష్టతకు ప్రబల నిదర్శనము.

స్వామి వివేకానంద అమెరికాలోనుండగా ఆ దేశస్థు డొక డాయనను విందునకు పిలిచెను. స్వామిజీ వెళ్ళునప్పటి కాతని గదిలో రామకృష్ణ పరమహంస చిత్రపట మొకటి కనపడెను. అది స్వామిజీ కాశ్చర్యమును గల్గించెను. అదివఱ కాదేశములో పరమహంస చిత్రపటములు వ్యాప్తిలో లేవు. ఈ పటము మీ కెట్లు వచ్చినదని స్వామిజీ యాగేస్తునడిగెను. ఫ్రాంక్ డోరక్ అను పేరుగల యా

అతిథేయు కిట్లు సమాచారము చెప్పెను. “ఈ మహా పురుషుని నే నెన్నడును చూడలేదు. ఈయనను గూర్చి వినియుండలేదు. కాని నా యందలి యనుగ్రహముచే నీయన నాకు నిద్ర. మెలకువ కానప్పుడు దర్శనమిచ్చి యాధ్యాత్మికోపదేశముచేసి యదృశ్యుడాయెను. నేను వెంటనే లేచి మారూపము నీరీతిగా చిత్రించుకొంటిని.” భారతదేశములోని సిద్ధపురుషులు ప్రపంచములోని యన్నిప్రాంతములలోను తమ యనుగ్రహమును ప్రసరింపజేసి యాధ్యాత్మిక సౌభాగ్యమును పెంపొందించుచుండు రనుట కిట్టి నిదర్శనములు కలవు. మరి యేదేశమునకును నిట్టి జగద్గురుత్వ వైభవము లేదు.

భగవంతునివలెనే సిద్ధపురుషులు భక్తులకు ఆధ్యాత్మికోత్తేజనమును మాత్రమేకాక ఆర్థి నివారణము గూడ గావింపగలరు. అమెరికాలోని కాలిఫోర్నియా నగరవాసియైన పౌలిన్ నోయే (Paulin Noye) అను వనిత బహురోగపీడితయై వెదకికొనుచు రమణమహర్షి వద్దకు వచ్చెను. ఆమె భాధలన్నియు తొలగి పోయెను.

మహాపురుషులు చూపగల మహిమలు బహు విధములుగా నుండును. మనకిప్పుడు కావలసినది వారి యాధ్యాత్మిక విశిష్టతమాత్రమే. వారు ప్రపంచ వాసనల సతిక్రమించుటయేకాక అన్నమయ ప్రాణమయ మనోమయ విజ్ఞానమయానందమయములైన పంచకోశములతో తాదాత్మ్యము చెందక పంచకోశాంతర్వర్తియైన ఆత్మస్వరూపమును గుర్తించి ద్వంద్వాతీతులై నిత్యానందానుభూతిలో నుండురు. వారు మృత్యువున కతీతులు; ఈ మహమును విడువరనికాదు; తమ మరణముపట్లకూడ ద్రష్టృభావమునే కల్గియుండురు. వారు లోకములోని యన్ని విషయములను చూచుచు నిత్యానందానుభూతిని విడువనట్లే తమ మరణమును కూడ బ్రహ్మానందానుభూతితో కూడియే చూడగల్గుదురు. ఇచ్చాపూర్వకముగాకూడ దేహమును విడువగల్గుదురు.

స్వామి వివేకానంద 4-7-1902 తేదీని దేహత్యాగము చేసెను. కాలది దినములకు పూర్వమే పంచాంగము తెప్పించి యా దివసమునద్ద గుర్తు పెట్టెను. శుక్రేంద్రతీర్థస్వామి యను పీఠాధిపతి 10-7-1949 తేదీ రాత్రి 11-30 గంటలకు దేహము త్యజించిరి. ఆ పూర్వవివసముననే వారు “సమాధి చెందుటకు రేపుచాల శుభదివసము” అని తమ శిష్యులకు చెప్పిరి. ఏవిధమైన అస్వస్థతలేక రాత్రి 10 గంటల వఱకు తమ విధులను నిర్వర్తించుకొని వారు తాము ముందుగా చెప్పియుండిన సమయమున దేహత్యాగము చేసిరి.

స్వామి వివేకానంద దేహత్యాగముచేసిననాడే మద్రాసులో రామకృష్ణ మఠమున నిద్రించుచున్న రామకృష్ణానందస్వామికి “నేను శరీరమును ఉమ్మి వైచితిని” అను స్వామిజీ పలుకులు వినబడెను.

ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంత వాతావరణమును పశుపక్షిల మీదకుగూడ ప్రసరింపజేయగల మహర్షు లీ దేశమున నేనాడో యుండుటయేగాక నవీన యుగములోకూడ కన్నట్లుట ప్రపంచవాసుల కాశ్చర్యము గల్గించుచున్నది. మృగములు, పక్షిలు, సర్పములుకూడ రమణమహర్షిని చేరుటయు, ఆయన మాటల సర్థము చేసికొనుటయు తాను స్వయముగా చూచినానని పాల్ బ్రెన్ టన్ అను ఆంగ్లేయుడు తన గ్రంథములో (A Search in Secret India లో) వ్రాసి యున్నాడు. కేవల భౌతికవాదమును ఖండించుటకు అంతఃకరణమునుండి యిట్లు కొల్లలుగా సత్వగుణమును పైకి చిలుకు దివ్యపురుషుల యునికి నేడు ప్రబలాధారముగా నున్నది.

ఆధ్యాత్మికోన్నతిని పొందుటకు మహాపురుష సాన్నిధ్యము పుణ్యక్షేత్ర సంసేవనము మిక్కిలిగా తోడ్పడును. పుష్పమునుండి పరిమళము వ్యాపించునట్లు పుణ్యతరంగములుకూడ సదృశ్యరూపములో చుట్టుపట్లకు ప్రసరించును.

అట్లే పాపప్రదేశములనుండియు పాపులనుండియు పాపతరంగములు వ్యాపించును. కావున పుణ్య

పరిసరములను సేవించుట యెంత ముఖ్యమో పాప పరిసరములను చేరకుండుట యంత ముఖ్యము. పాపాలచెంత చేరరాదనుట కొక ప్రబల నిదర్శనము శ్రీ రామకృష్ణ పరమహంస పవిత్ర జీవితములో కలదు. ఒకనాడు పరమహంస ధ్యానములో ప్రవేశింప సంకల్పింపగా నందుల కేదో అడ్డు తగులుచున్నట్లాయనకు గోచరించెను. తుదకొక మహాపాపాత్ముని సాన్నిధ్యమే యీ యాటంకమునకు కారణమని పరమహంస తన శిష్యులకు చెప్పెను. తనపద్దకు వచ్చినవారి పుణ్యపాపములను వాసనచూచు శక్తి శ్రీ వివేకానంద కుండెను. మనోగతభావములకు, పాపపుణ్యములకు బాహ్యప్రపంచముమీదను, ఇతరుల మనోరంగముమీదను గల్గు ప్రభావమును గుర్తింతుమేని, పుణ్యాత్ములు సంకల్పబలమువలన నెట్టి అడ్డు తములను సాధింపగలరో తెలిసికొందుమేని తపశ్శీలురు, యోగులు మున్నగువారి సాన్నిధ్యమును అనుగ్రహమును అమూల్య నిధానములనుగ భావింప గల్గుదుము; వారి యునికియే లోకమునకు మహా భాగ్యమని తెలిసికొందుము. అస్మదాదులము కరచరణాద్యవయవములతో లోకమునకు చేయు నుపకారమును శతగుణముల మించిన యుపకారమును వారు తమ యునికిచేతనే చేయగల్గుదురు.

1947 వ సంవత్సరము ఆగష్టు 15 వ తేదీని భారతదేశమునకు స్వాతంత్ర్యము వచ్చిన సందర్భమున శ్రీ అరవింద యొక ప్రకటనచేయుచు తన జన్మదివసమున స్వరాజ్యమువచ్చుట యాదృచ్ఛిక సంఘటన కాదనియు తనసాధనకు ఫలిత మీసంఘటనలో నున్నందున తన జన్మదివసముతో నిది గూఢమైన సంబంధమును గల్గియున్నదనియు నుడివెను. కొన్ని దశాబ్దములక్రిందటనే క్రియాత్మక రాజకీయములనుండి విరమించిన శ్రీ అరవింద యిట్లు చాటగల్గుటకు కారణ మాయన భౌతికాతీతరంగములో తపస్సంకల్పాదిరూపమున గావించిన సాధనయే కాని

మరొకటి కాదు. లోకములో తొల్లుకొనువారే లోకోపకారము చేయుచున్నారనియు, యోగ తపోనుష్ఠానములలో నున్నవారు లోకమున కుపకరించుట లేదనియు భావించుట మహాపురుష చూషణమను పాపమును మూటకట్టుకొనుటయే యగును.

భారతదేశములో పరంపరగా వచ్చుచున్న మతాచారములు, మంత్రయోగతపశ్చర్యలు, ఉపవాసములు, వ్రతములు మున్నగువానివలన నేర్పడిన యాధ్యాత్మిక వాతావరణమే యిట నితరదేశములలోకంటె హెచ్చుమంది జ్ఞానులు, యోగులు, పుణ్యాత్ములు బయలుదేరుటకు కారణమైనది. ఈ వాతావరణమునకు కారణములైన మతవిశ్వాసములను ఆచారములను మూఢత్వముగానే భావించు కొందరు వివేకానందుని “మీదేశములోని పాతబడిపోయిన యాచారములను నిర్మూలించుటకు మీరెందులకు ప్రయత్నింపరు?” అని యడుగగా స్వామిజీ యిట్లు సమాధానము చెప్పెను. “పలమునుబట్టి చెట్టుయొక్క గొప్పతనమును నిర్ణయింపవలయునుగదా? మీరు విరసించుచున్న విగ్రహారాధన సంప్రదాయమునుండి మహాజ్ఞానులు బయలుదేరుచున్నపుడు నేను దాని నెట్లు ఖండింపగలను?” అని శ్రీ వివేకానంద సమాధానము చెప్పెను. సనాతన భారతీయ సంప్రదాయములకును పుణ్యపురుషులీ దేశమున బయలుదేరుటకును నిట్టిసంబంధము కలదు. దీని కనుగుణముగానే గతశతాబ్దిలో నీ దేశమున బయలుదేరిన మహాజ్ఞానులు, యోగులు ఎల్లరును నిచ్చటి సనాతనమతములోని ఉపాస్యదేవతామూర్తులను, ఆరాధన వద్దతులను, పుణ్యక్షేత్ర విశేషాదులను, సదాచారములను, వీనిమహిమనుసంపూర్ణముగ నంగీకరించినవారే కాని వీనిని తేలికగా చూచినవారుకారు. ఎంతకాల మీ సనాతన సంప్రదాయము లీ దేశమున నిలచునో యంతకాలము ఇందుండి కొందరైనను మహాయోగులు, తపశ్శీలురు, జ్ఞానులు బయలుదేరుచుందురు.

హిందీ లో భక్తి సాహిత్యం

శ్రీ జి. యస్. రావు, సాహిత్యరంగం

మధ్యయుగమున భారతదేశంలో చెలరేగిన మత వుద్యమాలలో శ్రీ శంకరపాదుల అద్వైతప్రచారం, రామానుజాచార్యులవారి వేదాంత ప్రచారోద్యమం ముఖ్యమైనవి. అనాటి వుద్యమ నాయకులలో ముఖ్యుడైన మధ్వాచార్యులవారి ఆదర్శాలను లక్ష్యంగా చేసికొని చైతన్యప్రభువు రాధా మాధవ సంప్రదాయాన్ని పురికొల్పాడు. ఆచార్య వల్లభుడు కృష్ణ భక్తి వుద్యమాన్ని లేవదీశాడు. భాగవత యుగంనాడు ప్రారంభమైన కృష్ణభక్తి ప్రచారం ప్రేమ ప్రధానమైందిగా పరిణమించి, ఆత్మచింతనకన్నా విజ్ఞాన సంపదకన్నా ప్రేమభావానికున్న ప్రాధాన్యతను గూర్చి చాటింది. నింబార్కాచార్యులవారు పీటన్నిటికంటె కొంత భిన్నత్వాన్ని చూపుతూ మాధవసంప్రదాయాన్ని స్థాపించాడు.

క్రీ. శ. 15 వ శతాబ్దంలో కృష్ణభక్తి సమాజాన్ని గూర్చి జరిగిన ప్రచార కార్యంలో హిందీభాషా ప్రాంతంలో ఎక్కువకృషిసల్పినవాడు వల్లభాచార్యులు. ఆయన తన వేదాంతాన్ని “శుద్ధాద్వైతం” అన్నాడు. భక్తిమార్గాలలో “పుష్టిమార్గ” మన్నాడు. శ్రీకృష్ణుని ఆనుగ్రహంతో జీవి సచ్చిదానంద స్వరూపాన్ని పొందవచ్చున్నాడు. శంకరాచార్యులవారు బ్రహ్మకు జీవికి మధ్య వున్న మాయా ప్రపంచాన్ని తొలగించాలన్నాడు. కాని వల్లభాచార్యులవారి శుద్ధాద్వైతంలో నవీనమైన ప్రతిపాదన లున్నాయి. బ్రహ్మ ఆవిర్భావ, తిరోభావ శక్తులను కల్పనటీవడు. సత్, చిత్, ఆనందం అను త్రిరూపాలు కలవాడు. సృష్టికర్త ఒకసారి జగత్తుగా పరిణమిస్తాడు. ప్రపంచంకంటె భిన్నంగా తన సహజరూపంలో వుండనూ వుంటాడు. తాను ఆవిర్భావ, తిరోభావ స్వరూపాలతో భిన్నంగా గోచ

రిస్తాడు. జీవరూపంలో ఆయన సత్, చిత్ రూపాలు ఆవిర్భవించినవి. ఆనందస్వరూపం లోపించింది. జడపదార్థాలలో సత్యతత్త్వం వున్నది. మిగతా రెండు స్వరూపాలు తిరోభవించాయి. శంకరపాదుల సిద్ధాంతాన్ని ఈ విధంగా మార్చివేశాడు. అందుకే “శుద్ధాద్వైత” మన్నాడు.

కృష్ణుడు పరబ్రహ్మ స్వరూపుడు అన్నారు వల్లభులు. దివ్యగుణ సంపన్నుడైనవాడు పురుషోత్తముడు. వైకుంఠం ఆయన లోకం. గోకులం వైకుంఠంలోని ఒక చిన్న ప్రాంతం. గోకులంలో వున్న బృందావనం, యమునానది, గోవర్ధనపర్వతం, యింకా అక్కడున్న వైరుపచ్చలు, చెట్లు చేమలు, రాళ్ళు రప్పలు, ఆలయందలు మొదలైన వాటితో కృష్ణుడు అలక్ష్మభావం కలిగి రాసక్రీడలు చేస్తాడు. ఈ నిత్యజీవన వలయంలో ప్రవేశించిన ప్రతిమానవుడు మోక్షప్రాప్తికి అర్హుడవుతాడు. కాని భగవదనుభూతి, భగవదనుగ్రహం లేనిదే యిదిమాత్రం సాధ్యమా? ఈ భగవదనుగ్రహమే “పుష్టి” అనీ, “పోషణ” అనీ వల్లభాచార్యులవారు పేర్కొన్నారు.

పుష్టి సంప్రదాయంలో ఎందరో తన్మయులైన భక్తులు కావ్యగానం చేసారు. వల్లభాచార్యులవారు వున్న గోవర్ధన పర్వతంపైనున్న మందిరమే కవుల సంఘంగా మారింది. అనంతమైన సాహితీలృం వెలసింది. కోకొల్లలుగా గీతాలు వ్రాయబడినయి. ఆ గీతాలే, ఆవేశపూరితాలైన ఆ పాటలే హిందీ సాహిత్యాన అసంఖ్యాక లైన ఉద్బంధాలుగా రూపొందాయి. ఆ కవుల జీవిత కథలతో కవుల చరిత్రలూ, సాహిత్య చరిత్రలూ నిండిపోయాయి.

అచార్యవల్లభుడు సహజంగా తెలుగువాడు. ఆయన తండ్రి లక్ష్మీధర సోమయాజి వుత్తర దేశానికి వెళ్ళి అక్కడే స్థిరపడిపోయాడు. అక్కడే పుట్టి పెరిగిన వల్లభుడు ఒక మహాప్రవర్తకుడై హిందీ సాహిత్యాభివృద్ధికి ఘనమైన సేవలు చేశాడు. ఆయన శిష్యమండలి వ్రాసిన కావ్యాలే ఆనాటి హిందీ సాహిత్యంలో సగానికి ఎక్కువయిన స్థానాన్ని ఆక్రమించింది. ఆయన చేయగలిగిన ఈ సాహితీ సేవ యింకొక వ్యక్తి చేయగలిగినట్లు హిందీ సాహిత్య చరిత్రలో కనిపించదు.

హిందీ సాహిత్యానికి జీవం భక్తికవితా సారస్వతమే. భక్తి సారస్వతంలో రామాయణకథా సంలాప చరిత్రలు పోగా ప్రముఖమైన గ్రంథాలు కృష్ణజీవితానుబంధాలయిన భక్తిగీతలే. ఇవి ఎన్నో? ఏమో? వీటిని వ్రాసిన వారంతా వల్లభుని శిష్యకోటిలోనివారే. 'అష్టభావ' సాహిత్యచరిత్రలో ఒక మహా అధ్యాయం. అందులోనూ సూరదాసు వ్రాసిన గీతాలు ఆనాటికి, ఈనాటికి, ఉత్తరదేశంలో ముఖ్యంగా ప్రజభాష మాట్లాడే గోకులంలోని జానపద వీధుల్లో మార్మోగుతున్నాయి. ఆ పాటలలో నిండి నిబిడాకృతులైన అచార్యులవారి వేదాంత భావపరంపరలు పండిత పామరుల్లో వ్యాపించి వున్నాయి.

ప్రాపంచికమైన బాధలన్నీ మరిచి కృష్ణుణ్ణి సేవింపమన్నారు వల్లభాచార్యుల వారు. ప్రాపంచిక మోహాలను విడనాడందే దివ్యత్వం లభించదు. చిదానందస్వరూపుని చూడలేం. ఈ విషయాలన్ని ప్రజల హృదయాలకు హత్తుకు పోవాలి. అందుకే వల్లభుడు గోకులానికి అంత ప్రాధాన్యత యిచ్చాడు. కృష్ణుడు దోగాడిన ప్రాంతమంతా బంగారుతుల్యంగా భావింపబడింది. అగోకులంలో విరహతాపంచే తపిస్తున్న గోపికల్లో తానూ లీనమైపోయాడు. గోకులంలో వున్నవారంతా భగవంతుని భక్తులే. కాని యోగవశాత్తు ఒకడు పరమాత్ముని పెంచిన తండ్రి. మరొకడు ఆయనతో ఆడుకుంటూ వుండిన స్నేహితుడు. విభిన్నరూపాలలో ఆయన్ను పూజించేవారు.

వారందరి హృదయాల్లోనూ భక్తిభావం పరవళ్ళు చొక్కేది.

అచార్యులవారు స్థాపించిన ఈ సంప్రదాయాన్ని క్రమంగా ఆయన పుత్రుడు గోస్వామి విశలదాసు వృద్ధిలోకి తీసుకవచ్చాడు. విథల్ నాథ్ ప్రజభాషలో వ్రాసిన "దోసా బావన్ వైష్ణవన్ కీ వార్తా" అన్న గ్రంథంలో తనకు 302 మంది శిష్యులున్నట్లు వ్రాశాడు. వల్లభుని శిష్యకోటివారు వల్లభుల మరణానంతరం విశలదాసుని అనుసరించారు. యిందులో దిగ్గంతులయిన ఎనిమిదిమంది కవులున్నారు. వారే 'అష్టభావ' అని ప్రతిష్ఠ బడిశారు. వీరికావ్యం వాత్సల్య రసభరితం. వీరి సంపూర్ణ జీవన తపోఫలమంతా గీతసాహిత్యానికే అంకితమైంది. విజయనగర సామ్రాజ్యకాలంలో తెలుగుభాషలో అష్ట దిగ్గజాలు అపూర్వమైన కావ్యాలను సృష్టించారు. తెలుగునాట రంగులు వేశారు. హిందీకవితా సారస్వతాన ఈ 'అష్టభావ' కృష్ణ జీవితంలోని సుధురసన్నివేశాలను పాటలుగాపాడి చిరస్థాయిగా ఒక నూతనాద్యాయానికి పునాదులు వేశింది. వారి గానాలాపనయే ఒక ఉత్కృష్ట కావ్యం. వారి పరిచయమే ఈ వ్యాసానికి సారాంశం.

1. సూరదాసు: సూరదాసు ఆ గ్రామ గరానికి ప్రక్కగావున్న "రేణుకా" గ్రామంలో క్రీ. శ. 1483 సంవత్సరంలో జన్మించాడు. ఆయన తల్లిదండ్రులు బీదస్థితిలోవుండి సూరదాసుకు అనువైన విద్యా సౌకర్యాలు చేకూర్చలేదు. కాని సహజ ప్రతిభ కలవానికి శాస్త్ర విద్యలతో నిమిత్తమేముంది? సూరదాసు జన్మాంధుడని ప్రతీతి. ఒకనాడాయన దారితప్పి బావిలో పడిపోగా శ్రీకృష్ణుడు ఆయన్ను రక్షించి నేత్రదృష్టి ప్రసాదించాడట. కాని అనంతరూపుడైన పరమాత్మునిచూచి పాపపంకిల పూరితమైన ప్రపంచరూపాన్ని చూడటానికి యిష్టపడలేదు సూరదాసు. అందుకే కృష్ణుడు ఆయన కోర్కెను తిరస్కరించలేకపోయాడని వినికిడి. కాని అంత సాక్ష్యం దృష్టాదృష్టికూటకపదాలలో ఆయన చేసిన శృంగారాది

వర్తనలు ఒక జన్మాంధుడైన కవి చేయలేదన్న ఆలోచించవలసిన విషయం.

ఆచార్యవల్లభులతో సంవర్కంలేని యౌవనదశలో సూరదాసు కాషాయవస్త్రాలు ధరించి బైరాగిలా పరిభ్రమిస్తుండేవాడు. కాని వల్లభులవారితో పరిచయ మేర్పడ్డ పిదప ఆయన దయకు పాత్రుడై ఆయన సలహాలను మన్నిస్తూ వచ్చాడు. ప్రతినిత్యమూ కొన్ని కీర్తనలు వ్రాసేవాడు.

సూరదాసు మమారు లక్ష యిరువదిఆయిదువేల గీతాలు వ్రాసాడు. అందు యాభై వేలవరకు విభిన్న గ్రంథాలలో లభ్యం. ఆయన రచనల్లో “ఘోర సాగర్” ఉత్తమగ్రంథం. సూరదాసు కావ్యంలో వాత్సల్య భావానికి ప్రాధాన్యతవుంది. కవి కృష్ణుని తన స్నేహితునిగా భావిస్తాడు. అతని బాల్యక్రీడలు యశోద పడే ఉబలాటాలు క్రమంగా శృంగార క్రీడలు గోపికల విరహం మొదలగు విషయాలన్నీ ముఖ్యమైనవి.

సూరదాసు సమస్త గీతాలు ఒక ఎత్తు. ఆయన వాత్సల్య, విరహ గీతాలు ఒక ఎత్తు. వీటి రచనలో ఆయన అందెవేసిన చెయ్యి. బాల్య చాపల్యాన్ని వర్ణించటంలో ఇతన్ని పోలినవాడు మరొకడు లేడనటం నిస్సందేహమైన విషయం. కృష్ణుని జన్మ దినోత్సవం, అతడు దోగాడటం, పారాడటం, తప్పటడుగులు పేయటం, వచ్చిరాని చిలుక పలుకులు పలకడం, మొదలైన విషయాలన్నీ సహజంగా వ్రాసాడు.

కృష్ణుడు పారాడుతున్నాడు. యిల్లంతా చుట్టివేసి దుమ్ము ధూళి అంతా శరీరానికి చేసుకొన్నాడు. పెరుగుకుండలో మూతిపెట్టి పెరుగు రాసుకున్నాడు.

“ఘటరున్ చలత్ రేనుతన్ మండిత్, ముఖ ధధి లేవ్ కియే.”

కృష్ణుడు కొంచెం పెద్దవాడయ్యాడు. బలరాముడితో ఆడుకొంటాడు. ఒకనాడు బలరాముడి జుట్టుపై కృష్ణుడికి దృష్టి పడలింది. అమ్మదగ్గరకు పరుగెత్తు కెళ్ళాడు.

“యైయా కబ్ హీ బడై గీ చోటీ కితిబార్ యోహీ దూధ్ పియత్ భయి, యహ్ ఆబ్ హీ హూఁ ఛోటీ..... జెసే బల్ కీహై లాంబీ, మోటీ”

“అమ్మా! నాజుట్టు ఎప్పుడు పెరుగుతుందే? వాడి జుట్టు చూడు, ఊరికే పెరుగుతుంది. నీవు బాగా పాలు త్రాగితే పెరుగుతుందంటావు కానీనాకేం పెరుగదే?” అని అడుగుతాడు.

ఎన్నోసార్లు కృష్ణుడు నిద్రపోతుండడం, నందుడు లేపి తీసుకవచ్చి నిద్రకళ్ళతో ఉన్న కృష్ణునికి అన్నం పెట్టడం వర్ణింపబడింది.

కృష్ణుడు ఆలమందలను పాలిస్తాడు. గోవబాలకు లంతా గిలిగింతలు పెట్టి గేలిచేసి ఏడిపిస్తారు. రెండో రోజు పోనని మారాం పెట్టాడు.

“మైయా! హ్, న చరై హ్, గాయి సిగరే గ్వోల్ ఫిరావత్ మోసాఁ మేరేపాయి పిరాయిఁ జోన పత్యాహి పూఛి బల దావుహి, అపని సాఁహ్ దిలాయా”

ఒకటేమిటి? ఆయనవున్న వాతావరణానికి అనువైన ప్రతి చిన్నవర్ణన హృదయంగమంగా చేసాడు సూరదాసు.

కంసపదకోసరం కృష్ణుడు మధురాపురానికి వెళ్ళాడు. అవసరాన్నిబట్టి అక్కడే వుండిపోయాడు. కాని ప్రేమోన్మాదులైన గోప బాలలు కృష్ణుణ్ణి చూడకుండా అడ్డకాలం వుండలేకపోయారు. వచ్చిపోవుని లెక్కలేనన్నిసార్లు కబురు పెట్టారు. కాని కృష్ణుడు రాలేదు. రాజకార్యానికన్న ముఖ్యమైనదా ప్రణయ వ్యాపారం? ఏమయినా వారి హృదయాలు రాత్రింబవళ్ళు తపించిపోతుంటే శహించలేదు. ఆ విషయాలు విసలేదు. వారిని లాలించి, ఓదార్చే ఒక వ్యక్తిని పంపాలనుకొన్నాడు. విజ్ఞానగర్వంతో విప్ర వీగే ఉద్ధవుడు జ్ఞాపక మొచ్చాడు. ఉద్ధవుడు యోగి. జ్ఞానమే ముఖ్యమంటాడు. భక్తి ప్రేమలకి భగవత్సన్నిధిలో లవలేశమైనా విలువలేదంటాడు. కాని గోపికలకు ప్రేమే జీవిత సర్వస్వం. సరే! తగిన వైద్యుడే ననుకొన్నాడు. “వుద్ధవుడికున్న ఆ మూఢ

నమ్మకంగూడా తగ్గాలి. అందుకు యిది ఒక్కటే మార్గం” అని ఆలోచించి ఉద్ధవుణ్ణి పంపుతాడు.

ఇదంతా భాగవతంలోని కథాక్రమమే. దీనికే సూరదాసు భ్రమరగీతాలని మెరుగులు పెట్టాడు. ఉద్ధవుడు గోకులం చేరాడు. అందరినీ పిలిచి కృష్ణుని సందేశమంటూ తన జ్ఞాన వేదాంతాన్ని ఏకరువు పెట్టాడు. గోపిక లదంతా విన్నారు. ఇంతలో ఎక్కడి నుండో ఒక తుమ్మెదవచ్చి రాధాదేవి పాదంపై వ్రాలింది. గోపికలు రాధిక వుద్ధవుణ్ణి గేలిచేద్దామను కున్నారు. తుమ్మెద నల్లనిది. వుద్ధవుడు నల్లనివాడు. సరే. “తుమ్మెద” అని సంబోధించి వుద్ధవుని ఎత్తి పొడుపులతో తిట్ట ప్రారంభించారు. ఆతని జ్ఞానాన్ని, నిర్గుణబ్రహ్మనికాకులు పొడిచినట్లు పొడిచిపెట్టారు. తమ హృదయాలు దుఃఖంతో భారవంతాలైన తమ శరీరాల స్థితిని గోకులంలోని ఆటలగోపాలం పడే బాధనీ తనివితీర విన్పించారు. వీటికి “భ్రమర గీతా” లన్న పేరు కలిగింది. భ్రమర గీతాలు ఆనాడు చాల ప్రచారంలోకి వచ్చాయి. దేశంలో నిర్గుణ సంప్ర దాయానికున్న ప్రావళ్యాన్ని తగ్గించాయి. అష్టభావలోని ప్రతికవీ, భక్తిగీతాలు వ్రాసిన ప్రతికవి భ్రమరగీతాలు వ్రాశాడు.

సంయోగ వియోగ వర్ణనలో సూరదాసు అందె వేసిన చెయ్యి. గోపికల విరహవర్ణనలోని విభిన్న దశలను వర్ణించాడు. కళాదృష్టితో సూరదాసు వ్రాసిన కవిత వుత్తమశ్రేణికి చెందినట్టిది. పలు విమర్శకులు ఆయన ఆవేశాన్ని, భావశక్తిని పలుసార్లు ప్రశంసించారు. కృష్ణుని శీలవర్ణన భాగవతాన్ని ఆధారం చేసుకొని వ్రాయబడినా తన స్వతంత్ర వ్యక్తిత్వాన్ని చాటుతుంది. సూరదాసు చిత్రించిన కృష్ణుడు మధుర స్వరూపుడు. కాని భారతంలోని రాజనీతి విశారదుని వంటివాడు కాదు. ప్రేమోన్మాది. సూరదాసు హిందీ సాహిత్యంలో ఒక మహోన్నత స్థాయి నందుకొన్నాడు. నందదాసు సూరదాసు తరువాత ‘అష్ట భావ’ లోని కవులలో ప్రముఖస్థానాన్ని ఆక్రమించాడు.

2. నందదాసు : వల్లభాచార్యులదారి : ష్యులలో నందదాసు ప్రముఖుడు. ఈయన బహుముఖమైన ప్రజ్ఞ కలవాడు. ఈయన వ్రాసిన గ్రంథాలు పదహారు వరకు చెప్పబడ్డాయి. (1) రాస పంచాద్యాయి, (2) సిద్ధాంత పంచాద్యాయి, (3) అనేకార్థ మంజరి, (4) మాన మంజరి, (5) రూపమంజరి, (6) రస మంజరి, (7) భ్రమరగీత్, (8) గోవర్ధనశీల, (9) శ్యామ్ సగాయా, (10) రుక్మిణీమంగల్ (11) సుదామా చరిత్, (12) భాషా చళమస్కంత్, (13) పదావల్ హితోపదేశ్, (14) నాసికేత్ పురాణ్ ప్రభుతులు.

ఈయన వ్రాసిన రాస పంచాద్యాయి వుత్తమ గ్రంథంగా పరిగణింపబడింది. ఈయన వ్రాసిన భ్రమరగీతాలు చాల చమత్కార కృతులు. సూరదాసు గోపికలు ఆమాయకురాళ్ళు. తమ దీన హీనస్థితిని వినిపించి ఉద్ధవుని మనస్సు కరిగించారు. నందదాసు గోపికలు తర్కపటుత్వం కలవాళ్ళు. వేదాంతాన్ని తిరుగవేసినవారు. దిట్టంగా వాదించి ఆ వుద్ధవుడి నోరు మూయిస్తారు. ఈయన సిద్ధాంత పంచాద్యాయి భక్తిరస పూరితులైన పాటల సంకలనం. నందదాసు వుత్తమశ్రేణికి చెందిన కవులలోని వాడు. ఈయన నిర్గుణవాదాన్ని పూర్తిగా ఖండించి రూపుమాపేటట్లు చేశాడు. రాసపంచాద్యాయిలో వున్న గీతాలు ఈయన వుత్తమ కవిత్వానికి వుదాహరణలు. పద గుంభన, అర్థగాంభీర్యం— ఈ రెంటికి నందదాసు పేరుబడిసినవాడు.

3. గోవిందస్వామి : ఈయన గోస్వామి విఠల్ దాస్ శిష్యపరంపరలోని వాడు. ఈయన గొప్ప పాటగాడనీ, ఈయన మధురాతిమధురాలైన పాటలు వినేందుకు తాన్వేన్ పచ్చేవాడని ప్రతీతి. గాన మాధుర్యానికి పోల్చదగిన కవితాపాటవం ఈయనలో లేదని అన్నాడొక విమర్శకుడు. ఈయన వ్రాసిన శృంగారపదాలు, సుద్దులు మొదలైనవి ఆ ప్రాంతంలో పల్లెపట్టున వినిపిస్తవి.

4. పరమానందదాసు: వీరు క్రీ. శ. 1493 సం.లో జన్మించారు. వాత్సల్యరస వర్ణనలో సూరదాసు తరువాత అంతటివాడు పరమానందదాసే. ఈయన కీర్తనలు, భజన గీతాలు వింటూ ఆచార్య వల్లభుడు మైమరచేవాడట. ఈయన “పరమానంద సాగర్” అన్న పుస్తకం వ్రాశాడు. ఆచార్య హజారీ ప్రసాద్ జీతన సాహిత్య చరిత్రలో “ఈయన పదాలలోని భాషాలలిత్యంతమాత్రం పొగడదగింది. తక్కినవారి కన్నా ఈ విషయంలో ఈయనలో ఒక ప్రత్యేకత వున్నది.” అని వ్రాశాడు.

5. కృష్ణదాసు: కృష్ణదాసు అష్టభావ కవులలో ముఖ్యమైనవాడు. రాసక్రీడల వర్ణనలలో “సెబాస్” అని పించుకున్నాడు. ఈయన పాటలు రాధాకృష్ణుల విహార యాత్రలతో తత్సంబంధితాలైన శృంగారంతో తోజీకినలాడుతవి, ఈయన “శృంగారవర్ణనలు అతిగా ఉన్నాయి.” అన్నాడొక విమర్శకుడు. ఈయన వ్రాసిన గీతాలు “కృష్ణదాస్ కీర్తన్” “జగత్ మాన్ చరిత్” అన్న గ్రంథాలలో సంకలనపరుచబడ్డాయి. ఈయన పాటలలో అర్థగాంభీర్యంకూడా మెండుగానే వుంది.

6. కుంభనదాసు: కుంభనదాసు వల్లభాచార్యుల వారి ప్రియశిష్యులలో ఒకడు, ఈయన క్రీ. శ. 1468 వ సం. లో జన్మించాడు. బాల్యంనుండి భక్తి విషయాల్లో అభిరుచి ఎక్కువ.

ఈయన గ్రంథాలేవీ వ్రాసినట్లు తెలియరాలేదు. ఈయన కీర్తనలు, భజన గీతాలు విభిన్నమైన గేయ సంపుటాల్లో సంకలిత మొనర్చబడ్డాయి. ఈయన వర్ణనలలో “కృష్ణ రాసక్రీడలు” చాల చక్కగా వర్ణించాడు. కోకొల్లలుగా పాటలు వ్రాశాడు. సంగీతంలో ఈయన పాటలు మునకలువేళాయి. అందుకే జాను తనం జాలువారుతూ తీయగా వున్నాయి, ప్రజల హృదయాలకు హత్తుకుపోయాయి.

ఇతడు అక్కరు చక్రవర్తి సమకాలికుడు. ఈయన గొప్పతనాన్ని చెప్పగావిని అక్కరుపాడుషా తన రాజధాని అయిన పతేహ్ పుర్ సిక్రీ (అగ్రాకు సమీ

పంగావుంది) కి పిలిపించాడు. కొలువుకూటంలో వుండిపొమ్మన్నాడు. కాని ఆయనకు రాచమర్యాదలలో అభిరుచి లేకపోయింది. అందుకే ఒక పాటలో—

“సంతన్ కో కహ సీకరీసోః కామ్, ఆవత్ జాత్ పన హియా టూటీ బినరిగయె హరినామ్”

“సీక్రీపురంతో నావంటి సాధుల కేంపని? ఆ రాచ మర్యాదలలో, వైభవాల్లో హరిస్మరణే మరువగలను.” అని అన్నాడు.

7. భీతస్వామి: ఈయన కవిత భక్తిరసప్రధాన మైనది. తేలిక భాషలో చక్కని భావాలను పొందు పరిచాడు. కాని “చెప్పకోతగిన క్రొత్తదనాలేవీ ఈయన కవిత్వంలో కన్పించ” వన్నా డొక విమర్శకుడు.

8. చతుర్భుజదాసు: ఈయన కీర్తనలు స్ఫుట మైనట్టివి. ఈయన రచనల్లో శృంగార భక్తిరసాలు ఒకదానికొకటి తగ్గకుండా ఉన్నాయి. శిల్పంవలె ఈకవి పాటలు భావభంగిమలతో నిండిపోయాయి. కృష్ణుడు జన్మించినది మొదలు గోపికల విరహ వృత్తాంతంవరకు జరిగినకథ ఈయన పాటలుగా వ్రాశాడు. ఈయన వ్రాసిన పుస్తకాలు “ద్వాదశ్ యక్ భర్త ప్రతాప్” “హిత్ జీకో మంగల్” మొదలైనవి. ప్రేమావతారుడైన కృష్ణుడికి తన జీవితాన్ని పూర్తిగా అంకితంచేసి మైమరిచి ఆనందించిన కవుల గీతాలతో ఉత్తరదేశంలోని బహుప్రాంతాలు మారుమోగు తుంటాయి. మీరాబాయి జీవితకథ, ఆమెపాటల్లోని ప్రతి అక్షరంలోనూ ప్రతిబింబిస్తూవుంది. ఆమె భావావేశాన్ని ఎలా మరువగల్గుతాం? గోవర్ధనగిరిపై నున్న కృష్ణమందిరంలో ‘అష్ట భావ’ కవులు ఈ దేవాలయానికున్న ఎనిమిది ద్వారాల్లో ద్వారపాలకుల వలె కూర్చోనేవారు. భక్తికీర్తనలు పాడేవారు. వారి కీర్తనలు సంగీత సాహిత్యాలకు నిదులు. ఇది సాహితీ పరమైన మహావిప్లవం. యుగయుగాలవరకు సువర్ణాక్షరాలలో లిఖింపబడి వుంటుంది,

శ్రీశైల పుణ్యక్షేత్రమునకు

రాష్ట్రపతి

రాజేంద్రప్రసాదుగారి ఆగమనము

శ్రీ వికారినామ సంవత్సర శ్రావణ శుద్ధ పౌర్ణమి మంగళవారము పుణ్యదినమున (18-8-59) మధ్యాహ్నము 12 గంటలకు శ్రీశైలమునకు రాష్ట్రపతి డాక్టరు రాజేంద్ర ప్రసాదుగారు విజయముచేసిరి. వారిని ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నీలం సంజీవరెడ్డిగారు, దేవాదాయ కమీషనరు శ్రీ వైపి లక్ష్మయ్యగారు, తిరుపతి తిరుమల దేవస్థానముల బోర్డు అధ్యక్షులు ఏ. సి. సుబ్బారెడ్డిగారు పుష్పమాలాలంకృతులను గావించి ఆహ్వానించిరి. శ్రీ సంజీవరెడ్డిగారు, శ్రీ వైపి లక్ష్మయ్యగారిని రాష్ట్రపతికి పరిచయముచేయగా శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు అచట విచ్చేసియున్న యితర ప్రముఖులను, సుబ్బారెడ్డిగారిని, తిరుపతి బోర్డు సభ్యులను, శ్రీశైల క్షేత్రములో సాగుచున్న నిర్మాణ కార్యక్రమములో పాల్గొనుచున్న దాతలను, ఇతరులను రాష్ట్రపతిగారికి పరిచయముచేసిరి.

ఆనాటి సాయంకాలము రాష్ట్రపతి శ్రీశైల జల విద్యుత్కేంద్ర స్థాపనకు నిర్ణయించిన స్థలమును దర్శించిరి. నాటి సాయంకాలము 7 గంటలనుండి 8 గంటలవరకు శ్రీ మల్లికార్జున స్వామివారి దేవాలయమున కెదురుగా నేర్పరుపబడిన నాటకశాలలో కర్నూలు నాట్యకళాపరిషత్తువారు శ్రీ వైపి లక్ష్మయ్యగారు రచించిన 'మార్కండేయ' నాటకము శ్రీ రాజేంద్రప్రసాదుగారి అధ్యక్షతక్రింద రసవంతముగా

ప్రదర్శించిరి. ఆనాటి రాత్రి 9 గంటలకు రాష్ట్రపతి తిరుపతి దేవస్థానమువారొసంగిన విండాగించిరి. మరునాడు 7 గంటలనుండి 7½ గంటలవరకు శ్రీ రాజేంద్రప్రసాదుగారు శ్రీ మల్లికార్జునస్వామి, శ్రీ భ్రమరాంబాదేవి ఆలయముల దర్శించి, శ్రీ స్వామివారిని, ఆమ్మవారిని సేవించిరి. ఆ ఉదయమే 8 గంటలనుండి 8½ గంటలవరకు జరుపబడిన బహిరంగసభలో శ్రీ రాజేంద్రప్రసాదుగారు శ్రీశైలములో ఒక లక్షరూపాయల ఖర్చుతో తిరుపతి దేవస్థానమువారు నిర్మింపనున్న సత్రమునకు శంకుస్థాపన చేసిరి. ఆ సభలో శ్రీ వైపి లక్ష్మయ్యగారు, గవర్నరు భీమసేనసచారుగారు యితర మంత్రుల సానుభూతి ప్రోత్సాహములు పురస్కరించుకొని క్షేత్రమున జరిగిన నిర్మాణ కార్యక్రమమును వివరించిరి. శ్రీ సుబ్బారెడ్డిగారు, తిరుపతిదేవస్థానమువారు చేయుచున్న మహాత్కార్యముల వివరించుచు వారి ప్రజాహితైక కార్యములలో భాగమైన సత్రనిర్మాణమునకు శంకుస్థాపన చేయవలసినదిగా శ్రీ రాష్ట్రపతిని కోరిరి. శ్రీ రాజేంద్రప్రసాదుగారు మత విషయకముగా మనము ఆనాడిగా ఐకమత్యము చూపుచున్న విషయము జ్ఞప్తికి తెచ్చి యీ విషయములో యిప్పుడు కృషి ఎక్కువ జరుగుచుండుట యావద్భారతదేశ కైక్యమున కుపయోగకారి కాగలదని చెప్పి, జరిగిన నిర్మాణకార్యక్రమమునకు సంతసము వెల్లడించిరి.

రాష్ట్రపతి డాక్టరు రాజేంద్రప్రసాదుగారు

శ్రీకైలశ్చైత్రమున శ్రీ తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానమువారి ధర్మశాలకు
శంకుస్థాపన చేయు సందర్భమున సమర్పించబడిన

పద్య రత్న ములు

౧

శ్రీ శేషాచలవాస : శిష్టవినుతా : శ్రీ వేంకటేశ : ప్రభూ :
శ్రీ కైలాధిప : మల్లికార్జునవిభో : శ్రీ కాళహస్తీశ్వరా :
శ్రీశా : భద్రగిరీశ : బ్రోవుఁ డెలమి శ్రీరాయువుల్ గూర్చి, యీ
సౌశీల్యము, గుణశీలు రాష్ట్రపతి రాజుబాబుని ధీమణి.

జనకునిదేశమౌ మిథిల - జన్మమునొందిన కారణంబ, యీ
జనకమహీతలేశ్వరుని జాడలనేగుచు రాజయోగివై,
మనుచు, బ్రజాశిచేతకడు మన్ననలందుచు దేవుఁడంటివా
డని, వినుతింప నెల్లఱును హాయిగనుంటివి కర్మయోగివై.

అదిశంకరుఁడాది అద్వైత సిద్ధాంతు లార్యనాగార్జునా చార్యవరులు
కాకతీయాండ్ర భూకాంతులైన ప్రతాప రుద్రుండు, గణపతి రుద్రమాంబ
రెడ్డిరాజులు, తెల్గురేడులు శ్రీకృష్ణరాయాదులున్ కవి-రాజవరులు
చత్రపతిశివాజి చక్రవర్తి ప్రభృతులందఱి, మన్నన లందిరనగ
రంగవైభవ, నిత్యకల్యాణములును బచ్చతోరణములతో శివా, భవాని
దేవి : భ్రమరాంబనాథుడై తేజరిల్లె ఘనత శ్రీకైలమల్లికార్జునుఁ డనంగ.

—పైడి లక్ష్మయ్య

౨

త్రిలోక్యవనమల్లికార్జునమణిః భక్తౌఘచింతామణిః
శ్రీకైలే భ్రమరాంబికామణిరుచిప్రస్ఫీతసచ్చిన్మణిః
శ్రీమద్భారతదేశనాయకమణిం రాజేంద్రవిద్వన్మణిమ్
దీర్ఘాయుష్యసమస్తరాజ్యవిభవైః ఆకల్పమాకల్పతామ్.

సర్వస్మిన్ జగతి హ్యజాతరిపురిత్యారాధితం సజ్జనైః
భాషాణాం భువి దక్షిణః పతిరితి ప్రఖ్యాతమత్యున్నతమ్
అస్మద్భారతసంస్కృతేరనుపమం జీవత్ప్రతీకం బుధమ్
రాజేంద్రం భ్రమరాంబికానుకలితః శ్రీసర్వతేజోఽవతాత్.

ప్రజ్ఞావాన్ భీమసేనః నిపుణతరమతిః పాలనే రాజ్యపాలః
సంజీవాఽఽవ్యా అమాత్యా అథ భువనగురోః శ్రీగిరీంద్రేశ్వరస్య
క్షేత్రీయే ధర్మకార్యే శ్రుతివిహితవిధౌ తత్పరా లక్ష్మయాద్యః
రాజన్ రాజేంద్ర తుభ్యం సుమహితవచనైః స్వాగతం వాచయంతి.

—కప్పగంతుల లక్ష్మణదాస్రీ

3

శ్రీమాన్ జ్ఞానసుఖైకपूर्ण उभयाविद्याविनिर्मुक्तचिन्
मार्ताण्डोज्ज्वलभानुमान् सुरतरुः श्रीमल्लिकारख्योऽर्जुनः
यत्र श्री अमरांबिकाभुजलतासंवेष्टितो राजते
श्रीशैलं तदिदं निसर्गविमलं क्षेत्रं पवित्रं महत् ॥

कृष्णातीरविराजमानमतुलप्रख्यं पुराणादिषु
त्रैविद्यप्रतिपाद्यमानविभवं ज्योतिर्मयं गीयते
लिंगं लीनरहस्यबोधकमिदं ह्यान्ध्रप्रदेशे स्थितं
श्रीमन् भारतराष्ट्रपालनपटो राजेन्द्र ! ते स्वागतम् ॥

वाङ्मय महाध्यक्ष वङ्गलमूडि गोपालकृष्णार्यः

కనకదుర్గ ఆలయానికి రోడ్డు

మున్సిపల్ పాటర్వర్క్స్ సమీపంలో గల గ్రాండ్ ట్రంక్ రోడ్డునుంచి, ఇంద్రకీలాద్రిపర్వతంపై నున్న శ్రీ కనకదుర్గ ఆలయంవరకు రు. 2 లక్షల ఖర్చుతో ఒక రోడ్డు నిర్మించాలని హిందూ దేవదాయ ధర్మాదాయసంస్థ ఆలోచిస్తున్నది. దీని పొడవు 2200 అడుగులు.

భారతప్రభుత్వ అడిషనల్ కన్స్ట్రలర్ ఇంజనీరుగా పనిచేసి విరమించిన శ్రీ ఎ. నాగేశ్వర ఆయ్యరు ఇచ్చటికి వచ్చి ఇందుకు సంబంధించిన పథకాలు, అంచనాలు రూపొందించారు. కొన్ని సంవత్సరాలుగా పురజనులు చేస్తూ వచ్చిన అభ్యర్థనను పురస్కరించు కొని దేవదాయ కమిషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య ఈరోడ్డు నిర్మాణానికి సంకల్పించారు. ఇందుకు తగిన నిధులు సేకరించటంగురించి ఆలోచిస్తున్నారు.

శ్రీశైలంలో మృగేంద్ర వాహన

నిర్మాణం

దేవదాయాల కమిషనర్ విరాళం

జులై 25 వ తేదీన శ్రీశైలం దేవస్థానంలో భ్రమరాంబ ఆలయమునకు ఎదురుగా మృగేంద్ర వాహనం నిర్మాణానికి దేవదాయశాఖ కమిషనర్ శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య 501 రూపాయలు విరాళం పంపించారు.

శ్రీశైల గణపతికి బంగారు కవచం

హైదరాబాదులో జులై 31 న శ్రీశైలంలో వినాయక షష్ఠికి రత్నగర్భ గణపతికి బంగారు కవచం అమర్చబడగలదనీ, ముందు గోపురం ఇతర కట్టడాల నిర్మాణం చురుకుగా సాగుతున్నదనీ ఆంధ్రప్రదేశ్ దేవదాయ కమిషనర్ శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య చెప్పారు.

రాష్ట్రపతి డాక్టరు రాజేంద్రప్రసాద్ శ్రీశైలం సందర్శించేనాటికి యాత్రికులకు దేవస్థానం వారు నిర్మిస్తున్న సత్రములో 12 గదులు పూర్తికాగలవనీ, ఇదిగాక ఆర్యవైశ్య సత్రము లింగాయత్ సత్రములో గూడ మరొకొన్ని కొత్తగదులు తయారు కాగలవు అన్నారు.

శ్రీశైల ఆలయ అభివృద్ధి కార్యక్రమం

శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య రచించిన నాటక ప్రదర్శనం

శ్రీశైల దేవాలయోద్ధరణ విషయంలో జరుగుతున్న కార్యక్రమానికి ఆర్థికంగా సహకరించేందుకు వచ్చేనెల ఆఖరువారంలో “మార్కండేయ విజయం” నాటక ప్రదర్శన శ్రీశైలంలో జరుగుతుందని దేవదాయ కమిషనర్ శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య కర్నూలులో తెల్పారు.

శ్రీ లక్ష్మయ్య ఇంకా ఇలా అన్నారు: “శ్రీశైలంలో జిల్లా ధర్మకర్తల మహాసభ జరుగుతుంది. నేను స్వయంగా రచించిన “మార్కండేయ విజయం” అనే నాటకమును శ్రీ భ్రమరాంబా మల్లికార్జున పదనరోజముల కల్పించడమేగాక, ఈ గ్రంథ విక్రయ రూపముగ లభించే ద్రవ్యము, నాటకరూపంగా వచ్చే ద్రవ్యాన్ని కూడా దేవాలయాభివృద్ధికి అంకితంచేశాను. శ్రీశైలంలో ప్రదర్శించే సందర్భంలో మంత్రులు శ్రీ డి.సంజీవయ్య, శ్రీ ఎ. భగవంతరావు, కర్నూలులో సెప్టెంబరు మాసంలో ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నీలం సంజీవరెడ్డి తిలకిస్తారు. శ్రీయుతులు సి. యం. రామయ్య, బైరాపురం రామయ్య, బి. వీరయ్యవారి ఇంకా తదితరులు కర్నూలు నాటక కళాపరిషత్తు తరపున నాటకాన్ని ప్రదర్శించేందుకు ఏర్పాట్లు చురుకుగా జరుపుతున్నారు.

సింహాచలం గుడి వద్దకు కొండమీదుగా రోడ్డు

పని జరుగుతున్నట్లు మంత్రి శ్రీ భగవంత్ రావుగారి ప్రకటన

సింహాచలం గుడికి కొండవద్దనుంచి రోడ్డు నిర్మాణం సందర్భంలో అడవులను కొట్టివేయడం, మట్టం పరిశీలన పనులు జరుగుతున్నవని శ్రీయుతులు ఫీసెట్టి అప్పారావు, ఎస్. కాశిరెడ్డిగారల ప్రశ్నలకు సమాధానంగా కానననభలో దేవదాయ ధర్మాదాయాల శాఖ మంత్రి శ్రీ ఆనగాని భగవంత్ రావు ఇవాళ చెప్పారు. ఈ రోడ్డు నిర్మాణానికి ఎంత అయ్యేదీ - అందులో దేవస్థానం ఎంత భరించవలసివస్తుందనే అంశాలు ఇంకా పరిశీలనలో ఉన్నవని మంత్రి చెప్పారు.

**భద్రాచలం దేవాలయ జీర్ణోద్ధరణ
సలహాసంఘం ఏర్పాటుకు యోచన**

భద్రాచలం దేవాలయ జీర్ణోద్ధరణ కృషికి సాధ్యమైనంత త్వరలో ఒక సలహాసంఘాన్ని నియమించే విషయం ప్రభుత్వ ఆలోచనలో వున్నట్లు దేవదాయ శాఖ మంత్రి శ్రీ ఆనగాని భగవంత్ రావు చెప్పారు.

భద్రాచలంలో వున్న సత్రాలు సక్రమముగా నిర్వహించబడేట్లుగూడా ప్రభుత్వం తగుచర్యలు తీసుకోగలదనీ, యాత్రికులకు తగు వసతిసౌకర్యాలు

వృద్ధిచేయగలదనీ మంత్రి చెప్పారు. గోదావరిపై భద్రాచలం చగ్గర వంతెన పూర్తి అయినప్పుడు యాత్రికులకు అధిక సౌకర్యాలు కలుగగలవు అన్నారు. (జూలై 2)

**తిరుపతిలో ఆడి కృత్తిక ఉత్సవాలు
లే లక్షల మంది యాత్రికుల రాక**

తిరుపతిలోని శ్రీ సుబ్రహ్మణ్యేశ్వరస్వామి ఆడి కృత్తిక విశేష ఉత్సవాలూ, తెప్ప ఉత్సవాలూ కిందటి నెల 27 వ తేదీదాకా జరిగినవి. సుమారు 3 లక్షలమంది యాత్రికులు వచ్చారు. 42,000 మంది పూలకావిళ్లు తెచ్చి స్వామికి సమర్పించారు. వెంకి, బంగారు ముడుపులూ, కానుకల రూపంలో స్వామికి రు. 70,000 ఆదాయం వచ్చింది. దేవదాయ ధర్మాదాయాలశాఖ కమిషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య నాయుడూ, తదితర అధికారులూ యాత్రికులకు చక్కటి సౌకర్యాలు జరిపించారు. దేవాలయ నిర్వహణాధికారి శ్రీ ఐ. ఎల్. ఎన్. వెంకట్రావు, పంచాయతీబోర్డు అధికారులూ ఉత్సవాలు జయప్రదంగా జరగడానికి నిర్విరామకృషి చేశారు.

తిరుపతిలో అన్నవరం దేవస్థానం సమాచారశాఖ స్థాపన

హెరిడిటరీ ట్రస్టీ శ్రీ ఐ. వి. గోపాలరావుగారి ప్రకటన

తిరుపతిలో అన్నవరం శ్రీ వీర వేంకట సత్యనారాయణస్వామి దేవస్థానం సమాచార శాఖను ఒకదానిని ఆగస్టునెలనుంచి ప్రారంభం చేసినట్లు ఆ దేవస్థానం హెరిడిటరీ ట్రస్టీలయిన శ్రీ ఐ. వి. గోపాలరావుగారు ప్రకటిస్తున్నారు. ఈ సమాచారశాఖద్వారా తగు సంగతులు తెలిసికొని భక్తులెల్లరు సత్ఫలితాలను పొందగోరుచున్నారు.

श्रीमद्गंधी गीता

रचयितारः

श्री केशिराजु वेंकट नृसिंह अप्पारायाः

स्वराज्य योगः

अस्मत्संस्कृतिसारो हि धर्मबुद्धेः प्रधानता ।
सर्वेष्वपि च कार्येषु बाहिरे प्वांतरेषु वा ॥ १६

The very essence of our civilization is that we give a Paramount place to morality in all our affairs, public or private.

जातिधर्मकृतो भेदः न स्वराज्यादृतो भवेत् ।
विद्या धन वशमेव स्वराज्यं मास्तु केवलं ॥ १७

The Swaraj of my-our-dream recognises no race or religious distinctions. Nor is it to be the monopoly of the lettered persons nor yet of monied men.

स्वराज्यं सर्वभोग्यं स्यात् विद्याधनयुतैः सह ।
प्राधान्यं तु स पंग्वंध क्षुधितश्रमजीविनाम् ॥ १८

Swaraj is to be for all, including the former, but emphatically including the maimed, the blind, the starving toiling millions.

सत्याहिंसापथेनाप्तुं स्वराज्यं यदि चेज्यते ।
अथः स्थित प्रजास्वेव प्रारभ्यो रचनाक्रमः ॥ १९

If we wish to achieve Swaraj through truth and non-violence, gradual but steady building up from the bottom upwards by constructive effort is the only way.

अराजकत्वं निर्माय नियंतृत्व मतः परं ।
शांतिं स्थापितु मिच्छंति येते मम न सम्मताः ॥ २०

This rules out the deliberate creation of an anarchical state for the overthrow of

the established order in the hope of throwing up from within a dictator who would rule with a rod of iron and produce order out of disorder.

रामराज्येन नोद्दिष्टं हिंदूराज्यं मया शृणु ।
रामराज्यं दैवराज्यं सत्य धर्मौ हि देवता ॥ २१

By Ramaraj I do not mean Hinduraj. I mean by Ramaraj Divine Raj, the kingdom of God. I acknowledge no other God but the one God of truth and righteousness.

मम भावस्थितो रामो ह्यवर्तत नवा क्षितौ ।
रामराज्यं यदुक्तं तत् सत्प्रजास्वामिकं ध्रुवम् ॥ २२
रामराज्येऽति दीनोऽपि न्यायं प्रापाविलंबितं ।
शुनकेनापि तत्प्राप्ति मिति गायति सत्कविः ॥ २३

Whether Rama of my imagination ever lived or not on this earth, the ancient ideal of Ramaraj is undoubtedly one of true democracy in which the meanest citizen could be sure of swift justice without an elaborate and costly procedure. Even the dog is described by the poet to have received justice under Ramaraj.

आंग्लानां वापि चान्येषां प्रभुतां द्वेष्मिन्ब्रह्मं ।
असत्यवंचनाधर्मविरोधीत्वस्मि निश्चितम् ॥ २४

I am not anti-British, I am not anti-any Government; but I am anti-untruth, anti-humbug and anti-injustice.

आंग्लेया नथवान्यान प्यवाधित्वा कदापिच ।
देशीयान् सेवितुं शक्तिं स्वधर्मो मे प्रयच्छति ॥ २५

My personal religion enables me to
serve my countrymen without hurting
Englishmen or for that matter any body
else.

मत्सोदरे नहीष्टं यत् तदांग्लेषु च नेष्यते ।
अधर्मासहकारेण सेवे साम्राज्यमेव तत् ॥ २६

I am not prepared to do to my blood-
brother I would not do to an Englishman.
I serve the Empire by refusing to partake
in its wrong.

अन्यदेशस्य सौभाग्यं मपवृत्य कदाप्यहं ।
स्वदेशस्य तु सौभाग्यं प्राप्तुं नेच्छामि भूतले ॥ २७

I do not want my country's happiness
at the sacrifice of any other country's
happiness.

अद्वेष्टा सर्वभूतानां सुहृद् स्म्यल्य जीविनां ।
न स्निह्यामि किं मांग्लेषु यथावा चिरसंगिषु ॥ २८

There is no bitterness in me. I claim
fellowship with the lowest of animals. Why
not then with Englishmen with whom we
have been bound for good or ill for over a
century ?

स्वदेशीयेषु या प्रीतिः सौवांग्लेष्वपि मे हृदि ।
न विशेषोऽस्ति सर्वेऽपि मानवा मे समाः प्रियाः ॥

My love of the British is equal to that
of my own people. I claim no merit for it,
for I have equal love for all mankind
without exception.

Correction in August issue under this
heading under verse no. 8.

Please read "impotence" for the word
misprinted as "importance".

मनुष्यः—महर्षिः

आध्रमूल
रचयितारः
बङ्गलमूडि गोपालकृष्णार्याः

संस्कृतीकरण
अनुवादकाः
???

41

मधुक्षीरैः
शर्कराभिः
भव्यरुच्यं
पञ्चभक्ष्यं
सुपरमान्नं
मोदकयुतं,
कांतिपुंजैः

कर्बुरित दिक्
रत्न भूषण
राजि रखिला,
अगरु धूपः
केतकी सुम
कुमुदसंचय
सोरभादि
घ्राणतर्पण

वस्तुजातं,
 हंसच्छदा
 नल्पशुभ्रा
 पुष्पशय्या,
 चित्रवर्णं
 स्वर्णतंतु
 प्रभामिश्रं
 अंगशोभा-
 वह मनर्थं
 वस्त्रजातं,
 ऐत दखिलं
 भव्यरूपं
 भाग्यजातं
 भोगजातं
 इच्छावहं
 तुच्छमेतत्
 अनित्यं खलु
 क्षणिकनित्यं
 दृश्यमानं
 नश्यति खलु
 दुःख जालं
 जनयति खलु !
 नयननासं
 पाणिपादं
 अंतरंगं
 श्रवणजिह्वम्
 शीर्षोरसं
 जीर्णकोश
 प्रभृत्येतत्
 अंगजातं
 स्थाननियम

स्थितं दृष्टं
 मनुजगात्रं
 मायावशं
 मृन्मयं खलु
 मृत्यो रिदं
 त्वदविभिन्ना
 छाया यथा
 अंतरंगं
 यथा नित्या
 मृत्यु देवी
 पृष्ठभागे
 छायांश्रिता
 अदृश्याकृति
 मावहंती
 प्रतीक्षायां
 वर्तते खलु !
 अध्रुव मिदं
 अल्पगात्रं
 अनित्यं खलु
 खल्पदेहः
 मायातनोः
 ममता इमाः
 ममता कृतं
 कायमेतत्
 इति ज्ञात्वा
 जीवनं कुरु
 विवेकी सन्
 जीवनं कुरु

भो मनुष्य !
 भो मनीषिन् !

42

धूमरहितं
 ज्वलितमंतः
 बहिस्तापं
 प्रकटयंत्यः
 भुगभुगायित
 मुर्मुराग्नेः
 ऊष्मजालं
 उपरिभागे
 प्रक्षिपंत्यः
 धूमबुद्धि
 कल्पयंत्यः
 तीव्रातपैः
 दह्यमानाः
 खरकरकरैः
 शुष्यमाणाः
 धगधगायित
 सिकतातलैः
 अवगुंठिताः
 यत्र नित्यं
 आर्द्रभावं
 गगनकुसुमं
 सूर्यातप
 ज्वालाकुलं
 नित्यसस्यं
 मृगतृष्णिकाः
 सुपरिपूर्णाः
 तादृशीष्वपि
 मरुभूमिषु
 महाकूपाः

प्रखन्येरन्
 निर्मलजलं
 बहिर्नीत्वा
 इदं मधुरं
 इदं लवणं
 इदं ह्यरुची
 त्यव्विभागः
 मुकर एव
 उच्चावचं
 चलद्भि स्तैः
 अंबुयंत्रैः
 अविच्छिन्नं
 जलं प्राप्तुं
 मुकर मेव,
 किंतु नित्यं
 कामकीला
 विषज्वाला
 मिषज्वाला
 द्वेषरोषा
 भीषणाग्नि-
 च्छटाजालैः
 कोपतापा-
 नलप्रोद्यन्
 मदांधत्वां-
 गाररूपैः
 असहनाग्नि-
 च्छटाजालैः
 स्निग्धभावः
 प्रेमभावः
 शशविषाणं

भवति यत्र
 हन्निर्गतैः
 उष्णवातैः
 विपुलविश्वं
 दह्यमानं
 यत्र भवति
 तादृशीषु
 नरकलेबर
 मरुभूमिषु
 कूप खननं
 न हि ज्ञेयं
 न खलु साध्यं !
 निर्मलजलं
 बहिर्नीत्वा
 इदं मधुरं
 इदं लवणं
 इदं ह्यरुची
 त्यब्बिभागः

असाध्यः खलु !
 अनुक्षणमिह
 मनुज हृदयं
 मोहमग्नं
 अविच्छिन्नं
 बहिर्धावति
 बहिर्धावत्
 सदा गायति
 हृदयगत्या
 मा भयं कुरु
 मा शुचं कुरु
 असंकोचः
 भीतिरहितः
 तस्य तत्त्वं
 जानीहि भोः
 ऐधि शांतः

भो मनुष्य !
 भो मनीषिन् !

The Discovery of God

Original:

SRI KAKARAPARTHI KRISHNA SASTRI

Translation:

SRI P. VENKATESWARLU, M. A

(Continued from the previous issue)

Bhuma: Then electricity passes through the wires and enters the bulbs and diffuses brilliant light. Some of it passes through some other wires and makes the fan work which is fixed in the ceiling. Likewise that power can do many functions. That same power will be used by the skilful doctors to cure the diseases, thus saving the patients. That power itself can kill a man in the wink of an eye if he touches it. That electricity itself makes the water or air hot or cold. In the same way, the mighty power in you passes through the wire called mind, enters the bulbs called the eyes, the nose, the ears, the tongue and the like and makes them do their works respectively. With that power alone the creation and destruction take place. With that power only many changes occur in the creation each moment.

San: Mahatma! If the power has got so much capacity, where is the necessity of these inert eye, nose and ear? These are of no use. It can—

Bhuma: I understand your doubt, son! You reply to my question. Will the electricity enter the bulbs without the wires? Will it shine?

San: It can't. Then the light is put out.

Bhuma: If there is no bulb?

San: Then also it is useless.

Bhuma: What about electricity without the wires and the bulb?

San: It can't shine.

Bhuma: Now tell me. Suppose your eyes are the bulbs, your mind wires and you are the electricity, is there any doubt in saying that when you do not pass, either the eyes or the mind are incapable of doing their respective functions?

San: No doubt. My power itself is essential.

Bhuma: Yesterday you asked me about your form. If you tell me the form of the electricity, I will tell you your form.

San: No Mahatma! It has no form.

Bhuma: Now, tell me son! Who was able to see the small letters in the book? Is it your eyes? Or your Mind? Or the most powerful 'You'?

San: (Joyfully) Myself, Swami! Myself.

Bhuma: How can you see who are without form and without eyes?

San: Yes. Now it must be said eyes alone can see.

Bhuma: How can your inert eyes see?

San: Yes. Mahatma! That is also not possible. Then it must be said that that great power passes through the inert eyes and makes them see. That alone makes the ears hear. It is the doer. It is wholly independent.

Bhuma: Sangayya! Why do you ascribe all functions unjustly to one who is formless and a non-doer? That doesn't make your eyes see, nor does it make your ears hear. The needle, in the presence

of a magnet, moves, but the magnet does not make that needle move.

San : Does it not ? Swami !

Bhuma : Look here, son! After the Sun-rise, What does the lotuses become ?

San : They blossom fully.

Bhuma : What about blue lillies ?

San : They fold their petals and fade.

Bhuma : Now tell me. Will the Sun make them bloom or fade ?

San : He does both. He has got both powers.

Bhuma : If so, can the sun make the lillies bloom and lotuses fade ?

San : He can't.

Bhuma : You said the Sun has both the powers. Why can't he do? Therefore the Sun neither makes the lotuses bloom nor the lillies fade. They bloom and fold by the touch of the Sun's rays. It is not the function or work of the Sun either to make them bloom or fold themselves. He is not the doer. Similarly you also do not see. Neither do you make the eye see nor the ears hear. By your presence, they see, and they hear. You impute unjustly the functions of one to another.

San : Swami ! excuse me. I can't deny your logic. But somehow I don't know the reason. The doubt in my mind is not cleared.

Bhuma : Then hear me ! I will explain it in detail. The lamp doesn't burn if there is no air. The same lamp will be put out by the air. If we eat poison, we die. By the application of the same poison, we live by getting cured of diseases. If the quinine is taken, the malaria is cured. If the same pill is taken by a healthy man, he gets fever. The same summer which scorches the healthy with its Sun gives solace to the

fevered. The same full-moon light which pleases everybody becomes painful to the love-lorn. So you say now which power is there in these respective things ? Is it, not logical and justifiable to ascribe these tendencies to one who experiences these different results and expresses them, instead of saying that both these mutually different powers exist in one place and at one time? I will ask you one thing. Do you like coriander chutney ?

San : (Laughs) Till recently I was disliking it because of its bad smell. But gradually I was accustomed to it and now I can easily consume half a seer of rice with it.

Bhuma : Do you see now ? The most disliked thing, in course of time, becomes the most beloved. Is that thing good or bad ? Hateful or agreeable ?

San : Certainly. Certainly.

Bhuma : What certainly ? What is there good or bad in it ? Are they not your mental feelings ? Is it proper to impute the goodness and badness created by your mind to those things ? Likewise are you not assigning the functions of organs to that all-pervading and formless power in you ?

San : Swami ! Just like electricity, because that great power in us at times passes through the organs and at times does not, it happens that our organs do and do not do their functions respectively.

Bhuma : No. The power of Atma is always omnipresent.

San : If so in its presence, why don't some organs function ? At one time, the eyes cannot see and at another time the mind cannot function.

Bhuma : Son ! Even if there is electricity and bulb, can the light shine if the coil is burnt ? Similarly even though the power of Atma is always there, because of the

deformity in the instruments, those functions will not be done.

San : If so, it doesn't reach the eyes of those who are born blind.

Chuma : Why not? It is also there. Did I not say it is because of the defect in means? See, if you keep a lamp in a glass case, it burns brightly. If the same lamp is kept in an earthen pot.....?

San : It doesn't shine.

Bhuma : Not that it doesn't shine. Not that there is no lamp. But because of the weakness of the instrument, the lamp cannot give out its light to the outside. Suppose there is a lamp in the room. If a thing is placed between you and the lamp, is it not shining even if you don't know it is shining? You have already accepted that the earth is revolving round itself. By the Sun, the earth is shining. When the earth turns that side, we don't see the Sun and the darkness envelops. Is there not Sun then also? Does he not shine? The gist of our discussion is that an all-pervading endless power exists eternally. By its presence alone, everything functions in its various activities. The cause for some not functioning is nothing else than their respective deformities. Why this? Look here, I will give you an example which is your experience. Suppose you go to the field and sit on its bund. What do the coolies do? Some will water the field. Some will do the work of bunding. Some will plough and some others do the work of transplanting. If you are not there and if they do not know your orders, they will not do their respective functions.

San : Swami! When I am there and when they know my orders, they will do their functions. Similarly even if the power of Atma is always present, why don't some organs function?

Bhuma : (Laughing) Suppose the tenant working with you has injured his leg accidentally or a scorpion has stung him or he has felled unconscious due to heat-wave. Then even if he is in your presence, even if he knows your orders will he be capable of doing his work? Will he? In the same way.....

San : I understand Swami! I understand. I realise that the deformity of the instruments alone is the cause for the work being not done. Now I put before you everything. The power of Atma doesn't induce the organs. Do you say it has no connection with the results of their functions?

Bhuma : Is there any connection? One may sit near a lamp and write 'Srirama Koti' - another may write a love-letter to his paramour, sitting near the lamp. Sitting there a woman may be winnowing. With the help of that lamp, a baby may crawl upto the ink-bottle and spill it. With the light of the same lamp a thief, crouching beside a wall, may observe where the things are in a room. Because the lamp is there, all are able to do their functions. The lamp doesn't make them do these things. The results from their works do not go to the lamp. Will not that lamp burn as usual even if they remain there or they go outside? It does not induce nor does it check. Similarly Atma.

San : Mahatma! What a wonderful matter you have taught me! Such power exists all over the World, continuously, never getting increased or decreased, without sleep and being a non-doer. Do we not call this God?

Bhuma : Yes. By the presence of this alone, the whole animate and inanimate creation, is born, grows and decays.

San : Swami! It has no form, I think. Then how does it—

When Sangayya was about to question, Bhuma Swami regarding something, his son, Naganna, came with a heavy plate on his head and gently putting it down, saluted the Sanyasi and stood there. Bhuma Swami and Kesava turned their looks towards the things in the plate.

"Has your mother sent all I told her? Why did you delay so much?" Saying so, to his son, Naganna, Sangayya took out two glasses of milk from the plate. He also took out a plate containing a cup of ghee, sugar and wheat flour. Taking out fruits like the plantain and the loose jacket, he raised his head and looking at Naganna asked, "Why haven't you brought the jack fruit? Have you forgotten?"

"Yesterday evening itself mother, it seems, sent the jack fruit to the house of Sastri. There are no ripe fruits," said Naganna.

When Bhuma said 'Why so much Sangayya,' Sangayya replied humbly, 'it is for the tiffin of my Gurudev.'

Smilingly Bhuma Swami saw Kesava with the corner of his eyes.

"Perhaps you have not heard that we have been living without food" said Kesava proudly.

"That a body, which is born by food, and grows by it, can't sustain without it is a fact which this fool Sangayya knows" said Sangayya folding his hands with a smiling face.

Kesava Chaitanya didn't say a word in reply. "Kesava! We can't but take these. This is the order of the Village Headman! Beware!" said Bhuma Swami laughing. "When you have overflowing kindness towards your disciple, is it possible not to take?" said Sangayya respectfully.

Bhuma Swami uttered 'Narayana Smaran.' Kesava took the offerings. Sangayya requested in all ways the Swami to grace his house by his presence with his disciple. But Bhuma Swami declined the requests with soft words. But he agreed at last to put up in Chandrasekhara temple as before and sent the father and the son for the meal.

Hearing their discussion, all the same, Kesava completed peeling of the plantain and orange fruits and kept ready the pallets of wheat mixed with ghee. At the request of Kesava, Bhuma Swami stooped gently for washing his hands and feet uttering the 'Narayana Smarana'. (To be continued)

Temples and their Importance

SRI D. V. SEETHARAMASWAMY

Manager

Sri Suryanarayanawami Temple, Arasavalli

It is needless to state that visiting the temples, offering prayers and performing Poojas in the temples are the ways of attaining salvation. Temples are created for the benefit of the humanity. Wherever a temple is situated, it attracts the people as magnet attracts iron. The temples are the holy places where we find God, represented in the form of idols. Asthikawam and trust in God must be engendered in the minds of young people from the very days of their infancy, so that they will be able to cultivate the habit of meditation and concentration on God and seek His kind Grace and thereby relieve themselves from all kinds of sorrows, physical, mental or spiritual. It is very difficult to make the children believe or imagine about the very existence of God if they do not have the opportunity of visiting the temples and seeing the deities existing therein in the form of idols. Festivals are celebrated in the temples for spreading the proper religious atmosphere. The people will forget the various types of worries of this world of existence when they are engaged in witnessing the festivals and experience the eternal joy.

Properties are endowed to the temples by philanthropic people for performing Nitya Poojas, Deepa-dhupa-Nivedyams, festivals and for arranging religious discourses, recital of Vedas, Geethaparayanas and so many other things which are conducive to the furtherance of religious atmosphere. As the law now stands the surplus funds of the temples can also be made available for various good purposes such as the

establishment and maintenance of poor homes for destitutes who are physically disabled and helpless, the establishment and maintenance of hospitals, Veda-pathasalas, Colleges and other important institutions. For all these things and for their proper upkeep, the temples need more funds and the burden of improving their financial position, to protect their interests and, to safeguard their legitimate claims, lies especially on the shoulders of those who are appointed to be in charge of such sacred institutions. We hear now and then people complaining of ill-health, loss of property or happening of some misfortune as a result of failure to discharge their long pending vows due to certain Deities. Then how can a person who eats the salt of the sacred institutions directly or indirectly—though may it be in return of his own labour—expect to have peace of mind and happy life if he fails to act or discharge his duties to the best interests and advantage of the temples? Of course, divine law always excuses us even if we do wrong or cause damage, without our knowledge or due to our innocence or ignorance of the facts. But at the same time we must make it a point to see that the general law never allows us to escape the consequences of an unlawful act even it is done on account of our innocence, ignorance or whatever reason of a bonafide nature it is. On the other hand, because of its flexible nature, the general law may sometimes involve the good and honest people in troubles, if they are not cautious and careful. But undoubtedly the influence of the general law is much weaker

than that of the divine law. So much so, with the help of divine power we can go through all these troubles achieving success in the end. Let us therefore pray to the Almighty to help us in making our efforts to be conscientious, selfless, sincere and honest not only in managing the sacred institutions but also in our struggle for existence in our entire life as it were. It is also our duty to extend whole-hearted co-operation to our learned Commissioner in his endeavour to make the temples in the state so many Divya-mandirams. While addressing the Executive authorities of the religious institutions of Srikakulam and Visakhapatnam districts, at a meeting held under his presidentship at Premasamajam buildings at Visakhapatnam,

in November last, the Commissioner, with all his kind and courteous words, announced that he would introduce the Provident Fund Scheme for the Executive Officers. Our Commissioner is also anxious that we should learn at least something about the fundamentals of Hindu Religion, Agama Sastras, Upanishads, and other religious subjects pertaining to the divine duties and to implement his desire, he has kindly ordered to arrange the refresher course of training in these subjects. Let us avail ourselves of the opportunity to enrich ourselves with the knowledge of certain important things like the teachings contained in the Puranas, Bhagavatha etc., and try to put them into practice as far as possible.

ĀRĀDHANA

(RELIGIOUS MONTHLY MAGAZINE)

VOL. V

OCTOBER, 1959

Editor :

VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH

Honorary Editorial Board

Sri D. SURYANARAYANASWAMY,
B.A., B.L.
*Secretary, Law Dept.,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sri K. V. N. APPA RAO, M.A.,
*Principal,
Andhra Geervana Vidya Peetham, Kovvur.*

Sri N. RAMESAN, M.A., I.A.S.,
*Deputy Secretary, Home Department,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.*

Sri M. SOMASEKHARASARMA,
*Department of Archaeology,
Andhra University, Waltair.*

Sri
JATAVALLABHULA PURUSHOTHAM,
M.A.,
*Head of the Department of Sanskrit,
S. R. R. & C. V. R. College, Vijayawada.*

Sri GUNDERAO HARKARE,
*Dasabhashavisarada,
Shah Ali Banda Bela, Hyderabad.*

PUBLICATION OFFICE :

ĀRĀDHANA

OFFICE OF THE COMMISSIONER
*Hindu Religious & Charitable Endowments
(Administration) Department, (Andhra Pradesh)
HIMAYATNAGAR, HYDERABAD.*

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 12/-

PER MONTHLY COPY Re. 1/-

విషయసూచిక

తెలుగు

1. వేదమంత్రము	3
2. మాయాఫలం	4
3. భావ నారాయణా : - శ్రీ కడెము వేంకటసుబ్బారావు	5
4. ఆధ్యాత్మికచింతన ఐకమత్యాన్ని సమకూర్చుతుంది - శ్రీ శైలంలో రాష్ట్రపతి ఉద్ఘాటన	7
5. ప్రకృతి పురుషుల పరస్పర సంబంధాలు ఏమిటి? - మంత్రి శ్రీ భగవంతురావుగారి ప్రశ్న	11
6. శైవ వైష్ణవ భేదాలు మానవ కల్పితాలు - ముఖ్యమంత్రి కాశహస్తీలో ఉపన్యాసం	13
7. వేదాంతదర్శనం - పండిత శ్రీ గోపదేవ్	14
8. రామాయణము - పురుషకార వైభవము - శ్రీ బొమ్మకంటి శ్రీనివాసాచార్యులు	22
9. గీతాగానము - శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు	26
10. చతుర్మత తత్త్వం శాంకరాద్వైతం - శ్రీమాన్ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు	28
11. శ్రీరామకథాసుధ - కీ. శే. శ్రీ గొబ్బూరి వేంకటానందరాఘవరావు	32
12. భ్రమరాంబ లాలిపాట - శ్రీ నేదునూరి గంగాధరం	36
13. మనిషి - మహర్షి - శ్రీ వడ్లమూడి గోపాలకృష్ణయ్య	39
14. శంకరుల బహుముఖ ప్రతిభ-పొన్నూరులో శ్రీ చంద్రమౌళి ప్రసంగం	43
15. శ్రీశైల దేవాలయ మరమ్మతులు - శ్రీ పైడిలక్ష్మయ్యగారి విజ్ఞప్తి	44

संस्कृतम्

१. आराधनायां दैव्यां हि सर्वमाराधितं जगत् श्री निष्ठल सुब्रह्मण्य सन्यासि शर्मा	१
२. श्रीमद्वाङ्गीगीता श्री केशिराजु वेंकट नृसिंह अम्पाराया:	४
३. मनुष्यः - महर्षिः	६

ENGLISH

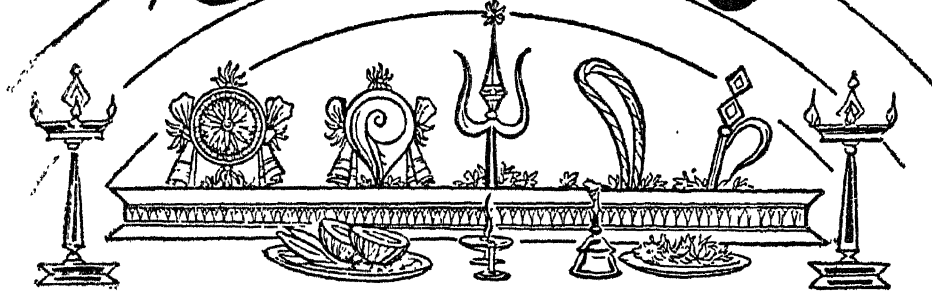
1. Speech of Dr. Rajendra Prasad at Srisailam	1
2. The True Teacher - Francis Brabazon	3
3. The Discovery of God - Sri P. Venkateswarlu M. A.	4

★

ముఖచిత్రం :

శ్రీ కనకదుర్గాంబ - విజయవాడ.

ఆరాధన

సంపుటం 5

అక్టోబరు, 1959

సంచిక 10

तदेवाग्निस्तदादित्यस्तद्वायुस्तदु चन्द्रमाः ।

तदेव शुक्रं तद् ब्रह्म ता आपः स प्रजापतिः ॥

యతు: 3219

ఎవడు జగన్నాయకుడో : ఎవడు జగద్వ్యాపకుడో :
అతనే అదిత్యరూపు డతనే పవనస్వరూపు
డతనే శశికళామయుడు అతనే పరమపవిత్రుడును
అతనే పరబ్రహ్మరూపు డతనే లోకపాలకమణి.

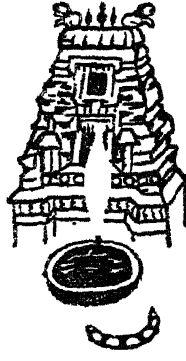
य एक इक्ष्वाक्यश्चर्षणीनामिन्द्रं तं ग्रीभिरभ्यर्च आभिः ।

यः पश्यति वृषभो वृण्यावन्तस्यः सत्वा पुरुमायः सहस्रान् ॥

శ్లో 612219

ఎవడు మహాబలవంతుడో ఎవడు శక్తిమంతుడో
దివి భువి లోకాలన్నిట త్రికాలములగూడ చూడ
ఎవడు నిత్యసత్యమో ఎవడు మహాజ్ఞానియో
సత్పదార్థమయు దెవడో శక్తియు క్తవిజయు దెవడో
అఖిలలోక జీవాళికి అభయశ్రయాల నిచ్చి
పరిపోషణచేయు నెవడు ప్రజాపూజనీయు దెవడో
ఆ పరమేశ్వరు నెప్పుడూ అర్పించుడు స్తోత్రాలను.

—“కళాకృష్ణులు”

మాయా ఫలం

కుమ్మరి మన్ను, చక్రం మొదలైన పరికరాలను పరిగ్రహించి. నానావిధమృతీపాత్రలను ఏవిధంగా నిర్మించుతాడో, ఒడ్డరి గడ్డి, కర్రలు, మృత్తిక మొదలైన అన్యోన్యపేక్షగల వాటితో గృహ నిర్మాణం యేవిధంగా చేస్తాడో, స్వర్ణకారుడు ఒక్క బంగారాన్ని మాత్రమే పరిగ్రహించి గాజులు కిరీటం గండపెండేరం మొదలైన అలంకారాలను ఏవిధంగా సృష్టిస్తాడో, ఒకానొక పురుగు తా నటునిటు కదలకుండా తన చొంగతో ప్రారంభించిన కోశమును తన బంధంగా ఏవిధంగా రూపొందించునో, ఆవిధంగానే ఆత్మకూడా అన్యోన్యపేక్షితాలైన పృథివ్యాది సాధనాలను శ్రోత్రాది ఇంద్రియాలను స్వీకరించి ఈ ప్రపంచంలో సురనరాది యోగుల్లో తానే తన కర్మబంధంవల్ల బద్ధుడై శరీరాన్ని సృష్టించుకొంటాడు.

ఈశ్వరుడు సత్యజ్ఞానానంద స్వరూపుడే అయినప్పటికీ మాయాసమావేశంవల్ల మోహరాగాది చేష్టలవల్ల తిరస్కృతుడై అనేకవిధాలైన హీనయోగుల్లో జన్మించడానికి కారణమైన మనోవాక్కాయ కర్మలను చేస్తున్నాడు. పరద్రవ్యాభిలాష, ఇతరులకు అనిష్ట చింతనం, దేహాత్మ భ్రమ, ఈమూడు విధాలైన మానసిక కర్మలను; పరుషం, అమృతం, కొండెం, వ్యర్థప్రలాపం, ఈనాల్గు విధాలైన వాగ్వ్యాపారమును; దొంగిలించడం, హింసించడం, పరదారగమనం ఈ మూడు విధాలైన శారీరకకర్మలను ఆచరించి మానసిక కర్మఫలం మనస్సుచేతా వాక్కర్మఫలం వాక్కుచేత శారీరక కర్మఫలం శరీరంచేతా శుభాశుభ ఫలితాలను దేహి అనుభవించుతాడు. శరీరంతో చేసే దుష్కర్మవల్ల స్థావరత్వాన్ని వాచకంతోచేసే దుష్కర్మలవల్ల పక్షి మృగత్వాన్ని మనస్సుతోచేసే దుష్కర్మలవల్ల అంత్యజత్వాన్ని మానవుడు పొందుతాడు.

త్రిదండి అనగా త్రికూలంవంటి దండంకలవాడు సిద్ధుడని సామాన్య పండితులు వచిస్తారు. కాని అది కేవల దాహ్య చిహ్నం. వాగ్దండ మనోదండ కాయదండాలెవరి బుద్ధితో ఉంటాయో ఆతనే త్రిదండి అనబడుతాడు. సత్యప్రియవచనశీలత వాగ్దండం, అసత్యసంకల్పశూన్యత మనోదండం, నిషిద్ధ వ్యాపారరాహిత్యం కాయదండం. ఈ త్రిదండమును సర్వభూతాలకు ఉపయోగకరంగాచేసి అంటే మనోవాక్కాయ దమనంచేసి క్రోధనియమంచేసినవాడే సిద్ధుడనబడతాడని తాత్పర్యం.

భావనారాయణా !

శ్రీ కదెము వేంకట సుబ్బారావు

1

రమణీయార్థములందుఁ నా హృదియ మారాటంబుపాలయ్యు యం
త్రముచందంబున ఇన్నినాభిసనచెద నంత్రప్తి యెచ్చోట జ
న్యము గాలేదు మరేయితోచదు “నమోనారాయణాయేతి” మం
త్రము నా నాలుకపై రచింపు మీర నీత్యా ! భావనారాయణా !

2

స్వేచ్ఛావాయువు పీల్చుచుంటే నని నే సిందాఁక సూహించుచుకా
తుచ్చ వ్యాప్తతులందునుంటి- ఏదో నాతోనుండి యాడించెడికా
స్వచ్ఛందాత్మకమై అనంతమగు నీ సత్యం శివం సుందరం
ప్రచ్ఛాయగా నయినేయదే నిలుతు దేవా ! భావనారాయణా !

3

గమ్యస్థానము మార్గ మేదియును లస్యస్థాయి కాలేదు - పై
షమ్యంబై న చితుష్కలము నడిచుగా శంకాకులాత్మండనై
ద్రామ్యం బందుచునుంటి- నివళియు సంసారవ్యంబో, ఆరాధ్యమో,
రామ్యందో విడచుర్చి వెట్టుము ప్రవర్త : భావనారాయణా !

4

శ్రీభూసీలలు సత్తవర్ణ విరహోత్సృష్టోన్మిషజ్జీవతై,
సాకాగ్యప్రదతై కెలందులఁ గటాక్షశ్రీలు వర్షింపఁగా
శోభారాష్ట్రయి లోకచక్షుపలు శ్రీ సూర్యాత్మవై, సర్వ మీ
పై భాసెందువు సాక్షిదేవ ! గణనీయా ! భావనారాయణా !

5

ఈ పొన్నూరున నాలుగేండ్లపర కింతే నీ కృపాపద్ధతికా
రేపుకా మాపును పాత్యపుస్తకము లర్థికా జూచి గాలించి భా
షాప్రావీణ్యుడనైతి- మీర మఱి ఆకాశ్యోతిపై జీవన
వ్యాపారంబులనెట్లు దిద్దెదవా దేవా ! భావనారాయణా !

6

ఈ విశ్వంబున నీవునేననెడు రెండేరెండు భిన్నాకృతిఁ
సావప్తంభ రణోన్ముఖోచ్చలితమై సంబంధబాంధవ్యమై
ఏవో భావ తరంగమాలలకు మాతృస్థానమౌచుండె- నీ
నా వాల్మీకీ రహస్యముఁ దెలుపు ప్రజ్ఞా ! భావనారాయణా !

7

పరమాణ్వంశము దాటి వైద్యుతగతిఁ భాగంబులౌచున్న భా
స్వర సూర్యక్రమచిత్రచిత్రణలు శశ్వచ్ఛోభ సృష్టించెడిఁ
పరిణామాత్మక మైనదై ప్రణవ భాస్వదీతి నానార్థముల్
మెరపించుఁ మురిపించు- కర్తవగుదేవీ, భావనారాయణా !

8

ప్రకృతి ప్రాంగణమందు నెందుఁ గనినఁ ద్వంద్వంబు నర్తించుటఁ
ఇక నీ వుంట యథార్థమేగద ! పరార్థేచ్ఛామతిఁ జూచు నే
నకలంక ప్రతిభుండనేగద ! త్వమేవాహమ్మునా మంత్రముఁ
బ్రకటింపందగు శక్తి నా కొనఁగు దేవా ! భావనారాయణా !

9

అకారం బిదియంచుఁ దేలక అనూహ్యవాచ్యమైయున్న నీ
మూకీభావపు బొమ్మ ప్రాథమికులఁ మోదాబ్ధిలో ముంచెరా,
సాకల్యంబుగ నీ విచిత్రగతులఁ జర్పించి సారాంశముఁ
బాకాలో వివరించుకొందు నిక దేవా ! భావనారాయణా !

10

ముద్దుల్ గుల్కెడు రవ్వలద్ది కడెముఁ ముంజేతి కందీయఁగా
పద్దెంబుల్ పది పాడుకొంచు నిట సుబ్రాహ్మణ్యతో వచ్చితిఁ
రద్దీలేని సుధార్ద్రదృష్టివయి నీ రమ్యోజ్జ్వలాకార మీ
ప్రొద్దుఁ జూపుము సాక్షిదేవత ! స్వయంభూ ! భావనారాయణా !

(జయసంవత్సరము, ముక్కోటి ఏకాదశి 18-12-59 నాడు పొన్నూరులో వ్రాసినవి)

ఆధ్యాత్మికచింతన ఐకమత్యాన్ని సమకూర్చుతుంది

శ్రీమైలం లో రాష్ట్రపతి ఉద్ఘాటన

“స్వరాజ్యం వచ్చిన తరువాత దేవుడు, దేవాల
యాలూ అంటే మనదేశ ప్రజలలో గాఢమైన విశ్వా
సమూ, యాత్రలయందు ఆసక్తి. ఆధ్యాత్మిక అను
రక్తి ఇనుమడించినచని మీరు తెల్పినందుకు ఎంతో
సంతోషించాను. భారతీయ ఏకత్వసాధనలో అట్టి
ఆధ్యాత్మిక తత్వప్రాప్తి, అమృతత్వమును పొందు
టకు నేను నా దేహమును చాటించుటకు గూడా సహ
సంతోషముతో సిద్ధుడనై ఉన్నాను.” అని రాష్ట్రపతి
డాక్టరు రాజేంద్రప్రసాద్, ఆగష్టు 19 వ తేదీ ఉదయం
శ్రీమైలంలో అన్నారు.

శ్రీమైల మల్లికార్జునస్వామి దేవాలయం ఎదురుగా
తిరుపతి దేవస్థానంవారు రు. 1 లక్ష ఖర్చుతో
యాత్రికుల సౌకర్యానికి నిర్మించనున్న సత్రానికి
రాష్ట్రపతి చా. రాజేంద్రప్రసాద్ పునాదిరాయి వేశారు.
దేవాలయానికి పల్లంగు చూరంలో తూర్పువైపున
ప్రత్యేకంగా ఆలంకరించిన పందిరిలో ఈ ఉత్సవం
జరిగినది. వేలాదిప్రజలు వచ్చారు. రాష్ట్ర గవర్నరు
శ్రీ భీమసేన్ సచార్, ముఖ్యమంత్రి శ్రీ పిలం
సంజీవరెడ్డి, పబ్లిక్ వర్క్సు శాఖమంత్రి శ్రీ జె. వి.
నరసింగరావు, దేవదాయశాఖ కమీషనరు శ్రీ పైడి
లక్ష్మయ్య, ఆదనపు పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్ జనరల్
శ్రీ శివకుమార్లాల్, రాష్ట్రప్రభుత్వ ప్రధాన కార్య
దర్శి శ్రీ ఎమ్. సి. పాయ్, తిరుపతి దేవస్థానం
ధర్మకర్తల సంఘం అధ్యక్షుడు శ్రీ ఆనెం చెంచు
సుబ్బారెడ్డి, జిల్లాకలెక్టరు శ్రీ డిటియా శ్రీయుతులు
మద్దూరి సుబ్బారెడ్డి, ఇ. అయ్యపురెడ్డి, పంచాగ్నులు

సూర్యనారాయణ, రెడ్డివారి నాదమునిరెడ్డి, దాసరి
పెరుమాళ్ళు, బి. జి. ఎమ్. ఏ. నరసింగరావు,
పైడి సరసింహాఅప్పారావు, చెలికావి అన్నారావు,
కె. అప్పల సరసయ్య, ఓరుగంటి నరసింహయోగి
మొదలైనవారు సభకు వచ్చారు.

శ్రీనివాస ముప్రభాతశ్లోక ప్రార్థనతో సభ ప్రారంభ
మైనది. రాష్ట్రపతి డాక్టరు రాజేంద్రప్రసాద్పై తాను
రచించిన పద్యాలను దేవదాయశాఖ కమీషనరు
శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య చదివారు. ఆరాధన ఎడిటర్
వడ్లమూడి గోపాలకృష్ణయ్య సంస్కృత శ్లోకాలలో
రచించిన స్వాగతపత్రాన్ని రాష్ట్రపతికి గవర్నర్
ముఖ్యమంత్రి ప్రభుతులకు అందజేశారు. సంస్కృత
భాషలో రాష్ట్రపతిని గురించి వ్రాసిన శ్లోక పంచ
కాన్ని శ్రీ కప్పగంతుల లక్ష్మణశాస్త్రి చదివారు.

సన్మానపత్రాలు, ప్రశస్తి ప్రసంగాలు అయిన
తరువాత సత్రానికి పునాదిరాయి వేసే మీటను
రాష్ట్రపతి రాజేంద్రప్రసాద్ నొక్కి ఇట్లా చెప్పారు:
శ్రీమైలమును నందర్శించడానికి నన్ను రమ్మని మీరు
అహ్వానించినపుడు శ్రీమైల మహాక్షేత్రమును దర్శిం
చటమనే గాథకుతూహలంతోనే గాక, ద్వాదశ
జ్యోతిర్లింగములలో ఒకటైన శ్రీ భ్రమరాంబా సహిత
మల్లికార్జునస్వామిని నా చేతులార అర్పించి కొలిచే
భాగ్యం అబ్బుతుందనే ఆసక్తితో హృదయపూర్వ
కంగా అందుకు అంగీకరించితిని. ఇక్కడికివచ్చి
దేవాలయాన్ని నేటిఉదయం దర్శించినపుడు మీముఖ్య
మంత్రిప్రత్యేకంగా చూపుతున్న శ్రద్ధాసక్తులఫలితంగా,
దేవాలయ ప్రాంగణములో జరుగుతున్న పునరుద్ధరణ
కార్యక్రమాన్ని తిలకించి, దీని మహితత్వమును

గ్రహించితిని. ఇక్కడి కోటగోడలపై కనిపించిన అపూర్వ శిల్పసంపదను చూచి ముగ్ధుడనైతిని.”

“వేలాది సంవత్సరాల కిందట ఇవి నిర్మించబడినప్పటికీ వీటిసొంపు ఇప్పటికీ చెక్కుచెదరకుండా ఉండడం ప్రశంసనీయం. కాల పరిణామంవల్లగానీ, ఇతర కారణములవల్ల గానీ అవి పోకుండా ఉన్నాయంటే మన పూర్వుల శిల్ప ప్రాభవమూ, వాస్తుశాస్త్ర ప్రావీణ్యమూ ఎంత గొప్పవో విశదమవుతున్నది. ప్రస్తుతం మనదేశంలో జరుగుతున్న నిర్మాణ కార్యక్రమాలూ, అయిదేండ్ల కొకసారి మన ఇంజనీర్లు జరిపే మరమ్మత్తులూ చూస్తే, మనపూర్వులు నిర్మించిన నిర్మాణాలు ఉన్నకాలంలో పదవవంతు కాలం ఇవి ఉన్నా చాలుననిపిస్తుంది. అయిదేండ్ల కొకసారి ఇప్పటి నిర్మాణాలకు జరిగే మరమ్మత్తులను నిలిపి వేస్తే పూర్వపు నిర్మాణాలు ఉన్న కాలంలో పదవవంతు కాలమైనా ఇవి ఉంటవా అని సందేహము. కేవలం భౌతికములైన కారణాలవల్లనేగాక ఆధ్యాత్మికమైన ప్రేరణవల్ల మన పూర్వులు మహా నిర్మాణాలను కొనసాగించ గలిగినారు. ఆలయ నిర్మాణానికి వారు ఎన్నుకొనిన రాయి అంత చక్కనిది. రాతి గట్టిదనమువల్లనే ఆకట్టడములుచిరస్థాయినికలిగిఉన్నవి.”

ఆధ్యాత్మిక ఐక్యభావన

“మానవులకు ఆధ్యాత్మికచింతన ప్రధానావసరం. ఆధ్యాత్మిక ఐక్యభావమే మనందరినీ చిర కాలం ఒక తాటిపై నిలిపి ఉంచగలదు. ఐహిక సుఖాలకు అనేక సౌకర్యాలు ఉండవచ్చును. అవి ఐహిక ప్రపంచములో అవసరమే. అయితే ఈ ఐహిక సౌకర్య సాధనలో, మనల నందరినీ, తరతరములుగా ఒకే ఒక జాతిగా బంధించిన ఏకసంస్కృతీభావమును, ఆధ్యాత్మిక ఐక్యభావమును విస్మరించరాదు. మన సంస్కృతికి నిలయములైన ఈ దేవాలయములే మన ఆధ్యాత్మిక వాసనలు చెడకుండా కాపాడినవి. మన సంస్కృతికి చిహ్నములుగా ఇంతవరకూ విలబడి ఉన్నవి. కాశ్మీరమునుంచి కన్యాకుమారి

అగ్రమువరకును, సోమనాథమునుంచి పూరీ జగన్నాథమువరకునూ మన భాషలు, అలవాట్లు, ఆచారములు శీతోష్ణస్థితులు భిన్నములైనను, ఈ భిన్నత్వములో ఏకత్వము మనకు గోచరించుచునే ఉన్నది. ఈ ఏకత్వమే మన మందరము పతనం కాకుండా ఇంతకాలమూ ఏకంగా ఉంచగలిగినది.”

రాజకీయైక్యత

“రాజకీయములలో మొదటిసారిగా ఏకమైనాము. అయితే వేలాది ఏండ్లుగా మన అందరి సంస్కృతి ఒకటేననే మహితభావమే భరతఖండ ఔన్నత్యస్థితికి కారణము అనే సంగతిని మనం ఎన్నటికీ మరువరాదు.”

“ఎందరో రాజులు ఈ వసుధాచక్రమును వీలినారు. గతించినారు. కొందరు సక్రమంగా పాలించి కీర్తిప్రతిష్ఠల నార్జించుకొని చిరస్మరణీయులైనారు. కొందరు దుష్పరిపాలకులై అప్రతిష్ఠ తెచ్చుకొన్నారు. మన కనులార కొన్ని పరిణామములను చూడగలిగినాము. వేలాది మైళ్ళనుంచి వచ్చిన ప్రజలు మన దేశమును జయించి మనపై పెత్తనం చలాయించటం కూడా మనం చూచినాము. వారైనా భారతజాతి, సంస్కృతి అఖండమైనవనే భావమునకు చెరువు చేయలేక పోయినారు. ఈ ఏకత్వ భావమును పాడుచెయ్యాలని యత్నించుతున్నవారి నుంచి దేశమును ఇప్పుడు రక్షించుకోవలసి ఉన్నది. రాజకీయ ఐకమత్యం ఎంత అభిలషణీయమైననూ దాని అంతట అది నిలవజాలదు. తరతరాలుగా భారతీయు లందరూ ఒకటే, మన సంస్కృతి ఒకటేననే ప్రాథమిక సూత్రమును మనము గుర్తించి నప్పుడే, దానిని ఆచరణలో పెట్టి దీక్షతో రక్షించు కున్నప్పుడే రాజకీయ ఐకమత్యము నిలవగలదు.”

“దేవాలయములను పునరుద్ధరించటం అనగా భారతజాతి అంతా ఒకటి, భారతీయ సంస్కృతి ఒకటేననే భావమును ప్రజల మనస్సులలో పునఃరగుల్కొల్పడం అన్నమాట. స్వరాజ్యం వచ్చిన

తరువాత తిరుపతి దేవాలయంపంటి వాటి ఆదాయం పెరిగినదనీ, దేవుడు, దేవాలయాలూ అంటే గాఢ విశ్వాసమూ, యాత్రలయందు ఆసక్తి అత్యధికమైనదని మీరు తెల్పినందుకు సంతోషము. అదే కనుక ప్రస్తుత ప్రజల భావములనూ, అధ్యాత్మిక ఐక్యతకు చిహ్నము అయితే చాలా సంతోషం. భారతీయ ఏకత్వసాధనలో అట్టి అధ్యాత్మిక తత్వ ప్రాప్తికి అమృతత్వమును పొందుటకు నాదేహమును చాలించుటకు చూడ సదాసిద్ధుడనై ఉన్నాను." (దీర్ఘ హర్షధ్వనాలు.)

శ్రీ లక్ష్మయ్య స్వాగతం

రాష్ట్రపతికి, దేవదాయ చర్యదాయశాఖ కమిషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య స్వాగతం చెబుతూ ద్వంద్వ జ్యోతిర్లింగములలో శ్రీ సుల్లికార్డునస్వామి ఒకరనీ, అష్టాదశ శతాబ్దంలో శ్రీ భ్రమరాంబాదేవి ఒకరై అనీ వివరించారు. స్కాండ్ పురాణంలోని శ్రీశైలఖండములో ఈ దేవాలయం ప్రాశస్త్యం కలదని వివరించారు. ఇక్కడి స్వామికి మల్లికార్జున స్వామి అనేపేరు ఎట్లా వచ్చినదీ వివరించే కథ చెప్పారు. శ్రీశైలము పుణ్యక్షేత్రమేరక ప్రకృతి అందాలచిందే ప్రాంతము. ఇక్కడ అనేక ఓషధులు కలవు. నాగార్జునునిపంటి రససిద్ధులు ఇక్కడ పరిశోధనలు కావించారు. యాత్రక ప్రాముఖ్యం కూడా ఉన్నది. పరింగల్లు కాకతీయ రాజులూ, కొండవీటి రెడ్డి రాజులూ, పిఠుయనగరం రాజులూ, భద్రవతి శివాజీపంటివారు ఇక్కడి స్వామిని పూజించటమేరక అనేక శిల్పాలను చెక్కించారు. దేవాలయం పూర్వవైభవమూ, అతరువాత పతనము, పునరుద్ధరణకు అప్పుడప్పుడు జరిగినకృషి, శివరాత్రి ఉత్సవాల సంగతిని శ్రీ లక్ష్మయ్య వివరించారు. ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నీలం సంజీవరెడ్డి ప్రోత్సాహంతో ఈక్షేత్రంలో యాత్రికులకు సౌకర్యాలు, దేవాలయం పునరుద్ధరణ త్వరితగతినీ జరుగుతున్న వన్నారు. ప్రధాన దేవాలయం పునరుద్ధరణపనికి ఇంతవరకూ

రు. 4 లక్షలు ఆయినదన్నారు. సారాష్ట్రంలో సోమనాథ దేవాలయం పునరుద్ధరణపని పూర్తి అయ్యేప్పటికి ఇక్కడి రెండవ జ్యోతిర్లింగము పునరుద్ధరణ పనికూడా దాతల విరాళాలతో పూర్తి అవుతుందని ఆశిస్తున్నామన్నారు. యాత్రికులసౌకర్యానికి రు. 1 లక్ష ఖర్చుతో ధర్మనాథం నిర్మించుతున్నందుకు తిరుపతి దేవస్థానం అధికారులకు కృతజ్ఞత చెప్పారు. శ్రీశైలం జల విద్యుచ్ఛక్తి ప్రాజెక్టు నిర్మాణం జరిగితే శ్రీ మల్లికార్జునస్వామి దేవాలయంచుట్టూ అందమైన వట్టణం ఏర్పడుతుంది. శ్రీశైలం దేవాలయానికి పూర్వవైభవం తిరిగి వస్తుందంటూ దేవాలయం పునరుద్ధరణపట్ల ప్రత్యేక శ్రద్ధవహించిన గవర్నరు శ్రీ నచార్ కు కూడా శ్రీ లక్ష్మయ్య కృతజ్ఞత చెప్పారు. శ్రమకూ, అసౌకర్యానికి ఓర్చి ఈ దేవాలయం చూడడానికి వచ్చినందుకు రాష్ట్రపతికి ధన్యవాదాలర్పించి శ్రీ భ్రమరాంబాదేవీతో మల్లికార్జున స్వామి శుభాశీస్సులు రాష్ట్రపతికి కలుగుగాక అన్నారు.

నత్రానికి పునాదిరాయి వేయవలసినదిగా తిరుపతి దేవస్థానం ధర్మకర్తలసంఘం తరపున రాష్ట్రపతిని శ్రీ ఎ. సి. సుబ్బారెడ్డి అభ్యర్థించుతూ 1933 లో రు. 11 లక్షలుగా ఉన్న తిరుపతి దేవస్థానం ఆదాయం 1940 నాటికి రు. 14 లక్షలనూ, 1950 నాటికి రు. 30 లక్షలనూ పెరిగినదన్నారు. తిరుపతి దేవస్థానం ధర్మకర్తల ఆశయాలు: 1. దేవాలయం ఆచార సంప్రదాయాలన్నింటినీ పరిరక్షించి, దేవాలయాలను పునరుద్ధరించడం, 2. యాత్రికులకు సౌకర్యాలు కలిగించడం, 3. జీవకారుణ్యంద్వారా దైవార్చన, అతరువాత తిరుపతి దేవస్థానం ఆదాయం పెరగడానికి చారణం యాత్రికుల సౌకర్యాలు ఎక్కువ కావటమేనని శ్రీ సుబ్బారెడ్డిచెప్పి, తిరుపతిలో జరుగుతున్న పారిశుద్ధ్య సౌకర్యాలూ, తదితర కార్యక్రమాలను వివరించారు. ఇంకా ఇట్లా చెప్పారు: "శ్రీశైలం క్షేత్రం. ఇక్కడికి రావడం చాలా కష్టంగా ఉంటూ ఉండేది. సులభంగా స్వామిని

దర్శించేందుకు రావడానికి మోటారుకార్ల రాకపోకలకు ఉపయోగపడే రోడ్డును దోర్నాలనుంచి దేవాలయానికి వేశారు, ఆతరువాత బస్సు ఏర్పాటైనది. యాత్రికుల సౌకర్యానికి విశ్రాంతిమందిరాలూ, సత్రాలూ నిర్మాణమైనవి. యాత్రికులసంఖ్య చాలా పెరిగినది. చోటు చాలడంలేదు. శ్రీకైలంలో సత్రాన్ని నిర్మించే సంగతి ఆలోచించవలసినదిగా తిరువతి దేవస్థానాన్ని దేవదాయశాఖ కమిషనరు కోరారు. అయింది.

అందుకు ధర్మకర్తలు వెంటనే అంగీకరించి 1లక్ష ఖర్చుతో సత్రం నిర్మించాలని నిర్ణయించారు. ఆసత్రానికి మీరు ఇప్పుడు పునాదిరాయి వేస్తున్నారు. మీకు సర్వసుఖాలనూ కలుగ జేయవలసినదిగా ఏడు కొండలవానినీ, శ్రీమల్లికార్జునినీ ప్రార్థిస్తున్నాను."

జనగణమన గేయగానంతో కార్యక్రమం పూర్తి

దేవుని సొత్తును సక్రమంగా వాడాలి!

ధర్మకర్తలకు దేవదాయ కమిషనర్ సలహా

ధర్మకర్తలు నిష్ఠతో, భక్తితో దేవుని ద్రవ్యాన్ని సక్రమంగా వినియోగించి, దేవస్థానములను వృద్ధిలోకి తీసుకొనిరావాలని ఆంధ్రప్రదేశ్ దేవదాయ శాఖ కమిషనర్ శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య ఇటీవల కర్నూలు జిల్లా పెదవల్లిలో జరిగిన ధర్మకర్తల సభలో మాట్లాడుతూ చెప్పారు. సభకు జిల్లా సలుమూలల నుంచి ధర్మకర్తలు హాజరుఅయ్యారు. సభకు శ్రీ లక్ష్మీనారాయణరెడ్డి అధ్యక్షత వహించారు. శ్రీ వనం శంకరశర్మ సభను ప్రారంభించారు.

శ్రీ లక్ష్మయ్య మాట్లాడుతూ దేవాలయాల భూములను సక్రమముగా వేలం పాట పాడించి, దేవాలయాలకు సరియైన ఆదాయం వచ్చేట్లు చూడాలనీ దేవాలయాల్లో ధూప దీప నైవేద్యాలు క్రమముగా జరిపించాలనీ హితవుచెప్పారు. బంధువులకు, నేవకులకు తక్కువ కట్టుబడికి, వెలకు భూములను ఇవ్వడం దైవద్రోహం, దైవ అపచారం కాగలదనీ, భక్తితో దైవసేవ చేయాలనీ కోరారు.

వచ్చే నెలలో దేవదాయశాఖ మంత్రి శ్రీ భగవంతురావు ధర్మకర్తల సభకు అధ్యక్షత వహించగలరనీ, శ్రీ సంజీవయ్య ప్రారంభ ప్రసంగం చేయగలరనీ, సభ శ్రీకైలంలో జరుగగలదనీ తెలిపారు.

శ్రీ పి. ధర్మారెడ్డి కట్టించిన ధర్మసత్రాన్ని దేవదాయ శాఖ కమిషనరు ప్రారంభించేశారు.

ప్రకృతి పురుషుల

పరస్పర సంబంధాలు ఏమిటి ?

మొత్త శ్రీ భగవంతరావు గారి ప్రశ్న

సికింద్రాబాదు బూరుగుపేటలో హాల్లో భారతీయ రవయితల అధ్యర్థాన ఆరగిన మహర్షి వ్యాస జయంతి సందర్భమున అప్పటినుండి శ్రీ భగవంతరావు కొన్ని సమస్యలు ప్రతిపాదించారు. షేక్స్పియర్ అనే రవయిత ఒకడు పున్నాడా లేదో లేదోగాని మరెవరు గాని అతనిపేరపున్న నాటకాలను వచించరా అన్న సమస్య వుంది. ఈ విధంగా వ్యాసుని విషయములో అభిప్రాయ భేదాలు పున్నాయా ? వ్యాసుడు నివసించి వుంటాడన్న శ్రీ. పూ. నాల్గవ శతాబ్దానికి ఇప్పటికి ప్రాథమిక భావాలలో భేదాలున్నాయా ? మునిషి ప్రవర్తనపై పెద్దలగుండి, నచ్చిన అంతర్భావాల ప్రభావం ఎక్కువ వుంటుందా లేదో చుట్టూపున్న పరిస్థితుల ప్రభావం ఎక్కువ వుంటుందా ? ప్రకృతి సౌందర్యానికి మూసల భావాలను ఏమిటి సంబంధం ? ఈ సమస్యలను పరిష్కరించాలన్నారు శ్రీ భగవంతరావు. ఈ సమావేశానికి రాష్ట్ర దేవదాయ శాఖ మంత్రి శ్రీ అనగాని భగవంతరావు అధ్యక్షత వహించారు.

“భారత యోగ్యమైన సూత్రాన్ని ప్రతిపాదించడానికి మహాభారతం వచించినవాడు మహావ్యాసుడు. సుశీతమైన సమాజాన్ని నిర్మించడానికి అవసరమైన ప్రవృత్తి ఏదో మనకు తెలిపి మనకు పాఠం నేర్పిన ఆచార్యుడు ఆయన” అని సమితి అధ్యక్షులు శ్రీ బండారు నదాశివరావు అన్నారు.

శ్రీ సంజయం గోపాలాచార్యులు ప్రసంగిస్తూ వ్యాసుడనే బిరుదు వేద విభజన చేసిన ఇరవై ఎనిమిదిగురికి వచ్చిందనీ, వారిలో కుదిని అవత

రించిన కృష్ణద్వైపాయనుడే భారత కర్త అని వినరించారు. ఆషాఢ మాసమునకు కుది మాసమనే నామాంతరం కలదనీ, పౌర్ణమితిథికి బుద్ధిశక్తిని వికసింపజేసే విధిగ శాస్త్రం పర్చిస్తోందనీ, కృష్ణ ద్వైపాయనుడు ఆ షాఢ కుర్ద పూర్ణిమనాడు అవతరించాడని ఆయన అన్నారు. బ్రహ్మజ్ఞానం కలిగిన వంశంలో నారాయణాంశతో జన్మించాడు శ్రీ మహావ్యాసుడు అని శ్రీ గోపాలాచార్యులు అన్నారు.

శ్రీ కప్పగంతుల లక్ష్మణశాస్త్రి ప్రసంగిస్తూ ‘ధరించునది’, ‘భరింపబడునది’, ‘ఉద్ధరించునది’ ‘శ్రీరామసాధ్యమైనది’ అని ధర్మం అనేకవిధాల నిర్వచింపబడినదనీ కంటికి కనబడేదానికి ఊహకు అందనిది ఆయన ఆప్తవాక్యమును శబ్దముద్వారా తెలుపునది వేదమనీ వేద విభజనం ఇరవై ఎనిమిదిగురు వ్యాసులు చేసినప్పుడు వ్యాసునికంటె వ్యాస స్వరూపాన్ని సంస్మరించటం సమంజసమని అన్నారు.

బండారు నదాశివరావు తమ ఉపన్యాసంలో మొదటినుంచి భారతీయుల ఆలోచనాపద్ధతే వేరుగా వుందన్నారు. మన ధర్మం సంఘధర్మం, ఆధ్యాత్మిక ధర్మం అంటూ విభజింపబడలేదనీ, మానవుడి జీవన విధాన సమస్య విషయంలో వ్యక్తి సమూహవాదాల సమన్వయం చేయాలనే ప్రయత్నం భారతదేశంలోనే జరిగిందంటూ ‘ధర్మాన్ని నిర్మించాను, శాసిస్తాను’ అన్న మనువు వాక్యాన్ని ఆయన ఉదహరించారు.

డాక్టరు పుట్టపర్తి శ్రీనివాసాచారి వ్యాస మహా భారతానికి ఇంతవరకు నిర్దుష్టంగా పరిష్కరింపబడిన పాఠం వెలువడలేదన్న విషయం ప్రస్తావించి భారతాంతర్గతమైన భగవద్గీత వ్యాసప్రోక్తం అవునా కాదా అన్న సందేహం నేడు వెలిబుచ్చబడుతోందన్నారు. బుద్ధి, హృదయ, కార్మికశక్తులను సమాన ప్రతిపత్తిగల భారతశక్తులుగా ఉపయోగించుకోలేని కారణంచేత ఆధునిక విజ్ఞానం నిష్ప్రయోజనం అవు

తోందనీ, ఈ శక్తులకు సమాన ప్రతిపత్తి ఇచ్చినది మన ప్రాచీన ధర్మం అన్నారు. వ్యాసాదుల రచనల్లో నేటి వ్యవస్థకు అనుగుణముగా మార్పులు చేయదలచినప్పటికీ అసలు స్వరూపాన్ని తెలుసుకోవడం తప్పనిసరి అవుతుందన్నారు.

భారతీయ రచయితల సమితి సహాయకార్యదర్శి శ్రీ చంద్రమాళి వెంకటకృష్ణ సమితి లక్ష్మీలను వివరించి పందనసమర్పణ చేశారు.

దేవాదాయాల దుర్వినియోగాన్ని అరికట్టాలి

దేవస్థానాల పునరుద్ధరణకు గుంటూరు సభలో విజ్ఞాపన

ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వ దేవాదాయ ధర్మాదాయశాఖ కమీషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య గుంటూరు వెళ్ళిన సందర్భంలో శ్రీకైలశ్చేత్ర జీర్ణోద్ధరణ కమిటీ సభ్యులు శ్రీ తెల్లాకుల జాలయ్య, ఎం. ఎల్. ఏ., శ్రీ కన్యకాపరమేశ్వరీ దేవస్థానం సత్రంలో బహిరంగసభ నేర్పాటు గావించిరి.

కమీషనరుగారివెంట డిప్యూటీ కమీషనరు శ్రీ కె. అప్పలనరసయ్య, అసిస్టెంటు కమీషనరు శ్రీ టి. రామదాసు ప్రభుత్వ సభకు విచ్చేశారు.

శ్రీ తెల్లాకుల జాలయ్య స్వాగతవచనాలు పలుకుతూ శ్రీకైలశ్చేత్రానికి ఈనాడు తిరిగి కలకలనాడునట్టి పరిస్థితులు ఏర్పడినవని, ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నీలం సంజీవరెడ్డిగారి ఉత్సాహం కమీషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారి కార్యదీక్ష ఈ రెండూ ఏకంకావటంతో ఈనాడు శ్రీకైలశ్చేత్రంలోని శిథిలదేవాలయాలకు మంటపాలకు జీవంరావటమేగాక, యాత్రికుల కనేక సౌకర్యాలు గూడా లభ్యమవుతున్నవనీ, అందుకు ఇర్వరూ అభినందనీయులనీ అన్నారు.

అనంతపురం కమీషనరుగారు మాట్లాడుతూ పవిత్రదేవాలయాల ఆస్తిపాస్తులను సద్వినియోగం చేయకపోవటం అనేది అగ్నిలాగా తరతరాలవారిని దహింపచేస్తుందనీ, ఆస్తి ఎంతో వుండికూడా, కనీసం నిత్యధూపదీపారాధనకూడా జరుగని దేవాలయాల సంగతి చాలా బాధాకరంగా ఉన్నదనీ అన్నారు.

ఇంతవరకు శ్రీకైలశ్చేత్రంలోని జీర్ణాలయాల మరమ్మతుల నిమిత్తం, నూతన నిర్మాణాల నిమిత్తం విరాళాలొసంగిన దాతలను ఆయన అభినందించి, ఇంకనూ ఆందరు, అన్నివిధాలా సహకరిస్తే, తప్ప నిర్మాణకార్యక్రమాలు జరగవనీ యాత్రికులకు కావలసిన సౌకర్యాలుకూడా అలాగే లభ్యంకావనీ అన్నారు.

శ్రీకైలశ్చేత్ర మాహాత్మ్యంగూర్చి ఆయన వివరించారు.

అనంతరం శ్రీ తెల్లాకుల జాలయ్య ఎం. ఎల్. ఏ., కమీషనరుగారికి ఆయా వ్యక్తులొసంగిన విరాళాల జాబితా 5 వేలు చెక్కు యిచ్చారు.

రాత్రికి పెద్దవిందు జరిగింది.

మర్నాడు కమీషనరుగారు పెదకాకాని, మంగళగిరి, పొన్నూరు గ్రామాలకు వెళ్ళి అచ్చటి దేవాలయాలను సందర్శించారు.

దైవవైష్ణవ భేదాలు మానవ కల్పితాలు

ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నరసింహరెడ్డి కాశహస్తీలో ఉపన్యాసం

శ్రీ తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం దారు మూడు 1 లక్ష ఖర్చుతో నిర్మించబడినది. శ్రీ వెంకటేశ్వర ధర్మశాలకు ముఖ్యమంత్రి శ్రీ సీతల సంచారరెడ్డి శంకుస్థాపన చేస్తూ సత్రిం సత్కారంపలన ఇంట్ల అద్దెలు నష్టంకాగలవని ఇంట్లయజమానులు భావించి రాదని, యాద్రుతులకు సర్వసౌకర్యాలు అనుసంపాదించే ఇది యాత్రాస్థలంగా బాగా రాణించగలదని చెప్పారు. వ్యాపారస్తుల ఆదాయం, దేవాలయం రాబడిలాగా అప్పుడు పెరుగుతుంటున్నది.

శ్రీ ఎ. బలరాంరెడ్డి అధ్యక్షుల సహించారు. కాశహస్తీశర్వరాలను పాలకవర్గ అధ్యక్షుడు శ్రీ బలరాంరెడ్డి సత్కారప్రారంభంచేస్తూ కాశహస్తీ ప్రాముఖ్యం, పౌరాణిక విశేషాలు వివరించారు. దేవస్థానంవారు, ప్రభుత్వము, ప్రజలు కోర్కెలను మన్నించుచుండుట అభినందించారు. దేవదారుల సమక్షము శ్రీ వై.కె. లక్ష్మయ్య మొట్టమొదట రాష్ట్రపతితో ఎన్నో పుట్టా జేత్రాలు తగు సౌకర్యాలు చేరి తీర్మానస్థలమున్ను వచ్చారు. శ్రీ శైలజేత్ర అనుబంధిలో జరిగిన కృషి తెలిపారు. శ్రీ ఎ. సి. ముద్దారెడ్డి ప్రసంగిస్తూ సత్రిం నిర్మాణానికి, ఉన్నత పాఠశాలలో శ్రీ వేంకటేశ్వర హాలు నిర్మాణానికి రు. 50 వేలు విద్యార్థి సంరక్షకుల

హరపున లభించిందని తెలిపి చెక్కును ముఖ్యమంత్రికి సమర్పించారు.

శ్రీ నంజీవరెడ్డి చూట్టాచుతూ శై. వైష్ణవ చిత్రాలు మానవ సృష్టియేగాని దైవ మొక్కదేనన్న సంగతి విస్మరించరాదన్నారు. తిరుపతి దేవస్థానం వితరణను కొనియాడారు. తాలూకాకు ఒకే ఉన్నత పాఠశాల వుండటం విచారకరమని, దేవస్థానంవారు హాలు నిర్మాణానికి బదులు శ్రీ వేంకటేశ్వర ఉన్నత పాఠశాలగా స్వీకరించి నడిపితే బాగుంటుందని సూచించారు. సహకార వ్యవసాయంగురించి ప్రస్తావిస్తూ అది నిర్బంధంకాదని వివరించారు. చిన్న చిన్న పనులు ప్లాన్ లద్వారాను, పెద్దవి ప్రణాళికారూపంలో ప్రభుత్వం చేతనూ, చేయించుకోవాలని కోరారు.

శ్రీ పి. వేంకట్రామయ్య చెక్కు స్వీకరించి కమిషనరును, పాలకవర్గ అధ్యక్షులను అభినందించారు. శ్రీ సి. అన్నారావు వందన మర్పించారు. శ్రీ బలరాంరెడ్డి అతిథి సత్కారం చేశారు.

ముఖ్యమంత్రి తొండమనాడు గ్రామం వెళ్ళి ప్రాథమికోన్నత పాఠశాల ఆవరణలో కొబ్బరి మొక్కలు నాటారు. గ్రామానికి విద్యుచ్ఛక్తి వచ్చే సంవత్సరం నుంచి సరఫరా అవుతుందని హామీ నిచ్చారు.

వేదాంతదర్శనం

పండిత శ్రీ గోపదేవ్

(గతసంచిక తరువాయి).

అలంకారము భాషకొక భూషణముకాదా ? అందు వలన నీ ప్రకరణమున బ్రహ్మమే పురుషరూపకముతో వర్ణింపబడినదని చెప్పిన దోషమావంతయు నుండదు.

సర్వ వ్యాపకమగు బ్రహ్మమునకు నేత్రము. సూర్యుడు సాధారణముగ వర్ణింపబడుటకు కారణ మేమి ? యందురేని, యదియును దోషముకాదు. బ్రహ్మమున కజ్యేదిత్యు లవధిగా జెప్పుట యాధ్యాత్మికము, అదిదైవికము నను విభాగాపేక్షతో జెప్పుటయేకాని, పేరొందుకాదు. కాబట్టి పై ప్రకరణ మున వర్ణింపబడిన అంతఃపురుషుడు బ్రహ్మమేకాని జీవుడుకాదు. (౨౦)

ఉపర్యుక్త వాక్యములందు రూపకాలంకారము బ్రయోగింపబడిన పక్షమున, నజ్యేదిత్యాంతః పురుషుడుకూడ నజ్యేదిత్యులకంటె భిన్నుడు కాక యజ్యేదిత్యులే యట్లు వర్ణింపబడి నట్లెంచిన దోష మేమి ? మరియు,

(‘య ఏషోఽన్తరాదిత్యే హిరణ్యాయః పురుషో దృశ్యతే’) అను నీ వాక్యమునందు బ్రయోగింపబడిన కంటితో చూచుట యను నర్థముగల దృశిధాతువు కూడ బ్రహ్మమును గ్రహించుట కుపయుక్తముగా గనిపింపదు. బ్రహ్మమాదిత్య మండలములై నేత్ర మునకు గోచరమగు దృశ్యరూపము గలది కాదు కదా ! కావున నజ్యేదిత్యాంతః పురుషుడి వేరుగ బ్రహ్మమని నుడువుటకంటె నజ్యేదిత్యులే యట్లు వర్ణింపబడినవనుట యుక్తమగునన.

“భేదవ్యవధేశాద్వాన్యః.” ౧. ౧. ౨. ౧.

భేదవ్యవధేశాత్ = (అధారధేయ రూపమున) భిన్నముగా జెప్పుటవలన, అన్యః = అంతఃపురుషుడు అజ్యేదిత్యులకంటె భిన్నుడే యగును కాని యజ్యేదిత్యులు కావు.

ఉపనిషత్తునందు ఆదిత్యుడు నక్షియు, పురుషున కాధారముగాను. పురుషు డాధేయముగాను వర్ణింప బడియుండుట స్పష్టము. అట్టియెడ పురుషు డజ్యేదిత్యులకంటె వేరుగాక యవియే యగునెడల నాధారధేయ భావమెట్లు బొసగును ? బొసగదు. కాబట్టి అంతఃపురుషుడిట నజ్యేదిత్యులకంటె భిన్నమైన బ్రహ్మమే యగును ; అజ్యేదిత్యులు కావు. చూచుట యను నర్థముగల దృశిధాతువు ప్రయోగమెట్లు బొసగు నందురేని, యదిజ్ఞాన సామాన్యార్థమున బ్రయోగింప బడినదే కాని, బహిరింద్రియమగు చక్షురింద్రియముచే దెలియనగు జ్ఞానవిశేషమున బ్రయోగింపబడలేదని చెప్పుదుము. అందువలన దోషమొందు నుండదని భావము. ౨౧.

౪ వ యధికరణము

బ్రహ్మము సర్వభూతాంతస్థమని చెప్పి ప్రస్తుత మా బ్రహ్మము యొక్క వ్యాపకత్వము వర్ణింప నుపక్రమించుచున్నాడు.

“ఆకాశ స్తల్లింగాత్” ౧. ౧. ౨౨.

తల్లింగాత్ - బ్రహ్మమును బోధింప ననువగు లింగముండుటవలన, ఆకాశః = ఆకాశము బ్రహ్మ బోధకమే.

(‘అన్య లోకన్య రాగతి రస్తి : ఆకాశ ఇతి, హోవాచ, సర్వాచీహవా ఇమాని భూతా న్యాకాకాదేవ సముత్పద్యంతే. ఆకాశం ప్రత్యస్తం యన్తి, ఆకాశో హ్యైవైభ్యో జ్ఞాయాన్ ఆకాశః పరాయణమ్” ఛాం.౧.౯.౧)

ఛాందోగ్యమును, ‘నీలోకమునకు గతియేది?’ అని ప్రశ్నించి, ‘ఆకాశము. ఈ భూతములన్నియు నాకాశమువలననే ఉత్పన్నమగుచున్నవి. ఆకాశము ననే యస్తమించుచున్నవి. ఆకాశము వీనికంటె గొప్పది. ఆకాశమే పరమగతి’ యని సమాధానము చెప్పబడినది. ఇందలి యాకాశపదము బ్రహ్మబోధకమా? లేక పంచభూతములలో నొకటి యగు నాకాశమును దెలుపునా? యని సంశయము నొడిమును.

న్యాయదర్శనమున (‘పృథివ్యాదస్తేతో వాయురాకాశ మితి భూతాని’ ౧.౧.౧౩)

‘పృథివ్యాద పంచభూతములలో నాకాశమొకటిగ చెప్పబడినది. తైత్తిరీయమును.

(‘యదేష ఆకాశ ఆనందో నస్యాత్’ ౨.౨.)

అని యాకాశ పదసూచనముయేమగు బ్రహ్మమునకు వాదబడినది. కావున నాకాశము బ్రహ్మమా? భూతమా? యని సంశయము కలుగును. ఇందు భూతాకాశమే యనుట పూర్వపక్షము; కాదు బ్రహ్మ వాచకమనుట సిద్ధాంతము పూర్వపక్షము; ఆకాశము పంచభూతములలో నొకటి యగు భూతాకాశమునే బోధించును. ఏ యర్థమున నే శబ్దము ప్రయోగింపబడునో యాశబ్దమును పనిసంత నాయర్థమే స్ఫురించుట లోకసిద్ధము. గోపదము వినిసంత సాస్మాద్యవయవములతోనొప్పు గోవు స్ఫురించునట్లు. ఆకాశపదము పనిసతోడనే భూతాకాశ మెల్లరికి స్ఫురించును. ఏయర్థము ప్రథమమున స్ఫురించునో యయ్యది గ్రహించుటయే యుక్తమగును. అదియే ప్రసిద్ధార్థము? ఆకాశ శబ్దము బ్రహ్మమునుగూడ దెలుపునందురేని ఒక శబ్దమున కనేకార్థము లంగీకరింపవలసి వచ్చును. ముఖ్య పృథివీ నొకశబ్దమున కాకయర్థమే యంగీకరింప

వలెను కాని, యనేకార్థముల నంగీకరింపరాదు. శబ్ద విదులు లక్షణాది పృథివీదముతో నొకశబ్దమున కనేకార్థముల నంగీకరింతురు. కాబట్టి ముఖ్య పృథివీతో నాకాశమున కర్థము భూతాకాశమే గ్రహించనగును. అటులయిన ‘సర్వభూతములు నాకాశమున నుద్భవించి, యాకాశముననే యస్తమించుచున్నవి. ఆకాశమే వానికి పరాయణ’మని చెప్పుట సమంజసము కాదందురేని, యదియును దోషముకాదు. భూతాకాశము మిగిలిన వాయ్వాది భూతోత్పత్తికి కారణమై వానికంటె గొప్పదియగుచు వాని యస్తమయమున కాశ్రయమగుటలో దోష మేమున్నది? అందువలననే తైత్తిరీయమునందు,

(‘...ఆకాశాద్వాయుః, వాయోరగ్నిః, అగ్నే రాపః, అద్భ్యః పృథివీ...’ ౨. ౧.)

ఆకాశము వాయువు మున్నగు భూతము లకన్నిటికి కారణముగా చెప్పబడినది. కాబట్టి యాకాశమన భూతాకాశమనియే యిట గ్రహింపనగును.

సిద్ధాంతము : ఈ ప్రకరణమున నాకాశపదము బ్రహ్మవాచకమేకాని భూతాకాశ పరముకాదు. ఇట బ్రహ్మబోధకలింగము లేన్నియో యున్నది. (సర్వాణి హవా ఇమాని ఆకాశాదేవ సముత్పద్యంతే.)

‘ఈ భూతములన్నియు నాకాశముననే యుత్పన్నము లగుచున్నవి’ అను నీ వాక్యశేషమునందు సర్వభూతోత్పత్తి కాకాశము కారణముగా నుపన్యసింపబడినది. ఇయ్యది బ్రహ్మబోధకలింగమగును కాని, యాకాశబోధకముకాదు. భూతాకాశము వాయ్వాదీతర భూతోత్పత్తికి కారణమగును కాని, తన యుత్పత్తికి తాను కారణము కాజాలదు. కావున నది సర్వభూతోత్పత్తికి కారణమనుట యుక్తము కాదు. ఆకాశపద వాచ్యమగు బ్రహ్మము సర్వ భూతోత్పత్తికి కారణమగును. ఇయ్యది సర్వతంత్ర సిద్ధాంతము. తైత్తిరీయమున (‘యతోవా ఇమాని భూతాని జాయంతే యేన జాతాని జీవన్తి, యత్ప్రయంత్యుచిసంవిశంతి తద్విజిజ్ఞాస స్వతద్రూపాత్తై. ౩.1.)

‘దేనివలన నీ భూతములన్నియు సుతృప్తము లగుచున్నవో, దేని మూలమున సుతృప్తములై జీవించుచున్నవో, దేనిని బ్రవేశించి విలయము నందుచున్నవో యది బ్రహ్మమని తెలియును’ని బ్రహ్మము సర్వభూతముల యుత్పత్తి స్థితిలయ ములకు కారణముగ పర్ణింపబడినది. ఇట్లే. (ఆకాశం ప్రత్యస్తంయంతి) ‘ఆకాశమున సర్వ భూతములు లయమందును’ అను నీ వాక్యమున బ్రదర్శింపబడిన సర్వభూతలయముగూడ నాకాశ పదము బ్రహ్మబోధక మనుటకు లింగమగుచున్నది. సర్వభూతలయము ఆకాశవాచ్యమగు బ్రహ్మమునందే యుక్తమగును. కాని భూతాకాశమునగాదు. భూతాకాశము వాయూదులకంటె గొప్పది. బ్రహ్మము భూతాకాశముకంటె గొప్పదియై సర్వభూత జ్ఞాయత్స్వము (గొప్పతనము)న కాశ్రయమగు చున్నది. అందువలననే యది సర్వభూతపరాయణ మనుటకును దగును. ఉపనిషత్తులు నిట్లే చెప్పు చున్నవి.

(‘జ్ఞాయాన్ పృథివ్యా జ్ఞాయాంతరిక్షే జ్ఞాయాన్ దివో జ్ఞాయానేభ్యో లోకేభ్యః’) ఛాం. 3.12.3.

‘పృథివి, అంతరిక్షము, ద్యులోకము నను నీ లోకముల కన్నింటికంటెను బ్రహ్మము జ్యేష్ఠము.’ అని జ్ఞాయత్స్వమిందు జెప్పబడినది.

(‘విజ్ఞాన మానందం బ్రహ్మరాతేర్దాతుః పరాయణమ్’ బృ. 3.9.22.)

‘విజ్ఞానమయము, నానంద మయమునగు నా బ్రహ్మమే సర్వమునకు పరాయణము’ అని సర్వ పరాయణత్వమిందు పర్ణింపబడినది. ఇట్లు సర్వ భూతోత్పత్తి కారణత్వము, అస్తమయ కారణత్వము సర్వభూత జ్ఞాయత్స్వము, సర్వభూత పరాయణత్వము మున్నగు లింగములన్నియు నీ ప్రకరణమున గల నాకాశపదము బ్రహ్మవాచకమనియే తెలుపు చున్నవి. కాబట్టి బ్రహ్మమే గ్రాహ్యము.

ఆకాశపదమునకు భూతాకాశమను నర్థము ప్రసిద్ధ మగుటచే నయ్యది ప్రథమమున సుపస్థితమగును ; కావున నయ్యదియే గ్రహింపవలెననుటయు సమం జనము కాదు. ఆకాశపదము భూతాకాశమను నర్థమున బ్రసిద్ధమైనట్లు బ్రహ్మవిద్యయందు బ్రహ్మమును నందును బ్రసిద్ధమే యైయున్నది. అందువలన భూతాకాశమే ప్రథమమున సుపస్థితమగునను నియమము లేదు. మరియు నాకాశపదము ముఖ్యవృత్తితో భూతాకాశమును దెలుపును. లక్షణాది వృత్తులతో నితరార్థములను దెలుపును. కావున బ్రహ్మమాకాశ వాచ్యము కాదును దగదు. ఆకాశపదము ముఖ్య వృత్తితో బ్రహ్మమునందే ప్రవర్తించును. బ్రహ్మము నందు నిగూఢ లక్షణావృత్తితో వర్తించును ఈ రెండు వృత్తులందు నెక్కుడు భేదములేదు. అందు వలన నిట ననేకవృత్తుల నాశ్రయించి యర్థభేదము గల్పించుటయు, నా యర్థములలో గొణ ముఖ్య భేదములను సంగీకరించుటయు నవాంఛితములే యగును. కాగా నాకాశపద మీ ప్రకరణమున బ్రహ్మ వాచకమే యగును. కాని భూతాకాశబోధకము కానేరదు. (2)

“అత ఏవ ప్రాణః” ౧. ౧. 23.

అతఏవ = బ్రహ్మబోధక లింగముండుట వలననే. ప్రాణః = ప్రాణశబ్దముకూడ బ్రహ్మవాచకమే.

ఛాందోగ్యముననే మరియొకవాక్య మిట్లున్నది.

(‘కతమాసాదేవతా ఇతి. ప్రాణ ఇతి హోవాచ. సర్వాణి హవా ఇమాని భూతాని ప్రాణమేవాభి సంవి సంతి. ప్రాణముజ్జిహుతే, నైషాదేవతా ప్రస్తావ మన్వాయత్తా.’ ఛాం. ౧. ౧౧. 5.)

ఇందు. ‘ప్రస్తావ మను భక్తి విశేషముగలవారు ప్రళయ వేళయందు ప్రాణమును దేవతయందు బ్రవేశించి సర్గసమయమున మరల వెలువడుదురు’ అని వర్ణింపబడినది. ఇందలి ప్రాణశబ్దముకూడ నాకాశపదమువలెనే బ్రహ్మవాచకమే యగును. కాని, ప్రాణవాచకము కాదని సూత్రాభిప్రాయము. (23.)

వ యుద్ధిరరణము

బ్రహ్మము వ్యాపకమని నిర్ణయింపబడినది. అది స్వయంజ్యోతియని చెప్పబడింది మహర్షి సూత్రము నారంభించుచున్నాడు.

“జ్యోతిశ్చందాభి చానౌ” ౧. ౧. ౨౪.

చందాభిచానౌ = చందము బ్రహ్మర్షిగనుట వలన, జ్యోతిః = జ్యోతిః శబ్దము, బ్రహ్మవాచకమే యని సూత్రాద్భిము.

(‘యదతః పరోదివో జ్యోతిర్ద్వివృతే’ విశ్వతః పృష్ఠేషు సర్వతః పృష్ఠే ష్యమత్తమే షూత్తమేషు లోకేష్యదం వాచితం’ యదపిచుస్మిన్నంతః పురుషే జ్యోతిః’ ఛాం. ౩. ౧౩.)

‘ద్యులోకమునకు పరిమళము, నే జ్యోతి ప్రకాశించు చున్నదో యదియే యిన్నిటికింబడును మైనను, ఉత్తమానుత్తమ లోకములందును ప్రకాశించుచున్నది. ఈ మనుష్య శరీరము నందున నదియేయున్నది.’

ఇందిరి ‘జ్యోతిః’ శబ్దము బ్రహ్మబోధకముగా, లేక యాదిత్యాదుల ప్రకాశమును బోధించునాయని సంశయము నొదవడేయును. కాని ఇది మిథ్య.

(‘ఖంబాయుజ్యోతి రావః పృథివీ

విశ్వస్యధారిణీ’ ముం.-౨. ౧. ౩.)

‘అరాకము, వాయువు, జ్యోతి, జలము, భూమి.’ అను నీపదములలో జ్యోతిః శబ్దము అగ్నిబోధకము.

(‘ఏష సంప్రసారోఽస్మాత్ ౨ శరీరాత్ సమస్తాయాం పరంజ్యోతిఃపరంపద్య స్వేనరూపేణాభి నిష్పద్యతే’ ఛాం. ౨. ౧౨. ౩.)

‘ఈతీపు క్షీరశమును విడిచి పరమజ్యోతిని జేరి స్వస్వరూపమును గొందును’ అను నీతావున జ్యోతిః శబ్దము బ్రహ్మవాచకము. ఇట్లు భిన్నార్థము ములలో జ్యోతిః శబ్దము వర్ణింపబడినందున సందేహము గలుగుట సంభవము. ఇది నాదిత్యాదుల తేజస్సే యనుట పూర్వపక్షము. కాదు బ్రహ్మ బోధకమే యనుట సిద్ధాంతము.

(యదతః పరోదివో జ్యోతిర్ద్వివృతే) అను నీ వాక్యమునందలి ‘దివ్యతే’ యను క్రియాపదము జ్వలనమును దెలుపును. జ్వలనము రూపవంతమగు సగ్నాదిత్వల ధర్మమే యగును. అయ్యది నీరూపమగు బ్రహ్మమునకు ధర్మము కాదు. కాబట్టి యిది జ్యోతిః శబ్దము సూర్యాదుల తేజోవిశేషమును బోధించు ననుటయే యుక్తము. మరియు పైవాక్యము నందు ‘దివముకంటె బైన జ్యోతి దీపించుచున్న’ దనుటలో నొక సీమ (హద్దు) తెలియుచున్నది. కాబట్టి కొంతొక యవధిలోనుండు పదార్థమును బోధించు జ్యోతిః పదము సర్వవ్యాపకమగు బ్రహ్మబోధకమై యు కాగలదు? కావున నాదిత్యాది తేజో బోధకమనుటయే సంగతిము.

ఇంకను (విశ్వతః పృష్ఠేషు, సర్వతః పృష్ఠేషు ఉత్తమేష్య నుత్తమేషు లోకేషు)

‘ఉత్తమానుత్తమ లోకములందును’ అను నీపదములతో జ్యోతిస్సుకు లోకాదు లాధారముగా వర్ణింపబడుటయు జూనుచున్నాము. జ్యోతి బ్రహ్మబోధకమగు నెడల బ్రహ్మమునకు లోకము లాధారములనెవలసి వచ్చును. అది యుక్తము కాదు. సర్వాధారమగు బ్రహ్మమునకు లోకము లాధారము లెట్లగును? కావున జ్యోతిః శబ్దము తేజోవిశేషమును బోధించు ననుటయే యుక్తము. బ్రహ్మవాచకము కాదని పూర్వపక్షము.

సిద్ధాంతము : (యదతః పరో) యను నీ వాక్యమునకు పూర్వమునగల వాక్యమునందు, (‘తా వానస్య మహిమ తతోజ్యాయాగంశ్చ పూరుషః, పాదోఽస్య సర్వా భూతాని, త్రిపాదస్యామృతం దివి’ ఛాం. ౩-౧౨-౬.)

బ్రహ్మమును నాలుగుపాదములుగ వర్ణించి, సర్వభూతములు బ్రహ్మమున కొక పాదమనియు, మిగిలిన మూడుపాదములు (అమృతం దివి) భూత సంస్కర్మము లేక యమృతమయమై యున్నవనియు వర్ణింపబడియున్నవి. కాబట్టి బ్రహ్మమే యిది జ్యోతిః పదముచే గ్రహింపనగును. తేజస్సు కాదు. మరియు

ద్యుశబ్ద సంబంధముండుటవలన జ్యోతిః శబ్దమిట బ్రహ్మవాచకమనియే నుడువవలెను.

(త్రిపాదస్యామృతందివి) యను నీవాక్యము నందు ద్యుశబ్దము త్రిపాదబ్రహ్మముతోను, (యదతః పరోదీవో జ్యోతిః) అను నీవాక్యమునందు జ్యోతిః పదముతోను సంబద్ధమైయుండుటను జూడవచ్చును. అందువలన జ్యోతిః పదము బ్రహ్మవాచకమనియే తెలియనగును.

ఇంతేకాక, యీ ప్రకరణమున బ్రహ్మము ప్రకృతమగుటవలనను జ్యోతిః శబ్దము బ్రహ్మ ప్రతిపాదకమే యన నొప్పును. అదిత్యాది తేజో విశేషముకాదు.

'దీప్యతే' యను క్రియాపదము వాక్యమునందు గ్రహింపబడినదనియు, నది జ్వలనార్థకమగుటవలన జ్యోతిః శబ్దము తేజోవిశేషమును బోధించుననుటయు యుక్తముకాదు. 'దీప్యతే' యను క్రియా పదము ప్రకాశార్థమునను వాడబడును. బ్రహ్మము రూపవంతముకానందున నయ్యది జ్వలన ధర్మము గలది కాకున్నను, 'బ్రహ్మము (దీప్యతే) ప్రకాశించుచున్నది' యని యర్థముజెప్పిన దోషముండదు. కాబట్టి 'దీప్యతే' అను క్రియా పదప్రయోగమువలన జ్యోతిః శబ్దము బ్రహ్మవాచకము కాదనుట యుక్తముకాదు.

ద్యులోక పర్యంతము జ్యోతి దీప్తమగుచున్నదనుటవలన నొక యవధి గోచరమగుచున్నది; కాబట్టి జ్యోతిః పదము తేజోవిశేషమునే బోధించునుకాని, నిరవధిక బ్రహ్మమును బోధింపదనుటయు సమంజసముకాదు. అంతర్వహి ర్భేదములేక యంతటనుండు బ్రహ్మము నట్లు ప దే శించుట యయుక్తముకాదు. బ్రహ్మము వ్యాపకము. అయ్యది సర్వాంతర్యామి యైనట్లు సర్వమునకు వెలువలనుచున్నది.

(తదంతరస్యసర్వస్య త దు స ర్వ స్యా ప్య బ్రాహ్మతః' యజు- 40.౫)

అను నీయజుర్వేద మంత్రవర్గములందు బ్రహ్మము సర్వమున కంతర్భాగమునను, బాహ్యమునను నున్నట్లు స్పష్టముగా జెప్పబడినది. సర్వపదముచే గ్రహింపబడు బ్రహ్మాండములో దివముకూడ నొక భాగమే యైనందున బ్రహ్మాండముకు బదమున దీపించు బ్రహ్మము దివమునకు బరమునకూడ ప్రకాశించు చున్నదనుటలో దోషమేమియు నుండదు. ఇట్లే యాధారశ్రవణమునందును జ్యోతిః శబ్దము బ్రహ్మవాచకమనుటలో నెట్టి దోషము నుండదు. సర్వగతమగు బ్రహ్మము తత్తమానుత్తమ లోకము లందున్న దనుటలోను దోషమేమియుండును? కావున నుపర్యుక్త వాక్యములలోని జ్యోతిఃశబ్దము బ్రహ్మవాచకమే కాని, సూర్యాది తేజోవాచకము కాదు. (౧౪)

పై విషయమునందొక సందేహము నుద్భవించి మహర్షి సమాధానము జెప్పుచున్నాడు.

"ఛందోఽభిధానా న్నేతిచే న్నతథా

చేతోఽర్పణ నిగదాత్ తథాహి దర్శనమ్."

౧. ౧. ౨౫.

ఛందో ఽభిధానాత్ = పూర్వ వాక్యమునందు గాయత్రీ ఛందస్సునుగూర్చి చెప్పుటవలన, నేతిచేత్ = తరువాతి వాక్యములోని తేజఃపదము బ్రహ్మవాచకము కాదందురేని, న = అట్లనరాదు. తథా = అవిధముగ, చేతోఽర్పణ నిగదాత్ = మనస్సును నివేశింపజేయుటను జెప్పినందున, జ్యోతిఃపదముతో బ్రహ్మమే గ్రహింపనగును.

తథాహి = అవిధముగనే, దర్శనమ్ = మరియొకచో జూడబడుచున్నది.

జ్యోతిఃశబ్దము గ్రహింపబడిన వాక్యమునకు పూర్వముననున్న వాక్యమున చతుష్పాద బ్రహ్మము వర్ణింపబడి యున్నందున జ్యోతిఃపదము బ్రహ్మ బోధకమే కాగలదని పూర్వసూత్రమున నిర్ణయింపబడినది. అయ్యది సరికాదు. కారణమేమనః పూర్వ వాక్యమునందు వర్ణింపబడినది చతుష్పాద బ్రహ్మము

కాదు. ప్రకరణ ప్రారంభమున ('గాయత్రీ వా ఇదం సర్వం భూతం యదిదం కీంచ' ఛాం. ౩. ౧౨. ౧.)

'ఈ భూత ప్రపంచముంతయు గాయత్రీయే' యని గాయత్రిని ప్రారంభించి. ('పైషా చతుష్పదా షడ్విదా గాయత్రీ') యా గాయత్రినే వాక్కు, భూతము, పృథివి, శరీరము, ప్రాణము, హృదయము నను నాదుభేదములు గలది యని వివరణ పూర్వకముగ నుపసంహరించి.

('తదేతద్ ఋచాభ్యసూర్తమ్, తావాసస్య మహి మా తతో జ్ఞాయాగుంశ్చహువిషః, పాదోఽస్య సర్వా భూతాని, ద్విపాదస్యామృతందివి.' ఛాం. ౩. ౧౨. ౨. ౬.)

'ఇయ్యది ఋక్కుచేతను జెప్పబడినది. దాని మహిమమంతయే. అంతకంటె ఋరుషుడెక్కువ; సర్వభూతము లతని కొరపాదము; అతని పాద శ్రయము దివమునందమృతము' అని పూర్వము వివరణ పూర్వకముగ నుపసంహరింపబడి గాయత్రి విషయముననే యీవాక్యమురూడ నుదాహరింప బడినది. ఇట్లుదాహరింపబడిన వాక్యము నందకస్మాత్తుగ బ్రహ్మమెట్లు చెప్పబడును? ప్రకరణాగత చతుష్పాదాత్మక గాయత్రి నుదాహరింపబడిన ఋక్ మంత్ర మకస్మాత్తుగ బ్రహ్మను బోధించుననుట యుక్తము కాదు.

('యద్వైతద్ బ్రహ్మ' ఛాం. ౩. ౧౩. ౩.) అను నీవాక్యమునందలి బ్రహ్మశబ్దమురూడ గాయత్రినే బోధించుచున్నది. గాయత్రీయే ప్రకృతము. బ్రహ్మమునేల బోధింపదిన నయ్యది యప్రకృతము కాబట్టి యీ ప్రకరణమునందలి 'జ్యోతిః' పదము బ్రహ్మబోధకము కాదని పూర్వపక్షము.

సమాధానము : జ్యోతిః పదమిట చతుష్పాదాత్మక గాయత్రిని బోధించుననుట యుక్తముకాదు.

('గాయత్రీవా ఇదం సర్వం భూతం

యదిదం ౩౦ చ. ఛాం. ౩. ౧౨. ౧.) అను నీవాక్యమునందు గాయత్రి సర్వ భూతాత్మకమని నుడువబడినది. కాబట్టి యందలి గాయత్రి పదము

ఛందస్సును బోధించుననుట సంభవము కాదు— ఛందస్సు పర్ణాత్మకము—అయ్యది సర్వభూతాత్మక మెట్లు కాగలదు? కాబట్టి యట గాయత్రీపదము బ్రహ్మవాచకమే కావలసి యున్నది. బ్రహ్మమే సర్వభూతాత్మకము. 'గాయత్రీ' పదము బ్రహ్మభి ప్రాయముతో బ్రయోగింప బడినపుడు బ్రహ్మము సర్వాధిష్ఠానకారణ మగుటచే నయ్యది సర్వభూతాత్మకమనుటలో దోషముండ నేరదు.

('గాయత్రీ చ త్రాయతే చ ఇతి గాయత్రీ) గానము ద్వారమున రక్షణ కర్తృత్వము బ్రహ్మమునందే యుక్తమగును. గాయత్రీ పర్ణాత్మకము కావున నయ్యది జడము; బ్రహ్మము చేతనము, రక్షణ కర్తృత్వము చేతనమున కొప్పును. కాని, జడమునకు కాదు. కాబట్టి జ్యోతిః పదము బ్రహ్మవాచకమే యగును. అటులయిన,

('గాయత్రీ వా ఇదం సర్వం భూతం) అని యట గాయత్రీపదముచే బ్రహ్మమేల చెప్పబడవలెనన గాయత్రీ పదముచే జెప్పబడు బ్రహ్మమునందు మనస్సును బ్రవేశింపజేయు నిమిత్తమని సమాధానము చెప్పవగును.

మహర్షి లిక్లే యటనట నుపదేశింతురు. ఇయ్యది వారి రీతి. గాయత్రీ బ్రహ్మబోధకము, బ్రహ్మము బోధ్యము. పైవాక్యమున ప్రతిపాద్యము బ్రహ్మము ప్రతిపాదక శబ్దము ద్వారమున బోధింపబడినది. బ్రహ్మము సూక్ష్మతమము. అందు మనస్సు ప్రవేశింప వలయుననిన, నయ్యది పలుమారు భావింపవలసి యున్నది. బ్రహ్మమును బలుమారు భావింప నను వగు సాధనము దానిని బ్రతిపాదించు పదమునకు మించి మరియొందేది యగును? లక్ష్యమున బాణమును బ్రవేశింప జేయుటకు ధనువు తోడ్పడునట్లు, బ్రహ్మమున మనస్సును నివేశింప జేయుటకు బ్రహ్మ ప్రతిపాదక శబ్దము మిక్కిలిగ తోడ్పడును. ప్రతిపాదక శబ్దము సభ్యసింపనివాడు ప్రతిపాద్య విషయమున మనస్సును సమాహితము (స్థిరము) చేయజాలడు. అందువలననే దర్శనాంతరమున.

(‘తజ్జవస్త దర్థ భావనమ్’ యో. ౧.౨౮) ‘ప్రతి పాదక శబ్దజవము, ప్రతిపాద్యమగు నర్థభావనము రెండును మనోనిగ్రహమునకు సాధనముగ జెప్పబడినవి. బ్రహ్మప్రతిపాదక శబ్దములలో ముఖ్యము ప్రణవము (ఓమ్)

(ఓమ్ క్రతోః స్మర. యజు-౪౦.౧౫.)

‘ఓ జీవాః; ‘ఓమ్’ అని స్మరింపుము.’ అని యజుర్వేదమున నుపదేశింపబడినది. ఇట్లే యోగము నందును,

(‘తస్య వాచకః ప్రణవః’ యో. ౧.౨౯.)

బ్రహ్మమునకు వాచకము ప్రణవము - ఓమ్ - అని వర్ణింపబడినది. మనస్సు బ్రహ్మమునందు ప్రవేశించుటకు ప్రణవము ధనువువంటిదని ముండకోపనిషత్తు నందు వర్ణింపబడి యుండుటను జూడగలము.

(‘ప్రణవో ధనుః శరోహ్యతా

బ్రహ్మ తల్లక్ష ముద్యతే

అప్రమత్తేన వేద్యం

శరవత్తన్మయో భవేత్’ ముం. ౨.౨.౪)

‘ప్రణవము ధనుస్సు. మనస్సు శరము - బాణము. బ్రహ్మము లక్ష్యము. అప్రమత్తుడై (జాగరూకుడై) లక్ష్యమును భేదింపవలెను. బాణము లక్ష్యమున లగ్నమగునట్లు జీవుడు బ్రహ్మమునందు లగ్నము కావలెను.

‘ఓమ్’ అను శబ్దమెట్లు బ్రహ్మవాచకమో యట్లే గాయత్రీ ఛందస్సుకూడ నిది బ్రహ్మవాచకముగ గ్రహింపవగును. ఇట్లే యితరోపనిషద్వాక్యము లందును చూడవగును.

(‘ఓమితి బ్రహ్మ. ఓమితీదం సర్వమ్’ తై. ౧.౨)

కాబట్టి గాయత్రీఛందస్సు బ్రహ్మవాచకమే; కాని, వర్ణాత్మక ఛందోబోధకము కాదు. అందువలననే ‘జ్యోతిః’ పదము బ్రహ్మబోధకమని చెప్పబడినది—

(౨౫).

మరియొక హేతువు

‘భూతాది పాదవ్యాప దేశోపపత్తే శ్చేవమ్’ ౧-౧-౨౬

భూతా.... పత్తే శ్చ = బ్రహ్మమునందే భూతము, పృథివి, శరీరము, హృదయము నను పాదచతుష్టయ శబ్దము సంగతమగుటవలనను. ఏవమ్ = ఇట్లే

గాయత్రీపదముచే బ్రహ్మమే యుపదేశింపబడునని యంగీకరింపవలయును.

(‘గాయత్రీ వా ఇదం సర్వం యదిదం కించ.)

‘ఈభూతజాతమంతయు గాయత్రీయే’యని ప్రారంభించి. భూతము, పృథివి, శరీరము, హృదయము నను వానిని వివరించి యనంతరమున (నైషా చతు చతుష్పదా షడ్విధా గాయత్రీ) నియ్యది యారు విధములయిన నాలుగు పాదములుగల గాయత్రీ యని యుపసంహారము చేయబడియున్నది. ఇయ్యది గాయత్రీ ఛందస్సేయైన దానికి భూతపృథి వ్యాదులు పాదములుగా వర్ణింపబడి యుండెడివికావు. ఛందస్సు వర్ణాత్మక మగుటచేత దానికి భూతములు మున్నగునవి పాదములగుటయు బొసగదు. ఛందస్సు అక్షరముల సన్నివేశము తక్కు మరియొండెట్లు కాగలదు? ఛందస్సేయునిషత్తున కభిప్రేతమగుచో (‘తావానన్యమహిమా....’) అను ఋజ్మంత్రమును నుదాహరింపబడి యుండదు.

(తావానన్య మహిమా-ఋ ౮. ౪. ౧౭ ౩.) అను నీమంత్రము బ్రహ్మమహిమను వర్ణించుచు బ్రహ్మ బోధకమై యుండుట యుపనిషత్తుకు దెలియదా? ఉపనిషద్రచయిత యగు మహర్షి బ్రహ్మపరమగు మంత్రమును గాయత్రీ ఛందస్సుపరముగ నెట్లు వర్ణించును? మరియు నీమంత్రమునందలి (అతో జ్యాయాగ్ంశ్చ పూరుషః) పురుషపదము బ్రహ్మ పరమై యర్థవంతమగును కాని, ఛందస్సును బోధింపనేరదు.

ఇంకను నీ ప్రకరణమునందే

(తదేతత్ పూర్ణమపరివర్తి-పూర్ణమపరి

వర్తినీం శ్రియం లభతే య ఏవంవేద,’

ఛా-౩ ౧౨. ౯.)

(‘ఇయ్యది పూర్ణము; పరివర్తనము లేనిది. దీని నిట్లు దెలిసినవాడు పరివర్తింపని సంపదను బొందును.’ అని ఫలక్రుతియు జెప్పబడియున్నది. ఇట్టి పూర్ణము నపరివర్తియునగు సిరినిబొందింపజేయు శక్తి వర్ణాత్మకమగు ఛందస్సుకు గలదనుట యసంగత

మగును. బ్రహ్మయే యట్టి శ్రీకరము గాగలదు. అదియే పూర్ణము నవరివర్తియును, అందువలననే,

(పూర్ణమదః, పూర్ణమిదం పూర్వాత్ పూర్ణ ముదవ్యతే, పూర్ణస్య పూర్ణసూదాయ పూర్ణమేవావ శిష్యతే. బృ. ౩. ౮. ౮.)

అని యుపనిషత్తులో మరియొకచోపద్ధింపబడినది. కాబట్టి యుపనిషద్వాక్యము (గాయత్రీవా ఇదం సర్వం భూతం) నందలి గాయత్రీవచము గాయత్రీయను పేరుగల బ్రహ్మమునే దెలుపును. అందువలననే తరువాతి వాక్యమునందుగల 'జ్యోతిః' పదముచూడ బ్రహ్మవాచకమే యనుట నిస్సందిగ్ధము. (౨౯)

'ఈ విషయముననే మరియొక శంకరు సమాధానము.

"ఉపదేశ భేదాన్నేతిచే న్నోభయస్మి
న్న విరోధాత్" ౧. ౧. ౨౦.

ఉపదేశ భేదాత్ = ఉపదేశములలో భేదముండుటచే న' ఇతి చేత్ = జ్యోతిఃపదము బ్రహ్మవాచకము కాదందులేని, న-అది తగదు. ఉభయస్మిన్నపి = రెండు వాక్యములందును, అపిరోధాత్ = అర్థ విరోధము లేదు.

(గాయత్రీ వా ఇదం సర్వం) 'ఇది యంతయు గాయత్రీయే' యని ప్రారంభించి యందుల కుదాహరణముగా గ్రహించిన మంత్రమునందు, (త్రిపాదస్యామృతం దివి) 'ఈ బ్రహ్మముయొక్క యమృత పాదత్రయము దివమునందు' అని ద్యులోకము బ్రహ్మమున కాధారముగ నుపదేశింపబడినది. రెండవ

జ్యోతి ర్వాక్యమునందు (యదతః పరోదివః) 'ఈ ద్యులోకముకంటె బరమున' అని ద్యులోకము జ్యోతి కవధిగ జెప్పబడినది. ఇట్లు ద్యులోక మొకచో నాధారముగాను, మరియొకటి నవధిగాను వర్ణించుటచే నుపదేశములలో వైరుధ్యము గనబడుచున్నది. అందు వలననే పూర్వవాక్యమునకు ద్యు లో క ము నం దు త్రిపాద్ బ్రహ్మ మున్నదనియు, తరువాతి వాక్యము నకు ద్యులోకమునకు బరమున బ్రహ్మమున్నదనియు పరస్పర విరుద్ధార్థము లేర్పడుచున్నవి. ఇట్టి యర్థ భేద ముండుటవలన పూర్వవాక్యమున జెప్పబడిన బ్రహ్మమే తరువాత జ్యోతిర్వాక్యమునందు గ్రహింప బడవలయుననుట యుక్తము కాదని సమాధానము.

ఉపద్యుక్తి రెండు వాక్యముల యర్థమునందు విరోధమొందునులేదు. బ్రహ్మము వ్యాపకము. ఆయ్యది భూమి మొదలు ద్యులోకమువరకు నంతటను లోపల, వెలుపల నను భేదములేక వ్యాపించి యున్నది. అందువలననే యజుర్వేదమునందు-

(తదంతరస్య సర్వస్య తదు సర్వస్యాస్య ఖాప్యతః) బ్రహ్మము సర్వమున కంతర్వహి ర్భాగములలో నున్నది.' యని వర్ణింపబడినది. కాబట్టి నచ్చాంతర్వహిర్ వ్యాపకమగు నాబ్రహ్మము ద్యులోకమునందును, ద్యులోకమునకు బరమునను గలదని వర్ణింపబడుట మిక్కిలి యుక్తమే యగును. ఉపదేశద్వయమందు నెట్టి విరోధమునులేదు. కాబట్టి (జ్యోతిః చరణాభిదానాత్) అను తావునగల 'జ్యోతిః' పదము బ్రహ్మ వాచక మే యనుటతథ్యము— (౩౦)

రామాయణము - పురుషకార వైభవము

శ్రీ బొమ్మకంటి శ్రీనివాసాచార్యులు

రామాయణములో అమ్మవారి పురుషకార వైభవము, భారతములో స్వామి ఉపాయ వైభవము ప్రధానముగ ప్రతిపాదితము లైనవని పూర్వాచార్య శ్రీవచనము. వాల్మీకి మహర్షికూడా “కావ్యం రామాయణం కృత్స్నం సీతాయాశ్చరితం మహత్” (రామాయణ మాద్యంతము ఆ తల్లియొక్క మహత్తరగాథయే) అని నుడివెను. భగవంతునితో నిత్య సంశ్లిష్టయయ్యును చేతన జనోద్ధరణకై ముమ్మారు భగవద్విశ్లేషము ననుభవించినది తల్లి. నూతిలోపడిన బిడ్డతోపాటుగ నూతిలో దుముకు తల్లివలె రావణాసురునిచే చెరపెట్టబడిన దేవతాస్త్రీల విముక్తి సాధించుటకై తానును స్వయముగ చెరననుభవించినది జగన్మాత!

పురుషకారత్వ మనగా ఘటకత్వము; రెండువస్తువులకు సంయోగము కలిగించుట. సంసారార్థవ విపన్నులైన చేతనులకు సర్వేశ్వర సాయుజ్యము మటింపజేయుటలో అమ్మవారి పురుషకారకృత్య మావశ్యకము. పరమేశ్వరు డెంత దయామయుడో అంత కఠినస్వభావుడు కూడ. జీవులను వారివారి కర్మల ననుసరించి దండించు కాఠిన్యముగూడ ఆయనకు గలదు. తల్లిమాత్ర మట్లుకాక, కాఠిన్య స్పర్శయేలేని కేవల దయామయి. ఇటు చేతనుల కర్మపారతంత్ర్యము నశింపజేసి, వారిని ఈశ్వరోన్ముఖులుగా చేయుటకు, అటు—స్వామి కర్మ పారతంత్ర్యమునకు స్వస్తిచెప్పి, ఆయన విఘ్నేశుక జాయమాన కరుణావీక్షణము ఆర్తులైన ప్రపన్నులపై ప్రసరింపజేయుటకు నిరంతరము తల్లి శ్రమించుచుండును.

సీతారాములు ఆరణ్యవాసమునకు బోవ నుద్యక్తులైన సమయమున లక్ష్మణస్వామివచ్చి దీనముగ తననుగూడ వెంట గొనిపోవలసినదని రామునికాక, ముందుగా సీతనే అర్థించును:

స బ్రాతు శ్చరణౌ గాఢం నిపీడ్య రఘునందనః
సీతా మువాచాతియశాః రాఘవంచ మహావ్రతమ్.

(లక్ష్మణుడు అన్నగారి పాదములను గాఢముగా కౌగిలించుకొని, సీతతోను, మహావ్రతుడైన రాఘవునితోను ఇట్లు విన్నవించుకొనెను.)

ముందుగా సీతతో విన్నవించి, పిమ్మట రాఘవునితో ‘కూడ’ (చ) విన్నవించుకొనెనట! ఇవట రాఘవునికి వాడిన ‘మహావ్రతమ్’ అను విశేషణము ఆయన దురాపాద్యతను, అమ్మవారి పురుషకారావశ్యకతను సూచించుచున్నది.

ఇట్టిదే మరొక సన్నివేశము. సీతారామలక్ష్మణులు పంచవటి చేరిన తరువాత “యోగ్యప్రదేశము నిర్ణయించి, ఒక వర్ణశాల నిర్మింపుము” అని శ్రీరాముడు లక్ష్మణుని ఆదేశించెను, యోగ్యతాయోగ్యతలు నిర్ణయించు స్వాతంత్ర్యము నాయన లక్ష్మణునికే వదలెను కాని, సర్వ దర్మములు పరిత్యజించి, స్వామికి శేష భూతుడుగ నున్న లక్ష్మణస్వామి కీ ఆదేశము హృదయ విచారకమైనది,

“ఏవ ము క్తస్తు రామేణ లక్ష్మణ స్సంయుతాంజలిః
సీతా సమక్షం కాకుత్స్థ మిదం వచన మబ్రవీత్
పరవానస్మి కాకుత్స్థః త్వయి వర్షశతం స్థితే
స్వయంతు రుచిరే దేశే క్రియతామితి మాం వద.”

(రాముడట్లు చెప్పగా లక్ష్మణుడు బద్ధాంజలియై సీతాసమక్షమున ఆ కాకుత్స్థునితో ఇట్లనెను : “ఒ

స్వామీ! నీకు నూరేండ్లు పెచ్చినను నేను నీకు వర తంతుడినే! నీవే స్వయముగా రుచిర ప్రదేశమును నిర్ణయించి, ఇచట పర్ణకాల నిర్మింపుమని నన్నాడే శింపుము.”)

ఇచట ‘సీతానమక్షమ’ అను పదము అత్యంత సార్థకముగ ప్రయోగింపబడినది. లక్ష్మణునివంటి మహా ప్రవస్తుడుగూడ స్వామి యనుగ్రహమును పొందుటకు సీతను పురుషకారముగా ఎట్లు స్వీకరించినది సూచించుటచే అదికవి సీతానమక్షముననే లక్ష్మణుడు రాఘవునితో చిన్న చించుకొనినట్లు వర్ణించెను.

ఇక—రాకాసురుని విషయములో ఆతల్లి చూపిన కృప అవధుల నెరుగనిది. మహాబ్రాహ్మణైన జయంతుడు కాకి రూపమున వచ్చి, ఆతల్లి విషయములోనే అకృత్యము తలపెట్టెను. వానిపై కోపించి స్వామి బ్రహ్మాత్మము ప్రయోగించినారు.

“స పిత్రాచ పరిత్యక్తః సురైశ్చ సమహర్షితః

శ్రీన్ లోకాన్ సంపరిక్రమ్య త మేవ శరణంగతః”

తండ్రిచేతనే పరిత్యక్తుడైన వానిని దేవతలుగాని, మహర్షులు గాని ఎట్లు రక్షింపగలరు? మూడు లోకములపెంట గ్రుమ్మరి క్రుమ్మరి ఆ రాకము తిరిగి స్వామినే శరణు చేడెను.

“పురతః పరితం దేవీ ధరణ్యాం వాయసం తదా

తచ్చిరః పాదయోస్తస్య యోజయామాన జానకీ

తముద్ధావ్య కరేణాథ కృపాపీయూషసాగరః

రరక్ష రామోగుణవాన్ వాయసం దయయైక్షత.”

(కట్టెదుట నేలపై బడిన ఆ వాయసమునుజూచి దేవి వాని తలను స్వామి పాదములపై చేర్చినది. చేతితో ఆ కాకమును పైకి లేవనెత్తి, కృపామృత నముద్రుడైన స్వామి వానిపై దయావీక్షణములు బరపెను.)

ఒక్క తల్లికి తన్న తనమీదనే దురాగతము తలపెట్టిన వానిమీదకూడ అంతటి వాత్సల్యము వేరెవ్వరికుండును? స్వయముగా కాకాసురుని అపచారమును మన్నించుటేకాక, వాని శిరస్సును స్వామి

పాదములపై చేర్చి వానికై స్వామి కృపనుగూడ అర్థించిన ధరాజాత క్షమాగుణము అనన్యదృశము గదా!

స్వామితో కలసియుండిన కాలముననేకాక, వియోగము పొంది విదూరగ నుండిన సమయమున గూడ జానకి తన పురుషకారకృత్యమును విరమింపలేదు. రామాయణములో ఆదినుండి తుదిదాక కృపాప్రపూర్ణమైన ఆ మాతృ హృదయము ప్రస్ఫుట మగుచునే వచ్చినది. కాకాసురుని కటాక్షించినట్లే, అంతకంటె ఘోరదుష్కృత్యము నాతల్లి విషయములో తలపెట్టిన రావణునిగూడ ఆమె అనుగ్రహింపబూనినది. రావణు డెట్లయిన స్వామి శ్రీపాదముల నాశ్రయించునట్లు చేయుటకై ఆమె బహువిధముల యత్నించినది.

“ఇహ సన్తో నవా సన్తి సతోవా నానువర్తసే

తథాహి విపరీతాతే బుద్ధి రాచారవర్జితా.”

“ఓ రావణా! ఈ లంకలో సత్పురుషులే లేరా! ఒకవేళ ఉన్నను వారిని నీ వనువర్తింపవా? ఏల నీ బుద్ధి విపరీత మార్గములనుబట్టి, సదాచారవర్జిత మైనది?” అని ఆ రావణునియందును తల్లికృపనే వెలయుచినది.

జానకీదేవి కృప పరాంకోటి నందుకొన్న మట్టము ఇంకను ముందున్నది. రావణసదానంతరము అంతకు పూర్వము జానకిని హింసించిన రాక్షస కాంతలను చిత్రవధ చేయుదునని హనుమంతుడు బయలుదేరెను. అప్పుడు తల్లి వానిని వారింది ఇట్లన్నది :

“పాపానాం వా శుభానాం వా వధార్థాణాంస్థవంగమ

కార్యం కరుణ మార్దేణ న కశ్చి న్నాపరాధ్యతి”

(“పాపములవలనగాని శుభములవలనగాని వధార్థులైనవారి విషయములో ఆర్యుడు కారుణ్యమునే చూపవలెను. ఈ లోకములో అపరాధము చేయనివాడని ఒక్కడు కలదా నాయనా!”)

సావధానులైన వారియందుకూడ జగన్మాతకృప ఎట్లు పొంగి వచ్చునది ఈ పలుకులు విశదము చేయుచున్నవి. ఈ నన్నివేళమును మనమునందికొనియే

శ్రీ గుణరత్నకోశములో భట్టర్ వారు అమ్మవారి నీ విధముగ స్తుతించినారు :

“మాత రైతిధిలి: రాక్షసీ స్వయీ తతై
వార్ద్రావరాధాం స్వయీ
రక్షన్త్యా పవనాత్మజా ల్లఘుతరా
రామస్య గోష్ఠీ కృతా
కాకం తం చ విభీషణం శరణ
మిత్యుక్తిక్షమౌ రక్షతః
సా న స్సాంద్ర మహాగన స్సుఖయతు
జ్ఞెంతిస్త వాకస్మిక్తి.”

(తల్లీ ! మైధిలి ! ఆర్ద్రావరాధలై న రాక్షసప్రీలను గూడ హనుమంతుడినుండి కాపాడజాలిన నీ కృప తనను శరణువేడిన కాకాసుర, విభీషణులనుమాత్రమే రక్షించిన శ్రీరాముని కృపను అపీక్షింపకరించినది. అట్టి నీ క్షమాగుణము సాంద్ర మహాపరాధులమైన మాకు ఊరట కలిగించుగాక !)

స్వామితో సంశ్లేషదశలో— ‘క్షిపామి’ (త్రోసి వేయుదును), ‘న క్షమామి’ (క్షమింపను) అని భీష్మించుకొని కూర్చున్న స్వామికి చేతనులయందు కరుణ కలుగునట్లు తల్లి ఉద్బోధించును. విశ్లేష దశలో— స్వామి శ్రీపాదముల మరచి, దుష్టమార్గముల వెంటబోవు చేతనుల మనములను భగవచ్చరణాభిముఖములుగ నామె తీర్చిదిద్దును. స్వామిని, చేతనులను గూడ మొదట నుపదేశముచేతనే ఆమె వశంపదుల నొనర్చుకొన జూచును. అది విఫలమైనచో, స్వామిని తన పౌందర్యముచేతను, చేతనులను తన కృపచేతను ఆమె లోగొనును.

అనలు ‘శ్రీ’ శబ్ద వ్యుత్పత్తిలోనే తల్లి పురుషకారత్వము వ్యక్తమగుచున్నది. శ్రీఞ్-‘సేవాయాం’ అను ధాతువునుండి ‘శ్రీయతే’ ఆశ్రయింపబడునది గావున శ్రీ అని యొకవిధముగాను, ‘శ్రయతే’ ఆశ్రయించునది కనుక శ్రీ అని మరియొకవిధముగాను శ్రీ శబ్దము విష్పన్నము చేయవచ్చును. చేతనులచే ఆమె ఆశ్రయింపబడును; ఆచేతన పునరుజ్జీవనమునకై ఆమె నదా స్వామి నాశ్రయించుచుండును.

‘శ్రూ-హింసాయాం,’ ‘శ్రూ-విస్తారే’ అను ధాతువుల నుండిగూడ ‘శ్రీ’ శబ్దము సాధింపవచ్చును. ‘శృణాతి నిఖిలాన్’ (సర్వదోషములను నశింపజేయునది గనుక) శ్రీ అని ఒకవిధమైన వ్యుత్పత్తి; శ్రూణాతిచ గుణైర్జగత్’ (గుణములచే జగత్తునంతను నింపును గనుక) శ్రీ అని మరియొక విధమైన వ్యుత్పత్తి. ఈ వ్యుత్పత్తులవలన చేతనులలోని దోషములను హరించి గుణములు విస్తరింపజేయుటలో శ్రీ దేవికి గల సామర్థ్యము వ్యక్తమగుచున్నది.

రామాయణములో స్వామితో తల్లికి కలిగిన సంశ్లేష విశ్లేషములు కేవలము లీలామాత్ర కల్పితములుగదా ! నిజమున కామె స్వామితో నిత్యానుషక్తయే ! ఈదృష్టిలో-సీతా వియోగకాలమున విభీషణాదులపై స్వామిచూపిన కృపనుగూడ ఆయన హృదయైక సంవాసిని అగు అమ్మవారి పురుషకార ఫలితముగానే గ్రహింపవచ్చును.

కొందరికి ఒకశంక కలుగవచ్చును. “రావణుని బలాత్కారముచే సీత లంకకేగినది గాని, దేవతాప్రీతి విముక్తికై తానై కోరికోరి చెరబడినదా ?” అని. నిజమునకిట్టి శంకలు నాస్తికులకుతప్ప కలుగవు. లేకున్న-‘శీతోభవ !’ అని అగ్నిదేవునే కాసింప గలిగిన తల్లి ‘నష్టోభవ రావణ !’ అని అనలేక ఊరకున్నదా ?

పురుషకారముగా నాచరించుటకు మూడు విధములైన యోగ్యతలు కావలెను; కృప, పారతంత్ర్యము, అనన్యార్హత్వము. రామాయణములో సీత స్వామితో వియోగము ననుభవించిన మూడు సందర్భములలోను వరుసగా ఈ మూడుగుణములు ఆమెలో వ్యక్తమైనవి. మొదటిసారి రావణాపహృత యైనపుడు ‘దేవ్యా కారుణ్యరూపయా’ అని అభివర్ణిత అయిన సీత కృపాగుణము వెల్లువలు కట్టినది. ‘న కశ్చిన్నాపరాధ్యతి’ అని సాపరాధుల విషయములో సైత మామెకృప ప్రవర్తించినది. రావణుడు పరాజితుడైనట్లు శ్రీరాముడు జయించినట్లు కలగని త్రిజట ఇతర రాక్షసప్రీలకు తన స్వప్నవృత్తాంతము చెప్పగా,

అంతవరకు సీతను హింసించుచుంచిన ఆ రాక్షసాంగన లందరు భయపడిరి. అప్పుడు సీత “భవేయం శరణం హి వః” అని వారికి ఆభయప్రదానము చేసి వారి నోదార్చినది.

రెండవమారు పట్టాభిషేచానంతరము శ్రీరామునిచే సీత వివాహిత అయినప్పుడు ఆమెలోని పారతంత్ర్యగుణము ప్రస్ఫుటమయినది.

“పతిర్హి దైవతం నార్యాః పతిర్బంధుః పతిర్లతిః ప్రాతైరపి ప్రియం తస్మాత్ భర్తుః కార్యం విశేషతః”

(నారికి పతియేదైవము; పతియే బంధువు; పతియే గతి; ప్రాణములకంటె గూడ ప్రియతరుడు పతి; పతికార్యమే సతికి రక్షణము.)

“నఖిల్యదైవ సౌమిత్రేః జీవితం జాహ్నువీజలే త్యజేయం రాఘవం పంచే భర్తూర్మా పరిహాస్యతి.”

(అక్షుతాః : నా భర్తనుండి పచ్చిన రఘువంశసంతానము నష్టము కారాదను అభిప్రాయముతో నేడే గంగలో పడి ప్రాణములను వీడజాలకున్నాను)

ఈ పలుకులలో సీత తానెప్పుడును స్వామికి పరతంత్రురాలనే అని తన పారతంత్ర్య గుణము విశదము చేసినది.

మూడవ మారు భూవివరమును ప్రవేశించు సమయములో సీత-

“అనన్య రాఘవేణాహం భాస్కరేణప్రభాయథా”

(సూర్యునినుండి కాంతి విడివడియుండజాలనట్లు రాముని వీడి నాకు ఆస్తిత్వము లేదు.)

అని తన అనన్యార్హత్వమును చాటినది.

వాల్మీకి కృత శ్రీమద్రామాయణము నానామహార్థ రత్నఖని. భారతీయులపాలిటి కది ఒక కల్పవృక్షము. భట్టర్ వారు చెప్పినట్లు- మహాపాపాత్ములకు గూడ మోక్షకలిగించునట్టి అమ్మవారి పురుషకార వైభవమును సప్రపంచముగ ప్రతిపాదించుచున్న శ్రీమద్రామాయణము అధికారి, అనధికారి, భేదము లేకుండా సర్వజనోపాదేయమైనది.

[ఈ వ్యాసములో ముప్పాతిక మూడు వీసములు పూర్వాచార్య శ్రీవచనముల కస్ఫుట ప్రతిధ్వనులు తమిళమున శ్రీ పిళ్లై లోకాచార్య విరచితమైన శ్రీ వచన భూషణమునుండి, శ్రీమన్మణవాళ మహాముని కృత తద్ వ్యాఖ్యనుండి గృహీతము.]

శ్రీలైలం దేవాలయానికి రాష్ట్రపతి విరాళం

శ్రీలైలం దేవాలయ పునరుద్ధరణ కార్యక్రమానికి రాష్ట్రపతి డాక్టర్ రాజేంద్ర ప్రసాద్ టి. 5000 విరాళం ప్రకటించారు. శ్రీలైలంలో తిరుపతి దేవస్థానం అధ్యక్షాన నిర్మిస్తున్న భర్తృకాలట శంకుస్థాపనచేసే సందర్భంలో రాష్ట్రపతి ఈ విరాళం ప్రకటించారు. మల్లికార్జునస్వామి దేవాలయంలో అయిదు బంగారు కలశములను నెలకొల్పడానికి విజయవాడలోని కనకదుర్గ గుడి తరఫున వచ్చిన టి. 5 వేల విరాళం చెక్కును శ్రీలైలం దేవాలయం కార్యనిర్వహణ ఉద్యోగి శ్రీ రాజగోపాలరాజుకు రాష్ట్రపతి అందజేశారు.

గీతా గానము

శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

మదిని గామము మమత నహమును
వదలి విషయవ్రాతముల హృదిఁ
బొదల నీయని బుద్ధిమంతున
కొదవు సుఖశాంతుల్.

బ్రహ్మ మందలి పరమ పదవిని
బడయఁ గోరి ప్రపంచ విషయ
ప్రచయ దళన ప్రజ్ఞ నెసఁగెడు
బహుళ నిష్ఠాపరుని యోగిని
బాడు మోహము పట్ట, దతఁ డు
జ్వలిత ముక్తిఁ గనున్.

తృతీయాధ్యాయము

కర్మయోగము

అటులు కృష్ణుఁడు వల్క నా నవ్యసాచి
యిటు లనియెఁ “గేశవా ! ఇల యోగబుద్ధి
కర్మకంచెను మహితగతి యేని భయద
కర్మకై నన్నేల గడఁగు మంచనెడు ?

ద్వివిధభావములఁ జిందిలు వాక్యసరణి
నవహితమ్ముగను మోహము నెంద బుద్ధి
పలుకుచుంటివి— దేనివలన శ్రేయమ్ము
గలుగునో యేర్పరచి తెలుపు మద్దాని.”

అనఁగ మధుసూదనుం డనియె నీ రీతి
“అనఘ ! విను మేను సృష్ట్యాదినే సాంఖ్య
గణమునకు జ్ఞానయోగము, కర్మయోగ
మొనగూర్చితిని కర్మయోగి సంతతికి.

తన కర్మలను ద్యజించిన యంత మాత్ర
మొనరునే నైష్కర్మ్య మొక్కింత యేని—
తన కర్మసంచయమ్మును మనుజుఁ డెంత
అణఁచివేసినను సిద్ధిని బొందఁ గలఁడె ?

క్షణకాల మైనఁ గర్మను జేయకుండ
మనఁ గల్గునే ధరిత్రిని మానవుండు ?
ప్రకృతిఁ బుట్టిన గుణప్రకరంబు వలన
సకలజీవులు కర్మ సలుపంగవలెను.

కర్మేంద్రియమ్ములను గట్టివైచినను
నిర్మలాత్ముఁడు గాక నిఖిల విషయములు
మతి ననారతము సంస్మరణ మొనర్చు
నతఁడు మూఢుండు. మిథ్యాచారపరుఁడు.

అటుగాక సర్వేంద్రియములు చిత్తమునఁ
బటుతర ప్రజ్ఞతో బంధించి వాని
సహజ ప్రవృత్తులను సాగంగఁజేసి
యహమందు ఫల మంద నెంచఁడు వివేకి

నియతకర్మను జేయ నీకె శ్రేయమ్ము—
జయ మొందలేవు నైష్కర్మ్య మార్గమున—
కర్మ విడనాడినకా గడచునే నీకు ?
నిర్మలమ్ముగఁ జనునె నీ తనూయాత్ర ?.

జన్మమునకై కాక జరుపఁబడు కర్మ
లన్నిటను గొంతేయ ? యైహికపుఁ గట్లు
గలగొనున్ గనుక సంగరహితుఁడ వగుచుఁ
జలుపవలెఁ గర్మలను ఫలకాంక్ష వీడి.

సృష్టిఁ దలకొని ప్రజను శిష్టయజ్ఞాః
సృష్టించి అల్ల సరసీరు హోద్భవుఁడు
'జనులు గాంచెదరు యజ్ఞములచే వృద్ధి
వెనుక నది కోర్కులను బితుకు నంచనియె.

హవనమ్ము లందు భవ్యంపు హవ్యముల
దివిజుల కొనంగి ప్రితిని గూర్తు రేని
వర్షములు గురిపించి పంటలను బెంచి
హర్షమును మీ యెదల హవణింతు వారు.

యాగములచే దేవతాః మీ కిష్ట
భోగముల్ గూర్చెదరు మోదమ్ము చెంది.
అనిమిషుల్ సమకూర్చునవి వారి కిడక
యనుభవించినఁ జోరుఁ డగు నతఁడు పార్థ :

జన్నమ్ము లైదు కొనసాగఁగా మిగులు
నన్న శాకమ్ములను దిన్నచో సమయు
ననుగతాఘములు: యజ్ఞార్థమై గాక
తనకోస మని వండు కొనఁ బావ మొదవు.

ప్రాణతతి యన్నమ్ము వలన సుత్పన్న
మౌను, బరన్యచే నన్నమ్ము గలుగు,
సవనముల చేత పర్వసతీయును యజ్ఞ
నివహమ్ము కర్మలకా భవ మొందుచుండు.

వేదోద్భవం బగుచు వెలయుఁ గర్మమ్ము,
ప్రాదుర్భవిం చక్షరమున బ్రహ్మమ్ము,
గాన సర్వవ్యాప్త మైన బ్రహ్మమ్ము
రాణించు సుమి యనారతము యజ్ఞమున.

*ఈ చక్రవర్తనం బెవఁ డనుసరించి
యాచరింపఁదొ యతం డఘనమాశ్లిష్ట
కర్ముడై విషయసక్త స్వాంతుఁ డగుచు
శర్మంబు గనక నిస్సారుడై బ్రతుకు.

ఇంద్రియములకు లోఁగ కెవఁ డాత్మయందె,
సాంద్ర మహదానంద సంతృప్తు లందె,
నిరతిమై సతతమ్ము వఱలునో యతని
కరయంగఁ జేయఁ దగినట్టి పని లేదు.

నిర్మలం బగు నాత్మ నిష్ఠతోఁ గడిఁగి
కర్మ లొనరించినఁ గలుగరు ఫలమ్ము—
సలువకుండినను నష్టమ్ము వాటిలదు—
తలఁప భూతాతితోఁ దనకుఁ బనిలేదు.

ఫలకాంక్ష లేక కర్మలను జేయంగ
వలయు ; ఆ కృత్యముల వలన మోక్షమ్ము
గలుగు ; ఎయ్యెడ నేని కర్మయోగమ్ము
సలుపు పురుషున కిదియె సత్పథమ్ము పార్థ :

జనకాది బుధులు విష్కామ కర్మంబు
లొనరించి మోక్షంబు గనిరి — ఆ త్రోవ
గని. ప్రజానీకమ్ము గలుషమార్గములఁ
జననీని హితకర్మలను జేయవలెను.

జ్ఞానియే శౌర్యమ్ము జరుపునో కానిఁ
బూని తక్కిన జనమ్ములు సేయ నెంత్రు
వాని కేది ప్రమాణ మౌనొ వారికిని
మానిత ప్రబల ప్రమాణమే యగును.

(సశేషము)

*కర్మ లనెడు యజ్ఞములు భూతము లాచరింపఁగాఁ బర్వస్యండు సంతసించి యన్న మిడును. దాని వల్లన సకల భూతవ్రాతము పెంబొంది యజ్ఞములు సేయును. ఇట్లు జగమునకు నాదియు సంత్యము నగు ఈ కర్మ యజ్ఞపరిణామ చక్రమై యొప్పెడిది.

చతుర్మత తత్త్వం - శాంకరాద్వైతం

శ్రీ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు

(గతసంచిక తరువాయి)

శైలిభేదమేకాక ఎచటనుగూడ ప్రస్తావించబడ నివియు, శ్రీ శంకరులు ప్రస్తావించురని సంభావించ దగనివియు నగు శ్రీ విష్ణుతిలకము, విష్ణుధర్మోత్తరము, శివధర్మోత్తరము, శివపురాణము, బ్రహ్మ పురాణము మొదలగునవి యటబ్రహ్మణములుగా బ్రస్తా వించబడినవి. ఇది శ్రీ శంకర భగవత్పాదుల పద్ధతి కాదు. మరియు నీ గ్రంథము శ్రీ శంకర భగవత్పాదుల గ్రంథము కాదనుటకై యసాధారణ చిహ్న మున్నది. సామాన్యముగా నాదిశంకరు లొనర్చిన భాష్యము లన్నియు ఆనందగిరిచే వ్యాఖ్యానింపబడుట యొక యసాధారణ చిహ్నము. అది ప్రకృతములో గన్నడు శ్వేతాశ్వత భాష్యమునకు లేదు.

సరి, ఇట్లు బాలాగ్రంథములను అస్మదాదిమూఢుల నుద్ధరించుటకై రచించిన ఆదిశంకరులు చూర్జింపబడి యొడ్డున మళయాళదేశములో “కాలటి” యను నగ్ర హారమున నంబూద్రి బ్రాహ్మణవంశమున నవతరించిరి. పారి జన్మకాలమును నానావిధములుగా దెల్పుదురు. అందు ఆదిశంకరపీఠమైన శ్రీ శృంగేరి పీఠ సంప్రదాయము ననుసరించి కలియుగాబ్దములు (3058) మూడువేల ఏబది ఎనిమిదవ సంవత్సర మున ఈశ్వర సంవత్సరమున వైశాఖశుద్ధ పంచమి భానువాసరమున నార్ద్రానక్షత్రమున 11, 15 ఘడియ లకు మిథునలగ్నమున నుదయించిరి. తండ్రి శివ గురుభట్ట, తల్లి ఆర్యాంబ.

విరూపాక్షపీఠపు సంప్రదాయమునుబట్టి కలియుగా బ్దములు 3188 వ సంవత్సరమున జననము, క్రీ. శ. 799 చైత్రమాసమున జననమని మరొకరి మతము.

కుంభకోణ పీఠమువారి యభిప్రాయము కలియుగాబ్ద ములు 2593 యగు నందనవత్సర వైశాఖ మాస మున పునర్వసు నక్షత్రమున శంకర జననమని, శ్రీ ముఖ సంవత్సరమని కొందరు, హేవిశంబియని కొందరు ఈశ్వర యని ఇంక కొందరు. ఈమహాను భావుడు ముప్పదిరెండు సంవత్సరములలోనే పై జెప్పిన ప్రస్తానత్రయ భాష్యాది గ్రంథములు రచించి బ్రహ్మైక్యము నందిరి. (పీఠి గోత్రము ఆత్రేయ గోత్రమని రాయప్రోలు లింగనసోమయాజిగారు) పీఠ ప్రవచించిన యద్వైతమునకు జీవాతునగు విష యము జీవబ్రహ్మైక్యము. ఇది శ్రోతలందరి మన సుల కెఱుటకై యనేకమంది గ్రంథకర్త లనేకమైన దృష్టాంతములతో నుపపాదించిరి. ప్రతిపాదన మార్గము లెన్ని తీరులున్నను ఎంత భిన్నములుగా నగుపడినను ప్రధాన ప్రతిపాద్యమగు జీవబ్రహ్మైక్యము విషయములో నెవ్వరికిని విప్రతిపత్తి లేదు. ఎవరెన్ని తీరులలో నుపపాదించబోయినను అద్వైతు లందరునుగూడ శ్రీ శంకరుల స్థానత్రయభాష్యము లను సనత్సుజాతీయభాష్యాదులను అనుసరించియే ప్రతిపాదింపక తప్పదు.

ఇంక వింతకుఘోర్యము నిరూపించిన యా మత తత్త్వములు మూడింటిలో మొదటి తత్త్వమును గూర్చి తెలుసుకొందము. 1. బ్రహ్మమొక్కటియే సత్యము. ఇది మొదటి సత్యము.

అయితే బ్రహ్మమొక్కటియే సత్యమగుచో నీ నానావిధములుగా గన్నడు ప్రపంచమంతయు నెక్కడిది? ఇది స్పష్టముగా గన్నడుచున్నదే. ఇట్లున్న

ఈ ప్రపంచమును లేదనగలమా ? దీనికేమి సమాధానము ? బ్రహ్మస్వరూపము సరిగా తెలియకపోవుట వలన నీయా శంక కలుగుచున్నది. అది సరిగా బోధపడినచో నీయా శంకయే కలుగదు కనుక నా బ్రహ్మస్వరూపమును సరిగా దెల్పుదుము. అసలు బ్రహ్మమనగా నేమి ? “జన్మాద్యన్య యత.” అని పారాశర్యుడు తెల్పుచున్నాడు. ఈ బ్రహ్మ లక్షణమును వివరింతుము.

“యతో వా ఇమానిభూతాని జాయంతే యేన జాతాని జీవంతి యత్రయన్త్యభినం విశంతి తద్రూపేతి” అని తైత్తిరీయ భృగువల్లిలో చెప్పబడినది. ఈ కనుపడు సకలమును దేనినుండి పుట్టుచున్నదో ఈ పుట్టినదంతయు దేనివలన జీవించుచున్నదో దేని యందిది యంతయు పోయి లీనమగుచున్నదో అవియే బ్రహ్మము అని బ్రహ్మలక్షణము తెల్పబడినది. ఇది కార్యముఖమున లక్షణము. దీనివలన నసలు వస్తువు యొక్క స్వరూపమేమియు తెలియదు. ఏమనగా ఒకచోట కా లి పోయి న యూరున్నదనుకొనుడు. “ఈ యూరును కార్చినదగ్ని” అని చెప్పినందువలన నగ్నియొక్క కార్యము తెలియునుకాని స్వరూప మెరుకవడదుకదా. అట్లే యీ ప్రపంచముయొక్కయు ఉత్పత్తి స్థితిలయములకు కారణము బ్రహ్మము అనుట వలన నీ వ్యాసపు ప్రారంభమున కల్గిన యాశంకకు ఈ ప్రపంచమునకు కారణమేమి అనుదానికి సమాధానము వచ్చినదేకాని అసూయాది కారణము యొక్క స్వరూపము స్పష్టముగా బోధపడలేదు. అయితే శుక్లవక్షపు విదియనాడు నెలపొడుపు నెరుగుటకై చంద్రుడెటనున్నాడు అని యడుగగా “ఆ కొమ్మమీదుగా నున్నాడు” అని చెప్పినట్లు.

(కాఖాచంద్ర న్యాయము) గా నేర్పడినది. జగత్కారణముగా బ్రహ్మము దెలిసినది అనగా కొమ్మతాను తటస్థముగానుండి చంద్రుని గుర్తింపజేసినట్లుగా ఈ జగత్తు తాను తటస్థముగానుండి బ్రహ్మమును గుర్తింప జేయుచున్నది. కనుక నిది తటస్థ లక్షణము అనబడును. దీనివలన జగమునకు

కారణము బ్రహ్మము అని తెలిసినది. అయితే జగమునకు బ్రహ్మమెట్టి కారణమా ? సమవాయి కారణమా ? అసమవాయి కారణము ? నిమిత్త కారణమా ? ఈ మూడు రకములేకదా కారణము ? జగము దేనినుండి కలుగుచున్నదో యనుటవలన బ్రహ్మము జగమునకు నిమిత్తకారణము. కులాలుని వలన కుండలు కలుగుటలేదా ? బ్రహ్మయందు జగములయమొందుచున్న దనుటవలన బ్రహ్మము జగమునకుపాదాన మగుచున్నది. కుండలు మన్నునందే కదా లయమొందుచున్నవి. ఇట్లు జగమునకుపాదానము నిమిత్తమునను రెండురకముల కారణమును బ్రహ్మయైనది.

బ్రహ్మయొక్కటియే సత్యము

అయితే బ్రహ్మయే యీ విస్తృతమగు జగత్తునకుపాదానమగుచో నింక విస్తృతమగు నీజగత్తును కార్యమునకు బీజమత్యంత సూక్ష్మముగాకదా యుండవలెను ? విస్మృతమగు మజ్జిచెట్టు దాని బీజముల సంగతిని విచారింపుడు. కనుక నేది కారణమును విషయములో ననేకు లనేకవిధములుగా బరిశోధించిరి. సాంఖ్యులు జడ చైతన్యములని ప్రపంచమును రెండు రకముల విడగొట్టి రెండును రెండురకములకును కారణములనిరి. అప్పుడు అభిన్ననిమిత్తోపాదానము సిద్ధింపదు. “తదైక్షత బహుస్యాంప్రజాయే యత దాత్మానం స్వయమకురుతా. యనుశ్రుతి బ్రహ్మకు అభిన్ననిమిత్తోపాదాన భావమునేకదా తెల్పును ; ఈ యుభయవిధ కారణము బ్రహ్మమనుటలో రెండు రెండురకముల కారణములు అను సాంఖ్యులకన్న కొంత ముందుపోయినట్లేనది. ఏమనగా—కర్తలుగా భోక్తలుగా, భోగ్యముగాను అకర్తగాను, అభోక్తగాను, అభోగ్యముగాను, అనేక విధములుగా నీప్రపంచ మున్నది. అంతేకాక కొన్ని కొన్ని యెడలనియత దేశకాలములై నియతఫలములై కొన్ని కన్నదును. మరికొన్ని అనియతదేశకాల ఫలములై యున్నవి. ఇట్లొక విధముగాకాక అనేక విరుద్ధ

ములుగానున్న ఈ ప్రపంచమున కొకజడముగాని అనుమద్దడునగు నొక చేతనుడుకాని ఇంచుమించు నట్లేయగు పరమాణువులుగాని కారణములనుట యుక్తముగాదు.

కనుక నీవు ప్రపంచమునంతను ఎవరో ఒక సమర్థుడును సర్వజ్ఞుడును సర్వవేత్తయు నైనవాడు సంకల్పించి నిర్మించియుండవలెను. అయితే యంత విరుద్ధ ధర్మ ప్రచితమగు నీ ప్రపంచమునకు శూన్యమే కారణము కారాదా? ఈ విషయ ముపనిషత్తులలోనే “తద్ధవీక ఆహః అసర్వా ఇదమగ్ర ఆసీత్ ఏకమేవాద్వితీయం తస్మాదనతస్సజ్ఞాయతే” అని యాశంకించి “కుతస్తు ఖలు సోమ్యేవంస్యాత్ ఇతి హోవాదకధమనతస్సజ్ఞాయేత సచేవసోమ్యేదమగ్ర ఆసీత్ ఏకమేవాద్వితీయం” అని నిరాకరింపబడినది. ఈ పూర్వ పక్షోత్తర పక్షముల స్వరూపమిది సకల విరుద్ధధర్మములకును నిలయమగు నీ ప్రపంచమున కొక బీజముండి తీరవలెను. కనుక నది సత్తగుచో విరుద్ధ ధర్మాశ్రయము కావలసివచ్చును. అది అట్లుండదుకదా కనుక అందుకై శూన్యమే కారణమగుట యుక్తము. మూలము అభావము కనుక దాని యందెట్టి ధర్మమును ఉండజాలదు. కావున నట విరుద్ధధర్మ సమావేశమనునది యుండబోదు. అని పూర్వపక్షరూపము. దీనిసమాధానమిది—

ఈ వాదమును బూర్తిగా బరియాలోచించుచో కార్యకారణములకు సాజాత్యముండి తీరవలయును. అను సూత్రముమీద నాధారపడియున్నది. అప్పుడు సత్తుగా స్ఫురించుచున్న ఈ ప్రపంచము అసత్తునుండి ఎట్లు పుట్టును? అభావమునుండి యేవస్తువైన ఉదయింపగలదా? వస్తువును ఉత్పాదించు శక్తి యేదాని కుండునో అది అభావమగుట ఏమి కర్మము? భావమే సత్తే యగును. నిర్విశేషముకదా అభావము. మరియు సత్తును ఉత్పాదించునది సత్తే కానిచో వెలుగు కావలయువాడు సత్తైన దీపము కొరకేల ప్రయత్నించుచున్నాడు? అభావముకొరకే ప్రయత్నింపవలెను. లేదా అభావము నప్రయత్నమును కుదురకున్నచో నూరకుండవలెను. అంతే కాని భావమైన దీపముకొరకు లోకము ప్రయత్నించుట కుదురదు.

మరియు కార్యకారణ భావమున సత్తునుండియే సత్తుదయించుట నంగీకరింపనిచో, అభావమునం దెవ్వరికిని ప్రయత్న వ్యాపారములు బ్రసక్తింపవని, మీరే యంగీకరింతురు. కనుక నెవ్వడును ఏపనిని చేయక అందరు సోమరిపోతులై యుండవలసి యుండును. దేనికిని ఏదియు గారణముకాదుగదా? జగదుపకారణమునకై ఏర్పడవలసిన మతము పర్యవసానమున జగదపకారమునకు ఏర్పడుట యుక్తము కాదుగదా!

“ఉత్పీడియూరి మేలోకాః నకుర్యాంకర్మచేదహం” అని గదా ప్రామాణికసూక్తి! ఇందువలన నేమి తెలియుచున్నది? లోకము నిర్వ్యాపార మగుచో నశింపక తప్పదని కావున మీమతము జగత్తున కుపకారము చేయకపోగా అపకారమునకు తప్పక ఉపయోగించును. “నహికశ్చిత్ క్షణమపి యాతు తిష్ఠత్య కర్మకృత్” అని యున్నది. కనుక స్వభావముచేతనే చేతనునకు గర్మప్రవృత్తి యుండును. అనుటయు కుదురదు. అట్లగుచో నేపనియు ప్రయోజనము నుద్దేశింపని దగుటవలన ప్రపంచమంతయు నిషిద్ధాచరణ మొనరించినదగును. “నకుర్యాన్నిష్ఫలంకర్మ” యని గదాస్మృతి.

కనుక నీవాదమును వదలి జగన్నిర్మాణ సామర్థ్యముగల దానినే మూలమని యంగీకరింపకతీరదు. అప్పుడు మీకును మాకును మాటభేదమేకాని సధర్మక పదార్థమే జగత్కారణముగా సిద్ధమగును. సధర్మకమగుచో నది సత్తుగాకతప్పదు. అభావము నిర్ధర్మకమేకదా? కనుక సూన్యమునుండి జగము ఏర్పడె ననుమాట యుక్తి యుక్తముగాదు.

మరియు మీయుక్తులు మాకును మాయుక్తులు మీకును ప్రకృతమున దురసహ్యములుగా నున్నను కేవల మేయాధారమును లేక ప్రవర్తించు నీతర్క-

మంతయునిట్లే ఆప్రతిష్ఠితమై నిలువ నీడలేకుండ పోవును. ఆకాశముష్టి హననమే యగును.

ఇంకొక రకముగా నూహించినను, నటతర్కమే కదా ప్రకృతించును. అప్పటికి ఆప్రతిష్ఠ తప్పదు. అనగా ఒకచోటికి వర్యంతనిష్ఠ మేర్పడనే యేర్పడదు. (తర్కప్రతిష్ఠానా దన్యధానుమే యమితిచే దేవమవ్య నిర్మోక్ష ప్రసంగః) కనుక నిట్టి ఆప్రతిష్ఠితమైన యీ కుతర్కమును బట్టుకొని యూగులాడుటకన్న (అలమప్రతిష్ఠితకు తర్కపరి హసనేన) ఏదైననొక సుప్రతిష్ఠితమగు నొక యాధారమును గైకొని వానినిబట్టి మన తర్కములను ప్రవర్తింపజేసినచో మనమొక యొడ్డునకు జేరి నిలువబడగలము. కనుకనే పారాశర్యుడు జగజ్జన్మాది కారణత్వమును అనుమానాంగమైన హేతువుగా సీయలేదు. ఇక నేమి ? తైత్తిరీయశ్రుతిని బట్టి

బ్రహ్మలక్షణముగా నిరూపించినాడు. ఈవిషయమున॥ “జన్మాద్యన్యతః” అను ద్వితీయసూత్రోక్తమైనది. వేదశాస్త్రోక్తమగు లక్షణమేగాని బ్రహ్మను మానాంగమగు హేతువుగాదను విషయమున, బ్రహ్మణ మేమందురా? మూడవసూత్రమైన “శాస్త్రయోని త్వాత్” అనునదే, దీనిని దాని వెను వెంటనే యుపన్యసించుటయే ప్రమాణము ఇది రెండవ సూత్రము అనుమానోపన్యాసమే యగుచో “శాస్త్రయోనిత్వాత్” అని అట మూడవ సూత్రమున శాస్త్ర ఉపన్యాసము కుదురదు. అప్రాప్తార్థప్రాపకముగదా శాస్త్రము “అప్రాప్తేశాస్త్రమర్థవత్” “ప్రత్యక్షేణాను మిత్యావాయసూపాయో నబుద్ధ్యతే ఏనం విదంతి వేదేన తస్మాద్వేదస్యవేదతా” అని పెద్దలందురు గదా ?

(సశేషము)

జంటనగరాల్లో దేవాలయాల స్థితి

శ్రీ డి. సూర్యనారాయణస్వామి అధ్వర్యాన సంఘం ఏర్పాటు
న్యాయశాఖ కార్యదర్శి

హైదరాబాదు, సికిందరాబాదుల్లో దేవాలయాల పరిస్థితిని విచారించి మూడు మాసాల్లోగా రాష్ట్రప్రభుత్వానికి ఒక నివేదిక సమర్పించటానికి ప్రభుత్వ న్యాయశాఖ కార్యదర్శి శ్రీ డి. సూర్యనారాయణస్వామి అధ్యక్షులుగా ఒక విచారణ సంఘం నియమించబడినదని దేవాదాయ శాఖమంత్రి శ్రీ అనగాని భగవంతరావు ఆంధ్రపత్రిక ప్రతినిధికి నెప్టెంబరు 15 న చెప్పారు.

ఈ విచారణ సంఘంలో శ్రీ గోపాలరావు ఎక్సోటే, శ్రీ నూకల నరోత్తమరెడ్డి సభ్యులుగాను, ప్రభుత్వ ఆంతరంగికశాఖ ఉపకార్యదర్శి శ్రీ వి. పి. రామారావు కార్యదర్శిగాను నియమించబడ్డారు.

శ్రీరామకథాసుధ

కీ. శే. శ్రీ గొబ్బూరు వేంకటానంద రాఘవరావు

(గతసంచిక తరువాయి)

శ్రీరామచంద్రునికి పట్టాభిషేక ప్రయత్నము

పరశురామునివలన భయము వాసి దశరథుడు, కొడుకులతోను క్రొత్తకోడండ్రతోను ఆయోధ్యాపుర ప్రవేశముచేసి అత్యంత ప్రమోదచిత్తుడై పండ్రెండేండ్లు సుఖముగా రాజ్యమేలెను. అత్తమామల చాటున, అల్లారుముద్దుగా, క్రొత్తకాపురములు చేసి కొనుచు, కోడండ్రు నమస్త భోగభాగ్యము లనుభవించుచు, ఏ కొంతయు లేక హాయిగా సుఖపడుచుండిరి. పండ్రెండేండ్లు ఈ విధముగా సుఖముగా దంపతులకు కాలము గడచినది.

ఏమ్మట నొకనాడు దశరథుడు నభలో నిట్లు ప్రకటించెను.

“మాన్యులారా !

క. మిక్కిలి భోగములందితి

నెక్కుడు సంపదలుగంటి నెల్లగుణములన్

చక్కని కొడుకుల బడసితి

నిక్కుంభిని పెద్దకాల మేలితి నింకక.”....

ఇంత చాలదా? ఆశకు ఎంతకెంత? ఇక వృద్ధుండనైతిని. రాజ్యభారము మరి నేను భరింపనోవను. నా పెద్దకొడుకు శ్రీరాముడు అన్నివిధముల ఉత్తముడు.

మ. “ధీరోదారుడు, నిర్వికారుడు,

జగదీయందు సౌజన్య ని

స్తారుం డుత్తమశీలు. దర్శకుల

విస్తారుండు కూరుండు గం

భీరుం డిద్ద విచారసారు డగుటన్

పెంపెల్లి విశ్వంభరా

భారంబెల్ల భరింప రాఘవు

మహాభాగు న్నియోగించెదన్.”

“శ్రీరామచంద్రమూర్తికి పట్టాభిషేకముకట్టి నేను తప్పకోదలచినాను. ఎల్లుటి దినము బాగున్నదట. కనుక ఆనాడు శ్రీరామ పట్టాభిషేకము జరుగగలదు.” అని తెలియబలికి, రామమూర్తిని పిలిపించి నభలో అందరి యెదుట నతని కా సంగతి ఎఱుగజెప్పి, అందుకు సంసిద్ధముగా ఉండ నియమించెను.

మరునాటి రాత్రి మహారాజు కైకమందిరమున కరిగెను. అంతకు పూర్వమే మందర దుర్బోధ తగిలి, కైక, అలకాగృహమున కరగి, మొగము ముడుచుకొని, ముసుగు వైచుకొని, కటికనేల పడుకొని, ఏమి ప్రమాదము సంభవించెనో? ఏమో? అని చూపరులకు భయము పుట్టించెను. ఆమె మందిరమునకు ఆ రాత్రి మహారాజు వెడలుట జగత్తునకు సంక్షోభకారణమైన గొప్ప తప్పిద మనక తప్పదు. “వార్ధిక్యము ఎచ్చినది. ఓపిక నశించినది. రాజ్యభారము వహింప రాముని నియోగింతు” నని రాజ్యసభలో ప్రకటించిన ముసలిరాజు క్రొత్తకోభనపు పెండ్లికొడుకువలె కైక శయనమందిరమునకు వెడలుటను గూర్చి ఏమనవలెను? అతని దేహమునకేగాని భోగలాలనత్వమునకు వార్ధక్యములేదు. అందుకే ప్రాజ్ఞులు “పురుషుడు పేరిన నేతికుండవంటివాడు; స్త్రీ అగ్నివంటిది” అన్నారు. ఎంత చక్కని ఉపమానము! సెగదగల నంతసేపే కద? పేరిన నేతి బింకము? సెగ తగిలెనా, కరిగి కారిపోక తప్పదు. దశరథుని కర్మమానాడు అట్లే కాలినది! అలకాగృహముచేరి, అతిదీనముగా నేలపడియున్న అందకత్తెను చూచి, చిడిముడి పాటుతో ఆమె నిట్లు వలుకరించెను. “ప్రాణేశ్వరీ! ఏల నీకీకోపము? ఏమి కావలెనో నీదాసుని నన్నడిగి

పుచ్చుకో. 'అడిగిన ప్రాణంబు లాదిగా నెవ్వయేన్ వంచించ కిత్తును వనజనయన !' ముసుగుతీసి, నీ సుందర మందహాసశోభిత వదనము చూపి నన్నల రించి, కావలసినది గైకొనుము. అంతేగాని, ఎందుకీ కారణములేని కోపము ? కటికనేల పడక ? మాట లాడని మౌనము ? చాలు ! చాలించు ! లే ! లేచి, నన్నేలుకో !" అని ఆమెకు పూర్తిగా వశుడై, దాసుడై ఆమె పాదములకడ వ్రాలినాడు.

ఇంతేమి? కైక పాచిక పారినది—ఆమె 'కోటలో పాగా వేసినది.' ముసుగు తీసినది; మందహాస శోభతో సుందరవదనము చూపినది. గాలాములవంటి చూపులు ప్రియునిపై బిరిగినవి. దశరథ మత్స్య మున కవి గట్టిగా గ్రుచ్చుకొని, పట్టితెచ్చి ఆమెచేతికి అందిచ్చినవి.

కైక : ప్రాచ్యేశ్వరా ! నాడు దేవాసుర యుద్ధమపుడు మీరు దేవతలకు సాయపడ నరిగినపుడు, నేను మీకు సారథివై, మీ రథముతోలి, గెలిపించి నందుకు, మీరు చాలా సంతోషించి నాకు రెండు వరము లిచ్చినారు. జ్ఞాపకమున్నవా ? మఱచి పోయినారా ?

దశ : చులుచిపోతానా ? మఱువలేదు. జ్ఞాపకమున్నది.

కైక : ఆ వరములు అవసరమునకు వాచుకొన్నాను. ఇప్పుడు వాటి అవసరము పచ్చినది. ఇవ్వండి.

దశ : అవి ఇదినబటసుంచి ఉన్న ప్రాతబాకీ వరములే. క్రొత్తవేమీకావు. అడుగు; పుచ్చుకో; బాకీ తీర్చుకో ! తీర్చుకొని నన్ను ఋణవిముక్తుణ్ణి చెయ్యి ! అంతమాత్రానికి అలగవలెనా ? ఏచ్చి పిల్లా ! ఇచ్చాను; ఇచ్చానులే ! ఇచ్చానులే ! లే !

కైక : ఆయితే అడుగుతున్నానువినండి ! ఒకటి— నా కొడుకు భరతుడికి ఆయోధ్యరాజ్యం పట్టాభి షేకం చెయ్యడం ; రెండవది— రాముణ్ణి పద్మాలుగేళ్ళు వనవాసానికి పంపించడం. ఈ రెండు వరాలూ నాకు ముందు చెల్లించి నా బాకీ తీర్చుకోండి. అన్నది, నిర్మొగమాటంగా.

దశరథునిమీద మబ్బులేని పిడుగు పడ్డది. గొడ్డలి పెట్టుకు వృక్షంలాగ ఆయన క్రుంగి కూలిపోయాడు. మరేమున్నది ? కైకా ! కైకా ! నీవు నా కైకవసు కున్నానుగాని, నాతలక్రింద నాగుపామువనుకోలేదు. ఎంతవని చేశావే ?" అని దీనముగా వాపోవుచు, దశరథుడు కంటికి నేలకు ఒక్కధారగా ఏడ్చుచు పడియుండెను. ఇందుకే 'అంగన నమ్మరాద'న్నారు పెద్దలు.

పట్టాభి షేకము జరుగునను భ్రమతో శ్రీరాముడు అందుకు సిద్ధపడుచుండగా "తక్షణమురమ్మ"ని కైక ఆతనికి కబురంపెను. వెంటనే రాముడక్కడకు వచ్చెను. దీనాననుడు, బాష్పాకులలో చనుడునైన తండ్రిగారి దురవస్థచూచి, భీతిల్లి, రాముడు కైకకు నమస్కరించి, "అమ్మా ! నాయనగారు అదొకలా గున్నారేమి ? అందుకు కారణము నేనేనా ? ఏమైన అవరాధము చేసినానా ?" అని యడిగెను.

కైక : "నీ వేమీ చేయలేదు. కాని, నీవిప్పుడు ఇక చేయవలసిన పని ఉన్నది. అది మీకు ఇష్టమైన పని కాదు. అది నీతో విప్పి చెప్పలేక నీతండ్రి నీళ్ళు నములుచు - మౌనము ధరించినాడు" అని తాను లోగడ పొందిన వరములను, వాటి నిప్పు డివ్వమని తానడిగిన విధమును, రాజు ఇచ్చితిన్నటను తెలియజెప్పి, "ఇప్పుడు నా భరతునకు పట్టాభి షేకము జరుగవలెను. నీవు మారు మాటాడక పద్మాలుగేళ్ళు వనవాసమునకు పోవలెను. జనకుని సత్యము నెరవేర్చే కుమారుడవై తే కట్టు ! రామా ! వెంటనే అడవులకు ప్రయాణంకట్టు ! పట్టు అడవి దారి ! నడు వనవాసానికి ! పద్మాలుగేళ్ళూ పూర్తి అయేదాకా తిరిగి రాకూడదు. అలోగా ఆయోధ్యలో మరి అడుగు పెట్టబోకు. ఏం, తెలిసిందా ?" అని గర్జించినది.

వరమశాంతమూర్తి- శ్రీరామమూర్తి ఈమాటలు విని ఈషణ్మాత్రము చలించలేదు. చిఱునవ్వుతో ఆమెకిట్లు మాటు పలికెను. "అమ్మా ! నీవు వరము లడిగినావా ? తండ్రిగారు ఇష్టపడి నీకు వరము

లిచ్చినారా ? తమ్ముడు భరతుడు రాజ్యమేలునా ?
నాకు వనములో సన్నుని పాదసేవాభాగ్యము లభిం
చునా ? ఇంతకంటె నాకు కావలసినదేమి ఉన్నది ?
ధన్యోస్మి ! ధన్యోస్మి ! ధన్యోస్మి ! నే నిప్పుడే
వనవాసమునకు బయలుదేరి పోతున్నాను. తల్లీ !
నమస్కారము : సెలవు !”

ఆ వృత్తాంతము విని సీత ఆడలెను. పెండ్లి
యైనది మొదలు సీతారాముల పవిత్రప్రేమ క్రమ
ముగా పెంపొంది, ఇప్పటికి పరిపక్వస్థితికి వచ్చినది.
ఆ దంపతుల ప్రేమాభివృద్ధిని వాల్మీకి ఇట్లు ప్రశం
సించినాడు—

శ్లో. ప్రియాతు సీతారామస్య

దారాః పితృ కృతాశ్చి

గుణాద్రూప గుణాచ్ఛాపి

ప్రీతిర్భూయో వ్యవర్ధత.”

ఇప్పుడు, రాముని విడిచి, సీత ఒక క్షణమైన
అయోధ్యలో నుండగలదా ? పతివ్రతకు తండ్రి తల్లి,
కొడుకు, కూతురు, చెలికత్తెలు, స్నేహితులు—
ఎందరున్నా, భర్తయేకదా ? పరమగతి.

శ్లో. న పితా, నాత్మజో నాత్మా

న మాతాన నసఖీజనః

ఇహ ప్రేత్యచ నారీనాం

పతిరేకోగతి స్సదా.”

అన్నారు, పెద్దలు.

గీ. “నన్ను నీకు విచ్చి నరనాథ నాతండ్రి

సంతసించియుండు నెంతయేని

చనునె అగ్నిసాక్షి సహధర్మచారిణి.

నయిన నన్ను నిలుపుమనుట నీకు ?”

కం. దనుజ మృగోరగ భయములు

నను జెందునె నీవు గలుగ నాథా నాకున్

నినుజాసి మనుటకంటెను

మనమున దలపోసిచూడ మరణంబొప్పున్.”

భర్త ననుసరించిన స్త్రీకి స్వర్గము తప్పదు ; విడిచిన

స్త్రీకి నరకమును తప్పదు. “మీరే నా ప్రాణము ;

నా దైవము. మిమ్మువిడిచి ఇక్కడ ఉండను - ఉండ

లేనని” సీత ఖండితముగా చెప్పగా, తనతో ఆమె
వనవాసమునకు వచ్చుటకు రాముడు సమ్మతించెను.

లక్ష్మణుడు

శేషాంశ సంభూతుడు, ఆ కార్య క రణ ము,
అధర్మము, జరుగుటకు అతడు సహించలేడు. అట్టి
దేదైన ఎదుట జరిగెనా, తోకత్రొక్కిన త్రాచువలె
బుస్సుమని లేవవలసినదే : అగ్ని తగిలిన తారాజువ్వ
వలె రిప్పుమని పైకెగురవలసినదే : లక్ష్మణుని
స్వభావము అటువంటిది.

కైక దుర్మంత్రమునకును, రాముడు కిక్కురు
మనకుండ, చిఱునవ్వుతో వనవాసశ్లేశముల నంగీక
రించి నందుకును లక్ష్మణుడు పట్టరాని కోపముతో
భగ్గున మండిపడెను. కోపరక్తాస్యుడై, బొమలు
గీలించి, మిడుగులులు వెడల, పటుఖడ్గము చేతపట్టి,
ఝళిపించుచు, అన్నగారితో లక్ష్మణుడిట్లనెను :

చ. తలపగ నీ వశ క్తుని

విధంబున నాడెడు, రామచంద్ర నీ

కొలది యెఱుంగడీతడతి

కుత్సితుడై మతిదప్పి

ఆలిమాటలు విని యింత తెంపున

కొడంబడె, తానొక సత్యవాదియై

పలుకడె మొన్న ? నేడు నిను

పట్టము గట్టెదనంచు ? బొంకొకో ?

కం. నిను నభిషిక్తుని జేసెద

ననుచు వసిష్ఠాదిమునులు నఖిల మహీశుల్

విననాడెను : — ఇప్పుడీ క్రొత్తవరములు

తనయాలను తానుగా కీతరులెఱుగుదురే ?”

కం. “మదనాతురతం బలికిన

యది సత్యమట ? మహా సభాంతరమున దా

విదితంబుగాగ బలికిన

యిది బొంకట : దీనికింక నేమనవచ్చున్ ?!”

“తండ్రి నీతిగలవాడైతే పుత్రులు పితృవాక్య
పరిపాలకులు కావలసినదే ! తండ్రి అవినితీపరుడైతే,
పుత్రులది యేల సహించవలెను ? అన్నా ! నాకు

అనుజ్ఞ ఇచ్చిన చాలును. కైకకును, ఆమె పక్షము వారికిని నా శక్తి—నా మజా—ఎటువంటిదో రుచి చూపించి గడ్డి తినిపించి పంపగలను.” అని లక్ష్మణుడాడిన కఠినోక్తులకు రాముడిట్లనెను.

“లక్ష్మణా : నీవు నా భర్తృడవు : నీ శక్తి యుక్తులెటువంటివో నేను ఎఱుగుదును. మన కులాచార గౌరవములను, ఉత్తమ శీలమును విచారించి మాటలాడుము. నాయనా : దశరథమహారాజుగారు—మన తండ్రిగారు ; కైకమ్మ - మనతల్లి : భరతుడు - మన తోడవుట్టిన సోదరుడు. ఇందులో పైవారెవరు ? బాబా ? ఇందులో ఎవరిమీద కత్తి దూస్తావు ? ఎవరి మీద బాణప్రయోగం చేస్తావు ? ఎందుకు మనలో మనకు అంతఃకలహములు ? పైవాళ్ళంతా వచ్చి—మనిషి ఒక్కొక్కతరహాగా మనకు సలహాలు చెప్పడం ఎందుకు ? దూరం ఆలోచించు. నామాట విను : భరతునికి అండగా ఉండి, అతనిచేత నీవు అయోధ్యరాజ్యం చక్కగా పాలించు.” రాముడాడిన

ఈమాటలకు లక్ష్మణుడు కట్టుబడిపోయెను. “అన్నా : నీవులేని అయోధ్యలో నేను ఉండలేను. సూదితో దారమన్నట్లుగా నేను నినుగొల్చి నీవెంట అడవులకు రావలసినవాడనే. అందుకు అనుమతించి దయతో అనుజ్ఞ ఇవ్వండి.” అనగా రాముడు ‘నరే : రా : అని సమ్మతించెను. లక్ష్మణుడుకూడ వనములకు ప్రయాణమయ్యెను. ఇక కౌసల్యకుకలిగిన ఆకాభంగమునకు—మితిలేదు.

సీ. పున్నమనుప్పొంగు పూర్ణాబ్ది శోషించె

అక్కట నాయథాగ్యంబుకతన.

అని దీనముగా వాపోయినది. ఆమె దుఃఖము ఎల్లవారికి ఎంతో జాలిగొల్పినది. ఈ ఘట్టములో శ్రీరాముని పితృభక్తి, సోదరప్రేమ, సీత పాతివ్రత్యము, రామలక్ష్మణులమధ్య భ్రాతృప్రేమ—అనునవి లోకమునకు ఆదర్శప్రాయముగా ప్రదర్శింప బడినవి. ఈ మహవీయుల ఉత్తమశీలములకు లోకములో వారికి వారేసాటి*.

(నశేషము)

* నికషము అనే నల్లటి గీటురాయిమీద బంగారు గీటుపెట్టి షరాబులు బంగారువన్నె నిర్ణయిస్తాడు. కైకపాదు వేని చూస్తేగాని తత్త్వం బోధపడదు. మొగల్ ఔరంగజేబ్, పాదుషా, చరిత్ర, జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొని చూచాము. స్వార్థముకొఱకు తనను కన్నతండ్రి - షాజహానునే చెఱలోపెట్టి, అబద్ధములాడి సోదరులను మోసముచేసి, నెత్తురు తేళ్ళను ప్రవహింపజేసి, ఘోరయుద్ధములలో వారినందరి నోడించి, బహుదారుణ క్రౌర్యముతో వారిని చంపించి, భ్రాతృరక్తసిక్తములైన రుదిర హస్తములతో సింహాసనమెక్కిన ఆలమ్మపీర్ పాదుషా ప్రదర్శించిన ఘోరస్వార్థ పరత్వమునకు, శ్రీరాముని స్వార్థ త్యాగమునకును ఎంతటి అంతరమున్నది ! ఔరంగజేబు ఏమి అనుభవించి ఏమి తీసుకొని పోయినాడు ? శ్రీరామునకు లేనిదేమి ? శ్రీరామభక్తు లెందరు ? ఔరంగజేబు ఆరాధకులెందరు ? ఎవరిపేరు, లోకములో, కాలము గడుచుకొలది వ్యాప్తిచెంది వర్ణిల్లుచున్నది : - శిబి, తర్జు, దధీదులనంటి త్యాగమూర్తులపేర్లు లోకములో కాళ్ళతముగా ఉండవలసినవే. స్వార్థము తాత్కాలికము. కాళ్ళతమైనది - త్యాగమే.

భ్రమరాంబ లాలిపాట

శ్రీ నేడునూరి గంగాధరం

పసిబిడ్డల్ని నిద్రపుచ్చేటప్పుడు, తల్లులు లాలి పాటలు, జోలపదాలు పాడుతూ వుంటారు. భక్తులు తమ యిష్టదైవాలను స్మరించేటప్పుడు లాలిపాటలు, జోలపదాలు పాడుకొంటారు. శ్రీశైలభ్రమరాంబమీద, బాగాల వీరశరభేంద్రకవి ఈలాలిపాట రచించాడు.

ఈ పాటలో మానవబాలికల వయఃపరిణామాల ననుసరించి, జరిగే మార్పులను వుటంకిస్తూ, చిట్ట చివర పద్మక్రాలను సమరసభావభక్తి యుక్తంగా పేర్కొని, ముముక్షుపేక్షలకు ఆనందంకలిగే లాగుగ యీ పాట రచించాడు.

ఆనంద భైరవి రాగం - ఆదితాళము

పల్లవి : లాలి భ్రమరాంబ లాలి;

కాంబవీ లాలి హైమవతీ లాలి

లాలి దుర్గాంబ లాలి;

జగదంబ లాలి రుద్రాణి లాలి.

1. నెలపురుడు వెళ్ళలేదు; అప్పుడే

నలుగురికి వేడ్కతగను

చెలరేగి మాటలాడ; యీచిలుక

పలుకు లెవ్వరు నేర్పిరో

||లా||

2. నాగర్భమందు బుట్టి; చక్కగా

జోగాడలేవు యిప్పుడు,

నాగకంకణుడు నిన్ను; పెళ్ళాడ

యోగంబుగల్గ నమ్మా

||లా||

3. ఏడవకు యెప్పుడు తల్లి; బంగారు

మేడలో జలకమాడి;

మూడు వేళల చక్కగా; మీ తండ్రి

చూడగా ముద్దులాడు

||లా||

4. విభూతిరేఖదీర్చి; తిన్నగా

కోభనపు జోలబాడి

సౌభాగ్యరక్ష గట్టి; దేవేంద్ర

వైభవమె కాపుబెట్టి

||లా||

5. పొంకముగ దృష్టిదీసి; అందముగ

కుంకుమాలంకరించి

శంకరుని బిరుదు బెట్టి; ముందుగా

తెంకాయబంతి వేసి

||లా||

6. మృదువైన పాన్పుమీద; నిన్నుంచి

మేల్చి సాంబ్రాణివేసి

యెదురుగా వచ్చి నేను, పుయ్యాల

కదలించివస్తే గదవే

||లా||

7. బుడుతవలె నేటి వరకు; చక్కగా

మెడలైన నిలువలేవు,

నడుమునకు బలము గలిగి; కూర్చుండి

నడువ ఎన్నడు నేర్తువే

||లా||

8. మారాము లెరుగవమ్మ; వాముద్దు

గారాబు పట్టివమ్మ

ఈరాత్రి యింత చెలియా; యీకిసరు

పోరు యెందుకు వచ్చెనే

||లా||

9. బిడ్డ యిక తాళ గదవే; నీపొత్తి

గుడ్డలెప్పుడు వుదకనే

గొడ్డురాలూటలటవే; మేలయిన

దొడ్డముద్దుల గుమ్మవే

||లా||

10. తలయెత్తి నన్ను జూచి; మృగధరుని

పిలువమని సౌజ్ఞజేసి

కులికేవు నీవు. యిప్పుడే; యీమాయ

వలపు లెక్కడ బుట్టెనే

||లా||

11. పలుమారు కోపమటవే; మేముమీ

యలుకలకు తాళగలమా;

- జలజాక్షి చాలుగాని; నా కలికి
చిలుక యూరకయుండుమా
12. నెలబాలనీకు యిపుడూ, పురహరుని
చెలిమి కోరిక లెక్కడా;
తెలిసింది నిజమునుమ్మా, మనసులో
తలచుకొని క్రిడించినే
13. శృంగారవల్లి నీకు; చక్కగా
వుంగ ద్రావింతురావే
బంగారుబొమ్మ నీకు; జోకొట్టి
సంగీతములు బాడెద
14. బొజ్జవాడింది లేవే; పాలిచ్చి
బుజ్జగించేను నిన్ను
నిర్దరామరులందరు నిన్నెచ్చి
గజ్జెలందెలువంపి రీ
15. ఎచ్చోటి మనబంధువుల్, మిముజూడ
వచ్చి హస్తములనిండ,
పచ్చగాజులు ధరించి; యెత్తుకొని
ముచ్చటలాడిరి కొందరు
16. కమలాయతాక్షియేమే నీజాత
కములుజూచిరి పెద్దలు
ప్రమదాధిపతికి బాగా భార్యవై
ప్రమదముగ నుండువనిరీ
17. ఈశ్వరుని పిలువనంపి; త్వరగాను
ఈశ్వరూపము చాతను
ఈశ్వరముగా విభుధులు; ఒప్పించి
వైశ్యదేవుని సాక్షిగా
18. కన్యకా చక్రమందు. చక్కగా
నున్న వైశాఖభుద్ధ
పౌర్ణమీ సోమవారం. లగ్గంబు
నిర్ణయించిరి పెద్దలు
19. ప్రియమైన మునులువచ్చి; సొంపుగా
జయము జయమనుచు పొగడ
యతిసురలు సన్నుతింపా; సౌవర్ణ
మైన యరుగులమీదను
20. తలలంటిపోసి మీకు చక్కగా
మధువర్కములు కట్టిరి
తెలివిగా జుట్టుదీర్చి, ముందుగా
వెలలేని సొమ్ముజెట్టి
21. గాయకముతెలిసి నీవు యీబాల
ప్రాయంబునందు విరులు
కాయజాంతకుని బిలువ. యింద్రుని
రాయబారము బంపి
22. వైశాఖ మాసమందు శుభలేఖ
వ్రాసివంపించి రవుడు
కాశీ పురీశ్వరుండు; భోగ సం
కాశముగవచ్చి జూచి
23. కైవారములు జేయగా; దానవులు
దేవతలు మ్రొక్కుగాను,
పావకులు యక్షింతలు, దీవించి
వైపైన వేయగాను
24. ఇభవరదు పూజసేయ; అల్లమ
ప్రభుడు దీర్ఘాయువనగ,
సభవారు సన్నుతింప; బంధువులు
జయజయాయందు పలుకా
25. గంధర్వులంతవచ్చి; పన్నీరు
గంధంబు పూయగాను,
గంధవాహనుడు బాగా; భాషికము
సంధించి విరులుముడువా
26. వారి జాసనుడువచ్చి; ముత్యాల
తోరణంబులు గట్టగా
ధారాధరిత్రయందు; మిముజూడ
కోరివచ్చితి మిప్పుడే
27. కళ్ళ కాటుకలు దిద్ది, పన్నెండు
యేళ్ళలోపలనీటుగా
యిళ్ళు వాకిళ్ళుదీర్చి; బంగారు
పెళ్ళి పీటలమీదను
28. ధైర్యమున మిమ్మువుంచి, శతకోటి
సూర్యప్రకాశముగను

- మర్యాదగాను నగలుతెచ్చి,
సౌందర్యముగ ధరియించిరి
29. పనకాది మునులువచ్చి, మీ రెండు
ఘనమైన కొంగులకును,
కొన బ్రహ్మముట్లు వేసి, శృంగార
వనములో పెళ్ళిచేసి
30. పాకారి పడతివచ్చె; చెంగావి
కోక రవికలు ధరించి,
రాకేందువదన నీకు, చక్కగా
నాగవలి శాయగాను
31. రావమ్మ శోభనాంగి, నీమనో
భావమ్ము లన్నిదెలిసె,
మీవంటి సుతులెమీకు, భూమిపై
దైవంబులందుచూడ
32. సంతోషముగ వెలదులు, భోగ
వసంతంబులాడ నిలచి,
భ్రాంతిగా మిమ్ముజూచి, సుతియించి
ఆక్షింత లేసిరపుడు
33. ఆధార చక్రమందు, బంగారు
సౌధాంతరముమధ్య,
మేధా విశాలముగను, నీప్రాణ
నాదుణ్ణి కూడిరావె
34. అష్టాంగయోగగిరిపై, చక్కగా
స్వాధిష్ట చక్రధరునీ,
యిష్టముగ నిలచియిపుడే, సకల
ప్రతిష్ఠగా నుండవమ్మా

35. మణిపూరకమున వెలసి, హంసపై
||లా|| మరి అనాహతము చూచి,
ప్రణవస్వరూపమునను, చిద్బిందు
గుణనిధి విశుద్ధపురమై ||లా||
36. అగ్నేయచక్రమందు, కూర్చున్న
||లా|| సుజ్ఞానమూర్తివలెనే,
ప్రజ్ఞావిశేషంతో, రక్షించు
సుజ్ఞానతేజవమ్మా ||లా||
37. విశ్రాంతి జెందవమ్మా, భువన
||లా|| సహస్రార చక్రధరునీ
శిశూషజేసి బాగావర్ణిల్లి,
ఆశ్రేయముననుండుడీ ||లా||
38. చిత్కళలు జెందవమ్మా, వేదింత
||లా|| చిత్కళలు జోలవరచి,
సత్కళలు తెరలుగట్టి, చిద్బిందు
చిత్కళంబుజ రాణివై ||లా||
39. శ్రీరాజవదననీకు, ముత్యాల
||లా|| హారతులు దెస్తిమమ్ము
గౌరీనిరంతరంబు, దంపతులు
చేరి చల్లగ నుండుడీ ||లా||
40. ధారుణీచక్రమందు, బాణాల
||లా|| వీరశరభేంద్ర కవిని
యేరీతినై నదలచి, రక్షించి
వేరుగా నుండవమ్మా ||లా||

మనిషి - మహర్షి

వడ్లమూడి గోపాలకృష్ణయ్య

[సాంఖ్యయోగాది విషయ ప్రాధాన్యంకల “మనిషి-మహర్షి” గేయకృతి ప్రథమభాగం 1958 లో కొన్ని నెలలపాటు క్రమంగా హైదరాబాద్ నుంచి వెలువడే “గోలుకొండపత్రిక” దిన పత్రికలో ప్రచురితమైనది. ఆ ప్రచురితమైన తొలిభాగం సంస్కృతీకరణమే ఆరాధనలో నెట్టెంబరు సంచికవరకూ ప్రచురితమైనది. మిగిలిన తెలుగు రెండవభాగాన్నికూడా క్రమంగా ఆరాధన పాఠకుల కందిస్తున్నాము. ఎడిటర్.]

45

సార్థకముగ - ప్ర
వృద్ధమైన - సు
బుద్ధికలుగు - స
మిద్ధగుణగణ
సజ్జనాగ్రణీ
స్వార్జితము - పి
త్రాజితము లగు
ఆస్తిపాస్తుల
అభిలధనముల
అనభివృద్ధికి
అంకితముగా
అనవసరమౌ
అనిత్యములౌ
అల్పకార్యార్
పాలుచేయక
పాదుచేయక
చేతులారా
చెరువుచేయక
మానవాళికి
మానవత్వము
మహితమైన - సు
మనస్తత్త్వము
మన్మహత్త్వము

మహిత తత్త్వము
ప్రచలితముగా
విచలితముగా
చెల్లచెదరై
చెదరకుండగ
ప్రశాంతతమై
విశాలతమై
అశేషముగా
విశేషముగా
సురూఢముగ
పరిధవిల్లగ
పరమతత్త్వము
బ్రహ్మతత్త్వము
బహుముఖాలుగ
అహోరాత్రులు
అహోయన జన
మొహోయనగను
దేశసర్వ వి
దేశములలో
దశదశలుగా
దశదిశలుగా
వ్యాప్తమై - ప
ర్యాప్తమౌటకు
ఉన్న సంపద

లన్నిటిని - అ
 వ్యయముగాగను
 వ్యయము చేయుచు
 మృతుండయ్యు - అ
 మృతుండై - దీ
 ధితులుగల - ఉ
 ద్గతులలో - స
 ద్గతులలో - పలు
 సుతులతో - తన
 బ్రతుకు వెలుగగ
 పరమపదమున
 పరలు విశ్వే
 శ్వరుని జేరును
 పరగు పరమే
 శ్వరుని జేరును
 తుదకు జగదీ
 శ్వరుని జేరును

ఓయి మనిషీ !

ఓ మనిషీ !

46

కాగి పొంగుచు
 ఆగి ఆరని
 అనలె ఆరని
 ఆలపాలుగ
 నెనగి పొంగుచు
 బుసబుసలుమని
 బుసలుకొట్టుచు
 మిసమిసలుగల
 పసలుమించుచు
 నై గవిగ్యము
 తోగుచుండే
 భోగరాగ - స
 రాగములతో
 మోహమయమై

దాహమయమగు
 దేహశక్తిని
 దోహలించే
 యీహాలెదుగుచు
 యెదిగియెదుగని
 ముదిరిముదురని
 చాగుకల - నూ
 నూగుమీసల
 కవులుతగిలే
 రవులురగిలే
 తనువుపొంగే
 మనసుమింగే
 తనివితీరని
 మనసుతీరని
 వింతవింతల
 భ్రాంతిమంతము
 లై న వాంఛల
 అంతమెనయని
 మోసులెత్తుచు
 ఆశలెదిగే
 సరసమెరిగే
 చవులువూరే
 స్వార్థమెరిగి - ప
 రార్థమెరుగని
 అర్థమెరిగిన
 అర్థదృష్టుల
 అమలమై - అ
 త్యమల సుధగతి
 మధురమై - అతి
 మధురమౌ - సద్
 యవ్వనముతో
 యజ్జగత్త్రే
 తాగులో - శు
 ద్ధాగులోయన
 వెలుగుసద్గుణ

కలితుడై ప్ర
 జ్వలితుడౌనరు
 డలఘుడౌనరు
 డమలుడౌనరు
 డాత్మయౌవన
 మఖిలమును - వై
 వాహమహామ
 హమ్ములో సుమ
 హాగ్నిసాక్షిగ
 పెండ్లిఆడిన
 పేర్మికల - హృ
 న్మర్మమెరుగని
 నర్మమెరుగని
 పూతజీవిత
 పూర్ణయౌ - అ
 న్నాతికే - తన
 నాతికే - అ
 ర్థాంగికే - ప్రియు
 రాలికే హృద
 యేశ్వరికే - ప్రా
 డేశ్వరికే - అ
 ర్పించి సుఖములు
 మించగా - అ
 వ్యయముగాగను
 వ్యయము చేయుచు
 మృతుండయ్యు - అ
 మృతుండై - దీ
 ధితులుగల - ఉ
 ద్గుతులలో - స
 ద్గుతులలో - పలు
 నుతులతో - తన
 బ్రతుకు వెలుగగ
 పరమపదమున
 వరలు విశ్వే
 శ్వరుని జేరును

పరగు పరమే
 శ్వరుని జేరును
 తుదకు జగదీ
 శ్వరుని జేరును

ఓయిమనిషీ :

ఓమనీషీ :

47

అండదండలు
 నిండుకొన్నను
 బెండువడకయె
 దండికల తన
 నిండుగుండెలె
 అండలుగ - పలు
 దండలుగ - పెను
 కొండలుగ - లో
 నుండగా - నెద
 నుండగా - హృది
 మెండుగా తగ
 చండమౌచు ప్ర
 చండమై బ్ర
 హ్మాండ భాండము
 నైన తుండెము
 తుండెములుగా
 గుండగుండగ
 గుండచేనే
 పిండి చేనే
 కండరాల్కల
 మొండిబలమును
 బండబలమును
 కలిగి చెలగుచు
 బలిమికలుముల
 నిలచువీరుడు
 వెలుగువీరుడు
 ఆత్మబల స

ర్వస్వమగు తన
 పుష్టి నెల్లను
 త్రాప్తుడట్లుగ
 దుష్టత్రష్టా
 రిష్టమయ దు
 శ్చేష్టపరముగ
 కుర్రచేష్టల
 పెరిచేష్టల
 పాలుచేయక
 పాడుచేయక
 చేతులారా
 చెరుపుచేయక
 పూతమౌనిజ
 మాతృభూసం
 రక్షణకు - పరి
 రక్షణకు - రిపు
 రూక్షశక్తుల
 భక్షణకు - స్వా
 తంత్ర్యపక్షవి
 పక్షరాక్షస
 కక్ష్యలను - అరి
 పక్షలను - తన
 అక్షయమ్మగు
 దక్షతన్ - పృథు
 దీక్షతో - స
 ద్దీక్షతో - వం
 చించుటకు - ని
 ర్జించుటకు - ప్రె

మించుశత్రుల
 త్రుంచ వారల
 కంచుడొక్కలు
 మంచి ఉక్కునె
 యెంచు గుండెలు
 చించుటకు - తెగ
 చించి నిలుపున
 చీల్చుచున్ చెం
 డాడుటకు - కొం
 డాడుటకు - అ
 వ్యయము గాగను
 వ్యయము చేయుచు
 మృతుండయ్యు - అ
 మృతుండై - దీ
 ధితులుగల - ఉ
 ద్గతులలో - స
 ద్గతులలో - పలు
 నుతులతో - తన
 బ్రతుకు వెలుగగ
 పరమపదమున
 పరలు విశ్వే
 శ్వరుని జేరును
 పరగు పరమే
 శ్వరుని జేరును
 తుదకు జగదీ
 శ్వరుని జేరును

టయి మనిషీ :

ట మనిషీ :

శంకరుల బహుముఖ ప్రతిభ

పొన్నూరులో శ్రీ చంద్రమౌళి ప్రసంగం

“శంకరాచార్యులు బహుముఖ ప్రతిభావంతుడు. భారతీయ సంస్కృతి చరిత్రలో ఆయనకు ప్రముఖ మైన స్థానమున్నది” అని ఇటీవల పొన్నూరు శ్రీ భావనారాయణస్వామి గ్రంథమాల పజ్జెన వెలువరించి “శంకరుల జీవితం” అనే ఆంగ్లగ్రంథ ఆవిష్కరణ సందర్భంలో జరిగిన సభలో శ్రీ కల్లూరి చంద్రమౌళిగారన్నారు. భారతీయ సంస్కృతిని గూర్చి అవతార పురుషులగురించి మత సంస్థాపకుల గురించి విపులంగా ప్రసంగించారు. సభకు ఆంధ్ర ప్రదేశ్ దేవదాయ ధర్మాదాయ శాఖ కమీషనర్ శ్రీచైలభక్తరత్న శ్రీ పైడిలక్ష్మయ్యగారు అధ్యక్షత వహించారు. శ్రీలక్ష్మయ్యగారు అధ్యక్షోపన్యాసంలో శంకరాచార్యుల జీవితంలోని ముఖ్యఘట్టాలనుగురించి గంటసేపు దీర్ఘోపన్యాసం చేశారు.

శ్రీ యన్. రామేశన్ (I. A. S.) గారు ఆంగ్ల భాషలో శంకరాచార్య జీవితం గురించి ఒక గ్రంథం వ్రాశారు. దానిని పొన్నూరు శ్రీ భావనారాయణస్వామి

దేవస్థానంవారు ముద్రింపించారు. ఈ ముద్రిత గ్రంథావిష్కరణసభ యిటీవల అతి వైభవంగా పొన్నూరులో జరిగింది. గ్రంథకర్త ఈ గ్రంథాన్ని భావనారాయణస్వామికి సమర్పించారు. కృతీసమర్పణకు ముందు తాను ఆగ్రంథాన్ని రచయించడానికి చేసిన పరిశ్రమను వివరించారు. దేవస్థానం ధర్మకర్తలు శ్రీ వాసిరెడి భానుభూపాలప్రసాద్ గారు ఈ ఉద్యోగాన్ని భావనారాయణస్వామికి సమర్పించినందుకు శ్రీ రామేశన్ గారికి కృతజ్ఞతాభివందనలర్పించారు. అనంతరం శ్రీ రామేశన్ గారిని ఆశీర్వదిస్తూ కామకోటి ఫీతాధిపతులు శ్రీ శంకరాచార్యుల వారు పంపిన దుక్కలువను బహూకరించారు. సంస్కృత కళాశాల సంస్కృతాధ్యాపకులు శ్రీ నిష్ఠల సుబ్రహ్మణ్యసన్యాసిశర్మగారు ఈ గ్రంథావిష్కరణ సందర్భంలో చక్కని శ్లోకాలువ్రాసి చదివినారు. (ఈ శ్లోకాలను దేవనాగరి లిపిలో ప్రత్యేకంగా ఆరాధనలో ప్రకటిస్తున్నాము—ఎడిటర్.) వందన సమర్పణతో సభ సమాప్తమైనది.

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం ట్రస్టీ

రిటైర్డ్ జిల్లాజడ్జి శ్రీ మోచర్ల శ్రీరామమూర్తిని కీ. శే. శ్రీ బి. సిహెచ్. నారాయణమూర్తి స్థానే తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం ధర్మకర్తల సంఘం సభ్యుడుగా నియమించారు. వీరు 1960 అక్టోబరు 24 వరకు ఈ పదవిలో వుంటారు.

శ్రీ శైలదేవాలయ మరమ్మతులు

విరివిగా విరాళాలివ్వాలని శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారి విజ్ఞప్తి

రాష్ట్ర ప్రభుత్వ హిందూమత దేవాలయ శాఖల కమీషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారు ఇటీవల గుంటూరు విచ్చేసిన సందర్భంలో స్థానిక కన్యకా పరమేశ్వరీ దేవస్థాన సత్రం ఆవరణలో బహిరంగ సభ ఏర్పాటు చేయబడినది. సభకు శ్రీ తెల్లాకుల జాలయ్య, యం. ఎల్. ఏ. గారు అధ్యక్షత వహించారు. సభలో శ్రీలక్ష్మయ్యనాయుడుగారు చేసిన ప్రసంగంలో శ్రీశైల దేవాలయాల మరమ్మతుల నిమిత్తం విరాళాలిచ్చిన దాతలకు కృతజ్ఞత తెలిపారు. 'ఇంకా ఎక్కువగా ఈ జిల్లాలో విరాళాలు వసూలు కాగలవని ఆశిస్తున్నానని, గతంలో నడచిన ప్రతి ఉద్యమంలోను నాయకత్వం వహించడానికి గుంటూరు జిల్లా ప్రథమశ్రేణి నాయకులను దేశానికి సమర్పించిన ఘనత మరపురానిదని ఆయన చెప్పారు. శ్రీశైల దేవాలయం యొక్క చారిత్రాత్మక, పౌరాణిక ప్రాముఖ్యతలను వివరిస్తూ దేవాలయాన్ని మండపాలను శ్రీరాముడు, పంచపాండవులు నిర్మించారని, కృష్ణదేవరాయలు, కాకతీయరాజులు, శివాజీ, తెలుగు రాజులు అక్కడకు వచ్చి స్వామివారిని అర్చించేవారవడానికి అనేక నిదర్శనాలువున్నవని శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు వెల్లడించారు. భారతదేశంలో ఇది ఒక ప్రాచీనమైన దేవాలయమే కాక ఈ ప్రాంతం యొక్క మాహాత్మ్యం చాల గొప్పదని ప్రతీతి. నాటి కట్టడాలు నేడు జీర్ణావస్థలో వున్నవి. వాటి పునరుద్ధర

ణకు ద్రవ్యం అత్యవసరంగా కావలసియున్నది. ప్రతి ఒక్కరు దీనిని గుర్తించి ఉదారంగా విరాళాలు ఇచ్చి ఈ బృహత్తర కార్యక్రమం నిర్విఘ్నంగా పూర్తికావడానికి కృషిచేయవలసిందని అభ్యర్థిస్తున్నానని దేవాలయ కమీషనరు తమ ప్రసంగాన్ని ముగించారు. సభాధ్యక్షులు శ్రీ లక్ష్మయ్యగారికి స్వాగతం చెప్పి సభికులకు ఆయనను పరిచయం చేస్తూ చేసిన ఉపన్యాసంలో ఇలా అన్నారు: శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు శ్రీశైల దేవాలయాల పునరుద్ధరణకు చూపే శ్రద్ధాసక్తులు గమనార్హములై వున్నవి. ఆయన ముఖ్యమంత్రి శ్రీ సంజీవరెడ్డిగారిని దైవ కార్యోన్ముఖులను చేయుటలో చూపిన చతురత, పునరుద్ధరణ వ్యవహారాలలో వ్యక్తమవుతున్నదని, దక్షతను గురించి చెప్పాలంటే నేడు ఆ ప్రాంతంలో కనబడే అభివృద్ధిని వివరిస్తే చాలు అని శ్రీ జాలయ్యగారు తమ ప్రసంగాన్ని ముగిస్తూ ఐదువేల రూపాయల చెక్కును దాతల తరపున కమీషనరుకు అందజేశారు. సభానంతరం శ్రీ లక్ష్మయ్యగారి గౌరవార్థం విందు చేయబడింది.

కమీషనర్ ఇక్కడ ప్రముఖులను కలుసుకునే ముందు ఆయన కాకానిలో మల్లికార్జున స్వామివారి దేవాలయాన్ని, మంగళగిరి దేవస్థానాలను, భావన్నారాయణస్వామి దేవాలయం సందర్శించి అక్కడి పరిస్థితులను స్వయంగా పరిశీలించారు.

अराधनायां दैव्यां हि सर्वमाराधितं जगत्

श्री निष्ठल सुब्रह्मण्य सन्यासि शर्मा,
श्री भावनारायणस्वामि संस्कृत कलाशालाध्यापकः

काञ्चीपुरीस्थं विमलं य दस्ति
श्री कामकोट्याह्वय पीठ मेकम्
तत्राधितिष्ठन्त इमे जयन्ति
श्री चन्द्र सच्छेखर भारतीन्द्राः ॥

श्री भावनारायण साक्षिणोऽस्य
ग्रन्थावली प्राच्यवचोभिरामा
सम्यक्प्रकाशीक्रियते य दत्र
दिव्योत्सवोयं जयमेतु नित्यम् ॥

ग्रन्थोय माद्यो जयतु प्रकृष्ट
श्री शङ्कराचार्य सुवृत्तनामा
प्राच्यै स्तदन्यै विलस न्वचोभी
रामेश विद्वत्प्रवरप्रणीतः ॥

कृते ग्रहीता विमलान्तरङ्गः
श्रीराम भानुप्रभु सुप्रसादः
श्रीवासिरेड्यन्वयवार्धिचन्द्रः
पारंपरी धर्म सुकर्तृताढ्यः ॥

यन्नेति नेत्यागम सुप्रसिद्धं
आराजमागोप मतिप्रकाशम्
यः शङ्कराचार्य सुवृत्त माढ्यं
रामेशनामारचयन् कृती स्यात् ॥

कृतेः पती राम शुभ प्रसादः
कृति स्सती शङ्कर दिव्य गाथा
कृते विधातोभयसुप्रकाशो
रामेशनामात्मसुखा द्वितीयः ॥

देवालयादाय सुधर्मसंस्था
स्वादाय निर्वाहक पूज्य पीठम्
आरूढवन्तोऽत्र सदान्धराष्ट्रे
श्रीशैल दिव्योद्भूति जागरूकः ॥

श्रीलक्ष्मयाख्यो हि सुवर्णवंश्य
शुभस्समाध्यक्षपदाधिरूढः
यतोखिलानां समुदाय ऐष
प्रकाशते सर्वगुणामिरामः ॥

आन्ध्रप्रदेशस्थित शासनाहे
सदस्यवर्यः परमो मनीषी
कल्लूरि वंश्यो बुध चन्द्रमौलिः
प्रारंभ दिव्योत्सव मातनोति ॥

भोः पैडि वंश्या विमलान्तरङ्गाः
श्री लक्ष्मयाभिख्य शिवात्मनिष्ठाः
जागर्लमूढ्यन्वय भासुराभाः
श्री चन्द्रमौलि प्रवरा शुभाहाः ॥

श्री राज्यलक्ष्मीप्रभु रेष भाव
स्साक्षी हि नारायण दिव्यमूर्तिः
श्री भानुभूपाल शुभ प्रसादं
रामाभिधं पातु स साक्षिभक्तम् ॥

गीर्वाणवाणी मिह काव्यसद्म
प्राचीन विज्ञान शुभप्रकाशम्
रामेशनामान मुमेश भक्तम्
श्री शङ्कराचार्य सुवृत्त विज्ञम् ॥

प्राच्ये परस्मिन् वचसि प्रवीणम्
पाया त्सदा शङ्कर देशिकेन्द्रः
य ष्षण्मतस्थापन बद्ध दीक्ष
स्समन्वयात्तत्त्विति सञ्जघोष ॥

अहो अहस्स्या च्छुभदं नितान्तं
तत्सामरस्यं विदुषां समाजः
समन्वया तत्तु निदान मीढ्यं
श्री शङ्करस्यास्ति मुदे बुधानाम् ॥

य स्वात्मशक्त्या मतषट्क माद्यं
संस्थापयामास सुसिद्धवाचा
प्रस्थान भाष्यत्रय मेष चक्रे
नानात्वसूत्रैक्य महो बभाषे ॥

स्वातन्त्र्य लक्ष्मी सहितेन देशे
योगोय माभाति सुपुष्कराख्यः
सर्वत्र देशे प्विह शाङ्करं तत्
प्रचार माप्स्य त्यतिशान्ति लब्ध्यै ॥

संसार वारांनिधि मुत्तरीतुं
तरिः प्रगीता शिवतत्त्ववित्तिः
निष्कामकर्माचरणा दुपायात्
चित्तस्य चैकाग्र्यदशाविशेषात् ॥

प्रत्यक्षत स्या दुत तत्परोक्षात्
सत्यं मुमुक्षो रपरोक्षतो वा
शक्त्या युत श्री अमराम्बयायं
साक्षाद्दृदि स्या दिह मल्लिकेशः ॥

मतत्रयं वेदवचस्त्रयं वा
मूर्तित्रयं वा क्षरगत्रयं वा
देहत्रयं कूटगतं त्रयं वा
बिन्दुत्रयं बीजमत्तं त्रयं वा ॥

तेजस्त्रयं त द्रुवनत्रयं वा
गुरुत्रयं कोणगतं त्रयं वा
शक्तित्रयं वा निखिलं जग त्स्यात्
ते वाचकेस्मि न्भविताक्षरेन्तः ॥

शब्दात्मिका सा अमराभिकोक्ता
तत्र स्फुर न्नर्थमयोर्युन स्त्वम्
सिद्धश्च सम्बन्ध इ हात्मनोर्वा
महो भजेहं परमं गुहाख्यम् ॥

नानात्वगैकत्वनिदान मेकं
वेदान्त सिद्धान्त शुभागमोक्तम्
चक्रान्त रीशी अमयस्यशेषं
तस्यै नमः श्री अमराभिकार्ये ॥

सर्वेषु चक्रेषु लसत्सु लोके
सर्वार्थसंसाधक मुत्तमं यत्
परांबिकायाः प्रिय मुत्तमं त
च्छीचक्रराजाह्वय मेक मास्ते ॥

अतः परोत्कर्ष निदान मेतत्
श्री बीज युक्ता परमावलिस्स्यात्
यद्वै परित्यज्य न कोपि किञ्चित्
लोके लिखत्येव त दस्ति मूलम् ॥

परात्मनोऽंशेषु लसत्सु सम्यक्
श्रीरामचन्द्रो भुवि सुप्रसिद्धः
एवं महाबीजमयं तदास्ते
धामैव श्रीशैल कृताधिवास ॥

परेशपूजाविधये समर्था
श्रकासतीढ्या बह वोत्र वृक्षाः
तथापि तुर्यादि विलाससाक्षी
जागर्ति पुण्यः खलु श्रीद्विमाख्यः ॥

सहस्रनामानि बहूनि लोके
सर्वात्मिकायाः परमेशशक्तेः
रहस्य साहस्र शुभाह्वयं तत्
श्रीमातृ नामैव समस्त सिद्ध्यै ॥

भोगप्रदास्सन्ति हि काश्चि देवं
योगप्रदास्सन्ति परास्तुविद्याः
भोगाविरोधेन सदा विमुक्त्यै
श्रीपूर्विका सा परमात्माविद्या ॥

श्रीशैलवासिन् अमरांबिकायाः
पते, शुभाकार सरत्नगर्भं
त्वं मल्लिकाभिः परिपूज्यमान
स्सदार्जुनस्स्वात्मदृशि स्थितोसि ॥

यस्याः प्रदादान्महितान्तरङ्गा
स्सिद्धिं परां दिव्य वचो लहर्याः
सम्प्राप्य सिद्धा जगतो विभूत्यै
चरन्ति नौमि अमरांभिकाम् त्वाम् ॥

अहो महात्मन् नवरत्नगर्भं
भर्गात्मजन्मन्त्रव भक्तसंघम्
दुर्गाप्रियोऽनर्गळसर्गलीलां
विधातु मीष्टे गणपात्मशक्त्या ॥

श्रीशैल मल्लीश्वर दिव्यधामन्
सीमन् जगत्या इह सर्गशक्तेः
भूमन् निजानन्द नवाकृते स्त्वं
साक्षिन् प्रभो श्रीअमरांबिकायाः ॥

संज्ञा भवे त्पूज्यतमस्य लोके
श्रीयोग युक्ता परितः प्रसिद्धा
आद्या परांबा अमरांबिकैषा
श्रीमातृनाम्नी सकला चकास्ति ॥

कदापि धैर्या च्चलितो भवे न्नो
वायु प्वनेके प्विह तेषु तेषु
शृङ्गाग्रसंदर्शनतो विमुक्त्यै
श्रीशैलनामा गिरिशधिवासः ॥

चिल्लीलया ते जगत स्सविज्ञा
मल्लीश्वरस्सललितान्तरङ्गः
हृल्लास्यलीलां कुलकौलरम्यां
सल्लापगीतिं हृदि संशृणोति ॥

अध्यक्षवर्याश्शिवतत्त्वविज्ञा
गीर्वाणवाणी हृदयज्ञवर्याः
सुधर्म कर्तृ प्रवरा महान्त
स्सर्वेपि सभ्यास्सुहृदो हिताश्च ॥

श्रीभावनारायण दिव्य सद्म
सत्कार्यदर्शी भुवि पद्मनाभः
ग्रन्थप्रकाशोत्तमकार्यदर्शी
पेरय्यशास्त्री सुकलालयेशः ॥

श्रीभारतोर्वी जयमेतु नित्यं
प्रजाप्रभुत्वं विमलं विभातु
भाषान्तरात्यन्तिक सौहृदाढ्या
विजानराशि र्जयमेतु दिव्या ॥

शुद्धापराध्यात्मिकदीप्ति रास्तां
जातीय सत्संस्कृति रुद्धता स्यात्
सत्सौमनस्यं परिपूर्ण मैत्री
सर्वत्र सिद्धिं परमां लभेताम् ॥

श्री राज्यलक्ष्मी सहितो महात्मा
श्री भावनारायण साक्षिदेवः
सद्भावनां शान्तिमयी ममोघां
कुर्यात्सदा सर्वजग द्दिताय ॥

चतुर्दशैकोत्तम पद्यरूपा
मालेय माभाति हि चंद्रवेदा
'श्री शंकराचार्य' चरित्रमूला
जीया द्विमर्शग्रथितेशशक्तेः ॥

जयतु भारतम्
जयतु संस्कृतम्
जयतु विज्ञता
जयतु शान्तता ॥

(सुवर्णपुर श्री भावनारायणस्वामि प्राच्यग्रन्थावली प्रकटनायां श्री शङ्कराचार्य ग्रन्थाविष्करण महोत्सव
सभायां पठितेयं श्लोकावली)

श्रीमद्गंधी गीता

रचयितारः

श्री केशिराजु वैकट नृसिंह अप्पारायाः

स्वराज्य योगः

भारतस्य समग्रस्य स्वराज्यं कांक्ष्यते मया ।
देशीयैश्च विदेशीयैः राज्यभागैः सह स्थितैः ॥ ३०

Independence of India should mean
independence of the whole of India includ-
ing what is called India of the States and
the other foreign powers.

स्वातंत्र्यं भारतीयानां स्वराज्य मिति कश्यते ।
नतु तेषां मिदानीं ये प्रजानां मत्र शासकाः ॥ ३१

Independence must mean that of the
people of India, not of those who are
to-day ruling over them.

अनुसृत्य प्रजाभीष्टं वर्तेरन् पालकाः सदा ।
प्रजानां सेवकाः स्युस्ते तदाज्ञापरिपालकाः ॥ ३२

The ruler should depend on the will of
those who are under his heels. Thus,
they have to be servants of the people,
ready to do their will.

प्रारंभस्तु स्वराज्यस्य भवे न्नीचैःस्थिते जने ।
अतः सर्वाधिकारैश्च ग्रामराज्यं प्रवर्तयेत् ॥ ३३

Independence must begin at the bottom.
Thus, every village will be a republic or
panchayat having full powers.

स्वयंपोष्याः स्वयंपाल्याः ग्रामाः सर्वे भवन्तु नः ।
स्वयंरक्षणशक्ताश्च विश्वशक्तेः पुरोऽपि ते ॥ ३४

It follows, therefore, that every village
has to be self-sustained and capable of
managing its affairs even to the extent of
defending itself against the whole world.

शिक्ष्यन्ते ते तथा येन बाह्याक्रमणगोचराः ।
नश्येयुर्न तु नम्येरन् आत्मरक्षणं तत्पराः ॥ ३५

It will be trained and prepared to
perish in the attempt to defend itself against
any onslaught from without.

एवं च नर एवात्र प्रधानं व्यक्तायुतः ।
पराश्रय स्तवैच्छिक श्रेत् नरस्य न निषिध्यते ॥३६

Thus, ultimately, it is the individual who is the unit. This does not exclude dependence on and willing help from neighbours or from the world.

आत्मदौर्बल्यमूलं हि पारतन्त्र्यं विहाय यत् ।
न कोऽपि हीयते लोके स्वातन्त्र्यादिति मे मतिः ॥३७

It is my certain conviction that no man loses his freedom except through his own weakness.

दौर्जन्य प्रतिरोधेन बाधां सोढुं मनिच्छवः ।
शिरो नमन्ति बहवः पुरो दौर्जन्यकारिणः ॥ ३८

Most people choose rather to yield to the will of the tyrant than to suffer for the consequence of resistance.

अतः संत्रासनं मुख्यं मायुधं तं त्रिषङ्गके ।
निर्भीकस्यपुरस्तस्य वीर्यहीना बिभीषिका ॥ ३९

Hence does terrorism form part of the stock-in-trade of the tyrant. Immediately the subject ceases to fear the despotic force his power is gone.

यदि स्वतन्त्रस्त्रीपुंसा न जीवेम कथंचन ।
मरणं श्रेय इत्येव मन्येमहि सदा भुवि ॥ ४०

We must be content to die if we cannot live as free men and women.

आत्मवान् स्वर्णनिगलं वौहाच्छ्रेयो न मन्यते ।
निगलत्वगतो दोषो न तु धातुगतो हिंसः ॥ ४१

Golden fetters are no less galling to a self-respecting man than iron ones. The sting lies in the fetters, not in the metal.

न स्वराज्यं शनैः प्राप्यं यत् स्यात् प्रसववत् क्षणे ।
यावत्पूर्णस्वराज्याप्तिर्न स्यात् दासा वयं भुवि ॥ ४२

There is no such thing as slow freedom. Freedom is like a birth. Till we are fully free, we are slaves. All birth takes place in a moment.

आत्मनः पारतन्त्र्यस्य स्वयमेव हि कारणं ।
यदा वाञ्छति स्वातन्त्र्यं तत्क्षणे लभते नरः ॥ ४३

Man has to thank himself for his dependence. He can be independent as soon as he wills it.

इति श्रीमद्वाङ्मीगीतायां स्वराज्ययोगो नाम तृतीयोऽध्यायः समाप्तः

गताङ्के २० श्लोके “शान्तिं स्थापितुं” इत्येतस्य स्थाने “शान्तिस्थापन” मिति पठितव्यम् ।

मनुष्यः – महर्षिः

आंध्रमूल
रचयितारः

बड्डलमूडि गोपालकृष्णार्याः

संस्कृतीकरण
अनुवादकाः
???

43

मृण्मय मिदं
जन्म दुःखं
श्रीश्च दुःखं
धीश्च दुःखं
स्त्री च दुःखं
छलं दुःखं
जरा दुःखं
मृति दुःखं
मानवानां
संसृति रसौ
सकलाधृवं
दुःखपूर्णं
आतरश्च
स्वसारश्च
दारपुत्राः
माता पिता
बंधुसुहृदः
बद्धवैराः
धनागारं
सौधजालं
मनो वांछा
कृतं सर्वं
पलालं खलु !

असत्यं खलु !
निद्रां त्यज
त्यक्त्वा भृशं
दीर्घनिद्रा
मा भू दिति
गाढनिद्रा
मा भू दिति
बुद्धिनिद्रा
मा भू दिति
नेत्रयुग्मं
उन्मीलय
पश्य मार्गं
पश्य पापं
पश्य पुण्यं
आत्मानमपि
पश्य स्वयं
पश्य सत्यं
अलस गत्या
न नश्ये स्त्वं
दीर्घदर्शी
जागरूकः
ऐधि नित्यं

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

44

अप्रमेयं
 अमूल्यं हृत्-
 पेटिकास्थं
 ज्ञान रत्नं
 महित रत्नं
 महा रत्नं
 हर्तुं कामः
 अनुक्षणमिह
 देह बद्धः
 दाह युक्तः
 काम संज्ञः
 क्रोध संज्ञः
 मोह संज्ञः
 लोभ संज्ञः
 मदाभिख्यः
 मत्सराख्यः
 ऐतेऽखिलाः
 कष्टाष्टकं
 नष्ट स्थितिं
 प्रापयंतः
 भ्रष्टतायाः
 दुष्टतायाः
 सृष्टिकाराः
 पुष्टिकाराः
 पाररहितं
 वैर मेवा-
 हार इति ये
 जीवन्ति ते
 षट् तस्कराः
 गुण तस्कराः

महा चोराः
 छन्नवेषाः
 संचरंतः
 छद्मवेषाः
 पीडयंतः
 जृम्भमाणाः
 दृप्यमाणाः
 महा चोराः
 सर्व चोराः
 तस्कराणां
 तस्कराः स्युः
 गूढ दर्शन
 तस्कराः स्युः
 अति विनीताः
 तस्कराः स्युः
 बकध्यानाः
 धर्मकंचुक
 तस्कराः स्युः
 अदृश्याः किल
 तस्कराः स्युः
 अवश्याः किल
 तस्कराः स्युः
 उच्छिष्ट मपि
 हर्तुकामाः
 इंगित मपि
 हर्तुकामाः
 गगन मप्या-
 हर्तुकामाः
 तस्कराः स्युः
 श्लाघापराः
 तस्कराः स्युः

सेवापराः

तस्कराः स्युः

मुष्करा अपि

तस्कराः स्युः

निद्रां त्यज

त्यक्त्वा भृशं

दीर्घनिद्रा

मा भू दिति

गाढ निद्रा

मा भू दिति

बुद्धिनिद्रा

मा भू दिति

नेत्र युग्मं

उन्मीलय

पश्य मार्गं

पश्य पापं

पश्य पुण्यं

आत्मान मपि

पश्य स्वयं

पश्य सत्यं

अलस गत्या

न नश्ये स्त्वं

दीर्घदर्शी

जागरूकः

ऐधि नित्यं

भो मनुष्य !

भो मनीषिन् !

S P E E C H O F
DR. RAJENDRA PRASAD
(President of India)

AT SRISAILAM ON 19—8—1959

“When I was first asked to pay a visit to Srisailam, I readily agreed not only because I would be able to see a new place but also because I will be able to worship there. After coming here, all that I have seen has impressed me with the earnestness, with which the renovation of the temple and its surroundings had been taken in hand specially through the enthusiasm of the Chief Minister. When I was going round the temple this morning, I could see the old columns and the old statuary, which abound in this temple and it struck me what engineering feat it must have been. I do not know when this temple was built. Certainly it must be more than 1000 years ago. To have constructed this temple so rich in beauty and so full of very beautiful architecture and statues that has lasted unattended and uncared for during all vicissitudes of weather these 1000 years and more. I wonder if all the big constructions, which we are engaged in at present, will last in one-tenth of that time if they are left uncared for or unattended to and without what is officially, probably technically called quin quennial repairs. I do not know the material which was used, but it seems this place is fortunate in having the kind of stone, which can stand the severity of weather and it is that kind of stone that had been used and which had been to some extent responsible for long life; but apart from the natural aspect which has sustained

millions and millions of our people to come to see it in the great faith that has inspired them. After all it is this faith which has made India what it is. It is this faith which would continue to keep India what she is, if she is able to maintain it. We may have all kinds of facilities and amenities, for physical comforts, desirable and even necessary and we should not spare any efforts to make our people a little a bit more comfortable, a bit better provided with the amenities of life. But at the same time we shall be committing the greatest sin, which the man is capable of, if we neglect the spiritual food which has sustained our people for generations. It is temples like this, which furnish and cater spiritual food; and temples like this which build and sustain our fate which has been ours for generations. After all India forming from the snowy heights of the Himalayas right upto Kanyakumari, from Somnath upto Jagannath Puri, this India has got so many differences of language, of climate, of habits of living. But, in spite of all these differences there has been that underlying unity which has kept us together in spite of all the trials and tribulations, which history has exposed us. In politics it is only for the first time that we have become one but as a people, in our culture, in our religious outlook, in our faith in fundamental things of life, we have been one for millions of years, and God

willing, if we are able to maintain that one-ness, any other kind of vicissitude which it may be our luck to face in future will pass only in the same way, as in the past, as have passed through these vicissitudes of life. Emperors have come and gone, rulers have ruled, misruled, oppressed; some have ruled well and piously with the good of the people at heart. All this we have seen, we have seen also the rise and fall of empires. We have seen invasion. We have seen people coming from thousands of miles away and settling in this country ruling over us. They have not been able to disturb that fundamental unity so far. But I must warn you and I also must warn the country to-day that we are passing through a stage which is not free from risk to that fundamental unity of the country, which has maintained us as

one. Political unity by itself will not be able to keep us alive. Political unity by itself may not be able to keep itself alive unless we maintain that fundamental unity and it is that unity which can be sustained through devotion to such temples and it is devotion, which has sustained us all these centuries. Let me hope that the renovation of this temple means the renovation of the faith and I am very happy to hear that since the attainment of SWARAJ, enthusiasm of the people for visiting the places of pilgrimage has increased, as evidenced by the phenomenal rise in the revenue of the greatest temple on this side, the temple of Tirupathi and if that is any indication, I hope, it augurs well for the future and if it continues, I shall die happy only to live again."

The True Teacher

By

FRANCIS BRABAZON,
(An Australian disciple of MEHER BABA)

•

The True Teacher is that one
who, having no need to come, for my sake came;
having no need to remain, for my sake remains;
and who, having no need to go, will for my sake go;

who rocks me to sleep and at the same time awakens me;
makes me blind at the same time sharpens my sight,
and removes my ignorance by making me know nothing :

who without admonition makes me aware of my short comings;
without urging me to effort awakens and sustains my interest,
and rewards me without letting my ego become inflated :

who puts on a coat when it is cold and takes it off when it is hot,
satisfies hunger and thirst in the same way as I do,
but does not sleep as I sleep but watches for me my sleeps of unconsciousness :

who in every way in every day life acts like an ordinary man is easily pleased
and hurt, but being beyond pleasure and pain suffers as no one else can suffer and
whose bliss shines thru his suffering :

who is the father of children he has never begotten,
the mother who never brought forth with labour,
the brother and friend who sees no one but himself;

who is the Goal and its revelation and the path way to it
and the path-treader who treads no path any whither
because he is where he is and has never been anywhere else :

who, in fact, is the supreme Reality
but appears to my eyes as very man, to my mind as Rightness
and to my heart as the ineffable Beloved who may be approached and attained.

The Discovery of God

Original:

SRI KAKARAPARTHI KRISHNA SASTRI

Translation:

SRI P. VENKATESWARLU, M. A

(Continued from the previous issue)

The Sun was about to set on the Western horizon. The temple of Lord Chandrasekhara was jam-packed. The bell was ringing without rest or stop. In a Jiffy, the 'Vibhuti' was disappearing. Perhaps, because of the custom of non-acceptance of offerings, to Siva, the big 'Nandi' in front of the Linga was almost heaped upon with flowers called 'Nandivardana' and 'Bilva' leaves. Though that was not the day auspicious to Siva, the reason for such mammoth gathering was the Swami's arrival with his disciple into the temple.

The Swami and his disciple were sitting and discussing about something in a 'Kalyana Mantapa' which was specially built on one side in the middle of the Temple 'Prakara'. Bhuma Swami and Lord Sankara were equally sharing the looks of the Bhaktas in the temple.

Some were showering pitiful looks on the Swami thinking that something terrible would happen in the presence of the God himself. Some were murmuring in the ears of their neighbours that it would be better for the Swami to stay away from the wicked and questioned why the Swami should stick to his gun.

Everybody thought the time for the sacred blood of Swami drenching the 'Kalyana Mantapa' was fast approaching. Nobody had the nerve enough to fall at the feet of the Swami nor hint at the impending

danger. Even so none went out of the temple. Sangayya's former command was echoing in their ears and was rocking them but poor people were not aware of its revocation. Understanding the terrible fear of the people, both the Guru and the disciple sat there brimming with smiles.

Meanwhile, a care-free fellow brought the news of the arrival of Sangayya. It was like a bolt from the blue. The news spread like a drop of oil in water. The people just moved a little away from the 'Kalyana Mantapa' and stood there with bated breath observing pin-drop silence.

An ear-ringed scholar walking in front of him, Sangayya stepped in the temple Prakara. Observing that everyone's looks are centred on him, Sangayya felt shy of himself. Raising his head he looked at the people with loving looks but the softness in his looks did not have its effect. Knowing this, Sangayya despaired, heaved a sigh and hanging his head walked straight to the Sanyasi. Adjusting his upper cloth the ear-ringed man followed Sangayya proudly.

Sangayya soon prostrated himself before the Sanyasi and raised his head slowly. Owing to the fiery and piercing looks of Sangayya, the ear-ringed man could not but prostrate also. Kesava greeted both of them with 'Narayana Smarana' and all of them sat in the presence of the Sanyasi.

"Swami! this man is a great scholar in our village. When he recites 'Purana'

everyone should bow his head to him. My wife has a great regard for this man. Every day in the noon, he recites Purana in our house for an hour," said Sangayya introducing the Pandit to the Swami.

"Oh! I see. The very look of him is the index of his scholarship. (Laughing) I am glad that to our Sangayya the meaning of all puranas is as clear as Crystal," said Swami with serene face.

"This Sangayya is not as fortunate as you imagine. I have not heard the 'Purana' sitting steadily even for a day. That is why I said in the beginning itself that he is my wife's Guru," said Sangayya smilingly.

"Because of the existence of complete theistic women in our 'Bharatha Desa', our Dharmas of Ancient religion are still survived and alive. Look here! A Brahmin boy eats in a hotel in the city without observing customs. But can he eat with his cloths on in his house, however independent he may be? What is the reason? Is it not because of the fear of his wife or mother? A great man who denounces the idolatry on the public platform, will keep 'Mudupu' to Lord Venkateswara by the force of his mother or wife when his children are ailing a little. What, Gopinath! Is this not our experience?" said Bhuma Swami in reply to Sangayya and to strengthen the friendship of the scholar.

"In this world everywhere, atheism has spread its tentacles. It is burning with spiritual hatredness," said Pandit Gopinath proudly raising his eye-brows and with 'Upadesh Mudra' and with ear-rings oscillating. But in the meantime remembering that the cruel and wicked dictator Sangayya was there in his proximity, he was perturbed and corrected his statement with a dry smile, saying, "Only our Sangayya's family is an exception."

Meanwhile, a young man of twenty years who was standing along with others and observing the Sanyasi, who was educated in English and clad in full European style, swiftly came forward and drew near the 'Mantapa'. Looking piercingly at Gopinath bawled out "Hey! Why are you attacking our non-brahmins again? Are you not content with the suppression of us by your Brahmin Rishis?"

Hesitatingly Sangayya held the hand of that youth and pacified him saying silently "He did not say anything of us." Then to Sanyasi he said, "Swami! He is my sister's son. His name is Gopal. He is studying for the B.A. degree examination in Madras,"

Observing him from tip to toe, Bhuma Swami smiled and said, "Come on, son! sit here."

With the hint of Sangayya to do 'Namaskarams' to Swami, Gopal though unwilling, waved his hat a little and sat beside his uncle.

"What, you are the nephew of our Sangayya! You are as agile as your uncle. I feel very glad to see the active and middle some boys," said Swami to Gopal with a smiling face and looking at the Pandit said, "What Mr. Sastri. I don't know how far you agree with me. A boy who is a dummy in his boyhood will remain so even in his manhood. His flowering of his brain is very little. See! How Sri Krishna, who was very mischievous in his boyhood, became an ace politician who rocked the whole Bharath when he attained his manhood! Why worldly matter alone? Is Gita not his 'Bhiksha' to us in the spiritual world?"

Pandit Gopinath did not open his mouth. Seeing that the Swami was justifying his disobedience and unmannerliness,

suddenly Gopal could not but have great regard for the Swami. He hung his head a little and sat quiet meddling with the button of his shirt.

"With regard to castes, Shri Sastri and Gopal seem to be poles apart. Can I hear a little by both of you?" said Bhuma Swami looking at their faces. Immediately Sangayya joined and said, in defence of his nephew, "He is innocent. Mere childish pranks." Gopinath took advantage of these words uttered by Sangayya because of his bhakti (devotion) towards Swami, and shaking off his fear, said to prove the crime of his opponent "No sooner does he hear the name of a Brahmin than he rebukes him. No need to tell of me." Then Gopal fretted and said mockingly "We only blabber when we suffer but your caste is almost cut-throat. You can't continue your ways as before. We can't remain suppressed by you. We have opened our eyes and now you can't wag your tail." "No, No," said Sangayya with his eye-brows constricted to stop his nephew.

"Sangayya! by checking him alone, you can't make him cool down. His doubts will not be cleared. There will be no mental satisfaction. Just as the ball played to the earth rebounds with greater energy, and the drum emits the sound as it is patted, if you stop him by scolding, his hatred would increase still more. Until they find an outlet the unbounded bliss or anger or sorrow will not be lessened. If they are intentionally forced to remain inside, at times they may lead to the death also. Look here. Do you realise why there is a custom among us to examine the bereaved carefully? Why should one by one go and make them cry? Is it not to take off the weight of the heart's sorrow? Have you not heard that the news of friends' death resulted in sudden heart-failures in many cases? That is why the

death news will not be revealed suddenly. Same is the case with bliss. Did we not read in the newspapers that a man of stark poverty heard the news of his winning some lakhs of rupees in a lottery which resulted in his death? So every care should be taken with regard to the entrance and exit of anger, bliss and sorrow. Now my trash is over and let me hear their opinions," said Bhuma Swami with calmness which gave pleasure to Gopal and made the Brahmin feel that the Sanyasi was also a brahmin, thus making him fearless.

Gopal: Swami! I seek without fear or favour. There is no end to the injustice done to us by the ancient brahmins even to this day. They say brahmins are born from the mouth of the God and we, the Sudras from the feet. They are the masters and we are the servants. They are qualified to read the Vedas and we are not fit to read a letter of them. Further, our ancestors will not be emancipated if we do not wash their feet and sprinkle the water on our heads. They sit without any worry and live upon the others like parasites ruining the Bharata. We will have to work day and night in rain or shine and feed them. Oh! There are hundreds and thousands like this. From ages immemorial, they have been suppressing us like this.

Bhuma Swami: Babu! Gopal! What you said just now is true. But in the end you said 'suppressing' which is not true. Let us keep it aside. Let me hear what our Pandit Gopinath will reply to your allegations.

Gopinath: What is there to say? Long ago, our Maharishis, who were the Seers of the past, present and the future, determined our castes like that. They were not only Mahatmas but great Taponidhis (ascetics). The same is

being followed from time immemorial. There is 'Dharma' in them and in this Kaliyuga it is slowly becoming conspicuous by its absence. As Markandeya Maharshi says, in the Mahabharata, 'Brahma Dwesha' (hatred of Brahmins), 'Anna Dwesha' (hatred of food) have cropped up their heads to the very letter.

Gopal: It is for those unjust writings that we abuse you and your rishis. Do you understand? Otherwise.....

Bhuma: (Interferring with Gopal) Son! you keep quiet. Did Sastri interfere when you were talking? You should not overlook the rules of the discussion and interfere with anyone unless he finishes his say. (Looking at Sastri) Mr. Sastri! Is this the reply you give? You said this is all due to the defect of Kaliyuga. If so why don't you attribute the sin of the abuse of Brahmins and rishis to Kali himself instead of to this boy? I doubt the reasonableness of your reply. You are a great scholar and this boy is a modern-educated one. Without attempting to reason out, each of you are advocating your own caste. But have both of you ever examined the origin and the cause of these four castes impartially? Had you tried with your acute brains, the hatred of castes would have been wiped out. In our country, unity had developed to a great extent. Look here. When we want to know a thing do we understand the real facts without discussing and thinking over it fully with a calm and collected mind? Let it be a worldly matter or a spiritual matter.

San: None has the patience or the power to give reply calmly and leisurely to the insignificant questions of Gopal.

Bhuma: (Laughing) Sangayya! Not only Gopal but our Gopinath Pandit also has to ponder over this a little. Son! Gopal! Your first allegation is God's face and feet, and the birth of Sastri and yourself from them. Is it not so?

Gopal: (Laughing) Yes. Swami! Is this not dead against Nature? Have we ever seen or heard anywhere about the birth of men or any creature, for that matter, either from the face or from the feet? How senseless!

Gopi: Tell me whether they are senseless or ungrateful. Did they not tell you what is good and what is bad? Did they not give you books of theoretical and practical politics? Did they not philanthropically offered us the Ayurveda which cures the diseases of the whole humanity and makes us live? Who are the authors of the six Darshanas? Who are the Taponidhis that made 'Paramatma' easily accessible eventhough he is indescribable and inexpressible? Now as their ill-luck would have it, they are being abused.

Bhuma: What, Gopal! Eventhough you don't agree with Gopinath on other matters, do you agree so far as that our Maharishis have written books on great things and given them to us?

Gopal: I don't say they are intellectuals. The foreigners themselves have showered hosannahs over their unequalled works. Swami! Are there not pearls as well as crocodiles in the ocean?

Bhuma: (Laughing) Son! You have mistaken pearls for crocodiles. Let us reason out. See, the foreigners themselves have shown how true and correct are the matters revealed by these great intellectual giants. What do you say the reason for the same wise men, the

same great Maharishis saying that the people are born from the face, hands, thighs and feet which is ludicrous?

Gopal: I am not such a wise man. Well, Why Don't you kindly disclose the hidden truth to me?

Gopal: If so, do you mean to say they have not written?

Bhuma: Are you keen and earnest to know it? After I finish my talk, if you have any doubts ask me plainly.

Bhuma: They have written. Did I doubt it? What I ask is why they have committed a mistake in such a small matter. Another question is why the same doubt did not occur to your ancestors.

Gopal: Oh! Yes.

Bhuma: I hope Sir, Gopinath pandit will also try to give me his ear.

Gopal: Due to lack of sufficient education and critical attitude.

Gopi: Why should I hear? Whoever is in illusion he should hear and grasp.

Bhuma: Good heavens! Son! Should you say so? Do you mean to say they were not educated? Do you mean to say they were not wise? Because they had good critical power, they grasped the inner meaning and satisfied themselves. Like them if you had also calmly and wisely thought over and examined this

Kesava: Mr. Sastri! If you are not in illusion, why can't you clear the doubts of Gopal and satisfy him? Why should you give trouble to our Swami?

Bhuma: Gopal! I think you have understood the reply of Sri Gopinath. I am grateful to the Pandit for not giving me trouble.

(To be continued)

ĀRĀDHANA

(RELIGIOUS MONTHLY MAGAZINE)

VOL. V

DECEMBER, 1959

NO. 12

Honorary Editorial Board

Sri A. BHAGAVANTHA RAO,
Minister for Endowments, A. P., Hyderabad.
(CHAIRMAN)

Sri P. LAKSHMAIAH, B.A., B.L.,
Commissioner, H.R. & C.E., Hyderabad.

Sri K. V. N. APPA RAO, M.A.,
Principal,
Andhra Geervana Vidya Peetham, Kovvur.

Sri D. SURYANARAYANASWAMY,
B.A., B.L.
Secretary, Law Dept.,
Government of Andhra Pradesh, Hyderabad.

Sri M. SOMASEKHARASARMA,
Department of Archaeology,
Andhra University, Waltair.

Sri N. RAMESAN, M.A., I.A.S.,
Director of Social Welfare,
Andhra Pradesh, Hyderabad.

Sri JATAVALLABHULA PURUSHOTHAM,
M.A.,
Head of the Department of Sanskrit,
S. R. R. & C. V. R. College, Vijayawada.

Sri GUNDERAO HARKARE,
Dasabhashavisarada,
Shah Ali Banda Bela, Hyderabad.

Editor :

VADLAMUDI GOPALAKRISHNAIAH

PUBLICATION OFFICE:

ĀRĀDHANA

OFFICE OF THE COMMISSIONER

Hindu Religious & Charitable Endowments
(Administration) Department, (Andhra Pradesh)

HIMAYATNAGAR, HYDERABAD.

ANNUAL SUBSCRIPTION Rs. 12/-

PER MONTHLY COPY Re. 1/-

విషయసూచిక

తెలుగు

1. వేదమంత్రము	3
2. అర్చన	4
3. తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : — శ్రీ రామవరపు నరసింగరావు	5
4. శ్రీ శోభనాచలస్వామి దేవాలయం — శ్రీ సూరి రామజోగిశాస్త్రి	10
5. వెలనాటి అర్చకపరీక్షాఫలితాలు	13
6. వేదాంతదర్శనం — పండిత శ్రీ గోపదేవ్	14
7. స్తుతిహారతీర్థయం — శ్రీ నేదునూరి గంగాధరం	23
8. కృష్ణావత్సవు దేవాలయాలు — శ్రీ శ్రీపాద గోపాలకృష్ణమూర్తి	26
9. శ్రీరామకథాసుధ — కే. శే. శ్రీ గొబ్బూరు వేంకటానందరాఘవరావు	31
10. గీతాగానము — శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు	44
11. వ్యాసతాత్పర్య నిర్ణయము — శ్రీ వీరఘంట నత్యనారాయణశాస్త్రి	48
12. శబరి — శ్రీ బృందావనం రంగాచార్యులు	52
13. శ్రీ మెహర్బాబ్ జీవితచరిత్ర — శ్రీ శ్రీనివాసరావు	54
14. వార్తాలహరి	57

సंस्कृतम्

१. कनकदुर्गा दण्डकम्	१
श्री निष्ठल सुब्रह्मण्य सन्यासि शर्मा	
२. दुर्गा नवरत्नी	३
श्री निष्ठल सुब्रह्मण्य सन्यासि शर्मा	

ENGLISH

1. Message of Lord Sri Krishna —	1
Sri Parsa V. Rao, B. A., LL. B.	
2. The Discovery of God — Sri P. Venkateswarlu, M. A.	2
3. Art and Beauty — "Nevil"	4

★

ముఖచిత్రం :

వేణుగోపాలస్వామి - ద్రువమూర్తి - బలరామునిపేట, బందరు

“ఆనందరూప మమృతం య ద్విభాతి”

సంపుటం 5

డిశంబరు, 1959

సంచిక 12

त्वं हि विश्वतोमुख विश्वतः परिभूरसि ।

अप नुः शोशुचद्घम् ॥

॥ శ్ర. 9.69.6. ॥

నీవె విశ్వతోముఖుడవు

నీవె విశ్వవ్యాపకుడవు

మాదు కష్ట నష్టాలను

మాయించుము పరమేశ్వర :

ప్రజ్ఞానమొనులె మా

పాపపంకిలం సర్వం.

प्र यद्गनेः सहस्रतो विश्वतो यन्ति भानवः ।

अप नुः शोशुचद्घम् ॥

॥ ఆ. 9.69.9. ॥

హే విశ్వతేజస్వి :

ఈ విశ్వసర్వస్వ

దుర్విఘ్న నాశకా :

పర్వజ్ఞ : విశ్వజ్ఞ :

నీ దివ్యతేజాల

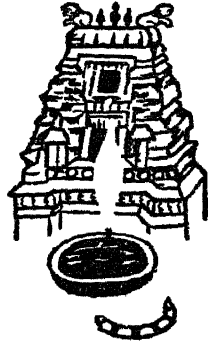
మాదురిత పుంజాలు

విశ్వేషమౌకాయ

నిండు దయ జూడుమా ::

—“తనాకృష్టులు”

అర్చన

సర్వాంతర్యామియు సశరీరుడు అయిన పరమేశ్వరుని ప్రతికృతి లోహమృత్తిక దారువులతో ఒనర్చి ధ్యానించిన నరుడు ఐహికాముష్మికసిద్ధిని సారూప్యాన్ని పొందగలడు. ఈ విగ్రహారాధనను కొందరు నందేహించి ఇంద్రియగోచరుడు కాకుండా కళారహితుడై ఆలంబనమునకు రానటువంటి దేవుణ్ణి నిశ్చలమైన మనస్సుతో ధ్యానం చేయవలెనని ప్రయత్నిస్తారు. కాని అహంకార మమకారాదులతో భ్రాంతులైన జనులు అటువంటి ధ్యానం చెయ్యడానికి సమర్థులు కానేరరు.

అనంతమంగళ సమూహంతో కూడి కోటి మన్మథుల సౌందర్యంమూర్తీభవించి ప్రపంచ పాలన సృష్టి నష్టలకు కారణుడు సకల జగదాశ్రయుడు భక్తులను ఆనుగ్రహించే శక్తియుక్తుడు అయిన ఆ సాలంబనమూర్తి ధ్యానార్చనలనుచేసి హోమమొనరించి అతని ఆకారంగా పరిణమించి అచంచలమై అనన్యస్కమైన మనస్సుతో ఏకజన్మనిద్యమైన విరక్తిజ్ఞానంతో సంసారార్థవాన్ని నరుడు తరిస్తాడని శ్రుతి స్మృతులు ఉద్ఘోషిస్తున్నవి.

చిన్న మర్రిగింజలో మహా వటవృక్ష మణిగి ఉన్నట్లుగా ప్రళయకాలంలో అఖిల ప్రపంచ వృక్షానికి బీజభూతుడై అణుమాత్రుడై సృష్ట్యనంతరం బ్రహ్మాండ లక్షకోటులు విరాడ్రూపంతో తానై మహాత్ములకే మహాత్మరుడైన అత్మను సర్వజగన్నియమకుని సంకల్పరహితుని వివిధారాధనలతో అర్చించి నరులు జన్మమరణాది దుఃఖరహితులు కాగలరు.

చిన్మయుడు అద్వితీయుడు నిష్కలకుడు అశరీరి అయిన బ్రహ్మకు రూపాన్ని కల్పించడం ఉపాసనకార్యమని రామతాపనీయోపనిషత్ బోధిస్తున్నది.

ఈశ్వరునికి దేహబుద్ధితో ధానుడను. జీవబుద్ధితో అతని అంశాన్ని, ఆత్మబుద్ధితో ఈశ్వరుడే నేను అని భావించవలెనని మరొక ఉపనిషత్తు పేర్కొంటున్నది.

భక్తి - ఈశానుభవం - ప్రేమ - లక్షణభక్తి కలిగి ఉన్న నరులు దేవుని పాదపద్మ సరస్సంబంధ హంసల - అనగా పరమహంసల సాంగత్యము పొంది దేహగేహాద్యనురాగ త్యాగులై మోక్షేచ్ఛ పైతం లేవివారుగా ప్రకాశింపగలరని భాగవతం ఉద్ఘాటిస్తున్నది.

తిరుపతి వేంకటాచలపతి !

శ్రీ రామవరపు నరసింగరావు

స్థిరతర భక్త ముక్తికర శీల సమార్జిత సర్వ సన్నతీ :
నిరత యశో విశేష మహనీయ లతా వితతీ గతోన్నతీ :
భరిత దయామయాత్త బహు భవ్యమతీ : సుకృతీ : వరాకృతీ :
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

తిరిగి న వేం దుకాంతమణి తీరుగఁ దెచ్చి యథిష్ఠఁజేయఁ బే
రు రఘు నలం క రింప ను ప యుక్త విభూషలనీయ భక్తిమై
ప రమ నదీ త టా దు లను బ్రార్థన సల్పఁగ శక్తిహీనుఁడన్
తిరుపతి వేంకటా చలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

మఱువక మత్ హృదగ్రమణిమంటపమందు వసింపుమయ్య : పె
న్నరము నలంకరించెదఁ బ్రయోక్త ఛలోక్తి వినూత్న రత్నసం
భరిత శతాధికగ్రథిత పద్య విశేష విభూషణావళిన్
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

కరిముఖ విఘ్నకారణ వికల్పరతిన్ సరస్వతీ సతీ
సరసవచో విలాసకళ సాగరకన్య శుభావలోకనన్
హరిహరమూర్తి దివ్యమహిమాధిక మాత్రఁ దలంతు నెంతయున్
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ !

గురులకుఁ దల్లిదండ్రుల కకుంతగతీ కృత సత్కృతుల్ యతీ
శ్వరులకు భవ్య కావ్య రససార సుధాకర పూర్వ సత్కృపీ
శ్వరులకు దైవభక్తులకు సాగిలిమొక్కి రచింతు నీ కృతిన్
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

కరము చిరంబుగన్ వెలయగన్ గృతివిచ్చెద నంకితంబు మ
త్సరగుణహీన ధన్యులు ప్రజాగణ మాన్యులు నన్ను గన్న దే
వరలకుఁ దల్లి దండ్రులకు వారక భక్తివిధేయతా మతిన్
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

సరసపు వాక్కుచేత నిను సన్నుతిచేసిన మోక్షమంట ఏ
విరసపు బిల్కునైన బలవించిన జాలును ముక్తికంట నే
సరస తరంబులున్ విరస సంగతులున్ సరిజేసి మ్రొక్కెదన్
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

సరస జనానురాగకర చంపకనేత్ర : నితాంత రక్షణా
చరణమునందు నీ చరణ చంపకయుగ్మమె యాశ్రితాశికిన్
శరణమునొట బూజనము సల్పుదు చంపక సంచయంబులన్
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

శరణము సంహృతావృదరిషత్పరిషజ్జల పాపకూప సం
సరణము సర్వలోక జన సంచయ నిత్య శుభంభవత్సవ
చ్చరణము మోక్షకారణము సంకట సంహరణాచణంబు శ్రీ
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

వరద : నినుం గనుంగొనని ప్రాయ మనర్థక హేయమాయ నిం
గరముల మ్రొక్కనట్టియల కాయము దుష్టబలీయగాయ మో
హరి : నిను దెచ్చలేనిదగు న్యాయము పంకిల తోయఛాయ శ్రీ
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

పరమము మోక్షభాజనము త్వచ్చరణాంబురుహం బిహంబునన్
పరమ మునీంద్ర సారస విభాకర సార గుణాకరా : పరా
త్పర : మము బ్రోవవేల ? మఱపా ? వరదా : సురలోకవందితా :
తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

శ్రీశైలంలో రాష్ట్రపతికి కమీషనర్ శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్యగారు స్వాగతంచెప్పతూ
శ్రీశైలచరిత్ర వివరించుతున్న దృశ్యం.

రాష్ట్రపతికి ఏ. సి. సుబ్బారెడ్డిగారు పూలమాల వేసి స్వాగతం చెప్పుతున్న దృశ్యం.
(తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానంవారి సౌజన్యంతో)

వరముగదా : భవద్భజన భాగ్యము గల్గుట మోక్షకాంక్ష తీ
 వరముగదా : త్వదీయ పదభక్తులకెల్ల విభాసవత్సరో
 వరముగదా : ముముక్షులకుఁ ద్వత్పదభక్తియై ముక్తికేశికిన్
 తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

మురహర : దుఃఖహేతుమణి ముక్తవిముక్త విముక్తినియ్యవే
 లర ? తవ పాదభక్తఘనులం గనులం గనజాలవేల ? చె
 చెప్పె దరిఁజేర్పవేల ? సరసీసరసీరుహ చారునేత్ర ! శ్రీ
 తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

మరు మరుభూములన్ మసలి మత్తిలి వందురు మందభాగ్య పా
 మరు మరువుం దొలంగునటు మన్ననచేయుచు గావవేల ? వే
 మరు మరుగుం జొఱంగ మఱి మార్గము నీవెక ! లోక నాయకా :
 తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

ఆరదము ద్రోలినావు విజయాఖ్యుని పంటలు పండ ; వెండి వా
 నరులను నేలినావు ; కరుణాగుణ మెంతయు నిండ నండకై
 కరి కడ వ్రాలినావు ; భవకర్మము జెండగరావె దండకున్ ?
 తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

పరికరహీన దీనుడను భావన నీవిట సాహసించి న
 న్నరమరనేయఁ బప్పుడకదయ్య ! ఒకేఒక ప్రాస నాకడన్
 వరలు దదీయ ధార పటువజ్రసమమ్ము ఘనమ్ము నమ్ముమా
 తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

వర రుచిరాననాంబుజ విభాసిత హాస వికాసమాధురిన్
 మరగిన రక్తియుక్తుడగు మత్తుడు కోరునె యన్యదైవమున్
 సరసిజ మాధురిఁ మరగు షట్పదమెంచునె నత్తగుల్లలన్
 తిరుపతి వేంకటాచలపతీ : కలికాల నరైక సద్గతీ :

భరకర సామ్యదీప్త తవ కమ్రముఖాబ్జ విలాసమూర్తి సుం
దరతర మందహాస లలితంబు గటాక్ష విలక్షితేక్షణా
భరితము గాంచి గుప్తమగు వజ్రమనంచు నెఱుంగనైతి నో
తిరుపతి వేంకటాచలపతి : కలికాల నరైక సద్గతి :

శిరమున రత్నకాంచన విశేష విభాస కిరీటరాజమున్
వర ముఖచంద్ర సత్కిరణ పంక్తులు నన్ మిఱుమిట్లుగొల్పుగన్
బరగులు వాఱు జిత్త కపి బట్టి యడంచుట యెట్టులోగదా :
తిరుపతి వేంకటాచలపతి : కలికాల నరైక సద్గతి :

కరయుగ కంకణద్యుతులు కంధర కౌస్తుభ మాల లీల లా
భరణ ధగద్ధగల్ మెఱయ భక్తిని జూడగ రక్తికల్గెడున్
పరమ విరక్తికల్గునటు ప్రక్కకు ద్రిప్పగదే : గదాధరా :
తిరుపతి వేంకటాచలపతి : కలికాల నరైక సద్గతి :

నిరతము నేవజేయుదున ? నేఱను తొక్కి కర్మకాండతో
సరి : ధన మాసగొల్పుదున ? చాలదు పైన సరే : మరేమి కే
సరము తొసంగి మ్రొక్కుదున ? చంపరె నాగరికాగ్రగణ్యు లో
తిరుపతి వేంకటాచలపతి : కలికాల నరైక సద్గతి :

తరతరమందు నీ భజన తప్పక చేయగ భక్తజాలమున్
జిరతర ముక్తిభాజనులఁ జేయుట చెల్లెను నాడు నేడు నీ
తరమునఁ గూడ బ్రాతగు విధానమే ? కావరె మార్పు లిప్పుడున్
తిరుపతి వేంకటాచలపతి : కలికాల నరైక సద్గతి :

స్థిరమయి శ్రీకరంబయి యశేష సుఖకరమై కడు మనో
హరమయి యున్నతంబునయి యంచితమై నవ నాకలోకమా
తిరుపతి జేరుకొంటగద దివ్యత చేకుటే నీ కనంతమై :
తిరుపతి వేంకటాచలపతి : కలికాల నరైక సద్గతి :

(సశేషము)

శ్రీ శోభనాచలస్వామి దేవాలయం

శ్రీ సూరి రామజోగిశాస్త్రి

ఆసేతుసీతాచలపర్యంతము ఎక్కడెక్కడ ప్రకృతి సౌందర్యము వెల్లివిరిసియుండెనో అచ్చటెల్ల దివ్య క్షేత్రములు విలసిల్లి యున్నవి. కృష్ణామండలమున విజయవాడకు 17 మైళ్ల దూరమునను, నూజిపీటికి 18½ మైళ్ల దూరమునను ఆకిరిపల్లి యను దివ్యస్థలము శివకేశవులకు నిలయమై యొప్పుచున్నది. పౌరాణికముగాను చారిత్రకముగాను ఈ క్షేత్రము చాలా ప్రసిద్ధి కెక్కిన యాత్రాస్థలమై అఖండవైభవ మనుభవించిన యీ దేవాలయములు ప్రస్తుతము శిథిలావస్థకు నిలయము లగుటచే వీటి పూర్వోత్తర సందర్భము లాస్తిక మహాశయుల కెరుకపరుచుట యుక్తమని నిట పొందు పరుచుచున్నాను. Oriental - Manuscript Library Local Records Vol. No. LI లో, స్థాంద పురాణాంతర్భాగమైనట్లు యుల్లేఖింపబడిన యీదిగువ శ్లోకములవల్ల యీస్థల మాహాత్యము కొంతవరకు విశదము కాగలదు.

శ్లో॥ కృతే శుభగిరి స్వర్ణః
త్రేతాయాం రాజతస్తథా
ద్వాపరే తామ్రవర్ణశ్చ
కలావాసీ చ్ఛిలామయః॥
కల్యాణాద్రిః కృతయుగే
త్రేతాయాంతు శుభాచలః
ద్వాపరే సుప్రసన్నశ్య
కలౌ శోభనపర్వతః॥
వరాహం రూపమాస్థాయ
భగవాన్ విష్ణురుత్తమః
లోకత్రయోపకారాయ
నిర్మమేనర ఉత్తమం॥

పురా కృతయుగే రాజా
శుభవ్రత ఇతి స్మృతః
పర్వతేస్మిన్ తపః కృత్వా
తుష్టావ మధుసూదనం॥
పర్వతేస్మిన్ నదా తిష్ఠ
రమయానహ కేశవ
తస్యాభిప్రాయ మాజ్ఞాయ
భగవాన్ భక్తవత్సలః॥
నివాస మకరో దస్మిన్
తస్మాచ్ఛుభగిరి స్మృతః—

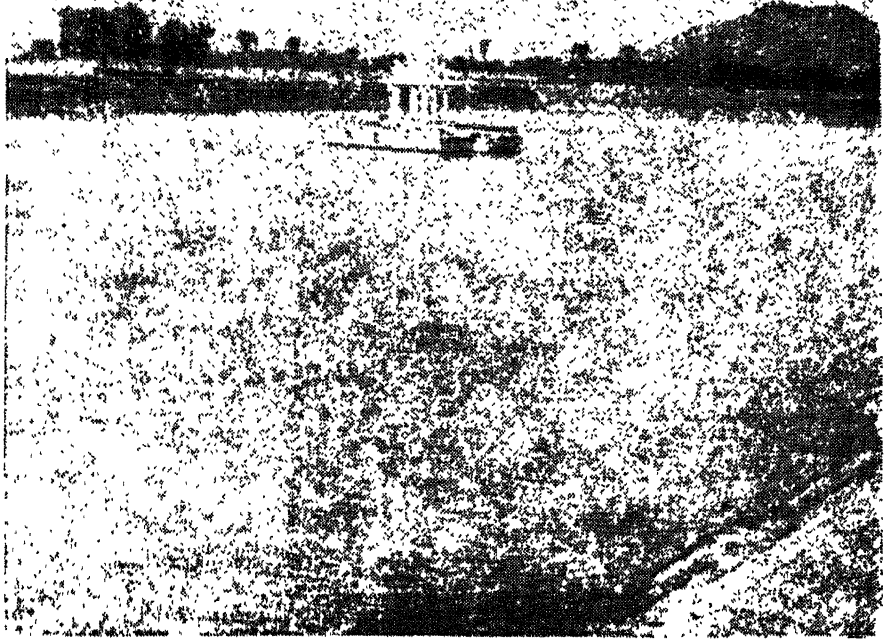
శ్రీస్వామివారు పున్న పర్వతము కృతయుగము నందు బంగారమయమై కల్యాణపర్వతమనే పేరం బరిగెననియు, త్రేతాయుగమున రజతమయమై శుభాచలమను పేర నొప్పెననియు, ద్వాపరమున తామ్ర వికారమై సుప్రసన్నపర్వతమను నామంబున బరగె ననియు, కలియుగంబున శిలామయమై శోభనపర్వత మను పేరున విలసిల్లుచుండెననియు చెప్పబడి యున్నది. కృతయుగమందు శుభవ్రతుడనే రాజు మహావిష్ణువునుగూర్చి తపస్సుచేసి నేనుపర్వతాకారమై యుండులాగునయున్నా అందుమీద ఈశ్వర సహిత ముగా లక్ష్మీసమేతుడవై నాయందు చిరస్థాయిగా నివాసము చేయవలసినదని కోరినమీదట శివకేశవు లుభయులు యీ పర్వతముపై వివసించినట్లు చెప్పబడి యున్నది. శుభవ్రతుడనేరాజు పర్వతరూపము వహిం చెను గాన యీ పర్వతము శోభనాచలమని పిలువ బడుచున్నది. ఈ పర్వతముకు పశ్చిమముగా సమీ పంలో నరన్ను శ్రీ స్వామివారు వరాహరూపమై తి తవ్వినారుగాన వరాహపుష్కరిణియను పేరంబరగు

చున్నది. కిరి అనగా వరాహము. కిరితూపము ధరించి ప్రసిద్ధమగు యీ వరాహపుష్కరిణిని వెలయించుటం జేసి తన్నామమే యీ గ్రామమునకు ఆకిరిపల్లి యని స్థావరకమైనది.

ఈ దివ్యస్థలము కొండిన్యస గోత్రసంఖాతులైన దేవులపల్లి అచ్యుతభాగవతి, అనంత భాగవతులచే కనుగొనబడి (17 వ శతాబ్దిమున) వారలచే నిత్యనైవేద్య దీపారాధనలు జరుపబడుతూ వచ్చినవి. అప్పటికి యీ ప్రాంతమంతయు నైజాము పాలనలో నుండుటచే వారి తరిపున స్థానికాధికారులగు శ్రీ ఇందుపూడి లక్ష్మీనారాయణరావు పంతులుగారు కొండ

పల్లి ఫిర్కాలో నున్న స్థలం పరగణాకు చెందిన యీ గ్రామమును శివకేశవులకు నిత్యనైవేద్య దీపారాధనలకున్నా నిత్యోత్సవం వగైరా పుత్సవములకున్నా యీ గ్రామందానం చేసివున్నారు. ఈ దానపట్టా యివ్వబడిన 1626 సంవత్సరమునుంచి 1800 సంవత్సరము వరకు పై అచ్యుత భాగవతుల వంశీయులే యీ దేవాలయములకు ధర్మకర్తలుగా వున్నట్లు కనుపించుచున్నది.

దరిమిలాను నూజివీడు జమీందారులునూ, వెలమవారునూ, పరమ భక్తులునూ ఆయిన శ్రీ రాజా వెంకటాద్ర్యప్పారావుగారు తమ సంస్థానంలోని యీ దేవాలయ పరిపాలనకు తమరు ధర్మకర్తృత్వము వహించుట యుక్తమని తలచి దేవస్థానములో కొన్ని మర్యాదలను, హక్కులను, లోగడ ధర్మకర్తలగు

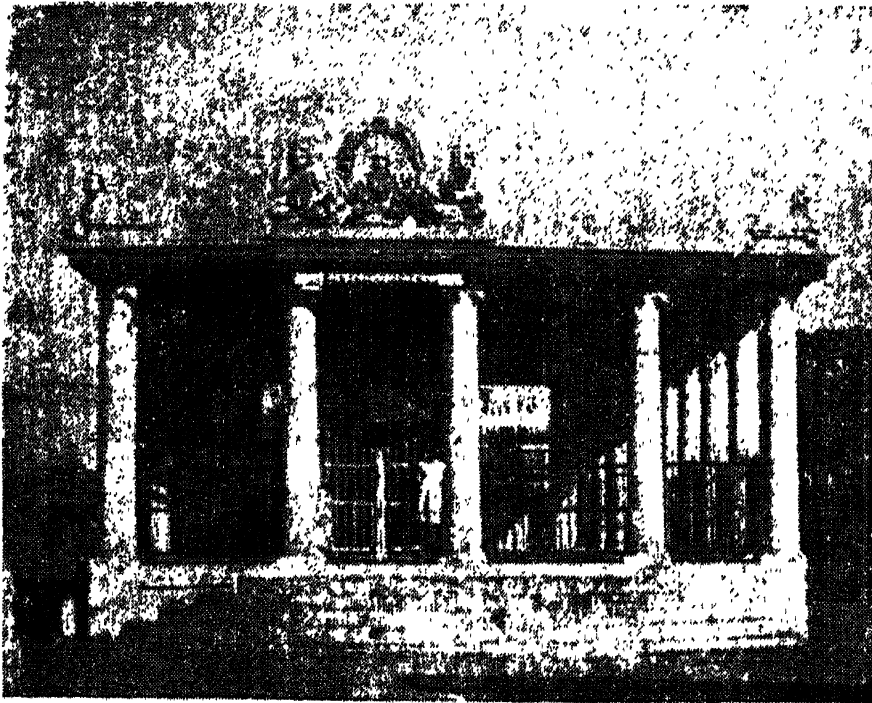
శ్రీ శోభనాచలస్వామివారి వరాహపుష్కరిణి. సుమారు 10 ఎకరాల చెరువు. చుట్టూకట్టిన రాతిసోపానాలు చెక్కుచెదరకుండా ఉన్నాయి. మధ్యనున్నది మండపం.

అచ్యుత భాగవతులు, అనంత భాగవతుల వంశీయులకు యిచ్చి 1800 సంవత్సర ప్రాంతమున యీ దేవాలయముల వంశపారంపర్యా ధర్మకర్తలుగా దేవాలయముల పరిపాలనను స్వీకరించిరి. తదాది యీ దేవాలయములను అనేకవిధముల నభివృద్ధిలోనికి తెచ్చిరి. దాక్షిణాత్య పద్ధతిని యీ దేవాలయముల పునర్నిర్మించిరి. దిగువనుంచి ఎగువకు పర్వతముమీదికి సోపానముల నిర్మించిరి. నిత్యోత్సవ, పక్షోత్సవ, మాసోత్సవములకున్నూ, బ్రహ్మోత్సవ, అధ్యయనోత్సవములకు సరిపడులాగున కొన్ని గ్రామములు : వడ్లమాను, మల్లేశ్వరం. పోతవరప్పాడులను శ్రీస్వామివార్లకు దానాలుపరిచిరి. కొన్నిలక్షలు ఖరీదుచేయు పై వరాహపుష్కరిణికి నాల్గు వైపులను 5, 6 యకరముల విస్తీర్ణముగా రాతిసోపానములను నిర్మింపజేసిరి.

శోభనాచలపర్వతము చుట్టున్న ప్రదక్షిణ మొనర్చుటకు రోడ్డునిర్మించిరి. గ్రామసౌందర్యమును పెంపొందించుటకు నాల్గువైపులను మంటపములు నిర్మించిరి. ఇందు కల్యాణమంటపము విశేషముగా పేర్కొనదగియున్నది.

శ్రీ స్వామివార్లు కైంకర్యము లవిచ్ఛిన్నముగా జరుగులాగు ఆరాధకులకు, అధ్యయనపరులకు, వ్యవహారాలకు, చాకలిమంగలి వగైరా యితర నౌకర్లకు పర్వీసు యీనాములు కల్పించిరి. శ్రీ స్వామివార్లకు అశేషముగా బంగారు, వెండి ఆభరణములు, వజ్ర వైడూర్య మరకతమాణిక్యములు పొదివిన యలంకరణములున్నూ సమర్పించి, వుత్సవ సమయములలో నేతెంచు వేలాది యాత్రికులకు తీర్థప్రసాదములనుచితముగా నొసంగుచు, ఏ సందర్భములలోను,

ఏ వుత్సవములలోను శ్రీ స్వామివార్ల కైంకర్యమునకు ఎట్టి లోటుపాట్లు రాకుండ తాము సన్నిధిన యుండి సర్వోపవారములు జరుగు నేర్పాట్లుచేసి యీ దేవస్థానములను సర్వవిధముల నభివృద్ధిలోనికి తెచ్చిరి. ఈ స్థితి ననుభవించిన యీ దేవాలయములు నేడు నామమాత్రములుగానుండి చూపరులకు శిథిలములై తోచుటయు, నిత్యధూపదీపనై వేద్యములకు కూడ శ్రీ స్వామివారు నోచుకొనకపోవుటయు చూచు భక్తులకు విషాదముగలుగక మానదు. యిందుకు కారణముల వివరించుట యుక్తమైనను గ్రంథవిస్తరభీతిచే ముందు సంచికలో వివరించదలచితిని. అస్తికులగు పుణ్యాత్ములును, దైవద్రవ్యపరిపోషకులగు నధికారులును, యీ దేవస్థలములవైపు దృష్టిసారించి, పునర్నిర్మాణమునకు తగువిధమున పూనుకొనగలరిని యాశించుచున్నాను.

శ్రీ శోభనాచలస్వామివారి ఉత్సవం జరిపే కొలాయి

వెలనాటి అర్చక పరీక్షాఫలితాలు

ఆంధ్రప్రదేశ్ వెలనాటి అర్చక పరీక్షాదిపతులైన ఆగమవిశారద శ్రీ ఆమంచి వీరరాఘవయ్యగారిచే సీతానగరము కేంద్రమున 1959 నెప్టెంబరులో జరుపబడిన అర్చక ఆగమప్రవేశ పరీక్షలయందు ఈ క్రింది నెంబర్లు కల విద్యార్థులు కృతార్థులైనారు.

ప్రథమశ్రేణి :

106, 107, 126, 130, 132, 134, 135, 140, 141, 158, 171, 172, 183, 186, 190, 191, 193, 194, 207, 208, 215, 216, 219, 221, 227, 228, 229, 231, 232, 234, 235, 236, 237, 243, 246, 250, 255, 259, 266, 269, 275, 280.

ద్వితీయశ్రేణి :

108, 109, 111, 113, 114, 115, 116, 120, 122, 123, 124, 125, 127, 128, 129, 131, 133, 136, 137, 139, 142, 143, 144, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 154, 155, 157, 160, 161, 162, 163, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 184, 185, 187, 188, 189, 192, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 220, 222, 223, 224, 225, 226, 230, 233, 239, 240, 241, 244, 245, 247, 249, 251, 252, 253, 254, 256, 257, 258, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 267, 268, 270, 271, 272, 273, 274, 278, 279.

శ్రీశైలంలో రాష్ట్రపతి రాజేంద్రప్రసాద్ గారికి స్వాగతం యిచ్చినప్పటి చిత్రం.
గవర్నర్ - ముఖ్యమంత్రి - ప్రభుత్వ లిండులో ఉన్నారు.

శ్రీశైలంలో రాష్ట్రపతి నటకు వచ్చిన ప్రముఖుల్లో కొందరు.

(తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానంవారి పౌజన్యంలో)

లుండుటవలన వానిని దెలుప ననువగుపదము లనేకములు శాస్త్రమునందు వాడబడినవి. వేదమే యిందులకు ప్రమాణము.

(‘ఇంద్రం మిత్రం వరుణ మగ్ని మాహరథో దివ్యః ససువర్ణో గరుత్మాన్ ఏకంసద్ విప్రాబహుథా వదన్త్యగ్నిం యమం మాతఃశ్వానమాహుః” ఋ. ౨. ౩. ౨౨. ౪౬.)

“సద్రూపమగు నొకే పదార్థము (పరమాత్మ) ను విద్వాంసులు బహువిధముల, ఇంద్రుడు, మిత్రుడు, వరుణుడు, అగ్ని, దివ్యుడు, సువర్ణుడు, గరుత్మంతుడు, యముడు ‘సని చెప్పదురు.’ మరియు,

(తదేవాగ్ని స్తదాదిత్య స్త ద్వా యు స్త తు చంద్రమాః, తదేవశుక్రం తత్సృహ్మ తాతపః సప్రజాపతిః” యజు. ౩౨. ౧.)

‘అదియే యగ్ని. ఆదిత్యుడు, వాయువు, చంద్రుడు, శుక్రుడు, బ్రహ్మము, ఆపస్సు. ప్రజాపతి’ అని యజుర్వేదమున చెప్పబడినది. ఇంకను,

(‘సదాతా, సవిదర్తా, సవాయుర్నభ ఉచ్చితం’ ఆధర్వ ౧౩. ౪. ౪. ౩.)

(‘సోఽర్యమాసవరుణః సరుద్రః సమహాదేవః’)

(‘సోఽగ్నిః సఉసూర్యః సవీత మహాయమః’ ఆధర్వ ౧౩. ౪. ౪.-౪-౫.)

‘అతడే ధాత, విధాత, ఉన్నతాకాశము, ఆర్యముడు, అతడే వరుణుడు, అతడే రుద్రుడు, అతడే మహాదేవుడు. అతడగ్ని, అతడే సూర్యుడు, అతడే మహాయముడు అని యధర్వ వేదమునను వర్ణింపబడినది. కాబట్టి యుపాసనా ప్రకరణములందు వాడబడు సగ్నాది పదములు, పరబ్రహ్మమునే యుపాస్యదైవముగ బోధించుననుట నిక్కువము.

అటులయిన, మనోమయత్వము, ప్రాణశరీరత్వమునను దర్శములు బ్రహ్మమున నెట్లు సంగతములగునని సందేహింపబనిలేదు. అవియును బ్రహ్మమునందు సంగతములే యగును. సర్వవ్యాపారములను విడచి మనస్సును బ్రహ్మమునందు లగ్నమొనర్చు

టయేగదా : యుపాసన యనబడును. దీర్ఘకాలము తెంపులేకుండ ‘సఖ్యాసవైరాగ్య’ ములను శ్రద్ధానక్తులతో నిత్యసించినపుడు మనస్సు రాజసతామసమాలిన్యములనుండి విముక్తమై శుద్ధమగును. అట్టి శుద్ధచిత్తమే బ్రహ్మమునందు లగ్నమై బ్రహ్మవ్యాప్తమగును. అట్టి స్థితిని లక్ష్యమునందుంచుకొనియే ఋషులు మనోమయమని బ్రహ్మమునువ్యవహరించి యుండిరి. మనోమయమన బ్రహ్మము మనస్సుతో సుపాసింపఁగినవని భావము. ఇట్లే ప్రాణశరీరము కూడ బ్రహ్మమున నుపపన్నమగును. ప్రాణశరీరమన ప్రాణము శరీరముగాగలది యని యర్థము.

(సఉప్రాణస్యప్రాణః’ కేన. ౧౨) ‘అబ్రహ్మము ప్రాణమునకు బ్రాణ’మని బ్రహ్మమునకు ప్రాణము శరీరముగ వర్ణింపబడుట యుపనిషత్తులందు జూడనగును. సర్వాంతర్యామియగు బ్రహ్మము ప్రాణాంతర్గతమయి ప్రాణము శరీరముగా గలిగియున్నదనుటలో నాశ్చర్యమేల : కాబట్టి శాండిల్య విద్యయందు వర్ణింపబడిన బ్రహ్మము పరబ్రహ్మమేకాని జీవాత్మ యెన్నటికిని కాదని స్పష్టమగుచున్నది.

“వివక్షితోప పత్తేశ్చ” ౧.౨.౨.

వివక్షి...పత్తేశ్చ = శాండిల్య మహర్షి చెప్పదలచిన గుణములు బ్రహ్మమునందుపపన్నములగుట వలనను బ్రహ్మపదము పరబ్రహ్మవాచకమే యగును. జీవవాచకము కాదు. అని సూత్రార్థము.

శాండిల్యవిద్యయందు ముందు బ్రహ్మ ముపాస్యముగ జెప్పి యనంతరమున నందలి యుపాస్యగుణములిట్లు కొన్ని వర్ణించియున్నాడు.

(‘మనోమయః ప్రాణశరీరో భారూపః సత్య సంకల్ప ఆకాశాత్మా సర్వకర్మా సర్వకామః సర్వగంధః సర్వరసః సర్వమిద మఖ్యాత్తోఽవాక్యనాదరః’ ఛాం. ౩ ౧౪ ౨.)

‘మనోమయము, ప్రాణశరీరము, భారూపము, సత్యసంకల్పము, ఆకాశాత్మ, సర్వకర్మము, సర్వకామము, సర్వగంధము, సర్వరసము, సర్వవ్యాప్తము, అవాక్కు, అనాదరము’ అని వర్ణించి మరియు నిట్లే,

(‘ఏష మ ఆత్మాంతర్ హృదయే జ్ఞాయాన్ వృథివ్యా, జ్ఞాయానంతరిజ్ఞేద్, జ్ఞాయాన్ దివో, జ్ఞాయానేభ్యోలోకేభ్యః” ఛాం. ౩.౧౪.౩.)

‘ఈ నా హృదయాంతరమున నున్న యాత్మ వృథివికంటె, సంతరిక్షముకంటె, ద్యులోకముకంటె, నింతయేల! ఈలోకముల కన్నింటికంటెనుగొప్పది’ అని వర్ణించియున్నాడు. ఈ చెప్పబడిన గుణము లన్నియు పరబ్రహ్మ. పరమేశ్వరునందే సంపూర్ణ ముగ వర్తించును. జీవాత్మయం దీ గుణములు సంభవములు కావు. మనోమయత్వము, ప్రాణశరీ రత్వము, భారూపత్వము జీవునియందున్నను, సత్య సంకల్పత్వాది ధర్మము లతనియందు సంభవములు కావు. జీవుని సంకల్పములన్నియు సత్యములుకాగల వని యెవరు చెప్పగలరు? జీవుని స్వరూప మాకా శమువంటిది—వ్యాపకము—అనుట యెట్లు సంగత మగును? బ్రహ్మమునం దీ గుణములన్నియు నుండు ననుటలో సందియమావంతయు నుండదు. జగత్తును సృష్టించుటలోనేమి, దానిని ధరించుటలో నేమి, యటుపై దానిని లయింపజేయుటలో నేమి బ్రహ్మ సంకల్పమున కెట్టి విఘాతమును కలుగదు. కావున బ్రహ్మము సత్యసంకల్పము. అది వ్యాపకము; అత్యంతసూక్ష్మమును. మాపాది గుణహీనమగుటచే బ్రహ్మ మాకాశస్వరూపముకలదై యాకాశాత్మమగు చున్నది. సర్వమన ప్రపంచము. అది కార్యము (కర్మ) గా గలది బ్రహ్మము—బ్రహ్మమే యీ జగద్రూపకార్యమునకు కర్త—యని భావము. అందు వలననే ఋగ్వేదమునందుకూడ (య ఇమా జ్జాన) ‘ఎవడు వీనిని జనింపజేసెనో’ యని వర్ణింపబడినది. ఇట్లే ముండకమునందును, (కర్తారమీశం) ‘ఈగుడు కర్త’ యనియు, శ్వేతాశ్వతరీమున (స విశ్వకృత్) ‘అతడు విశ్వకర్త’యనియు వర్ణింపబడినది. కామము లన విట పదార్థములు. కామింపబడునవియగుటచే కామ శబ్ద వాచ్యము లగుచున్నవని భావము. కామము (పదార్థము) లన్నియు బ్రహ్మయత్తములు—బ్రహ్మాదీనములు కాబట్టి బ్రహ్మము సర్వకామము. ఇట్లే సర్వగంధములకు

సధిష్ఠానమగుటవలన సర్వగంధమనియు, సర్వరసా దిష్ఠానమై సర్వరసమనియు బ్రహ్మము నుడువబడును. ఇట్లే మిగిలిన ధర్మములన్నియు బ్రహ్మమునం దెట్లు వర్తించునో సులభముగ గ్రహింపనగును. నిత్యత్వప్ర మగుటచే బ్రహ్మమునకు దేనియందు నాదరభావము నుండదు. అందుచే నయ్యది యనాదర మనబడును. జ్ఞాయస్త్యము, పరమమహత్వము నను గుణములు కూడ బ్రహ్మమునందే వర్తించును. శాండిల్యమహర్షిచే వర్ణింపబడిన ధర్మములన్నియు నిట్లు బ్రహ్మమునందే సంగతములగుటచేత బ్రహ్మపద మిట పరబ్రహ్మ బోధకమేకాని జీవాత్మబోధకము కాదని సిద్ధమగు చున్నది.

(౨)

సిద్ధాంత పక్షమును నిరూపించి మహర్షి పూర్వ పక్షమును నిరాకరించుచున్నాడు.

“అనుపపత్తేస్తునశారీరః”. ౧-౨-౩.

అనుపపత్తే = వివక్షిత గుణము లుపపన్నములు కానందున, శారీరస్తు = జీవుడుమాత్రము, న=కాదు.

మనోమయత్వాది గుణములన్నియు జీవాత్మకు చెందిన వనుటకు వీలులేదు. మనోమయత్వము, ప్రాణశరీరత్వము, భారూపత్వమునను మూడు గుణ ములు జీవునియందు సంభవములైనను, సత్యసంకల్ప త్వాది గుణములు సంభవము కానందున శాండిల్య విద్యాప్రకరణమున బ్రయోగించిన బ్రహ్మపదము పరమాత్మవాదకమే యగును కాని జీవాత్మ (శారీర) వాచకము కాదని తాత్పర్యము.

(౩)

“కర్మ కర్తృవ్యవదేశాచ్చ” ౧ ౨. ౪.

చ = మరియు, కర్మ...దేశాత్ = బ్రహ్మము కర్మగాను, జీవుడుకర్తగాను నుపదేశింపబడుటవలన.

శాండిల్య విద్యా ప్రకరణమున సత్యసంకల్పాది గుణము లుగల బ్రహ్మ ముపాన్యముగాను, జీవు డుపాసనాకర్తగాను నుపదేశింపబడినందున బ్రహ్మ పదమిట పరబ్రహ్మవాచకమేయగునుకాని, జీవాత్మ బోధకము కాదని సూత్రభావము.

(౪)

“శబ్ద విశేషాత్” ౧. ౨. ౫.

'కర్మ, కర్త' అను నీ శబ్దములందు భేదము న్నందున, పూర్వసూత్రమునందు బ్రయోగింపబడిన యీ శబ్దములు గొణములు - అప్రధానములు అనుటకును వలను పడదు.

(ఏష మ ఆత్మాఽన్తర్హృదయే')

'ఈ నాహృదయాంతరమున నున్న యాత్మ' యను నీ వాక్యమునం దుపాసించదగిన బ్రహ్మము (ఆత్మా) ప్రథమా విభక్తిలోను, ఉపాసకుడైన జీవుడు (మే = నా) 'నా' యని షష్ఠ్యంతముగాను బ్రయోగింపబడినది. ప్రథమావిభక్తి షష్ఠీ, విభక్తి కంటె విశిష్టమనుట నిర్వివాదవిషయము. కర్మపదము కర్తృపదముకంటె భిన్నముగా నిర్దేశింపబడినందున నీ వ్యవహారము ముఖ్యముకాదని యుపేక్షింపరాదు. మరియు నుపాసనాక్రియకు కర్మగా జెప్పబడిన పదార్థము బ్రహ్మము-ఆత్మ-యను శబ్దములచేతను, నుపాసకుడైన కర్త 'పురుష' శబ్దముచేతను నుల్లేఖింపబడియుండుట జూడవచ్చును. 'కర్మ, కర్త' అను శబ్దములలోగల విశేషము కర్మకర్తృవ్యవదేశము ముఖ్యముగా నెంచినపుడే యుపపన్నమగును. గొణముగానెంచి నపుడా (కర్మ కర్తృవ్యవదేశమునగల) భేదము సిద్ధింపదు. రాజాయొక్క పురుషుడు అను నీ పదములలోగల భేదమును గొణముగా నెంచెదమేని, రాజా స్వామియనియు, పురుషుడతని భృత్యుడనియు నెన్నడును సిద్ధింపదు. కాబట్టి యుపాసోక్తి పాసకపదములలోగల భేదము గొణమని యుపేక్షింపదగదని భావము. (౫)

"స్మృతేశ్చ" ౧.౨.౬.

స్మృతివలనను కర్మకర్తృవ్యవదేశము గొణమనవలనుపడదు.

(ఏవం యః సర్వభూతేషు

సశ్చ త్యాత్మాన మాత్మనా

స సర్వసమతామేత్య

బ్రహ్మభ్యేతి పరంపదమ్."

మను. ౧.౨.౧౨౫.)

'ఏవడిట్లు సర్వప్రాణు లందును పరమాత్మను దర్శించునో వాడు సర్వసమత్వముబొంది పరమపదమను బ్రహ్మను చేరును.' అను నీ మనుస్మృతి వచనమునందును కర్మకర్తృభేదము స్పష్టముగా దెలియుచున్నది.

అభ్యేతి = ప్రాప్తించును-చేరును — ఇట ప్రాప్తి క్రియకు కర్మగానున్న బ్రహ్మము - ఆత్మ, ప్రాప్తి క్రియకు కర్తయైన జీవాత్మకంటె భిన్నముగా వర్ణింపబడుట సుస్పష్టము. ఈ భేదము నిట గొణము (అముఖ్యము) గా నెంచకుండుటకే బ్రహ్మకు పరమపదమను విశేషణము కూడ జేర్చబడినది.

పదమనగా ప్రాప్తవ్యము - పొందదగినది - సాక్షాత్కారము చేసికొనదగినదనిభావము. అట్టి పదములు మూడు. 1. ప్రకృతి 2. జీవాత్మ 3. పరమాత్మ. అందు ప్రకృతి మొదటిపదము. సాంసారికదుఃఖములనుండి మోక్షమపేక్షించువాడు ప్రకృతిని ముందుగా నెఱుగును - దాని యథార్థ స్వరూపమును గుర్తించును - పొందునని యభిప్రాయము. ప్రకృతిచే ప్రత్యగాత్మ-జీవాత్మ-యావరింపబడి యున్నది. కావున బ్రకృతి నెరుగనివాడు ప్రత్యగాత్మ నెరుగజాలడు. అందువలననే సాంఖ్యదర్శనకారులు ప్రకృతి పురుషవివేకమును మోక్షమున కనివార్యసాధనముగా వర్ణించినారు. జీవున కంతరాత్మ యగునది పరమాత్మ యనబడును. కావున నా పరమాత్మ సాక్షాత్కారమునకు ప్రకృతి సాక్షాత్కారము కూడ హేతువగును. ఇట్లు ప్రకృతి మొదటిపదము. రెండవ పదము జీవాత్మ. పరమాత్మ మూడవపదము. ఇందు ప్రకృతికంటె సూక్ష్మము జీవుడు. జీవునికంటెసూక్ష్మము పరమాత్మ. ప్రకృతి సూక్ష్మము, జీవాత్మ సూక్ష్మతరము. పరమాత్మ సూక్ష్మతమ మని భావము. అందువలన సూక్ష్మమగు ప్రకృతిని ముందుగ బొంది, యనంతరమున సూక్ష్మతరమగు జీవుని సాక్షాత్కారమొనర్చుకొని తుదికు సూక్ష్మతమమగుపరమాత్మను ప్రాప్తించనగును. ఇదియే పరమపదమగు పరమాత్మను బ్రాప్తించు క్రమము.

(తద్విష్ణోః పరమంపదం సదా పశ్యంతి సూరయః) 'విద్వాంసు లా పరమపదము నెల్లపుడు జూచుచుందురు.' ఇట్లు బ్రహ్మమును బరమపదముగా జెప్పి జీవబ్రహ్మలకు గల భేదమును స్మృతి స్పష్టము పేయుచుండగా సుపాస్యోపాసక భేద మముఖ్య మనుట యుక్తముకానేరదు—(౬)

ప్రస్తుతము జీవున కణీయ స్త్వమును లింగముగా నాశంకించి దానిని నిరాకరించుచున్నాడు.

“అర్చకౌకస్త్యాత్ తద్ వ్యపదేశాచ్చ నేతి చేన్న నిచాయ్యత్వా దేవం వ్యోమవచ్చ” ౧.౨.౭.

అర్చకౌకస్త్యాత్ = అర్చమగు హృదయము నివాసస్థానమగుటవలన. తద్వ్యపదేశాచ్చ = అర్చమని చెప్పబడవలనను, నేతిచేత్ = బ్రహ్మపద మీ ప్రకరణమున బరమాత్మవాచకము కాదందురేని. న = అట్లనరాదు. నిచాయ్యత్వాత్ = హృదయమున సుపాసింపదగినందువలనను, ఏవమ్ = ఇట్లే, వ్యోమవచ్చ = అకాశమువలె నన్నింటికంటె బెద్దదిగా నుపదేశింపబడుటవలనను బ్రహ్మపదము పరమాత్మ వాచకమే.

(ఏషమ ఆత్మాఽన్తర్ హృదయే); 'ఈ నాహృదయాంతరముననున్న యాత్మ' యని బ్రహ్మము హృదయమున నున్నట్లు చెప్పబడియున్నందున. హృదయమల్పము కాబట్టి యందున్న యాత్మయు నల్పమనవలసి వచ్చును. ఇంతేకాక.

(‘అణీయాన్ ప్రీహోర్వా యవాద్వా, సర్వపాద్వా, శ్యామాకాద్వా, శ్యామాక తండులాద్ వా’). ‘ప్రీహికంటెను, యవల కంటెను, అపగింజ కంటెను, శ్యామాకదాన్యము, దాని బియ్యముకంటెను నల్పము.’ అను సీవాక్యమునం దల్పత్వమును వర్ణించుట జూడ సీప్రకరణమునందు బ్రహ్మము వర్ణింపబడినదనుట యుక్తముకాదు. హృదయమున నుండుటచే నది పరిచ్ఛిన్నము - సీమితము - అల్పము కాక తప్పదు. అల్పత్వాది ధర్మములు జీవాత్మయందుండును కాని బ్రహ్మమునందెల్లు సంగతము లగును? కాబట్టి యా ప్రకరణమున బ్రహ్మశబ్దము జీవాత్మబోధకమే యందు

రేని యది యుక్తముకాదు. పరమాత్మను గూర్చియు నిట్లు చెప్పుట యసంగతము కాదు.

బ్రహ్మము సర్వభూతాంతరాత్మ యగుటంబట్టి సర్వస్థానగతమై విభుత్వ ధర్మముగలది యనుట నిక్కువమే అయినను నది హృదయాంతర్వర్తి యనుటయు దోషయుక్తముకాదు. సర్వగతమగు బ్రహ్మము హృద్గతమేల కాదు? అట్లే యది ప్రత్య గాత్యయందు నుండును. బ్రహ్మము సర్వాంతఃపాతి యయినందున నల్పమగు హృదయమునందును, అల్పతరమగు జీవునందును గలదు. సర్వగతమగు బ్రహ్మమును హృదయ పుండరీకమున సుపాసింపుట సుఖకరము, కాబట్టి యది హృదయస్థానిక మనియు, నల్ప మనియు జెప్పబడినది. అంతమాత్రమున నయ్యది యట్టిదే యనరాదు. ఆ బ్రహ్మ మాకాశము వలె నన్నిలోకముల కంటెను గొప్పది యనియు వర్ణింపబడుట నిటజూతుము (‘జ్యాయాన్ పృథివ్యా... నేథ్యో లోకేభ్యః’) ‘పృథివి, అంతరిక్షము, ద్యులోకము నను సీ లోకముల కన్నింటికంటెను గొప్పది.’ కాబట్టి బ్రహ్మపదవాచ్యమగు పరమాత్మ సర్వగతమై, సర్వజ్యేష్ఠమైనను హృదయ పుండరీకమున సుపాస్యముగా నల్పమని వర్ణించుట యనుచితముకాదు. కాబట్టి జగత్పతి యగు పరమాత్మయేయిట బ్రహ్మపద వాచ్యమని గ్రహింపవలెను. జీవాత్మ యెన్నటికిని కాదు. (౭)

పరమాత్మ హృదయస్థమగు నెడల హృదయమున నున్న జీవునకు భోగము (సుఖదుఃఖానుభవము) కలుగునట్లు పరమాత్మకేల కలుగదని సమాధానము.

“సంభోగప్రాప్తిరితిచేన్న వై శేష్యాత్” ౧. ౨. ౮
సంభోగ ప్రాప్తిరితిచేత్ = సుఖదుఃఖానుభవము గలుగునందురేని, వై శేష్యాత్ = విశేషముండుట వలన. న = అట్లు కలుగదు.

జగత్కారణమగు పరబ్రహ్మము హృదయమున నున్నదని యంగీకరించినచో, హృదయమున నుండు జీవునకు సుఖదుఃఖములు కలుగునట్లు పరమాత్మకును సుఖదుఃఖ ప్రాప్తికలుగునని యంగీక

రింపవలసి వచ్చును. అగ్ని జ్వాలలచే నావరింపబడిన గృహముననుండు నిరువురు వ్యక్తులలో నొకరు దహింపబడుటయు మరియొకరు దహింపబడకుండుటయు సంభవముకాదుగదా! కాబట్టి హృదయస్థమగు పరమాత్మయు జీవునివలెనే సుఖదుఃఖము లనుభవింపవలసివచ్చు సందురేని యట్లుకాదు.

జీవ పరమాత్మ లొకే స్థానమున నుండువారై నను వారిలో భేదమున్నది. జీవాత్మకు కర్మసంబంధమున్నది. పరమాత్మకు కర్మసంబంధము లేదు. భోగప్రసక్తి కర్మనిబంధనము కర్మనిమిత్తకము కర్మానుబంధము. అది కర్మప్రయుక్తము, స్థానప్రయుక్తము కాదు. శరీరసంబంధముగల జీవాత్మకే కర్మసంబంధముండును. పరమాత్మకు శరీరముతో సంబంధము లేనందున నతనికి కర్మానుబంధముండదు. శరీరముతోనే జీవుడు శుక్లాశుక్ల-పుణ్యాపుణ్య-సుకృత దుష్కృత కర్మము లాచరించును. ధర్మాధర్మము లనెడి వాసనలను సంఘయ మొనర్చును. అందుమూలమున నాయా సమయములందు సుఖదుఃఖములనెడి ఫలముల ననుభవించును. జీవునకు శరీరముతో సంబంధము కలుగుటకు మూల మవిద్యయే యనుట సర్వతంత్ర సిద్ధాంతము. పరమాత్మ కవిద్యాసంబంధము లేదు; కావుననే శరీరసంబంధమును లేదు. కాబట్టి తత్కాలకమగు కర్మానుబంధముకానీ, తత్ఫలరూప సుఖదుఃఖానుభూతికానీ పరమాత్మకు సంభవింపవనుట నిక్కువము. విద్యాస్వభావముగల పరమాత్మ కవిద్యాసంబంధమేర్పడదని వేరుగ జెప్పనేల? వాస్తవమున నిట్లు భిన్నరూపులగు జీవేశ్వరులలో నొకరి కర్మ ఫలము మరియొకరికి సుఖదుఃఖములను గలిగించుననుట యతిప్రసంగమగును.

పరమాత్మ డానందస్వరూపుడు - సర్వజ్ఞుడు, సర్వశక్తిమంతుడు, జగత్కరణము. జీవుడట్లుకాదు. ఈశ్వరుడు క్లేశకర్మ విపాకాశయములచే పరామృష్టుడుకాదు. జీవుడు తత్సరామృష్టుడు. పరమాత్మడు పరమమహత్పరిమాణము గలవాడు. జీవుడణుపరిమాణము గలవాడు. ఇంతటి భేదము (విశేషము)

జీవపరమాత్మలలోనుండగా నొకేస్థానముననున్నంత మాత్రమున జీవునకువలె పరమాత్మునకును సుఖదుఃఖములు గలుగుననుట యుక్తముకాదు. ఋగ్వేదమునందలి యొకమంత్ర మీ విషయము నిట్లు స్పష్టముచేయుచున్నది.

(‘ద్వాసుపర్ణా సయుజ్ఞా సఖాయా సమానం వృక్షం పరిషస్వజాతే; తయోరన్యః పిప్పలం స్వాద్వత్త్యన శ్చన్నన్యో అభిచాకశీతి” ఋ. ౨-౩-౧౭-౨౦)

రెండు పక్ష లొకవృక్షము నాశ్రయించియున్నవి. అయ్యవి, సయుజ్ఞ = సంబంధము గలిగియున్నవి సఖాయా = సమానస్వరూపము గలవి. ఆ రెంటిలో నొకటి, స్వాదుపిప్పలమృత్తి = దుచిగల ఫలమును దినుచున్నది. మరియొకటి, సాక్షిగా నెల్లయెడల ప్రకాశించుచున్నది.

ఈ మంత్రమున జీవేశ్వరులు రెండుపక్షలుగాను, ప్రకృతి వృక్షముగాను వర్ణింపబడినవి. సుపర్ణః = మంచిరెక్క. జీవేశ్వరులకు క్రియాశక్తి యొకరెక్కగాను, జ్ఞానశక్తి మరియొక రెక్కగాను వర్ణింపబడినవి. క్రియాశక్తి, జ్ఞానశక్తియు నను నీ రెండుపక్షములులేకున్న పక్షవిహీన పక్షి యాకాశమున నెగురజాలనట్లు జీవేశ్వరులు జగన్నిర్మాణాదికార్యములు నిర్వహింపజాలరని సూచింపబడినది. ద్వా = ద్వౌ = రెండు అని సంఖ్యాబోధక శబ్దము మంత్రమున బ్రయోగింపబడుటనలన జీవేశ్వరు లొక్కటే యనునద్వైత (ఏకాత్మ) వాదము వేదవిరుద్ధమనియు దెలియుచున్నది. సయుజ్ఞా = సయుజ్ఞ = స్వసత్తా సమానసత్తాకసంబంధౌ = పరస్పర మొకరియునికికి సమానమగు మరియొకయునికి గలిగియుండుటయను సంబంధముగలవారు. అనగా వీశ్వరుని యునికి యెట్టిదియో జీవుని యునికియు నట్టిదియే యని యర్థము. జీవేశ్వరులు సదాతనులు - సనాతనులు. వారికి గల సంబంధమును సనాతనమే. అయ్యది యాగంతుకము కాదు, మధ్యలో వచ్చినది కాదు.

పరమాత్మ నియామకుడు. జీవుడు నియమ్యుడు. కావున జీవేశ్వరులకు నియమనియామక భావసంబం

ధము గలదనియు గుర్తింపవలెను. జీవేశ్వరులు, సఖాయా = సఖాయా = సమానఖ్యానము (లక్షణము) గలవి. జీవేశ్వరులకు చైతన్యము-జ్ఞానము-లక్షణము. పరమాత్మ చేతనమైనట్లు జీవాత్మయు చేతనమే యని భావము. కావున జీవేశ్వరులలో సామ్యము బొత్తిగా లేదనుట తగదు. ఇట్లు జీవేశ్వరులకు కొన్ని విషయము లందు సామ్యమున్నను నానందమున సామ్యములేదు.

సమానంపుక్షం = ఒకే పుక్షమును (పుష్ప్యతే ఇతిపుక్షః) వ్రయ్యలు చేయనగును కావున పుక్షమనబడుచున్నది. వ్యష్టి విషయమున దేహమే పుక్షరూపమున నిట జెప్పబడిన ధైర్యవలయును. అందునను హృదయము మాత్రమే గ్రహించుట యుక్తము. సమష్టి విషయమున ప్రకృతియే పుక్షముగా గ్రహింపనగును. పుక్షము చేదంపబడును. అట్లే హృదయ ప్రకృతులును చేదంపననువగును. కావున నవి పుక్షపదముచే జెప్పబడినవి భావము.

పరిషస్వజాతే = పరిషస్వజతః = ఆశ్రయించి యున్నవి. భోక్తగా జీవుడును, నియంతగా పరమేశ్వరుడును హృదయమును, ప్రకృతిని నాశ్రయించి యున్నట్లు గుర్తింపవలెను.

“స్వాదుపిప్పలం అత్తి = జీవుడు కుభాకుభ కర్మ ఫలముల ననుభవించుచున్నాడు. అన్యః = ఈశ్వరుడు, ఆనన్నన్ ఆభిచాకశీతి = సుఖదుఃఖముల ననుభవించక యంతటను నిరీక్షించుచున్నాడు.” అని స్పష్టముగా మంత్రమున వర్ణింపబడినది. కాబట్టి జగత్పతియగు పరమేశ్వరుడు హృదయమున నున్నంతమాత్రమున జీవునివలె సుఖదుఃఖములకు లోనగు చున్నాడనుట సిద్ధింపదు. కాగా ఛాందోగ్యోపనిషత్తునందు గల శాండిల్యవిద్య యందు (సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ త జ్జలానితి శాంత ఉపాసీత) గ్రహింపబడిన బ్రహ్మ పదము పరమేశ్వర వాచకమేకాని జీవవాచకము కాదు.

(౮)

బ్రహ్మమునందు భోక్తృత్వధర్మము లేదని నిరూపించి యత్తృత్వధర్మము గలదని చెప్ప మహర్షి యధికరణాంతరమును ప్రారంభించుచున్నాడు.

“అత్తాచరాచర గ్రహణాత్” ౧.౨.౯. బ్రహ్మము, చరాచరగ్రహణాత్ = స్థావర జంగమాత్మకమగు నీ జగత్తునంతటిని భక్షణయోగ్యముగ గ్రహించుటవలన అత్తా = భక్షకుడు.

కతోపనిషత్తునందు (‘యస్య బ్రహ్మ చ క్షత్రం చోభే భవత ఓదనః, మృత్యు ర్యసోఽపసేచనం క ఇత్థావేద యత్ర సః” కథ. ౨-౨౫).

‘ఎవనికి బ్రహ్మక్షత్రాది సర్వప్రపంచము నోదన స్థానీయమో (అన్నమో) సర్వభంజకమగు మృత్యు వెవ్వనికి మృతస్థానీయమో (వ్యంజనమో) యట్టి పరమాత్మను దుశ్చరిత్రతాది దుర్గుణరహితుడు కాని వాడెవడు తెలిసికొనగలడు?’ ఆపరమాత్మ యెట నున్నదియు నెవ్వడును తెలిసికొనజాలడని భావము.

ఉపర్యుక్తవాక్యమున జెప్పబడిన భక్షకుడు(అత్తా) జీవాత్మయా? లేక పరమాత్మయా యని సందేహము. వాక్యమునందు జీవాత్మనుకానీ, పరమాత్మనుకానీ తెలుపుటకు దగు విశేషపద మెందును గనబడదు. కావున సందేహము జనించుట సహజము. ఈ యధికరణమున జీవాత్మయే భక్షకుడనుట పూర్వపక్షము. కాదు పరమాత్మయే యనుట సిద్ధాంతము.

అత్తృత్వమన భోక్తృత్వము. కాబట్టి, అత్తా = భోక్తయని భావము. భోక్తృత్వము జీవునియందే గలదు. (‘తయోరన్యః పిప్పలం స్వాద్వత్తి’) ‘జీవేశ్వరులలో నొకడగు జీవుడు కర్మఫలమును భుజించుచున్నాడని ఋగ్వేదమున వర్ణింపబడినట్లు పూర్వాధికరణమున బ్రతిపాదించబడినది. కావున నీ యధికరణమునందును జీవాత్మయే భోక్తగా గ్రహింపనగునని ప్రాప్తింపగా, నయ్యది యుక్తముకాదు. పరమాత్మయే యిట భోక్తయని సమాధానము.

స్తుతి హారతి ద్వయం

సే క రణ

శ్రీ నేదునూరి గంగాధరం

శ్రీశైల భ్రమరాంబాదేవి స్తుతి

(మారువ రాగం - అటతాళం)

ఇంత చక్కని తల్లి యెవరే వోయమ్మా !

ఇంతి ; మహాదేవుని యిల్లాలె కొమ్మా

ఇం.

కంబుకంధరి నీలకంఠి భక్తోద్ధారి

బింబోష్ఠియైనట్టి అంబెవ్వరమ్మా ?

అంబుజభవురాణి హరిరాణి కన్నను

డంబైన శ్రీఱోగులాంబె మాయమ్మా.

ఇం.

డమరు త్రిశూల భద్రములు హస్తములందు

కొమరొప్పుచున్నట్టి రమణెవ్వరమ్మా ?

ఉమ మహిషాసురు నురుమీ చెండాడిన

భ్రమరాంబ శ్రీశైల భ్రమరే మాయమ్మా !

ఇం.

డాలు వజ్రాలు ముత్యాలు పవడాలు నీ

లాలు సవరాల జవరా లెవరమ్మా ?

బాలేందుఫాల దిక్పాలపాల శివ

ఫాలాక్షి పట్నంపు లోలాక్షే యమ్మా !

ఇం.

భుగభుగమను కప్పురము కుంకుమ నుదుట

నిగనిగమని మెరయు మగువ లెవరమ్మా ?

మిగిలిన పద్దెనిమిది పీఠముల నుండ

దగినట్టి కామాక్షి తరుణే వో కొమ్మా !

ఇం.

నవరత్న సింహాసనమున గూర్చుండి
 శివ నామము లెంచు చెలి యెవరమ్మా !
 రవణ కోవెలకుంట రంగని సోదరియు
 వివిధా భక్తుల పరంజ్యోతే మాయమ్మా !

ఇం.

శ్రీశైల భ్రమరాంబాదేవి మంగళహారతి

(ఆనందభైరవి రాగం - ఆటతాళం)

హార తిదుగో ; మంగళ హారతిదిగో ; భ్రమరాంబదేవి

హా.

హారతిదుగో ; శీతకర నీహార తార పటీర సురతరు
 హారకుంద సమానక్తిర్తి విహార శోభిత దిక్సతీతతి

హా.

అంబ చికుర కరంబ రోలంబ యనవరత కలధౌ
 తాంబరాంచిత నైకత నితంబ సల్లలితవదని వి
 డంబ నందిత కుముద హితబింబ సతతాభిహృద హే
 రంబ అరుణా సురాంకిత శంపరాక్ష విభాసురాధర
 బింబ భక్త జనావలంబ కదంబ వనసంచారిణీ ఘన
 శంబరాంతక జనకసోదరి.

హా.

ఏణ ధరకరరాణి కల్యాణి మాణిక్య వీణాపాణి
 మౌని సమూహ సంత్రాణి, పంచాస్య విభుకంఠాణి
 కుందకలిత రదశ్రేణి, చంబక సుమాంచిత ఘోణి
 వినుత జనావళి ప్రాణి, హే నీలజలధర వేణి
 యంగీకృత శుచిప్రజ వాణి పాలిత కమలభవనా
 వాణి శివ శర్వాణి దేవి పురాణి శుంభ నిశుంభ హారిణి.

హా.

భూరి దుర్మద చండ ముండారి మాతంగమౌని కుమారి
 సుకవిచకోర కంజారి, ఓంకార పంజర కీర కైటభ తిమిరచరవైరి
 శృతి నిగమ విపి మయూరి నందిత పంచశరసారి
 బహుశక్తి వేలిత సారెకును నిను పూజనేయగ

గోరి చేరి నుతించినను నా నేరమెన్నుట గోర నీకిది
మేరగాదిపు డౌధరింపుము.

హా.

పాలితామర జాల శ్రీలోల ప్రాలేయ మహిధర
బాలబాల మృంగచూడాల, రతికోటి శతశుభ
ఫేల కిల్బిష తూలవాతూల, తరుణాంబుహిత
ఫాల మహిష సురాహితాభీల, చరాచరాశిని
లోల మహిమోత్తాల నుత సుగు
ణాలవాల సుశీల నన్నిపు డేలజాల మి
దేల శాంభవి, చాలదయ నవలీల బ్రోవుము.

హా.

ఉల్లసిత మునివల్లభిమతల్లీ హల్లసక ముదిత
భిల్లి పురహర వామపురయుల్లి, సురభామినీ సౌ
దల్లి బుధజన కల్పతరువల్లి, రజితావనీధర యుల్లి
గణ హృదయాంబురుహాభిల్లి, రక్షింపవే మా తల్లి
శ్రీ శివ లంకవంశ మల్లయాఖ్య కవీంద్ర
నుతపద పుల్లపంకజ కర నభోద్భవ
హల్ల కాంబిక గురు దశాకృతి.

హా.

కృష్ణాపట్నపు దేవాలయాలు

శ్రీ శ్రీపాద గోపాలకృష్ణమూర్తి

కృష్ణాపట్నము నెల్లూరికి పదిహేను మైళ్ళ దూరమున నముద్రతీరములో వున్న గ్రామము. నెల్లూరు తెలుగు చోళులకు రాజధానిగా వుండిన కాలములో కృష్ణాపట్నము ఆ రాజధానికి రేవుపట్నముగా వుండినది. పల్లవుల రాజధాని కంచికి మహాబలిపురమూ, చోళుల రాజధాని తంజావూరికి నాగపట్నమూ వలెనే నెల్లూరికి కృష్ణాపట్నము నముద్రపు రేవు. ముఖ్యముగా వర్తకస్థానమే అయివుండినా, కృష్ణాపట్నంలో మహాబలిపురములో వలె శ్రాసిద్ధ దేవాలయములు కలవు. పద్దెనిమిది దేశాలవారూ ఈ గ్రామీణులతో చేరి దేవాలయాలకు కానుకలిచ్చినట్లు ఒక ఆలయములో శాసనము కూడా కలదు. ఇక్కడి ఆలయాలు తెలుగు చోళులు నిర్మించినవే అనిపిస్తుంది. మనుమ సిద్ధేశ్వరాలయమనే ఈశ్వరాలయమొకటి గోపాలస్వామి ఆలయమనే విష్ణ్వాలయమొకటి ఈనాటికీ నిలచిఉన్నవి. ఊరినిండా అక్కడా అక్కడా దేవాలయస్తంభాలూ, స్తంభపీఠాలూ, ఉష్ణీషాలూ చెదరి చెదరి పడివుండడము చూస్తే ఇక్కడ ఇంకా కొన్ని ఆలయాలుండేవనీ అవి శిథిలమైపోతే నవకర్మ చేయించేవారు కూడా లేకపోయినారనీ అనిపిస్తుంది. నెల్లూరినుంచి ఈ పల్లెకు చేరే దారిలో దీనికి రెండు మైళ్లు ముందుగా ముత్తుకూరు అన్న ఊరు కలదు. ఆ పూరిలో వీరభద్రుని విగ్రహమొకటి, వాసుదేవుని విగ్రహమొకటి దేవాలయప్రాంగణాలలో చెదరిఉన్నవి ముత్తుకూరికి కృష్ణాపట్నానికి నడుమ పొలములో (నస్తమాత్మకలలోని) వైష్ణవి విగ్రహము—మూడడుగుల ఎత్తున్నది—నల్లశేనపురాతిది పడివున్నది. వెన్నెలరోజులలో కృష్ణాపట్నము—అప్పటి దీనిపేరు 'కొల్లత్తురై'—పెద్దనగరము. మార్కొపోలో మోటు

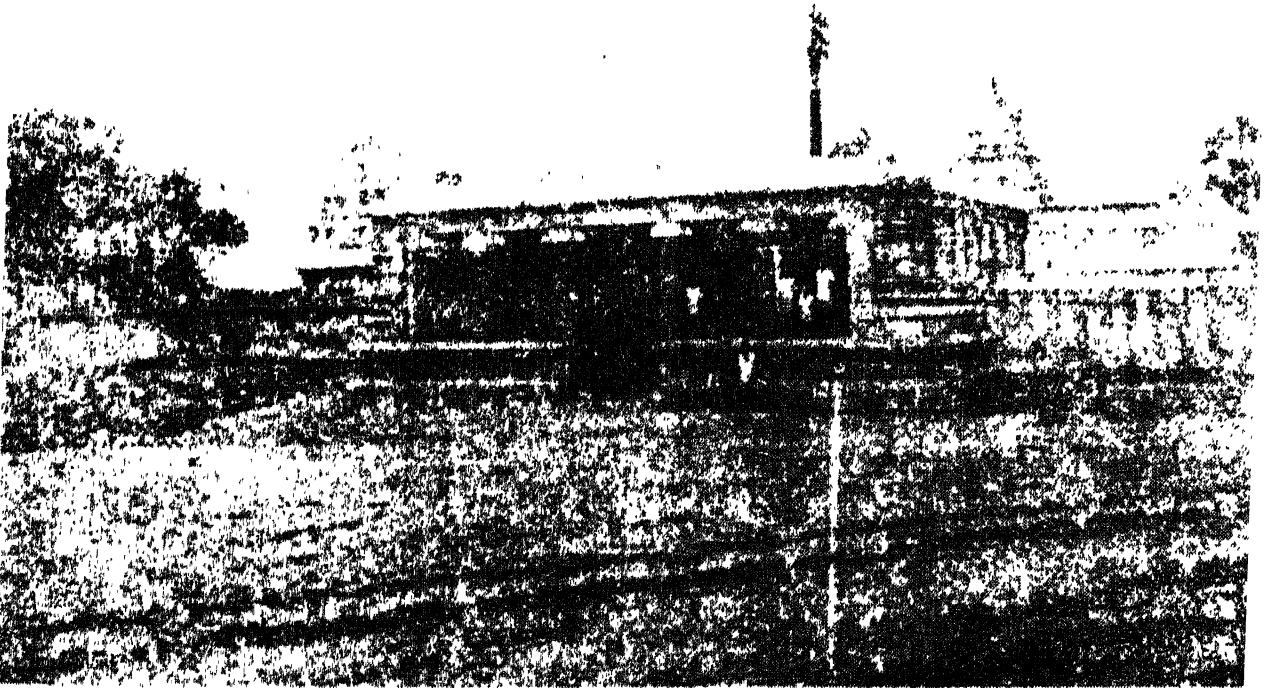
పల్లి నిగురించి వ్రాసినది కృష్ణాపట్నానికి కొంత చెల్లివుంటుంది ఆరోజులలో.

మనుమసిద్ధేశ్వరాలయానికి ప్రాకారమూ పశ్చిమమువైపు ప్రాకారమండపమూ ఉన్నవి. ఆలయము పశ్చిమముఖము. కనుక మహాద్వారము ప్రాకారపు పడమటి గోడలో వుంది. ఈ మహాద్వారానికి ముందు ఇటూ అటూ నాలుగు అడుగుల ఎత్తున స్తంభాల మండప మున్నది. ఇటూ అటూ వరుసకు నాలుగు స్తంభాల చొప్పున మూడువరుసలు కలవు. మండపమంతా మొదటలో ఎరుపూ తెలుపూ చేరిన శేనపురాతితో కట్టారు. ఈ మండపము అద్దిష్ఠానముమీద నేలకు జానెడు ఎత్తున శిల్పపు పట్టివున్నది. దేవాలయమువైపు ఈపట్టిలో శివభక్తుల తన్మయనృత్యమూ, భిక్షులనమూర్తి వెంటపడిన ఋషిభార్యలూ, శివుణ్ణి పూవుటమ్ములతో ముట్టడించే మన్మథుడూ, మల్లల విన్యాసములూ ఉన్నాయి. ఈమండపము మొదట ఎర్రరాయితో కట్టినారు. ఏకారణమువల్లనో పడిపోయింది. ఇటీవలి వారెవరో నల్లరాతి స్తంభాలను మలిపించి ఆమర్పించారు. ఆ స్తంభాలకు నాలుగు పక్కలా శిల్పము కిక్కిరిసివుంది. స్తంభాలమీద దూలములమర్పడానికి దావులుగా పెట్టినముక్కలు విజయనగరశిల్పాన్నికూడా బాగా అతిక్రమించాయి. స్తంభాలను కొన్నిటిని అంచులవద్ద రెండు అంగుళాలు మందముగల చిన్నస్తంభాలుగా వింగడించారు. ఈ రీతియత్నము విజయనగరసామ్రాజ్యశిల్పమే చేసింది కాని ఇతర సంప్రదాయాలు చేయలేదు. స్తంభాలమీది శిల్పంలో యోగము కల్పించే యత్నము లేనే లేదు. సాదృశ్యమంతా తాంత్రికశైవముతో తెలుగు చోళవంశాలవారి రచనలలో పానుగంటి స్తంభాలు

విడిచేస్తే ఇంతశిల్పమున్న స్తంభాలు మరిలేవు. ఈ శిల్పము తెలుగుచోళులది కాదనీ, ఏ కాళహస్తిశ్వరాలయనవకర్మకాలమునాటిదోననీ అనుకుంటున్నాను.

ఈ ఆలయము పశ్చిమముఖ మన్నాను. ఈ గోపురమండపములో నుంచి ఆలయప్రాంగణము లోనికి తెరుచుకునే ద్వారబంధము 10 అడుగుల ఎత్తుంది. దాని నిలువుకంబాలమీద శిల్పమేమీలేదు. ఈద్వారాని కెదురుగా నాలుగు కంబాల నందిమండపమున్నది. చోళదేవాలయాలలో ప్రధాన దేవాలయము (తంజావూరి) బృహదీశ్వరాలయములో కూడా ఆలయానికి బయట నందిమండపమున్నది. కాని ఇది నాలుగు కంబాలూ శిఖరపుకప్పుతో విజయనగర కాలపు మండపములాగున్నది. నంది బండనంది. విశేషము ఏమీలేదు.

ఆలయము భూమట్టాన కాక మూడు అడుగుల ఎత్తుగల అధిష్ఠానముమీద ఉండడము ఒక సంప్రదాయము. నెల్లూరు చోళులఆలయాలు రంగనాథస్వామి ఆలయమూ, కాళహస్తిశ్వరాలయమూ, అత్తిరాల పరశురామేశ్వరాలయమూ అధిష్ఠానము మీద నిర్మించినవే. ఈ ఆలయము కూడా అధిష్ఠానము మీదనే వున్నది. పానగల్లూ, వర్ధమానపురమూ ఆలయాలు అధిష్ఠానము మీదనే కలవు. అయితే పశ్చిమ చాళుక్యుల, పల్లవుల ఆలయాలూ అధిష్ఠానముమీదనే వున్నాయి. తెలుగు చోళుల ఆలయాలకు ఈ లక్షణమున్నదని ప్రత్యేకముగా చెప్పవలసిన అవసరమేమీ అంటే, ఈ ఆలయాలు కాకతీయ శిల్పసంప్రదాయాన్ని అవలంబించలేదని సూచించడానికే. కాక

శ్రీ నీడేశ్వరస్వామి దేవాలయం

తీయుల త్రికూటాలయాలూ, జై నాలయాలూ కూడా ఈ వద్దతికి భిన్నముగా వున్నాయి.

ఆలయానికి గర్భగృహమూ శుకనాసీ కలవు గర్భాలయమునకు ద్వారబంధము లేదు. అంతరాళమునకు మాత్రమే కలదు. ఈ ద్వారబంధముపై కమ్మీనడుమ గజలక్ష్మి కలదు. అంతరాళానికి వెలుపల అంతకంటె సుమారు మూడురెట్లు వెడల్పా. కొంచెమింతకంటె ఎక్కువ పొడవూ ఉన్న అర్ధమండప మున్నది. ఈ మండపానికి పశ్చిమము వైపున్న ముఖద్వారముకాక దక్షిణమువైపున మాత్రము ఒకద్వార మున్నది. వెల్తుర్తి శ్రీ రామాలయానికి వీరభద్రాలయానికి గర్భాలయ ద్వారబంధాలు లేవు, రాజరాజేశ్వరాలయ అర్ధమండపానికి దక్షిణము వైపున ద్వారమూ మండపమూ ఉన్నాయి ఈమనుషు సిద్ధేశ్వరాలయానికివలెనే. అదీ చోళ సంప్రదాయపు ఆలయమే. ఈ ఆలయంలోని పానవట్టమూ లింగమూ ఇనుపఖనిజపు సున్నని చాయగల రాతితో మలచినవి. పానవట్టము సరిగ్గా రోలువలెనే ఉన్నది. నడుము దగ్గర ఎత్తు చాలాతక్కువ. పీఠపద్మమని పేరు దీనికి. లింగము తొమ్మిది అంగుళాలు వ్యాసమూ 18 అంగుళాలు పొడవూ గల స్థూపకము.

అర్ధమండపంలో పండ్రెండు స్తంభాలు సుమారు తొమ్మిది అడుగులు ఎత్తూ ఒక్కొక్క అడుగు వ్యాసమూ గల గరుకు స్థూపకాలు. నెల్లూరి ఆలయాలలోనూ అత్తిరాలలోనూ ఇవే. నెల్లూరి చోళులూ పొత్తపి చోళులూ ఈరకపు స్తంభాలే వాడినట్లు కనిపిస్తుంది. ఈ స్తంభాలమీద పెట్టిన అడ్డుముక్కలుకూడా నిశ్చిల్పములే. అయితే ఈముక్కల క్రింది అంచులను మాత్రము నాసికలుగా చెక్కినారు.

దేవాలయశిఖరము చోళశిఖరాలవలె నలువలకలుగానూ లేదు, తంజావూరు సుబ్రహ్మణ్యేశ్వరాలయము వలె కుదురుగా గుండ్రముగానూ లేదు. ఏదో శిఖరము కట్టి వదలినారు. దేవాలయపు వెలిగోడలు అర్ధస్తంభాలంకారమునేగాని శిల్పాల్ని దరించలేదు. నెల్లూరి రంగ నాథస్వామి ఆలయమువలెనే.

అర్ధమండపంలో ఉత్తరంవైపు అరుగుమీద భైరవవిగ్రహ మున్నది, నలుగురు విఘ్నేశ్వరులున్నారు. ఈవిగ్రహాలు ఇతర ప్రదేశాలనించి తెచ్చి ఇక్కడ పెట్టినవై యుంటాయి. భైరవుని విగ్రహము కుక్కయొక్క విన్యాసముతోసహా పట్టీశ్వరములోని భైరవుణ్ణి సరిగ్గా పోలివుంది. ప్రాకారపుగోడలో నాలుగైదు విగ్రహాలు తాపించబడివున్నాయి. విఘ్నేశ్వరుడు తొడమీద కూర్చున్న దిగంబరిదేవితో ఉత్తర కామికాగమములో చెప్పినట్లున్న ఆకుపచ్చని శిలా విగ్రహమొకటి ఉన్నది. ఈ శిలదే ముత్తుకూరు ఆలయంలో కూర్చున్న వాసుదేవమూర్తిది—శంఖచక్ర గదాదారి విష్ణుమూర్తిది—ఒక విగ్రహమున్నది. తక్కిన విగ్రహాలు సిద్ధేశ్వరాలయంలోనివి నల్ల రాతివి. గోపురమండపనవకర్మ చేసినకాలంలోనివి కావోలు.

ఈ ఆలయము నెల్లూరినేలిన రెండో మనుమసిద్ధి రాజుపేర కట్టినదట. క్రీ. శ. 1256 సంవత్సరము నాటిశాసనము—కొల్లత్తురై ప్రజలూ పద్దెనిమిది మంది విదేశీయ ప్రముఖులూ చందిరట్టిరై పిళ్ళెయార్ దేవాలయ పూలవనములో సమావేశమై ఈపూరి సిద్ధేశ్వరదేవరకు కానుకలిచ్చిన శాసనమొకటి, క్రీ. శ. 1279 లో ఇరుమాడి తిరుకాలత్తిదేవని విజయరాజ్య వత్సరాలు రెండుగడచిన నాటి శాసన మొకటి ఈ దేవాలయంలో దొరికేయి.

గోపాలస్వామి ఆలయము

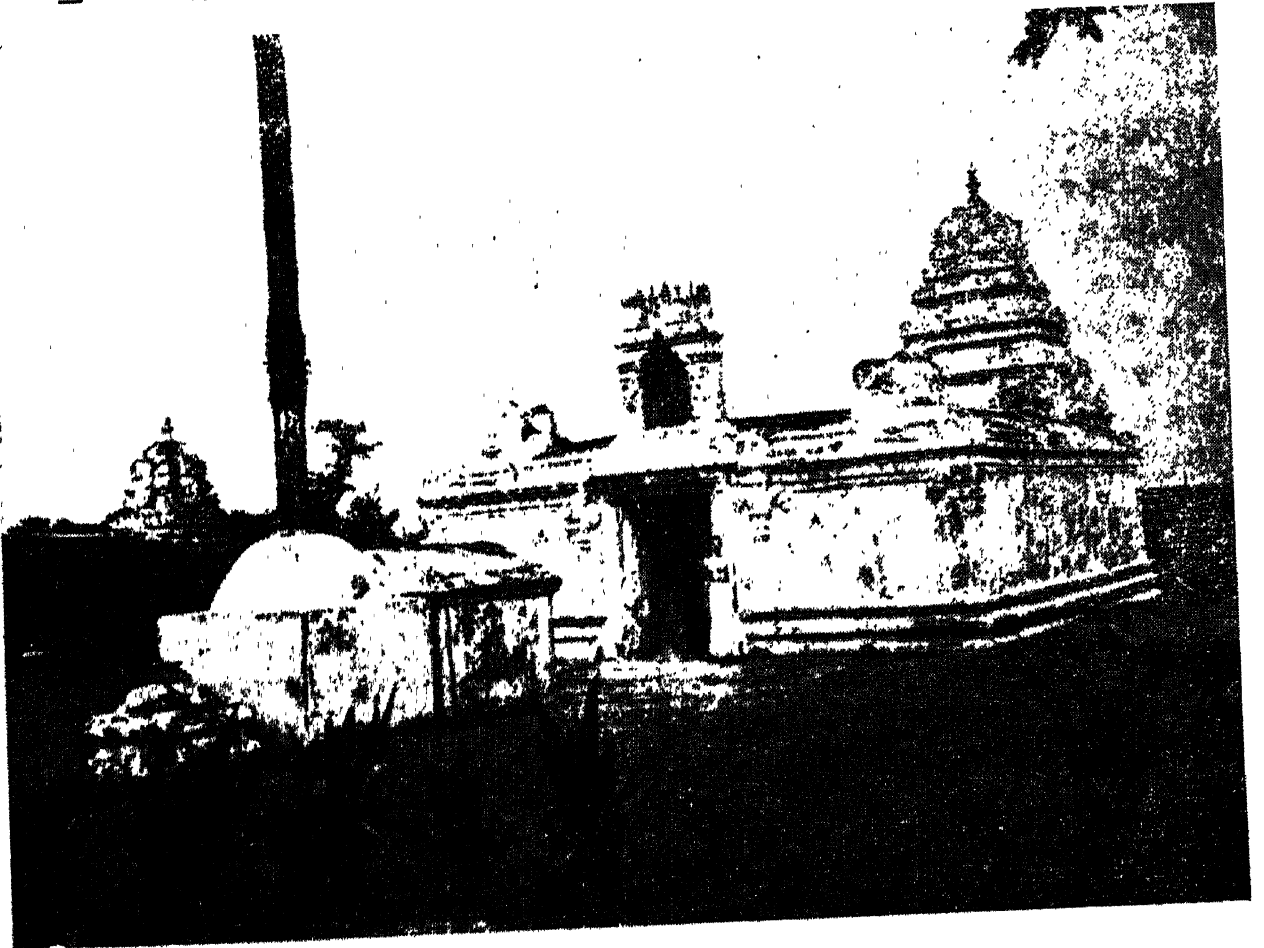
నెల్లూరి నేలిన తెలుగు చోళరాజులలో మనుమ గండగోపాల, రాజగండగోపాల పేరులుగల రాజులు పెక్కురున్నారు. కృష్ణాపట్నపు గోపాలస్వామి ఆలయముమీద శిల్పాలంకారము— సిద్ధేశ్వరాలయము మీది శిల్పముకంటె చాలా ఎక్కువగా ఉన్నది. కనుక ఈ ఆలయము సిద్ధేశ్వరాలయము నిర్మింపబడిన తరువాతనే నిర్మింపబడినదేమో ననిపిస్తుంది. సిద్ధేశ్వరాలయ సోపానములమీది శాసనము— ఒక రాజు విజయ రాజ్యవత్సరాలు 26 గడిచినతర్వాత

విష్ణ్వలయానికి గోపుర మండపాదులు నిర్మించినట్లున్నది— ఈ ఆలయాని కేమైనా సంబంధించిన దేమో! నెల్లూరి చోళులలో 26 సంవత్సరాల కాలము ఏలిన దొక్క తిరుకాలత్తిదేవుడనే మొదటి తిక్కరాజు (రెండో మనుమసిద్ధి కొడుకు) మాత్రమే సిద్ధేశ్వరాలయము తండ్రిపేరా, ఈ మనుమగండ గోపాలాలయము కొడుకుపేరా కట్టించియుండును.

ఈ ఆలయము తూర్పుముఖము. దీనికి ప్రాకారము, దేవాలయాని కెదురుగా మండపము కలవు. ఈ మండపము వాస్తవానికి గోపురమండపము. ఈ మండపాలమీద (గోపుర) శిఖరాలు లేవంతే. చోళ దేవాలయాలకూ, పాండ్య దేవాలయాలకూ శిఖర గోపురాలంటాయి. తెలుగుచోళులు కృష్ణాపట్నము, అత్తిరాలా, నెల్లూరూ (ఇరుకాళమ్మ దేవళము) ఆల

యాలకు గోపురమండపాలు కట్టించారు కాని గోపుర శిఖరాలు ఎత్తించలేదు.

ఈ ఆలయానికి గర్భాలయము, శుకనాసీ, ఇంకొక అంతరాళము, అర్ధమండపము కలవు. దేవాలయాలకు సామాన్యముగా గర్భాలయము ముందు శుకనాసీ అనే అంతరాళముంటుంది. ఈ ఆలయానికి శుకనాసీ, దానిముందు మరికొంత వెడల్పు ఎక్కువగల అంతరాళము వున్నాయి. వైమంచి కనవడే ఆలయపు రూపులో గర్భాలయము, శిఖరము, శుకనాసీ మాత్రమే శిల్పాలంకృతములు. ఇంతవరకూ నిర్మించిన శిల్పులు వెళ్ళిపోయాలో మరేమి జరిగిందో కాని దీని తరువాతి నిర్మాణము స్థానికశిల్పులు తిరుకాలత్తిదేవుని కాలములో సాగించినట్లు కనబడుతుంది. శిలాలంకారము నెల్లూరి చోళుల తొలి ఆలయాలకు లేదు.

శ్రీ వేణుగోపాలస్వామి దేవాలయం

అంతరాళానికి ముందు అర్థమండపము స్థూపకాకార స్తంభాలతో ఉన్నది. దీనినడుమన నాలుగు స్తంభాలూ శిల్పాలంకృతములు కాకపోయినా, లోకప్పు అలంకారాన్నిబట్టి రంగమండపాన్ని నిర్దేశిస్తున్నాయని అనుకోవాలి. ఇక్కడి లోకప్పుకి శిల్పాలంకారము లేదు కాకతీయుల ఆలయాల మండపాలలోవలె.

ఆలయమూ అంతరాళమూ ఎరువుకలిసిన తెల్ల రాతివి. శిఖరము ఇటుకా సున్నముతో నిర్మించినట్టిది. అధిష్టానమూ, ఆలయము గోడలూ రాళ్ళను అడ్డముగా పేర్చి నిర్మించారు. అధిష్టానము మూడువరుసలూ, గోడలు నాలుగు వరుసలూ, చూరు ఒక వరుసా మొత్తము రి వరుసలైనవి. చూరు రెండు పట్టీలుగా అర్ధశిల్పంతో వుంది. కింది పట్టీలో హంసలు చిన్నవి ఉన్నాయి. పై పట్టీ తొమ్మిది అంగుళాల వెడల్పున రూపాలూ విన్యాసాలూ వివరంగా తెలుస్తూన్నశిల్పాలతో నిండివుంది గుడిచుట్టూ. సవ్యంగా ప్రదక్షిణ మారంభిస్తే, మొదట చిలకవాహనమ్మీద మన్మథుడూ రతీదేవీని, తరుణులు ఒకచేత కమండలమువంటి పాత్రలు పట్టుకొని ఎత్తిన రెండోచేత పూలుజల్లుతున్నట్టున్నారు. వసంతోత్సవ సూదన ఏమైనా అయితే కావచ్చును. అంతరాళపు చూరు దాటి ఆలయము చూరుమీద వాలిసుగ్రీవుల పోరాటమూ పక్కన రాముడు, సప్తతాళభేదనమూ, మళ్ళీ చిలుకతేరివజీరూ, అనంతశయనుడూ, తలవైపు ఒంటికాయ వీణలతో కిన్నరదంపతులు. పశ్చిమ ముఖాన్న గజేంద్రమోక్షమూ గోగోపికాసహిత రాజ గోపాలుడూ నృత్యబృందమూ కలవు. దక్షిణాన్న కలశధారిణులు శ్రీలూ, రెడ్డికం వేసుకుని కూర్చున్న రాజూ (కంసుడు కాబోలు) మల్లయుద్ధం. మళ్ళీ చిలుకతేరివజీరువిన్యాసాలు. తరువాత కృష్ణవీరులు. అంతరాళం ఉత్తరపు చూరుమీద దశరథుడు బ్రహ్మచారి బాలుని దంపడమూ, ఆ బాలుని తలిదండ్రులు చెట్టుకు తగిలించిన కావడిలో, ఆ పైన వాద్యసహిత కోలాటము. అధిష్టానమునకు కొంచెము పైన అక్క

దొక బొమ్మ ఇక్కడొక బొమ్మ చొప్పున చాలా పలచగావున్నాయి. దక్షిణపార్శ్వన అసనాధిష్ఠితుడగు రాముని వెనుక సీత, ఆమె వెనుక లక్ష్మణుడూ. ఎవతెయో శ్రీ నృత్యంచేస్తోంది, శూర్పణఖా? ఉత్తర పార్శ్వంలో గోపికావస్త్రావహరణ మున్నది.

ఈ ఆలయపు చూరు శిల్పానికి, సిద్ధేశ్వరాలయ గోపురమండప అధిష్టాన శిల్పానికి పోలికలున్నాయి. ఆ మండప మేమైనా ఈ ఆలయానికి సమకాలికమేమో! నెల్లూరిరంగనాయకుల ఆలయానికి ఇరుకాళ్ళమ్మ ఆలయానికి ఈరకపు శిల్పాలంకారములేదు. అర్థమండప స్తంభాలూ వాటిపైముక్కలూ మాత్రము అవే. ఆలయపు గోడలచూరు వెంట అర్ధశిల్పము లమర్చడమూ గర్భాలయానికి కాక అంతరాళానికే ద్వార బంధము అమర్చడమూ, స్థూపకాకార స్తంభాలతో అర్థమండపము నిర్మించడమూ నెల్లూరు చోళసంప్రదాయాలనిపిస్తున్నది. అత్తిరాలా, వెల్దుర్తి ఆలయాలకు చూరుదగ్గర అర్ధశిల్పముంది. అత్తిరాలా, నెల్లూరూ ఆలయ మండపాల స్తంభాలూ స్థూపకాకారాలే. అయితే ఈ మన్మథగండ గోపాలాలయమే నెల్లూరి చోళుల ఆలయాలన్నిటా సుందరమైనదనిపిస్తున్నది.

ఈ రెండు ఆలయాలూ చోళసంప్రదాయపు ఆలయాలే. నెల్లూరు చోళుల వ్యవహారాలలోనికి కాక తీయులు గణపతి దేవుని కాలము వరకూ చెయ్యి చేసుకోలేదు. కనుక కాకతీయుల దేవాలయ శిల్ప లక్షణాలు తెలుగు చోళశిల్పంలో ఆకాలంవరకూ కానరావు. కృష్ణాపట్నపు గోపాలాలయ అర్థమండపములోని రంగమండపము కాకతీయ దేవాలయాల రంగమండపాల్ని జుప్టికి తెలిస్తోంది. కనక ఆదేవాలయపు అర్థమండపము మూడో మనుమసిద్ధి రాజు-తిక్కన గారిని పోషించినరాజు - కాలంలోని దైనా కావచ్చును. తెలుగు చోళుల ఆలయాలు ఇంకా పరిశీలించవలసియున్నది.

శ్రీ రామ కథా సుధ

కీ. శ్రీ. శ్రీ గొబ్బూరు వేంకటానంద రాఘవరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

సీత ఆ సంగతులన్నీ శ్రీరామునితో చెప్పి ఆయనను అలరించెను. అనంతరము వాని వనవాస వృత్తాంతము నీ క్రింది పద్యము చక్కగా విశదము చేయగలదు.

శా. “మాసార్థంబొకచో, దినంబొకయెడన్

మాసద్వయంబొక్కచో

మాసంబొక్కెడ, వత్సరార్థమొకచో

మాసత్రయంబొక్కెడన్

మాసత్రిద్యయ మొక్కెడ న్నొకయెడన్

మాసాష్టకం బొక్కచో

నాన శ్రీర వసించె నా రఘువరుం

డ య్యై తపోభూములన్.”

అటుతరువాత వారు అగస్త్యమహాముని ఆశ్రమ మునకు వెళ్ళి, అతనిని సందర్శించి, ఆశీస్సులతో న మ్మునీశ్వరు డిచ్చిన వైష్ణవాశ్రమములను, శరాసన అక్షయ తూణీరయుగమును, దివ్యఖడ్గద్వయమును పరిగ్రహించిరి. అ త ని యుపదేశానుసారముగా గౌతమీతీరమున, పంచవటిపర్వ వర్ణశాలకట్టి రాముడు అందు నివసించ నారంభించెను.

సీత, భూపుత్రి కావడముచేత కాబోలు; ఆమెకు మొక్కలను, బాలమృగాలను పెంచుటయందు సరదా హెచ్చు; ఆమె నాటిన మామిడిమొక్కలకు ప్రతి దినము గోదావరినుండి కుండలతో నీళ్లుతెచ్చి పోసి పెంచుచుండేది. మొక్కలు పెరిగి పెద్దవపుతూ వుంటే వాటి నీడను పెంపుదుమ్మగములు విశ్రమించేవి. రావణ సంహారం అయినతరువాత పుష్పక విమానం మీద అయోధ్యకు తిరిగి వెళ్లుతూ కూడా, వర్ణశాల వద్ద సీత పెంచిన మామిడిచెట్ల నీడలలో

విశ్రాంతికొఱకు పండుకొనిన పెంపుడు జంతువులను శ్రీరాములు సీతకు చూపి వినోదించినారు. “అవి సీతారాములను కోరుతున్న”వని సహర్షంగా ప్రశంస చేసినారు.

చుప్పనాతి

ఈ రాక్షసి రావణాసురుని చెల్లెలు. విద్యుజ్జిహ్వా డను రాక్షసుని భార్య; జంబుకుమారుని తల్లి. ఒకా నొకయుద్ధంలో రావణుడు తన బావమఱిది అనియైనా సందేహించక దాని భర్తను చేతిఖడ్గముతో చెఱుకు కట్టను నరికినట్లు ఒక వ్రేటుతో రెండు తుండ క్రింద నరికి చంపినాడు. ఓండ్రి పగతీర్చుటకు జంబుకుమారుడు వెదురుపొదలో దాగి ఇంద్రుని గూర్చి తపస్సు చేయగా, శక్రు డొక చంద్రహాసమును పంపి, జంబుని బహూకరించెను. “నాకెందు కీ చంద్రహాసం?” అని వాడు తృణీకరించి పుచ్చుకోలేదు. అంతరిక్షంలో అల్లాడుతున్న ఆయుధమును లక్ష్మణుడు పట్టుకొని, వాడి యేమాత్రమున్నదో చూతమని కాయలు పువ్వులతో ఉన్న వృక్షశాఖలు నరుకుట చూచి, ఒక విప్రుడు ‘పువ్వు కాంతో ఉన్న కొమ్మల్ని ఎందు కయ్యా, విష్కారణంగా నరుకుతావు? కావలిస్తే ఆ వెదురుపొద నరికిచూడు’ మని కొంటెగా చెప్పిన సలహా విని లక్ష్మణుడు వెదురుపొద ఒక్క వ్రేటుతో నరుకగా— జంబుకుమారుని శరీరం కూడా తండ్రి దేహం వలెనే రెండు తుండ్లై పడినది. రక్తస్రావము చూచి ‘లక్ష్మణుడు బ్రహ్మహత్య చేస్తాని కాబోలు!’నని జడిసి, అన్నగారికి తెలియబఱచి పాపపరిహారమార్గం అన్వేషించవలసినదని విన్నవించినాడు. రాము డీ

సంగతి పెద్దలకు తెలుపగా “లక్ష్మణుడు మంచి పని చేసినాడు. చచ్చినవాడు రక్కసుడే : పుణ్యమే గాని పాప మేమీ లే”దని వారు రాముని సంశయము మాన్పినారు.

చుప్పనాతి హృదయమే లేని రాక్షసి. దానికి భర్త చచ్చినాడనిగాని, కొడుకు చచ్చినాడనిగాని విచారము లేదు. తన శరీరసుఖమూ, వెకిలితనమూ, ఇతరుల బాధించి తాను సంతోషము పొందడమూ. ఇటువంటి దుర్గుణముల పుట్టి—ఆ రక్కసి. ఒకనాడు పర్వతాల ముందు శ్యామసుందర రామమూర్తి స్ఫురద్రూపము చూచి మోహించి, నిర్మోగమాటముగా ఆతనిని చేరవచ్చి “సుందరాకారా : వీడు నీ తమ్ముడా : తమ్ముడని చూడక, తెగటార్చు, ఈ జరభి నీకు భార్య కాదగదు. గుటుక్కున మింగేస్తాను. మనం ఇద్దరమూ హాయిగా ఉందాము” అన్నది. శ్రీరామ మూర్తి అపహాస్యంగా లక్ష్మణుని చేరుమనెను. లక్ష్మణుడు కొంటెగా “వెట్టిమొహమా : రాముని వదలుకోకు” అనగా, బిరబిర మళ్ళీ పర్వతాల చేర వచ్చినది. దానింజూచి. సీత నవ్వు ఆగక, పకపక నవ్వుగా, కోపము తెచ్చుకొని సీత నొక్కట మ్రింగ తలపడెను. రాము డా దాననిని గట్టిగా పట్టుకొని “లక్ష్మణా : క్రూరులు, దుష్టాత్ములు అయిన రాక్షసు లతో హాస్యము లాడకూడదు. ఊరుకుంటే ఇది సీతను మింగక మానదు. అనుమానించక దీని ముక్కు చెవులు తెగకోసి పంపించు” అని ఆజ్ఞా పించగా, లక్ష్మణుడు సోఞమంటునట్లు దాని ముక్కును చెవులను తెగకోసి పొమ్మనెను. గుంజాపీల్చి గిరాటు వేసిన తాటిదొక్కువలె అసహ్యమై దీనమై చిన్న బోయిన ముఖముతో, తనకు అన్నవరుసవాడును, జనస్థానమునకు అధిపతియు నైన ఖరుని చేరబోయి రక్కసి గోలుగోలున నేడ్చుచు తన పరాభవమునకు ప్రతికృతిచేసి పగదీర్చుమనెను. అదేదో చూచిరండని ఖరుడు పంపగా, పదునాలుగురు రాక్షసులు పటుకూల హస్తై రాముని పొడిచిచంపవచ్చిరి. దూరమునుండి చూచి రాముడు పదునాలుగు బాణములతో కూలములు

ద్రుంచి, మరి పదునాలుగు బాణములతో రాక్షసుల దునిమివైచెను. అది చూచి చుప్పనాక మిక్కిలి భయపడి, దిక్కులు మారు మ్రోగునట్లు బిగ్గరగా రోదనముచేసి, సర్వనైన్యములతో రాముని మీద యుద్ధమునకు రమ్మని ఖరుని త్వరపెట్టెను.

చుప్పనాక ప్రోత్సాహమువలన పదునాలుగువేల మంది రాక్షసయోధులతో ఖరదూషణ ప్రముఖులు రామునిమీదకు ఎత్తివచ్చిరి. ప్రక్క కొండగుహలో సీతను దాచి, అచటి గొందె దాపున లక్ష్మణుని కాపు పెట్టి, రాముడొక్కడే రాక్షసుల నెదిరించి నిల్వరింప వెడలెను.

నదులెన్నియైనను సముద్రమున నణగిపోవునట్లు, పదునాలుగువేల రాక్షసయోధుల బాణములును— రామబాణముల యెదుట లెక్కకురాక అణగిపోవు చుండ, రామాస్త్రములు నిగిడి వందలు - వేలు రాక్ష సుల సంహరింపజొచ్చెను. ఆ దృశ్యము - చూపరు లకు భయాశ్చర్యములు గొలుపుచుండెను. రామబాణ పరంపరలు మిడుతలతలుచున ఎక్కడ జూచిన తామెయై సమరక్షోణి నాక్రమించి, ఏనుగుల కుంభ ముల పగిల్చి తోకలనుండి ఉచ్చిపోవుచు, గుఱ్ఱము లతో సహా అశ్వకులను దిబ్బుమన కూలద్రోయుచు, రధికసారథుల గుదిగ్రుచ్చి యొక్కట చంపుచు, చతురంగబలసమేతముగా, రాక్షసానీకముల ఘోర ముగా ద్రుంపదొడంగిన - రాకాశిమూకలు క్రమముగా పలచబడినవి - సేనానాయకుడు, దూషణుడనువాడొక మహాపరిఘమును రెండుచేతులతో పట్టుకొని రాముని చంపుదునని మీదకురాగా— రాము శరాఘాతమున వాని రెండుబాహులు దునిసివడెను; దేహమును మిట్టి పడి కూడిచచ్చెను. త్రిశిరుడు రవంతసేపు పోరి ఘడిపెను. ఖరుడును కొంతసేపు రామునితో పోరి విరథుడై, గదాపాణీయగుచు రాముంగదియవచ్చు వాడు వైష్ణవాస్త్రమున పొలిపెను. ఇట్లు రాముడొక్క రుడేయైనను, నిశ్శేషముగా పదునాలుగువేల దానవులను సంహరించి, దక్షిణధ్వర ధ్వంసముచేసి వెలిగిన ధూర్జ టికి సాటియగుచు, మహామునుల అభినందనముల

నందుకొని సీతా లక్ష్మణ సమేతుడై సంతోషసాగరమున తేలెను.

ఈ యుద్ధములో చావక మిగిలిన రక్కసుడు - అకంపనుడనువాడు రావణుని కీ వృత్తాంతమంతయు నెఱింగించి, సీత నవహరింపుమని సలహాచెప్పెను. రావణుడు మారీచునితో నాలోచించెను. “వలదు - రామునితో విరోధము వల” డని వాడు వారించెను, అంతటితో సీతావహరణ ప్రయత్నము రావణుడప్పటికి మానెను. తోడనే ‘ముక్కుచెవులులేని మొండి’ చుప్పనాతివికృతవేషముతోవచ్చి, రావణునెదుటనిలిచి వెక్కివెక్కియేడ్చి రామునివృత్తాంతమంతయు తెలియ చెప్పి - సీతమీద ఈర్ష్యతో మండిపడుచు “అన్నా ! నీ అంతఃపుర స్త్రీలలో ఏ ఒక్కతే సీత కాలిగోరికి పోలదు. మందోదరి వదినె సీతముందు - ముచ్చటొమ్మ ! జగదేకసుందరి సీత ! ఆవిడె పిలుదులు మన్మథుడి పెళ్ళి ఆరుగులు - ఆసీతను తెచ్చుకొని యేయకుంటే, నీ రసికత సార్థకం అవుతుంది. నీ సరదా తీరుతుంది ! నా పగా తీరుతుంది ! దానిమీద ఆడ బిడ్డరికం చెలాయించి, ధూం ధామ్ చేస్తూ ఉంటే నాకు నిజంగా పండుగ” అని యేమేమో చెప్పి అన్నను ఉసికొలిపినది. రావణుడు పూర్తిగా మరులుకొని సీతను చెఱతెచ్చుటకు విశ్వయించినాడు.

మరల మారీచునికి వెడలి “తప్పదు, సీతను తేవాలి, రా” రమ్మనినాడు. మారీచుని బుద్ధులు పెడ చెవినిబెట్టి, ‘ఇన్ని మాటలెందుకు? నామాట విని, నాతో వచ్చి. సీతను నాకప్పగిస్తే నీకు నా అర్ధరాజ్యం యిచ్చి సన్మానం చేస్తాను. మారుమాటాడితే - నీ తల నరికేస్తాను - ఏమంటావు?’ అని గదిమి అడిగినాడు. మారీచుడును, “నాకు నక్కచావు వొచ్చినది. చావు ఎలాగా తప్పదు. వద్దంటే వీడు చంపుతాడు. కద్దంటే రాముడు చంపుతాడు. వీడిచేత చస్తే - చావడమే. అంతే. రాముని చేతులో చస్తే - శాశ్వతమైన మోక్ష లాభం ఉన్నది. దిక్కుమాలి చావడంకంటే, చచ్చి మోక్షం సాధిస్తే నయంకదా ?” అని తనలో తాను ఆలోచించుకొని, రామబాణముతో చచ్చుటకు నిశ్చ

యించుకొని, పద, మరి” అని రావణునితో జనస్థానమునకు బయలుదేరినాడు.

అయోధ్యలో రాజభోగములు విడిచి, రామునివెంట సీతవచ్చుటచేత వారి దాంపత్య ప్రేమ ఎంతో పెంపొందినది. పుష్పకోమలి, సీత వనవాస క్లేశములకు పాల్పడినదని రాముడు పడినజాలి ఆ పుణ్య దంపతులమధ్య అనురాగమును మిక్కిలి అతిశయింప చేసినది. అందుచేత వనవాసము వారికంత కష్టముగా తోచలేదు. ఇటువంటి పవిత్రప్రేమపాశబద్ధులైన సీతారాములకు వారి ప్రేమైక జీవనమునకు - పంచవటిలో నడుగుపెట్టిన మాయలాడు మారీచుని మూలముగా కష్టపరంపరలు ఆరంభమైనవి.

మాయలేడి

కం. ఒడలెల్లను బంగారము

పొడలెల్లను రత్నసమితి బోలిన మెఱుపుల్
నడలెల్ల నెఱిపి మెలగెడు
కడలెల్ల విలాసరేఖ కళలం దొప్పెన్.

సీతదృష్టిని ముఖ్యముగా ఆకర్షించుట కీమారీచుడు బంగారు ముద్దుల లేడియై వర్ణకాల పరిసరముల నడయాడదొడగెను. అతిరమ్యమైన ఆ మృగ సౌందర్యమునకు ముచ్చటపడి మెచ్చి - సీత రామునకుచూపి ఇట్లు పలికెను :

గీ. ప్రాణనాథ ! కంటె పసిడిలేడి హొరంగు
వేడ్క నించు పొబగు వింత హొయలు !
చంద్రునందు లేడి జగతికి దిగియెనో ?
కాక ఇట్టి మృగము కలదె జగతి !

ఆ మాయ లేడి రూపు రేఖలు చూచినంతనే లక్ష్మణుడు నిజముగ్రహించి, “అన్నా ! ఇది నిజముగా బంగరులేడి కాదునుమా ! మాయ రక్కసుని దొంగ రూపము. మనలను వంచించుటకే వాడిట్టి రూపముతో మన యెదుటకు దిగినాడు; వద్దు; ఈ లేడిని పట్టుటకు ప్రయత్నించవద్దు; వద్దునుమా :” అని హెచ్చరించినా, సీతారాములు అతని మాటలు పాటించలేదు. “ఎలా

గైనా పట్టితెచ్చి దీన్ని నాకివ్వాలి. తప్పదు" అని సీత ముద్దులు గువ్వినది.

శ్లో. "ప్రాయశ్చమాపన్న విపత్తికాలే
ధియోపి పుంసాం మలినా భవంతి"

గీ. "విధిక్యతంబున చెడనున్న వేళలందు
బుద్ధి పరికింప కూరక పొలియుగాదె"

అన్నారు పెద్దలు. ఆ వాక్యానుసారము రామునికి మతిబోయి, లేచి వెంటబడి అడవిమార్గము బట్టినాడు. ఎండమావులను భ్రమనీనట్లు, మాయలేడి వెంట బహదూరము పోయి పోయి అలసి, దానిని ప్రాణముతో పట్టుట అసాధ్యమని విసిగి, చంపనిశ్చయించుకొని రాము డొక అమోఘజాణప్రయోగముతో దానిం బడగూల్చెను. రాముని కంఠస్వరముతో, "హా ! లక్ష్మణా" అని ప్రాణోత్క్రమణ సమయమున నరచి, మారీచుడు నేలగూలి చచ్చెను.

"తమ్ముడు అంటూనే ఉన్నాడు. వీడు మాయ రక్కసుడు! చస్తూ నా కంస్వరముతో వాడు ఆరచిన ఆరుపువిని, సీతా, లక్ష్మణుడూ ఎంత బెగిలినారో! ఎలా వున్నారో! ఏమో! వాళ్ళని మళ్ళీ ఇవాళ చూస్తానో! చూడనో! మనస్సు చాలా శంకాకుల మౌతున్నది." అని తలపోయుచు, రాముడు పర్ణశాల పంకతిరిగి ఆదారిపట్టి బెగులుచు, త్వరగా అడుగులు వేయుచు వచ్చుచున్నాడు.

ఇక పర్ణశాలలో సీతా లక్ష్మణులెట్లున్నారో చూతము - మారీచుని అటుపు చెవిని పడగానే సీతకు గుండెలు బ్రద్దలైనంత మనఃకోభం కలిగినది. "వెధవలేడిని-నేరకపోయి తెమ్మన్నాను! వారు-ఎలా వున్నారో! ఏవిటో! నాకేమీ తోచడంలేదు. చప్పున వెళ్ళు! వెళ్ళి ఆయనకు తోడుపడాలి సుమా! లక్ష్మణా!" అన్నది, సీత, గ్రుడ్లనీరు కార్చుచు గడ్గద స్వరంతో, 'కాస్త తొందరగా అడుగువేసి కదులు జాలం చెయ్యకు, పద, పద' అని చాల త్వరపెట్టినది. విశ్వలదైర్యంతో లక్ష్మణుడు "కంగారుపడకండి! వదినా! అన్నగారికి వచ్చిన భయం ఏమీలేదు. ఇదంతా కృత్రిమం రాక్షసమాయ- నన్ను ఇక్కడ నుంచి

కదపడానికి వన్నివమాయి. కంగారు పడకండి. కాస్త దైర్యం తెచ్చుకొని ఓపిక పట్టండి. ఇప్పుడు నేను కదిలితి నట్టాయెనా, మీకు చాలా ప్రమాదం సంభవిస్తుంది. నమ్మండి నా మాట: నిప్పునకు చెదలంటవు: శ్రీరాముల వారికి ప్రమాదంరాదు" చెప్పతగినట్లు దైర్యం చెప్పినాడు. కాని సీతకు దైర్యము తాళలేదు. లక్ష్మణునిచర్య ఆమెకు మరొక విధముగా తోచినది. కోపము పట్టలేక, ఆ సంగతంతా ఆమె ఇట్లు పలికినది. "భరతుడు రాజ్యంలాక్కున్నాడు. నన్ను వశం చేసుకుందామని నీకు దుర్బుద్ధి పుట్టినది. కదలకుండా నిట్రాడిలాగ నిలబడ్డావు. ఇందుకే నవతుల కొడుకులు వగవాళ్ళన్నారు. ఎంత నసిగినా, నీకు నేను లొంగను; వశంకాను నిలువునా సీరై కూలగలవు. చూసుకో" అని కాళీకరాళమూర్తియై తూలనాడినది.

సీత మాటలకు వణకిపోయి లక్ష్మణుడు రెండు చెవులు మూసుకొని, రెండు చేతులు జోడించి "అమ్మా! నీవు నా పరదేవతవు; తల్లివి; గురు పత్నివి. నేను నీకు పుత్రునివంటివాడను. నన్ను నీవు ఇటువంటి మాటలు అనవచ్చునా? అన్నగారి సెల వైతే ఇక్కడ ఒక్క క్షణమైనా ఉంటానా? ఇంక నీకు పంచమహాభూతాలే కావు. ఇదుగో! నేను పోతున్నా! వెళ్ళిపోతున్నాను" అంటూ తిరిగితిరిగి పర్ణశాల పంక చూస్తూ, చూస్తూ, ఉండలేక, వెళ్ళలేక, ఎంతో యాతనపడుతూ, లక్ష్మణమూర్తి వెళ్ళి పోయాడు.

"ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతాడా! లక్ష్మణుడు!" అని, ఒడుపుకోసం ప్రతీక్షిస్తున్న రావణాసురుడు, కవటముని వేషముతో పర్ణశాల గడప చేరినాడు. వానిని చూచినంతనే సీత గుండెలు తటతట కొట్టుకున్నవి. "మాయమండా లేడి - ఎందుకు వచ్చినది? పట్టి తెమ్మని వారిని నేనెందుకు నియమించి పంపించాను? ఆ ఆర్తరవం ఏమిటి? ఎందుకు పుట్టినట్టు? మమ్మల్ని ఎంతో భయభక్తులతో నేవిస్తున్న మఱిది - ఉత్తముడు - లక్ష్మణస్వామిని, నిష్కారణంగా మనస్సు

నాచ్చే మాటలు ఎందుకన్నాను ?” అని వచ్చాత్తావ పడి తలపోసుకొనుచుండగా, ఆమెకన్నీళ్ళు కాలవలై కారుచున్నవి. సీత బెగిరిచూస్తున్నది. దొంగముని కన్నులకు కనబడినాడు. ఆమె యిచ్చిన అర్ఘ్యపాద్యాదులు సవినయంగా అందుకొని, కుశలవ్రళ్ళ చేసి పూర్వోత్తరము లడిగినాడు. సీత చెప్పినది.

పిమ్మట, ఆ మాయాపరివ్రాజకుడు తనసంగతంతా ఇలాగ గొప్పగా చెప్పకొన్నాడు.

“బ్రహ్మదేవుడు సాక్షిత్వా మాకు ముత్తాత. లంకాపట్నం మా రాజదాని. తెల్లారకుండా వాయువు మా పట్నంలో పాచిపల్లు చేస్తుంటాడు; వరుణుడు కల్లాపు పని చూసుకుంటాడు. వంటలూ - వార్పులూ - అగ్నిదేవుడి పస్లు. కర్చువెచ్చాలన్నీ కుబేరుడివి. పువ్వులసేవ పురందరుడు - అంటే ఇంద్రుడిది. మా కోట కందకాలు - సముద్రాలు, నా పేరు చెబితే అందరికీ - హడలు-గడగడాలు. ఇలాగ ఒక రాజ్యం కాదు, ఒక లోకం కాదు - మూడులోకాలూ ఒక్కతాడుమీద నడిపిస్తున్నాను. రాక్షసచక్రవర్తి - రావణా బ్రహ్మను-నేను. తెలిసిందా ? నీ భర్త నరమాత్రుడు; చవలుడు; చవట; ఆ రామునితో యీ ఘోరకాంతార భూములలో పడి నీవు కుందనేల ? సకల భోగ భాగ్యము లనుభవించుచు, లంకకు రాజ్యపై నన్ను ఏలుకో, సీతా ! ఏలుకో” అన్నాడు.

సీత వడవడ వణకినది. “బ్రహ్మ మనమడవైతే ఇటువంటి కారుకూతలు హయవచ్చునా ? శ్రీరామునికి నీకు ఎక్కడికేవల్ల ? ఏనుగకు, దోమకుగల తేడా కనిపిస్తున్నది” అని తూలనాడగా, రావణుడు మిక్కిలి కోపించి, నిజస్వరూపముతో ఆమె యెదుట నిలిచాడు. వానింజూచి సీత మూర్ఛపోయినది. ఆపాళముగానే రావణుడామెను బొదివిపట్టి రథముమీద పెట్టుకొని లంకాభిముఖుడై వెడలిపోయినాడు.

అంతలో సీతకు తెలివి వచ్చినది. “లక్ష్మణా ! నిఘోరములాడి నీమనస్సు నొప్పిపెట్టించినందుకు పాపఫలం వెంటనే నాకు అనుభవమవుతున్నది, రామా ! పదితలల బ్రహ్మరాక్షసుడు నన్ను ఎత్తుకొని

పోతున్నాడు ! తల్లీ ! గోదావరీదేవి ! నువ్వైనా నా సంగతి రాములవారితో చెప్పవమ్మా ! ఎవరూ నా మాటలు వినిపించుకో రేమిపాపం ? అడ్డపడి ఎవరూ నన్ను విడిపించరు ! ఎందుచేత ?” అనే సీతమొట్ట దూరంనుంచి జటాయుపక్షి విన్నాడు. రావణునితో తలపడి ఘోరయుద్ధముచేసి దనుజునికి తహతహ పుట్టించినాడు. సీత నొక్కయెడ డించి, రక్కసుడు ఖడ్గము చేతవట్టుకొని, గృధ్రమును డాసి దారుణముగా ప్రహరింపగా, జటాయుదేహ మా చెబ్బలతో పట్టియలైనది; రక్తము కాలవలై పాటినది. పక్షిరాజు ఆశక్తుడై నేల కూలిపోయినాడు. సీత నెత్తుకొని, రథముమీద పదిలముగా పెట్టుకొని, ఎప్పటియట్లు దానవుడు లంకాభిముఖుడై పయనము సాగించుచున్నాడు.

ఋశ్యమూకపర్వతముమీద సుగ్రీవుడను కపిరాజు నలుగురు మంత్రులతోకూడ ఆమె కంటపడినాడు. వారు తనకు తోడుపడగలరని సీతకు విశ్వాసము కలిగినది. గుడ్డచెంగున తనభూషణముల మూటగట్టి, వానరుల మధ్యపడునట్లు సీత మూటను జారవిడిచినది. సుగ్రీవు డా మూటనుతీసి, జాగ్రతగా కొండ గుహలో దాపించియుంచెను. రావణుడు సముద్రము దాటి, ఒడలెఱుగక పడియున్న సీతతో లంకలో ప్రవేశించి త్రిజటకు సీత నప్పగించి, లాలనచేసి తన్నంగీకరించునట్లు బోధింప నియమించి అశోక వనములో పెట్టెను.

మారీచుని చంపి, కలగిన మదితో, వంచవటి మార్గమున పర్వతాల దెస నడచుచు వచ్చు రామునికి- దీనాననముతో లక్ష్మణు డగపడెను. రాముని గుండె గుభేలుమన్నది. ‘సీత నొంటిగా విడిచి ఇతేలవచ్చితి? తండ్రీ !’ అని రాముడు దీర్ఘనిశ్వాసము విడిచెను. “అన్నా ! నేనెంత ధైర్యము చెప్పినను వినక, వదినె ‘అగ్రజుని చేటు గోరి, అధిక పాపాత్మ ! కదలకున్నావు...’ అని దురుక్తులు- అవాచ్యము లాడినది. ఆ నిఘోరములకు మరి నేనక్కడవిలబడలేక మిమ్మల్ని వెతుక్కుంటూ యిలాగ వచ్చాను.” “ఎంతవని చేస్తవి

లక్ష్మణా : మనలను వంచనచేయదలచిన రాక్షసులు మానహాని చేయక మానుతారా? ఎంత అవయోగం?" అని దీర్ఘ విశ్వాసాలు విడుస్తూ, పర్జకాల చేరుకొనే నరికి, ఏమున్నది? సీతలేక చిన్నబోయి, పర్జకాల పాడుబారియున్నది. సీత కనబడకపోగా, శ్రీరాము నకు పిచ్చియై తినట్లే అయినది. జనస్థానమంతా కలయవెతికినా సీత జాడ కనబడలేదు. లక్ష్మణుడు ధైర్యము చెప్పినంతసేపూ ఉత్సాహముతో విని, ఆ కాస్తసేపు దుఃఖము దిగమింగి, తరువాత దుఃఖించుచు, రాముడు అడుగులు వేయుచు పోవంబోవ నొకచోట. ఇంకను సజీవుడై పడియున్న జటాయు వగవడెను. రావణుడు సీతను చెఱగొనిపోయిన వృత్తాంతము ఆయన్నదమ్మలకు జటాయువే విన్న విందెను. ఏప్రదేశములో సీతవృత్తాంతము దాశరథు లకు జటాయువు వినిపించెనో, ఆప్రదేశము పల్నాటిలో వేటికిని 'వినుకొండ' అను పేరు బిరుదున్నది, వండి తులు వినుకొండను క్రుతపర్వతమని సంస్కృతీ కరించినారు.

ఏమ్మట పక్షిరాజు- జటాయువు ప్రాణములను విడిచెను. అతడు దాశరథుని మిత్రుడు. సీతని మిత్రము రావణునితో పోరి, తనుత్యాగముచేసిన అత్యుబంధుడు. అందుచేత రామలక్ష్మణులకు అతని యందు అత్యంత గౌరవ విశ్వాసములు పెంపొందినవి; వార లాతని దేహమును దహించి, దర్బపూతముగా హరిణ మ్మాంసముతో పిండముపెట్టి, ప్రేతత్వముడిసి అక్షయ పుణ్యలోకమున కనిచిరి.

సీతను వెతుకుచు వారు ఇంకను వెళ్ళగా వెళ్ళగా యోజనదీర్ఘ బాహుడగు కబంధుడు రామలక్ష్మణులం బట్టి దిగిచెను. రాము డొకబాహువును, లక్ష్మణుడు రెండవ బాహువును నరికివేయగా, వాని పాపము భవ్యమైనది. వాని యభిమతప్రకారమే, వాని కశే బరము దహించినంతలో వానికి శాపాంతమైనది. వాడొక దివ్యుడై దశదిశలు వెలిగించుచు మింటదోచి, వారి కిట్లు హితము చెప్పెను. "మహాపురుషులారా, మిమ్మును వంచించి, మీరు లేనినపయములో, రావ

ణుడు సీతాదేవి నెత్తుకొనిపోయి లంకలో నుంచినాడు. ఒక ఉత్తమమిత్రుని తోడ్పాటు లేక మీరు వానిని సాధించి సీతను తెచ్చుకోలేరు. మీరు తూర్పుగా నడిచి, పంపానరోవరము దాటి వెళ్ళండి. మీకు ఋశ్యమూకపర్వతము కనబడగలదు. ఆకొండమీద సుగ్రీవుడను కపిరాజు నలుగురు మంత్రులతో నివ సిండుచున్నాడు. మీరు సుగ్రీవునితో సఖ్యముచేసి, అతని సాయముబడసి, రావణు వధించి, సీతను తేగలరు. అతని తోడ్పాటులేక మీరు రావణుని సాధించలేరు. కనుక జాలము చేయక, ఋశ్యమూక మునకు వెడలిపొండు" అని వారికి హితము నుప దేశించి, కబంధుడు దివమున కరిగెను.

ఆ రాత్రి అచ్చటనే వసించి, మరునాడు దాశరథులు పంపానరోవరపు వళ్ళిమతీరము చేరుకొనిరి. అక్కడనే శబరి నివసించు మతంగముని ఆశ్రమ మున్నది. ఆమె శ్రీరాముని భక్తులలో ముఖ్యముగా లెక్కింప వలసిన ఉత్తమురాలు.

శబరి

ఉ॥ ఎంతటిపుణ్యమో? శబరి

యెంగిలి కొంటివి? ఎంతకాదె ?

పుణ్యశీలరగు మతంగాదిమహామునులు కొందరు యజ్ఞముచేసి భగవంతు నారాధించిన పవిత్రాశ్రమము లోనే నివసించి, భక్తితో వారిని సేవించుచు, దేవ బ్రాహ్మణ సేవానిరతితో జీవితమును గడపిన పావన శీల-శబరి. వారి దివ్యాశ్రమములో వన్యఘాతుక మృగములకు సాధుజంతువులతో విరోధము లేదు. మునులు దేవతలను పూజించిన దర్బలు ఎండిపోవు; పువ్వులు నాడవు; నిత్యసౌరభముతో దేవపారిజాత ములవలె అట్లే ఉంటవి. ఈ విశేషములను శబరి శ్రీరామునకు చూపి, చెప్పి. ఇంకను ఇట్లు విన్న వించినది—'రానుప్రభూ! తమరు చిత్రకూటములో వేంచేసి ఉన్నప్పుడు నా గురువులు పుణ్యలోకము పొందినారు. వెళ్ళక ముందు, వారు నాకు తెలియ వలికిన దేమంటే: శబరి! ఇంకా కొంతకాలం నీవు

ఇక్కడనే ఉండు. సీతారామలక్ష్మణులు ప్రస్తుతం చిత్ర కూటంలో ఉన్నారు. కార్యార్థులై దాశరథులు ఇక్కడకు ఈమతంగా శ్రమమునకు వస్తారు. మిమ్మల్ని సేవించు కొని తరువాత పుణ్యలోకములకు వెళ్ళవలసినదని మా గురువులు నాకు ఆజ్ఞాపించారు. ప్రభూ : ఈ దీను రాలు సమర్పించిన ఈపండ్లు ఆరిగించి నన్ను ధన్యసు జేయ వేడుతున్నాను' అని విన్నవించి, తియ్యనిపండ్లు సమర్పించెను. అతి మధురములగు నా పండ్లను రాము డతిప్రీతితో భక్షించి మిక్కిలి తృప్తుడయ్యెను.

పిమ్మట శబరి “దేవా : మీ అనుజ్ఞబడసి, ఈ దేహము విడిచి నా గురులున్న పుణ్యలోకమునకు పోగోరెదను.” అని విన్నవించెను. శ్రీరాముడవశ్యముగా నట్లేచేయుమని సెలవిచ్చెను. శబరి చితిపేర్చి, అగ్నిముఖమున నాత్మార్పణము చేసుకొని, తనువు త్యజించి తానటలపించిన పుణ్యలోకము బడసెను. శ్రీరామలక్ష్మణు లా విచిత్ర దృశ్యము కనులార జూచి ఆశ్చర్యపడిరి. పిమ్మట వారు ఋశ్యమూక పర్వతము చేరవచ్చిరి.

సుగ్రీవుని భయము

సుగ్రీవుని ఆన్న ఇంద్రపుత్రుడు, వారి బహు బల పరాక్రమశాలి. బ్రహ్మవిరగర్పితుడగు రావణుడు వారితో చాలలేక ఓడిపోగా, వారి యీరకృతుని, తన తోకతో చుట్టిపట్టి, మహా సముద్రములలో ముంచెత్తి, త్రాహిత్రాహి యనిపించి విడిచిపెట్టినాడు, నాటినుండి రావణుడు బుద్ధిమంతుడై కిష్కింధ పొంతకు పోలేడు. మహిషతూపుడు దుందుభి యను వాడు పోరికి నిలువగా, వారి. వాని దుమ్ములు విరిచి, దొక్కచీల్చి, స్రవించు రక్తధారలతో వాని పీనుగను ఋశ్యమూకముపై చిమ్మివైచెను. తన పవిత్రాశ్రమ మిట్లు రక్తసిక్తమై, మైలవడినందుకు, మిక్కిలి కోపించి, మతంగ మహాముని “ఈ యడవిలో అడుగు పెట్టితివా, తలపేలి చచ్చెద” వని వారికి శాపమిచ్చెను.

మునిశాపమునకు భయపడి వారి, మతంగవన ఋశ్యమూక పర్వతప్రాంతముల వంకకైన పోవుట మానుకొనెను. తరువాత వారిసుగ్రీవుల మధ్య వైరముపుట్టి, వారి, తమ్ముని కిష్కింధనుండి వెడల గొట్టి, సుగ్రీవుని భార్య, రుమను కూడ అవహరించి వావివిడిచి మరదలితో బహుధూర్తంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు. సుగ్రీవుని మనస్సు ఈ యవమానముతో ఘూర్ణిల్లుతున్నది. మతంగశాపమునకు వెఱచి, వారి ఋశ్యమూకమునకు రాలేడు గనుక, సుగ్రీవుడు తన నలుగురు మంత్రులతో నిర్భయముగా ఈ వనములో నివసిస్తున్నాడు.

సుగ్రీవునికి సింహస్వప్నంలాగ ఎల్లప్పుడు వారి వలన భయమే. వారి, ఈ కొండకు రాలేక, సుగ్రీవుని చంపుటకు, కపటమునివేషములతో శత్రువులను రప్పించి కుట్ర చేయుచున్నాడని అతని భయము. వారి తేజోవిశేషములకు వెఱగంది, అత్యంత సంభ్రమముతో మంత్రి హనుమంతునితో రహస్యముగా నిట్లనెను. “అంజనేయా : వారి సంపగా. మనలను వెతకి చంపుటకే తాపనవేషములతో వారు ఇక్కడకు వచ్చినారని నాకు తోచుచున్నది. అలాగ కాకపోతే— నిజమైన తాపసులకు, శరచాపధారణం ఎందుకని నా శంక” అను సుగ్రీవు పలుకులకు, ధీమంతుడు హనుమంతుడు, ఇట్లు మారుపలికెను. “అర్కతనూభవ : వీరు కపటవేషధారులుగా నాకు కనపడడములేదు ! పుణ్యశీలరైనవారిని సాపమతులని శంకింపకూడదు. వీరెవరో, ఎందుకు ఇలాగవచ్చినారో, సంగతేమిటో, అంతా కనుక్కుందాము. ఏమంటే, వీరు రాజ వంశ్యులూ, రాజతేజులూ, రాజవీర్యులూ అయిన రాజ పురుషులలాగ కనబడుతున్నారు. ఇటువంటి తేజస్సూ, మనోహర రూపురేఖావిలాసాలాగల మహనీయులు— దుష్టులుకారని నా మనస్సు తెలియబల్కుతున్నది. అయినా, నేను వెళ్ళి, వారి సంగతంతా కనిపెట్టి, వారి పూనికలూ, సంకల్పాలూ ఎటువంటివో కనిపెట్టి వస్తాను. తంబళ్ళ అనుమానాలు తలకెక్కించుకోక, ధైర్యంగా ఉండమని తమకు నా విన్నవము” అని

దైర్యము చెప్పి, దీర్ఘదర్శి, హనుమానుడు రామ సౌమిత్రుల చేరనరిగెను.

దాశరథులను సమీపించి, వారికి వినతుడై, పిమ్మట ఆంజనేయుడు ఇట్లువారిని ప్రశ్నచేసెను, “ఆర్యులారా! మీరు రాజపుత్రులో, యతులో మాకు బోధపడడము లేదు. మీ చిహ్నాలు- రాజచిహ్నాలు; మీ వేషాలు మునివేషాలు. మీరు ఎవరు? ఇలాగ ఎందుకు వచ్చారు? ఇటువంటి మునివేషాలు ధరించి, ఈ అడవులలో మీరు ఉభయలూ, ఇలాగ తిరగవలసిన అవసరం ఏమి ఎచ్చినది? అని మా శంక” ఈ మాటలు విని, శ్రీరాముడు హనుమంతునిముఖం తేజిచూచి పురుషాంతర కోవిదుడగుటచేత అతని సంగతి యావత్తూ ఒక్కమారు కనిపెట్టగలిగినాడు. కనిపెట్టి లక్ష్మణునితో ఇలాగన్నాడు. “లక్ష్మణా! ఇతడు పుట్టు బ్రహ్మచారి. భుజబలోన్నతకాలి, ఇతని శరీరం వజ్రపంజరం! మర్మజ్ఞుడు: మంచివాడు! నమ్మకగినవాడు. విశ్వాసపాత్రుడు. జానకి వృత్తాంతం ఇతనివల్ల మనకు తెలియరాగలదని నాకు తోచినది” అనగానే హనుమంతుడు శ్రీరాముల పాదములకు సాష్టాంగ దండప్రణామము లాచరించి “స్వామీ! నన్ను చూచినంతనే నా స్వభావము సరిగా కనిపెట్టి విశ్వాసపాత్రుడనంటిరి. ధన్యుడనైతిని. నాజన్మము సార్థకమైనది. ఈ క్షణము మొదలుకొని నాకు మీరే తల్లి, తండ్రి, యజమాని, దైవము. సమస్తము మీరేనని భావించుకొని మీ పాదములనే సేవించును. ‘మారుతస్య వేధనః’ అని భయభక్తులతో పూజించు కొందును.” అని విన్నవించెను.

లక్ష్మణుడును “మిత్రమా! నీమాటలు మాకు నచ్చినవి. నిన్ను చూచినంతనే మాకు ఎంతో హర్షమైనది. నీ పూర్వచరిత్ర ఎనకోరెదము” అని యడుగగా— హనుమ ఇట్లు మారువలికెను. “ప్రభూ! నేను సూర్యపుత్రుడను, కపిరాజునైన సుగ్రీవుని మంత్రిని. పేరు హనుమంతుడు. వాయుపుత్రుడను. సుగ్రీవుని మీ బంటుగాజేసి, మిమ్ము సేవించునట్లు నేను చేయగలను. తమనెలవైతే, ఇప్పుడేవెళ్ళి,

మీపాదములు గొలువ, నతని నిక్కడకు తీసుకొని రాగలను” అనెను. లక్ష్మణుడును, “వాయుపుత్రా! నీవు సంకల్పించినట్లే చేయుము. శ్రీరాములు సాధింప లేని కార్యములు లేవు. అయినా రాజులు ఒంటరిగా వెళ్ళడం క్షత్రియధర్మంకాదు. ‘బంగారమునకు వెలిగారపు హత్తుగడ’ లాగ నీద్వారా రామసుగ్రీవుల స్నేహము చక్కగా హత్తుకొని ఉభయలకు కుభమూ, శ్రేయస్తరమూ కాగలదు కనుక శీఘ్రముగా సుగ్రీవు నిట తోడ్కొని రమ్ము!” అని వీడ్కొలిపెను.

ఉ. “ఆరయ నెంతనేరువరియై

చరియించినవాని దాపునన్

గౌరవ మొప్పగూర్చు సువకారి

మనుష్యుడు లేక మేలు చే

కూర దదెట్లు హత్తుగడగూడునె

చూడ పదాలువన్నె బం

గారములోననైన వెలి

గారము కూరకయున్న భాస్కరా.”

ఆంజనేయులు సుగ్రీవుని చిఱునగవుతో సమీపించి “ఓ కపికులాధీశా! నీవు ధన్యుడనైతివి. నీపుణ్యము పండినది. అనాయాసముగా నీకు శ్రీరామనిక్షేపము లభించినది. నీబెంగ లుడిగినవి; అక్కరలు తీరినవి. సంశయములు విడిచి రఘురాము నాశ్రయించి కొలువ తగును” అని భయము నుడిపి, దైర్యమొసగి, రాము సన్నిధానమునకు తోడ్కొని వచ్చెను. సుగ్రీవుడు జడి దీరి, రామచంద్రునికి మ్రొక్కి, మచ్చికతో అతని మన్ననలను పొందెను. ఉభయులును నమ్మకము లిచ్చిపుచ్చుకొని అగ్ని సాక్షిగా నఖ్యము చేసికొనిరి. వాలివలన సుగ్రీవున కెట్టి భయములేకుండ ఉడిపి పంరక్షించెదనని శ్రీరాముడు ప్రతిజ్ఞ చేసెను. రావణుని సాధించి సీతను తెచ్చుటకు సర్వవిధముల రామునికి తోడుపడి సేవించునని సుగ్రీవుడు ప్రమాణము చేసెను.

వాలిని చంపగల శక్తిసామర్థ్యాలు శ్రీరాములకు కలవని వారు ఏమిచేసి ఋజువిస్తే నీకు నమ్మకం కలుగుతుంది? అని ఆంజనేయుడు సుగ్రీవుని ప్రశ్న

చేశాడు. “ఈ యేడు తాళములను ఒక్క-బాణంతో కూలదోస్తే — శ్రీరాములు వాలిని చంపగల సమర్థులని నమ్ముతాను” అన్నాడు సుగ్రీవుడు. “అదెంతవని?” అన్నారు శ్రీరాములు; మందహాసంచేస్తూ విల్లందు కున్నారు; శరంతీసి అమర్చారు.

“వ. మనధను వెక్కువెట్టి

పటుకాండము నారి సమర్పి భూరి గ

ర్జన తెగనిండగా దిగిచి

సాయకమేసిని, నస్తతాళముల్

తునిమి, నగంబుగాడి

యలదూఱి, రసాతలమంటి చేతికిం

దనంగవచ్చె, హంసగతి

దచ్చర మెంతయు, నాతతత్వరన్.”

“సీ. అప్పుడు తెగివడ్డ ఆతాళములు చూచి యచ్చెరు వొందుచు నర్కసుతుడు” సాష్టాంగ దండప్రణామములు చేసి “రామప్రభూ! నీ శరశక్తి ఎంత అద్భుతం? బాణమొక్కటి నస్తతాళముల ద్రుంచి, పాతాళవివరంబు పొచ్చివచ్చె! నా వగలన్నీ ఎగిరి పోయినవి; సందేహములు సమసిపోయినవి; వాలి భయము నన్ను వదలిపోయినదింక. మనసు కుదట బడియె మానవేంద్ర” అని మళ్ళిమళ్ళి దండాలు పెట్టి, ధరణి సాగిలబడి మ్రొక్కుచుండెను.

రావణుడు సీతను బలవంతముగా లంకకు చెఱ గొనిపోవునపుడు ఆమె దిక్కులు మారుమోగ నేడ్చుచు. సుగ్రీవాదుల కందునట్లు పడవైచిన నగలమూట సంగతి తెలిపి, సుగ్రీవు డా యాభరణముల తెప్పించి, రామునకు సమర్పించెను. వాటిని చూడగానే రామునకు కనుల నీరుగ్రమ్మెను. లోకమంతా అంధకార బంధురమైనట్లు తోచి, రాముడు లక్ష్మణుని బిలిచి, “లక్ష్మణా! చూడు: ఈ యలంకారములు మీ వదినె పేనా?” అని యడిగెను. “అన్నా! నిత్యమూ, ఉదయమే ఆమె పాదములకు నమస్కరించడం తప్ప నేను అన్యమెఱుగను. ఆతల్లి చెవులకు, ముక్తునకు, కంఠమునకు, చేతులకు. ఏమేమి ఆభరణములు పెట్టాకొనుచుండెనో నే నెప్పుడూ తలయెత్తి చూడ

నైనా చూడలేదు. ఉదయం నమస్కారం చేసేటప్పుడు ఆమె పాదముల నలంకరించిన అందెలు మాత్రం నా కంటపడేవి. ఇవి అమెకాళ్ళ అందెలేనని పోల్చి గలిగేను, తక్కిన నగలసంగతి నాకు తెలియదు. నేను చెప్పలేను. శ్లో॥ నాహంజానామి కేయూరే, నాహంజానామి కుండలే నూపురే త్వభిజానామి విత్యం పాదాబి ఎందనాత్.” సీత మఱి, లక్ష్మణస్వామికి సాటి లోకములో మరొకరు కనబడరు, అంత యోగ్యుడు అతడు.

కన్నులు తుడుచుకొని, శ్రీరాము డామె యాభరణములను చూచి, వక్షమునకు ఒత్తుకొని, బహుభంగుల విలపించెను. ఆ విలాప ప్రకారము కందుకూరి రుద్రరవి జాలిగా ఇలాగు వర్ణించినాడు: “కన్నుల నశ్రులు గమ్మగవగచున్! ఔరా! విధి వశమని తలయూచున్! ఏటికి ప్రాణములిక యని తలచున్! క్రమ్మర సొమ్ములు తొమ్మున నొత్తున్॥ ఇట్లు చాలా సేపు దుఃఖించి, లక్ష్మణ, సుగ్రీ వాంజనేయులు ఉపశమన వాక్యములు పలుకగా విని, ఏడుపు దిగమ్రుంగుకొని, రాముడు సుగ్రీవుని భయ ముడుపుటకు తానేమి చేయవలెనో తెలిసికోగోరెను.

అప్పుడు సుగ్రీవుడిట్లనెను. “దేవా! వాలి మా అన్న. నాతో అతనికి సుస్థిరవైరం. అతడు నన్ను బ్రతకనివ్వడు. నాభార్య తనకు మరదలు అని సంకోచంకూడా లేకుండా, ఆమెనుకూడా లాగుకొని తన అంతఃపురంలో పెట్టుకొని, వావివరసలైనా తలపెట్టక, నీచాతీనీచంగా ప్రవర్తిస్తున్నాడు. పాపం ఎప్పటికీ పండుతుందో” అని వలవల ఏడ్చినాడు. శ్రీరాముడు “నీ పట్ల వాలి ఇంత పాపమునకు ఎందుకు ఒడిగట్టుకుంటున్నాడు? అసలు మీ విరోధ ముకు మూలకారణం అడుగుతున్నాను.”

సుగ్రీవుడు: మాయావి అనే రాక్షసుడు కిష్కింధ వచ్చి, వీరు లెవరైనా ఉంటే నాతో యుద్ధానికిరమ్మని ఆహ్వానించాడు. మా అన్నా, నేనూ ఇద్దరమూ కూడా ఎదట పడేసరికి, వాడు జడిసి, పరుగుపుచ్చు కున్నాడు. మేము విడిచిపెట్టక, వెనుకనే పరుగెత్తి

రావడము చూచి, పారిపోయి కొండగుహలో చూరేడు. మా అన్న కూడా వెళ్ళి గుమ్మందగ్గర నన్ను ఉండమని నిలబెట్టి, తానుకూడా గుహలో ప్రవేశించి తరుముకొని వెళ్ళాడు. చాలానాళ్ళు నేను గుహాముఖం కాచుకొని ఉన్నాను. తరువాత లోపల ఏదో గొప్పగొడవ జరిగినట్లు శబ్దం వినవచ్చినది. రక్తం వెల్లువలై గుహద్వారందాకా వచ్చివది. అది చూచి వాలికేదో ప్రమాదం సంభవించినదని భయపడి, శత్రులు నామీదకు రాకుండా, అడ్డుగా రాయి పెట్టి, కిష్కింధకు వెళ్ళి, జరిగిన సంగతి అంతా చెప్పేను. మంత్రులు నీవే వానరరాజువని నాకు పట్టాభిషేకంకట్టేరు. ఇలా కొంతకాలం జరిగిన తరువాత, ఒకనాడు ఆకస్మికంగా వాలి దిగబడ్డాడు. నన్ను చూచి కోపంతో మండిపడి “వీడెప్పుడూ నా చేతుకోరే ఒక చెనటి బ్రాహ్మణ చిన్నవాడికి— వీడిలాగే అన్న బతకడం ఇష్టంలేక ‘అబ్బిగాడుచస్తే వాడిపొత్తుపంచ నాకు వస్తుంది’ అన్నాడట. వాడు పొత్తు పంచకోరి నాడు. వీడు నాచావు, నారాజ్యం కోరినాడు” అని ఉగ్రుడయ్యాడు. “నేను నీచావు కోరలేదు ; నీరాజ్యమూ కోరలేదు— నేనిప్పుడే పోతాను. నీరాజ్యం నాకు అక్కరలేదు. నీమంత్రులు నన్ను ఏలమంటే సరే నన్నాను. నువ్వు క్షేమంగా తిరిగివచ్చావు; సంతోషం. నీవే నీరాజ్యం ఏలుకో. నన్ను కటాక్షించు” అని నమస్కారంచేసి క్షమాపణ కోరాను. ఉఃహః. నా భార్యనుకూడా తన ఆడాలోనే ఉంచుకొని నన్ను గెంటేశాడు. మతంగ శాపంవల్ల ఋశ్యమూకం మీదికి రాడుగనుక నేనూ, నామంత్రులూ విర్భయముగా ఆకొండమీద బ్రతుకుతున్నాము.

“అయితే అతన్ని యుద్ధానికిపిలువమున్నది; చంపేస్తాను. తగువు తీరిపోతుంది.” అన్నారు శ్రీరాములు.

సుగ్రీవుడు కిష్కింధవెళ్ళి ఒక్క బొబ్బిపెట్టి వాలిని యుద్ధానికి పిలిచినాడు. (తెనుగు దేశంలో ఇప్పటికీ, పెద్ద బొబ్బలను, ‘సుగ్రీవ బొబ్బ’ అనడం

లోకోక్తి అయినది. అంత పెద్ద బొబ్బపెట్టి వాలిని యుద్ధానికి రమ్మని సుగ్రీవుడు పిలిచినాడు. కోపముతో మండిపడి, వాలి సరభసముగావచ్చి సుగ్రీవునితో తలపడినాడు. శ్రీరాముడు విల్లు పట్టుకొని బాణము అమర్చి పొంచొని చూస్తున్నాడు. కాని అనుకోని చిక్కు, గట్టి చికాకు, ఒకటి సంప్రాప్తమైనది. వాలి సుగ్రీవులిద్దరును అన్నదమ్ములు. వారి రూపు, రేఖ విలాసములు, ఒక అచ్చున గ్రుద్దినట్లు ఒకలాగే ఉన్నవి. వాలి ఎవరో, సుగ్రీవుడెవరో, పోల్చుకోలేక రాముడు తడబడుతున్నాడు. ‘వాలిని కొట్టబోయి పొరపాటున సుగ్రీవునేకొట్టి చంపుతానేమో ; అంత కంటే మిత్రద్రోహం ఏమి ఉంటుంది?’ అని భయపడి ఎత్తినబాణం దించవలసి వచ్చినది. వాలి దెబ్బలకు తాళలేక సుగ్రీవుడు ఋశ్యమూకంవైపు పరుగెత్తి పచ్చేశాడు. రామునిచూచి సాగ్రహంగా “నీలాంటి కూరుడు అన్నమాట తప్పి నమ్మించి గొంతు కొయ్యవచ్చునా?” అన్నాడు. “మిత్రమా! నేను సర్వ సిద్ధంగా ఉన్నాను. బాణంతీసి నారిలో సంధించి పట్టుకున్నాను. కాని మీ అన్నదమ్ములిద్దరూ ఒక్కలాగ ఉన్నారు. కొంపదీసి నాబాణం నీకు తగిలి నిన్ను చంపుకుంటానేమో అని జంకిపోయాను. ఏదైనా ఒక ఆనవాలు—లక్ష్మణా ఒక పుష్పమాలికతో సుగ్రీవుని కంఠం అలంకరించు. అప్పుడిక పొరపాటు జరగదు” అని రాముడు తమ్ముని కాజ్ఞాపించగా లక్ష్మణుడు చక్కని గజపుష్పమాల తయారు చేసి, సుగ్రీవుని మెడలో వేశాడు. ఇక రాముడు పొరబడవలసిన పనిలేదు సరేగదా, ఆ పూలదండతో సుగ్రీవునికి ఉత్సాహ బలపరాక్రమములతో క్రొత్త వికాసము లభించినది.

ఈ లాంఛన చిహ్నము ధరించి, సుగ్రీవుడు, మళ్ళీ కిష్కింధపుర ద్వారంచేరి, గర్జించి బొబ్బిపెట్టి మహా నినాదంచేసి, ‘రా : నాతో యుద్ధానికి ర’మ్మని వాలిని మరొకమారు పిలిచాడు.

అది విని, మహోగ్రుడై, వాలి మళ్ళీ యుద్ధానికి సిద్ధపడి తొందరగా వెళ్ళబోతూఉంటే. అతనిరాణి

తార అడ్డుపడ్డది. “ప్రభూ : నామాట వినండి : ఇన్నాళ్ళలాగాకాదు, సుగ్రీవుడు శ్రీరాముని శరణు పొంది మైత్రి సంపాదించి ఆదైర్యంతో మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నాడు. ఈమాట మీరు గెలవలేరు సుమంధీ! వినండి నామాట! యుద్ధం మానండి! మీతోడబుట్టిన తమ్ముడితో ఎల్లకాలమూ విరోధమేనా? చాలు! ఈపాటికి చాలించండి, ‘సుస్థిరవైరం బనుజన్ముతో తగదు-మాడదు’ అన్నారు పెద్దలు. ఇకనైనా సఖ్యంగా శాంతంగా దినాలు పోసండి. అతని భార్య నతనికి ఇచ్చెయ్యండి. ఏదో కొంత ఆడవి, కొన్ని కొండలు అతనికిచ్చి ఏలుకొని బతకమనండి” అని హితవు చెప్పినది. బలగర్వితుడు, మదాయత్తచిత్తుడు అయిన వారి ఆమాటలు పాటించలేదు. తారను తోసివేసి, సుగ్రీవుని చంపుతానని, సరభసంగా వరుగెత్తి వెళ్లాడు వారి. అంత్యకాలం సమీపించినపుడు, ఏ వ్యక్తులూ హితము పాటించరు; పాటించలేరు చూడాను.

పోరికివస్తూనే వారి సుగ్రీవుని ఒక్కగ్రుద్దు గ్రుద్దగా దేహం యావత్తూ రక్తమయం అయింది. కాస్త తేరు కొని సుగ్రీవుడు ఒకగొప్ప మద్దిచెట్టు పెరికి, దానితో గట్టిగా ఒకదెబ్బ కొట్టేసరికి, వారి మూర్ఛపడిపోయినాడు. కొంత సేపటికి తెలివితెచ్చుకొని, లేచి, తమ్మునితో మళ్ళీ తలపడినాడు. దాహాదాహ, ముష్టాముష్టి, దంతాదంతి, నఖానఖి, పాణిపాణి.వారిమధ్య ద్వంద్వ యుద్ధం కొంతసేపు నడిచింది. సుగ్రీవుడు, సాలలేక, వారికి చిక్కి లొంగిపోతున్నాడు. వారి తాలూకు బల పరాక్రమాలనూ, మెడలో పూలదండ లేకపోవుటనూ

గమనించి శ్రీరాముడు వారిని సరిగా పోల్చుకొని, ఇక అలస్యము చేయకూడదని

“ఉ. సాలము పొంతనిల్చి

రఘునత్తము డమ్మరివోసి, శబ్ద వి
న్మూలముగాగ విద్దిగిచి

దృష్టియు ముష్టియుగూర్చి, గోత్రభృ
త్కూలము వజ్రపాతహతి

కూలు విధంబున నేసె న

వ్వాలి ప్రతాపశాలి మృదు

వందనశీలి సురాలి మెచ్చగన్.”

అని కవయిత్రి మొల్ల వర్ణించినట్లు రామా శ్రు పతితుడై వారి నేలగూలినాడు.¹ లోతు రొంపిలో దిగబడి, లేవలేని ఏనుగులాగ వారి కూలబడి మరి లేవలేకపోయినాడు. ఎదుటికి వచ్చిన రామునిచూచి, వారి చాలా దుఃఖపడి “తార చెబుతూనే ఉన్నది; విన్నానుకాను; సువ్వు మహాధార్మికుడవంటే కాబోలు ననుకొని నమ్మి మోసపోయాను. కార్య మెఱుగక రొంపిలో దిగబడ్డాను.”

“రామా : న్యాయమెఱుగక చంపితివి : సర

నాథ : పాపము కట్టుకొంటివి : దోయవు;

ఇంతేకాక నీవొక భూమిపతివా?

శ్రీరామ! నీరామ చెఱగొన్న రావణుని

వారధుల ముంచితిని వాలమునచుట్టి;

ఒకమాట నాకు చెప్పకపోయితివిగాక

సకలదైత్యుల దున్ని జానకిని దేనే!”

1. శ్రీరాముడు వారిని గూలనేసిన ఘట్టము- కందుకూరి రుద్రకవికూడ చాలా సొగసుగా వర్ణించినాడు - అది యీదిగవ వ్రాయుచున్నాను :

“ఉగ్రవిశ్వాసముల్ హుమ్ముని వెడల ,.... ఉరగేంద్రనిభమైన ఒక దివ్యశరము తిరమొప్పు సందించి తెగనిండ దిగిచి : వానరాదీశ్వరు వక్షస్థలంబు పూనిక గుఱిచూచి పొంది యేయగను : ననలకిలలుగ్రమ్ము నమ్మహాశరము చని వారి జొమ్ము వెచ్చని నెత్తుతోలుక : సరికట్టెనప్పుడు.... శరము తోడనుకూడ జగతివైవారె : వ్రవగనాథుని దూఱిపాఱ లేదయ్యె!”

వారి దురవస్థ తార విన్నది. తొందరగా వచ్చి చూచినది. దుఃఖముతో కోపించి ఆమె శ్రీరాము నాక్షేపించి, నిందించినది. శ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రి గారు సుగ్రీవ విజయ గ్రంథమునందు విమర్శించి వ్రాసినట్లు - శ్రీరాముడు చెట్టుచాటున పొంచి, వారి మేన గాడనేసిన వాడిములకుల కంటె-ఇక్కడ తార రామునెదుట ప్రత్యక్షముగా నిలిచి, అతని యంత రంగమునొచ్చినపునట్లు ప్రయోగించిన క్రౌవ్వడి పలుకుములుకులు చదవండి :

“అలి జెఱగొని పోయినట్టి దళాస్యడుండగ,
నిర్నిమిత్తము

వాలినేటికి చంపితివి, రఘువంశతిలకా :

ఇట్టి సాహసకర్మ మెవటికినేగె భరతుడు

సీమ వెడలగ

గొట్టి రాజ్యము పుచ్చుకొన్నెడ, కువలయేశా :

నాయమేటికి దప్పితివి, రఘునాథ :

జానకి తోడనే చెఱ

బోయెనే నీ రాజసీతియు, భూరిమతియున్ ?”

*

*

*

వారి యనంతరము సుగ్రీవుడు కిష్కింధకు పట్టాభిషిక్తుడై, రాజ్యము మంత్రులపై పెట్టి సుఖ

విలాసగోష్ఠితో ప్రౌద్ధులు పుచ్చుచుండెను. వర్షకాలము త్వరలో సమాప్తమయ్యే దినములు చేరవచ్చినవి. బుద్ధిమంతుడగు హనుమంతుడు రామకార్యమును మఱచి సుఖముగా దినములు గడుపుతున్న సుగ్రీవుని మందలించి, కార్యావసరము లెఱిగించెను. సుగ్రీవు డాహితోక్తుల కలరి, వానరసర్వసేనాదిపతి నీలుని బిలిపించి, వానరసైనికులందఱును తనయాజ్ఞగా వారము దినములలో కిష్కింధకు వచ్చితీరవలెనని శాసించి, లోకమంతటను ఈ శాసనము చాటిరండని తగిన ఉద్యోగులను నియమించెను. వారట్లేచేసిరి. ఆ యాజ్ఞానుసారం వానరసేనలు వారములోగా కిష్కింధ చేరుకొనినవి. ఈ సంగతి ఇప్పుడే చదువగలము. బహునిశితమైన సుగ్రీవు నాజ్ఞానుసారము కపివరులందఱు వచ్చి వ్రాలుటచేత ఆవిలంఘనీయములైన ఆజ్ఞలు మన దేశములో లోకోక్తులై నేటికిని “సుగ్రీవాజ్ఞ”లన బఱగుచున్నవి.

రామ, లక్ష్మణ, సుగ్రీవ, హనుమదాదులందఱును కిష్కింధకు రవంత దూరములో నున్న విశాల ప్రదేశములో సమావేశమైరి. అంతలో నానాదేశముల నుండి కపివీరు లచ్చటికి వచ్చి చేరిరి. వినతుడను వానరవీరుని ససైన్యముగా తూర్పున కంపి తూర్పు దేశము లన్నింటిలో సీతను వెతకి నెలరోజులలో

2. చూడండి - కందుకూరి దుద్రకవి రచించిన సుగ్రీవ విజయము - పీఠిక శ్రీ ప్రభాకరశాస్త్రిగారి విమర్శ. శ్రీకవిలేళ్ళరవుర ఆధినాయకులు ప్రకటించినది. సప్తతాళములపైవేసిన రాముళరము ఆ చెట్లనుగూల్చుచేగాక-భూమిని గాడి రసాతలమంటి క్రమ్మట రాము తూణీరము చొచ్చెను. వారి ఎంతటి బలశాలి : రామ బాణము అతని దేహము భేదించి వెడలజాలక-అతని శరీరము లోనే చిక్కుపడి నిలిచి ఉండిపోయినది. వారి యొడలు వజ్రకఠినమై రామ బాణమును నిరోధించి, నిల్వరించి, నిలువగలిగినది. ఈ విశేషము దుద్రకవి చక్కగా వర్ణించితెలిసి, వారి బలసామర్థ్యముల వద్భుతముగా చిత్రించి వంద్యుడైనాడు.

తిరిగిరమ్మని వానరరాజు నియమించెను. అట్లే నాటికి తూర్పు, పశ్చిమ, ఉత్తర దిక్కుల కరిగిన దక్షిణదిశకు హనుమదాదులను, పశ్చిమమునకు వానర వీరులు సీత ఎక్కడను కనబడలేదని తెలిపి మషేణుని, ఉత్తరమునకు శతబలిని పంపెను. నెల హనుమంతుని రాకకోరుచున్నామనిరి.

(సశేషము)

3. హనుమంతుడు, జాంబవంతుడు, అంగదుడు లోనగు వానర వీరులను పంపకముండు సుగ్రీవుడు హనుమంతు నిట్లు ప్రకంపించెను. “బుద్ధిమంతు! రామకార్య ధురంధరుడవను బిరుదుతో కాశ్యపవ్రహ్మశిషి పొందుటకు నీకు మహాత్తర మైన అవకాశము నేడు లభించినది. పంచభూతములు నీకు తోడుపడగలవు. శత్రువులు ఎవరు, ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఎదిరించినప్పటికీ నీకు జయము నిశ్చయము. మా కందరికి మిక్కిలి ప్రీతికరమగు రామకార్యమును సాధించి చిరకీర్తితో మనుము.” అని ప్రోత్సహించెను. చిఱునగవుతో శ్రీరాముడు హనుమ నిట్లు ప్రకంపించెను. “సుగ్రీవా : హనుమంతుడు ఉన్నత నీతివంతుడు ; అద్భుత శేషశాలి. అందుకు తగిన శక్తియుక్తులు, సాహస విక్రమ ఉత్సాహములు కల దీమంతుడు. ఇతనిని తొలిసారి చూచినపుడే మన కార్యసిద్ధి ఇతని మూలముగా అవగలదని నాకు స్ఫురించినది. దీమంతుడా : నీతను చూచినచ్చి, ఆమె కుళలవార్త మాకు ఎఱిగించి నాప్రాణములు విలిపి మా వంశము రక్షించగల ధీరుడవు నీవే : కనుక నీకే భద్రముద్రిక ఇస్తున్నాను. తీసుకొని, పట్టుకువెళ్లి నీతకివ్వు. ఇద్రివా-ఆమె, కం॥ మామగ నీ ముద్రిక గని : మానసమున సంతసించి మారుతసుతుని! నేనిట బుత్తెంచితిని! జానకి సత్కృతులు నీకు సమ్మతి జేయున్.”-అని అత్యంత ఆదర, అభిమాన విశ్వాసములతో రాముడిచ్చిన అంగుళీయకము ‘నిజనామాంకిత, కాంచన, మణిగణ, కమ్రకిరణ, సదమల, శోభా, కనదంగుళీయకము’ను శిరమునదాల్చి హనుమంతు డీ యనుగ్రహమునకు సుబ్బి, కపులమధ్య గంతులువైచి, ఎల్లవారిని నవ్వింది సంతోషపరచెను.

గీతా గానము

శ్రీ మోటూరి వేంకటరావు

చతుర్థాధ్యాయము

జ్ఞానయోగము

అటులు కర్మయోగ సరణి
నర్జనునకుఁ దెలిపి మఱియు
హరి వచించె నిటు జ్ఞానమ
హత్తర యోగమును గూర్చి.

“అవ్యయ మగు నీ యోగము
నర్జనునకు నేఁ దెలిపితి,
నతఁడు మనువునకుఁ జెప్పఁగ
నతఁ డిఞ్జేకునకుఁ దెలిపె.

పరంతపా ! ఇటుల్ పరం
పరాగత మైన యట్టి
పరయోగము రాజర్షులు
కర మెఱుంగఁ గలిగిరి - అది
చిరకాలము వలనఁ జెడెను.

ఆచరణయై లేక మూల
నడఁగి యుండు జ్ఞానయోగ;
మార్చియైన దాని మూల
మరయుమ - భక్తుఁడవు సఖుఁడ
వైనందుకు వినిపించెద
నతి రహస్య మగు దానిని.”

అంతఁ గ్రీడి పలికె “జనన
మందితి వీ విపుడు; మున్నె

ఆవతరించె భానుఁడు; సృ
ష్ట్యాదినె రవి కెట్టులఁ దెలి
యంగఁ జెప్పినఁడవో, నే
నరయఁ జాలకుంటిని - నా
కద్దానిని దెల్పు మయ్య !”

అనుడు కృష్ణుఁ డనె “నిర్వ్వర
మనేకమ్ము లగు జన్మము
లందియుంటి, మెఱుఁగుదు నే
నవ్వానిని - నీ వెఱుఁగవు.

జనన మెఱుఁగనట్టివాఁడఁ
జావు లేని కాశ్వతుఁడను
సర్వము నియమించు నట్టి
శక్తియుతుఁడ నయ్యుఁ బ్రకృతి
సహజ మాయచే జనింతు.

ఎపుడు నడలునో ధర్మ,
మొపు డధర్మ మేచునో, నే
నపుడె పుట్టుచుందు భువిని
విపుల ధర్మమును గావఁగ.

సాధుజనుల రక్ష కొఱకు
సమద ఖిలుల శిక్షకొఱకు
సద్ధర్మముఁ గాచుటకై
సంభవింతు యుగయుగాన.

అఖిల జన్మ కర్మ రహ
స్యములు నాచేత విదిత
మైన యట్లు నమ్మి తెలిసి
నట్టి మనుజుఁ డర్జున : దే
హము విడిచి మఱల జన్మ
మందఁడు ననుఁ బొందఁ గలిగి.

వీత రాగ భయ క్రోధ
విబుధులు, నన్నూని నాకు
వేఱుకాని వారు, శరణు
వేడుకొనెడువారు, తపో
విజ్ఞానముచేఁ బునీత
పిధులను ననుఁ బొందఁగలరు

ఎవరెవ రెట్లెట్లు నన్ను
ప్రవిమల గతిఁ గొల్తురొ నే
నవిరళ కృపఁ బ్రోతు వారి;
భువిని బెక్కు వితముల మా
నవు లెల్లరు నా శ్రోపల
నవిరతము ననుసరింతు

కర్మ పలనఁ గలుగు ఫలముఁ
గాంక్షించెడు వారలు నా
కవు వాసులఁ గొల్తు, రుర్విఁ
గర్మలచే ఫలములు వే
గముగా సిద్ధించును గద

* త్రిగుణ కర్మ రీతులు నా
లుగు జాతులుగాఁ బొడపెను —
జగతి వాని కర్తగ నే
నగుచుఁ బ్రకృతి పశుఁడఁగామి
నెగడెద నుమి అకర్తగను.

కర్మలు నను ముట్టఁ బోవు—
కర్మ ఫలము నేఁ గోరను—
కడఁగి దీనిఁ దెలియువాఁడు
కర్మ బంధములఁ జిక్కఁడు,

కర్మ లాచరించితి మను
గరువము ఫలకాంక్ష లేని
మన ముముక్షులే కర్మలు
గావించిరి కద—ఆ జన
క ప్రభృతుల గతి నీవు స్వ
కర్మల నొనరింపుమయ్య.

కర్మాకర్మముల నడుమ
కవులె మోహమొందుచుండ్రు -
కాన అశుభమును వీడి ఆ
ఖండ ముక్తి దేనివలనఁ
గనఁ గలవో అది తెలిపెద.

శాస్త్ర సుముఖమగు కర్మను
శాస్త్ర విమతమగు దానిని
సరిచూచి అకర్మను గను-
చనదు కర్మతత్వ మెఱుంగ.

కర్మల నేఁ జేయలేదు -
కర్మ లింద్రియముల పలనఁ
గలిగెనంచుఁ గర్మయం ద
కర్మను, గర్మముగఁ దగ న
కర్మను నొగిఁ గనెడు వాడె
ఘన బుధుఁడగు కర్మవిదుఁడు.

కాంక్షను దునుమాడి నియత
కర్మ నెవఁడు నల్పునొ ని

* సత్వ రజస్తమములు త్రిగుణములు. అందు రజము క్రమముగ సత్వముతోఁ దమముతోఁ గలయఁగ సత్వము, సత్వరజము, రజస్తమము, తమము, అను నాలుగు జాతులు వెలసినవి.

క్రమముగ జ్ఞానాగ్ని చేతఁ
గాల్పఁబడిన కర్మలు గల
కడు నేర్పరియంచు విబుధ
గణము వచించెదరు పార్థ :

సతతము సంతృప్తి, నిరా
శ్రయ, మెసఁగఁగఁ గర్మపు ఫల
సంగ రహితుఁడగు నాతఁడు
సలిపి కర్మ నలువఁడుగద.

తన మానసమును నాత్మను
దన వశము చేసి, సర్వ
మున నిగ్రహమాని, ఆన
గొనక, కేవలము శరీర
మును బ్రోచుటకై సలిపెడు
పనుల నరుఁడు పొందఁ డఘము.

తనకుఁ దా లభించు దానఁ
దనివి నెంది, జంట లన్నిఁ
టిని దొఱంగి, మచ్చరము
నణఁచి, కల్గి దానికిఁ గ
ల్గి దానికిఁ గలఁత పడక,
పనులను నెరవేర్చు నట్టి
మనుజుఁడు బంధింపఁబడఁడు.

ఆశాబంధము లడంగి,
అవల జ్ఞానాప్త చిత్తుఁ
డగు ప్రాజ్ఞుని యజ్ఞార్థ
మై పొనంగు కర్మ శేష
మావంతయు లేక మాయు.

అర్పణము హవిస్సును హో
మాగ్ని హోమ కర్తృ. కర్మ
లన్నియు బ్రహ్మ స్వరూప,
మా కర్మ సమాధి నున్న

అతఁడు గాంచు యజ్ఞఫల
మృదియుఁ గూడ బ్రహ్మమగును.

దైవ యజ్ఞమును గొల్తురు
దగ బ్రహ్మానిలమునఁ గొం
దలు యోగులు ; యజ్ఞ పదా
ర్థము నాత్మను యజ్ఞాకృతిఁ
దవులఁ గట్టెదరు కొందఱు.

సంయమాగ్నిచేఁ గొందఱు
చక్షువు మొదలైన యట్టి
సర్వేంద్రియముల వేర్తురు;
శబ్దాదిక విషయములను
సర్వేంద్రియ కీలలందు
సతతము నర్పింతు వేఱు
జను బార్విన బాండుతనయ :

ప్రాణకర్మ లెఱుఁగుటచేఁ
ప్రజ్వలించు నట్టి ఆత్మ
వర సంయమ మనెడు యోగ
పావకమున నింద్రియాను
భవ కర్మల లయము సేయ
భావించురు మఱికొందఱు.

అరయ, దపోయాగ, మాగ
మాధ్యయనపు యోగయజ్ఞ
మా పదార్థ దానయజ్ఞ
మదియుఁగాక జ్ఞానయజ్ఞ
మతుల శతవ్రత మఖ మొగి
నాచరింతు రితర జనులు

కుడిముక్కున గాలిఁబీల్చి
యెడమవైపు విడిచి, యల్లె
యెడమనుండి గాలిఁబీల్చి
కుడితట్టున విడిచిరెంట

విడవక ప్రాణాయామము
దొడరి నల్పదరు కొందఱు

పూని బైటి గాడ్పులందె
లీనము గావించి మఱియు
లోన వెలయు గాలుల న
వ్యానిలో లయమొనర్చి
జ్ఞానులు నియతాహారులు
గా నెసంగి నిఖిల యజ్ఞ
ఘానిత కర్మల నెఱింగి
కానరుగద కలుషమ్మును.

యజ్ఞము లొనరించి విడవ
యజ్ఞశేష మైనయట్టి
యమృతాన్నము దిను నాతం
దా సనాతన బ్రహ్మము
నంద యజ్ఞానకుఁ గల్గి ది
హా, మ్రొటు లొద వన్యమ్ములు :

బ్రహ్మ ముఖమునం దీ గతి
బహు విధ ముఖ నికరమ్ములు
వరఁగెఁ, గర్మజములుగఁ ద
దృహళ యజ్ఞముల నెఱింగి
పడయుము కౌంతేయ : ముక్తి

ద్రవ్య సాధ్యమై చను న
ధ్వరము కన్న జ్ఞాన సుసా
ధ్య మ్మగు యాగము మేలగు,
దాని యందుఁ గర్మ బాడుఁగ-

బ్రహ్మ జ్ఞానేశ్వరులను
భక్తిని సేవించి వారిఁ
బ్రశ్నించి యమూల్యమైన
బ్రహ్మ జ్ఞానోపదేశ
భాగ్య మొందుమో యర్జున :

దేని నెఱింగిన మోహముఁ
బూనవో, భూతాళిని నె
ద్దానివలన నీలో నా
లోనఁ గాంచఁగలవో యది
జ్ఞానమని గ్రహింపు మనఘ :

పాపు లందఱను మించిన
పాపివైన సరే - సకల
పాప పయోధిని దరింపఁ
బడవ కదా సుజ్ఞానము.

అగ్ని రగిలి, పొగులు కట్టి
యల భస్మ మొనర్చు రీతి
నఖిల కర్మ వికరము జ్ఞా
నాగ్ని దగ్ధ మొనరించును.

జ్ఞానము వలెఁ బరిపూతం
బైన దొండులేదు : యోగ
మూని సిద్ధి నొందినట్టి
మానిసి తన యంతరాత్మ
లోనఁ గాంచు స్వయముగఁ గా
లాను భావ్యముగను బార్థ :

వరమం బగు జ్ఞానంబును
బడయఁ గోరు వాడు శ్రద్ధఁ
బరఁగు నట్టి వా డింద్రియ
వకుఁడు కాని వాడు మోక్ష
పదవి నొందు శీఘ్రగతిని.

జ్ఞానము శ్రద్ధయును లేని
సంశయాత్ముఁ డెందును నా
శము సెందును వాని కెన్న
జగము వరమ సుఖము సున్న

వ్యాస తాత్పర్యనిర్ణయము

శ్రీ వీరఘంట సత్యనారాయణశాస్త్రి

(గత సంచిక తరువాయి)

మధ్యస్థులనగా — వాది ప్రతివాదులకు అభిమత మయిన పక్షద్వయమునందు స్వపక్షత్వాభిమానము శూన్యమయి ఆ రెండుపక్షములందలి బలాబలనిర్ణయ కుశలురగుటయే. — ఇట్టి మధ్యస్థత్వము బాహ్యమత ప్రవిష్టులకు సంభవించుననిచెప్పదురా ? లేక కపిలాది తన్త్రప్రవిష్టులగువారికి సంభవించునని చెప్పదురా ? లేదా వేదాంతశాస్త్ర ప్రవిష్టులగువారికి సంభవించునని చెప్పదురా ?

ఇందు మొదటిది సంభవించనేరదు. బౌద్ధ - అర్హత - చార్వాకాది బాహ్యమత ప్రవిష్టులగువారు వేదప్రామాణ్య మంగీకరింపనివారగుటచే ఉపనిష దధ్యయనాభావముచే నాయుపనిషత్తులయందలి ఉపక్ర మోపసంహారాది షడ్విధతాత్పర్య లింగస్వారస్య బలాబలనిర్ణయ సామర్థ్యము లేనివారగుటచే వారికి మధ్యస్థత్వప్రసక్తియే లేదు. వేదాక్షర శ్రవణమునకు గూడ అనధికారులగుటచేగూడ వారి సన్నిధాన మందు వేదాంతవిచారము ప్రత్యవాయకరంబు నగు చున్నది.

రెండవదియునుకాదు. కపిల-కణాద - గౌతమాది మతప్రవిష్టులు ఇప్పుడెచ్చటను కనబడకపోవుటచే వారికికూడ మధ్యస్థత్వకల్పన అభిత్తిచిత్రాయమాణ మటు యున్నది. జీవానేకత్వము-ప్రపంచసత్యత్వము- పరక్షేత్రజ్ఞ భేదవాదిత్వము మొదలగువానియందు అభిమానముచే పక్షపాతముకలవారగుటవలన వారికి పూర్వమందుచెప్పబడినట్లు మధ్యస్థత్వము సంభవించ నేరదు.

మూడవదియునుగాదు — వేదాంతశాస్త్ర ప్రవర్తకు లయిన భాష్యకారాదుల మతమునందు బ్రవేశించిన

వారిలో భగవత్పాద - రామానుజ - మధ్వ - శ్రీకణ్ఠ - మత చతుష్టయమునందు ప్రవేశించినవారే ఎక్కువగా నుండుటవలన వారిలో వారికి పరస్పర విరుద్ధమయిన భేదాభేదములయందు ఒక్కొక్క పక్షమవలంబించిన వారగుటచే ఆ ఉభయవాదులకు అంగీకార మైన మధ్యస్థత్వము గగన కుసుమాయమానమయినది. మరియు వాని ప్రతివాది జ్ఞాన తారతమ్య నిర్ణయ వ్యాపారమునందు కృతార్థులగుటచే తత్వ నిర్ణయ వ్యాపారమునందు వారికి పరంపరా ప్రాప్తమయిన గురూపదిష్టమయిన స్వమతాభిమాన దురాగ్రహము నివారించుటకు శక్యమయినదికాదు. కనుకనే “వాది దౌర్బల్యం వినా న మతదౌర్బల్యం” వాది దౌర్బల్యము గాని వాద దౌర్బల్యము లేదనియెడి సామెత సిద్ధించు చున్నది. అందువలన యుక్తి మాత్రబలముచే గాని, శ్రుతి మాత్రబలముచే గాని యుక్తి సహకృతశ్రుతి మాత్రబలముచే గాని, మధ్యస్థ విద్వత్సన్నిధాన బలముచే గాని, తత్తద్వాదులచే నంగీకరింపబడిన కూట సాక్షివాక్య సదృశములయిన సూత సంహిత - బోధాయినవృత్తి మొదలగువానిచే అనుగ్రహింపబడిన భగవత్పాద రామానుజాది భాష్యగ్రంథ పర్యాలోచనచే గాని ఈ యర్థమే వ్యాస తాత్పర్య విషయమని ఎవరి చేతను నిర్ణయించుటకు శక్యముకాదు. అట్లయినచో నీవుమాత్రము వ్యాస తాత్పర్య విషయమిదియేయని ఎట్లు నిర్ణయించగలవని యందురా ! వినుడు.

స్తోత్ర భాష్యమునందు హరిహరులలో సత్య గుణాశ్రయు డెవడని సంశయము కలుగగా “స్యాన్నాగర ద్రావిడ వేసరం చక్రమేణ వై సత్య రజస్తమాంసి, మహీసురోర్ధ్వవతి వై శ్యకాశ్చ హరిశ్చ

చాతా హర ఆదిదేవః" అని మధ్యస్థ శిల్పశాస్త్ర
వచన బలముచే సత్యగుణాశ్రయుడు విష్ణువే యని
వేదాంతాచార్యునిచే నిర్ణయించబడినది.

చతుర్వేద తాత్పర్య సంగ్రహమందు శివ నారా
యణులలో నెవరికి నమస్కారము చేయవలెనను
సంశయము రాగా "వజ్రీణ్యా ముద్రయా శక్రం
పద్మిన్యా దర్శయేద్విధిం, శంఖిన్యా కేశవం రుద్రం
శిరస్యంజలిముద్రయా" అని మధ్యస్థ భరతశాస్త్ర
వచనబలము ననుసరించి "యా శంఖినీభవతి శంకర!
ఽజ్రీణీయా ముద్రాచ యా కమలినీ భరతోపదిష్టా
తాభిర్భవన్త్యభినయా విబుధాన్తరాజాంమౌళి స్సృశా
కరపుటాంజలిముద్రయా తే" అని సుదర్శనాచార్యునిచే
శివునమశ్లేషిత్యమని నిర్ణయించబడినది.

ఆ ప్రకారమే యిచ్చటను పూర్వోక్తములయిన
భగవత్పాద - రామానుజాది భాష్యకారుల అభిమతా
ర్థములలో ఏ ఆర్థమునందు వ్యాస తాత్పర్యము కల
దను సంశయము రాగా తన్నిర్ణయము కొఱకు మనకు
మధ్యస్థులుగా నేర్పడియున్న కపిల - కణాద - గౌతమ -
పతంజలి - జైమిని - తన్త్రములయందును; పాశుపత -
పాశురాత్ర - బౌద్ధ - ఆర్హత - చార్వాక - తన్త్రము
లగు పది తన్త్రములయందును - "యావత్పరమతం
ననిరాక్రియతే తావత్స్వమత మప్రతిష్ఠితం భవతి"
"పరమతమును నిరాకరించనిచే స్వమతము ప్రతి
ష్ఠితము గానేరదు." అనెడు న్యాయంబున స్వమత
స్థాపన కొఱకు పరమత నిరాకరణ ప్రస్తావములో
కపిల కణాదాదులచే కేవలాద్వైతమే వ్యాస తాత్పర్య
విషయమని తలచి అనుపదించి నిరాకరించుటచే ఆ
అద్వైతమే వ్యాస తాత్పర్య విషయమని నిర్ణయించ
బడుచున్నది. అట్లు గౌతమ మహర్షియు చెప్పి
యున్నాడు. "విప్రతిపత్తౌ సాక్షినిమిత్తా సత్యవ్యవస్థా"
విప్రతిపత్తి కలిగినప్పుడు సత్యవ్యవస్థ సాక్షినిమిత్త
మైనది. అందుచే అద్వైత ప్రతిపాదకమైన సూత
సంహితా మూలకమయిన భగవత్పాదీయ భాష్యమే
ప్రమాణమని నిశ్చయించబడుచున్నది.

జీవానేకత్వము - ప్రపంచ సత్యత్వము - పరక్షేత్రజ్ఞ
భేదము - మొదలగువాని యందలి యభిమానముచే
కపిల - కణాద - గౌతమ - ప్రభృతులకు మధ్యస్థత్వము
లేదని పూర్వము చెప్పి ఇప్పుడు వారికి లేని మధ్యస్థ
త్వమును అంగీకరించి తదనువాద బలమువలన
యీ యర్థమే వ్యాసతాత్పర్యమని చెప్పినచో స్వవచన
వ్యాఘాతము వచ్చునందురేమో! అటుల గాదు - కపిల
కణాదాదులకు భేదాభేద ప్రతిపాదక శ్రుత్యర్థ విచా
రమునందు మధ్యస్థత్వము లేకపోయినను వారికి
వ్యాసమతము ననువదించి ఆ వ్యాసమత నిరాకరణ
పూర్వకముగా స్వమత స్థాపన కొఱకు వ్యాససిద్ధాంత
మవశ్యము తెలిసికొన దగుటచేతను, ఆ సిద్ధాంతము
నందు తమ కెట్టి స్వపక్షత్వాభిమానము లేకపోవుట
చేతను వ్యాసతాత్పర్యమునందు మధ్యస్థత్వము సంభ
వించుట కెట్టి యభ్యంతరము లేదు.

అట్లైన కపిలాద్యనువాద రూపమయిన యుక్తి
బలముచే వ్యాసతాత్పర్య మిది యని నిశ్చయించ
బడినచో నితర భాష్య గ్రంథాదులయం దెవ్వరికిని
ప్రవృత్తి కలుగదని చెప్పరాదు. "తంత్యోపనిషదం
పురుషం పృచ్ఛామి - నావేదవిన్మనుతే తం బృహన్తం"
ఇత్యాదిశ్రుతులచే షడ్విధ తాత్పర్య లింగాద్యుపేత
మయిన శ్రుతిబలముచేతనే పరతత్వ నిర్ణయము
చేయవలె ననెడు అర్థమే వ్యాసతాత్పర్య మగుటవలన
ఆ యర్థమునే ప్రతిపాదించునట్టి తత్తద్భాష్యగ్రంథ
పర్యాయచన చేతనే తన్నిర్ణయము చేయవలసి
యుండగా వానిలో భగవత్పాదభాష్యము ననుసరించి
వ్యాసతాత్పర్య నిర్ణయము యుక్తమా? శ్రీకణ్ణరామా
నుజమధ్వాది భాష్యముల ననుసరించి వ్యాసతాత్పర్య
నిర్ణయము యుక్తమా? అనెడు వాది విప్రతిపత్తి
రూపమయిన సంశయము రాగా కపిలాద్యనువాద
ముచే పుష్టిచెందిన భగవత్పాద భాష్యమునందు చెప్ప
బడిన ఉపక్రమోపసంహారాది షడ్విధ తాత్పర్య
లింగాదులతో గూడిన శ్రుతిబలము చేతనే వ్యాస
తాత్పర్య నిర్ణయము యుక్తము గనుక అందఱికిని

తత్త్వాష్యగ్రన్థాదులయందు ప్రవృత్తి సంభవించుట కెట్టి అభ్యంతరము లేదు.

వేదాంత శాస్త్రమునందు “రచనానుపపత్తేశ్చ నానుమానమ్” ఈ మొదలగు అధికరణములయందు పూజ్యుడగు వ్యాసమహర్షిచే సాంఖ్య మత నిరాకరణ మెట్లు చేయబడునో అలాగుననే సాంఖ్యతన్త్రము నందును పూజ్యుడగు కపిలమహర్షిచే వేదాంతశాస్త్రాభి మతమైన కేవలద్వైత - భేదోపాధికత్వ - ప్రపञ్చా విర్వచనీయత్వా ద్యనువాదపూర్వకముగా అద్వైతము ఖండన చేయబడెను. అది ఆ సాంఖ్య తన్త్రమందెట్లు నిరాకరించబడినదనగా : అందలి సూత్రములను వ్రాయుచున్నాను. సాంఖ్యశాస్త్ర ప్రథమాధ్యాయమునందు ‘నా విద్యాతోవ్యవస్తునాబద్ధాయోగాత్’ ‘వస్తుత్వే సిద్ధాంత హానిః, విజాతీయద్వైతాపత్తిశ్చ’ ‘విరుద్ధోభయ రూపాచేత్’ ‘సతాదృక్పదార్థా ప్రతీతేః’ ఆ అధ్యాయమునందే ‘ఉపాధి భేదేపి’ ‘ఏకస్య నానా యోగ ఆకాశస్యేవ ఘటాదిభిః’ ‘ఉపాధి ర్భిద్యతే నకు తద్వాన్’ ‘ఏవ మేకత్వేన పరివర్త మానస్య’ ‘స విరుద్ధ ధర్మాద్యాసః’ ‘అన్య ధర్మత్వేఽపి నారో పా త్త త్సిద్ధిరేకత్వాత్’ ‘నాద్వైత క్రుతి విరోధో జాతి పరత్వాత్’ ‘విదిత బద్ధకారణస్య దృష్ట్యా తీద్రూపమ్’ ‘నాన్తదృష్ట్యా చక్షుష్మతా మనుపలంభః’ ‘వామదేవాది ర్ముక్తోనాద్వైతమ్’ ‘అనాదావద్య యావదభావా ద్భవిష్యదప్యేవమ్’ ‘ఇదానీమివ సర్వత్ర నాత్యంతో చేదః’.

ఇట్లు ప్రథమాధ్యాయ మందలి సూత్రములు చెప్పి పञ్చమాధ్యాయ మందలి సూత్రములను దాహరించుచున్నాను. పञ్చమాధ్యాయమునందు- ‘నా విద్యా శక్తి యోగో విస్సంగస్య’ ‘తద్యోగే తత్సిద్ధా వన్యోన్యా శ్రయత్వమ్’ ‘స బీజాంకురపత్ సాదినంసారక్రతేః’ ‘విద్యాతోఽన్యత్వే బ్రహ్మ బాధ ప్రసక్తేః’ ‘అబాధే నైష్పల్యమ్’ ‘అవిద్యా బాధ్యత్వే జగతోఽప్యేవం’ ‘తద్రూపత్వే సాదిత్యమ్’ ఆ అధ్యాయమునందే వేతాకచోట ‘నావిర్వచనీయస్య తదభావాత్’; ఆ అధ్యాయమునందే మరొకచోట - ‘నాద్వైత

మాత్మనో లిజ్జా తద్వేర ప్రతీతేః’ ‘నానాత్మనాపి ప్రత్యక్ష బాధాత్’ ‘నోభాభ్యాంతే నైవ’ ‘అన్య పరత్వ మవివేకానాం తత్ర’ ‘నాత్మా ఽవిద్యానో భయం’ ‘జగదుపాదానకారణం నిస్సంగత్వాత్’ ‘నైక స్యానన్త చిద్రూపత్వే ద్వయోర్భేదాత్’ ‘నానన్తాభివ్యక్తి ర్ముక్తిర్నిర్దర్శకత్వాత్’.

ఇట్లు పञ్చమాధ్యాయమునందలి సూత్రములను జెప్పి షష్ఠాధ్యాయమునందలి సూత్రములను జెప్పుచున్నాను. షష్ఠాధ్యాయమునందు- ‘ఉపాధిశ్చేత్తత్సిద్ధౌ పునర్ద్వై తమ్ - ద్వాభ్యామపి ప్రమాణ విరోధః’ ‘ద్వాభ్యామన్య విరోధాన్న పూర్వము త్తరంచ సాధకాభావాత్’ ‘ప్రకా శస్తత్సిద్ధౌ కర్మకర్తృ విరోధః’ ‘జడవ్యావృత్తోజడం ప్రకాశయతి చిద్రూపః’ ‘సక్రతుతి విరోధో రాగిణామ్ వైరాగ్యాంతత్సిద్ధేః’ ‘జగత్సత్యత్వ మదుష్ట కారణ జన్యత్వాద్బాధకాభావాత్’.

ఇట్లు ఒకటి - అయిదు - ఆరు అధ్యాయములందలి పరమత నిరాకరణమే ప్రయోజనముగాకల కపిల సూత్రములందు కేవలద్వైతాధికము అతి స్ఫుట ముగా కవిపించుటవలన అట్టివాది ఎవరని ఆకాంక్ష రాగా వ్యాస సూత్రములందు పరస్పర విరుద్ధార్థ ప్రతిపాదిక బహువిధభాష్య ప్రచారముచే సంశయము వచ్చి తన్నిర్ణయము చేయవలసిన అవసరము కలు గగా పతంజలి - జైమిని - గౌతమ - కణాదాది సూత్ర కారులకున్ను - పాశుపతాది తాత్త్విక మతప్రవిష్టుల కున్ను - చార్వాకాది బాహ్యమత ప్రవిష్టులకున్ను - అద్వైత మంగీకరించని వారగుటవలన వాది త్వము సంభవించదుగాన పారిశేషిక ప్రమాణము వలనను, ప్రకారాంతరముగా ఆ నిర్ణయముయొక్క ఆకాంక్ష నివర్తించదు కనుకను, వ్యాసభగవానుడే వాదియని సిద్ధమగుచున్నది. మరియొకరీతిగా వ్యాస మహర్షిని విడిచి ఎవరినో మరియొకరిని అప్రసిద్ధుని వాదిగా సంగీకరించి వాని కభిమతమైన కేవల ద్వైతమునకు వ్యాస తాత్పర్య విషయత్వములేదని చెప్పుట కంగీకరించినను, భట్టభాస్కర- యాదవ ప్రకాశ- శ్రీకణ్ణ - రామానుజ - మధ్వాది భాష్యకర్తల

కభిమతమయిన యర్థములలో నీయర్థమే వ్యాస తాత్పర్యమని ఎవనిచేతను నిర్ణయించుటకు శక్యము కాకపోవుటవలనను, ద్వైతవాదులకు స్వపక్షస్థాపన చేసికొనలేనట్టి వితర్ణవాద ప్రసక్తి సంభవించును. అందువలన నీరెండు విధములయిన ఆకాంక్ష శాన్తించుటకు వ్యాసుడే వాదియని మన కిచ్చలేక పోయినను ఒప్పుకొనవలసియున్నది. ఈ యర్థమే తటస్థులగు మాత్పర్య విహీనులకు హృదయంగమ మయినది. ఈ విషయమయి కొంతమంది భేద వాదులు కపిలసూత్రములందుగల కేవలాద్వైతాను వాదరూప బ్రహ్మత్వమునకు ప్రతిక్రియను జేయుటకు సమర్థత లేనివారయినను పరంపరగా వచ్చుచున్న భేదవాసనచే కలుషితమైన అన్తఃకరణము కలవారయి నిజ మతాభిమానమును విడచిపెట్టుటకు సమర్థత లేనివారగుచు తమతమ బుద్ధ్యనుసారముగా కల్పింపబడిన యుక్త్యాభాసములయిన సూచీ శకలములచే కేవలాద్వైతానువాద రూప బ్రహ్మత్వమును పరిహరించుటకు కోరుచున్నవారలయి సాంఖ్య శాస్త్రానుసారముగా కేవలాద్వైతము వ్యాస తాత్పర్య విషయమని చెప్పుట యుక్తముకాదని పదమూడు రకముల పూర్వపక్షములను జేసిరి.

1. అందలి మొదటిప్రశ్నమిది—సాంఖ్యసూత్రములను పెద్దలెవరు తమ గ్రంథములందుదహరించక పోవుటచే కపిలునిచే చెప్పబడినవని నిశ్చయించుటకు వీలులేదు.

దానికి సమాధానము—పూజ్యపాదులగు విద్యారణ్యులు సూత సంహితకు వ్యాఖ్యయగు తాత్పర్య దీపికయందు “అతఏవ సాంఖ్యై రుచ్యతే సత్త్వ రజస్తమసాం సామ్యువస్థా ప్రకృతిః” అనియు అప్పయ్య దీక్షితులవారు తమ పరిమళ గ్రంథమునందు ‘అనుమానికమప్యేకేషామ్’ అను నధికరణమునందు “అతఏవ ‘స్థూలాత్పంచతన్మాత్రస్య’ అనునది మొదలుగాగల ‘సంహత పార్థశ్వా త్పురుషస్య’ ఇత్యన్తాని కపిల సూత్రాణి” అనియును, బాలకృష్ణా నందవరణులు పురుషార్థ రత్నాకరమనెడు గ్రంథమునందు “మోక్షస్తు లక్షిత స్సాంఖ్యైః అథత్రివిధ దుఃఖాత్యన్త నివృత్తి రత్యన్త పురుషార్థః” అని

యును. అభియుక్త గ్రంథములందు కపిలసూత్రములుదాహరింపబడుటచే సాంఖ్యసూత్రములు కపిలునిచే జెప్పబడలేదని చెప్పుటకు వీలులేదు.

ఇచ్చట మరియొక అవాన్తర పూర్వపక్షము చేసిరి. ఇట్లు అభియుక్త గ్రంథములలో కపిలసూత్రములున్నను, మీరు ఉదహరించుచున్న “కేవలాద్వైతాను వాద సూత్రములు కపిలునిచే జెప్పబడినవని నిశ్చయించుటెట్లు? అని.

దానికి సమాధానము—కపిల సూత్రములకు వ్యాఖ్యానము రచించిన “అనిరుద్ధాచార్యులు” మొదలగువారు “అథత్రివిధ దుఃఖాత్యన్త నివృత్తి రత్యన్త పురుషార్థః, ఇత్యారభ్య” “యద్వా తద్వా తదుచ్ఛిత్తిః పురుషార్థః” అను సూత్రమువరకు మధ్యగల సూత్రము లన్నింటికి వ్యాఖ్యానము చేయుటవలన పై నుదహరింపబడిన కేవలాద్వైతానువాద సూత్రములు కూడ తన్మధ్యపతితము లగుటచే కపిల ప్రణీతములని చెప్పుటయందు నిర్వివాదము.

రెండవ పూర్వపక్షము—ప్రాచీనాద్వైత గ్రంథములందు కపిల సూత్రోక్తి కేవలాద్వైత సాధకమయిన యుక్తిగా జెప్పకపోవుటవలన కేవలాద్వైతము వ్యాసతాత్పర్య విషయ మెట్లగును?

దానికి సమాధానము—శాంకం భాష్యాది ప్రాచీన గ్రంథములందు గౌతమ కపిలాది సూత్రకారులే ప్రతి వాదులుగా కనబడుటవలన వారి మతములను నిరాకరించుటయందు ప్రసక్తించిన భాష్యకారాదులు ఈ ఆధునిక భేదవాదుల వాదమును నిరాకరించుటకొఱకు కపిలానువాద యుక్తి పర్యన్తము పరుగిడుట వారి కంత అపేక్షితముగా కనబడకపోవుట వలనను, అప్పయ్య దీక్షితాది గ్రంథకారులకు తమతో సమానులగు యుక్తి ప్రమాణోపన్యాస సమర్థులయిన భేద వాదులు లేకపోవుట వలననే కపిల సూత్రానువాద రూప యుక్తిని అపేక్షించకయే పరమత నిరాకరణము చేయుట సంభవము కనుకను కపిల సూత్రానువాద యుక్తిని అపేక్షించలేదు. ప్రాచీన గ్రంథములందు ఉదహరించలేనంత మాత్రమున సాంఖ్యానువాదము కేవలాద్వైతసాధకయుక్తిగా పరిగణింపబడదని చెప్పుట మూర ప్రలపితముగా గూడ నగును.

శ బ రి

భాషాప్రవీణ
శ్రీ బృందావనం రంగాచార్యులు

విమలతపః కుటీరమున

వేదికపై నవమల్లికాపరా
గము నొలికించి - సుందర

సుఖంకర తోరణపంక్తితోడ - ర
మ్యముగ నలంకరించుకొని
సాంజలియై రఘురాము పాదప
ద్మములకడన్ సపర్యలు

నమస్సులు నల్పెడు నామె యెవ్వరో !

సాదర విలోకనాల దాశరథి యామె
హృదయపూజాంజలిని స్వీకరించుచుండె
భక్తిభావనలో బరవశతనంది
మురుసుకొని పోవుచున్నదా ముసలి యవ్వ.

కనులం దుత్తమశాంత తేజ
మొలుకంగా సర్వలోకేశు న
ర్చనలో శక్తిసమస్తమున్
నడల - వార్ధక్యమ్మునన్ దైవ భ
క్తిని కేలూతగబూని నిశ్చల
తపోదీప్తిం బ్రకాశించు యో
గిని యాధ్యాత్మిక భావసంపదలు;
జేగీయమ్ము లెల్లప్పుడున్.

ఆ ప్రశాంత విశాలమౌ ఫాలభాగాన
కోటిచంద్రుల చల్వ కొల్వడిర
వార్ధక్యమునకు లోబడిన నేత్రాలలో
తేజమ్ము భక్తి దీధితుల నిలువ
తడబడు పలుకల తహతహలో ముమ్ము
రమ్మగు పూజ్యభావమ్ము మెరయ

ఫలములందించెడి పనియందు మాతృత్వ

రాగలహదుల సొంపు ప్రోగువడగ
ఆశ్రమమ్మెల్ల నీవెయై యణువణువున
పరవశమ్మయి - శ్రీరామచంద్రు చరణ
సేవలో మాన్యవై మురిసెడి త్వదీయ
ధన్యజీవనమునకు వందనము తల్లి !

పరమ పావనమూర్తి సేవాప్రతాన
నిశ్చలానందవైభవనియతి దేలు
శబరివా : నీవు తల్లి ! విశాల విశ్వ
వంద్యమౌ ; తావకీన భవ్యంపుగాథ.

అకలుష జీవనమ్మున
మహత్తరభక్తి పథానువర్తివై
సకలము విస్మరించితిని
చల్లని సామికి రామమూర్తికిం
బ్రకటితమాయె నీ పరమ
పావన భావన - మెచ్చినచ్చె, తీ
రిక యెటులో యొనర్చుక
నిరీక్షణ నల్పెడి నిన్నుజూడగన్.

సాధ్వీమతల్లి కౌసల్య చల్లని యొడి
నోచిన బంగారునోము ఫలము
దశరథరాజు సుందర నందనోద్యాన
మందు పూచిన ఘనమైన పూవు
కౌశిక యాగదీక్ష సమాప్తమొనర్చి
ధివ్య తేజాన వర్ధిల్లు శక్తి
నిరత నిశ్చల జపనిష్ఠా గర్భిణి
పరమ సాధుజనాల పాలి కాపు

కొండ కోనలు - వనములు - గుహలు వెదకి
కొనుచు నరుదెంచె నా మహాఘనుడె నిన్ను
ఎట్టి మమకారమో : యేమో : యెరుగమమ్మ :
స్వర్ణసుమముల పూజలు జరుపుకొమ్మ :

ఎంతటి పుణ్య పూజ
తొనరించితివో గద ; తొల్లి జానకీ
కాంతుని నిష్కళంక
మమకార సుధానిధిలో త్వదాశ్రమ
ప్రాంతము భవ్య పంపదల
బంగరు కాంతుల నీనుచుండె. వే
దాంత పవిత్రభావ
విభవాతిశయ ప్రతిభా ప్రపూర్ణమై.

నిరుపమ భావనం దగిలి
నిర్మల ధర్మపథంబునే మనోం
బరమున నిల్చి- మానసము
భక్తిమయంబుగ- వందలాది వ
త్సరములు దివ్య దీక్షగొను
నయమి చంద్రులు పొందలేని దా
శరథిని స్వేచ్ఛగా గొలువ
జాలితి వెంతటి ధన్యురాలవో :

కన్నుల విందొనర్చు
నవకన్నుగు మేనున జేయి వైచి ; మా
యన్న : వరాలకొండ :
యని సాదరచిత్తము భక్తిభావ సం
పన్నముగాగ దివ్య
కుసుమమ్ముల గూర్చిన మాలతోడ ; రా
మన్న నలంకరించు
కొనునంతటి భాగ్యమ దెంతవారికో.

మమకారాతిశయమ్ముచే
శ్రమ సహింపన్ బూని యెంతెంత దూ
రమో : కాంతారమునం
జరించి ; తరుణారామమ్ములం జొచ్చి ; రు
చ్యములౌ పండ్లు సువాసనా
మిళిత పుష్పవ్రాతమున్ ; స్వామి కో
సము సాధించి గడించి
తెచ్చితివే : వాత్సల్యంబు నిండాంగన్.

ఒక్కొక్క పండునే కొరుకు
చుంటివి- వాని రుచుల్లొహించి ; యొ
క్కొక్కటి గాగ వారల
మహోత్తమమైన కరద్యయమ్మున
స్మక్కువ మీరగా నిడుచు
మాటలతో దినిపించుచుంటివే !
యెక్కడిదమ్మ ! యీ చనువు
నింత మమత్వము : నీకు వారికిన్.

మంచి ఫలమ్ము లిచ్చుటయే
మానసమం దతి ముఖ్యమంచు భా
వించుట ; ముందుగా గొరికి
యివ్వదలంచుటలోని యర్థమం
చెంచెనో : యేమో : స్వామి-
భుజియింపదొడంగెను మూడభక్తి భా
వాంచిత తాపకీన మధు
రాశయ పూర్ణ మృదూపహారముల్.

ప్రవిమల మానసమ్ముల
భక్తి రసాన్వితమై రహింప మా
ధవ పదసేవయందె
సతతమ్ము శ్రమించెడివార లెంద రీ
భువిని గలారు- నీవలె
నపూర్వ ఫలమ్మును బొందగల్గిరే
యెవరయినన్ ? జరిత్రకె
గడించితి వీవు నిజమ్ము నవ్యతన్.

పొంగులువారు భావముల
బూర్ణ మనమ్మున గొల్చువారికే
కొంగున బంగరై ముదము
గూర్చు బరాత్పరు డన్నమాట నీ
యెంగిలి పండ్ల గాథ
వివరించెను- భక్తుల యంతరంగ కు
ద్ధిం గని గాక, దైవము
మదిం బులకింపగజేసి డాయునే :

ప్రదిత రామకథా రసావగళ దరచి-
జ్ఞానసారము గ్రోలెడి మానవులకు
పరమ పావనమైన నీ చరితలోని
అక్షరాక్షర మాదర్శమైనదమ్మ !

శ్రీ మెహర్ బాబా జీవిత చరిత్ర

శ్రీ శ్రీనివాసరావు

మెహర్ బాబా 1894, ఫిబ్రవరి 25 న పూనా నగరంలో జన్మించారు. వీరి తల్లితండ్రులు ప్రీన్ బాను, షెరియార్ జీ ఇరానీ. విద్యార్థిగా ఆటలు, సంగీతం, కవిత్వం, సాహిత్యాల్లో ఎక్కువ ఆసక్తి చూపేవారు.

పూనా, దక్కన్ కళాశాలలో చదువుచుండగా వీరికి నద్దురు హజరత్ బాబా జాన్ తో పరిచయ మేర్పడింది. ఆమె ఆశీర్వాచన ఫలితంగా బాబా జీవితంలో మార్పిడి వచ్చింది. బాహ్యస్మృతిని మార్చిగా కోల్పోయారు. దైవసంబంధమైన ప్రేమలో లీనమై పోయారు. 1915 లో వీరు నద్దురు శ్రీ శాయిబాబాను ఉపాసనీ మహరాజును సందర్శించారు. వీరిరువురి సాంగత్య ఫలితంగా శ్రీ బాబా ఆధ్యాత్మికంగా పరిమార్చుతమై పొందారు. శ్రీ బాబాకు బాహ్యస్మృత్యు కలిగేటట్టు చేయటానికి ఉపాసనీ మహరాజ్ కు ఏడు సంవత్సరాలు పట్టింది. సకోరీ ఆశ్రమంలో ఉపాసనీ మహరాజ్ కు శ్రీ బాబా ఈ ఏడుసంవత్సరాలలో అతి సన్నిహితులయ్యారు. ఆధ్యాత్మిక విషయాల్ని గురించి వీరిరువురు రాత్రింబెళ్లు తర్జనభర్జన చేశారు. శ్రీ బాబా బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని పొందారు. ఉపాసనీ మహరాజ్ వీరిని ఈ యుగంలో అవతారమూర్తిగా పేర్కొన్నారు. వారి శిష్యులను అనుచరులను అందరిని శ్రీ బాబాను అనుసరించవలసినదిగా వారు ఆదేశించారు.

1921 నుండి శ్రీ బాబా మానవాభ్యుదయానికి లోక కల్యాణానికి పాటుపడుతున్నారు. వివిధ మతములవారు వివిధ దేశములవారు వీరికి శిష్యులు కాజొచ్చారు. నిస్వార్థ సేవను వారికి అలవర్పారు. వారందరిని ఆధ్యాత్మికంగా విజ్ఞానవంతులుగా చేశారు. శ్రీ బాబాలోని దివ్యత్వాన్ని ఫీరు చవిచూడ గలిగారు.

శ్రీ బాబా అనేక ఆశ్రమాల్ని స్థాపించారు. అహమ్మదు నగరానికి సమీపాన 'ఆరంగామ్'లో ఒక పాఠశాలను స్థాపించి, జాతి మతభేదములను పాటించక అందు అన్నిమతముల బాలురను చేర్చుకొను ఏర్పాటుచేశారు. ప్రేమాశ్రమము పేరిట మరొక పాఠశాలనుకూడ నెలకొల్పారు. పేద విద్యార్థులకు ఇందు ఉచిత భోజన సౌకర్యాల్ని కల్పించారు. వీటినేగాకుండ ఒక ఉచిత వైద్యశాలను, సాధనాశ్రమమును, మస్తు ఆశ్రమమునుకూడ స్థాపించారు.

మస్తులను గురించి కొంచెం వివరించటం అవసరం కావచ్చు. మస్తులు ఆధ్యాత్మిక ఉన్మాదులు. వీరికి బాహ్యస్మృతి ఉండదు. ఎప్పుడు దైవచింతనలోనే ఉంటారు. శ్రీ బాబా వీరికి సేవచేస్తూ దైవ సాక్షాత్కారాన్ని పొందటానికి తోడ్పడుతుంటారు. శ్రీ బాబా రోగులకు స్వయంగా సేవచేస్తూంటారు. లిజులకు ధనవిస్త్రాదులనిచ్చి వారికి పాదపూజ చేస్తుంటారు.

శ్రీ బాబా 1925 ఫిబ్రవరి 10 నుండి మౌనదీక్ష వహించారు. ఇంగ్లీషు అక్షరములుగల పలక నొకదానిని తమ సందేశాలను వివరించటానికి ఉపయోగిస్తూ ఉండేవారు. 1954 అక్టోబరు 4 న వారు ఆ పలకనుకూడ విడనాడారు. అప్పటినుండి వారు వ్యక్తం చేయవలసిన విషయాన్ని సంజ్ఞలద్వారానే వ్యక్తం చేస్తుంటారు. వారి అనుచరులు వాటిని లిఖితరూపంలో పెడుతుంటారు వాటిని వారికి చదివి వినిపించి సరిగా నున్నది లేనిది తెలిసికుంటారు. వీరి సంజ్ఞలకు గుర్తులకు ఒక ప్రత్యేకత ఉంది. వారిని

దర్శించినవారికే వాటి ప్రత్యేకత గ్రాహ్యంకాగలదు. వాటిని వివరింప వీలుపడదు.

వీరి అనుచరులు ప్రపంచం నలుమూలల ఉన్నారు. అనేకసార్లు వీరు ఇంగ్లండు అమెరికా మొదలైన దేశాలను సందర్శించి వారి భక్తులను తరింపజేశారు. వారు క్రొత్తగా ఎట్టి మతాన్నిగాని స్థాపించటానికి పూనుకోలేదు. ప్రేమద్వారా మానవుడు మోక్షమును పొందవచ్చుననే వారినందేళం. ప్రాపంచక జీవితాన్ని విడనాడమనిగాని, వర్ణాశ్రమధర్మాల్ని విడనాడమని గాని వారు కోరడంలేదు. ప్రపంచములోని వాస్తవిక పరిస్థితులను ధైర్యంతో ఎదుర్కొని ఆధ్యాత్మికంగా ఉన్నతిస్థాయిని చేరమనే వారు కోరేది. సత్యాన్ని గ్రహించడానికి ప్రతి మానవుడు కృషిచేయాలని వారు బోధిస్తున్నారు. ఎవరినీకూడ తమతమ మతాన్ని విడిచిపెట్టమని వారు కోరడంలేదు. వివిధ మతాలు కూడ దేవుని వివిధ దృక్పథాల్ని విపులీకరించటాని కుపకరిస్తాయని వారు ఉద్ఘాటిస్తున్నారు. దైవసాక్షాత్కారాన్ని పొందటానికి మతం ఒక మార్గమని వారి అభిప్రాయం. వారిచ్చిన విశ్వసందేశాలలో కొన్నింటిని ఈ క్రింద పొందుపరుస్తున్నాను.

“నేను మేల్కొలుపుటకే గాని బోధించుటకు రాలేదు” “మీరందరు ఏనాటినుండో అనాదిసిద్ధముగా నున్నవారే. మీరందరు కలిసి ఒకటే పరమార్థ స్వరూపము. మీలో ప్రతి ఒక్కరిలోను దైవము ఇమిడియున్నాడు. ఆ దైవస్వరూపము కాలముచే కట్టుబడదు, అది అనంతము. అందువలన మీరు అనంతులే కాని ఈ నాడు మీరు బంధితులు. యుగయుగములనుండి మీరు ఈ బంధములలోనే యున్నారు. ఈ బంధములను మీరు ఒక క్షణమాత్రములో విముక్తి నొందెదరు. ఆ బంధవిముక్తికి ఉన్న ఒకే ఒక దారి ‘సర్వవిలీనమైన ప్రేమ’.” “నన్ను అర్థము చేసికొనవలెనని యత్నింపకుడు. నాలోను మీకందునదికాదు. నన్ను కేవలము ప్రేమింపుడు” “తమ సర్వస్వము నాయందు అర్పించిన వారు పిమ్మట తమ సర్వస్వము నాయందే కనుగొన

గలరు” “ప్రేమమయుడు తన ప్రేమికులకు దాసుడు. తన భక్తులకు భక్తుడు. ఇదీ ప్రపంచమునకు నేనిచ్చు సందేశము” “సామాన్యముగా అందరు అనుకొను మనస్సు నాకులేదు. నాకున్నది విశ్వహృదయము. దానిని తెలిసికొనుటకు విశ్వహృదయమే కావలెను.” ఈ విధంగా వారిచ్చిన సందేశాలు అనేకం గలవు. వాటి నన్నిటిని సామాన్యంగా అర్థంచేసుకోవడం, ఆచరించడం చాల కష్టంతో కూడుకొన్నపని. అనంతమైన భక్తివిశ్వాసాలు అవసరం. మానవులను ఆధ్యాత్మికంగా పురోగమింపజేయటానికి వారు చేస్తున్న కృషి అపారం. వారు అనేకసార్లు ఉపవాసాలు చేస్తుంటారు. ఏకాంతంగా అనేక నెలలు గడుపుతూ ఉంటారు. వారు తలపెట్టిన ప్రతి పని యొక్క లక్ష్యాన్ని అర్థంచేసుకోవడానికి సామాన్య మానవులకు సాధ్యపడదు.

వారు రచించిన గ్రంథాలు అనేకం ఉన్నాయి. వాటిలో చాల గ్రంథాలు ఇంగ్లండు అమెరికా దేశాలలో ప్రచురింపబడినాయి. ఈ దేశంలోకూడ అనేకం ప్రచురింపబడినాయి. ‘గాడ్ స్పీక్సు’, ‘విజిన్ హుమానిటీ’, ‘లైఫ్ యట్ ఇట్సు బెస్టు’, వాటన్నిటిలో వారు బోధిస్తున్న అనేక ఆధ్యాత్మిక విషయాల్ని గురించి వివరంగా వివరింపబడి ఉంది. వారు రచించిన ఇంకా కొన్ని గ్రంథాలు ముద్రింపబడలేదు. వాటి ముద్రణకు వారింకా అనుమతించలేదు. మెహరుబాబా ఒక విజ్ఞాననిధి, అత్య సాక్షాత్కారాన్ని ఉపకరించేది అది.

వారిని దర్శించటానికి ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు వీలుపడకపోవచ్చును. ఏకాంతంలో గడిపే దినాల్లో వారిని ఎవరు కూడ కలియుటకు వీలుపడదు. వారిని దర్శించినవారికి వారిలో ఉండే మహత్తర శక్తి విశదమవుతుంది. అనేకమైన సందేహాలతో, వివిధ విషయాల్ని గురించి వారిని ప్రశ్నించాలని వెళ్లినవారందరు వారిని దర్శించగానే వారి సందేహాలు తొలగిపోతాయి. వారికి ప్రశ్నించవలసిన విషయాలు కూడ ఉండవు. వారు జాతి మత వర్గ విభేదాల్ని పాటించరు. వారిని

ఎవరైన కలియవచ్చు. బీదలపై వారు ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహిస్తూఉంటారు. వారి అనుచరులు ప్రపంచం అంతటా చాలమంది బీదవారే.

వారి విశ్వసందేశాలని వివరించటానికి అమెరికాలో 'ఎవే కనర్' అనే పత్రికను వారి అనుచరులు నిర్వహిస్తున్నారు. ఆంధ్ర తదితర రాష్ట్రాలలో వారి సందేశాన్ని వివరించే అనేక పత్రికలు నడుపబడుచున్నాయి.

ఒక సందర్భంలో శ్రీ బాబా నేను నిప్పువంటి వాడినని తెలిపారు. అది ఈ క్రింద యథాతథంగా పొందుపరుస్తున్నాను.

(శ్రీ ఆది కె. ఇరాని, ఆంధ్ర మెహర్ మండలి (కాకినాడ) ప్రచురించిన విషయాన్ని ఆధారం చేసుకొని.)

Baba is Fire

"When you feel cold
And sit near the fire
It drives your cold
And makes you perspire
When you feel hungry
And cook on the fire
It gives you your food
for which you aspire
But if you like a fool
Try to play with fire
It may burn you so badly
That would make hell admire."

స వ రణ

నవంబరు నెల ఆరాధనలో ప్రచురించిన "మనిషి - మహర్షి" 34 వ పుట 2 వ కాలంలో

కన్నబిడ్డనె
తన్నితరుముచు
అన్నె మెనయగ
కన్నమొరగే
కంగులెరిగిన
నంగిగోవులు
అన్నదానిలో చివరి రెండు పంక్తులు
కందులెరిగిన
గంగిగోవులు

అని ముద్రించబడింది. పాఠకులు సవరించుకొన ప్రార్థన.

—ఎడిటర్.

యుగయుగాల చరిత్రతో భక్తిప్రబోధం చేయండి

స్వాగతోపన్యాసంలో శ్రీ బి. రంగన్నగౌడ విజ్ఞప్తి

శ్రీశైలంలో కర్నూలుజిల్లా దేవాలయాల ధర్మకర్తల ద్వితీయ మహాసభలు

కర్నూలుజిల్లా దేవాలయాల ధర్మకర్తల ద్వితీయ మహాసభలు శ్రీశైలంలో నవంబర్ నెల 28 వ తేదీన మహా వైభవంగా జరిగాయి. 27 వ, తేదీ రాత్రి భోజనానంతరం విషయ నిర్ణయ సభ జరిగింది. 28 వ తేదీన ఉదయం అల్పాహారవిందు తర్వాత ఎనిమిదిన్నర గంటలకు తిరిగి విషయనిర్ణయసభ జరిగింది. తీర్మానాలుకూడా చేశారు.

వతాకవందనం తర్వాత దేవదాయశాఖ కమీషనర్ శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్య బి. ఏ. బి. యల్. గారు శ్రీ శివాజీసభామందిర ప్రారంభోత్సవం చేశారు. స్థానిక స్వపరిపాలనామాత్యులు శ్రీ డి. సంజీవయ్యగారు సభను ప్రారంభించారు. మహాసభ జ్యోతిని శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు వెలిగించారు. గుంటూరు వెళ్ళవలసిన ప్రత్యేక కార్యక్రమం ఏర్పడినందువల్ల దేవదాయశాఖామంత్రి శ్రీ అనగాని భగవంతులరావుగారు ఈ మహాసభలో పాల్గొనలేదు. ఆహ్వాన సంఘాధ్యక్షులు శ్రీ బి. రంగన్నగౌడగారు స్వాగతోపన్యాసం చేశారు. శ్రీ పేపూరి యెల్లమందయ్యగారు కార్యదర్శి నివేదిక చదివారు. ఆహ్వానసంఘంవారు మంత్రి శ్రీ సంజీవయ్యగారికి, శ్రీ లక్ష్మయ్యగారికి సన్మానపత్రం సమర్పించారు. శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్యగారు ప్రధానోపన్యాసం చేశారు. శ్రీ యన్. యస్. గుప్త, శ్రీ సి. ఏ. తిమ్మారెడ్డి (M. L. A.) ప్రభుత్వం ఉపన్యసించారు. సాయంత్రం 5 గంటలకు తేనేటివిందు జరిగింది. శ్రీ కేశవనాథ్, బేబి కస్తూరి, కుమారి నిర్మల ప్రభుత్వ శివతాండవనృత్య ప్రదర్శనం జరిగింది. రాత్రి 8 గంటలకు మంత్రి శ్రీ సంజీవయ్యగారి అధ్యక్షతను శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు రచించిన “మార్గందేయ విజయం” నాటకప్రదర్శనం జరిగింది.

ఆహ్వానసంఘాధ్యక్షులు శ్రీ బి. రంగన్నగౌడగారి స్వాగతోపన్యాసం పూర్తిపాఠం యీక్రింద ప్రచురించబడుతున్నది.

మహాశయులారా :

స్వాగతము - సుస్వాగతము

వతీత పావన పూజ్యుడైన నిలయ ధర్మకర్తాధికారము వహించిన మీకెల్లరకు, ఉన్నతాధికార, అధికార, అనధికార, మహాశయులకు ఈ మహాదివ్యపూజ్యక్షేత్రమున స్వాగతమిచ్చు భాగ్యము లభించినందులకు ధన్యుడను. ఇది మహా సుధనము.

మా ఆహ్వానమును గౌరవించి వ్యయప్రయాసలకోర్చి ఇందరుదెంచిన మీకెల్లరకు శ్రీశైలవాసు డాయు రారోగ్యైశ్వర్యము లొసగి రక్షించుగాక :

మనము ఈ సమావేశమున చర్చించు దేవాలయముల సముద్ధరణ, మతరక్షణ మున్నగువాటిని, నిర్మాణ కార్యము సృష్టించుటకు దీక్షవహించి కీర్తి, పుణ్య, యశస్కాములగుటకు, శ్రీ పరమేశ్వరు డనుగ్రహించుగాక :

ఈ శ్రీశైలమహాక్షేత్ర మాహాత్మ్యము ఎంతయో గలదు. అది ఎల్లరికి తెలిసియుండుటచేత ఆ ప్రసక్తి మీకే వదలి ప్రస్తుతాంశమున కుపక్రమించుచున్నందులకు మన్నించుదురుగాక :

యుగాలనాటి దేవాలయములు - వేదకాలము

సత్యసాధన సత్పురుషవరేణ్యులారా :

దేవాలయములు ఈనాటి సృష్టికావనియు, యుగయుగాల క్రితమే సృష్టికాబడినవనియు, వేదపురాణ, చరిత్రలు, విశదపరచుకొనుట యట్లుండగా, ఈ శ్రీశైలభ్రమరాంబ మల్లికార్జున ఆలయములు యుగాలసృష్టిని నిరూపించుచు ప్రబల నిదర్శనము లిచ్చుచుండుట మీకు తెలిసున్న విషయమే. వేదపురాణకాలములలో దేవాలయములు, ఆశ్రమములు, మతములు, మానవానీకముయొక్క విజ్ఞాన, భక్తి, ముక్తి మున్నగు ప్రపత్తులు ప్రసాదించుటకు ఎక్కువ తోడ్పడినవని చరిత్రలు తెలుపుచున్నవి. ఈనాడు శ్రీ తిరుపతి దృష్ట్యా, వేద, పురాణ, కాలము పునరావృత్తి ప్రారంభమైనదని అనేకులు నమ్ముచున్నారు. అందు జరుగు భక్తి, ముక్తి కార్యకలాపాల సాక్ష్యము నమ్మదగినదే.

మన పూర్వులు శ్రీ తిరుపతివలెనే ప్రజానీకమున, మత, ఆధ్యాత్మిక ధర్మాలు పెంపొందుటకు సుఖవగు మార్గములు ఈ దేవాలయములేనను గొప్పసమ్మతముతో హిందూమత రక్షకు పెట్టనికోటలగు దేవాలయములు సృష్టించి వాటి స్థిరత్వమునకు దాతలు అపారద్రవ్యము, భూములు, దానమొసగిరి. దేవాలయములు ప్రపంచమున కొనర్చిన మహాత్తర ప్రయోజనములు అనేకముండుటచేతనే విరివిగా దేవాలయములు సృష్టి కాబడినవి....

చరిత్ర, దేవాలయములు

నీతి కార్యధురంధరులారా :

హిందూరాజులు మన దేశమును పాలించుచున్నంతవరకు దేవాలయములు ప్రవర్తమానముగా ప్రకాశించి రక్షణలు పొందినవని చరిత్రలు విశదపరచుచున్నవి. దేశము మహమ్మదీయ పాలన సంక్షోభమునకు గురియైనప్పుడు అనేక దేవాలయములు మశీదులుగా మారినవి. ఆ అదను పురస్కరించుకొనిన పోర్చుగీసు కంపెనివారు దక్షిణ రాష్ట్రమును ఆక్రమించుతూ అందుగల కొన్ని దేవాలయములను త్రైస్తువర్చీలుగా మార్చుకున్నారు. ఈ ఎదురు దాడులను హిందూరాజులు నెదుర్కొని మిగిలియున్న దేవాలయములను రక్షించగలిగిరి అనిచరిత్రలు సాక్ష్య మిచ్చుచున్నవి.

అయినప్పటికి కిడులో మేలొనగూడినదనుకుంటాను. ఈ పుభయదాడుల వలన హిందూదైవనిలయాలు భగ్నమొందినప్పటికిన్ని ఆ దైవస్థావరాలు ఏ అత్యాచారవ్యవస్థల కుపక్రమింపక వారి మతాచార సర్వాంతర్యామియగు భగవానుని ప్రార్థనలకు వినియోగించుకొన్నారు. అవిధానము భగవంతునికి సమ్మతమే ననుకుంటాను. భగవద్గీతలో, శ్రీకృష్ణపరమాత్మ :

శ్లో॥ యే యథా మాం ప్రపద్యంతే తాం స్తదైవ భజామ్యహమ్ । మమ వర్తమానువర్తంతే మనుష్యాః పార్థ సర్వకః॥

పార్థా : భక్తులు నన్ను ఏరీతిగా దలచిన కోవగింపక అనుగ్రహించి ఆమార్గమును అనుసరించుచున్నానని బోధించెను. మహమ్మదీయ, త్రైస్తవ ఉద్దేశ్యములు గీతా నియమమునకు సమన్వయముగా నుండుటచేతనే వారి ఆశ యము ధన్యతగాంచె ననుకుంటాను.

కాగా : అన్నిధర్మాలు గుర్తించిన హిందువులకు దేవాలయముల పారువత్సం లభించగానే పరశురాముడు రాజుల హతమార్చినట్లు కొన్ని దేవాలయములు ఖతమొనర్చినారు. వాతాపి సర్వం జీర్ణించుకున్నట్లు కొన్ని దేవాలయ ముల అస్తులు కొందరు జీర్ణించుకొన్నారు. కొన్ని దేవాలయముల ఆస్తి పాస్తులు సముద్రమును అగస్త్యోపాసన జేసినట్లు

గుటకాయస్వాహజేయుటకు కొందరు కొంగజపం జేయుచున్నారు. అందు కనుకూలముగా బృకశివువరములవంటి ఇనాం భూముల పట్టాలచట్టం హుటాహుటి బయలుదేరి విహరించుచున్నది. అనేకులు జోహారు కొట్టుచూ భగీరథ యత్నమువంటి ప్రయత్నము నిర్వహించెను జక్కుల సంతోషముతో మూటాముల్లె నిద్దపరచుకొని “మా పెద్దలే ఆపేరను కొనుచు” పట్టాలుపొందుటకు ప్రయాణం కట్టుచున్నారు—

ఇదంతా ఎందుకు ప్రస్తావించుచున్నానంటే, మహమ్మదీయ క్రైస్తవుల దాడులు, మనవారి దాడులు యేవి ఉత్తమమైనవో ఆలోచించి ఈ అన్యాయాద్విత ఆశాపికావాన్ని హడలించి అంతమొందించు మార్గాలు అన్వేషించుటకు మనవిజేయుచున్నాను.

చరిత్ర మరెట్లున్నదంటే? మహమ్మదీయ పోర్చుగీసు దాడులు అణగారిన మీదట ఈస్టిండియా కంపెనీ పాలన భారతావనిపై ప్రారంభమైనది. ఈ క్రొత్తపాత సంధులలో పై రీతిగా అనేక దేవాలయములు నాశనమైనవి. మహమ్మదీయ గ్రీసు దాడులే శ్రేష్ఠమనిపించుకొన్నవి. బ్రిటిషుపాలన పాదుకొనగానే దేవాలయముల ఆస్తుల దురాక్రమణనుగురించి ప్రజాందోళన చెలరేగినది. దీనితో మిగిలున్న దేవాలయములు ప్రభుత్వదృష్టి నాకర్షించినవి. ప్రభుత్వం ప్రజా ఆందోళనకు మాన్యత గలిగించినది.

1817 సం. లో ప్రభుత్వము “రెగ్యులేషను” అను అట్లు సృష్టించి ఛర్మాదాయముల పాలన, రివిన్యూబోర్డుకు వప్పగించినది. ఈ అట్లువల్ల 1839 సం. వరకు ఏదో ఒకరీతిగా పాలనసాగి స్వార్థుల దోపిడీలతో ఉగ్గినలాడుచున్న దేవాలయములకు ఈ అట్లు యాతకరీతి సహకరించినది.

ఇంతలో దేవాలయముల పాలన ప్రశ్నలండను సభలో చర్చకు గురియైనది. ఆ సభవారు “క్రైస్తవమతము అవలంబించిన రాజులు, మంత్రులు, విగ్రహారాధన జరుగు హిందూదేవాలయములను పాలింపరాదు; వాటిని ఆస్తులతో సహా తక్షణమే స్వదేశస్థులకే వప్పగించవలెను” అని తీర్మానించిరి. ఆ ఉత్తర్వులు రాగానే మద్రాసు రాజధానియందుగల మతదర్శనసంస్థలు ఆయా జిల్లాధికారులు తమకు యుక్తమని తోచినవారికి వప్పగించి 1839-40 సం. లో ప్రభుత్వ పెత్తనం వదలుకొనిరి.

ఈ సమయమున అదనుగుర్రెరింగిన పెత్తనందారులు కొందరు వెనుకటివలెనే దేవాలయముల ఆస్తులు సంగ్రహించి దేవాలయముల పేరుపైతిష్ఠలు నాశనముజేయుచుండిరి. ఈ ఘోరదురంతదుర్దశ వారింబటకు తిరుగా ప్రజాందోళన సాగినది. దీనితో 1863 సం. ఢిల్లీ శాసనసభలో ఒక చట్టం తయారుజేసి దేవాలయములను కమిటీలకు వప్పజెప్పిరి ఈ చట్టం, వంశవరంపరాహుక్కుగాగల దేవాలయములను, మతములను ఏలాటి తనిఖీ లేక వదలినది. దీనితో అమితదాయంగల శ్రీరంగం, తిరుపతి దేవాలయములే వృద్ధిజెందలేకపోయినవి. ఈ శ్రీకైలం, అహోబిలం, హంపి, మున్నగు సుహృత్త్రాలు అట్లే, మినుక్కుమినుక్కుమంటూ అణగుండగా, మధ్య, కనిష్ఠ తరగతుల దేవాలయములగతి తలచుకోనేల? ఈ రీతిగా 1920-22 వరకు తొట్టుపాటులతో దేవాలయములు కాలంగడివినవి. అనేకం అంతిమ దశలో “నిష్పేద బ్రహ్మపదావలంబనగతిన్ గ్రీడించు యోగింద్రుమర్యాద” వెలయుచుండెను. “కంచెయే చేనుమేసిన కాపుగతి యేమున్న” దను రీతిగా బాధ్యతగల హిందువులే అన్యాయ దురంతాలకు చేతులు జాచిన అన్యూతేమి పట్టినది? సంతోషించుచూ భాగాలు పుచ్చుకొనుచూ ఎవరి పని వారు చక్కబరచుకొనుచుండిరి. ఇప్పట్లున ప్రజాందోళన లున్నట్లు చరిత్రలు చూపెట్టలేదు.

మనము మద్రాసు రాజధానిలో వ్యవహరించుచున్నప్పుడు ఆ శాసనసభ మంత్రి కీ॥ కే॥ పానుగల్లు రాజాగారు ఈ యుదంతమంతా దెలిసియుండుటచేత 1923 సం॥ దేవాలయముల చట్టం నిర్మించి హిందూమత దేవాలయముల బోర్డు రూపొందించిరి. దానితో అనేక దేవాలయములు తల లెత్తినవి. స్వార్థులకు గర్భావేదన మిక్కుటా మైనది. కొందరు చట్టమును ప్రతిఘటించిరి. చట్టమును రద్దుపరచుకొనుటకు సుప్రీం కోర్టువరకు శ్రమపడిరి. ఆ ఢాకల తర్జన భర్జనలతో చట్ట లోపాలు సరిదిద్దుకొని దిట్టపడినది. బోర్డు దినదినాభివృద్ధి జెందినది. శ్రీ గవర్నమెంటు హస్త గతమైనది.

ఇప్పు డీ డిపార్టుమెంటు గౌ. శ్రీ మంత్రుల పాలనలో క్రిడించుచున్నది. నేటి శాసన సభ్యులకు మన దేవాలయముల పీడితావస్థలు తెలుస్తున్నవి. కాని దేవాలయముల బాగోగులు కోరువారు శ్రీ రాజాగారివలె కీర్తికాంతను వరించువారు ఇంతవరకు అరుదైనందున కాలమహిమను తలపోయవలసి వచ్చినది. కాని కాలమహిమచేత కొందరు

సభ్యులు కొన్ని మాత్రం జేసినారు. ఒకాయన మోహిని చట్టం నిర్మించి దేవుని యీనాంభూములు బోగంవారికి పట్టాలు యిప్పించినారు. ఒకాయన దేవుని యీనాంభూములు అర్చికులకు, దేవుండ్లకు పంపకాలు యేర్పాటు చేసినారు. ఒకాయన యీనాములు పట్టాలిచ్చు చట్టం చేసినారు. ఇంకా వుండవచ్చు. ఈ రీతిగా దేవాలయాలు “క్రిందెట్లు మీదెట్లు క్రిష్టంభోట్లు” అన్నట్లు “లేరెవ్వరు దిక్కుమాలిన మొరాలకింపన” అను రీతి స్వరీంచుచున్నవి.

నేటి యుదంతము

నదయ హృదయులారా :

యుగాలనాటి మానవానికి ముయొక్క దైర్య, సైర్య, సత్య, ధర్మానుష్ఠానము లీనాడు కట్టుకథ లనిపించు చుండవచ్చు. “దైవాదీనం జగత్స్వం మంత్రాదీనంతు దైవతం” అను సత్యమును పరిశీలించవలెనన్నచో శిథిలమైన దేవాలయములుగల గ్రామములు, పూజలులేక పాడుపడిన దేవాలయములుగల గ్రామముల క్షీణ దుర్లభాలు వికాల భావమున తిలకించినచో వేదవాక్కులయొక్క సత్యము, దేవాలయములయొక్క మహత్తర ప్రయోజనములు తేటతెల్ల మగును. ఈ కాలమున దేవున్ని మాత్రం గ్రుడ్డినమ్మకముతో త్రోసివేయలేదుకాని, వర్ణ, ఆశ్రమ, మత, ధర్మములు లేవు. మోక్షము, గీతము హుళక్కి; ప్రకృతి సాక్ష్యమే నిదర్శమనువారికి యీ గొడవ అంతా నచ్చదు. నేడు జరుగు చుండే వేదవిమర్శనా విధూర యుదంతములు క్రొత్తగా ప్రారంభమైనవికావు. యుగాలనాటి మానవానికి ముయొక్క హయాములో సహితము సత్య ధర్మాదిమతములు అప్పుడప్పుడు కాలచక్ర కల్లోలమున క్రిందుమీదొరుగుతుంటు సహజ మని చరిత్రలు తెలుపుచున్నవి. ఆ ప్రక్రియ మనకు తప్పినదికాదు. అయితే విశ్వవిఖ్యాతమగు నీశ్వర సమేష్టి యానందము అందరిని ముగ్ధుల జేయుచున్నది.

ఇటీవల ప్రపంచ మత మహాసభ ఢిల్లీలో జరిగినది. ఆ సభను ఇండియా ప్రెసిడెంటు శ్రీ బాబూ రాజేంద్ర ప్రసాదుగారు ప్రారంభించుతూ “మానవుడు మత ధర్మాలకు లేక ఆధ్యాత్మిక ధర్మాలకు తగిన స్థాన మివ్వకపోతే విజ్ఞాన శాస్త్రాభివృద్ధినుంచి ప్రయోజనము పొందలేడు” అని నుడిపిరి. మరియు ఆ సభకు అధ్యక్షత వహించిన ఇండియా వైస్ ప్రెసిడెంటు శ్రీ సర్వేపల్లి రాధాకృష్ణ పండితులుగారు “భావి మానవజాతి రక్షణ నిమిత్తం మానవుడు తాత్కాలిక బుద్ధి వైపునుంచి ఆధ్యాత్మిక చింతవైపు తన మనస్సును హృదయాన్ని మరలించుకోవాలి; మహాసభ మన మతాలపట్ల ఇతర మానవులపట్ల గౌరవం కలిగేటట్లుచేస్తే జన్మతః వ్యక్తులుగాని జాతులుగాని గొప్పవికావు అనుట మరువజాలదు” అని యుద్ఘోషించిరి.

ఈ అమృత వాక్కులలో భావగర్భితమగు అద్భుత పారమార్థ మిమిడియున్నదనుకుంటాను. ఈ ధర్మాలు ధర్మకర్తల హృదయాల కంకితమైననాడు దేవాలయాలు ధన్యతనొంది దేశము సర్వేషాం సుఖః ప్రమోద మొందగలదు.

మన కర్తవ్యము

దేవాలయోద్ధారక సుధీమజులారా :

అయినదైనది, పోయినది పోయినది. గతమును అవగాహన జేసుకున్నాము. ప్రకృత మీ నాడు మన విజ్ఞానమును నినియోగించి మన కర్తవ్యమును నిర్ణయించుకొనవలసిన సమయ మిదే ననుకుంటాను. తైలాసాధిపతి యగు శ్రీ భ్రమరాంబ వల్లికార్జునులు, మన యీప్పితములు సిద్ధిజేయుటకు నిరీక్షించుచున్నారు. సందియము వలదు. కార్యారోచన నిమగ్ను లగుదురుగాక :

మన యీ ఆందోళన ఈనాటిది కాదనియు, వెనుకటికాలమున నీరీతి అనేకము జరిగియుండుటచేతనే ఇంత వరకు కొన్ని దేవాలయములైనా ధరణిపై మనియుండగలిగెననియు విశదపడుచున్నది. నేటి ఆందోళన పెరవలి ప్రథమ పథతో చరిత్రలో నూతనాధ్యాయమును ప్రారంభించుకొన్నది. పెరవలి ధన్యత గాంచెను.

ఇయ్యది ప్రజాప్రభుత్వం. ప్రజలలో గొప్పవైతన్య మున్నది. ప్రజలయొక్క మన్నన, ప్రజల చేదోడు వాదోడు లేనిది పాలనావిధానము సుకరము, శ్రేయము నొందజాలదని రాజనీతిజ్ఞు లంటున్నారు. “వైజ్ఞానిక, వేదాంత

శిరోమణి"యగు శ్రీ డాక్టరు రావాకృష్ణ పండితులు, రాజరాజన్య శిరోరత్నమగు శ్రీ డాక్టరు బాబు రాజేంద్రప్రసాదు, సప్తఖండములయందు రాజనీతిజ్ఞతయం దారితేరిన శ్రీ డాక్టరు నెహ్రూపండితులు, మున్నగు మహాశయులు ప్రజా రాజ్యమున ప్రజలబాధ్యతలు నొక్కివక్కాణించుచున్నారు గదా : దేవాలయముల అభివృద్ధులులేని సూత్రములుగల శాసనములను పాటించవలయునా ? లేక దేశ సుఖప్రదములగు దేవాలయాభివృద్ధి రక్షణలుగల పేదమహర్షుల సూత్రములవంటి శాసనములను పాలించి కృతార్థత జెందవలయునా : అను నిర్ణయాలు ఆలోచించుచే మన కర్తవ్యమని తలచుచున్నాను.

పెరవలి ప్రథమ మహాసభలో ఆత్మావసరమగు కొన్ని తీర్మానములు కావించబడినవి. ఈ మహాసభకు అనుభవజ్ఞులు దేవాలయములపై భక్తివిశ్వాసములుగల పెద్దలగు ధర్మకర్తలు అనేకు లరుదెంచిన్నారు. మీ మీ అనుభవాలు వ్యక్తపరచి, దేవాలయముల ఆస్తులు పారపోక దక్కించి దేవాలయములు ఎక్కువ అభివృద్ధుల జెందించుదురని మిక్కిలి అశించినాను.

దేవాలయముల ఇనాం భూములు భోగంవారికి, అర్చకులకు తదితరులకు పంపకంజేసినట్లు విశదపరచు కున్నాను. దేవుడు మైనరు. మైనరు అస్త్రీ అలా పంపకాలు జేయుటకు ఎవ్వరికి ఏలాటి హక్కులులేవని ఇటీవల సుప్రీం కోర్టు తీర్మానించినదని విన్నాను. సైతానికి దేవాలయాల ఆస్తులు అలా పంపకాలగుట దేవాలయాల లంతరించుటకున్నా హిందూమతమును కూలద్రోయుటకున్నా పునాదులేనని గట్టిగా చెప్పవలసియున్నది. అవిధముగా నమ్మవలసియున్నది. ఈ ఆస్తులు భుక్తపరచుకొన్నవారినుంచి సుకువుగా దేవాలయాలకు స్వార్థీనమగుటకు ప్రభుత్వము చెయ్యజేసుకోవాలి.

ముగింపు

దయాంబుధి భక్తచింతామణిలారా :

దేవాలయముల క్షీణస్థితులగురించిన ఆందోళనను ప్రత్యక్షముగా గాంచుటకు ధర్మాదాయముల మంత్రి గౌ॥ శ్రీ ఎ. భగవంతుర్రావుగారు, స్వపరిపాలనా మంత్రి గౌ॥ శ్రీ డి. సంజీవయ్యగారు, ధర్మాదాయముల కమిషనరు శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్యగారు, గజేంద్రుని రక్షణకు శ్రీహరి పారిపోవుచుండగా "తనవెంట న్నిరి లచ్చివెంట ననరోధవ్రాతముం దాని వెన్నను బిక్షింద్రుడు" అని పోతన గాంచిన రీతిగా తదితర అధికారులు దేవాలయాల అవరోధాలు దీర్చగల మహాదయాసముద్రు లెల్లరు నరుదెంచిన్నారు. మన సదుద్దేశ్యములు రక్షణపొందగలవని ఆనించుచున్నాను.

వికాలమగు మనజిల్లాలో శ్రీ ప్రభుత్వం అజమాయిషి క్రింద ఘమారు మూడువేల దేవాలయములున్నవి. అదుపు అజ్ఞలేని దేవాలయములు ఘమారు పదివేలున్నవి. జీవచ్ఛవములైన దేవాలయములు ఘమారు ఆరువేలుండవచ్చు. భూగర్భమున అణగారిన దేవాలయములు సుమారు నాలుగు వేలుంటవి. వీటికన్నింటికి యినాం భూములున్నవి. కొన్ని పలుకుబడిగలవారికి, కొన్ని తదితరులకు, కొన్ని పరివారకులకు భుక్తమైనవి, అగుచున్నవి దేవాలయములలోని దేవులకు పూజాపునస్కారములు లేక అనేకం అంతరించుచున్నవి, అంతరించినవి. ఈవిధముగా దేవాలయాల అదృశ్య కార్యము పూర్తియగుటకు ఇంకా కొంతకాలం జరుగగలదేమోననుకున్నాము. కాని ప్రస్తుతం అమలుకొచ్చిన యినాం భూముల చట్టంవలన పర్యవసాసం ముంగిట చేరింది. ఈ పట్టాలు కాకముందే కొన్ని యినాములు విక్రయాల్పై నవి. విక్రయా లగుచున్నవి, దేవాలయముల స్థలాలు కొందరు దేవలవ్ మెంటు స్కీముకు అంటగట్టి భవనాలు కట్టినారు, కట్టిస్తున్నారు. కొందరు స్వంత వినియోగాలకు భవనాలు కట్టినారు, కట్టిస్తున్నారు. వీటినిన్నిటిని దేవాలయాలకు దక్కించాలి.

మన సంఘము సురక్షితముగా మస్తిర సేవజేయుటకు అర్ధికపుష్టి గలిగించాలి. మన సంఘ సదుద్దేశ్యములు ప్రజారోకమున ప్రాకుటకు "శ్రీశైలం" అను ఒక వారపత్రికను ప్రచురణ జరిగించాలి. ప్రభుత్వము దేవాలయాల ప్రాముఖ్యత, రక్షణ మున్నగువాటి సుద్బోధించుటకు ప్రచారకుల నియమించాలి. దేవాలయముల యినాములపై విధించు పట్టారేటు పన్నులో పూర్వము యినాం రేటునిస్తు మినహాయించుకొని ఎక్కువగల శిస్తురూకలను దేవాలయాలకు బేరీజు పిద్దుక్రింద యిప్పించాలి. పూజలలేక శిథిలమైన దేవాలయముల యినాములు పరహస్తంనుంచి భక్తులు ఆకర్షించిన పేద దేవాలయాల కిప్పించాలి. కవిష్వ తరగతి దేవాలయాలకు ప్రభుత్వం ఏటా వసూలగు కంట్రీబ్యూషనులో కేమనిది పద్దు

క్రింద గ్రాంటు యిప్పించాలి. యోగ్యతగల దేవాలయములు స్థాపించుకొన్న ప్రాథమిక పాఠశాలలను ప్రభుత్వం గుర్తించి ప్రారంభించుచి గ్రాంటు నొసగుటకు కోరాలి. దేవలవ్ మెంటు స్కీముక్రింద ప్రజల కిందజేయు సంగీత భజన సామగ్రులు దేవాలయాల భజనలకు, గ్రామ ప్రభాత సేవోత్సవాలకు అన్వయింపజేయాలి.

శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగారు సభాజ్యోతిని వెలిగించినందులకు కృతజ్ఞతలు దెలుపుచూ వారి పాలనకాలముననే దేవాలయముల అనర్థములు అంతమొంది, ఆజ్యోతి విశ్వభ్యాతిగా ప్రజ్వరిల్లుచూ దేదీప్యమానమై వెలగాలని సర్వేశ్వరుని ప్రార్థించుచున్నాను.

బాధ్యతగల అమాత్యులు గొ॥ శ్రీ ఎ. భగవంతురావు, యం.ఎ., ఎల్.ఎల్.బి. గారు సభాధ్యక్షత వహించుట, గొ॥ శ్రీ డి. సంజీవయ్య, బి.ఎ., బి.యల్., మంత్రిగారు సభను ప్రారంభించుట ఆంధ్ర ప్రదేశ్ వ్యాప్తమగు దేవాలయములు పునరుద్ధారణయగు మనమయ మానన్న మైసదనియే గోచరమగుచున్నది. కేంద్ర ప్రభుత్వము దేవాలయములగోడు ఆలకించుటకు శ్రద్ధవహించరని పేషర్లలో చదివినాను. ఈ సభవారు ఆంధ్ర ప్రదేశ్ దేవాలయముల రక్షణలను దృష్టియందుంచుకొని చేసిన ఈ తీర్మానములను ధన్యత నొందించి త్వరలో చట్టరూప మొందించి కేంద్ర ప్రభుత్వ విచారణకు ఆదర్శనీయముగా రూపు రేఖలు దిద్ది దేవాలయాలను కాళ్ళతముగా మనింపజేయాలని మంత్రుల వారిని ప్రార్థించుచూ సభవారి కందరికి వందనములర్పించి ముగించుచున్నాను.

ఆంధ్రప్రదేశ్ కార్మికశాఖామాత్యులు శ్రీ డి. సంజీవయ్య, ధర్మాదాయశాఖాధ్యక్షులు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్యగార్లకు కర్నూలుజిల్లా దేవాలయాల ధర్మకర్తల ద్వితీయ మహాసభ ఆహ్వాన సంఘంవారు సమర్పించిన సన్మానపత్రములో ఈ క్రిందివిధంగా విన్నవించారు :

అమాత్యశ్రీభారా :

భారతావనియందు ప్రసిద్ధిగాంచిన మహాపుణ్యక్షేత్రమగు ఈ శ్రీకైలభమరాంబ మల్లికార్జునస్వాముల సన్నిధిన స్వాగతమిచ్చు భాగ్యము లభించినందులకు ధన్యులము. మా ఆహ్వానమును మన్నించి రాజకీయకార్యము తెన్నియున్నను ఇందరుదెంచి సభను దిగ్విజయమొందించిన మీరలకు అనేక కృతజ్ఞతావందనములు.

రాజకీయధురంధరా :

యుగాలనుండి అవిచ్ఛిన్నముగా విరాజిల్లుచు చరిత్ర ప్రసిద్ధిజెందిన హిందూదేవాలయము లీనాడు అనేకము ఊడదళలో దైన్యమొందుచున్నవి. దేవాలయములు ప్రజానీకమున కవసరమగు విజ్ఞాన, జీవన మున్నగు ప్రపత్తులు వృద్ధిబొందించుటకు ఎంతో తోడ్పడుచు ప్రభుత్వ వ్యయము క్లుప్తపఱచి పాలనకీర్తి ప్రకాశింపజేయుట తమకు తెలియనిదికాదు.

ప్రభుత్వం సృష్టించిన ఇనాంభూముల చట్టం దేవాలయములు, మఠములపై వశ్రాయదమువలె చెలరేగి కొన్ని భూములు వ్యక్తులకు పట్టాలు కలిగించుచున్నది. అమ్మకాలగుచున్నవి. ఈ ఆచరణతో అప్పుడే కొన్ని దేవాలయాలలో పూజలలేక మూతబడి, స్థలాలు ఇండ్లకు, దొడ్లకు భుక్తమగుచున్నవి. ఈ విధముగా ఆంధ్రావని గల అన్ని దేవాలయములు, మఠములు అస్తమంకాకముందే వీటికి సంభవించిన విహత, విచ్ఛిన్న దుర్దశలు ఇనాం భూముల చట్టములో మినహాయించి రక్షణలుగలిగించాలని కోరుచున్నాము—

ఇదివరలో ప్రభుత్వము ఇనాంభూముల సర్వీసుదార్ల పేర్లు తొలగించి సర్వీసు పేరు వుంచమని T. Q. A. - 6-1381/38 డి. 28-4-88 ఉత్తర్వు గ్రామస్తుల కందజేసినది దానితో కొందరు సర్వీసుపేర్లు తొలగించి సర్వీసుదారు పేరును దృఢపఱచినారు. వెబల్ మెంటు కాబడిన తదుపరి కొందరిసంధా ననుసరించినారు. దీనితో వ్యక్తులిప్పుడు పట్టాలు బొందుటకు అర్హులేకున్నది. వెబల్ మెంటు రికార్డు పునరాలోచించి పట్టాలు రద్దుపఱచుటకు ఉత్తర్వు పారించుటకు అర్థించుచున్నాము.

ఆంధ్రప్రదేశ్ H.R. & C.E. కమీషనరు శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య బి.ఏ .బి.ఎల్.,
గారికొకమనవి

అర్యో !

తాము వెలిగించిన నీ సభాజ్యోతి భారతావని దివ్యప్రకాశమొందుటకు భగవానుడనుగ్రహించుటకు ప్రార్థించుచున్నాము.

దైవకార్యధురంధరా :

తాము తలపెట్టిన దివ్యక్షేత్రోరద్ధాణ పథకము భక్తుల గాఢముగా నాకర్షించి విజయవంతమైనది. ఇందుకు భక్తుల సహకార ధనప్రవాహమే నిదర్శనము. తామీశాఖన పదికాలములపాటుండుటకు భక్తులు శ్రీ విశ్వేశ్వరుని వేడుచున్నారు. అనుపమ అనుభవాలు గడించిన పుణ్యమూర్తులగు తాము నేడు దేవాలయముల, మఠముల కూల ద్రోయు అనంతశక్తుల నివారణోపాయములు తమకు తెలిసివుండియు తమ డిపార్టుమెంటునే మూసివేయవలసిన తరుణము చేరువయగుచుండగా తాము మిన్నకుండినందులకు లోకము విస్తుజెందుచున్నది. తమ డిపార్టుమెంటుకు, దేవాలయాలకు, మఠాలకు భారతావనిలో ఆదర్శమగు రక్షణమార్గాలు ఆలోచించి త్వరలో చట్టరూపమొందించి తమకేగాక, మన ఆంధ్రప్రభుత్వమునకు శాశ్వతకీర్తి చేకూర్చవలెనని అనంతకోటి భక్తులు ఆశించి ఆదుర్దా జెందుచున్నారు.

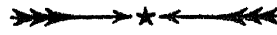
మీకెల్లరకు శ్రీలైలవాసు డాయురారోగ్యైశ్వర్యము లొసగి రక్షించుగాక :

[తీర్మానాల వివరాలు తక్కిన ఉపన్యాసాలు జనవరినెలలో ప్రకటింపబడుతాయి. -ఎడిటర్]

దేవీనవరాత్రోత్సవ సందర్భంలో విజయవాడ శ్రీ కనకదుర్గగుడిలో
కమీషనర్ శ్రీ పైడి లక్ష్మయ్య గారికి

శ్రీ తమ్మిశెట్టి వెంకటస్వామిగారు సమర్పించిన

దేవీ దండకము

శ్రీ శాంకరీ! దేవి! చిద్రూపిణి! దుష్ట సంహారిణి! శిష్ట సమ్మోదిని! పాహి దుర్గా!
కృపాదత్త భక్తాన వర్గా! జితానేక దేవారి వర్గా! సదా సాధు రక్షక మార్గా! దయంజూచి
రక్షించుమో స్వర్ణ దుర్గా! మహాదేవి! ఈ పృథ్వినింగల్గు నిర్జీవ జీవాళి సర్వంబు నెవ్వేళ నీ శక్తిచే
జన్మ సార్థక్యముం జెందు నీ శక్తి లేకున్న జీవాళి ప్రేతంబెకా! పస్తుజాలంబు వ్యర్థత్వమున్
జెందునో యమ్మ? సర్వేశ్వరీ! సర్వ దేవాంశ సద్రూపిణి! తల్లి, నారీమతల్లి! త్రిలోకైక
నూతా! జగన్మోహిని! ఇట్టి నీ సర్వ శక్తిత్వముం శుద్ధ చిత్తంబునన్, భక్తి తత్త్వంబునన్, నిండు
మోదంబునం బారవశ్యంబునన్ దెందమందుంచి యెవ్వారు ధ్యానింతురో, వారలానంద
వారాళిలో జేరు భాగ్యంబు వర్జింపగా శక్యమే! ఇష్ట కామేశ్వరీ! మేటి విశ్వేశ్వరీ! పాహి,
మహేశ్వరీ! దుష్ట సంహార మూహించి రౌద్రంబునన్ మించి, క్రోధంబు సంధించి, యష్టాదశంబై స
హస్రంబులం జూచి, చక్రంబు ఖడ్గంబు శూలంబు పాశంబు, వజ్రంబు దండంబు, విల్లంబులన్
బూని, వ్యాఘ్రాజినం బొప్పుగా దాల్చి, బల్ భీకరంబైన సింహాసనం బెక్కి, గ్రుడ్లెఱ్ఱగాజెసి
గర్జించి హ్రీంకారివై, యట్టహాసంబునన్ బెట్టుగా నొక్క ఘంకారముంజేయ, బ్రహ్మాండభాండంబు
లోక్కుమ్మడిన్ దారుమారౌచు గంపింపవే! కొండలున్ బెండులై గాలి కల్లాడిపోవే, మహాశక్తి!
వేదుష్టలోకంబునుం బట్టి, చెండాడి పాదంబులన్ మెట్టి, మర్దించి మర్దించి, బాధించి బాధించి, వేధించి
వేధించి, శ్రీఘ్రమ్ముగా దుమ్ముగా ధూళిగాజేసి, పోకార్పవే దుష్ట సంహోభిణి! భైరవీ! అంబ!
ఓ దేవి! నీ రూపు గన్నంతనే, పేరు విన్నంతనే శాకినీ ఛాకినీ గాలిదయ్యంబులున్, ధూళి
భూతంబులన్ గోలుగోలంచు గగ్గోలునుంబొంది భీతిల్లి వెయ్యామడల్ పాతీనిశ్చేష్టులై నాశముం
జెందవే, శాంభవీ! కాళి, క్లింకారి! నీ భక్త సందోహమున్ బ్రోవ నెవ్వేళ సంసిద్ధవైయుండు
మాయమ్మ మత్రాప్రార్థనం బొండు శాంతాత్మవై నిండు ప్రేమంబుతో జక్క నాలింపుమమ్మా!
జగన్మాత! శ్రీ పైడి వంశాబ్ధిసోముం డుదారుండు శాంతుండు దాంతుండు లక్ష్మయ్యనామాభి
రాముండు నిత్యంబు నీ దివ్య లీలా ప్రదేశంబులన్ జూడగా నోచుకొన్నట్టి దివ్యుండు, నీ సేవలం
దెట్టి లోపంబు రానిక సద్భక్తి నీక్షించు భక్తుండు సీమోల నిచ్చోట నీనాడు మన్నాడు జూడమ్మ!
భాగ్యంబు నైశ్వర్య భోగంబు దీప్తాయు రారోగ్యము న్నిచ్చి కాపాడగా నిన్ను ప్రార్థింతుమో
యమ్మ! మా మాట మన్నింపుమోయమ్మ! మీవారమమ్మా నమస్తే నమస్తే నమస్తే నమః.

స్తుతులు - నుతులు

[నవరాత్రోత్సవాల సందర్భంగా దేవాదాయ ధర్మాదాయ శాఖాధ్యక్షులు శ్రీ వైడి
లక్ష్మయగారి అధ్యక్షతను విజయవాడలో జరిగిన కవయిత్రుల సన్మానసభలో కవ
యిత్రులు చదివిన వారివారి రచనలలో నుంచి ముఖ్యమైనవాటిని యిక్కడ ప్రచు
రిస్తున్నాము. ఈ సన్మానసభలకు సంబంధించిన వార్తలు క్రిందటి నెల సంచికలోనే
ప్రచురించాము. ఎడిటర్.]

౧

(౧) రాజ్యద్రజితాద్రిమాద్రజెలువై, కృష్ణానవంతీ పయో
ధారాధాతదరిమణి విలసితోదాత్త ప్రభాహార్య శో
భారమ్యాగ్రతటినివాసిని, సమద్వాణి రమారక్షణో
దారక దుర్గ మదంబిక న్గొలుతు భక్తశ్రేణి పాలింపగన్.

దుర్గా మల్లిశ్వరు లప
వర్గప్రాపకులు, దళితపాపాఘతమో
వర్గపరిరక్షణా నై
సర్గదయాపరులు పరమశాంతుల నెంతున్.

గంగారూపిణి, కృష్ణవేణి, నిజభంగ స్ఫూర్తినుత్తుంగమై
గంగాజాటుని, లోగొనంగడగ, వీకన్ గౌరి భూమిధరో
త్తుంగ ప్రాంగణసీమ నిల్పుటకు నెంతో శక్తిరూపంబునన్
గంగాస్ఫర్శవిముక్తి, భర్త కిడు దుర్గాదేవి మిమ్మొముతన్.

రచన : శ్రీమతి దేశిరాజు భారతీదేవి

శ్రీ కనకదుర్గ మల్లేశ్వరస్వామి ఆరాధనోత్సవములు

౨

శ్రీమస్మహో స్వర్ణదుర్గా! సమస్తాపవర్గా! త్రిలోకేశ! సర్వేశ! మల్లేశ్వరాత్మప్రియా!
సుప్రియా! సర్వలోకాభయా! విశ్వజనయిత్రీ! గాయత్రీ! కారుణ్యగాత్రీ! త్రినేత్రీ!
జగద్ధాత్రీ! కల్యాణచారిత్రీ! ప్రజ్ఞానదాత్రీ! విధాత్రీ! నమస్తే!

త్రైలోక్యసౌందర్య చిద్రూపిణీ! సచ్చిదానంద పీయూష సంవర్షిణీ! దీనసంరక్షణీ!
భక్త చింతామణి! సర్వమాంగళ్య దాజ్ఞాయణి! దివ్యవాణి! త్రివేణి! నమస్తే!

శివా! చారుశీలా! భవా! శాంభవీ! వేదమూలా! కృపాపాంగ వీణావిలోలా! సదా
పుణ్యమూలా! మహాపాప నిర్మూల! సర్వాంధతామిశ్రజీమూతవాతూల! సర్వసహాభార
నిర్వర్తితాభేల! సర్వావనీపాలనోద్యేల! బాలా! నమో!

విశ్వలీలావినోదా! జగత్ప్రాణపారిణ దీక్షాప్రమోదా! పరాశక్తి! ముక్తిప్రదా!
వేదవేదాంత వేద్యా! నమస్తే!

నమస్తప్రపన్నార్తి విచ్ఛేదకర్త్రీ! మహాయోగమూర్తీ! ప్రశాంత ప్రసన్న, ప్రసా
దాత్మమూర్తీ! స్వయంజ్యోతి! స్వరూఢి! శ్రీ పార్వతీ మాతృదేవీ! నమస్తే!

శ్రీ విజయవాటిపురీ! శాంకరీ! రాజరాజేశ్వరీ! రాజమల్లేశ్వరీ! శ్రీమహాగౌరి!
మాహేశ్వరీ!

శ్రీకృష్ణవేణీమహావాహినీ తీర మాహేంద్ర కిలాద్రి సంవాసినీ! సర్వతోభద్ర
సంధాయినీ! విశ్వసమ్మోహినీ! సర్వసౌలభ్య సందర్శినీ! సింహికావాహినీ! శ్రీభవానీ!
మందహాస ప్రపుల్లారవిందాననా! చిద్విలాస ప్రబోధాత్మ యోగాసనా!

రత్ననూణిక్య గాణిక్య కోటీర భాస్వత్రప్రభాభాసితా! వజ్రవైడూర్య తాటంక
కేయూర మంజీర హారావళీరాజితా! దివ్య సౌభాగ్య సంపన్న సంశోభితా! భవ్యతేజో
విరాజత్రప్రభావాన్వితా! నవ్యతారుణ్య లావణ్య సుశ్రీయుతా! సర్వసంస్తుత్య సంపూజితా!
నిత్య సత్యస్వరూప ప్రదీపా నమో! శుద్ధబుద్ధాత్మ చిద్రూప దీపా నమో! ముక్తరూపా నమో!
జ్ఞానదీపా నమో! శ్రీనుదోంకార రూపా నమో! సర్వసంశ్రేయ రూపా నమో! పాహి
మాం పాహి శ్రీ కనకదుర్గా మహాదేవదేవీ! నమస్తే! నమస్తే! నమః.

రచన : శ్రీమతి ద్రోణరాజు లక్ష్మీబాయమ్మ

ది వ్యయాత్ర

3

కృష్ణవేణితటంబున నింద్రకీల
పర్వతంబున వసియించి భక్తులకును
భుక్తిముక్తుల నిత్తువు భూరి మహిమ
కనకదుర్గమ్మ నా నమస్కృతులు నీకు.

నిత్యకల్యాణి నీ నిలయంబు నిరతంబు
నిత్యకల్యాణమై నెగడునమ్మ
పినవచ్చునెప్పుడు వేదగానంబులు
మేళతాళములతో మేళగించి
భాష్యాది గ్రంథముల్ బహు పురాణంబులు
శ్రుతిపేయ మగుచుండు శ్రోతలకును
నిత్యోత్సవంబులు నిరతాన్నదానముల్
భక్తుల నందడి పరిధవిల్లు
దినదినంబును సేవింతు దివిజవరులు
అడుగులకు మడుగులొత్తుదు రవని సురులు
యోగదృష్టిని నిగ్నాంతు యోగివరులు
రమణి యేమందు నీ హజారపు బనందు !

నీకొండ నివసించి నిష్ఠతో మునివరుల్
శపము లెస్సగజేసి ధన్యులైరి
నిన్నాశ్రయించియే నిరుపేద జనులెల్ల
దారిద్ర్యమును ద్రోచి ధనికులైరి
నీ ప్రాపు గాంచియే నియతులై భూసురుల్
ఇహపరంబులను సాధించినారు

నిను కోరి కొల్చియే నిత్యసౌభాగ్యంబు
సాధించుకొనినారు సాధ్యులెల్ల
జనని నీ చూపు పన్నీటిజల్లు మాకు
మాత నీ దరహాసంబు మల్లెనరులు
తల్లి నీ ప్రేమ మమృతంపు ధామమమ్మ
దేవి నీ దర్శనమే మాకు దివ్యయాత్ర

ఒకవేళ తల్లివై యుత్పంగమున జేర్చి
పసిబిడ్డలటు జూతు ప్రజలనెల్ల
ఒకనాడు తండ్రివై సకలమ్ము సమకూర్చి
హితముగోరుచు నుండు వెల్లప్రొద్దు
ఒక్కొక్క సమయాన నొజ్జవై విద్వేల
తెల్పుచు మము తీర్చి దిద్దుచుండు
మౌకట నార్తుల బాధ లుపశమింపగజేసి
ప్రాణదాయనివోచు ప్రణతిగాంతు
వన్నియును నీవయై ప్రజ కన్నియెడల
కామితార్థము లొనగెడు కల్పవల్లి
వగుచు వెలసిన నీశక్తి నరసి తెలియ
నల్పమతులై న మాబోంట్లకలవియగునె !

సాటి మగువవుగాన నేనాటికైన
భక్తి భజియించి ముక్తిని బడయవచ్చు
ననెడి యాశను నిను గొల్తు నహరహంబు
నెలమి పూజించు నీవారి నేలు మమ్మ !

రచన : శ్రీమతి రావూరు వెంకట సుబ్బమ్మ

దేవాదాయ, ధర్మాదాయశాఖ కమీషనర్

శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్యగారి పర్యటన విశేషాలు

7-11-59 వ తేదీన శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు గుంటూరునుంచి అమరావతివళ్ళి అక్కడ అమరేశ్వరాలయానికి వెళ్ళారు. అక్కడ చురుకుగా జరుగుతున్న పనులను పరిశీలించారు.

కల్పించగలదని శ్రీ జి. యస్. యస్. రామమూర్తిగారు శ్రీ లక్ష్మయ్యగారికి వివరించారు. అక్కడ అతి చాకచక్యతో జరుగుతున్న పనికి శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు సంతృప్తి ప్రకటించారు.

ముట్లూరు

నవంబర్ 8 వ తేదీ గుంటూరుకు ఏడుమైళ్ళ దూరంలో ఉన్న ముట్లూరులోని రామలింగేశ్వరస్వామి చెన్నకేశవస్వామివార్ల దేవాలయాలను దర్శించారు. ఈ దేవాలయాల్లో జరుగుతున్న అభివృద్ధికరాలైన పనులన్నిటినీ సావధానంగా పరిశీలించారు. ఈ సందర్భంలో జరిగిన సహాసభకు మూడువేలమందిజనం తిరునాళ్ళ రోజులలోవలె వచ్చారు. శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు సభకువచ్చిన మహాజనాన్ని ఉద్దేశించి భారతీయసంస్కృతి వైశిష్ట్యాన్ని గురించి విపులంగా గంభీరమైన ఉపన్యాసంచేశారు. అసభలోనే అనేకమంది ప్రజలు “ఈ దేవాలయం అభివృద్ధికి యింకా హెచ్చుగా సహాయపడాలి” అని శ్రీ లక్ష్మయ్యగారికి విజ్ఞప్తిచేశారు.

అన్నవరం

శ్రీ వైడి లక్ష్మయ్యగారు ఆంధ్రప్రభుత్వ హోం శాఖ డిప్యూటీ సెక్రటరీ శ్రీ వి. పి. రామారావు శ్రీ జె. సి. నాగిరెడ్డి M. L. A. శ్రీ మండలి వెంకటకృష్ణారావు M. P. గార్లతో అన్నవరం వెళ్ళారు. కార్తీక శుద్ధపాడశివాడు అన్నవరంలో జరిగే శ్రీ సత్యనారాయణస్వామివారి వ్రతాలను పెక్కింటిని చూచారు.

అక్కడ జరుగుతున్న నాలుగులక్షల రూపాయల ఖలువగల పనులను సమీక్షించారు. సూతనంగా నిర్మితమైన యాత్రికుల మందిరాన్ని పరిశీలించారు. ఈ మందిరానికి త్వరలో మన ముఖ్యమంత్రి శ్రీ నీలం సంజీవరెడ్డిగారు ప్రారంభోత్సవం జరుపనున్నారు.

సింహాచలం - విశాఖపట్నం

శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు నవంబర్ 12 వ తేదీన విశాఖపట్నంనుంచి సింహాచలం వెళ్ళారు. అక్కడ అతిచురుకుగా జరుగుతున్న రోడ్డుపనిని పరిశీలించారు. ఇప్పటికీ మైలుదూరం రోడ్డుపని పూర్తి అయినది. జనవరినాటికి కొండపైనున్న దేవాలయం వద్దకు జీపు ప్రయాణంచేసే అవకాశం యీరోడ్డు

రాజమండ్రి

నవంబర్ 16 వ తేదీన కమీషనర్ శ్రీ లక్ష్మయ్యగారు రాజమండ్రి వెళ్ళారు. మార్కండేయస్వామి కోటిలింగేశ్వరస్వామి దేవాలయాలను దర్శించారు. 10 వేల రూపాయలఖర్చుతో కోటిలింగేశ్వరస్వామివారి దేవాలయానికి ప్రహరీ గోడకట్ట

దానికి గర్భగుడిలో స్ఫటికపురాళ్ళు వేయించడానికి అనుమతి యిప్పించవలసిందని శ్రీలక్ష్మయ్య గారికి ధర్మకర్తలు విజ్ఞప్తి చేశారు.

సాయంత్రం రామకృష్ణ సేవాసమితిలో జరిగిన మహాసభలో శ్రీలక్ష్మయ్యగారు ఆంధ్ర సాహిత్య చరిత్రను వివరించారు. ద్వ్యర్థి, త్ర్యర్థి, చాతుర్థిక ప్రబంధాలపై అనర్గళంగా పునన్యసించారు. అదే సభలో ఆస్థానకవి శ్రీశ్రీపాద కృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు రచించిన “శ్రీకృష్ణ స్వీయచరిత్ర” అనే పద్యాత్మకమైన ఆత్మకథను ఆవిష్కరించారు. ఈ పుస్తకాన్ని ఆస్థానకవి తమ తల్లిదండ్రుల కంకితమిచ్చారు. ఈ మహాసభకు దాదాపు 2 వేల మంది జనం వచ్చారు. శ్రీలక్ష్మయ్యగారు ఈ సభలోనే లలితకళలపై ప్రసంగిస్తూ “రాష్ట్రంలో వివిధ దేవాలయాల ఆదాయాన్ని బట్టి ఆచుట్టుపక్కల గ్రామాల ప్రజల్లో మన మతంపైన పురాణాలపైన కవిత్వం శిల్పం మొదలైన వివిధ లలితకళలపైన అభిరుచికలిగేట్లు ప్రచారంసాగించాలని దేవాదాయ ధర్మాదాయ శాఖ యత్నిస్తున్నదని దానికి ప్రజలంతా సహకరించాలని” విజ్ఞప్తి చేశారు.

“ఈ రాజమహేంద్రవరం నన్నయభట్టారకుని నాటినుండి నేటి ఆస్థానకవి వరకూ ఆంధ్ర భాషకు సంస్కృతికి నిలయంగానే ఉన్నది. కవితా కళ దైవదత్తమైనది. అభ్యసిస్తే అలవడేది కాదు. ప్రపంచంలోని అన్ని భాషలకు సంస్కృతం తల్లి భాష. అటువంటి సంస్కృతంలో కూడా శ్రీకృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు సరళమైన కవిత్వం చెప్పగలిగడం ఆంధ్రుల అదృష్టం” అని కూడా శ్రీలక్ష్మయ్యగారన్నారు.

రిటైర్డ్ జిల్లా జడ్జి శ్రీ టి. పాచ్. యం. సదాశివయ్యగారికి “ధర్మజ్ఞేశ్వర” అనీ, శ్రీ వైడిలక్ష్మయ్యగారికి “కవి చకోర చంద్రోదయ” అని శ్రీకృష్ణమూర్తిశాస్త్రిగారు బిరుదప్రదానం చేశారు.

గూడూరులో త్యాగరాజస్వామి ఆరాధనోత్సవాలు

నెల్లూరు జిల్లా గూడూరులో ఉన్న శ్రీప్రసన్న వేకంతుేశ్వరస్వామివారి దేవస్థానంలో గూడూరు తాలూకా నాయీ బ్రాహ్మణ సంఘం అధ్వర్యాన శ్రీ త్యాగరాజస్వామి ఆరాధనోత్సవాలు 25-10-59 మొదలు 27-10-59 వరకు వైభవోపేతంగా జరిగాయి.

శ్రీ వెంకతుేశ్వరస్వామి దేవస్థానం ఎగ్జిక్యూటివ్ ఆఫీసర్ శ్రీ ఎ. యల్. నరసింహయ్యగారి అధ్యక్షతను విద్వాంసుల గాన కచేరీలు జరిగాయి. ఈ ఉత్సవాలలో అనేక మంది పండితులు భక్తులు పాల్గొన్నారు.

పుత్తూరు చెన్నకేశ్వర హనుమదీశ్వర స్వామివార్ల పునఃప్రతిష్ఠ

అసిస్టెంటు కమిషనర్ శ్రీ కె. గోపాలన్ అధ్యక్షతను మహోత్సవం

నెల్లూరుజిల్లా సూళ్ళూరు పేట తాలూకా నాయుడు పేట సమీపంలో ఉన్న పుత్తూరు గ్రామంలో సుమారు రెండు సంవత్సరాలుగా పూజలు పునస్కారాలు లేకుండా మూతపడిఉన్న శ్రీ చెన్నకేశ్వర, హనుమదీశ్వరస్వామివార్ల పునఃప్రతిష్ఠానోత్సవం నవంబర్ 1 వ తేదీన నెల్లూరు అసిస్టెంటు కమిషనర్ శ్రీ కె. గోపాలన్ గారి అధ్యక్షతను మహావైభవంగా జరిగింది. అనేకమంది ప్రజలు ఈ ఉత్సవంలో పాల్గొన్నారు.

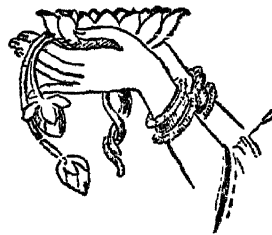
ఆ దేవస్థానాలఎగ్జిక్యూటివ్ ఆఫీసర్ శ్రీ ఎ. ఎల్. నరసింహయ్యగారు ప్రతిష్ఠ చేశారు.

రెండు సంవత్సరాలుగా పాడుపడి ఉన్న దేవశాన్ని పునరుద్ధరించినందుకు గ్రామస్థులంతా తమ సంతోషాన్ని వెల్లడించారు.

ఉంగుటూరులో ఉపన్యాసాలు

పెనుగొండ వాస్తవ్యులు శ్రీ కె. కామేశ్వర రావుగారు డి 13-11-59 నుండి 19-11-59 వరకు ఉంగుటూరు శ్రీ భీమేశ్వరస్వామివారి దేవాలయ మంలో హిందూమత ప్రాశస్త్యము, దేవాలయ

ములు, భక్తి మొదలగు విషయములనుగురించి నాలుగు భాషలలోని ఉదాహరణలతో చక్కగా ఉపన్యసించిరి. వేలాదిప్రజలు వచ్చి వినుటతోబాటు చైతన్యమును పొంది నామసంకీర్తన కూడ చేసిరి. వీరికి దేవాలయపు అధికారులు రు 116-0-0 లు ఇచ్చి సన్మానము చేసిరి.

చందాదారులకు మనవి

రెండు సంవత్సరాలకు మించకుండా అనేకమంది చందాదారులు ఆరాధనకు తమ చందాలను చెల్లించనివారున్నారు. మరికొందరు క్రిందటి సంవత్సరం చందా చెల్లించలేదు. బాకీ ఉన్న చందాదారు లందరూ తా మివ్వవలసిన చందాలను వెంటనే మనియార్డరు ద్వారా సంపగోరుతున్నాము. చందాదారులు వ్రాసే ఉత్తరాలలో కొందరు తమ చందా నెంబరు వేయడంలేదు. ఇకమీదట చందా నెంబరు వ్రాయనివారికి ప్రత్యుత్తరం వ్రాయడం సాధ్యంకాదని మనవిచేస్తున్నాము. కొందరు ఆరాధనలు తిన్నగా అందడంలేదని వ్రాస్తున్నారు. ఆరాధన ఇకమీదట ఏ నెలదా నెల 1 వ తేదీకే వెలువడుతుంది. సంచికలు అందనివారు ప్రతీ నెలా 7 వ తేదీలోగా మా కార్యాలయానికి తెలియపరచాలి. లేకపోతే మరో సంచిక సంపడంగాని, తగు ప్రత్యుత్తరం యివ్వడంగాని సాధ్యంకాదు. కొందరు M. O. లలో వెనుకవైపున తమ చిరునామా వ్రాయడానికి మారు ఆరాధన చిరునామా వ్రాస్తున్నారు. అటువంటి పొరపాట్లు ఎవ్వరూ చెయ్యవలదని కోరుతున్నాము.

कनकदुर्गा दण्डकम्

श्री निष्ठल सुब्रह्मण्य सन्यासि शर्मा

साहित्याध्यापक : श्री. भा. ना. खा. संस्कृत कलाशाला, सुवर्णपुरम्

भो भो महालक्ष्मि हेमप्रभे देवि सौवर्णतेजोभिरामेऽबिके दुर्गतिच्छेदिनीशी त्वमेवासि सत्यं
स्मृतं सर्वथा नाम तत्कानकं ते महालक्ष्म्यभिख्यं महामन्त्रबीजं शुभं कामराजाह्वयं मायिकं वाग्भवं
सर्वसौभाग्यदं संस्मृतं शुद्धचित्तेन येनैव तस्यास्ति हस्ते समस्तं निधानं प्रधानं जगच्चक्रमाद्यम् प्रकृष्टं
तदस्तीह सौदर्शनम् कालकालार्चितम् राजराजादिभिस्संस्तुतं जन्ममृत्युप्रथाहारि तन्निर्गुणं निर्मलं
निश्चलं सच्चिदानन्दरूपं तुरीयं निरीहं तुरीयातिगं सर्वथा शैवमार्षं निरालम्बनं नामरूपात्मसर्गादि
लीलाविलासप्रकर्षस्य जेगीयते वेदवेदान्तसिद्धान्तसारात्मकं मातरेह्येहि चिद्रूपिणी सम्यगुत्तिष्ठ
किं पूर्णं शेषे किमर्थं स्वपिष्येव शक्यं भवेन्नैव शक्यं भवेत्सर्वकार्यं कृपापूर्णदृष्ट्या सुसिद्धं सदाकर्तुं
मर्हासि सर्वान्तरस्थासि सत्साक्षिणी साक्ष्यसन्दर्शने भक्तसंरक्षणे दुष्टसंशिक्षणे धर्मसंस्थापनेऽधर्मनाशे
च दीक्षां वहस्येव यो मां सदान्तस्सदान्तिः प्रशान्तः परं चिन्तयत्येव तस्यैव भक्तस्य योगं च तत्-
क्षेममर्हामि वोढुं शुभेयं प्रतिज्ञा चकास्त्येव गीतासु वेदान्तसिद्धान्तभूतासु सर्वेश्वरी सर्वविद्याप्रभे
दादिहेतुस्त्वमुक्ता त्वदीयाद्यवर्णत्रये मध्यगं मायिकं शिष्टं मन्यत्कारात्मना ब्रह्मसंबोधकं तत् ते
कानकं दिव्य माद्यं महत्तेज एतच्चकास्त्येव लक्ष्मीप्रदं मुन्दरं श्रीमणिद्वीपगं मन्दिरं नानन्दनं सर्वगं
चिन्मयं पश्यत शृण्वतो जिघ्रतो गच्छतोऽप्यश्नतो हीन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इत्येवमालोचनं
कुर्वतो वै हृदन्तःस्थिताज्ञाननाशाय सुज्ञानदीपं विभातं करिष्यस्यहो ते महत्त्वं कथं ज्ञातुमर्हं कथं
द्रष्टुमर्हं सदा मातुरन्यतु दैवं परं चक्रराजात्सुचक्रं तथा श्रीयुतादृक्षराजात्प्रियो वृक्षराड्वासुकूट
त्रयाद्वै परो मन्त्र इष्टः कृपापूर्णचित्ते त्वदंघ्र्यब्जयुग्मात्तरिस्संसृतिं सागरं तर्तुकामैश्च संसेव्यमन्यतु
नास्त्येव नास्त्येव नास्तीति सर्वात्मनोद्बुध्यते देवि ते चित्कलाएव पञ्चात्मनो ब्रह्मणश्चैव चन्द्रस्य सूर्यस्य
वह्नेश्च मुख्याः कला गीयमानास्त्रिशत्या सुषष्ट्या लसन्त्यश्च संवत्सरात्मा भवत्कालरूपो महेशश्च
तद्वद्योमजातं मुशब्दं तथा वायुरासीत्तु संस्पर्शशब्दात्मको ह्यग्निरासी त्परस्तत्र शब्दस्तथा स्पर्शरूपे
स्त एवं सदापस्समुद्भूतिमत्य स्तथा तत्र चानन्दरूपो रसो भाति पूर्वं त्रयश्चैव तस्मात्परं भूमिरासीत्तु
गन्धोधिक स्तत्रचैवं नु तत्पञ्चभूतात्मिका सृष्टिरासीत्समेषां कला एव चन्द्रे च सादास्त्यया भास-
मानेभिर्वृद्धिं क्रमेणापकर्षं च गच्छन्त्यतश्शुक्लकृष्णात्मना मास एष प्रभातीव संपूर्णं मेतत्तु तन्मास-
चक्रं हि संवत्सरो भाति य स्तस्य मूलं विजानाति स स्वप्रतिष्ठांगतो वैभवे देवमेवोक्तमेताश्शुभाः
पञ्चभिः पूरितास्त्युर्दशाह्वाः समष्ट्या महामन्त्रराजोभवत्पञ्चदश्यात्मना सूक्ष्मगायत्र्यभिन्नेन

रूपेण भातीवपूर्णं स्तथा नामरूपात्मसर्वप्रपञ्चोपि बीजत्रयेणैव रक्ताभिधं शुक्लसंज्ञं च मिश्रं च तत्त्रैपुरं
 भाति सर्वं गुरोः पादुकाद्वन्द्वचिन्ताहितम् स्यात्सदा नामरूपाङ्कुरद्वन्द्वशब्दार्थसंबन्धमूलं चिदाख्यं
 सदाख्यं सदानन्दरूपं महालक्ष्म्यभिख्यं सदामातृरूपं ह्यतो दौर्गमेतत्तु शाक्तं परं स्तोत्र मुक्तं परेश्याः
 कृपालोकनादेव सुव्यक्तमासीत्तु गैर्वाणवाचाविशिष्टं शुभं निष्ठलाभिख्यसन्यासिशर्माभिधेनेरितं वै
 सदा भातु भक्तार्तिदुर्गापदुद्धारकं भातु जेगीयमानं पराम्बत्वमेवासि सर्वात्मिका कृष्णया पाविते
 चेन्द्रकीलाभिधे पर्वते भासि दुर्गाम्बिकादेवि वैशाखपुर्या महालक्ष्म्यमोघाह्वयेनासि ते स्तोत्रमेतत्तु
 विद्वल्लभं पातु भक्तान् प्रपञ्चेऽद्यसर्वत्र पूर्णो जयोस्त्वेव, नाशोऽस्त्वधर्मस्य विश्वस्य कल्याणपारम्परी-
 चास्तु सर्वेष्टदा प्राणिसद्भावना भातु सत्यप्रतिष्ठा भवेद्दिव्यवाणी प्रचाराभिपूर्णा जयत्यद्य सर्वेऽपि ये
 मानवास्तेह्यभेदेन सर्वात्मना भ्रातृभावेन सर्वस्वतन्त्रे प्रजाभिस्सदङ्गीकृते वै प्रभुत्वे तथा भारता-
 म्बाकृपापूर्णचित्ता भवे देवमेत न्नुतेर्वै वरान्देहि भो लक्ष्मि ते कानकी वै महत्यस्ति लक्ष्मीस्तनू-
 स्सर्वलोकेषु संस्तूयमाना सदा भोगमोक्षौ सुसौभाग्यसिद्धिं सदा शत्रुनाशम् सुवंशाभिवृद्धिं कुरुष्वेति
 नित्यम् परां शक्तिमीडे नमाम्यद्य वन्दे सदाप्रार्थयाम्येव मां पाहि दीनम् महालक्ष्मि हेमप्रभे पाहि
 भो देवि तुभ्यम् नमस्ते नमस्ते नमस्ते नमः ॥

दुर्गा नवरत्नी

श्री निष्ठल सुब्रह्मण्य सन्यासि शर्मा

श्रीभारतोर्वीवलये पवित्रे
ह्यान्ध्रप्रदेशाभिधराष्ट्रमेकम्
कृष्णानदीदिव्यतरङ्गभङ्गा
नदी लसत्यत्र शुभेन्द्रकीलः ॥
तच्छैलपादेऽस्ति नदी पवित्रे
वाटी शुभा सा विजयप्रयुक्ता
यत्रास्ति शैलाग्रगता परेशी
दुर्गाह्वया स्वर्णमहःप्रकृष्टा ॥
वन्दे सदा तां कनकाभिरामां
दुर्गामिगस्त्यादिमुनिप्रतुष्टां
श्रीचक्रसंपूजितबिन्दुरूपां
नित्यां कलां षोडशिकां परेशीम् ॥
रहस्यसाहस्रसुनामपूज्यां
श्रीमातृनाम्नीं ललितांबिकामीं
तिथौ च सम्पूर्णकलालयेस्मिन्
मेषादिसंक्रान्तिपवित्रकाले ॥
भृगोर्दिने वा निशि पूजनीयां
देव्या अभीष्टे शरदुत्सवे वा
श्रीबिल्वपत्रै रपि कुङ्कुमेन
प्रपूजितां विश्वशुभंकरां ताम् ॥

नवार्णसन्मन्त्रविभावनीया
वाक्काम मध्यस्थितबीजमाया
चण्डञ्च मुण्डञ्च निहत्य यास्ते
डेन्तोहि मन्त्रः खलु यां व्यनक्ति ॥
यस्याः परं तत्त्व महो नितान्तम्
श्रीसप्तशत्या प्रतिपाद्यमानम्
त्रिवर्गलाभः परमं फलं स्या
न्महत्त्वपूर्णाः खलु देवताः स्युः ॥
वेदत्रयार्थस्सुनिरूपितोऽयं
दुर्गाम्बिकाभोगसुमोक्षदात्री
तत्स्याच्चरित्रत्रितयै रहस्यं
वृत्तैर्नितान्तम् पठितं स्वशक्त्यै ॥
एषा त्रिरत्नी नवरत्नमाला
नवा शुभास्यात्पणवाभिरामा
कण्ठे धृता मानवमानवत्वं
निगूह्य तां मानवतां व्यनक्तु ॥
विमर्शानन्दगीतेयम्
नुतिः प्राकाश्यसिद्धिदा
सुप्रकाशविमर्शाढ्यं
वन्दे तत्सद्गुरोः पदम् ॥

శ్రీకైలంలో రాష్ట్రపతి ప్రసంగిస్తున్న దృశ్యం.
ప్రక్కనే ఉన్న మంత్రి శ్రీ జె వి నరసింగరావుగారిని కూడా చూడవచ్చు.

రాష్ట్రపతికి స్వాగతం చెబుతున్న తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం బోర్డు చైర్మన్
శ్రీ ఏ. సి. సుబ్బారెడ్డిగారు.

(తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానంవారి సౌజన్యంతో)

Message of Lord Sri Krishna

SRI PARSA V. RAO, B.A.,LL.B.

Gita contains the gist of Vedanta. While Brahman is both Saguna, and Nirguna it is open to the Sadhaka to adopt either way. Bhakthi and Sagunopasana ultimately leads to Janna and Nirgunopasana. Whether one should attempt Bhakthi or Jnana in the first instance, always the choice should be Bhakthi alone. Bhakthi Marga takes one towards Brahman step by step. So there is no chance of a fall in Bhakthi Marga, whereas Jnana Marga is straight, smooth, steep and slippery. There is the grave danger of a Sadhaka, becoming a charvaka due to imperceptible vanity that may creep in him. Without achieving real Jnana, he is likely to miss the certain foothold of Bhakthi and Karma and become an "ubhaya bhrashta". One should emulate the example of Sree Sankara, a great Bhaktha himself, who worshiped and consecrated 'Panchayatana' at Badarika Ashrama. He accepted Vishnu, Hiranyagrabha-Aditya, Maheswara, Devi and Ganapathi, as Visible (Saguna) symbols of the Nirguna-Para-Brahman. His 'Bhaja Govinda Slokas' and 'Laxmi-Nrisimha Karavalamba Stotram' are consistent with 'Soundarya Lahari and Sivananda-Lahari'. He has also approved Dvaita and Visishtadvaita, but gave them only relative importance as halfway truth, whereas advaita is the full and complete Reality. The three theories are like concentric circles, one fitting well into the other without crossing each other. If Sree Ramanuja has criticised Advaita, it is merely to show, that Saguna Brahman is good enough for the common lay man, why worry about knowing Nirguna Brahman. Sree Ramanuja was addressing himself to the common lay man which is also evident from his biography. Sree Sankara was addressing only the highest intellectuals in the land and taught that Advaita is the ultimate Reality and Visishta-

dvaita and Dvaita are apparently Real. There are three types of commentaries on Gita, (1) Dvaita, (2) Visishtadvaita and (3) Advaita; all quoting the same words of the text from Gita in support of their theory. It only means they have understood the context in three different ways. They formed a conviction first, and then searched Gita for support. In interpreting the text of Gita, Mukhyardha should be accepted in preference to Gaunardha. Only words found in the text should be commented upon, Pada-Vibhaga should be done according to wellknown conons of grammar, only sampradayardha should be accepted when several ardhhas (interpretations) suggest themselves.

I shall attempt and give a summary of the three schools of Vedanta (1) Dvaita, (2) Visishtadvaita and (3) Advaita, so that we could all the more clearly understand, what Lord Krishna meant in the original text of Gita. In Gita God incarnate has himself spoken. So we cannot discover anything more authentic than His spoken word to reveal the Brahma-Jnana.

Always we should follow the path dictated by our concience, to select the Sadhana that will suit our level of development.

In the beginning, I shall discuss a few fundamentals of Vedanta, which it is necessary to understand, before Gita could be correctly understood. Starting with Vedanta Samanvaya I shall now discuss Drik Drishya Viveka.

The Discovery of God

Original :

SRI KAKARAPARTHI KRISHNA SASTRI

Translation :

SRI P. VENKATESWARLU, M.A.

(Continued from the previous issue)

San : All this world is 'Paramatma'. That is why all this has been expressed in a human form.

Gopal : Ah! Ah! Just wait uncle? Why should God be compared to a human form instead of a big tree, a mountain or a lion?

Bhu : Gopala! To say like that is not natural. For it is not the trees, the hills and the beasts that have fancied this but men alone. If an ant were asked to imagine God, it would say that God is in the form of a big ant. A bird can think of an eagle as a God and an eagle of a vulture as a God. In their species, God seems mightier not only in power but also in form. Similarly man thinks of God as man. Moreover...

Gopal : True, True. That will do. I could not grasp such a small thing. Uncle! now go on.

San : As they conceived God in a human form, they also made these four castes as his organs. Look here! intellectual people were formed into a group i. e., head. Some of them who had physical strength and were of a very independent nature were made shoulders. The Vaisyas who were abundantly rich were the thighs and the Shudras who were the prop of the above three castes and who had to bear the burden of them were the feet. Are not these the bodily organs of a single God? Among these

which one can neglect and ruin the rest? If any one is harmed, the rest have to share it as they are mutually interdependent.

Gopal : Uncle! You said that the Shudras are the feet of the God. Don't you mean to say that the feet have to bear the brunt of the trunk i. e., the rest of the body? Our be-all and end-all of life is their service. It is a 'must' for ever. Is it not so?

San : Why do you wrest a wrong view of it? Look here, Shudras are the labourers and their duty is to produce food. If it is not so, the very same day all the castes will perish. That is why I said that upon the feet depend the rest of the organs. If the legs were to stop moving, what can the other organs do but lie like logs? That is why having realised the reality, our leaders at present are giving importance to them and are devising ways and means to improve their lot.

Gopal : Now I understand. Uncle! why did not you tell me before even though I was racking my brain about this matter all these days?

San : Till now I did not know the secret. After hearing the discourse of Sri Swami, it immediately dawned upon my mind. This is nothing but a brain-wave.

Gopal : Well, Uncle! Is it not a fact that the fourth caste, which holds the

life and death of other castes in its hands, is superior to others? Should not the other castes be under its control?

San : Gopal ! If there is no head, where can your feet go without eyes? Can they do anything independently? What is the use of your going to the fields if your hands do not help you? Supposing your thighs are hurt severely and are unable to move, where can your legs go? So the fact is that each organ is interlinked and interdependent. One cannot work without the other. There is difference in the works. There is variance in the strength and there is clear-cut distinction in the efforts. But unless all are combined, nothing can be achieved. All creatures live on mutual cooperation. So also all these castes. If they quarrel amongst themselves and get themselves compartmentalised, all of them will be wiped out root, stock and barrel. No special importance is attached to anyone of them. Look here ! Tell me which is important for a cart to move? Bullocks? Wheels? axle? or Yoke?

Gopal : All are essential. None can be overlooked.

Bhu : Bravo ! Sangayya !

San : There is a difference in shape of the shelter and the wheels; there is difference between strength and weakness and also high and low. There is variance in the area and in the burden to be borne. Like this there are many. So also in our castes. If we shed our intellectual stupor and un-necessary jealousy and progress hand in hand with mutual co-operation and foresight and wisdom, our country will be the strongest one and will lead to the welfare of the World.

Gopal : (Overjoyed) Oh ! wonderful ! excellent ! To-day I learnt many good things. I am very fortunate.

Bhu : Gopala ! I think till now you have not got the answer for your first question completely ? Many of your questions are still untouched.

Gopal : In this single discussion, I got all very good replies. I have learnt that it is mere foolishness that is the cause for the bickerings of brahmins and non-brahmins. Our ancestors were great intellectuals. Out Maharishis were 'Mahajnanis'. In the old days, all the four castes lived like a single family and were happy and contented

Bhu : Son ! I think you have a doubt about the reading of Vedas ?

Gopal : That doubt has been cleared. The all-sustaining labour is in our hands. The whole day will be spent in observing the opportune time and carrying out the work. It is not possible to sit calm and composed and read the Vedas. If we engage ourselves in reading the Vedas, the whole system of our agriculture will be jeopardised and will result in the ruin of the humanity. If we do not perform the right work in the right time, the whole labour done for the whole year will be fruitless. The most important duty of food production is ours. So they might have thought that if we take to other professions, everything will be in sixes and sevens.

Bhu : Gopala ! You have understood very well. Now let us summarise the discussion. The whole humanity has been conceived as a God in the human form and among them those who are physically weak but have keen intellect and Sattwric quality have been named as *Brahmins*. Because they have intellectual capacity, they are said to be born from the *head*. Some of them who have valour, strength and Rajasic quality have been entrusted with the administration of the society in proper

way so that everyone follows his profession in accordance with 'Dharma'. So they are symbolised to be born from the *shoulders* and are named as *Kshatriyas*. Some of them have been called *Vaisyas* and their duty is to help the people by taking the things produced in one place to another place and buying the things that are scarce and supplying them to the people. They have got close contact with the *Kshatriyas* that rule and the *Shudras* that produce food. They are symbolised to be born from the *thighs*. Their strength is wealth. That is why the strong and sturdy thighs are their symbol. Without wealth, there is no buying and selling. So also without strong thighs, the whole trunk of the body will fall down, and the legs without proper circulation of food and blood will wither away. Now the fourth

caste are called the *Shudras*. They are superior in strength and huge in number. They are endowed with the physical strength to bear the brunt of the trails, troubles and tribulations. Previously we have discussed at length about this group. The all-sustaining labour is their important profession. Moreover the defence of the country also depends upon them. Warfare is also their duty because they are huge in number and have physical strength and valour.

San: Oh! Swamy! Everything is as clear as daylight. Every doubt has been cleared. All these castes are essential for the sweet running of man's life.

(To be continued.)

“ART AND BEAUTY”

“NEVIL”

Art is the 'Beauty' of the 'Heart'. Beauty is the 'Heart' of the 'Art'. The beauty of the heart is love and hence the heart of art is love. Love, is not as is commonly understood and interpreted, cupidity which is a stark stupidity. Love is harmony; it is the expression of the inner light; it is the language of the heart; it is the sublimest Divine light of the soul. As Emerson puts it

“Heave thine with Nature's heaving
breast,
And all is clear from East to West.”

It is feeling in All in all. “Unless you feel all, you cannot know all,” says Walt Whitman.

So Art is catching and conditioning the 'Divine flame' in eternity through spiritual vision or what is called 'Divya Drishti'. Here is a beautiful story in the World's greatest book 'The Mahabharatha'. A Princess sees the vision of a most beautiful prince and falls deeply in love with him. Under the severe passion of love she falls sick. Her father sends for all sorts of doctors and physicians and it is of no avail. At last somebody discovers that her disease is the blessed disease of love. The Prime Minister of the King comes up, puts his hand upon the pulse and orders one of the greatest painters to come up and paint the pictures of all the beautiful Kings in India. This painter was a woman. This woman-painter comes up and on a board against

the wall, she draws picture after picture of the great Kings that lived in India in those days. The Prime Minister is watching the beating of the pulse of the Princess. The paintress draws a picture of Sri Krishna. Then her pulse beats faster and the Prime Minister stops short. He thinks that here is the man whom she had seen in her vision. But he sees that the pulse does not beat fast enough and orders the paintress to go on painting pictures. Then, she paints the picture of youngest son of Krishna and when that picture is painted, lo! not only to say nothing about the pulse, but her whole heart begins to heave and beat upto the very earth as it were. Then, the Prime Minister comes to the conclusion "here is the man who will drive away her sadness".

This Divyadrishti or the Higher vibration with the All makes the book of Nature no longer a sealed book. It was an open book to her.

Every work of art is the product of the inspiration. Inspiration is the spark of the Nature's fire: it is living in harmony with the Nature; it is being in tune with the Divinity. Moreover it is the crucifixion of the little false copy-righting self.

Nature provides us with a familiar and every day example of inspiration. The atmosphere when inspired blesses us with rain. When it reaches the point of saturation it begins to rain. As the science tells us the atmosphere consists of Nitrogen, Oxygen, Carbon dioxide, Organic matter, material particles and also aqueous vapour. There comes a time when it gets saturated with aqueous vapour. But when the atmosphere is highly saturated with aqueous vapour, and a little more of it added, then the air can no longer hold its water. The superfluous water—the water above the quantity of vapour that will saturate the atmosphere—comes down in the form of rain.

Thus when the atmosphere is more than saturated with water, we have rain in this World; we have dew-fall; we have storms and we have drizzling. Similarly here is the mind; it might be compared to the atmosphere or the air. When the mind gets saturated with an idea, it fills the mind, conquers it, permeates and pervades it, fills the whole soul and saturates it. When the mind exceeds or goes beyond the point of saturation, the ideas drop down in a condensed form in black and white; that is inspiration.

Whenever we reach that point of saturation, when the mind is filled with the idea, when the whole being is lost and merged in the thought, the machine, the organ, the musical instrument is taken up by the great musician, by God, by Divinity and through this organ are produced beautiful, magnificent and sublime tunes. Great notes, splendid music emanates from the organ but so long as the child—the ego—wants to keep the organ to itself and does not want the great organist or musician to handle the organ, only notes of discord will come out of the organ. So long as this self, this false ego, this unreal self which is enjoying self is present and wants to keep hold of the body and does not let go this body, through this body or musical instrument notes of discord will come out. We have to make over this instrument or this body to the Divinity; we have to get rid of this false ego and be away with this little self; we have to sacrifice it and rise above it. Then, when the point of saturation is exceeded, God himself takes up this instrument, the great musician handles this instrument Himself and through this instrument, melodious music comes out, magnificent notes spring forth. There you are inspired. Inspiration is God-doing. When the little self gives up possession of this body, the person is inspired.

Artists, teachers, philosophers, poets and thinkers in their lines get inspiration

but this inspiration comes only through crucifixion. It is not for man to enjoy anything in accordance with the laws of Nature. The enjoyer is the false self; it is not the real self. All thinkers, philosophers will see that their bodies, their minds, and their whole beings are enjoyed by the whole World. Their bodies, their minds and everything of theirs is enjoyed by the Divinity and eaten up by Divinity. As Christ says, "Here, eat my flesh, eat it". "Here you will have to drink my blood!" at the Lords' supper! Very happy is he and blessed is he whose life is a continuous sacrifice.

In fact enjoyment is nothing else but 'Yoga' or renunciation. There is no real enjoyment except in renunciation, there is no inspiration except renunciation, there is no prayer except in renunciation. The little personality, the enjoying self and the joy cannot co-exist. The very moment when joy is there, the enjoying self is not there. The very moment inspiration is there, the idea of "I know" and "I do it" is absent, it cannot be there. Plato says, "The man who is his own master knocks in vain at the doors of poetry". One cannot be in a state to write poetry and at the same time be an enjoyer of poetry. Nobody can write and be conscious of the fact that he is writing. When he becomes the consciousness itself, then is the point of inspiration reached. The artist must be sacrificed to his art. When anyone plays the part of the greatest artist, there in the eyes of others he is a great artist but from his point of view, he is not. No thought of "I am doing" is present; he has become one with the All. He is no artist from his own stand-point. There, the interpreter, the interpretation, the writer and the writing all have become one. There all the differences have been annihilated. This is the Nature, the secret of inspiration.

People look at the rainbow and admire the colours, the beautiful magnificent tints. They like them, they admire them but when

they go there where they see the rainbow, there they find no rainbow, examine or see however carefully they may. The rainbow is present in the eyes of others, but from the stand-point of the exact place or from the stand-point of the person who is seated at the place where others see the rainbow, there is no rainbow. Similarly from the stand-point of others, a person is called inspired, a great man, a writer, a painter, a thinker, a philosopher but from his own stand-point at that time, there is no delusion of this kind present—"I am writing" or "I am inspired". Like the bees, the artists must put their lives into the sting they give. The bee, when it stings you, dies after it. So he is inspired who gives his whole life into the sting he gives. A man cannot be inspired and at the same time enjoy. Others will enjoy him, the World will enjoy him when he is inspired, but he himself cannot be an enjoyer and an inspired man at the same time. He will be no enjoyer, but he will be better still joy itself. He will be a man of 'Yoga'.

An artist or a painter goes into the street and there he sees many faces; the eyes of one person charm him, those eyes are unconsciously stored up in his mind; he meets another person and the chin of that person impresses him, he stores up that chin in his mind; the eyes taken from one person and the chin stolen from another. Another man comes to his shop to purchase a picture. A picture is sold to that man, the customer goes away with the picture, knows not that he has left his hair behind in the mind of the artist. Then comes another man who wants the painter to do something for him; the painter does that something for him but he snatches the remarkable ears from this man and so impersonally the mind of the painter is at work. While the painter is appropriating the eyes, chin, nose, etc., of different people, he is not living in the idea that he is taking these but impersonally, unconsciously, this

work is being done. After a few days, the painter sits in his studio before the canvas. He wants to produce a striking portrait, and there the eyes of one person, the remarkable nose of another person, the attractive hair of another, all these are blended into one painting, and the artist brings out a most magnificent piece of work: a picture which excels all the originals. All this work was by no means personal but purely impersonal. All this work was done by living continually in a mood free from egotistical, selfish taint, above the "I am doing" mood. Let the artist suffer from hatred or cupidity, often mis-called Love; the watch of his mind becomes magnetized, remains no longer in working order; he is deranged or out of gear. The impersonal tone of his mood is lost, he is hypnotized into selfishness, the serene mood has disappeared, the spirit that keeps him in touch with the All is replaced by limiting attachment or repulsion, and no longer can the artist's mind do the impersonal work of abstracting from the features of this man or that. The masterpower of producing exquisite work of art is gone. Thus if an artist avails himself of that higher mood, he can always keep himself at his best and the work through his hands will be perfect and the most beautiful. That higher mood is nothing else but being in perfect harmony with the universe, being in tune with the 'Divinity', practically living in the true Atman or God within and being raised above the little, proprietary and favour-carrying ego or selfish desires.

Here is an illustration: Once a King wanted to get one of his most glorious palaces painted in a marvellous way. Many painters turned up hoping that the King would select the very best painter for the job. He gave them a test. Two walls stood side by side parallel to each other, and two painters were asked to paint these walls. Curtains were hanging on these walls so that the work of one painter could not be

seen by the other. About two weeks were allowed to them to finish their work. One of the painters reproduced on the wall all the scenes of the 'Mahabharatha', the grandest book of the World, and his work was most marvellous and glorious indeed. The other painter was also absorbed in his own work. Two weeks passed, and the King, with his retinue came to the scene and the curtain was lifted from the work of the first painter and there were thousands and thousands of pictures on the wall. Everybody who looked at the wall was wonder-struck. How glorious was the work! All the spectators cried out, "give him the reward, select him for the highest work which you want to be done! Let him be the Victor, Let him be rewarded." Then the King ordered the other painter to lift up his curtain. When the curtain was lifted, all the people stood there with bated breath, their lips half open their breathing suspended, and their eyes wide open, with amazement. They could not utter a word; they were pictures of amazement and surprise. Why? What had this second man done? Everything on the wall of the first man was inscribed on the wall of the second man, with the difference that while the first man's paintings were relatively rough and rugged and uncouth, the second man's paintings were so smooth, neat and clean and so soft and polished that even a fly in its attempt to sit upon the wall would slip away. So beautiful was the work! And further, they saw that in the second man's paintings, there was a curious beauty in the paintings which were inscribed within three yards of the wall. How had this work been done? The second man had been polishing, purifying and smoothening his wall to such an extent that he made it transparent and it became a veritable mirror, a looking-glass. Like a looking-glass, it took in all that the first man had done, and everything was painted within it. It is well known that the picture within a mirror reflects within it as far as the object is out-side it.

Now the Kings and people of those days were not acquainted with mirrors and they did not examine very closely, but exclaimed, "Your Majesty, this man has entered deep into the walls, he had dug two or three yards and has painted everything." This process is trying to make the walls of our mind or intellect transparent, smooth, thin by rubbing and scrubbing them as it were; by purifying our hearts, by making our hearts transparent all the knowledge of the World will be reflected in our mind; we will be inspired with the whole Universe.

All Art should combine itself both head and heart. In a pre-Buddhist work called 'Sad-anga' or the six limbs of painting six principles were set forth : (i) Rupa-bheda or Knowledge of appearances. We must study the forms, the objects, animate and inanimate, human figures, nature and landscape. (ii) Pramanam or correct perception, measure, structure, proportion and perspective. (iii) Bhava or the action of feelings on forms, (iv) Lavanya-Yojanam or the infusion of grace or beauty in the artistic representation, (v) Sadrsyam or similitude, or truth; (vi) Varnika-bhanga or the skilful use of brush and colours, control over technique.

'Atma samskritir vava silpani' i. e., the arts; mechanical or fine are fore the refinement of the soul. They do not refine the soul unless they spring from the soul, unless the spirit of man raises itself above its usual routine level. The artist is a priest. The aim of art is to capture the inner and informing spirit and not merely the outward semblance. It is by integral insight or spiritual intuition rather than by observation

and analysis of given objects that the sculptor or the painter attains to the highest power of artistic expressions. Arts are not concerned with the appearances of the actual. They are directed towards the realisation of ideas, of the truth in the objects. They do not so much represent as suggest; they do not so much reproduce reality as create æsthetic emotion.

Great Art has in it the suggestion of a good life, not merely for the members of its nation but for all men. It is a search for a deeper and more complete understanding of man. It enlarges our sensibility, purifies our instincts and lifts us above the harsh realities of everyday life and gives us a sense of mental and spiritual refreshment. It is generally said that art is an expression of a higher order which supervenes on the natural activities of man. If happiness is like the bloom on the cheeks of youth, if grace is the perfection of nature, art manifests the deeper impulses, the poetry residing in the hearts of men. An ancient Vedic saying points out that art is born of excess, that creative activity arises whenever physical and vital needs are satisfied. It is born out of our superfluity.

Nature is the eternal finest gallery of art and beauty. Everything moves in a line of beauty. The seasons, the Sun-rise and the Sun-set, the birth and death of all animate and inanimate beings move towards harmony with mathematical precision. This art and beauty in Nature is in perpetual quest of that 'Supreme Artist' who is the Soul of all souls, the Life of all lives and the Light of all lights.

ఆగిరిపల్లి దేవాలయం కట్టించిన శ్రీ రాజా నారయ్యప్పారాయణంగారు
(క్రీ. శ. 1868-1877)

